ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

῾Ο κομμουνισμὸς στὴν ῾Ελλάδα

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΤΑ ΤΟ 1960

Βασικὸς ἄμεσος σκοπὸς τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ὡς πρὸς τὴν ῾Ελλάδα σήμερα εἶναι νὰ τὴν ἐξαναγκάση νὰ μεταβάλη τὴν ἐξωτερική κατὰ κύριο καὶ τὴν ἐσωτερική της πολιτική κατὰ δεύτερο λόγο. Πιὸ συγκεκριμένα ἐκεῖνο ποὺ κυρίως θέλει σήμερα ἡ Μόσχα στὴν περιοχή μας, εἶναι νὰ ἀλλάξη ἡ διεθνὴς τοποθέτησις τῆς ῾Ελλάδος κατὰ τρόπο ποὺ νὰ τὴν ἐξουδετερώνη τὰν παράγοντα ἀνασχέσεως τῆς σοβιετικῆς διεισδύσεως καὶ ἐπεκτάσεως στὰ Βαλκάνια καὶ στὴν ᾿Εγγὺς ᾿Ανατολή. ῾Η ῾Ελλάδα πρέπει νὰ παύση νὰ εἶναι ὁ κυματοθραύστης τοῦ σλαυικοῦ ὄγκου

ποὺ τοῦ φράζει τὸν ζωτικὸ δρόμο πρὸς τὴν Μεσόγειο, τὴν 'Ασία καὶ τὴν 'Αφρική. Πῶς θὰ γίνη αὐτό ; "Αν ἡ χώρα μας μεταβάλη τὸν προσανατολισμὸ τῆς ἐξωτερικῆς της πολιτικῆς. "Αν χαλαρώνοντας διαρκῶς τοὺς δεσμούς της μὲ τὴν Δύσι καὶ ἀναπτύσσοντας βαθμιαῖα τὶς σχέσεις της μὲ τὴν 'Ανατολή, φθάση στὸ σημεῖο νὰ ἀποσπασθῆ οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὸ δυτικὸ ἀμυντικὸ σύστημα, καὶ γίνη κατὰ ὁποιοδήποτε τρόπο ἕνα εἶδος «οὐδέτερης ζώνης» μεταξὺ τῶν δύο κόσμων. Μετὰ ἀπὸ αὐτό, τὰ ἄλλα πιὰ θὰ ἔρθουν μόνα τους. Γιατὶ γιὰ πόσον καιρὸ θὰ μπορέση μιὰ μικρὴ χώρα καὶ ὄχι πλούσια σὰν τὴν 'Ελλάδα, χωρὶς συμμάχους πιὰ χωρὶς διεθνῆ στηρίγματα καὶ πραγματικὲς ἐγγυήσεις, χωρὶς ἰσχυρὴ ἄμυνα καὶ μὲ ἰσχυρὸ ἐσωτερικὸ κομμουνιστικὸ κίνημα νὰ ἀντισταθῆ στὴν κολοσσιαία πίεσι τοῦ σλαυοκομμουνιστικοῦ συνασπισμοῦ μὲ τὸν ὁποῖο γειτονεύει ἄμεσα ; Φυσικὰ ὄχι γιὰ πολύ. 'Αρα, ἡ «ἀλλαγὴ» τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς χώρας θὰ σημάνη οὐσιαστικὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ δρόμου γιὰ μιὰ ταχύτατη πορεία πρὸς τὴν δορυφοροποίησι καὶ κομμουνιστικοποίησι τῆς 'Ελλάδος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ κομμουνισμός, τόσο ὁ ἐξωτερικὸς ὅσο καὶ ὁ ἐγχώριος συγκέντρωσαν σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ 1960 καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ συγκεντρώνουν καὶ σήμερα ὅλη τὴν δραστηριότητά τους ἔναντι τῆς χώρας μας σὲ ἕνα κύριο, βασικὸ καὶ πρωταρχικὸ αἴτημα : Τὴν μεταβολὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς χώρας. Σ' αὐτὸ ἀπόβλεπαν κατὰ τὸ 1960 καὶ ἀποβλέπουν καὶ σήμερα ὅλες οἱ ἐνέργειές τους.

"Ολες οἱ ἄλλες προσπάθειές τους εἶναι δευτερεύουσες, ὑποβοηθητικὲς αὐτῆς τῆς κύριας ἐπιδιώξεώς των. Καὶ ἂν ἐπιμένουν στὴν πραγματοποίησι μιᾶς «ἀλλαγῆς» καὶ στὴν ἐσωτερικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας, τὸ κάνουν πρῶτα ἀπ' ὅλα γιατὶ σ' αὐτὴν τὴν «ἀλλαγὴ» δίνουν ἕνα τέτοιο περιεχόμενο ὥστε νὰ βοηθήση κι' αὐτὴ στὸ νὰ ὠθηθῆ ἡ χώρα πρὸς τὴν μεταβολὴ τῆς ἐξωτερικῆς της πολιτικῆς. Τὸ περιεχόμενο αὐτῆς τῆς «ἐσωτερικῆς ἀλλαγῆς» εἶναι ἡ ἄρσις τῶν μέτρων ἀμύνης τοῦ Κράτους κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, ἡ νομιμοποίησις τοῦ Κ.Κ.Ε.. ἡ ἀμνήστευσις τῶν κομμουνιστῶν καὶ ὁ ἄνευ ὅρων ἐπαναπατρισμός τους ἀπὸ τὸ Παραπέτασμα. Τὰ ὑπόλοιπα δὲν εἶναι παρὰ ἡ σάλτσα ποὺ στολίζει αὐτὰ τὰ αἰτήματα.

"Ετσι κατὰ τὸν χρόνο ποὺ πέρασε, ὁ ἐξωτερικὸς καὶ ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς ἄσκησαν μιὰ συντονισμένη καὶ συνεχῆ πίεσι ἐπάνω στὴν χώρα μας, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν ἐξαναγκάσουν νὰ μεταβάλη τὴν ἐξωτερική της πολιτική. Στὴν προσπάθειά τους αὐτὴ χρησιμοποίησαν πολλὰ μέσα : τὸν ἐκφοβισμό, τὶς ἀπειλές, τὶς «φιλικὲς χειρονομίες», τὶς δελεαστικὲς προτάσεις, τὶς διπλωματικὲς παγίδες, τὶς οἰκονομικὲς «προσφορές», τὴν δυναμικὴ πίεσι. 'Επίσης ἄλλαξαν ἀρκετὲς φορὲς τακτικὴ προσπαθώντας νὰ βροῦν τὴν πιὸ κατάλληλη μέθοδο γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπό τους. 'Ο σκοπὸς ὅμως ἦταν πάντα ἕνας : 'Η ἀλλαγὴ τῆς θέσεως τῆς 'Ελλάδος μέσα στὶς διεθνεῖς ἐξελίξεις κατὰ τρόπο ποὺ νὰ ἐξυπηρετήση τὰ συμφέροντα τῆς σοβιετικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Στὴν ἀνασκόπησί μας θὰ δοῦμε πολὺ σύντομα ποιὰ μεθοδολογία ἀκολούθησε ὁ κομμουνισμὸς μέσα στὸν χρόνο ποὺ μᾶς πέρασε γιὰ νὰ προωθήση αὐτὸν τὸν σκοπό του.

Πῶς ἔκλεισε τὸ 1959

Κατὰ τὸ 1959 ὁ κομμουνισμὸς εἶχε κυρίως προσπαθήση νὰ πείση ἢ νὰ ὑποχρεώση τὴν ἴδια τὴν Κυβέρνησι νὰ ἐνδώση στὶς πιέσεις καὶ «νὰ προσχωρήση στὴν ὕφεση».Κατὰ τὸν κομμουνισμὸ δέ, «προσχώρηση στὴν ὕφεση» σημαίνει χαλάρωσις τῶν δεσμῶν τῆς χώρας μὲ τὴν Δύσι, προσέγγισίς της πρὸς τὸν ἀνατολικὸ πόλο ἕλξεως, ἐγκατάλειψις τῆς προσπαθείας γιὰ διατήρησι τῆς ἀμυντικῆς της ἱκανότητος καὶ ἄρσις ὅλων τῶν μέτρων ἀμύνης της κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Φυσικὰ οἱ κομμουνισταὶ δὲν περίμεναν νὰ τὰ ἐπιτύχουν ὅλα αὐτὰ μονομιᾶς, ἤλπιζαν ὅμως ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ σπρώξουν σιγὰ-σιγὰ τὴν Κυβέρνησι πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὥστε «νὰ γίνη ἡ ἀρχή». Γι' αὐτὸ ἡ ἀπειλὴ καὶ τὸ σύνθημα ἀνατροπῆς τῆς Κυβερνήσεως χωρὶς νὰ ἀποσυρθοῦν ἐντελῶς μένουν στὴν ἐφεδρεία, σὰν κάπως μακρυνὰ καὶ ἀόριστα «σχήματα». Αὐτὴ ἡ τακτικὴ ἐκδηλώθηκε ἰδιαίτερα στὰ τέλη τοῦ 1959.

Έτσι, στὶς 10 Ὀκτωβρίου 1959, ἐκπρόσωποι τῆ ΕΔΑ ἐπισκέπτονται τὸν κ. Ἀβέρωφ καὶ στὶς 11/10 ἡ «Αὐγὴ» γράφει:

«ἡ συνομιλία γενικὰ διεξήχθη μὲ πνεῦμα εἰλικρινείας καὶ καλῆς πίστεως καὶ ἦτο ἐνδιαφέρουσα».

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, στὶς 12-10-59 ὁ «Ἀνεξάρτητος Τῦπος», μὲ κύριο ἄρθρο του δὲν καλεῖ σὲ ἀγώνα γιὰ ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως ἀλλὰ ἀντίθετα καλεῖ τὴν Κυβέρνησι «νὰ προσχωρήση εἰς τὴν ὕφεσιν», τὴν διαβεβαιώνει μάλιστα ὅτι «οὐδεὶς ὑποστηρίζει τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν συμμαχιῶν» καὶ τῆς προτείνει διάφορα μετριοπαθῆ μέτρα

«τῶν ὁποίων τὴν ἀνάγκην ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ κατανοήση ἡ Κυβέρνησις καὶ τὰ ἀποφασίση νὰ τὰ πραγματοποιήση».

Εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ κομμουνιστικὸς συνασπισμὸς προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἔναρξι κάποιας μεταβολῆς στὴν Ἑλληνικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ εἶναι διατεθειμένος νὰ ὑποστηρίξη ὁποιαδήποτε Κυβέρνησι ποὺ θὰ δεχθῆ νὰ ἐπιφέρη αὐτὴν τὴν «ἀλλαγή». Καὶ οἱ ἐγχώριοι κομμουνισταὶ ἐκτελώντας τὶς ἐντολὲς τῆς Μόσχας καὶ ἐξυπηρετώντας τὰ συμφέροντα τῆς ἐξωτερικῆς της πολιτικῆς εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι νὰ προσφέρουν ἀνοχή, ὑποστήριξι, ἀκόμη καὶ συνεργασία στὸν ὁποιοδήποτε πολιτικὸ ποὺ θὰ δεχόταν καὶ θὰ μποροῦσε νὰ προσαρμόση τὴν Ἑλληνικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ στὰ συμφέροντα τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς. Προσφέρουν λοιπὸν τὰ πάντα στὴν Κυβέρνησι Καραμανλῆ μὲ ἕνα καὶ μόνο ὅρο: Νὰ «προσχωρήση στὴν ὕφεση».

Ὁ σοβιετικὸς τύπος (λ.χ. Πρόβντα 2-10-59) καὶ τὸ ραδιόφωνο (16-10-59 κλπ.) ὑπόσχονται μεγάλες ἀγορὲς Ἑλληνικῶν προϊόντων. Ὁ Ρουμᾶνος ἀντιπρόεδρος κ. Ζόζα ἐπισκέπτεται τὴν Ἑλλάδα. Ὁ «Ἀν. Τῦπος» στὶς 12-10-59 ἀναγγέλλει ὅτι «βαδίζομεν πρὸς μεταβολὴν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως» καὶ ἀναφέρει «τὸ παράδειγμα τοῦ Συντηρητικοῦ Κόμματος τῆς Ἀγγλίας» ποὺ «ἀναπροσάρμοσε» τὴν ἀγγλικὴ ἐξωτερικὴ πολιτική. Τὴν ἴδια μέρα τὸ Τὰς μετέδιδε ὅτι:

«οἱ σοβιετικοὶ κύκλοι τοῦ ΟΗΕ ἐχαρακτήρισαν ὡς ρεαλιστικὴν καὶ σύμφωνον πρὸς τὰς σημερινὰς συνθήκας τὴν ἑλληνικὴν θέσιν ἔναντι τῶν διεθνῶν προβλημάτων ὡς αὐτὴ διετυπώθη ὑπὸ τοῦ κ. Ξανθοπούλου Παλαμᾶ εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν τοῦ ΟΗΕ».

Στὶς 13 Ὀκτωβρίου 1959 ἡ ΕΔΑ φθάνει ὡς τὸ σημεῖο νὰ χαρακτηρίση τὴν στάσιν τοῦ κ. Ἀβέρωφ ὡς «θετικήν» καὶ στὶς 14 Ὀκτ. καλεῖ τὴν Κυβέρνησι

«ἂν δὲν θέλη νὰ συνθλιβῆ ἐναντίον τοῦ ρεύματος, νὰ προχωρήση σὲ κάποιο βαθμὸ στὴν διεύρυνσι τῶν ἐμπορικῶν καὶ ἐκπολιτιστικῶν σχέσεων μὲ τὸν ἀνατολικὸ κόσμο καὶ σὲ κάποια μείωσι τῆς ἐσωτερικῆς ἐντάσεως».

Τὸν Νοέμβριο καὶ Δεκέμβριο τοῦ 1959 ἐξαπολύεται τὸ πυροτέχνημα περὶ ἀγορᾶς ἐκ μέρους τῆς ΕΣΣΔ Ἑλληνικῶν ἀγροτικῶν προϊόντων ἀξίας 100 ἑκ. δολλαρίων, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀντιπροσωπεία τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ σοβιετικὴ γυναικεία ἀντιπροσωπεία ἐπισκέπτονται τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Ἀλβανία καὶ ἡ Βουλγαρία διακηρύσσουν ὅτι ἐπιθυμοῦν φιλικὰς σχέσεις μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία προβαίνει σὲ ἐμπορικὲς προσφορές. Τὴν 25η Δεκεμβρίου ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς Μόσχας διακηρύσσει ὅτι

«τὰ διεθνῆ γεγονότα θὰ ἀναγκάσουν τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν νὰ μεταβάλη τακτικὴν ἔναντι τῶν προτάσεων τῶν γειτόνων της».

Δὲν τίθεται λοιπὸν ἀκόμη ἄμεσα ζήτημα ἀνατροπῆς τῆς Κυβερνήσεως ἀλλὰ ἐξαναγκασμοῦ της νὰ μεταβάλη στάσιν. Γι' αὐτὸ καὶ στὶς 28 Δεκ. ὁ α' γραμματεὺς τοῦ ΚΚ Βουλγαρίας Ζίφκωφ προτείνει ἀμοιβαῖο ἀφοπλισμὸ Βουλγαρίας-Ἑλλάδος ἐνῶ συγχρόνως ἡ σοβιετικὴ «Ἰσβέστια» διευκρινίζει ὅτι

«ἡ ΕΣΣΔ σέβεται τοὺς συμμαχικοὺς δεσμοὺς τῆς Ἑλλάδος».

Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, ἡ ΕΔΑ κάνει ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ βοηθήση σ' αὐτὸν τὸν ἐπιδιωκόμενο «ἐξαναγκασμὸ» τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἀλλάξη ἐξωτερικὴ πολιτική. Γι' αὐτὸ καὶ προκαλεῖ σχετικὴ συζήτησι στὴν Βουλὴ ἐπάνω στὸ θέμα τῆς ὑφέσεως ποὺ ἡ «Αὐγὴ» τῆς 22 Νοεμβρίου 1959 χαρακτηρίζει σὰν τὸ «ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα» ποὺ «καλύπτει ὅλα τὰ θέματα τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς». Ἡ ΕΔΑ ζητεῖ μιὰ «νέα Ἑλληνικὴ ἐξωτερικὴ πολιτική», ποὺ εὔχεται

«νὰ μὴ διατυπωθῆ σὰν αἴτημα μόνο ἀπὸ τὴν Ἀντιπολίτευσι ἀλλὰ νὰ συμφωνηθῆ ὡς κοινὴ ἐθνικὴ πολιτικὴ ἀπὸ Κυβέρνησι καὶ Ἀντιπολίτευσι». («Αὐγή» 22-11-59)

Μέσα στὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς τακτικῆς ἡ ΕΔΑ κάλεσε στὶς 10-12-59 τὸν λαὸ «νὰ ὑποδεχθῆ θερμὰ τὸν πρόεδρο Ἀϊζενχάουερ» καὶ στὶς 31-12-59 σπεύδει νὰ υἱοθετήση τὶς προτάσεις γιὰ ἀμοιβαῖο Ἑλληνοβουλγαρικὸ ἀφοπλισμό.

Στὸ μεταξὺ ὅμως ὁ κομμουνισμὸς ἀρχίζει νὰ ἀπογοητεύεται καὶ νὰ πείθεται ὅτι ἡ παροῦσα Κυβέρνησις δὲν πρόκειται νὰ μεταβάλη τὸν ἐξωτερικὸ προσανατολισμὸ τῆς χώρας. Ἔτσι ὁ κ. Χρουστσὼφ κάνει μιὰ πρώτη ἐπιθετικὴ κρούσι στὶς 2-12-59 ἐπαινώντας τὸ κομμουνιστικὸ κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου 1944. Τὸ σοβιετικὸ ραδιόφωνο ἀρχίζει νὰ γίνεται κι' αὐτὸ πιὸ ἐπιθετικὸ κατηγορώντας τὴν Κυβέρνησι γιὰ «ἀντισοβιετισμὸ» (9-12-59) καὶ διαπιστώνοντας ὅτι «οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ψυχροῦ πολέμου διατηροῦν ἀρκετὴ ἐπιρροὴ στὴν Ἑλλάδα» (21-12-59). Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ «Αὐγὴ» (16-

12-59) γράφει ὅτι «ἡ ἐπίσκεψις τοῦ προέδρου Ἀϊζενχάουερ δὲν ἀπέδωσε τοὺς καρποὺς ποὺ ἐδικαιοῦτο νὰ περιμένη ὁ λαός».

Ἡ ΕΔΑ, ἀρχίζει πιὰ νὰ καλῆ τὸν «λαὸ» νὰ ἐπιβάλη αὐτός, μὲ τοὺς «ἀγῶνες» του τὸν ἀναπροσανατολισμὸ στὴν Ἑλληνικὴ ἐξωτερικὴ πολιτική. Στὶς 16-12-59 ἡ «Αὐγὴ» γράφει ὅτι ἡ ὕφεσις

«δὲν θὰ ἔρθη σὰν παραχώρησις τῶν ψυχροπολεμικῶν κύκλων ἀλλὰ σὰν ἀποτέλεσμα ἐπίμονου, σκληροῦ, καθημερινοῦ ἀγῶνος».

Καὶ ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ μετέδωσε τὴν 25-12-59

«Ἡ εἰρήνη δὲν θάρθει μόνη της. Οἱ λαοὶ πρέπει νὰ κάμψουν τὶς ψυχροπολεμικὲς ἀντιδράσεις... Αὐτὸ τὸ χρέος ἔχουν καὶ στὴν Ἑλλάδα ὅλοι οἱ πατριῶτες».

Ἔτσι τὸ 1959, ἔκλεισε μὲ μιὰ πρόσκλησι σὲ ἀγῶνα ἐνῶ ταυτόχρονα τὸ α' συνέδριο τῆς ΕΔΑ ὁλοκλήρωνε τὴν ἀνασύνταξι τῶν δυνάμεών της κατὰ τρόπο ποὺ νὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ πραγματοποιήση μεγάλες μαχητικὲς ἐξορμήσεις μετατρεπόμενη ἀπὸ κάθε πλευρὰ σὲ κόμμα ἐπαναστατικῆς δράσεως.

Κύριο κομμουνιστικὸ αἴτημα τοῦ 1960: Ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως

Τὸ σύνθημα τῆς ἀνοικτῆς καὶ ὁλοκληρωτικῆς ἀντικυβερνητικῆς ἐπιθέσεως, μετὰ ἀπὸ τοὺς προαναφερθέντες ἑλιγμοὺς τοῦ 1959, δόθηκε ἀπὸ τὸν πρόεδρο τοῦ ΚΚΕ Α. Γκρόζο στὸ «πρωτοχρονιάτικο μήνυμα» του μὲ τὸ ὁποῖο κάλεσε «ὅλα τὰ κόμματα ποὺ συμφωνοῦν μὲ τὴν πολιτικὴ τῆς ὕφεσης» νὰ συνεργασθοῦν γιὰ νὰ ἀνατρέψουν τὴν «ψυχροπολεμικὴ κυβέρνηση».

Μετὰ τὸ σύνθημα, ἦρθε καὶ ἡ «γραμμὴ» ποὺ παρουσιάσθηκε μὲ ἕνα ἄρθρο τοῦ Π. Ρούσου, μέλους τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ, ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν «Αὐγὴ» τῆς 16-1-1960. Μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐδίδετο ἡ γραμμὴ ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν πρόκειται νὰ προσχωρήση στὴν ὕφεσι, ἐμποδίζει τὴν «ἀλλαγὴ» καὶ συνεπῶς πρέπει νὰ ἀνατραπῆ ἀπὸ «ἕνα συνασπισμὸ τῶν δυνάμεων τῆς Ἀλλαγῆς» ποὺ ὀφείλουν νὰ σημάνουν ἀντικυβερνητικὸ «συναγερμό».

Τὰ ἴδια ἐπανέλαβε ἡ Κ.Ε. τοῦ ΚΚ.Ε. μὲ ἀνακοίνωσί της, τὴν 29 Ἰαν. 1960, στὴν ὁποία τόνιζε

«Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται αὐτὴ τὴν στιγμὴ εἶναι συντονισθῆ ἡ πάλη γιὰ τὴν ὕφεση. Ἡ κοινὴ πάλη εἶναι ἡ μόνη δύναμη ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπομακρύνη τὴν κυβέρνηση ποὺ εἶναι ἐχθρὸς τῆς ὕφεσης γιὰ νὰ φέρη στὴν ἐξουσία μιὰ δημοκρατικὴ πλειοψηφία ποὺ θὰ ἐφαρμόση πολιτικὴ εἰρήνης».

Ἔγινε λοιπὸν φανερὸ ὅτι τὸ 1960 θὰ ἦταν χρόνος μεγάλης ἐξορμήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ σκοπὸ τὴν ἀνατροπὴ τῆς παρούσης Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τὴν μεταβολὴ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς χώρας. Ὄργανο γιὰ τὴν ἐπίτευξι αὐτῶν τῶν σκοπῶν θὰ ἦταν ἕνα Ἑνιαῖο Μέτωπο.

Ἡ προπαρασκευαστικὴ περίοδος τῆς κομμουνιστικῆς ἐξορμήσεως

Ὁ κομμουνισμὸς ἀρχίζει λοιπὸν νὰ δουλεύη συστηματικὰ γιὰ νὰ προπαρασκευάση τὴ μεγάλη του ἐπίθεσι. Ὁ ἀνατολικὸς συνασπισμὸς ἀρχίζει τὶς ἀπειλὲς μὲ ἀφορμὴ τὸν ἐφοδιασμὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ μὲ πυραύλους «Τίμιος Τζών», ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ξαναρχίζει τὴν ἐκστρατεία του γιὰ δυσφήμισι τῆς Ἑλλάδος ὡς χώρας «φασιστικῆς» καὶ ἡ ΕΔΑ ἀρχίζει νὰ ἐκφράζη τὴν ἔκκλησί της γιὰ γενικὴ ἀντικυβερνητικὴ κινητοποίησι μὲ συγκεκριμένα συνθήματα:

«Ἡ λύσις εἶναι μιά: Ἡ ἄμεση ἀπομάκρυνσις τῆς κυβερνήσεως καὶ ἡ προσφυγὴ στὸν λαὸ μὲ τίμιο ἐκλογικὸ νόμο.

(«Αὐγὴ» 26-2-1960)

Μὲ διάφορα ἄρθρα της, ἡ «Αὐγὴ» (14/2, 18/2, 21/2 καὶ 26-2-60) ἐπεξεργάζεται καὶ τὴν τακτικὴ τῆς μάχης ποὺ πρέπει νὰ δοθῆ ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως. Οὐσία αὐτῆς τῆς τακτικῆς εἶναι

«μιὰ ἐπίμονη, γεμάτη πάθος καὶ ἔξαρσι ἐκστρατεία»,

ποὺ θὰ συνίσταται κυρίως σὲ ἕνα συνδυασμό,

«ἀγώνων μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Βουλή».

Ταυτόχρονα ἡ ΕΔΑ ἀρχίζει καὶ μιὰ ἐκστρατεία ἰδεολογικῆς ὀρθοδοξίας καὶ μαχητικοῦ «ἀτσαλώματος» τοῦ ἴδιου τοῦ κόμματός της

Ἔτσι μὲ τὴν υἱοθέτησι μιᾶς ἐπιθετικῆς στάσεως, τὴν διοχέτευσι διεγερτικῶν συνθημάτων τὴν ἐπεξεργασία μιᾶς δυναμικῆς τακτικῆς καὶ τὴν γενικὴ ἐπιθεώρησι τῶν κομματικῶν του δυνάμεων ὁ κομμουνισμὸς προετοιμάζει συστηματικὰ κατὰ τὸ πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1960 τὴν ἐπικείμενη ἐπίθεσί του.

Τὸ Ἑνιαῖο Μέτωπο

Ἀπὸ τὰ τέλη ἰδίως τοῦ Φεβρουαρίου 1960, ἡ ΕΔΑ προσπαθεῖ νὰ πείση τὴν Ἀντιπολίτευσι ὅτι ἡ Κυβέρνησις εἶναι «ἑτοιμόρροπη» καὶ ἂν μένη στὴν ἐξουσία αὐτὸ ὀφείλεται στὸν «κατακερματισμὸ» τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ στὴν ἔλλειψι δυναμισμοῦ ἀπὸ μέρους της.

Ταυτόχρονα χάριν τοῦ Μετώπου ἐπισείεται ἕνας δῆθεν «φασιστικὸς κίνδυνος» ποὺ κατὰ τὴν ΕΔΑ ἀπειλεῖ ὅλα τὰ κόμματα τοῦ Κέντρου καὶ τῆς Ἀριστερᾶς.

Ἐπίσης καταβάλλεται ἰδιαίτερη προσπάθεια γιὰ νὰ κτυπηθῆ ἡ ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισις ποὺ θεωρεῖται σὰν τὸ κυριώτερο ἐμπόδιο στὴν σύμπηξι τοῦ Μετώπου καὶ χαρακτηρίζεται σὰν «ἀντικομμουνιστικὴ ὑστερία».

Τέλος, οἱ κομμουνισταὶ καταπολεμοῦν κάθε προσπάθεια ἑνοποιήσεως τοῦ Κέν-

τρου, ἡ ὁποία θὰ ἀπομόνωνε τὴν ΕΔΑ καθὼς καὶ κάθε ἄλλη κίνησι ποὺ ἀποβλέπει μὲν στὴν ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως Καραμανλῆ ὄχι ὅμως καὶ στὴν πραγματοποίησι τῆς «ἀλλαγῆς».

Τέτοιες κινήσεις θεωροῦν τὴν κίνησιν τοῦ κ. Γρίβα καὶ τὴν Ν.Π.Κ. Ἐναντίον τῶν προσπαθειῶν γιὰ τὴν ἑνοποίησι τοῦ Κέντρου ἡ ΕΔΑ πῆρε καὶ ἐπίσημα θέσι μὲ ἀπόφασί της στὶς 28 Μαρτίου 1960.

Ἡ πρώτη μεγάλη ἐπιθετικὴ κροῦσις

Ἡ προπαρασκευαστικὴ περίοδος ἔληξε καὶ ἡ πρώτη μεγάλη ἐπιθετικὴ ἐνέργεια κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐξαπελύθη κατὰ τρόπο συντονισμένο ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ καὶ τὸν ἐσωτερικὸ κομμουνισμὸ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1960.

Τὴν 1η Ἀπριλίου, ἡ ΕΔΑ κατέθεσε στὴν Βουλὴ πρότασι μομφῆς κατὰ τῆς Κυβερνήσεως γιὰ τὸ ζήτημα τῆς «ὑφέσεως». Τὴν 4ην Ἀπριλίου, λίγες ὧρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς συζητήσεως στὴν Βουλή, οἱ Ἀλβανοὶ κτυποῦσαν στὰ σύνορα καὶ σκότωναν ἕνα Ἕλληνα λοχία. Ταυτοχρόνως, μὲ ἀφορμὴ μιὰ δίκη κομμουνιστῶν κατασκόπων ποὺ ἄρχισε στὶς 5 Ἀπριλίου, ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ξεσήκωνε τεράστιο ἀνθελληνικὸ θόρυβο ἐνῶ ὁ σοβιετικὸς ὑπουργὸς τοῦ ἐμπορίου κ. Πατολίτσεφ ματαίωνε τὸ ταξίδι του στὴν χώρα μας.

Στὶς 8/4 ἡ ΚΕ τοῦ ΚΚΕ καλεῖ καὶ πάλι στὸν ἀγώνα γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως. Στὶς 10-4.60 ἡ «Ἰσβέστια» δημοσίευσε βίαιο ἄρθρο κατὰ τὴν Ἑλληνικῆς πολιτικῆς. Στὶς 12-4-60 ἀνακοινώθηκε ἡ ἀπόφασις γιὰ ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων μεταξὺ Μεντερὲς καὶ Χρουστσώφ, πρᾶγμα ποὺ ἔδωσε νέα τροφὴ στὴν ἐκστρατεία ποὺ συνεχίσθηκε πιὰ μὲ τὸ αἴτημα νὰ μιμηθῇ καὶ ἡ Ἑλλάδα τὴν Τουρκία «γιὰ νὰ μὴ ἀπομονωθῇ διεθνῶς». Αὐθημερὸν (12-4-60) ἡ ΕΔΑ ἐκδίδει ἀνακοίνωσι μὲ τὴν ὁποία καλεῖ

> «ὅλο τὸ λαὸ ν' ἀρχίση ἀληθινὴ σταυροφορία»

γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως.

Ταυτόχρονα, γίνεται ἀπόπειρα ὑπερφαλαγγίσεως τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐμφανίσεως μιᾶς νέας καταστάσεως ποὺ νὰ εἶναι ἕτοιμη νὰ τὴν ἀντικαταστήση. Ἔτσι, τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὴν ἀνακοίνωσι γιὰ τὸν Μεντερές, ἡ Μόσχα ἀγγέλλει θορυβωδῶς ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ΕΣΣΔ (15-4-60), ἐνῶ ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Κυβερνήσεως δυναμώνει. Στὶς 21/4 ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς Μόσχας ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ στὶς 26/4 τὸ περιοδικὸ «Νέοι Καιροί», ὄργανο τοῦ ὑπουργείου ἐξωτερικῶν τῆς ΕΣΣΔ παραλληλίζει τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Ἱσπανία.

Ἔτσι τὸν Ἀπρίλιο πραγματοποιήθηκε ἡ πρώτη μεγάλη ἐπιθετικὴ ἐνέργεια τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ πῆρε τὴν μορφὴ μιᾶς ἐπιμελῶς συντονισμένης ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς πιέσεως γιὰ μεταβολὴ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς χώρας. Αὐτὸ τὸ ὁμολόγησε καὶ ἡ ἴδια ἡ ΕΔΑ τῆς ὁποίας ἡ ἡγεσία, στὴν ἔκθεσί της πρὸς τὴν Γ' σύνοδο τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματος (25/4) ἀνέφερε τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικά.

> «Ἡ κυβέρνηση δὲν κατάφερε νὰ ἀποφύγει τὴν ἔντονη πίεση γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ψυχροπολεμικῆς της πολιτικῆς. Ἐξωτερικά ἡ πίεση αὐτὴ προῆλθε (.....) Ἐσωτερικά, ἡ πίεση αὐτὴ ἐκδηλώθηκε κατ' ἀρχὴν μὲ τὴν ὀξεία κριτική».

Ὁ κομμουνισμὸς λοιπὸν τὸν Ἀπρίλιο ἔθεσε ἔντονα τὸ ζήτημα τῆς ἀλλαγῆς τῆς Ἑλληνικῆς πολιτικῆς καὶ ἀναπτύσσοντας μιὰ ἐπιθετικὴ δρᾶσι πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι προσπάθησε νὰ προωθήση καὶ τὴν συγκρότησι τοῦ «Μετώπου τῆς Ἀλλαγῆς». Ἡ Μόσχα συνέβαλε σ' αὐτὸ προσκαλώντας τὸν κ. Βενιζέλο, ἐνῶ τὸ ΚΚΕ ἔσπευσε νὰ καθησυχάση τοὺς «ἀστοὺς» ποὺ καλοῦνται νὰ μετάσχουν στὸ Μέτωπο, δηλώνοντας ὅτι

> «θὰ διευκολύνει τὸ σχηματισμὸ μιᾶς κυβέρνησης ὕφεσης χωρὶς νὰ προβάλη καμμιὰ κομματικὴ ἀξίωση».
>
> (Ἀνακοίνωσις τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ 8/4)

Καὶ ἡ ΕΔΑ ἀγωνίζεται νὰ πείση τὴν κοινὴ γνώμη ὅτι περιεχόμενο τῆς «ἀλλαγῆς» δὲν εἶναι ἡ μεταβολὴ τοῦ κοινωνικοπολιτικοῦ συστήματος τῆς χώρας ἀλλὰ ἡ... καλύτερη ἐφαρμογή του, διακηρύσσοντας ὅτι

> «ὁ χαρακτήρας τῆς ἀλλαγῆς στὴ χώρα μας δὲ θἆναι σοσιαλιστικὸς μὰ ἐθνικὸς δημοκρατικὸς ἀντιμπεριαλιστικός».
>
> (Αὐγὴ 27 καὶ 28/4).

Ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις ὅμως δὲν σημειώνει ἀξιόλογη ἐπιτυχία καὶ ἡ Γ' Σύνοδος τοῦ Δ.Ε. τῆς ΕΔΑ διαπιστώνει «σοβαρὲς ὀργανωτικὲς ἀδυναμίες» τοῦ κόμματος ποὺ τὸ ἐμποδίζουν στὴν ἐξαπόλυσι μιᾶς μαχητικῆς δράσεως.

Ἡ α' γενικὴ ἐπίθεσις

Τὸν Μάϊο σημειώνεται πιὰ ἡ πρώτη πραγματικὴ γενικὴ ἐπίθεσις τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ θὰ τὴν μελετήσουμε κάπως πιὸ προσεκτικὰ γιατὶ εἶναι πολὺ διδακτικὴ γιὰ τὴν μέθοδο τῶν κομμουνιστῶν, ξεχωρίζοντας τὴν διεξαγωγή της σὲ ὡρισμένα στάδια.

α) Στάδιο ἀνιχνεύσεως: Κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Πρωτομαγιᾶς, οἱ κομμουνισταὶ ἀπεπειράθησαν νὰ προκαλέσουν ταραχὲς στὴν Ἀθήνα χωρὶς μεγάλη ἐπιτυχία. Τὴν ἐπαύριο στὶς 2/5, ὁ Πασσαλίδης παραλληλίζει τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι μὲ ἐκείνην τοῦ Σῆγκμαν Ρῆ καὶ τοῦ Μεντερές. Τὸ ἴδιο κάνουν στὶς 4/5 οἱ βουλευταὶ τῆς ΕΔΑ μέσα στὴν Βουλὴ μὲ ἀφορμὴ τὰ ἐπεισόδια τῆς Πρωτομαγιᾶς, ἐνῶ τὴν ἴδια ἡμέρα ἡ ΕΔΑ ζητᾶ ἐπίσημα τὴν νομιμοποίησί τοῦ ΚΚΕ.

β) Στάδιο προπαρασκευῆς. Ἡ Ἡ Μόσχα ἀποπειρᾶται γιὰ πρώτη φορὰ τὴν 9-5-60 νὰ ἀναμίξη τὴν Ἑλλάδα στὴν ὑπόθεσι τοῦ ἀεροπλάνου Υ2. Τὴν ἑπομένη 10-5-60 δημοσιεύεται ἤδη ἀνακοίνωσις τῆς ΕΔΑ σύμφωνα

μὲ τὴν ὁποία «τὴν Ἑλλάδα ἀπειλοῦν σοβαροὶ κίνδυνοι» καὶ μοναδικὴ λύσις, εἶναι «ἡ θετικὴ καὶ μὲ ἔργα πολιτικὴ τῆς ὑφέσεώς καὶ ἡ κατάργησις ὅλων τῶν καταλυτικῶν τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας συμφωνιῶν» ποὺ «ἔγινε τώρα πρόβλημα, ποὺ συνδέεται ἄμεσα μὲ αὐτὴν τὴν ὕπαρξι τοῦ Ἔθνους μας».

γ) Στάδιο ἐνάρξεως. Ἡ πραγματικὴ ἐπίθεσις ὅμως ἐξαπολύεται μετὰ τὸ ναυάγιο τῆς διασκέψεως κορυφῆς, τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ κ. Χρουστσώφ στὴν Μόσχα καὶ τὴν ἐκεῖ ἄφιξι τοῦ κ. Πασσαλίδη.

Τὴν 22-5-60 ἡ ΑΥΓΗ ἀναγγέλλει:

«Ἡ Ἀντιπολίτευσις ἀρχίζει τὴ μάχη γιὰ μιὰ πολιτικὴ ὑφέσεως.

— Λαϊκὲς συγκεντρώσεις στὴν Θεσσαλονίκη καὶ στὸ Ἡράκλειο)

—Θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλες ἐκδηλώσεις».

Οἱ κομμουνισταὶ προσπαθοῦν λοιπὸν νὰ ἐφαρμόσουν τὴν γραμμὴ τῆς κινητοποιήσεως τῶν μαζῶν κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Κορέας, Τουρκίας καὶ Ἰαπωνίας.

Τὴν 23-5-60 ἡ ΕΔΑ καλεῖ σὲ μιὰ «πανεθνικὴ σταυροφορία γιὰ τὴν κατάργηση τῶν ξένων βάσεων καὶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξι φιλικῶν σχέσεων μὲ τὶς χῶρες τοῦ σοσιαλισμοῦ».

Αὐτὸ λοιπὸν θὰ εἶναι τὸ βασικὸ σύνθημα-κίνητρο τῆς ἐπιθέσεως.

«Ὄχι βάσεις!»

Μὲ τὸ σύνθημα αὐτὸ ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς συντόνιζε τὴν δρᾶσι του μὲ ἐκείνην τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. Πράγματι μετὰ ἀπὸ τὸ ναυάγιο τῆς διασκέψεως κορυφῆς στὰ μέσα Μαΐου 1960, ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ἐξαπέλυσε νέα, ψυχροπολεμικῆς μορφῆς, προπαγανδιστικὴ ἐπίθεσι κατὰ τοῦ δυτικοῦ συστήματος ἀσφαλείας μὲ σκοπὸ τὸ «ξήλωμα» τῶν ἀμερικανικῶν βάσεων. Ἔτσι καὶ ὁ Ἑλληνικὸς κομμουνισμὸς κατέστησε κεντρικὸ σύνθημα τῆς ἐπιθετικῆς του ἐξορμήσεως τοῦ Μαΐου-Ἰουνίου 1960 τὸ «Ὄχι βάσεις».

δ) Στάδιο γενικῆς ἐφόδου.

Τὴν 28-5-60 μὲ τὴν ἀγγελία τῆς πτώσεως τοῦ Μεντερὲς, ἀρχίζει ἡ φάσις τῆς γενικῆς ἐπιθέσεως, πρὸς ἐκμετάλλευσιν τοῦ εὐνοϊκοῦ γιὰ δυναμικὲς ἐνέργειες κλίματος ποὺ ὑποτίθεται ὅτι δημιουργοῦν οἱ τουρκικὲς ἐξελίξεις. Ἡ «Αὐγὴ» ἀνακοινώνοντας τὴν πτῶσι τοῦ Μεντερὲς προσπαθεῖ νὰ ταυτίση τὴν ἐν Ἑλλάδι κατάστασι μὲ ἐκείνην τῆς Τουρκίας. Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ «Ἀνεξάρτητος Τύπος» σὲ κύριο ἄρθρο του μὲ τὸν τίτλο «Ἄνεμος ὀργῆς» ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι κατάστασις εἶναι... «χειρότερη» ἀπὸ ἐκείνην τῆς Τουρκίας καὶ συνεχίζει μὲ τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικά:

«Ἀλλὰ ὁ ἄνεμος ποὺ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Τόκιο καὶ τὴν Σεοὺλ, ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα καὶ ἀπὸ τὴν Πόλη ἠμπορεῖ νὰ φυσήξῃ ὠργισμένος καὶ εἰς ἄλλους δρόμους.

Τὴν ἴδια ἀνοικτὴ πρόσκλησι γιὰ ἐξέγερσι ἐπαναλαμβάνει τὴν ἑπομένη 29-5-60 ἡ «Αὐγὴ» σὲ κύριο ἄρθρο της μὲ τὸν τίτλο «οἱ τυραννίες γκρεμίζονται» ὅπου ἀναφέρονται τὰ ἀκόλουθα:

«Τὰ γεγονότα τῆς Ἰαπωνίας, Κορέας, Τουρκίας ἀποτελοῦν κορυφαῖα σημεῖα τῆς καταρρεύσεως τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς καὶ πρέπει ἀντίστοιχα νὰ διδάξουν τὸν πολιτικὸ κόσμο. Ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει τώρα νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι καὶ ἡ νοοτροπία της, καὶ οἱ μέθοδοί της καὶ ἡ πολιτική της, ξεπεράστηκαν ἀπὸ τὴν ἐποχή μας καὶ μαζί τους ξεπεράστηκε καὶ ἡ ἴδια. Εἶναι ἀδύνατον πιὰ νὰ ἰσχύσουν στὴν Ἑλλάδα μὲ τὶς ἀσύγκριτες δημοκρατικὲς παραδόσεις μέθοδοι Μεντερές, ὅταν αὐτὲς καταποντίζονται στὴν πολιτικὰ καθυστερημένη Τουρκία. Εἶναι ἀδύνατο νὰ διατηρηθῆ τὸ καθεστὼς τῆς πείνας, (κλπ.).

Στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ συσσωρεύονται ἀπὸ μακροῦ δυνάμεις ἀγανακτήσεως καὶ ὀργῆς. «Νὰ υἱοθετηθῆ πολιτικὴ εἰρήνης καὶ φιλίας πρὸς ὅλους τοὺς λαούς». Τὴν στροφὴ αὐτὴ ποὺ ἀνταποκρίνεται πλέον πρὸς τὸ συμφέρον ΟΛΩΝ, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάνη ἡ Κυβέρνησις Καραμανλῆ. Τὴν στροφὴ μπορεῖ νὰ τὴν προσφέρει στὴν χώρα μόνον ἡ ἀντιπολίτευσις, ἡ ὁποία, παρ' ὅλες τὶς ἐσωτερικὲς διαφορές της, συμπίπτει στὴν υἱοθέτησι μιᾶς σωτήριας πολιτικῆς ὑφέσεως καὶ εἰρηνεύσεως».

Τὴν ἴδια ἡμέρα, στὴν ἴδια ἐφημερίδα δημοσιεύεται ἄρθρο «γραμμῆς» μὲ τὸν τίτλο «ὁ ἀντίκτυπος στὴν χώρα μας ἀπὸ τὶς πρόσφατες δραματικὲς ἐξελιξεις» στὸ ὁποῖο διατυπώνονται οἱ ἑξῆς θέσεις:

1ον.— «Τὰ γεγονότα τῆς Τουρκίας ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἐπείγουσα ἀνάγκη ἀποκαταστάσεως τῆς δημοκρατικῆς τάξεως καὶ στὴν Ἑλλάδα», (δηλ. νὰ μιμηθοῦμε τοὺς Τούρκους).

2ον.— «Τὰ ἀστυνομικὰ καθεστῶτα δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν τὴν ὁρμὴ τῶν λαῶν»(δηλ. μὴ φοβᾶστε τὴν ἀστυνομία).

3ον.— «Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ συνεργασία τῆς Ἀντιπολιτεύσεως» (δηλ. Ἑνιαῖο Μέτωπο). Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ΕΔΑ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ κ. Μαρκεζίνη γιὰ τὴν ἄποψί του «ἕνα κόμμα - ἕνα πρόγραμμα - ἕνας ἀρχηγὸς» ποὺ ἐμποδίζει τὴν δημιουργια τέτοιου «Μετώπου».

Ἡ προσπάθεια γιὰ ἀνοικτὴ ἐξέγερσι

Στὶς ἀρχὲς Ἰουνίου συνέρχεται ἡ 12η ὁλομέλεια τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ καὶ ἀποφασίζει τὴν συνέχισι τῆς ἐπιθέσεως τοῦ Μαΐου καὶ τὴν μετατροπή της σὲ ἀνοικτὴ ἐξέγερσι κατὰ τὸ πρότυπο τῆς ν. Κορέας, Ἰαπωνίας καὶ Τουρκίας. Κεντρικὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως παραμένει τὸ «Ὄχι βάσεις».

Ἡ ΕΔΑ υἱοθετεῖ αὐτὴν τὴν γραμμὴ καὶ «σκληραίνει» τὴν στάσι της. Βάζει θέμα ἀποχωρήσεως ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ καὶ ἀνατροπῆς τῶν Ἑλ-

ληνοαμερικαινκῶν συμφώνων καὶ περνᾶ στὶς ἀνοικτὲς ἀπειλές.

Στὶς 2/6 ἡ «Αὐγὴ» γράφει:

«Πολλὰ πράγματα τοῦ Μεντερὲς θυμίζουν Καραμανλῆ... Καὶ ἐδῶ συνεπῶς κάποτε θὰ γίνη ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ κάθαρσις».

Στὶς 3/6 εἶναι ἀκόμη πιὸ σαφὴς ἡ ἀπειλή. Γράφει ἡ «Αὐγὴ»

«Κάποια ἡμέρα, οἱ ὑπεύθυνοι αὐτῆς τῆς τραγωδίας θὰ πηδοῦν ἀπὸ τὰ παράθυρα σὰν τὸν Γκεντίκ... Ἔφθασε ἡ στιγμὴ νὰ κλείσουμε τοὺς δρόμους στὸ ΝΑΤΟ.

Στὶς 4/6 ἡ «Αὐγὴ» ρίχνει τὸ σύνθημα τῆς ἐξεγέρσεως:

«Κάτω οἱ Μεντερέδες»!

Στὶς 5/6 ἡ «Αὐγὴ» καλεῖ τὴν Ἀντιπολίτευσι νὰ μετάσχη στὴν ἐπίθεσι διαβεβαιώνοντάς την ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως εἶναι εὔκολη.

«Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Μεντερὲς μολονότι αὐτὸς διέθετε τεραστία κοινοβουλευτικὴ πλειοψηφία, ἔπεισε τὰ κόμματα τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ὅτι ὑπάρχει ἡ μεθοδολογία γιὰ τὸν παραμερισμὸ (δηλ. τὴν ἀνατροπὴ) τῆς τεχνητῆς πλειοψηφίας».

Σὰν βάσεις ἐξορμήσεως ὁρίζονται ἡ Ἀθήνα, ἡ Θεσσαλονίκη καὶ ἡ Κρήτη μὲ ἀφετηρία τὴν «παλλαϊκὴ συγκέντρωση» τῆς ΕΔΑ σὲ κεντρικὸ ἀθηναϊκὸ θέατρο τὴν 13/6/60

Ἡ προπαγάνδα τοῦ ἐσωτερικοῦ κομμουνισμοῦ προετοιμάζει τὴν συγκέντρωσι μὲ ἐμπρηστικὰ συνθήματα. «Ἐρέδες - Μεντερέδες» εἶναι ὁ τίτλος τοῦ κυρίου ἄρθρου τῆς «Αὐγῆς» τῆς 11-6-60 καὶ τὴν 12-6/60, ἡ ἴδια ἐφημερίδα διευκρινίζει ὅτι:

«ἡ συγκέντρωσις γίνεται γιὰ νὰ συντονίσουμε τὸ βῆμα μ' αὐτὴ τὴν τεράστια πορεία πρὸς τὴν ἀλλαγὴ καὶ τὴν Δημοκρατία».

(Πρόκειται γιὰ τὴν «πορεία» τῆς νοτίου Κορέας, Ἰαπωνίας καὶ Τουρκίας).

Χαρακτηριστικώτατος γιὰ τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ κομμουνισμοῦ ὑπῆρξε ὁ λόγος τοῦ κ. Λ. Κύρκου στὴν συγκέντρωσι τῆς 13-6-60.

«Ἡ ἐποχή μας εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν μαζῶν. Δέστε τὶς βαθειὲς ἀλλαγὲς ποὺ συντελοῦνται στὴν μακρυνὴ Ἰαπωνία, στὴν πιὸ μακρυνὴ Κούβα ὡς τὴ γειτονική μας Τουρκία... Τὸ ἄνοιγμα τοῦ δρόμου πρὸς τὴν ἀλλαγὴ προϋποθέτει τὴν ἀπομάκρυνση τῆς Κυβερνήσεως Καραμανλῆ... Ἡ ἀλλαγὴ δὲν θάρθη οὔτε διὰ μαγείας, οὔτε ἀπ' ἔξω. Ἡ ἀλλαγὴ θὰ εἶναι καρπὸς σκληροῦ ἀγώνα, βῆμα πρὸς βῆμα, στὴ Βουλὴ καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτήν, τῆς συνενώσεως καὶ κινητοποιήσεως τῶν μαζῶν γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς Κυβερνήσεως τῆς πείνας καὶ τῶν ἐθνικῶν κινδύνων.

Πολλοὶ καλλιεργοῦν μεταξὺ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἡττοπάθεια. Τί θὰ βγεῖ—λένε; Ἡ Κυβέρνηση εἶναι παντοδύναμη. Διπλὸ τὸ λάθος - ἢ τὸ σκόπιμο ψεῦδος.

Ἡ Κυβέρνηση, εἶναι ἕνας κολοσσὸς μὲ πήλινα πόδια. Κι' ὁ Μεντερὲς παρουσίαζε τὴν ἐξωτερικὴ ὄψη τοῦ παντοδύναμου, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ στάλθηκε στὸ νησὶ τῶν σκύλων. Τώρα εἶναι ἡ στιγμὴ γιὰ τὸ Λαὸ νὰ προβάλει ἀγωνιστικὰ τὶς διεκδικήσεις του».

Πρόκειται γιὰ ἀνοικτὴ πρόσκλησι σὲ ἐξέγερσι μὲ σκοπὸ τὴν ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τῆς ἐξωκοινοβουλευτικῆς κυρίως δράσεως.

Ἡ ἧττα τῶν κομμουνιστῶν

Ἡ ἔγκαιρη ὅμως καταγγελία τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἡ σχετικῶς ἐπιτυχὴς ἀντικινητοποίησις τῆς ἐθνικόφρονος κοινῆς γνώμης ἀνάγκασε τὴν ΕΔΑ ἀκουσίως νὰ ἐφαρμόση ἐν μέρει ἀμυντικὴ τακτικὴ καὶ ἐπέδρασε ἀνασταλτικὰ στὴν κινητοποιητική της προσπάθεια καὶ στὸ ἠθικὸ τῶν ὀπαδῶν της. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ συγκέντρωσις νὰ ἀποτελέση μᾶλλον ἀποτυχία. Πάντως, δὲν μπόρεσε νὰ παίξη τὸν ρόλο τῆς θεαματικῆς ἀφετηρίας ἑνὸς κινήματος μαχητικῶν ἐκδηλώσεων τύπου Ἰαπωνίας. Αὐτὸ ἀναγκάζει τὴν ἀπειλούμενη μὲ πλήρη ἀπομόνωσι ΕΔΑ νὰ ἀπευθυνθῆ κατὰ τρόπο δραματικὸ πρὸς τὴν λοιπὴ Ἀντιπολίτευσι. Ἡ «ΑΥΓΗ» τῆς 15-6-60 ἀξιολογώντας τὴν συγκέντρωσι γράφει ὅτι «ἂν τὰ κόμματα τοῦ Κέντρου θελήσουν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συνεργασία καὶ τὴν ἑνότητα τῆς δράσεως, εἶναι σὲ θέσι, ὅπως ἐτονίσθη στὴν συγκέντρωσι τῆς ΕΔΑ, νὰ ἀλλάξουν σὲ λίγες ὧρες τὴν κατάστασι, νὰ ἀπαλλάξουν τὴν χώρα ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι τῶν Μεντερέδων καὶ ἀπὸ τὸν κίνδυνο τοῦ ἀφανισμοῦ».

Στὶς 19/6 γίνεται ἡ δεύτερη ἀπόπειρα ἐξορμήσεως, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη αὐτὴ τὴ φορά, ἀλλὰ ἀποτυγχάνει παταγωδῶς. Ὁ Κομμουνισμὸς διακηρύττει τότε ξανὰ ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως εἶναι:

«διὰ τῆς συντονισμένης, ἑνιαίας κινητοποιήσεως τῶν δυνάμεων τῆς Ἀντιπολιτεύσεως τόσο στὸ ἐπίπεδο τῶν μαζῶν, ὅσο καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς κοινῆς δράσεως».

(Αὐγή, 23-6-60).

Ἡ τρίτη ἀπεγνωσμένη ἀπόπειρα καταβάλλεται στὶς 26-6-60 στὸ Ἡράκλειο καὶ στὰ Χανιὰ ὅπου ἡ ἀποτυχία εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη διότι μέρος τῶν ἐθνικοφρόνων κινητοποιοῦνται δυναμικῶς καὶ ματαιώνουν κάθε ἐκδήλωσι τῆς ΕΔΑ.

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα λοιπὸν τῆς ΕΔΑ νὰ ἐφαρμόση στὴν Ἑλλάδα τὴν «σκληρὴ» γραμμὴ τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ἀπέτυχε. Ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς περιέρχεται προσωρινὰ σὲ ἄμυνα. Αὐτὸ ἐκφράζεται καὶ στὸν λόγο τοῦ κ. Ἠλιοῦ στὰ Χανιὰ καὶ στὸ κύριο ἄρθρο τῆς

«ΑΥΓΗΣ» τὴν 28-6-60 μὲ τὸν ἀγωνιώδη τίτλο. «Πίσω στὸ 45-47;»

Στὸν λόγο του, ὁ κ. Ἠλιοῦ εἶπε:

«δηλώνουμε ὅτι παλαίουμε καὶ θὰ παλαίψουμε καὶ μὲ τὰ δόντια ἀκόμη, γιὰ τὴ δημοκρατικὴ ὁμαλότητα. Ἂς ξέρουν, ὅμως, πὼς ὁμαλότης δὲν σημαίνει δουλικὴ ὑποταγὴ στὴν κρατικὴ ἀνωμαλία, στὴν παρανομία καὶ στὴν αὐθαιρεσία».

Καὶ στὸ προαναφερθὲν ἄρθρο τῆς «ΑΥΓΗΣ» τονίζονται τὰ ἑξῆς:

«Τὸ Ἔθνος ὁλόκληρο πρέπει νὰ περιφρουρήση τὴν ἑνότητά του καὶ νὰ ἀποκρούση μὲ σταθερότητα καὶ ψυχραιμία τὴν νέα ἐπιβουλὴ κατὰ τῶν δημοκρατικῶν του ἐλευθεριῶν.'
Ἡ Κυβέρνησις ἀγωνίζεται νὰ παρασύρη τὸν τόπο σὲ ἕνα νέο 1945—47. Δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχη».

Δὲν γίνεται λοιπὸν πιὰ λόγος γιὰ ἀνατροπὴ ἀλλὰ γιὰ «ἀπόκρουσιν μὲ ψυχραιμίαν» τῆς «κυβερνητικῆς ἐπιθέσεως». Καὶ ἀντὶ γιὰ «ἄνοιγμα τοῦ δρόμου πρὸς τὴν Ἀλλαγὴν» γίνεται πιὰ λόγος γιὰ «φράξιμο τοῦ δρόμου στὴν Κυβέρνηση».

Ἔτσι, ὁ ἐγχώριος κομμουνισμός, κατὰ τὸν Ἰούνιο, ἔδωσε μιὰ ἀποφασιστικὴ μάχη καὶ τὴν ἔχασε. Ἡ ἧττα του ὅμως δὲν ἦταν ἀποφασιστικῆς σημασίας γιατὶ δὲν ἔγινε καμμιὰ ἐκμετάλλευσίς της ἀπὸ τὴν ἀντικομμουνιστικὴ παράταξι. Ἔτσι, ὁ κομμουνισμὸς πολὺ γρήγορα ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω ἐγκατέλειψε τὴν ἀμυντικὴ τακτική του γιὰ νὰ ἐξαπολύση νέα γενικὴ ἐπίθεσι σὲ ἄλλο τομέα ἀφοῦ διαπίστωσε ὅτι μὲ τὸ σύνθημα «ὄχι βάσεις» δὲν μπόρεσε νὰ κινητοποιήση μαχητικὰ τὸν Ἑλληνικὸ λαό.

Ἡ Β' γενικὴ ἐπίθεσις

Ἡ α' γενικὴ ἐπίθεσις τῶν κομμουνιστῶν ἀπέτυχε γιὰ τρεῖς λόγους:

α) Γιατὶ τὸ θέμα τῶν βάσεων καὶ γενικὰ τῆς ἀλλαγῆς τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς χώρας δὲν συγκίνησε τὶς λαϊκὲς μάζες.

β) Ἐπειδὴ τὰ κομμουνιστικὰ σχέδια γιὰ δημιουργία ἐπαναστατικῆς ἀτμοσφαίρας καταγγέλθηκαν ἔγκαιρα καὶ γιὰ πρώτη φορὰ σημειώθηκε σημαντικὴ κινητοποίησις τῶν ἀντικομμουνιστικῶν δυνάμεων.

γ) Ἀπὸ ὀργανωτικὲς ἀδυναμίες τῆς ΕΔΑ.

Μετὰ ἀπὸ αὐτήν, τὴν ἀποτυχία τῆς μεθόδου τῶν ἀπειλῶν καὶ τοῦ ἐκφοβισμοῦ καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἐγκαταλίψη ἐντελῶς ὁ ἐξωτερικὸς κομμουνισμὸς ἐπανῆλθε στὴν τακτικὴ τοῦ δελεασμοῦ Ἔτσι, ὁ κ. Χρουστσὼφ ἐδήλωσε στὸν κ. Βενιζέλο ὅτι ἡ χώρα του εἶναι διατεθειμένη νὰ ἀγοράση τὰ 30ο/ο τῶν πλεονασμάτων τῶν ἀγροτικῶν μας προϊόντων ἐφ' ὅσον βεβαίως ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ εἶχε ἀμερικανικὲς βάσεις στὸ ἔδαφός της καὶ θὰ ἀκολουθοῦσε «φιλικὴ πολιτική» ἔναντι τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.

Τὴν 4—7—60 ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Βουλγαρίας κ. Γιούγκωφ ἐπανέλαβε τὴν ἐπιθυμία τῆς κυβερνήσεώς του νὰ ἀποκαταστήση φιλικὲς σχέσεις μὲ τὴν Ἑλλάδα. Τὴν 25—7—60 ἡ «ΠΡΑΒΝΤΑ» ἐδημοσίευσε ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις καὶ ἡ Ἑλλὰς μποροῦν νὰ ζήσουν σὰν φίλοι» στὸ ὁποῖο ἐτόνισε ὅτι:

«Ὑπάρχουν ὅλες οἱ ἀντικειμενικὲς δυνατότητες γιὰ τὴν ἀποκατάστασι φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν».

Ἐπίσης τὴν 26—7—60 ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς Μόσχας σχολιάζοντας δηλώσεις τοῦ κ. Κίσιγκερ ἐτόνισε ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει νὰ φοβᾶται τίποτε «ἀπὸ βορρᾶ».

Ἐπίσης ὁ κ. Σεργκέγιεφ ἐπεσκέφθη τὴν Κρήτη.

Στὸ μεταξύ, ἡ Ε.Δ.Α. προετοιμάζει τὴν β' ἐπίθεσί της. Αὐτὴ τὴ φορὰ στρέφεται πρὸς τὰ οἰκονομικὰ αἰτήματα τῶν μαζῶν, τὰ ὁποῖα θεωρεῖ σὰν τὸ «βασικὸ κρῖκο», ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ πετύχη τὶς κινητοποιήσεις τῶν ἐργαζομένων, τῆς πόλεως καὶ τῆς ὑπαίθρου καὶ νὰ πιέση ἀπὸ κάτω πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς συμπήξεως τοῦ Ἑνιαίου Μετώπου.

Ἡ στροφὴ πρὸς τὰ οἰκονομικὰ αἰτήματα ἐκδηλώθηκε μὲ τὴν σχετικὴ ἔντονη προπαγάνδα καὶ μὲ τὴν συστηματικὴ προσπάθεια ὑποκινήσεως ἀπεργιῶν καὶ ἀγροτικῶν συλλαλητηρίων, ποὺ κατὰ τὴν Ε.Δ.Α. «εἶναι ὁ μοναδικὸς δρόμος προκειμένου νὰ ἀπαλλαγεῖ ἡ χώρα ἀπὸ μιὰ ἀντιλαϊκὴ κυβέρνηση, ἡ ὁποία, ἐνῶ ἔχει τόσο πολὺ χρεωκοπήσει στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν καταδυναστεύει». («ΑΥΓΗ» 16—7—60),

Σκοπὸς εἶναι ἡ ὑποκίνησις οἰκονομικῶν ἀγώνων καὶ σὲ συνέχεια ἡ πολιτικοποίησις των ὥστε νὰ προσλάβουν ἀντικυβερνητικὸ χαρακτῆρα καὶ νὰ χρησιμεύσουν σὰν μέσα ὄχι γιὰ τὴν βελτίωσι τῆς θέσεως τῶν ἐργαζομένων ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως.

Στὴν ἀρχή, τὸν Ἰούλιο, οἱ κομμουνισταὶ σημείωσαν ἀρκετὴ ἐπιτυχία στὴν νέα ἐξόρμησί τους καὶ σημειώθηκαν ὄχι λίγες ἀπεργίες καὶ ἄλλες κινητοποιήσεις (συλλαλητήριο Καρδίτσας κ.λ.π.) ἐνῶ συγχρόνως ἡ Μόσχα προέβαινε σὲ οἰκονομικὲς προσφορές. Πάντως ἡ ἐπιτυχία δὲν ἦταν τόση ὥστε νὰ ἐξυπηρετήση τὴν κομμουνιστικὴ ἐπιδίωξι γιὰ ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τελικῶς τὸν Αὔγουστο ὁλοκληρώθηκε ἡ ἀποτυχία καὶ τῆς νέας κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως. Γι' αὐτό, ἀπὸ τὰ μέσα Αὐγούστου ὁ κομμουνισμὸς μετέβαλε τακτική. Ἐγκατέλειψε τὴν ἀποτυχημένη τακτικὴ τῆς ἀμέσου γενικῆς ἐφόδου μὲ πολιτικὰ ἢ οἰκονομικὰ αἰτήματα καὶ διαπιστώνοντας τὴν ἀδυναμία του νὰ φέρη σὲ πέρας τὸν ἀντικυβερνητικὸ ἀγώνα στράφηκε ξανὰ πὸς τὴν Ἀντιπολίτευσι κάνοντας κύρια ἐπιδίωξί του τὴν ἐπίτευξι «ἑνότητος δράσεως» Ἀριστερᾶς καὶ Κέντρου σὲ ὡρισμένα τουλάχιστον θέματα. Φυσικὰ ἡ νέα μορφὴ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιθέ-

σεως προϋποθέτει μία τακτική σχετικῶς μακρᾶς πνοῆς καὶ κανονικῶς ἐσήμαινε κάποια ἀναβολὴ τῆς γενικῆς ἀντικυβερνητικῆς ἐφόδου χωρὶς ὅμως τοῦτο νὰ ἀποκλείῃ ὁριστικὰ καὶ τὴν ἐξαπόλυσι σοβαρῶν ἐφόδων ἢ καὶ γενικῆς ἐπιθέσεως ἐφ' ὅσον παρουσιαζόταν ξαφνικὰ μία εὐνοϊκὴ εὐκαιρία,

'Επιχείρησις: 'Αντικυβερνητικὸ Μέτωπο

"Ετσι ἀπὸ τὸν Αὔγουστο, ἄμεση ἐπιδίωξις τοῦ κομμουνισμοῦ ἔγινε ἡ σύμπηξις ἑνὸς Μετώπου ἑνιαίας δράσεως μὲ σκοπὸ τὴν ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως.

Μέχρι τὰ μέσα Αὐγούστου οἱ κομμουνισταὶ ἤλπιζαν ὅτι τελικῶς θὰ κατόρθωναν νὰ ἐπηρεάσουν τὴν προσπάθεια τοῦ κ. Βενιζέλου γιὰ ἀνασύνταξι τῆς 'Αντιπολιτεύσεως παρ' ὅλο ὅτι ἐξ ἀρχῆς αὐτὸς ἀπέκλεισε τὴν περίπτωσι συνεργασίας μὲ αὐτούς. Τελικὰ ὅμως ἀπογοητεύθηκαν πλήρως. Τὴν 17–8–60 ἡ «ΑΥΓΗ» διεπίστωσε τὴν «ἀρνητικὴ στάσι» τοῦ κ. Βενιζέλου.

Μετὰ ἀπὸ αὐτό, ἡ Ε.Δ.Α. ἀποφάσισε νὰ κινηθῇ πρωτοβουλιακά. "Ετσι, στὶς 21/8, ὁ πρόεδρός της κ. Πασσαλίδης μὲ ἐπιστολή του πρὸς τοὺς ἡγέτες τῆς 'Αντιπολιτεύσεως προτείνει τὸν «ἄμεσο συντονισμὸ τῆς δράσεως τῆς 'Αντιπολιτεύσεως μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Βουλὴ» σὲ μερικὰ βασικὰ σημεῖα καὶ κυρίως γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὴν διενέργεια ἐκλογῶν μὲ τὴν ἀναλογική.

"Ετσι, οἱ κομμουνισταὶ ἀντὶ γιὰ τὴν πλήρη πολιτικὴ συνεργασία ποὺ ζητοῦσαν ἄλλοτε, προτείνουν κάτι πολὺ πιὸ «ἐλαστικό». Τὸν «συντονισμὸ τῆς δράσεως». Καὶ ἀντὶ γιὰ τὸ παληὸ «κοινὸ ἐλάχιστο πρόγραμμα», προτείνουν ἁπλῶς μερικὲς βασικὲς ἄμεσες ἐπιδιώξεις. Παρὰ τὶς «ὑποχωρήσεις» τους ὅμως οἱ κομμουνισταὶ καὶ πάλι δὲν κατόρθωσαν νὰ παρασύρουν τοὺς ἡγέτες τοῦ Κέντρου.

Δὲν ἀπελπίσθηκαν ὅμως, καὶ στράφηκαν πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς καὶ τὰ στελέχη τῶν κομμάτων τοῦ Κέντρου προσπαθώντας νὰ πετύχουν τὸν συντονισμὸ τῆς ἀντικυβερνητικῆς δράσεως «ἀπὸ τὰ κάτω», χωρὶς βεβαίως νὰ παραλείπουν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν καὶ ὁποιαδήποτε εὐκαιρία γιὰ «ἑνότητα δράσεως» καὶ στὴν κορυφή. Ταυτόχρονα προσπαθοῦν νὰ ματαιώσουν κάθε προσπάθεια ποὺ τείνει πρὸς τὴν δημιουργία ἑνὸς ἀνεξάρτητου καὶ ἰσχυροῦ Κέντρου. Μέσα στὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς τακτικῆς των πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ ἡ τελευταία «ἀπὸ τὰ μέσα» διάλυσις τῆς Δημοκρατικῆς 'Ενώσεως τοῦ κ. Τσιριμώκου, μόλις αὐτὴ ἔδειξε τάσεις ἀποκολλήσεως ἀπὸ τῆς Ε.Δ.Α. καὶ ἐντάξεώς της σὲ ἕνα ἑνοποιημένο Κέντρο. 'Ως τώρα ὅμως καὶ ἡ προσπάθεια τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν ἐκ τῶν κάτω καὶ «ντὲ —φάκτο» ἔστω δημιουργία τοῦ ἀντικυβερνητικοῦ μετώπου δὲν ἀπέδωσε. Πάντως ἡ ἐπιχείρησις τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ ἄρχισε μὲ τὴν ἐπιστολὴ Πασσαλίδη συνεχίζεται.

'Η γ' γενικὴ ἐπίθεσις τοῦ κομμουνισμοῦ

Τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1960 συνῆλθαν ἡ 13η ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἡ 4η σύνοδος τῆς Δ.Ε. τῆς Ε.Δ.Α. ποὺ χάραξαν τὴν περαιτέρω γραμμὴ δράσεως τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν 'Ελλάδα. Καὶ τὰ δύο σώματα ὅρισαν σὰν ἄμεση, ἐπιδίωξί τους τὴν ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως ὥστε «νὰ γίνῃ τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν 'Αλλαγή». Σὰν μοναδικὴ μέθοδο γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ αὐτὸς ὁ σκοπὸς θεωροῦν τὴν ἐξαπόλυσι μεγάλων καὶ μαχητικῶν «κοινοβουλευτικῶν καὶ ἐξωκοινοβουλευτικῶν ἀγώνων» στοὺς ὁποίους νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μετάσχῃ καὶ ἡ ἐθνικόφρων 'Αντιπολίτευσις. Καὶ σὰν μέσο γιὰ τὴν ἐξαπόλυσι αὐτῶν τῶν ἀγώνων θεωροῦν τὴν ὑποκίνησι καὶ πολιτικοποίησι διαφόρων ἀγώνων μὲ οἰκονομικὰ αἰτήματα. Πάνω σ' αὐτὴ τὴ βάσι ἐργάζονται οἱ κομμουνισταὶ ἀπὸ τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1960 χρησιμοποιώντας παράλληλα καὶ μιὰ ἔξαλλη σκανδαλοθηρικὴ ἐκστρατεία ποὺ σκοπός της εἶναι νὰ βοηθήσῃ στὴν ὑπονόμευσι καὶ ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως.

'Η νέα ἐπίθεσις τῶν κομμουνιστῶν ἀπέδωσε ἀξιόλογους καρπούς. 'Απὸ τὸν 'Οκτώβριο ξεσποῦν ὅλο καὶ περισσότερες ἀπεργίες οἱ ὁποῖες μαχητικοποιοῦνται διαρκῶς καὶ περισσότερο, μὲ ἀποκορύφωμα τὰ ἐπεισόδια τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1960, ὅταν οἱ κομμουνισταὶ κατόρθωσαν νὰ μετατρέψουν τὴν ἀπεργιακὴ συγκέντρωσι τῶν οἰκοδόμων σὲ τοπικὴ μικροεξέγερσι.

'Η ἀντίδρασις ὅμως τῆς κοινῆς γνώμης ἦταν τέτοια ὥστε δὲν μπόρεσαν οἱ κομμουνισταὶ γιὰ τὴν ὥρα νὰ δώσουν συνέχεια σ' αὐτὴν τὴν τακτική τους. Πάντως ἡ ἐπιθετική τους ἐνέργεια συνεχίζεται καὶ θὰ εἶναι πολὺ πρόωρο νὰ σπεύσῃ κανεὶς νὰ βγάλῃ συμπεράσματα γιὰ μιὰ ὁριστικὴ ἧττα τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ σ' αὐτὸν τὸν τομέα ποὺ προσφέρεται ἰδιαίτερα γιὰ τὴν δρᾶσι τους.

Συμπεράσματα

—Μέσα στὸ 1960, ὁ κομμουνισμὸς ἐγκατέλειψε τὴν προσπάθεια νὰ ὠθήσῃ τὴν παροῦσα Κυβέρνησι πρὸς μία μεταβολὴ τῆς πολιτικῆς της καὶ κυρίως τῆς ἐξωτερικῆς.

—Μετὰ ἀπὸ αὐτό, συγκέντρωσε ὅλη του τὴν δραστηριότητα στὴν προσπάθεια γιὰ τὴν πάσῃ θυσίᾳ ἀνατροπὴ αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως σὰν «πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ἀλλαγή».

—Ταυτόχρονα φροντίζει νὰ ματαιώσῃ κάθε κίνησι ποὺ θὰ διαδεχόταν τὴν

σημερινὴ Κυβέρνησι χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ὁδηγῆ πρὸς τὴν «ἀλλαγή». Γι' αὐτὸ βάλλει ἰδιαιτέρως ἐναντίον τῶν κ.κ. Γρίβα, Μαρκεζίνη καὶ Παπανδρέου.

—Γιὰ νὰ ἀνατρέψη τὴν Κυβέρνησι καὶ νὰ ὠθήση τὴν χώρα πρὸς μία μεταβολὴ τῆς πολιτικῆς της πρὸς ὄφελος τοῦ σοβιετικοῦ συνασπισμοῦ, ὁ κομμουνισμὸς προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχη τὸν «συντονισμὸ» τῆ δράσεως ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλυτέρου τμήματος τῆς 'Αντιπολιτεύσεως, κάτω ἀπὸ τὴν δική του ἡγεσία.

—Ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς πειραματισμοὺς καὶ ἀλλεπάλληλες ἀποτυχίες, ὁ κομμουνισμὸς κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ τὴν δρᾶσι του εἶναι νὰ εἰσχωρήση μέσα στὶς τάξεις καὶ στὶς ὀργανώσεις τῶν ἐργαζομένων, νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὰ ζητήματά τους, καὶ νὰ τοὺς σπρώξη σὲ ἀγῶνες στοὺς ὁποίους ὅμως νὰ δώση πολιτικὸ ἀντικυβερνητικὸ περιεχόμενο καὶ μαχητική—μισοεπαναστατική μορφή.

—Κατὰ τὸ 1960 ὁ κομμουνισμὸς δὲν πέτυχε τοὺς βασικούς του στόχους. Δὲν μπόρεσε νὰ συγκροτήση τὸ 'Ενιαῖο Μέτωπο,δὲν βγῆκε ἀπὸ τὴν πολιτική του ἀπομόνωσι, δὲν ἐξαπέλυσε ἕνα μαχητικὸ κίνημα τῶν μαζῶν καὶ δὲν ἀνάτρεψε τὴν Κυβέρνησι. Οἱ ἀποτυχίες του αὐτὲς ὀφείλονται σὲ ἀντικειμενικοὺς ἀλλὰ καὶ σὲ δικούς του—ὑποκειμενικοὺς παράγοντες.

—Παρὰ ταῦτα δὲν πρέπει νὰ νομίσουμε ὅτι οἱ κομμουνισταὶ δὲν πέτυχαν ἀπολύτως τίποτα. 'Απεναντίας. 'Ανέλαβαν μία εὐρύτατη ἐπιθετικὴ πρωτοβουλία τὴν ὁποία καὶ διατηροῦν. Αὔξησαν τὴν ἐπιρροή τους στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα. Σημειώνεται μία συνεχὴς ἄνοδος τῶν κινητοποιήσεων τῶν ἐργαζομένων τὶς ὁποῖες ὅλο καὶ περισσότερο ἐκμεταλλεύονται οἱ κομμουνισταὶ γιὰ τοὺς δικούς τους σκοπούς. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις πέτυχαν νὰ προκαλέσουν καὶ μαχητικὲς ἐκδηλώσεις. Αὐτὲς οἱ περιπτώσεις γιὰ τὴν ὥρα εἶναι μεμονωμένες ἀλλὰ ἂν δὲν ληφθοῦν ἔγκαιρα ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐγγύησις ὅτι δὲν θὰ ἐπεκταθοῦν.

—Προβάλλει λοιπὸν ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη τὸ 1961 νὰ ἀποτελέση ἔτος ἀντεπιθέσεως τῶν ἀντικομμουνιστικῶν δυνάμεων. 'Η ἀντεπίθεσις αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ὁλόπλευρη, συνεχής, συντονισμένη καὶ νὰ ἐξαπολυθῆ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς : πολιτικό, ἰδεολογικό, κοινωνικό, συνδικαλιστικό, δυναμικό. Μόνο τότε θὰ ἐπιτύχη.

Πνευματικὰ ζητήματα

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΑΘΕΪΣΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΣΤΗΝ Ε.Σ.Σ.Δ.

Ὑπὸ **ΘΕΟΛΟΓΟΥ**

Ὁ σκοπὸς τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος εἶναι νὰ δημιουργήση στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. τὸν «νέο σοβιετικὸ ἄνθρωπο» ὁ ὁποῖος προϋποτίθεται ὅτι θὰ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀθεϊστής. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ ἔγινε ἡ ἐπανάστασις, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1917, μέχρι σήμερα, οἱ ἡγέται τοῦ Κρεμλίνου προσπάθησαν νὰ ἐκριζώσουν ἀπὸ τὴν ψυχὴ κάθε ρώσου πολίτου τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα, χωρὶς νὰ μπορέσουν νὰ τὸ ἐπιτύχουν. Ἔχουν περάσει 43 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ κομμουνισμὸς κυβερνᾶ τὴν ἀχανῆ Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ μετὰ βεβαιότητος διαπιστοῦται ἀπὸ τοὺς σοβιετικοὺς ὅτι ἡ ἀντιθρησκευτικὴ ἐκστρατεία δὲν ἔχει ἀκόμη τελειώση καὶ αὐτό... γιατὶ ἀπέτυχε! Οἱ σοβιετικοὶ δὲν μποροῦν νὰ παραγνωρίσουν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι ὁ μοναδικὸς τύπος ὀργανωμένης ἑτεροδοξίας (δηλ. μὴ μαρξιστικῆς), τὸν ὁποῖο δὲν κατώρθωσαν μέχρι σήμερα νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὸν τόπο τους. Στὴν Ε.Σ.Σ.Δ., ἡ σημερινὴ στάσις τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. ἔναντι τῆς θρη-

σκείας διαφέρει ριζικὰ ἀπὸ ἐκείνη, ποὺ ἐφήρμοσε κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐπαναστάσεως. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὁ Λένιν καὶ οἱ συντρόφοι του ἐπολέμησαν τὴν θρησκεία βασιζόμενοι στὴν ἀρχὴ ὅτι ὁ «Θεὸς πρέπει νὰ καταργηθῆ». Ὁ Λένιν ἐπέμενε ὅτι ἡ πλήρης κατάργησις τῆς θρησκείας πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆ μὲ κάθε δυνατὸ μέσο καὶ τρόπο. Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ κομμουνισταὶ διαπίστωσαν ὅτι ἡ θρησκεία δὲν μποροῦσε νὰ καταβληθῆ μὲ μιὰ μετωπικὴ ἐπίθεσι (ἀπαγόρευσις λειτουργίας ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν ἱδρυμάτων, ποινικὴ ἢ διοικητικὴ δίωξις τῶν πιστῶν, κ.λ.π.) γι' αὐτὸ καὶ υἱοθετήθησαν μία μακροχρόνια προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν πιστῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κομμουνιστικὲς ἀρχὲς ἀνεκάλυψαν ὅτι εἶχαν ἀνάγκη τὴν Ἐκκλησία καὶ ἰδιαιτέρως γιὰ σκοποὺς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὶς ἐμπόδισε νὰ καταπολεμοῦν ταυτοχρόνως τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα καὶ τὴν ἐπίδρασι τῆς Ἐκκλησίας στὸ λαό τους. Τὰ διοικητικὰ καὶ ἀστυνομικὰ μέτρα ποὺ ἐθεσπίσθησαν κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐπαναστάσεως ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ τὴν προπαγάνδα καὶ τὴν δραστηριότητα τῆς «Ἑταιρείας γιὰ τὴν διάδοσι τῶν πολιτικῶν καὶ πνευματικῶν γνώσεων». Ἀπὸ τὸ 1920 ἕως τὸ 1940 ἡ Ἑταιρεία αὐτὴ μαζὶ μὲ τὴν «Ἕνωση τῶν Ἀθέων» ἀπεπειράθησαν νὰ καταπολεμήσουν τὴν θρησκεία ἐπὶ ἰδεολογικοῦ ἐπιπέδου.

Ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος ὅμως ἀνέτρεψε ὅλη τὴν προηγούμενη ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα γιατὶ οἱ κομμουνισταὶ μεταχειρίσθηκαν τότε τὸν κλῆρο γιὰ νὰ ἀναπτερώσουν τὸ ἐθνικὸ συναίσθημα τῶν ρώσων καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ πολεμήσουν κατὰ τῆς γερανικῆς ἐπιθέσεως. Μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸ 1950 μέχρι σήμερα, ξανάρχισε ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆ θρησκείας.

Ἡ πεῖρα ὅμως ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. στερεῖται ἀξίας παντελῶς λόγου «ἰδεολογικῆς βάσεως» καὶ οἱ ἴδιοι ἐπίσημοι τῶν Κ.Κ. τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ὁμολογοῦν ὅτι «δὲν ἔχουν γίνει σοβαρὲς ἰδεολογικὲς ἐργασίες σχετικῶς μὲ τὴν καταπολέμησι τῆς θρησκείας» καὶ ἀμφισβητοῦν τὴν ἀξία καὶ αὐτοῦ τοῦ βασικοῦ ἰδεολογικοῦ ἀθεϊστικοῦ ἔργου τῆς Σοβιετικῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν, δηλαδὴ τῆς «Κομμουνιστικῆς Ἠθικῆς». Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι ἡ στάσις τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. καὶ τοῦ σοβιετικοῦ τύπου ἔναντι τῶν θρησκειῶν ποὺ ὑφίστανται στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ;

Στὸν λόγο ποὺ ἐξεφώνησε ὁ Χρουστσώφ, κατὰ τὸ 21ο Συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., δὲν ἔκαμε ἀνοικτὰ καμμία μνεία γιὰ τὶς θρησκεῖες τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., οὔτε ἀνέφερε τίποτα σχετικὸ γιὰ τὴν ἐπίσημη στάσι τοῦ κόμματος ἢ τῆς κυβερνήσεως ἀπέναντί τους. Ἀπὸ ὡρισμένες ὅμως φράσεις του, ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν συγκεκριμμένα ἀντιθρησκευτικὰ μέτρα. Ὁ Χρουστσὼφ ἀναφέρθηκε στὴν ἀνάγκη «μεταρρυθμίσεως τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας» γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ «ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου σύμφωνα μὲ τὶς κομμουνιστικὲς ἀντιλήψεις» καὶ νὰ ἐπιτύχη «ἡ οἰκοδόμησι τοῦ κομμουνισμοῦ». Ἔτσι ὁ Χρουστσὼφ ἐτόνισε ὅτι:

«Ἡ πραγματοποίηση τοῦ μεγαλειώδους προγράμματος γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ κομμουνισμοῦ ἀπαιτεῖ μία ἀποφασιστικὴ βελτίωση τῆς ἐργασίας γιὰ τὴν διαπαιδαγώγηση τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ... Τὴν ἐκρίζωση τῶν ἀστικῶν ὑπολειμμάτων ποὺ διατηροῦνται ἀκόμη στὴν συνείδηση τοῦ λαοῦ... καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῆς ἐχθρικῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας» (Ἰσβέστια, 14 Νοεμβρίου 1958).

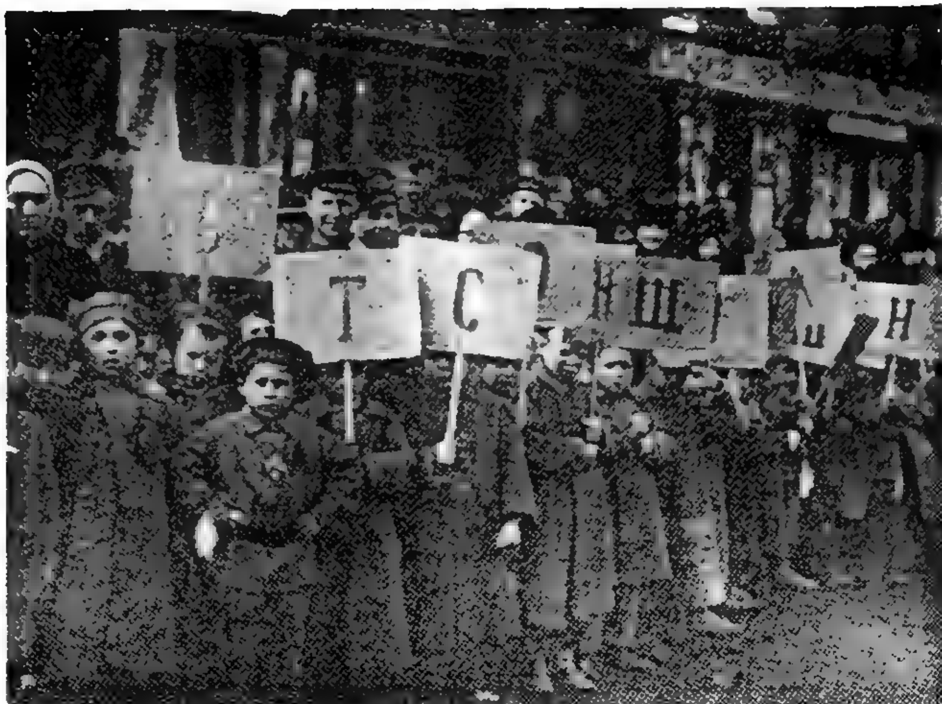
Καὶ ὁ Χρουστσὼφ συνέστησε τὴν ἔντασι τῆς προπαγάνδας μεταξὺ τῶν μαζῶν γιατὶ «αὐτὸς εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος πραγματοποιήσεως τῶν παραπάνω σκοπῶν τοῦ κόμματος».

Λίγο καιρὸ μετὰ τὸ 21ο Συνέδριο, οἱ κομμουνιστικὲς ἀρχὲς ἄρχισαν μία νέα γενικὴ ἐπίθεση ἐναντίον τῆς θρησκείας καὶ τῶν πιστῶν. Πολυάριθμα ἄρθρα καὶ σχόλια γιὰ «τὴν ἔντονη δράση τῶν κληρικῶν» καὶ γιὰ «τὴν ἔλλειψη ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας», ἄρχισαν νὰ δημοσιεύονται στὸ σοβιετικὸ τύπο. Σκοπός τους ἦταν νὰ παρουσιάσουν τὴν θρησκεία σὰν μία δύναμη ἐχθρικὴ πρὸς τὴν ἐργαζόμενη τάξη. Σ' ἕνα κύριο ἄρθρο της μὲ τίτλο «Ἐναντίον τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων» ἡ «Πράβντα» ἰσχυρίζετο ὅτι: «ἡ θρησκεία εἶναι ἐχθρικὴ στὰ συμφέροντα τῶν ἐργατῶν... μὲ τὰ ἀντιεπιστημονικά της διδάγματα, τὴν ἠθική της καὶ τὶς διαστρεβλωμένες παραστάσεις ποὺ δημιουργεῖ στὴ συνείδηση τῶν πιστῶν, ἡ θρησκεία ἐμποδίζει τὴν οἰκοδόμηση τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἀπομακρύνει μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχή του στὴν πραγματοποίηση τῶν ἰδεῶν μας.

Τὰ θρησκευτικὰ ὑπολείμματα ἐμποδίζουν τὴν ἐργασία ποὺ θὰ ἰσχυροποιήση τὴν φιλία μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ ἐνθαρρύνουν τὴν διατήρηση τῶν ἀστικο—ἐθνικιστικῶν ἀπόψεων.... Ἡ τέλεση τῶν θρησκευτικῶν μυστηρίων, τελετουργιῶν καὶ συγκεντρώσεων συνεπάγεται τὴν παραβίαση τῆς ἐργατικῆς καὶ κρατικῆς πειθαρχίας, ἐπιφέρει ζημίες στὴν ἐθνικὴ οἰκονομία καὶ παραλύει πνευματικὰ τὸ λαό». (Πράβντα, 21 Αὐγ. 1959).

Στὰ διάφορα συνέδρια τῶν τοπικῶν Κ.Κ. τῶν «σοβιετικῶν δημοκρατιῶν» ποὺ συνῆλθαν κατὰ τὸ πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1960 ἐξετάσθηκε καὶ τὸ πρόβλημα τῆς «ἰδεολογικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν μαζῶν ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας», καὶ διεπιστώθη ὅτι ἕνας σοβαρότατος παράγων τοῦ πολυπλόκου προβλήματος τῆς ἰδεολογικῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ σοβιετικοῦ πολίτου, ποὺ ἐπιδρᾶ ἀνασχετικῶς ἐπὶ τῆς «προόδου» του καὶ εἶναι, «ἡ σταθερὴ αὔξησις τῶν θρησκευτικῶν τάσεων καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἀντιμετωπίσεώς των». Γι' αὐτὸ καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἀνανέωσις τῆς ἀθεϊστικῆς ἐκστρατείας.

Ἡ ἀπόφασις ποὺ ἐλήφθη τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1960 ἀπὸ τὴν Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. γιὰ τὴν

Παιδικὴ ἀθεϊστικὴ ἐκδήλωσις στοὺς δρόμους τῆς Μόσχας.

ἀνάπτυξι τῆς κομματικῆς προπαγάνδας (1) κατηγόρησε τὶς κομματικὲς ὀργανώσεις ὅτι «ἐφαρμόζουν ἀμυντικὴ καὶ παθητικὴ στάσι ἔναντι τῆς θρησκευτικῆς ἰδεολογίας, ἡ ὁποία διάκειται ἐχθρικῶς στὸν Μαρξισμὸ—Λενινισμό». (Πράβντα, 10 Ἰαν. 1960). Ὅλα τὰ τελευταῖα συνέδρια τῶν τοπικῶν Κ.Κ. τῶν «σοβιετικῶν δημοκρατιῶν» ποὺ συνῆλθαν τὸ 1960 συζήτησαν καὶ διαπίστωσαν τὸν «κίνδυνο» ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν αὔξησι τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος ποὺ ἀποτελεῖ «ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρότερα ἐμπόδια γιὰ τὴν νίκη τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν σοβιετικὴ κοινωνία». Συγκεκριμένως ἀναφέρουμε τὰ ἑξῆς παραδείγματα:

α) Ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ. τῆς Οὐκρανίας κ. Πιντχόρνυι καυτηρίασε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο γίνεται ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα τονίζοντας ὅτι :

«Ὑφίστανται ἀκόμη στοιχεῖα προπαγανδίζοντα ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ποὺ δὲν κατωρθώθηκε νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὶς ὑπεύθυνες θέσεις ποὺ κατέχουν. Ἡ ἀθεϊστικὴ ἐργασία μας εἶναι ἐλλειπὴς καὶ παρουσιάζει πολλὰ κενὰ (Πράβντα Οὐκράϊνυ, 17 Φεβρ. 1960).

β) Ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ. τῆς Μπιελορωσίας κ. Μαζούρωφ κατήγγειλε πολλοὺς σοβιετικοὺς ἐπισήμους ὅτι ὑποβοηθοῦν στὴν ἀνάπτυξι τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Συγκεκριμένως εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Εἶναι ἐξ ἴσου σπουδαῖο νὰ ἀναλογισθοῦμε τὴν σημασία τῆς ἀθεϊστικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν ἐργατῶν. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, οἱ κομματικὲς ὀργανώσεις ἔχουν χαλαρώσει τὴν ἐργασία τους σ' αὐτὸν τὸν τομέα καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ὠφελήθησαν ἦσαν οἱ κληρικοί. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀπεθρασύνθησαν σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ ἄρχισαν νὰ παραβιάζουν τοὺς σοβιετικοὺς νόμους. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τοὺς ἐνεθάρρυνε ἦταν τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἁρμόδιοι γιὰ τὶς ἐκκλησιαστικὲς ὑποθέσεις μετεβλήθησαν ἀπὸ ἐλεγκτὲς τῆς δράσεως τῶν κληρικῶν σὲ ὑποστηρικτές των» (Σοβιέτσκαγια Μπιελορούσια, 18 Φεβρ. 1960).

γ) Ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ. τοῦ Ἀτζερμπαϊτζὰν κ. Ἀκχουντὼφ παραπονέθηκε γιὰ τὴν ἔλλειψη «ἐπιθετικοῦ πνεύματος ἐναντίον τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν» καὶ τὸ συνέδριο ἀπεφάσισε τὴν ἀνανέωση τῆς προσπαθείας «γιὰ τὴν καταπολέμηση τοῦ θρησκευτικοῦ κινδύνου» («Μπακίνσκυ Ραμπότσυ», 17 καὶ 19 Φεβρ. 1960).

δ) Ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ. τῆς Κιργισίας κ. Ραζάκωφ ἐτόνισε τὸ ἄκαρπο τῆς ἀντιθρησκευτικῆς ἐργασίας ποὺ γίνεται στὴν χώρα του, κατηγορῶντας τὶς κομματικὲς

---

(1) Ἴδε Σοβιετολογία ἀριθ. 3 (Μαρτίου) 1960 σελ. 50.

ὀργανώσεις ὅτι «δὲν λαμβάνουν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ νὰ ἀναπτύξουν μία ἐπιθετικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἀθεϊστικὴ προπαγάνδα» (Σοβιέτσκαγια Κιργίζιγια, 26 Φεβρ. 1960).

ε) Ἡ ἴδια κατάστασις ὑφίσταται καὶ στὸ Τουρκμενιστάν. Ὁ κ. Γκρισανκώφ, πρῶτος γραμματεὺς τοῦ ἐκεῖ Κ.Κ. ἐδήλωσε στὸ συνέδριο ὅτι:

«...Ἀκόμη καὶ μέλη τοῦ Κόμματος καὶ τῆς Κομσομόλ πέφτουν στὰ δίχτυα τῶν τσαρλατάνων χριστιανῶν παπάδων. Π.χ. ἡ Ἔλενα Μάρμοβνα Γιαρόσεβιτς κομμουνίστρια ἀπὸ τὸ 1920 καὶ πρώην μέλος λαϊκοῦ δικαστηρίου, ἔγινε τώρα μέλος τῆς χριστιανικῆς αἱρέσεως τῆς Πεντηκοστῆς στὴν πόλι τοῦ Ἀσχαμπάντ! Στὴν περιφέρεια τοῦ Τασχὸζ ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ συχνάζει σὲ «ἁγίους χώρους» καὶ δυστυχῶς μεταξὺ αὐτῶν τῶν προσκυνητῶν συμπεριλαμβάνονται καὶ μέλη τοῦ κόμματος καὶ τῆς Κομσομόλ! Δυστυχῶς, οἱ ἡγέτες τῶν τοπικῶν κομματικῶν ἐπιτροπῶν δὲν ἀποδίδουν καμμιὰ πολιτικὴ σημασία σὲ κάτι παρόμοιες περιπτώσεις (Τουρκμένσκαγια Ἴσκρα, 17 Φεβρ. 1960).

στ) Παρόμοια μὲ τὰ ἀνωτέρω«κατήγγειλαν» καὶ οἱ πρῶτοι γραμματεῖς τῶν Κ.Ε. τῶν Κ.Κ.τῆς Γεωργίας κ. Μζαβανάτζε, τοῦ Τατζικιστὰν κ. Οὐλντζαμπάεφ, τῆς Ἀρμενίας κ. Τοβμασιάν, τῆς Μολδαβίας κ. Σερντιούκ, τῆς Λιθουανίας κ. Σνέκλους, τῆς Λεττονίας κ. Πέλσε, τῆς Ἐσθονίας κ. Κεμπὶν κ.ἄ. Τὸ παράδοξο εἶναι ὅτι οἱ τρεῖς τελευταῖοι θεώρησαν σὰν ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ θρησκετικοῦ συναισθήματος τῶν σοβιετικῶν μαζῶν...τὸν «δυτικὸ ἰμπεριαλισμὸ»!! (Σοβέτσκαγια Λίτβια, 2 Φεβρ. 1960).

Αὐτὰ ὡς πρὸς τὶς ἐπίσημες ἀπόψεις τῶν γενικῶν γραμματέων τῶν Κ.Ε. τῶν Κ.Κ. τῶν Σ.Σ.Δ.

Ποία ὅμως εἶναι ἡ στάσις τοῦ σοβιετικοῦ τύπου ἔναντι τῆς συνεχῶς αὐξανομένης θρησκευτικῆς ἐξάρσεως στὴν Ε.Σ.Σ.Δ.; Ἂς ἐξετάσουμε τί ἔγραφη τελευταῖα τόσο γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Θρησκεία καὶ τὶς διάφορες χριστιανικὲς αἱρέσεις, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἰσλαμικὴ καὶ ἰουδαϊκὴ θρησκεία.

1. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία

Γιὰ ἀρκετὸ καιρό, ἡ ὀρθόδοξη ἱεραρχία, τὰ μοναστήρια καιοὶ θεολογικὲς σχολὲς εἶχαν βρῆ τὴν ἡσυχία τους, ἀλλὰ τελευταῖα ἀπετέλεσαν καὶ πάλι τὸν στόχο σοβαρῶν προπαγανδιστικῶν ἐπιθέσεων. Οἱ ἐπιθέσεις ἄρχισαν μὲ μία «ἔκθεση» γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν δράση τῶν ἐπισκόπων τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας. Τὸ κρατικὸ ραδιόφωνο «ἐπέτρεψε» σὲ πρώην παπάδες νὰ καταφερθοῦν ὀνομαστικῶς ἐναντίον ἐπισκόπων ἐν ἐνεργείᾳ (ἄνοιξις τοῦ 1959). Ἀποβληθέντες μαθητὲς τῶν θεολογικῶν σχολῶν ἐμφανίσθηκαν στὰ δικαστήρια γιὰ νὰ κατηγορήσουν ἐν ἐνεργείᾳ ἱερωμένους (καλοκαίρι τοῦ 1959) καὶ ἔτσι ὁ σοβιετικὸς τύπος βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιτεθῆ καὶ αὐτὸς ἐναντίον τῶν ἐπισκόπων.

Τὸν Ἰούλιο καὶ Αὔγουστο το 1959 δημοσιεύθηκαν στὸν σοβιετικὸ τύπο δύο ἄρθρα. Τὸ πρῶτο εἶχε γραφεῖ ἀπὸ ἕνα καθαιρεθέντα ἱερέα ὀνόματι Σπάσκυ καταγόμενο ἀπὸ τὴν πόλι Μιχαήλοβκα καὶ τὸ δεύτερο ἐπίσης ἀπὸ ἕνα πρώην ἱερέα καὶ βοηθὸ οἰκονόμο, στὸ σπίτι τοῦ μητροπολίτου Σεργκέϊ, ὀνόματι Β. Παχομώφ. Καὶ τὰ δύο ἄρθρα εἶχαν γραφεῖ γιὰ νὰ δυσφημήσουν τὸν μητροπολίτη Σεργκέϊ, μὲ σκοπὸ νὰ ἐκθέσουν τὴν ἱεραρχία. Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1959 ἔγινε δημοσιογραφικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ Σταβροπόλσκ καὶ Μπακοῦ Ἀντωνίου Ρομανόβσκυ (Σοβιέτσκαγια Μπελορούσιγια, 4 Ἰουλ. 1959—Σοβέτσκαγια Λάτβιγια, 16 Ἰουλ. 1959—Κομσομόλσκαγια Πράβντα, 13 Αὐγ. 1959—Σοβέτσκαγια Ροσία 5 Σεπτ. 1959).

Μεγάλης σημασίας ἦταν καὶ ἡ ἐπίθεσις τοῦ Ἀλεξάντρ Ὀσίπωφ πρώην καθηγητοῦ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐπιθεωρητοῦ τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λένινγκραντ ποὺ «προσχώρησε στὴν ἀθεΐα». Ὁ Ὀσίπωφ δημοσίευσε στὴν Πράβντα τῆς 6 Δεκ. 1959 μιὰ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ ὅπου ἀνέπτυσε τὰ αἴτια τῆς ἀποστασίας του καὶ ἔτσι ὁ σοβιετικὸς τύπος βρῆκε εὐκαιρία νὰ κάνη μεγάλο θόρυβο ἐναντίον τῆς «δεισιδαιμονίας ποὺ λέγεται θρησκεία».Σὲ συνέντευξι ποὺ ἔδωσε στὴν Ἰσβέστια μετὰ δύο ἑβδομάδες ὁ Ὀσίπωφ ὑπεστήριξε ὅτι «οἱ πιστοὶ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία γιατὶ ἔτσι συνήθισαν ἀπὸ τὴν παιδικὴ τους ἡλικία» κ.λ.π. Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ρωσικὴ ἐκκλησία ἀντέδρασε καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς 30 Δεκ. 1959 ἀπεφάσισε νὰ ἀφορίση τὸν Ὀσίπωφ.

Παρόμοιες ἐπιθέσεις ἔγιναν καὶ ἐναντίον τῶν μοναστηριῶν τοῦ Ποτσέβσκυ, τοῦ Κιέβου τοῦ Πεκὼφ καὶ τῆς Βίλνας. Ἰδιαίτερη ἐπίθεσι ἔγινε ἐναντίον τῶν ὑπερκαρπαθιακῶν μοναστηριῶν, τὰ ὁποῖα κατηγορήθηκαν ὅτι καλλιεργοῦσαν «τὴν λατρεία τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀνυπάρκτων δυνάμεών των».

Οἱ μοναχοὶ κατηγορήθηκαν ὅτι «ἐλήστευαν» τοὺς ἐργάτες ἐπειδὴ ἐγίνοντο δωρεὲς πρὸς τὰ μοναστήρια ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. «Μέσα σὲ ἕξη μόνον μῆνες τὸ μοναστῆρι τοῦ Πεκὼφ—Πετσέρτσκυ ἔλαβε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο δωρεὲς συνολικῆς ἀξίας 200.000 ρουβλίων καθὼς καὶ χίλια δέματα μὲ ποικίλλο πριεχόμενο. Τὰ μοναστήρια εἶναι πλούσια καὶ ἐφωδιασμένα μὲ ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις ὅπως ἠλεκτρικὸ καὶ τρεχούμενο νερό. Τὰ μοναστήρια προσελκύουν ὀκνηρὰ στοιχεῖα, τεμπέληδες καὶ τυχοδιῶκτες, ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν σὲ βάρος τῆς «φιλανθρωπίας» τῶν ἄλλων» (Σοβέτσκαγια Λίτβια, 5 Αὐγ. 1959—Σοβέτσκαγια Ρωσία 5 Ἰουλ. καὶ 15 Αὐγ. 1959). Οἱ ἱερεῖς πολλῶν ἐνοριῶν καὶ οἱ μοναχοὶ τῶν μοναστηριῶν χαρακτηρίζονται σὰν «ἀντισοβιετικὰ στοιχεῖα» καὶ πάνω ἀπὸ εἴκοσι ὀνόματα καταγγέλλονται δημοσίως.

Πολλοὶ ἱερεῖς, κατηγοροῦνται τώρα, τὸ 1959 καὶ 1960 ὅτι κατὰ ἡν διάρκεια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς ἦσαν «πράκτορες τῆς γκεσταπὸ καὶ χαφιέδες τῆς ἀστυνομίας», ἐνῶ σήμερα εἶναι «προβοκάτορες τῶν ἐχθρῶν τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας» καὶ εἰδοποιεῖται ὁ λαὸς ὅτι δὲν πρέπει

Τὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς ρωσικοῦ 'Ορθόδοξου ναοῦ ποὺ μετατράπηκε σὲ ἀποθήκη σταριοῦ.

νὰ ξεχνᾶ πὼς πολλοὶ ἱερωμένοι εἶναι «ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας ποὺ ἔχουν ἐκτίσει ποινὲς φυλακίσεως ἢ ἐξορίας καὶ κατόπιν ἀμνηστεύθηκαν». (Φυσικὰ εἶχαν φυλακισθεῖ μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἔμεναν πιστοὶ στὸ σχῆμα τους καὶ στὴν ἀποστολή τους).

Κατηγοροῦνται ἐπίσης ὅτι εἶναι «σεξουαλικὰ διεστραμμένοι», «ἀκόλαστοι», «τζογαδόροι» κλπ. (Σοβέτσκαγια Μπιλορούσα, 16 Αὐγ. 1959— Κομσομόλσκαγια Πράβντα, 13 Αὐγ. 1959 κ.ἄ.).

'Αλλὰ καὶ οἱ θεολογικὲς σχολὲς ὑπέστησαν δημοσιογραφικὲς ἐπιθέσεις ἀπὸ πρώην σπουδαστὰς ποὺ τὶς ἐγκατέλειψαν (θεολογικὰ σεμινάρια τῆς Σταβροπὸλ καὶ τοῦ Μίνσκ). Οἱ θεολογικὲς σχολὲς κατηγορήθηκαν ὅτι τὸ διοικητικὸ καὶ διδακτικὸ προσωπικό τους ἀποτελεῖται ἀπὸ «διεφθαρμένους ἀνθρώπους», οἱ δὲ φοιτοῦντες σ' αὐτὲς ἐχαρακτηρίζοντο ὡς ἑξῆς :

«...Εἶναι ἔντιμος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ πηγαίνει σὲ θεολογικὴ σχολὴ καὶ μάλιστα στὸν αἰώνα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας;...'Ο πρύτανις καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς μαζεύουν κάθε εἴδους τεμπέληδες,... ἐραστὰς μιᾶς εὔκολης ζωῆς, ἐγκληματίες ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ψοφήσουν στὴν ἐργασία» (Σοβέτσκαγια Μπελορούσια, 16 Αὐγ. 1959).

«...Συχνάζουν στὶς θεολογικὲς σχολὲς ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν στὶς φανταστικὲς ὑποσχέσεις τῶν κληρικῶν καὶ παραδίδονται στὸ δόλωμα τῆς «θείας σαγήνης»...» (Σοβέτσκαγια Ρωσία, 5 Σεπ. 1959).

Τὸ Κόμμα ἄρχισε μία ἐξόρμησι ὥστε «ἡ σοβιετικὴ κοινωνία νὰ κινητοποιηθῆ καὶ νὰ ἀντιταχθῆ στὴν κατάταξη τῶν νεαρῶν στὰ μοναστήρια». 'Ο τύπος κατηγόρησε πολλοὺς γονεῖς ὅτι «ἐφυλάκισαν τὰ κορίτσια τους σὲ μοναστήρια».

Μιὰ «ἐργατικὴ συγκέντρωσι» στὸ Λεζὲφ τῆς Οὐκρανίας ἀποφάσισε νὰ καταθέση διαμαρτυρία στὸ 'Ανώτατο Σοβιὲτ τῆς Σοβιετικῆς Σοσιαλιστικῆς Δημοκρατίας τῆς Οὐκρανίας καὶ νὰ ζητήση «νὰ ληφθοῦν μέτρα γιὰ τὴν διάσωση τῆς νεότητος ἀπὸ τὴν κάθειρξί της σὲ μοναστήρια» (Τρούντ, 18 Αὐγ. 1959). Οἱ διάφορες ὀργανώσεις ποὺ καθοδηγοῦνται ἀπὸ τὸ Κ.Κ. μὲ ψηφίσματά τους ζητοῦν «νὰ μετατραποῦν τὰ μοναστήρια σὲ μουσεῖα» (Σοβέτσκαγια Ρωσία, 12 Αὐγ. 1959).

Στὸ Ὂς τῆς Κιργισίας ἔγινε συγκέντρωσις ὅπου μαζεύτηκαν ὑπογραφὲς καὶ συντάχθηκε διαμαρτυρία μὲ τὴν ὁποία ἐζητεῖτο νὰ μεταφερθῆ ἀλλοῦ ἡ μοναδικὴ 'Ορθόδοξη ἐκκλησία γιατὶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως «δὲν τὴν θέλουν». (Σοβέτσκαγια Κιργίσιγια, 17 Σεπ. 1959).

Οἱ κομμουνιστὲς ἡγέτες τῆς ὑπερκαρπαθιακῆς Οὐκρανίας λυσσοῦν μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ μαθητὲς τῶν ἐκεῖ σχολείων εἶναι ὑπερήφανοι γιατὶ εἶναι «Χριστιανοί». καὶ φοροῦν κρυφὰ τὸν Σταυρό. Οἱ κομμουνιστὲς ἡγέτες καταδιώκουν «τὴν γαλήνη καὶ τὴν εὐτυχία» τῶν νεαρῶν χριστιανῶν καὶ ἐπιμένουν ὅπως οἱ πρόεδροι τῶν σοβιετικῶν χωριῶν ἐπισκέπτονται τὰ σπίτια τῶν χωρικῶν γιὰ νὰ τοὺς πείσουν νὰ κάνουν τὰ παιδιά τους «νὰ ἀλλάξουν στάσι» (Λιτερατούρναγια γκαζέτα, 21 'Ιουλίου 1959). Τὰ μέλη τῆς Κομσομὸλ τῆς περιφερείας τοῦ Ντζαμποὺλ σχημάτισαν εἰδικὲς ὁμάδες γιὰ νὰ παρακολουθοῦν καὶ νὰ καταγγέλλουν τὰ πρόσωπα ποὺ συχνάζουν στὶς ἐκκλησίες ἢ σ' ἄλλες θρησκευτικὲς ὀργανώσεις (Λενίνσκαγια Ζμενά, 20 Σεπ. 1959).

2. 'Η Καθολικὴ 'Εκκλησία

Τὸ Βατικανὸ χαρακτηρίζεται σὰν ἡ θρησκευτικὴ ἀρχὴ ποὺ ἐμπνέει τὸ «σκότος», τὴν «παγκόσμια ἀντίδραση» καὶ «τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος». 'Ο

Πάπας Ἰωάννης 13ος κατηγορεῖται ὅτι ἔχει ἀπαγορεύσει στοὺς καθολικοὺς νὰ ψηφίζουν ὑπὲρ τῶν Κ.Κ. καὶ τῶν λοιπῶν συμμάχων τους κομμάτων. Ὁ σοβιετικὸς τῦπος κατηγορεῖ τὴν ἐκκλησία τῆς Ρώμης ὅτι «ἔχει κοινὰ συμφέροντα μὲ τοὺς ἀμερικανικοὺς κυβερνητικοὺς κύκλους» καὶ ὅτι «τὰ τρία τέταρτα τῶν δραστηριοτήτων τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας χρηματοδοτοῦνται ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ κεφάλαιο». Ἡ ἀντισοβιετικὴ δραστηριότης καὶ ἡ κυκλοφορία ἀντισοβιετικῶν φυλλαδίων στὴν Ε.Σ.Σ.Δ., ἀποδίδεται στὶς... «καθολικὲς ὀργανώσεις τῶν Η.Π.Α.» Ἡ καθολικὴ ἐκκλησία κατηγορεῖται ὅτι «συμπαθεῖ τὴν ἐπανάσταση τοῦ Θιβέτ» καὶ ὅτι διαδίδει «ψευδεῖς εἰδήσεις» σχετικὰ μὲ τὴν παραβίαση τῶν θρησκευτικῶν δικαιωμάτων στὴν Κίνα (Λιτερατούρναγια Γκαζέτα, 1 Αὐγ. 1959—Σοβέτσκυ Φλότ, 6 Αὐγ. 1959—Πράβντα Οὐκράνη, Κίεβο, 28 Ἰουλίου 1959).

Ὡς πρὸς τὴν ἀναβίωσι τοῦ Ἑλληνο—Καθολικοῦ Δόγματος στὴν Δυτικὴ Οὐκρανία, οἱ ἱερεῖς του κατηγοροῦνται ὅτι διεξάγουν «παράνομες συζητήσεις»μὲ τοὺς κατοίκους σὲ καθαρὰ ἐθνικιστικὸ καὶ ἀντισοβιετικὸ τόνο καὶ «διδάσκουν τὰ παιδιὰ τῶν σχολείων τὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ».Οἱ ἱερεῖς κατηγοροῦνται ὅτι «ἐνθαρρύνουν τὴν πίστι σὲ διάφορα θαύματα», ὅπως τὴν ἐμφάνιση τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ στὸ χωρίο Σερέντιγια στὴν περιφέρεια τοῦ Στανισλάβ. Ἕνας ἀνταποκριτὴς τῆς «Σοβέτσκαγια Κουλτοῦρα» στὴν Σοβιετικὴ Σοσιαλιστικὴ Δημοκρατία τῆς Λεττονίας ἀναφέρει ὅτι ἡ ἔκπληξή του ἦταν μεγάλη ὅταν εἶδε ἑκατοντάδες νέων ἀνθρώπων νὰ πηγαίνουν στὸ πανηγῦρι τοῦ προσκυνήματος τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας στὴν Ἀγκλόνσκαγια τῆς Λατγκάλιγια (Σοβέτσκαγια Κουλτοῦρα, 5 Σεπ. 1959).

3. Ἡ Προτεσταντικὴ Ἐκκλησία

Ὁ σοβιετικὸς τύπος δὲν ἔχει δημοσιεύσει πολλὰ ἄρθρα ἐναντίον τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν. Πάντως ἀναφέρουμε μιὰ «ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ» τῶν «εὐημερούντων γερμανῶν κολχόζνικων τῆς Σοβιετικῆς Σοσιαλιστικῆς Δημοκρατίας τοῦ Καζακστάν».

Ἡ ἐπιστολὴ γελοιοποιεῖ τὴν «φιλανθρωπία τῆς Βόννης» καὶ τὴν ἀποστολὴ δεμάτων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Δ. Γερμανίας στὶς γερμανικῆς καταγωγῆς οἰκογένειες ποὺ ζοῦν στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. Παρόμοια βοήθεια ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ θεωρεῖται σὰν «θρασύτατη πρόκληση» (Ἰσβέστια, 10 Ἰουλίου 1959).Ἕνα ἄρθρο δημοσιευθὲν στὴν Σοβέτσκαγια Ἐστόνιγια τῆς 17 Σεπ. 1959, ὁμιλεῖ γιὰ τὰ ἔνστικτα «ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας» ἑνὸς λουθηρανοῦ πάστορος τῆς Ἐσθονίας, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τοὺς ἐνορῖτες του ἕνωσαν τοὺς μικροὺς κήπους ποὺ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν οἱ ἀγρότες σὰν ἀτομικὴ ἰδιοκτησία γύρω ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ ἵδρυσαν μιὰ «ἑταιρεία καλλιεργείας φρούτων καὶ λαχανικῶν». Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1959, τὸ εἰσόδημα τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς, ὑπολογίστηκε σὲ 15.000 ρούβλια. Τὸ ἄρθρο ἐπέστησε τὴν προσοχὴ τῶν ἀναγνωστῶν του στὸ γεγονός, ὅτι «ὁ παπᾶς ἐπιδιώκει νὰ πλουτίσῃ ἐξαπατῶντας τοὺς ἐνορίτες του».

4. Οἱ Χριστιανικὲς Αἱρέσεις

Τὰ τελευταῖα χρόνια ὁ σοβιετικὸς τύπος παρακολουθεῖ μὲ μεγάλη προσοχὴ τὶς διάφορες χριστιανικὲς αἱρέσεις τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Ἡ μεγάλη ἀνάπτυξις τους παρατηρεῖται στὶς «δημοκρατίες» τῆς Οὐκρανίας, τῆς Μολδαβίας, τῆς Μπιελορωσίας, τῆς Λεττονίας καὶ τῆς Ἐσθονίας καθὼς καὶ στὴν Κεντρικὴ Ἀσία, στὸν Καύκασο κ.ἀ. Οἱ διδασκαλίες τῶν διαφόρων αἱρέσεων χαρακτηρίζονται σὰν «διαβολικὲς» καὶ οἱ ὀργανώσεις των ὡς «ἀντισοβιετικές», (Κομσομόλσκαγια Πράβντα, 11 Σεπτ. 1959).

Οἱ σπουδαιότερες αἱρέσεις ποὺ ὑπάρχουν στὴν ΕΣΣΔ εἶναι οἱ ἑξῆς:

α) Οἱ Εὐαγγελιστὲς—Βαπτιστές Ἀρχηγός τους εἶναι ὁ Γ.Ι. Ζιντκὼφ ποὺ προεδρεύει ἑνὸς Πανενωσιακοῦ Συμβουλίου Εὐαγγελιστῶν. Ἡ αἵρεσι αὐτὴ εἶναι περισσότερο διαδεδομένη στὴν Ἐσθονία, στὴν Οὐκρανία, στὸ Καζακστὰν καὶ στὶς βόρειες περιοχὲς τῆς ΕΣΣΔ. Τὰ μέλη της κατηγοροῦνται ὅτι διατηροῦσαν στὸ παρελθόν, δεσμοὺς μὲ τοὺς βαπτιστὲς τῶν ΗΠΑ, τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς Μ. Βρεταννίας ἢ ὅτι βοήθησαν τοὺς χιτλερικοὺς στὸν β' παγκόσμιο πόλεμο. Κατηγοροῦνται ἐπίσης γιὰ «ἀντισοβιετικὴ δρᾶσι» καὶ ὅτι «παραπλανοῦν μὲ τὶς διδασκαλίες τους τὴν σοβιετικὴ νεολαία». (Σοβιέτσκαγια Λάτβιγια, 27 Σεπτ. 1959— Τρούντ. 10 Ἰουλίου 1959, Κομσοσμόλσκαγια Πράβντα, 11 Σεπτ. 1959). Πάντως ἡ αἵρεσις τῶν Εὐαγγελιστῶν—Βαπτιστῶν εἶναι νόμιμη.

β) Οἱ ὀπαδοὶ τῆς Νηστείας τῆς Ἑβδόμης Ἡμέρας ἢ Ἀντζεντιστές Ἀρχηγός τους εἶναι ὁ Π.Α. Μοτσανώφ, ἀλλὰ ἡ αἵρεσις αὐτὴ δὲν περιλαμβάνεται στὸν ἐπίσημο κατάλογο τῶν νομίμων θρησκευτικῶν ὀργανώσεων. Οἱ ἀντβεντιστὲς κατηγοροῦνται ὅτι μὲ τὶς διδασκαλίες τους «διαλύουν τὶς σοβιετικὲς οἰκογένειες» καὶ «παροτρύνουν τοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς μαθητὰς νὰ ἀπέχουν τῆς ἐργασίας των τὸ Σάββατο καὶ νὰ νηστεύουν» (Ἰσβέστια, 1 Ἰουλ. 1959—Μπακίνσκυ Ραμπότσυ» 14 Ἰουλ. 1959).

γ) Οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ. Παράνομη αἵρεσις ἡ ὁποία καταδιώκεται ἀγρίως στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. Οἱ ὀπαδοί της συλλαμβάνονται ἀπὸ τὰ ὄργανα κρατικῆς ἀσφαλείας δικάζονται γιὰ «ἐγκλήματα κατὰ τοῦ κράτους καὶ τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος» (Κομσομόσλκαγια Πράβντα, 14 Ἰουλ. 1959-Λιτερατοῦρα ἱ ζίζν, 23 Αὐγ. 1959). Ἡ αἵρεσις τῶν Ἰεχωβάδων ἀναπτύχθηκε μετὰ τὸν β' παγκόσμιο πόλεμο στὴν Οὐκρανία καὶ τὴν Μολδαβία, καθὼς καὶ στὴν αὐτόνομη δημοκρατία Κόμι καὶ στὶς περιφέρειες τοῦ Κρασνογιάρσκ, τοῦ Τόμσκ, τοῦ Σερκὰς καὶ τῆς Ἰρκούτσκ.

5. Ἡ Ἰουδαϊκὴ Θρησκεία

Κεντρικὴ διοίκησις δὲν ὑπάρχει. Οἱ ἑβραῖοι

Οἱ «Κόκκινοι Φρουροὶ» καταστρέφουν ἕνα ρωσικὸ Ὀρθόδοξο ναό.

κατηγοροῦνται ὅτι καλλιεργοῦν τὴν «ἀντισοβιετικὴ ἰδεολογία» καὶ ὅτι εἶναι «ἐθνικιστές», «μπουρζουάδες» καὶ «ἀντιδραστικοί». Οἱ σιωνιστὲς κατηγοροῦνται ὅτι «δηλητηριάζουν τὴν ἀγάπη τῶν ἑβραίων γιὰ τὴν σοβιετικὴ πατρίδα» καὶ ὅτι «τοὺς ἀποσποῦν ἀπὸ τὸν ἐνεργὸ ἀγῶνα γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας στὴν Ε.Σ.Σ.Δ.» (Σοβέτσκαγια Μολντάβιγια, Κισινέφ, 23 Ἰουλίου 1959). Γενικὰ στὰ κομμουνιστικὰ κράτη ἐπικρατεῖ ἔντονος ἀντισημιτισμὸς καὶ οἱ ἑβραῖοι βρίσκονται ὑπὸ διωγμὸν (2).

6. Ἡ Μουσουλμανικὴ Θρησκεία

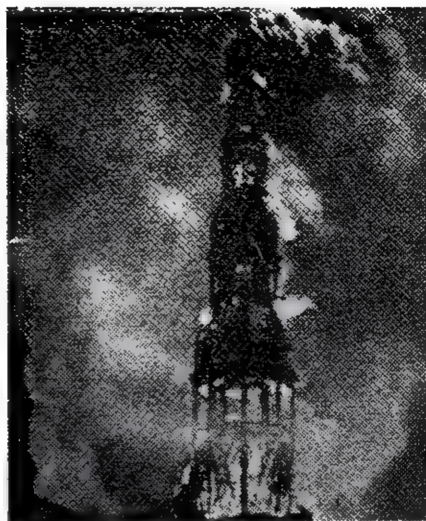
Εἶναι πάρα πολὺ διαδεδομένη στὶς σοβιετικὲς δημοκρατίες τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, τοῦ Καζακστάν, τῆς Ὑπερκαυκασίας, τῆς Κιργισίας.

Ἡ Μεγάλη Σοβιετικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια γράφει ὅτι :

«Τὸ Ἰσλὰμ ὅπως καὶ κάθε ἄλλη θρησκεία ἔχει ἀνέκαθεν παίξει ἕνα ἀντιδραστικὸ ρόλο στὰ χέρια ἐκείνων ποὺ τὸ μεταχειρίστηκαν γιὰ νὰ ἐκμεταλλεύονται τοὺς ἐργάτες κ.λ.π.». Ἡ ἐφημερὶς Μπακίνσκυ Ραμπότσυ τοῦ Μπακοῦ τῆς 17 Μαρτίου 1960 δημοσίευσε ἕνα ἄρθρο τοῦ Γκαζὺ Ἀμνπτουλάεφ, ὅπου ἐθίγοντο τὰ ἱερώτερα αἰσθήματα τῶν μουσουλμάνων καὶ διετυπώνοντο σοβαρὲς ὕβρεις ἐναντίον τοῦ Μωάμεθ, ὁ ὁποῖος «ἅρπαζε τοὺς ἀγροὺς καὶ τὶς συκιές, τὰ κοπάδια καὶ τὶς ἰδιοκτησίες ἐκείνων ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ ἀσπασθοῦν τὶς διδασκαλίες του.» κ.λ.π. κ.λ.π.

Ὁ σοβιετικὸς τύπος ἀπαιτεῖ νὰ ἀπαγορευθῆ τὸ προσκήνυμα στὴ Μέκκα Στὴν πόλη τοῦ Ὄς τῆς Κιργισίας, τὸ τέμενος τῶν πιστῶν μεταβλήθηκε σὲ μουσεῖο. Ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Κουρμπὰν Μπαϊρὰμ θεωρήθηκε σὰν «ἑορτὴ τεμπέληδων» γιατὶ ἐμποδίζει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἐργασία τους κ.λ.π. (Τουρκμένσκαγια Ἴσκρα, τοῦ Ἀσχαμπάντ, 15 Αὐγ. 1959 — Πράβντα Βοστόκα, τῆς Τασκένδης 6 Αὐγ. 1959). Ὁ σοβιετικὸς τῦπος προτείνει ἐπίσης νὰ ἀρχίση ἔντονη ἀντιμουσουλμανικὴ προπαγάνδα, «γιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ Ἰσλὰμ ποὺ δηλητηριάζουν τὴν ζωὴ τῶν ἀνατολικῶν περιοχῶν τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.» (Βαπρόσι Φιλόσοφι, Ἀρ. 3 1960—σελ. 3–7).

(2) Ἴδε «Κομμουνισμὸς καὶ ἀντισημιτισμὸς» στὴν Σοβιετολογία τοῦ Ἀπριλίου (ἀριθ. 4) 1960 σελ. 22.

Μόλις κατέλαβαν τὴν Λεττονία (1941) οἱ Ρῶσοι πυρπόλησαν πολλοὺς ναούς. Στὴν φωτογραφία ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς Ρίγας φλεγόμενος.

Συμπέρασμα

Ἀπὸ ὅσα δημοσίευσε ὁ σοβιετικὸς τύπος γιὰ τὶς διάφορες θρησκεῖες, συμπεραίνεται ὅτι φθάσαμε στὸ τέλος τῆς «φιλελεύθερης» πολιτικῆς τῆς διοικήσεως ἔναντι τῶν Ἐκκλησιῶν ποὺ ἐγκαινιάσθηκε τὸ 1941, γιὰ λόγους ἀνάγκης. Μπορεῖ ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις νὰ μὴν ἔχει ἐκδηλωθεῖ ἐπίσημα ἐναντίον τῶν θρησκειῶν, τὸ Κ.Κ.Σ.Ε. ὅμως καὶ ὁ τύπος ἐνεργοῦν διαφορετικά. Ἡ σοβιετικὴ ἐξουσία ἐκμεταλλεύεται τὴν ὕπαρξι διαφόρων θρησκευτικῶν ἱδρυμάτων γιὰ προπαγανδιστικοὺς σκοπούς. Διατηρεῖ τὸ μοναστῆρι Τρόϊτσε—Σεργκιέβσκυ, τὰ θεολογικὰ ἱδρύματα τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Λένινγκραντ, καὶ τὰ ἰσλαμικὰ ἱερατεῖα τῆς Μπουχάρα καὶ τῆς Τασκένδης, ἀλλὰ θέλει νὰ τὰ ἀπονεκρώση ἀπὸ κάθε οὐσιαστικὸ περιεχόμενο καὶ νὰ τὰ διατηρῆ μόνο σὰν προπαγανδιστικὲς ταμπέλλες. Αὐτὴ εἶναι μὲ μία λέξι καὶ ὁλόκληρη ἡ πολιτικὴ τῶν κομμουνιστῶν ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας.

ΜΕΡΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΡΩΣΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

—Τὸ 1917 ὑπῆρχαν στὴν Ρωσία 79.000 ναοί, 56.000 ἱερεῖς καὶ 179 ἐπίσκοποι.

—Τὸ 1940 ὑπῆρχαν πιὰ μόνον 4.200 ναοί, 6.600 ἱερεῖς καὶ 28 ἐπίσκοποι.

—Δηλαδὴ σὲ 23 χρόνια κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος ἐξοντώθηκαν 49.400 ἱερεῖς καὶ 151 ἐπίσκοποι καὶ κατεδαφίσθηκαν ἢ μετατράπηκαν εἰς ἄλλου εἴδους οἰκήματα, 74.800 ναοί.

—Αὐτὸ σημαίνει ὅτι σὲ 23 χρόνια ἡ Ρωσσικὴ Ἐκκλησία ἔχασε τὰ 74ο/ο τῶν ἐπισκόπων της, τὰ 90ο/ο τῶν ἱερέων της καὶ τὰ 95ο/ο τῶν ναῶν της.

—Τὸ 1959 (Ἰανουάριος) ὑπῆρχαν στὴν Ρωσία 22.000 ναοί, 25.000 ἱερεῖς, 73 ἐπίσκοποι, 69 μοναστήρια, 8 κατώτερες καὶ 2 ἀνώτερες θεολογικὲς σχολές.

—Τὸ 1960 (Δεκέμβριος) ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος, εὑρισκόμενος εἰς Ἀθήνας ἐδήλωσε ὅτι στὴν Ρωσία ὑπάρχουν 20.000 ναοὶ (δηλ. 2.000 λιγώτεροι ἀπὸ τὸ 1959), 35.000 «κληρικοὶ» (γενικῶς, ὄχι μόνον ἱερεῖς) καὶ 70 μοναστήρια (προφανῶς πρόκειται γιὰ ἁπλὸ φραστικὸ «στρογγύλεμα» τοῦ 69 ποὺ εἶναι ὁ πραγματικὸς ἀριθμός).

—Τὸ Μίνσκ, πρωτεύουσα τῆς Μπιελορωσιας, μὲ 509.000 κατοίκους ἔχει μόνον 3 ναούς.

—Ἡ Καραγκαντὰ μὲ 120.000 κατοίκους δὲν ἔχει οὔτε μία ἐκκλησία.

—Ἡ Μόσχα μὲ λιγώτερο πληθυσμό, εἶχε ἄλλοτε 700 ἐκκλησίες. Τώρα, μὲ 5.032.000 κατοίκους ἔχει μόνον 48 ἐκκλησίες.

—Τὸ Καλίνινγκραντ μὲ 261.000 κατοίκους ἔχει 2 ναούς.

—Στὸ Λένινγκραντ, μὲ 3.300.000 κατοίκους δὲν ἀπομένουν πιὰ παρὰ μόνον 8 ἐκκλησίες.

—Στὸ Νοβγκορὸντ μὲ 61.000 κατοίκους ὑπάρχουν ἀκόμη 45 ἐκκλησίες ἀλλὰ μόνον ἡ 1 εἶναι ἀνοικτὴ καὶ λειτουργεῖ ἀκόμη.

—Στὸ Κίεβο, πρωτεύουσα τῆς ὀρθόδοξης Οὐκρανίας, μὲ 1.102.000 κατοίκους λειτουργοῦν μόνον 8 ναοί.

—Ἡ παληὰ χριστιανικὴ πόλις τοῦ Σμολένσκ μὲ 146.000 κατοίκους εἶχε ἄλλοτε 36 ἐκκλησίες. Τώρα λειτουργοῦν μόνον ἡ μητρόπολις καὶ ἕνα μικρὸ παρεκκλῆσι στὰ περίχωρα.

(Στοιχεῖα τοῦ περιοδικοῦ Oriente Cristiano, τεῦχος Νοεμβρίου 1960)

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

«Ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιον τοῦ λαοῦ»

Κ. Μὰρξ

«Ἡ θρησκεία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μορφὲς τῆς πνευματικῆς καταπίεσης τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Ὁ μαρξισμὸς εἶναι ἀπολύτως ἀθεϊστικὸς καὶ ἐχθρικὸς πρὸς κάθε θρησκεία. Ὀφείλουμε νὰ καταπολεμοῦμε τὴν θρησκεία—αὐτὸ εἶναι τὸ ἄλφα—βήτα τοῦ μαρξισμοῦ». *Β.Ι. Λένιν*

«Θρησκεία: εἶναι ἡ διαστρεβλωμένη φανταστικὴ ἀντανάκλαση μέσα στὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων, τῶν φυσικῶν καὶ κοινωνικῶν δυνάμεων ποὺ κυριαρχοῦν ἐπάνω τους... Ἡ θρησκεία ἔχει ταξικὲς ρίζες καὶ εἶναι τὸ ὅπλο τῶν ἐκμεταλλευτῶν».

(Μικρὸ Φιλοσοφικὸ Λεξικό, τῶν Ρόζενταλ καὶ Γιούντιν, ἔκδοσις τοῦ ΚΚΣΕ. Τὸ 1945 ἐξεδόθη καὶ ἀπὸ τὸ ΚΚΕ εἰς Ἀθήνας)

«Κάθε θρησκεία εἶναι κάτι ἀντίθετο πρὸς τὴν ἐπιστήμη».

Ι. Β. Στάλιν.

(«Μεγάλη Σοβιετικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία).

«Ἡ θρησκεία εἶναι τὸ πιὸ ζωντανὸ ὑπόλειμμα τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν συνείδηση τῶν ἀνθρώπων».

«Μικρὸ Φιλοσοφικὸ Λεξικὸ Ρόζενταλ καὶ Γιούντιν»

«Ὁ μαρξισμὸς θεωρεῖ ὅλες τὶς σύγχρονες θρησκεῖες, τὶς Ἐκκλησίες καὶ τὶς θρησκευτικὲς ὀργανώσεις σὰν ὄργανα τῆς ἀστικῆς ἀντιδράσεως ποὺ ἀποβλέπουν στὴν διατήρησι τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ στὴν δηλητηρίασι τῆς ἐργατικῆς τάξεως». *Β. Ι. Λένιν (1905)*

«Ὁ μαρξισμὸς σὰν ὑλισμός, εἶναι ἀπόλυτα ἀθεϊστικὸς καὶ εἶναι ἀποφασιστικὰ ἐχθρικὸς πρὸς ὅλες τὶς θρησκεῖες. Ὁ ἀγώνας κατὰ τῆς θρησκείας δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται σὲ ἕνα ἀφηρημένο - ἰδεολογικὸ κήρυγμα, ἀλλὰ νὰ συνδυάζεται μὲ τὴν προσωπικὴ δράσι γιὰ ξερρίζωμα τῶν κοινωνικῶν αἰτίων τῆς θρησκείας». *Β. Ι. Λένιν (1908)*

«Τὸ πρόγραμμά μας περικλείει ἀναγκαστικὰ καὶ τὴν προπαγάνδισι τῆς ἀθεΐας. Δὲν θὰ ζητήσουμε ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ γενικὰ ἀπὸ ὅσους πιστεύουν στὸν Θεὸ νὰ προσχωρήσουν στὸ κόμμα μας γιατὶ ἡ ἑνότης πίστεως στὸν ἐπαναστατικὸ ἀγώνα μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπὸ τὴν ἑνότητα πίστεως στὸν παράδεισο τῶν οὐρανῶν».

Β.Ι. Λένιν «Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Μ. Γκόρκυ» (1913)

«Σκοπὸς τοῦ κόμματός μας εἶναι νὰ συντρίψη κάθε δεσμὸ τῶν ἐργαζομένων μὲ τὴν θρησκεία καὶ νὰ τοὺς βοηθήση νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴ πρόληψη» *Β Ι. Λένιν*

(Λόγος του στὸ συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ 1919)

«Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μείνη οὐδέτερο ἀπέναντι στὴν θρησκεία. Ὀφείλει νὰ τὴν πολεμήση».

Ι. Β. Στάλιν

(Δηλώσεις του πρὸς τὴν ἀμερικανικὴ ἐργατικὴ ἀντιπροσωπεία 1927).

«Καταπνίξαμε τὸν ἀντιδραστικὸ κλῆρο. Ναὶ τὸν καταπνίξαμε. Τὸ ἀτύχημα εἶναι ὅτι δὲν τὸν ξεκαθαρίσαμε πλήρως».

Ι. Β. Στάλιν
(Δηλώσεις του πρὸς τὸν τύπο — 1927)

«Ὁ καλὸς σοβιετικὸς δάσκαλος στὸν ὁποῖο τὸ Κόμμα ἐμπιστεύεται τὴν ἐκπαίδευσι τῆς νεολαίας δὲν μπορεῖ νὰ κρατήση οὐδέτερη στάσι ἀπέναντι στὴ θρησκεία ἀφίνοντας ἔστω νὰ μολύνονται τὰ παιδιὰ μὲ τὸ δηλητήριο τῆς θρησκείας. Ὁ σοβιετικὸς δάσκαλος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ γίνεται δραστήριος προπαγανδιστὴς τῆς ἀθεΐας. Πρέπει νὰ εἶναι ἕνας ἱερεὺς τῶν ἰδεῶν τοῦ μαχητικοῦ προλεταριακοῦ ἀθεϊσμοῦ».

(«Διδασκαλικὴ Ἐπιθεώρησις» τῆς Μόσχας, φύλλο 26ης Δεκεμβρίου 1949)

«Ὁ ἀγώνας ἐναντίον τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων καὶ ἡ διεξαγωγὴ συστηματικῆς ἐπιστημονικῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας εἶναι ζωτικὴ ἀρχὴ τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν λαϊκῶν μαζῶν καὶ ἰδιαίτερα τῆς νεολαίας, κατὰ τὸν κομμουνιστικὸ τρόπο.

(«Ἐπιστήμη καὶ Ζωὴ» σοβιετικὸ περιοδικό, τεῦχος Φεβρουαρίου 1950).

«Ἡ ἀθεϊστικὴ προπαγάνδα πρέπει νὰ διεξάγεται ἀλλὰ σ' αὐτὴν καλὸ εἶναι νὰ ἀποφεύγωνται οἱ ὑπερβολὲς καὶ ἡ χρησιμοποίησις μέσων ποὺ προσβάλλουν ἐκείνους ποὺ πιστεύουν».

(Ἀπόφασις τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΣΕ 13 Νοεμβρίου 1954)

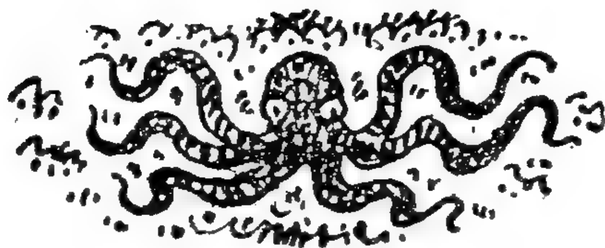
«Ἕνας κομμουνιστὴς δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἄθεος».

Α. Μικογιὰν
(Δηλώσεις του κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς Ἀμερικὴν 1959)

«Ὁ κομμουνισμὸς δὲν μετέβαλε τὴν ἀντίθεσί του πρὸς τὴν θρησκεία. Κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ ἐκμηδενίσουμε τὴν δεισιδαίμονα δύναμι τῆς θρησκείας».

Ν. Χρουστσὼφ
(Δηλώσεις του τὴν 22 Σεπτ. 1955)

Πολιτικὸς πόλεμος

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

'Υπὸ **Ν. ΤΕΟΝΤΟΡΟΒΙΤΣ**

Μόλις ἅρπαξαν τὴν ἐξουσία, οἱ Μπολσεβῖκοι στράφηκαν μὲ λύσσα ἐναντίον τῆς 'Ορθοδόξου Ρωσικῆς 'Εκκλησίας. Τὸ 1918 μὲ κυβερνητικὸ διάταγμα κατασχέθηκε ὁλόκληρη ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία. Οἱ «κόκκινοι φρουροὶ» λεηλατοῦσαν τὶς ἐκκλησίες καὶ σκότωναν τοὺς κληρικούς. Οἱ κομμουνισταὶ μετέτρεπαν τοὺς ναοὺς σὲ στρατῶνες, στάυλους ἢ κομματικὰ γραφεῖα. Τὰ ἱερὰ λείψανα ἁγίων διεπομπεύοντο, τὰ ἱερὰ σκεύη ἐκαίοντο, τὰ τάμματα μετετρέποντο σὲ νομίσματα, οἱ τάφοι τῶν πατριαρχῶν ἐσυλήθησαν. 'Απὸ τὸ 1918 ὡς τὸ 1922, 1.200 ἱερεῖς καὶ 23 μητροπολῖται ἐξετελέσθησαν. Τὸ 1922, ὠργανώθηκε ἡ «Ἕνωσις τῶν 'Αγωνιζομένων 'Αθεϊστῶν» ποὺ ἀνέλαβε τὴν διεξαγωγὴ τοῦ ἀγώνα κατὰ τῆς 'Εκκλησίας ἐνῷ τὸν ἴδιο χρόνο τὰ ἱερὰ κειμήλια τῆς 'Ορθοδοξίας ποὺ εἶχαν συγκεντρωθεῖ ἐπὶ τσάρων στὴν Ρωσία ἔβγαιναν σὲ διεθνῆ πλειστηριασμὸ ἢ ἐστέλλοντο στὰ χυτήρια νὰ γίνουν χρυσάφι καὶ ἀσῆμι. 'Ο Πατριάρχης Τύχων διαμαρτυρήθηκε γι' αὐτὴν τὴν ἱεροσυλία. 'Αμέσως πιάστηκε καὶ φυλακίσθηκε, μαζὶ μὲ ἄλλους 471 ἀνωτέρους κληρικοὺς ἐνῷ ἄλλοι 33 ἐξετελέσθησαν (Μάϊος 1922). Ταυτοχρόνως, τὸ καθεστὼς χρησιμοποίησε ὡρισμένα ἀνδρείκελλα του ποὺ ἵδρυσαν μιὰ σχησματικὴ «'Ανώτατη 'Εκκλησιαστικὴ Διοίκηση». Αὐτὴ ὑποστηρίχθηκε μὲ ὅλα τὰ μέσα ἀπὸ τὸ Κράτος ποὺ ἤθελε νὰ τὴν ἐπιβάλῃ γιὰ νὰ μετατρέψῃ τὴν 'Εκκλησία σὲ ἄβουλο ἐξάρτημά του, νὰ πείσῃ τὴν ἐξεγερμένη κοινὴ γνώμη γιὰ τὴν «συμφιλίωσή» του μὲ τὴν θρησκεία καὶ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὸν κλῆρο ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ ἠρνοῦντο νὰ ὁρκισθοῦν πίστι στὴν νέα Διοίκηση. 'Η ἀπόπειρα αὐτὴ ἀπέτυχε καὶ τότε τὸ Κράτος ἄφισε ἐλεύθερο τὸν Πατριάρχη Τύχωνα ('Ιούνιος 1923) ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ὑποχρέωσε νὰ ὑπογράψῃ δήλωσι μετανοίας γιὰ τὶς «προσβολὲς» του πρὸς τὸ σοβιετικὸ καθεστώς. Μετὰ ἀπὸ αὐτό, τὸ Κράτος ζήτησε ἀπὸ τὸ νόμιμο Πατριαρχεῖο νὰ δεχθῇ τοὺς ὅρους του γιὰ νὰ ἐπιτραπῇ ἡ λειτουργία του. Οἱ ὅροι αὐτοὶ ἦσαν:

1) Νὰ δημοσιεύσῃ τὸ Πατριαρχεῖο ἐπίσημη δήλωσι ἀποδοχῆς τῶν ὅρων.

2) Νὰ ἀπομακρύνῃ ὅλους τοὺς «ὑπόπτους», γιὰ ἐχθρότητα πρὸς τὸ καθεστὼς κληρικούς.

3) Νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ συνεργάζεται μὲ τὶς σοβιετικὲς ἀρχές.

4) Νὰ καταδικάσῃ κάθε 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία τοῦ ἐξωτερικοῦ ποὺ δὲν θὰ ἀναγνώριζε τὴν νέα κατάστασι στὴν Ρωσικὴ 'Εκκλησία.

Οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ Τύχωνος ποὺ ἦσαν ἐξόριστοι ἀπέρριψαν αὐτοὺς τοὺς ὅρους. 'Ο Πατριάρχης πέθανε τὸ 1925. Τὸ καθεστὼς ἐμπόδισε τὴν ἐκλογὴ νέου Πατριάρχου καὶ συνελάμβανε διαδοχικῶς ὅλους τοὺς ἀναπληρωτὰς του γιὰ νὰ ἐκβιάσῃ τὴν 'Εκκλησία νὰ δεχθῇ τοὺς ὅρους του. Στὶς 10 'Ιουνίου 1926 ὁ μητροπολίτης Σέργιος ὑπέβαλε ἕνα σχέδιο προτάσεων γιὰ συμβιβασμό. Συγκεκριμένα ἐπρότεινε νὰ ἀναγνωρίσῃ ὁ κλῆρος τὸ νέο καθεστὼς καὶ νὰ δηλώσῃ πίστι σ' αὐτό, νὰ χωρισθῇ ἡ 'Εκκλησία ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ νὰ ὑπάρξῃ ἀμοιβαία ἀποχὴ ἀπὸ κάθε ἐπέμβασι στὶς ὑποθέσεις τοῦ ἄλλου. Τὸ Κόμμα ἀπέρριψε τὶς συμβιβαστικὲς προτάσεις τοῦ Σεργίου καὶ στὶς 27 Δεκεμβρίου 1926 συνέλαβε καὶ τὸν ἴδιο. Τρεῖς μῆνες ἀργότερα ὁ

φυλακισμένος Σέργιος ὑπέκυψε καὶ δέχθηκε ὅλους τοὺς κομμουνιστικοὺς ὅρους. Τότε στὶς 30 Μαρτίου 1927 ἀφέθηκε ἐλεύθερος καὶ διορίσθηκε τοποτηρητὴς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου.

Ἀπὸ τότε, κανένας δὲν μίλησε πιὰ γιὰ «ἀνυπέρβλητες δυσκολίες στὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ σοβιετικῶν ἀρχῶν, οὔτε καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Μόσχας διαμαρτυρήθηκε ποτὲ γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τῶν σοβιετικῶν ἔναντι τῶν ὀρθοδόξων.

παλαιοῦ συντάγματος ποὺ καθιέρωνε τὴν ἐλευθερία καὶ τῆς «θρησκευτικῆς προπαγάνδας». Ἀντιθέτως, τώρα μὲ τὸ ἄρθρο 122 τοῦ σοβιετικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος καὶ τὸ ἄρθρο 353 τῆς Συλλογῆς Νόμων τῆς ΕΣΣΔ, ἡ διεξαγωγὴ «θρησκευτικῆς προπαγάνδας» θεωρεῖται σὰν παράνομη ἐνέργεια. Καὶ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας δέχθηκε τὴν νέα κατάστασι.

Τὸ 1940, μετὰ ἀπὸ 23 ἔτη σοβιετικοῦ καθε-

Σέργιος Βλαδιμήροβιτς Σιμάνσκι
(Πατριάρχης Ἀλέξιος)

Τὸ 1929 ἐξαπελύθη ἐκστρατεία κατεδαφίσεως τῶν ναῶν ἢ μετατροπῆς των σὲ οἰκήματα μὲ ἄλλο προορισμό, ἐνῶ μὲ τὸ διάταγμα τῆς 8ης Ἀπριλίου 1929 ἀπηγορεύθη κάθε φιλανθρωπικὴ καὶ κοινωνικὴ δραστηριότης τῆς Ἐκκλησίας καθὼς καὶ ἡ διενέργεια ἐράνων. Μέσα σὲ ἕνα χρόνο ἔκλεισαν 1440 Ὀρθόδοξοι ναοὶ ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία δὲν διαμαρτυρήθηκε.

Τὸ 1932 ἐξαπελύθη νέος διωγμὸς κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὡς τὸ 1933 εἶχαν κλείσει τὰ 50—60 ο)ο τῶν ναῶν. Καὶ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας ἐσιώπησε.

Τὸ 1936 τὸ νέο σοβιετικὸ σύνταγμα καθιερώνει τὴν «ἐλευθερία τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας» ἀλλὰ ἀπαλείφει τὴν διάταξι τοῦ

στῶτος εἶχαν «ἐκκαθαρισθεῖ» 49.400 ἱερεῖς καὶ 151 ἐπίσκοποι καὶ εἶχαν καταστραφεῖ 74.800 ναοὶ τῆς Ὀρθοδοξίας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐκκαθαρίστηκαν τὰ 90 ο)ο τῶν ἱερέων καὶ τὰ 75 ο)ο τῶν ἐπισκόπων καὶ κατεστράφησαν τὰ 95 ο)ο τῶν ναῶν τῆς Ρωσίας χωρὶς τὸ «Πατριαρχεῖο» νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

Ἀντίθετα μάλιστα, ἡ Ἐκκλησία τῆς Μόσχας ἐδήλωνε ὅτι τὰ συμφέροντά της ἦσαν ταυτόσημα μὲ ἐκεῖνα τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ γίνῃ ἕνα τυφλὸ ὄργανο στὰ χέρια τοῦ ΚΚΣΕ καὶ τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως ποὺ ἀνέχθηκαν τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἤθελαν τὴν χρησιμοποίησί του γιὰ πολιτικοὺς σκοπούς. Τὰ διά-

φορα μέτρα πού ἐθεσπίσθηκαν ἀπὸ τὸ νέο θρησκευτικὸ ὄργανο τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς εἶχαν μεγάλη πολιτικὴ σημασία γιὰ τὸν διεθνῆ κομμουνισμὸ καὶ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. Τὰ μέτρα αὐτὰ περιλάμβαναν: α) τὴν προσεκτικὴ ἐπιλογὴ καὶ ἐκκαθάριση τοῦ κλήρου β) τὸν πλήρη ἔλεγχο ὅλων τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς ΕΣΣΔ, γ) τὴν διαβεβαίωσι τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης ὅτι τὸ κομμουνιστικὸ καθεστὼς ἐξασφαλίζει δῆθεν τὴν ἐλευθερία τῆς θρησκείας καὶ ὅτι ἡ 'Ορθόδοξος Ρωσικὴ 'Εκκλησία ἀνθίζει στὴν Ε.Σ.Σ.Δ., δ) τὴν πατριωτικὴ δραστηριότητα κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου, ε) τὴν προβολὴ στὸ ἐξωτερικὸ τῆς «ἀκμῆς» τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας κατὰ τὴν μεταπολεμικὴ περίοδο, στ) τὴν συμμετοχὴ τῆς 'Εκκλησίας σὲ πολιτικὲς προπαγανδιστικὲς ἐκστρατεῖες καὶ ζ) τὴν ἵδρυσι ἐκκλησιαστικῶν παραρτημάτων στὸν μὴ κουμμουνιστικὸ κόσμο.

α) Ἡ ἐπιλογὴ τοῦ κλήρου. Ἡ πρώτη ἐπιλογὴ ἔγινε μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1927-37 μὲ βάσι τὴν ἀναγνώρισι τῆς Διακηρύξεως τῆς 27 'Ιουλίου 1927 πού ἐξέδωσαν ὁ Μητροπολίτης Σέργιος καὶ τὰ μέλη τῆς προσωρινῆς Συνόδου. Μερικοὶ ἐπίσκοποι καὶ κληρικοὶ συμφώνησαν νὰ ἀναγνωρίσουν τὸν Μητροπολίτη Σέργιο σὰν ἀρχηγό τους. Στὴν πλειοψηφία τους ὅμως ἀρνήθηκαν, ἀνάμεσά τους καὶ οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν ἐθνικῶν καὶ αὐτοκεφάλων 'Ορθοδόξων ἐκκλησιῶν τῆς Οὐκρανίας καὶ τῆς Μπιελορωσίας. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἐκκαθαρισθοῦν σὰν «πολιτικοὶ ἐχθροὶ τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος».

Μιὰ δεύτερη ἐπιλογή, μὲ κριτήριο τὴν ἀναγνώρισι τοῦ «Πατριαρχείου» τῆς Μόσχας, ἔγινε τὸ 1939-1940 καὶ ἰδιαίτερα στὶς χῶρες πού προσαρτήθηκαν στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ὅπως στὴν Δυτική Οὐκρανία, στὴν ἀνατολικὴ Πολωνία, τὶς Βαλτικὲς δημοκρατίες (Λεττονία, 'Εσθονία, Λιθουανία) καὶ στὴν Βεσσαραβία. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν σχεδὸν τὰ ἴδια.

Μιὰ ἄλλη ἐπιλογὴ ἔγινε ἐπὶ Πατριάρχου 'Αλεξίου (Σιμάνσκυ) ὅταν οἱ κομμουνισταὶ ἐπανέκτησαν τὸν ἔλεγχο στὶς περιοχὲς πού εἶχαν καταληφθεῖ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου ἀπὸ τοὺς γερμανούς. Οἱ κληρικοὶ πού ἀρνήθηκαν νὰ συμμορφωθοῦν ἐξορίστηκαν ἢ τιμωρήθηκαν ποινικῶς. Μὲ τέτοια μέτρα τὸ «Πατριαρχεῖο» τῆς Μόσχας ἀπέκτησε πιστοὺς στὸ Κόμμα καὶ ὑπάκοους στὶς διαταγὲς τοῦ Κρεμλίνου κληρικούς.

β) Ὁ ἔλεγχος τῶν πιστῶν ὀρθοδόξων. Οἱ Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ἔπρεπε νὰ ὑποταχθοῦν ὅπως καὶ οἱ κληρικοὶ στὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας καὶ δι' αὐτοῦ στὸ Κρεμλῖνο καὶ νὰ μὴ φέρνουν καμμία ἀντίρρησι στὶς διαταγές του. Οἱ διάφορες ὀρθόδοξες Χριστιανικὲς ὁμάδες ἤθελαν ὅμως νὰ διατηρήσουν τὴν θρησκευτική τους ἐλευθερία καὶ ἀρνιόντουσαν νὰ ὑποταχθοῦν στὴν ἀθεϊστικὴ σοβιετικὴ κυβέρνησι. Τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας ἀδυνατοῦσε νὰ ἐπιτύχη τὸν ἔλεγχο ἐπὶ ὅλων τῶν πιστῶν καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ καταφύγη στὴν βία.

Οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι πού δὲν ἐδήλωναν ὑποταγὴ στὰ ἀνδρείκελλα τοῦ Κ. Κ. ὀργανώθηκαν σὲ διάφορες χριστιανικὲς ἑνώσεις ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὸ ψευδο—Πατριαρχεῖο πού θεωρήθηκαν σὰν «ἀντιπατριαρχικὲς ὁμάδες» καὶ «παράνομες ὀργανώσεις» καὶ τέθηκαν ὑπὸ διωγμόν. Πολλὲς ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις αὐτὲς ἔγιναν παράνομες ἢ δὲ ἀντίστασίς τους συνεχίζεται μέχρι σήμερα, καὶ ἀσκοῦν τεράστια ἐπίδρασι στοὺς πιστούς. Ὁ τύπος ἐπιτίθεται ἐναντίον τους καὶ τὶς χαρακτηρίζη σὰν «ἀντισοβιετικές». (Σμενέ, 'Αρ. 10 (1960)—Πράβντα Βοστόκα, Τασκένδης 13 Μαρτίου 1960).

γ) Ἡ δῆθεν ἐλευθερία τῆς θρησκείας στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. Τὸ 1930, ὁ Μητροπολίτης Σέργιος ὑποχρεώθηκε νὰ ἀπαντήση στὶς διαμαρτυρίες τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ κόσμου γιὰ τὸ κλείσιμο τῶν ἐκκλησιῶν καὶ γιὰ τὶς διώξεις πού ἐφαρμόσθηκαν ἐναντίον τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. Σὲ μία συνέντευξί του πρὸς τοὺς σοβιετικοὺς καὶ ξένους δημοσιογράφους, ὁ Μητροπολίτης ἐδήλωσε ψευδέστατα ὅτι καμμία δίωξις δὲν γίνεται εἰς βάρος τῆς θρησκείας στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ ὅτι οἱ ἐκκλησίες ἔκλεισαν κατὰ χιλιάδες γιατί «τὸ ἐζήτησε ὁ ἴδιος ὁ πληθυσμός»! Ὡμολόγησε ἐπίσης ὅτι «μόνο» οἱ κληρικοὶ πού θεωρήθηκαν «πολιτικοὶ ἐχθροὶ» τοῦ κομμουνισμοῦ ἔχασαν τὴν ζωή τους! ('Ισβέστια, 16 Φεβρ. 1930). Ἄλλα παραδείγματα γιὰ τὴν προσπάθεια τοῦ «Πατριαρχείου» νὰ ἐξαπατήση τὴν κοινὴ γνώμη εἶναι οἱ λόγοι καὶ οἱ ἐπιστολὲς τῶν Μητροπολιτῶν καὶ τὰ δημοσιεύματα τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας στὶς ἀρχὲς τοῦ Β' Παγκοσμίου πολέμου. Τὸ μοτίβο τους εἶναι ὅτι «ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ὑπῆρξε πάντοτε εἰρηνικὴ καὶ ἄνθιζε κατὰ τὴν διάρκεια τῶν χρόνων τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκοδομήσεως...Ἡ ἐκκλησία τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. καταστρέφεται σήμερα ἀπὸ τοὺς γερμανούς...» («Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν θρησκεία στὴν Ρωσία», ἐκδ. Μόσχας 1942). Ἡ συμφωνία πού ἔγινε τὸ 1943 μεταξὺ τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ Μητροπολίτου τῆς Μόσχας γιὰ τὴν παλινόρθωσι τοῦ ρωσικοῦ Πατριαρχείου ἀποσκοποῦσε καὶ στὴν ἐξαπάτησι τῆς κοινῆς γνώμης τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ σοβιετικὸς τύπος ἔγραφε σχετικὰ τὰ ἑξῆς: «...Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ αὐξήση τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν συμπάθεια γιὰ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων τοῦ ἐξωτερικοῦ». (Βοϊνὰ Ι Ραμπότσυ Κλάς, 'Αρ. 12 (1943) σελ. 18).

δ) Ἡ πατριωτικὴ δραστηριότης τῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου.

Ἡ ἡττοπάθεια πού διέκρινε τὸν ρωσικὸ λαὸ στὶς ἀρχὲς τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου καταπολεμήθηκε ἔντονα ἀπὸ τὴν 'Εκκλησία κατ' ἐντολὴν τῶν σοβιετικῶν ἀρχῶν. Ἡ ρωσικὴ ἐκκλησία ἔκαμε ἔκκλησι στὸ ρωσικὸ λαὸ νὰ ὑπερασπίση τὴν «ἁγία Χριστιανικὴ καὶ 'Ορθόδοξη Ρωσία». Τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας μὲ κηρύγ-

ματα, δεήσεις, ἐκκλήσεις καὶ γενικὰ μὲ κάθε μέσο προσπάθησε τότε νὰ πείση τοὺς πιστοὺς ὅτι ἡ Ρωσία εἶναι πάντοτε ἡ ἴδια ἡ παλαιὰ «Ἁγία Ρωσία» καὶ ὅτι οἱ γερμανοὶ εἶναι «ἀντίθρησκοι» ποὺ πρέπει νὰ πολεμηθοῦν μὲ ἱερὸ φανατισμό.

Πολλοὶ πιστοὶ συνέβαλαν τότε στὴν δημιουργία τῆς ἐθελοντικῆς φάλαγγος τοῦ Ντιμίτρυ Ντόνσκοϊ. Ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις χρησιμοποίησε ἐπίσης τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας γιὰ νὰ δημιουργήση κίνημα ἀντιστάσεως τῶν ὀρθοδόξων τῶν περιοχῶν ποὺ κατελήφθησαν ἀπὸ τοὺς γερμανούς.

Χρήσιμες ἐπίσης γιὰ τὸ Κ.Κ.Σ.Ε. ἦσαν καὶ οἱ δραστηριότητες τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας ποὺ ἀπέβλεπαν στὴν δημιουργία φιλορωσικοῦ ρεύματος στὶς ὀρθόδοξες χῶρες Βουλγαρία, Ἀλβανία καὶ Ρουμανία. Τὸ Πατριαρχεῖο ἔκανε ἔκκλησι στοὺς λαοὺς τῶν χωρῶν αὐτῶν ποὺ ἦσαν σύμμαχοι τοῦ Ἄξονος νὰ μὴ στραφοῦν ἐναντίον τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. γιατὶ οἱ λαοί τους εἶχαν κοινὴ θρησκεία, τὴν ὀρθόδοξη χριστιανική, μὲ τὸν σοβιετικὸ λαό. Τοὺς ὑπενθύμισε ἐπίσης ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Ρωσία τοὺς εἶχε ἀπελευθερώσει ἀπὸ τὸν ὀθωμανικὸ ζυγό. Δικαίως λοιπὸν ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις ἦταν εὐγνώμων στὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας γιὰ τὶς μεγάλες ὑπηρεσίες ποὺ τῆς επρόσφερε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου. Ὁ Σέργιος ἀμείφθηκε γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ὑπηρεσίες του. Πράγματι, ἐξελέγη μὲ μεγάλες τιμὲς Πατριάρχης τῆς Μόσχας καὶ ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ ἀνοίξη θεολογικὲς σχολές.

ε) Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος.

Ἡ σχετικὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία, ποὺ ἐπετράπη κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, διατηρήθηκε πλήρως ὡς τὸ 1950, καὶ ἐν μέρει ὡς σήμερα. Ὁ λαὸς μπόρεσε νὰ κτίση ἐκκλησίες σὲ μερικὲς μεγάλες πόλεις καὶ ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις ξανάνοιξε τὸ μοναστῆρι Τρόϊτσε—Σεργκιέβκα καὶ τὸν Μητροπολιτικὸ ναὸ τῆς Μόσχας. Ἐπέτρεψε ἐπίσης τὴν ἵδρυσι μερικῶν θεολογικῶν σχολῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας μποροῦσε πιὰ νὰ δεχθῆ ξένους ἐπισκέπτες καὶ νὰ τοὺς ἐντυπωσιάζη. Μέχρι σήμερα γίνονται δεκτοὶ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας ξένες ἐκκλησιαστικὲς ἀποστολές, πολιτικὲς καὶ πνευματικὲς προσωπικότητες, δημοσιογράφοι κ.ἄ. Ἀκόμη καὶ ἀρχηγοὶ κρατῶν καὶ ὑπουργοὶ ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. γιὰ συνομιλίες μὲ τὴν σοβιετικὴ κυβέρνησι, προσκαλοῦνται ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο νὰ παραστοῦν σὲ δεξιώσεις. Ἀπὸ τὴν ειδησεογραφία τοῦ σοβιετικοῦ τύπου συμπεραίνεται ὅτι οἱ ἐπισκέπτες αὐτοὶ πηγαίνουν πάντοτε στὰ ἴδια μοναστήρια καὶ ἐκκλησίες. Οἱ δέκα σπουδαιότερες ἐκκλησίες βρίσκονται στὴν Μόσχα, 2-3 στὸ Λένινγκραντ καὶ ἄλλες τόσες στὸ Κίεβο. Τὰ σπουδαιότερα ἱδρύματα ποὺ δέχονται ἐπισκέψεις ξένων εἶναι τὸ μοναστῆρι Τρόϊτσε—Σεργκιέβκα, τὰ μοναστήρια τοῦ Κιέβου (Ποκρόβσκυ καὶ Πετσέρσκ), καθὼς καὶ οἱ δύο θεολογικὲς σχολὲς τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Λένινγκραντ.

Ἀπὸ τὸ 1945, ὁ ἀριθμὸς τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν αὐξάνει κάθε χρόνο. Ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας, Γεωργίας καὶ ἐκπρόσωποι τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Τσεχοσλοβακίας, τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Ἀλβανίας, ἐπισκέπτονται σχεδὸν κάθε χρόνο τὴν Μόσχα καὶ συμμετέχουν σὲ διάφορα συνέδρια, συσκέψεις καὶ ἐπετείους ποὺ ὀργανώνει τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας. Τὸ 1945 καὶ τὸ 1948 οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἱεροσολύμων ἐπεσκέφθησαν τὴν Μόσχα. Τὸ ἐπίσημο δημοσιογραφικὸ ὄργανο τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, «Ζουρνὰλ Μοσκόβσκοϊ Πατριάρκιϊ», περιλαμβάνει ἐκτεταμένα ρεπορτὰζ ἀναφερόμενα στὶς δεξιώσεις καὶ στὶς ξένες προσωπικότητες ποὺ παρίστανται σ' αὐτές. Μεγάλη ἐπίσης σημασία παρουσιάζει καὶ ἡ ὀγκώδης ἀλληλογραφία τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας μὲ τὶς ξένες ὀρθόδοξες ἐκκλησίες. Γενικὰ τὸ Πατριαρχεῖο ἐργάζεται θαυμάσια σὰν ἐξάρτημα τῆς τεραστίας μηχανῆς τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας.

στ) Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Πατριαρχείου σὲ πολιτικὲς ἐκστρατεῖες.

Τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας βρέθηκε ἀναμεμιγμένο σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς σοβιετικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου συμμετέχουν σὲ μεγάλης σημασίας δημόσιες συγκεντρώσεις, σὲ συσκέψεις καὶ σὲ διεθνῆ συνέδρια. Τὸ Πατριαρχεῖο ἀναμίχθηκε μὲ ἰδιαίτερο ζῆλο στὴν μεγάλη προπαγανδιστικὴ εἰρηνιστικὴ ἐκστρατεία τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ποὺ ἄρχισε τὸ 1948 μὲ κύριο σκοπὸ τὸν ἐφησυχασμὸ καὶ τὸν ἀφοπλισμὸ (ὑλικὸ καὶ ψυχολογικὸ) τῆς Δύσεως. Στὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς πρωταγωνιστὴς ἦταν πάντοτε ὁ Μητροπολίτης Νικολάϊ ποὺ μίλησε καὶ στὸ πρῶτο Διεθνὲς Συνέδριο τῶν ὀπαδῶν τῆς εἰρήνης ποὺ ἔγινε στὸ Παρίσι τὸ 1949 καὶ ὁ ὁποῖος φαίνεται νὰ εἶναι εἰδικευμένος κομματικὸς προπαγανδιστής.

Ὁ Μητροπολίτης Νικολάϊ ἔχει λάβει τὸν λόγο σ' ὅλα τὰ συνέδρια, τὶς συσκέψεις καὶ τὶς συνόδους τοῦ κομμουνιστικοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Εἰρήνης.

Τὸ 1950 ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται τὸ σύστημα τῆς ὑπογραφῆς «συμφωνιῶν συνεργασίας γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς εἰρήνης». Τέτοιες συμφωνίες ὑπεγράφησαν μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων Μόσχας καὶ Ρουμανίας τὸν Μάϊο τοῦ 1950, καθὼς καὶ μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας τὸν Αὔγουστο τοῦ 1950. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου τῆς Κορέας ὁ Μητροπολίτης Νικολάϊ ἦταν πολὺ ἀπησχολημένος μὲ τὴν ὑποστήριξι τῆς σοβιετοκινεζικῆς ἐπιθετικῆς πολιτικῆς στὴν Ἄπω Ἀνατολή, ὅλη δὲ ἡ προπαγάνδα καὶ οἱ ἐπιθέσεις τοῦ σοβιετικοῦ τύπου ἐπαναλαμβάνοντο τότε, διασκευασμένες σὲ ποιμαντορικὸ ὕφος ἀπὸ τὸν ἰδεώδη αὐτὸν «Μητροπολίτη». Τὸ 1952, ὁ διάδοχος τοῦ ἀποθανόντος Σεργίου, Πατριάρχης Ἀλέξιος, διεκήρυξε

κυνικὰ τὸν «ἡγετικὸ ρόλο τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως στὴν ἐξέλιξι τῆς Χριστιανοσύνης». Τὸν ἴδιο χρόνο, συνῆλθε στὸ Ζαγκόρσκ «Πανθρησκευτικὸ Συνέδριο» ἀφιερωμένο στὸ πρόβλημα τῆς Ἀμύνης τῆς Εἰρήνης. Οἱ λόγοι ποὺ ἐκφωνήθηκαν στὸ συνέδριο ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ὁμάδων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ὑπεστήριξαν τὴν σοβιετικὴ κυβέρνησι, ἐξῆραν τὰ ἔργα τοῦ μανιακοῦ Στάλιν ποὺ ὁ Ἀλέξιος ἀπεκάλεσε «θεοσταλτο ἡγέτη τοῦ ρωσικοῦ ἔθνους» καὶ παρουσίασαν τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. σὰν τὸν μέγα ὑποστηρικτὴ τῆς εἰρήνης τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εὐτυχίας τῆς ἀνθρωπότητος. Στὸ συνέδριο τῆς Βουδαπέστης ποὺ ἔγινε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1953, ὁ Μητροπολίτης—προπαγανδιστὴς Νικολάϊ ἔδωσε πολλὲς συνεντεύξεις στοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ξένου τύπου καὶ μίλησε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνὸ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Γαλλία ὑποστηρίζοντας τὴν ΕΣΣΔ σὰν τὴν «φιλειρηνικώτερη χώρα τοῦ κόσμου».

Κατὰ τὴν μεταπολεμικὴ περίοδο, ἡ πολιτικὴ τοῦ Κρεμλίνου καὶ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας ἐκδηλώθηκε ἐπίσης μὲ τὴν σύναψι προσωπικῶν ἐπαφῶν μὲ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῶν κυβερνήσεων τῶν χωρῶν ὅπου ἤδη ὑφίσταντο τέτοιες. Τὸ πρῶτο βῆμα ἦταν ἡ πρόσκλησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀντιπροσώπων νὰ παρευρεθοῦν στὴν χειροτονία τοῦ Ἀλεξίου ὡς Πατριάρχου τὸ 1945. Παρόμοιες ἐπαφὲς ἔγιναν μὲ διάφορα ταξίδια τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξίου καὶ ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντός του στὸ ἐξωτερικό. Τὸ 1945, ὁ Πατριάρχης πραγματοποιεῖ τὸ «ἱστορικὸ» του ταξίδι καὶ ἐπισκέπτεται μὲ τὴν σειρὰ τὴν Τεχεράνη, τὴν Δαμασκό, τὴν Βηρυττό, τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸ Κάϊρο, τὴν Ἀλεξάνδρεια, τὴν Χάϊφα, τὴν Λῦδα καὶ τὴν Βαγδάτη. Τὸ 1946, ἐπισκέπτεται τὴν Βουλγαρία, τὸ 1947 τὴν Ρουμανία. Ὁ Μητροπολίτης Νικολάϊ (Γιανρούσεβιτς) ταξίδευσε στὴν Ἀνατολὴ καὶ τὸ 1945 ἐπισκέφθηκε τὴν Ἀγγλία. Τὸ 1948, μιὰ ἀντιπροσωπεία τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας ξαναεπισκέφθηκε τὴν Ρουμανία. Ἀκολούθησαν καὶ ἄλλα ταξίδια στὸ ἐξωτερικὸ ρώσων κληρικῶν. Τὸ 1951 στὴν Τσεχοσλοβακία, τὸ 1953 στὴν Βουλγαρία καὶ τὸ 1955 στὴν Ρουμανία. Τὸ 1957, ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος ἐπισκέφθηκε τὴν Βουλγαρία καὶ τὴν Γιουγκοσλαβία καὶ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1960 τὴν Ἑλλάδα. Τὰ ταξίδια αὐτὰ ἀποβλέπουν στὸ νὰ δημιουργήσουν ἕνα εἶδος παγκοσμίου ὀρθοδόξου κινήματος ὅπου τὸν ἡγετικὸ ρόλο θὰ τὸν ἀσκῇ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας, τυφλὸ ὄργανο τοῦ Κρεμλίνου καὶ τῆς πολιτικῆς του. Μὲ τὰ ταξίδια αὐτὰ οἱ ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι τοῦ ἐξωτερικοῦ κάπως ἐντυπωσιάσθηκαν. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἦλθαν σὲ στενὲς ἐπαφὲς μὲ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας καὶ υἱοθέτησαν μία σχετικῶς φιλοσοβιετικὴ πολιτική. Ἡ σημασία ποὺ ἀποδίδεται στὰ ταξίδια αὐτὰ ἀπὸ τὴν σοβιετικὴ κυβέρνησι ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν παρουσία σοβιετικῶν πολιτικῶν ἡγετῶν στὰ ἀεροδρόμια ἀπὸ ὅπου ἀναχωροῦν οἱ ρῶσοι κληρικοὶ καὶ ἀπὸ τὶς δεξιώσεις ποὺ γίνονται στὶς σοβιετικὲς πρεσβεῖες τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπου οἱ θρησκευτικοὶ ἐκπρόσωποι τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. παίζουν μὲ τέχνη τὸ διπλωματικὸ παιγνίδι τοῦ Κρεμλίνου.

Ἡ ἵδρυσις παραρτημάτων στὸ ἐξωτερικό.

Ἀπὸ τὸ 1948, τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας ἄρχισε νὰ διεκδικῇ τὸν ἡγετικὸ ρόλο στὸ παγκόσμιο κίνημα τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμο τὸ Πατριαρχεῖο ἄρχισε τὴν προσπάθεια νὰ συγκεντρώσῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροή του ὅλες τὶς ὀρθόδοξες ἐκκλησίες. Ἡ ἐκδήλωσις αὐτὴ προϋποθέτει γιὰ μιὰ δεύτερη φορὰ α) τὴν κατάργησι τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν τῆς Οὐκρανίας, τῆς Μπιελορωσίας, τῆς Λιθουανίας, τῆς Ἐσθονίας καὶ τῆς Λεττονίας ποὺ εἶχαν ἀποκατασταθεῖ ἐπὶ γερμανῶν, β) τὴν ἐγκαθίδρυσι ἐλέγχου ἐπὶ ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν τῶν δορυφόρων, παρὰ τὴν τυπικὴ ἀναγνώρισι τῆς αὐτονομίας τους καὶ γ) τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ στὶς ἀγκάλες τῆς «Μητρὸς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας» ὅλων τῶ ιρωσικῶν ἐκκλησιῶν ποὺ βρίσκονται στὸ ἐξωτερικό, δηλαδὴ στὴν Γαλλία, στὴν Φινλανδία, στὶς Η.Π.Α. καὶ στὴν Παλαιστίνη. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις πραγματοποιήθηκε ἡ ἐπιθυμία τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας ἢ μᾶλλον τοῦ Κρεμλίνου καὶ πολλοὶ συνθηκολόγησαν ἄνευ ὅρων ὅμως οἱ μητροπολῖται Εὐλόγ. ς καὶ Σεραφεὶμ στὸ Παρίσι. Ἄλλοι πάλι διετήρησαν τὴν ἀνεξαρτησία τους ὅπως οἱ μητροπολῖται Ἀναστάσιος καὶ Θεόφιλος στὶς Η.Π.Α. καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Γερμανὸς στὴν Φινλανδία. Τὸ ἑπόμενο βῆμα ἦταν ἡ ἵδρυσις παραρτημάτων τοῦ Πατριαρχείου στὸ ἐξωτερικό. Σήμερα ὑφίστανται πολυάριθμα τέτοια παραρτήματα, ἰδίως στὶς χῶρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Οἱ ἐνέργειές του, ἐλέγχονται ἀπὸ τὸ Τμῆμα τῶν Ἐξωτερικῶν Θρησκευτικῶν Σχέσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας. Πρόεδρός του εἶναι ὁ κομμουνιστὴς «Μητροπολίτης» Νικολάϊ. Ἐπὶ πλέον συνεχίζεται ἡ πολιτικὴ τῆς προσελκύσεως τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ ἀπώτερο σκοπὸ νὰ τὸν καταστήσουν τυφλὸ ὄργανο τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως.

Συμπέρασμα: Τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας δὲν εἶναι πιὰ στὴν πραγματικότητα ἕνας ἀνώτατος ἐκκλησιαστικὸς ὀργανισμὸς ἀλλὰ ἕνα κομματικὸ ὄργανο, ἕνα ἐξάρτημα τῆς σοβιετικῆς προπαγανδιστικῆς μηχανῆς, ἕνα μέσο διεισδύσεως στὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἐπιβολῆς στὶς μάζες τῶν πιστῶν στὸ ἐσωτερικό. Τὸ Πατριαρχεῖο διοικεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ κόμματος ντυμένους μὲ ράσα καὶ στὴν πραγματικότητα ἐπὶ κεφαλῆς των δὲν εἶναι ὁ «Πατριάρχης» ἀλλὰ ὁ Γκεόργκι- Καρπώφ, πρόεδρος τοῦ κρατικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν Ρωσικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἀντιστράτηγος τῆς κομματικῆς ἀστυνομίας!

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΙΟΣ

(ΣΕΡΓΙΟΣ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΒΙΤΣ ΣΙΜΑΝΣΚΙ)

Ὁ Πατριάρχης τῆς Μόσχας Ἀλέξιος γεννήθηκε στὴν Μόσχα στὶς 27 Ὀκτωβρίου 1877 ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῶν Σιμάνσκι. Τὸ κοσμικό του ὄνομα εἶναι Σέργιος Βλαδιμήροβιτς Σιμάνσκι. Σπούδασε στὴν Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μόσχας ἀπὸ ὅπου ἀποφοίτησε τὸ 1899. Μετά, φοίτησε στὴν Θεολογικὴ Σχολή. Τὸ 1902 χειροτονήθηκε διάκονος. Τὸ 1904 ἀνακηρύχθηκε διδάκτωρ τῆς Θεολογίας καὶ ἔγινε ἱερεύς. Τὸ 1913 κατέλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Τιχβίν. Ἀπὸ τὸ 1917 ὡς τὸ 1933 ὄχι μόνο ἀπέφυγε νὰ πάρῃ ὁποιαδήποτε θέσι ἐναντίον τοῦ κομμουνιστικοῦ κράτους ποὺ εἶχε κηρύξει ἀνηλεῆ διωγμὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν ἀλλὰ καὶ τὸ ὑποστήριξε προσφέροντάς του τὶς «συμβιβαστικὲς» του ἐνέργειες ἐναντίον τῶν νομίμων ἡγετῶν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ καθεστὼς τὸν ἀντάμειψε προωθώντας τον τὸ 1933 (περίοδο νέων διωγμῶν κατὰ τῶν χριστιανῶν)στὸ ἀξίωμα τοῦ μητροπολίτου τοῦ Λένινγκραντ καὶ Νοβγκορόντ. Ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴν ὁ Ἀλέξιος ὑπῆρξε ἔνθερμος βοηθὸς τοῦ Σεργίου ποὺ ὁ Στάλιν εἶχε ἐπιβάλει παράνομα σὰν τοποτηρητῆ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου καὶ ὁ ὁποῖος τὸν ἀποκάλεσε τὸ 1935 «θεόπνευστο ἡγέτη τοῦ ρωσικοῦ ἔθνους», καὶ ἐπέβαλε στὴν Ἱερὰ Σύνοδο νὰ τοῦ στείλῃ ψήφισμα εὐγνωμοσύνης. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου ὁ Ἀλέξιος ἀνέπτυξε μεγάλη δραστηριότητα ὑπὲρ τῆς πολεμικῆς κινητοποιήσεως κατὰ τῶν γερμανῶν.Σὲ ἀναγνώρισι τῶν ὑπηρεσιῶν του τὸ 1943, κλήθηκε στὴν Μόσχα ὅπου διορίσθηκε μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ ἐκεῖ Πατριαρχείου.Τὸ 1944 ὁ Σέργιος πέθανε καὶ τὸ ΚΚ ἐπέβαλε σὰν τοποτηρητὴ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τὸν Ἀλέξιο. Πολλοὶ μάλιστα ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ διαταγὴ γιὰ τὸν διορισμὸ τοῦ Ἀλεξίου δόθηκε προσωπικὰ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Στάλιν πρὸς τὸν ὁποῖο ὁ Ἀλέξιος μετὰ τὴν ἐκλογή του ἀπηύθυνε τὴν ἑξῆς πρωτοφανῆ γιὰ ἕνα Πατριάρχη ἐπιστολή.

«Π ο λ υ σ έ β α σ τ έ μ ο υ καὶ φίλτατέ μου Ἰωσὴφ Βησσαριόνοβιτς.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἀνὰ χεῖρας διαβεβαίωσιν καὶ νὰ πιστεύσετε εἰς τὰ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ ε ὐ γ ν ω μ ο σ ύ ν η ς τὰ ὁποῖα ὅλοι οἱ ἐργάται τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν μου, τρέφουν πρὸς τὸ πρόσωπόν Σας».

Στὶς 2 Φεβρουαρίου 1945 ὁ Ἀλέξιος ἐξελέγη Πατριάρχης τῆς Μόσχας. Ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴ ἐφρόντισε πάντοτε ὡς τώρα νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἑκάστοτε ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τοῦ Κρεμλίνου. Ἐνισχύει τὶς διάφορες προπαγανδιστικὲς ἐκστρατεῖες τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ (περὶ εἰρήνης, ὑπὲρ τοῦ Γλέζου κλπ.),ὑποβοηθεῖ τὴν σοβιετικὴ διείσδυσι στοὺς δορυφόρους καὶ στὸν Ὀρθόδοξο κόσμο, προσπαθεῖ νὰ φέρῃ κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς Μόσχας τὶς ρωσικὲς παροικίες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀγωνίζεται νὰ κρατᾶ τὸν κλῆρο καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς Ρωσίας σὲ ἀπόλυτη ὑπακοὴ πρὸς τὸ καθεστώς.

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ ΤΟΥ

Σχολιάζοντας τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξίου στὴ χώρα μας ὁ κ. Π. Παλαιολόγου ἔγραψε στὸν «Ταχυδρόμο» τῆς 31ης Δεκεμβρίου τὰ ἑξῆς :

«Ὄπιο τῶν λαῶν ἡ θρησκεία γιὰ τὸν κομμουνισμό. Ἐξοντωτικὸς πόλεμος ἐναντίον της κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς ἐπικρατήσεώς του. Μὲ τὴν προτροπὴ καὶ τὴν ἐνίσχυσι ὅμως τῆς Μόσχας, ὁ Πατριάρχης...τῶν ὀπιομανῶν περιοδεύει στὴν Μέση Ἀνατολὴ καὶ ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ὁ Σοβιετικὸς πρέσβυς τὸν ὑποδέχεται στὸ ἀεροδρόμιο καὶ ὀργανώνει δεξίωση πρὸς τιμήν του. Πολιτική, πολιτική, πόσες ἀντιφάσεις καὶ ἀσυνέπειες ἐν ὀνόματί σου! Στὴν ὑπηρεσία τῆς πολιτικῆς καὶ ἡ θρησκεία! Φαίνεται δὲ νὰ μὴ εἶναι μικρὲς οἱ προσφορές της σ' αὐτήν».

Τὸ Φροντιστήριόν μας

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ποία εἶναι ἡ θέσις τοῦ κομμουνισμοῦ ἀπέναντι στὴν θρησκεία;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ὁ κομμουνισμὸς ἔχει μία πολὺ σαφῆ θέσι ἀπέναντι στὴν θρησκεία. Τὴν ἀρνεῖται ἀπολύτως. Φιλοσοφία του εἶναι ὁ μαρξισμός, ὁ ὁποῖος εἶναι μία ἐντελῶς ὑλιστικὴ θεωρία ποὺ ἐξηγεῖ τὰ πάντα μὲ αἴτια καθαρῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ὑλικά. Ἀπορρίπτει κάθε ἄποψι γιὰ ὁποιαδήποτε αὐθυπαρξία ἢ αὐτονομία στὴν Σκέψι, στὴν Ἰδέα καὶ στὴν Συνείδησι. Ὅλα τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ φαινόμενα τὰ βλέπει σὰν ἁπλὲς «ἀντανακλάσεις», σὰν ἕνα εἶδος ὑποπροϊόντα τῆς ὕλης ποὺ εἶναι τὸ μοναδικὸ πραγματικὰ ὑπαρκτὸ στοιχεῖο, ἡ μόνη ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα. Ἀρνεῖται λοιπὸν ὁ μαρξισμὸς καὶ τὴν διάκρισι μεταξὺ Καλοῦ καὶ Κακοῦ, μεταξὺ Δικαίου καὶ Ἀδίκου, σὰν μιὰ διάκρισι, ποὺ στηρίζεται σὲ ἐντελῶς ἠθικὰ δηλαδὴ «μεταφυσικά», ἐξωϋλιστικὰ κριτήρια. Γιὰ τὸν μαρξισμὸ δὲν ὑπάρχουν καλὲς καὶ κακὲς πράξεις ἀλλὰ μόνον ἀναγκαῖες, ἐπιβεβλημένες ἀπὸ τὴν ἀντικειμενικὴ ὑλικὴ πραγματικότητα καὶ μὴ ἀναγκαῖες, ποὺ ἔρχονται σὲ σύγκρουσι πρὸς τὰ πράγματα. Δὲν ὑπάρχουν δίκαιες καὶ ἄδικες πράξεις, διότι δὲν ὑπάρχει μία ἔξω ἀπὸ τὰ πράγματα Ἠθική, ἀλλὰ μόνον πράξεις «προοδευτικές», ποὺ πᾶνε μαζὶ μὲ τὴν φυσικὴ ροὴ τῶν πραγμάτων καὶ πράξεις «ἀντιδραστικὲς» ποὺ πᾶνε νὰ ἀνακόψουν τὴν φυσικὴ ἔξω ἀπὸ κάθε ἠθικὴ ἢ μεταφυσική, πορεία τῶν πραγμάτων πρὸς τὰ «ἐμπρός». Οἱ πράξεις λοιπὸν τοῦ ἀνθρώπου δὲν καθορίζονται ἀπὸ τὴν Συνείδησι καὶ τὴν Ἠθική, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν ὑλικὴ καὶ κατὰ πρῶτο λόγο ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ πραγματικότητα. Τὰ πάντα κατὰ τὸν μαρξισμὸ διέπονται ἀπὸ νόμους καθαρὰ «φυσικοὺς» δηλ. ὑλικούς. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἁπλὲς «μεταφυσικὲς φαντασίες». Ἄρα δὲν ὑπάρχουν οὔτε Ἠθική, οὔτε Συνείδησις, οὔτε Ψυχή, οὔτε Θεὸς σὰν πραγματικὲς ἀντικειμενικὲς καταστάσεις. Πρόκειται ἁπλούστατα γιὰ ἔννοιες ὑποκειμενικές, ποὺ γεννήθηκαν

ἀπὸ τὴν ἀμάθεια τοῦ πρωτόγονου ἀνθρώπου καὶ συστηματοποιήθηκαν καὶ διατηρήθηκαν τεχνητὰ ἀπὸ ὡρισμένες τάξεις ἀνθρώπων ποὺ τὶς χρησιμοποιοῦν γιὰ τὰ ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντά τους καὶ νὰ ξεγελοῦν φοβερίζοντάς τον μὲ τὸν Θεό, δίνοντάς του μεταφυσικὲς ὑποσχέσεις καὶ κρατώντας τον ἔτσι σὲ μιὰ πειθήνια ὑπακοή, τὸ λαό. Ὁ Μὰρξ ἔλεγε: «Ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιο τοῦ λαοῦ». Ἀργότερα ὁ Λένιν δήλωνε. «Ἡ φράσις τοῦ Μὰρξ ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιον τοῦ λαοῦ ἀποτελεῖ τὸν θεμέλιο λίθο τῆς μαρξιστικῆς ἀπόψεως γιὰ τὴν θρησκεία». Καὶ πιὸ πρόσφατα, στὶς 22 Σεπτεμβρίου 1955, ὁ Χρουστσφὼφ δήλωνε πρὸς τὴν γαλλικὴ κοινοβουλευτικὴ ἀντιπροσωπεία ποὺ ἐπισκέφθηκε τὴν Ε.Σ.Σ.Δ.«Ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἄλλαξε τὴν ἀρνητική του στάσι ἀπέναντι στὴν θρησκεία. Κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ ἐξαλείψουμε τὴν ἐπιβλαβὴ ἰσχὺ τοῦ θρησκευτικοῦ ὀπίου ἐπάνω στὶς λαϊκὲς μάζες».

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Στὰ κομμουνιστικὰ κράτη ἐπιτρέπεται ἡ ὕπαρξις τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἢ ὄχι;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Παρ' ὅλο ὅτι ὁ κομμουνισμὸς ἔχει κατ' ἀρχὴν ταχθεῖ ἀπολύτως καὶ ἀνεπιφυλάκτως ἐναντίον τῆς θρησκείας, ἀναγκάσθηκε, τελικὰ νὰ συμβιβασθῇ κάπως μαζί της. Στὴν ἀρχή, μόλις πῆραν τὴν ἐξουσία οἱ Μπολσεβῖκοι ἄρχισαν νὰ κλείνουν τὶς ἐκκλησίες, νὰ λυώνουν τὰ πολύτιμα ἱερὰ σκεύη, νὰ σκοτώνουν τοὺς κληρικούς, νὰ καῖνε τὰ Εὐαγγέλια. Μπροστὰ ὅμως στὴν μεγάλη λαϊκὴ ἀντίδρασι ποὺ προκάλεσαν αὐτὲς οἱ ἐνέργειές τους, ἀναγκάσθηκαν νὰ ὑποχωρήσουν κάπως. Εἶδαν ὅτι ἡ συμπεριφορά τους αὐτὴ τοὺς προκαλοῦσε ἐσωτερικὲς ἀναταραχὲς καὶ ἐξέθετε καὶ διεθνῶς τὸν κομμουνισμὸ στὶς μεγάλες λαϊκὲς μάζες ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὸν ἀπομόνωνε. Σκέφθηκαν λοιπὸν νὰ ἀκολουθήσουν ἄλλη πο ηρότερη τακτική. Νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν κατὰ μέτωπο ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς θρησκείας μὲ τὴν συστηματικὴ μακρᾶς πνοῆς ὑποχθόνια ὑπόσκαψί της.

Ἔτσι βαδίζουν βραδύτερα ἀλλὰ ἀσφαλέστερα πρὸς τὸν τελικὸ σκοπό τους, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀντὶ νὰ ἔρχωνται σὲ ἀνοικτὴ σύγκρουσι μὲ τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα τῶν μαζῶν, προσπαθοῦν νὰ τὸ ἐκμεταλλευθοῦν γιὰ νὰ προωθήσουν τοὺς δικούς των πολιτικοὺς σκοπούς. Ἔκαναν λοιπὸν ἕνα προσωρινὸ συμβιβασμό. Ἀνέχονται νὰ ὑπάρχουν ἐκκλησίες καὶ ἱερεῖς καὶ νὰ γίνωνται λειτουργίες καὶ θρησκευτικὲς τελετές, παραλλήλως ὅμως ἀφ' ἑνὸς ὑποδούλωσαν τὴν Ἐκκλησία στὸ Κόμμα καὶ ἀφ' ἑτέρου συνεχίζουν πάντοτε τὴν ἐκστρατεία τους ὑπὲρ τῆς ἀθεΐας καὶ παίρνουν μέτρα γιὰ τὸν συνεχῆ περιορισμὸ τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ τὴν διαμόρφωσι μιᾶς νέας γενεᾶς χωρὶς θρησκευτικὸ αἴσθημα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Πῶς προσπαθοῦν οἱ κομμουνισταὶ νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Ἐκκλησία στὸ Κόμμα καὶ στοὺς πολιτικούς του σκοπούς;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Πρῶτα-πρῶτα στερώντας της τοὺς οἰκονομικούς της πόρους. Οἱ κομμουνιστικὲς κυβερνήσεις παίρνουν ὅλα τὰ κτήματα καὶ γενικῶς κατάσχουν ὁλόκληρη τὴν κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία τῆς Ἐκκλησίας. Ἀκόμη καὶ τὰ οἰκόπεδα στὰ ὁποῖα εἶναι κτισμένες οἱ ἐκκλησίες γίνονται κρατικὴ ἰδιοκτησία. Οἱ ἱερεῖς γίνονται μισθωτοὶ ὑπάλληλοι τοῦ κράτους, χωρὶς ἄλλο πόρο ζωῆς. Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία χάνει κάθε οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία καὶ ὑποδουλώνεται στὸ Κράτος ποὺ ἐλέγχοντας τὰ οἰκονομικά της ἐλέγχει ὅλη τὴν δραστηριότητά της καὶ τὴν περιορίζει ὡς ἐκεῖ ποὺ θέλει αὐτό. Μετά, ἐκκαθαρίζεται ὁ κλῆρος. Μὲ μαζικὲς δολοφονίες καὶ ἐξορίες καὶ μὲ σκηνοθετημένες δίκες, ἐκκαθαρίζονται ὅσοι κληρικοὶ δὲν δέχονται νὰ γίνουν ὄργανα τοῦ Κόμματος. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ στὶς κατώτερες θέσεις, τοποθετοῦνται σιγὰ-σιγὰ ἄνθρωποι τοῦ Κόμματος εἴτε δειλοὶ

ποὺ συμβιβάσθηκαν μαζί του, εἴτε συνειδητοὶ πράκτορες του. Αὐτοὶ οἱ «κληρικοὶ» συνοδοιποροῦν παντοῦ καὶ πάντοτε μὲ τὸ Κόμμα. Ἐκτελοῦν ὅλες τὶς διαταγές του, προσπαθώντας νὰ ὑποστηρίζουν μὲ τὸ κῦρος τῆς Ἐκκλησίας τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ ἀθεϊστικοῦ κομμουνισμοῦ καὶ δὲν ἀντιδροῦν καθόλου στὴν ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα του. Γιὰ νὰ ἐνταχθῇ κανεὶς στὸν κλῆρο ὀφείλει νὰ δώσῃ ὅρκο πίστεως πρὸς τὸ κομμουνιστικὸ καθεστὼς καὶ νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ «ἐργασθῇ γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ».

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Πῶς χρησιμοποιοῦν οἱ κομμουνισταὶ τὴν θρησκεία γιὰ τοὺς πολιτικνύς τους σκοπούς;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Οἱ κομμουνισταὶ χρησιμοποιοῦν τὸ κῦρος τῆς Ἐκκλησίας γιὰ νὰ συγκαλύψουν ἢ γιὰ νὰ προωθήσουν τὶς πολιτικές των ἐπιδιώξεις. Ἔτσι γιὰ τὴν ἰμπεριαλιστικὴ διείσδυσί της στὰ Βαλκάνια καὶ τὴν Μ. Ἀνατολή, ἡ Μόσχα προσπαθεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὶς ἱερὲς παραδόσεις τῆς Ὀρθοδοξίας, μετατρέποντας τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία σὲ ὄργανο τῆς ἐξωτερικῆς της πολιτικῆς. Ἔτσι οἱ ρῶσοι προσπαθοῦν νὰ διεισδύσουν στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ στὰ Πατριαρχεῖα τῆς Μ. Ἀνατολῆς γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν σὰν βάσεις κατασκοπείας καὶ προπαγάνδας. Πρὸς τοὺς Ἀραβικοὺς λαοὺς πάλι, προβάλλουν τοὺς Μουσουλμάνους τῆς ΕΣΣΔ γιὰ νὰ δείξουν ὅτι ὑπάρχει συγγένεια μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας. Καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν προσπαθοῦν νὰ ἐπηρεάσουν τοὺς πιστοὺς καὶ νὰ τοὺς πείσουν νὰ συνεργασθοῦν μὲ τὸ κομμουνιστικὸ κράτος μὲ διάφορες ἐκκλήσεις, ὁμιλίες καὶ ἄρθρα τῶν ψευδοκληρικῶν τους. Ἄλλωστε τὸ Κόμμα ἐλέγχει τὶς θεολογικὲς σχολές ποὺ καταρτίζουν τοὺς κληρικούς, τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἐκδόσεις καὶ γενικῶς ὅλη τὴν δραστηριότητα τῆς Ἐκκλησίας λ. χ. στὴν Τεχοσλοβακία ὁ νόμος γιὰ τὴν λειτουργία τῶν θεολογικῶν σχολῶν ὁρίζει ὅτι «ἡ Κυβέρνησις φροντίζει ὥστε ἡ ἐκπαίδευσις τῶν σπουδαστῶν νὰ γίνεται μέσα εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας», ἐνῶ στὴ Ρωσία οἱ σπουδασταὶ τῆς Θεολογίας διδάσκοζται καί... μαρξισμὸ-λενινισμό!

Ἐπίσης τὸ Κόμμα χρησιμοποιεῖ τὴν Ἐκκλησία γιὰ τὶς διάφορες προπαγανδιστικές του ἐκστρατεῖες σὲ διεθνῆ ἐπίπεδα ὅπως π.χ. στὴν ἐκστρατεία του δῆθεν γιὰ τὴν εἰρήνη, ποὺ ἀποβλέπει στὸν ἀφοπλισμὸ καὶ στὸ ἀποκοίμισμα τῆς Δύσεως ἢ βάζει τοὺς «κληρικούς» του νὰ ἐπεμβαίνουν μὲ τὸ «κῦρος» τους ὑπὲρ τῶν κομμουνιστῶν ποὺ παραβιάζουν τοὺς νόμους τῶν δυτικῶν χωρῶν σὰν τὸν Μπελογιάννη, τὸν Γλέζο κ.ἄ.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Μὲ ποιόν τρόπο τὰ κομμουνιστικὰ κράτη προσπαθοῦν νὰ ἐξαλείψουν τὴν θρησκευτικὴ πίστι;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ἡ τακτικὴ τῶν κομμουνιστῶν ἀπέναντι στὴν θρησκευτικὴ πίστι εἶναι πρῶτα ὁ συνεχὴς περιορισμός της, μετὰ ἡ βαθμιαῖα ἐκρίζωσίς της καὶ τέλος ἡ πλήρης ἐξάλειψίς της. Τὸ σοβιετικὸ σύνταγμα τοῦ 1936 κατοχυρώνει τὴν «ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς λατρείας καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας», δὲν ἐπιτρέπει ὅμως καὶ τὴν προπαγάνδα ὑπὲρ τῆς θρησκείας. Ὁρίζει καθαρὰ ὅτι ἡ λεγόμενη «ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς λατρείας» περιλαμβάνει «τὴν ἐλευθερία τῆς προσευχῆς καὶ τῆς τελέσεως θρησκευτικῶν μυστηρίων», ἀπαγορεύεται ὅμως κάθε δραστηριότης ποὺ ξεπερνᾶ τὰ ὅρια ἱκανοποιήσεως αὐτῶν τῶν ἀναγκῶν. Δηλαδὴ ἀπαγορεύεται ἡ κατήχησις, ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν ἔξω ἀπὸ τὸν περιορισμένο κύκλο τῶν μελλόντων κληρικῶν, ἡ ἀνάπτυξις φιλανθρωπικῆς καὶ κοινωνικῆς δραστηριότητος ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντιθέτως ἡ ἀθεϊστικὴ προπαγάνδα διεξάγεται ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Κράτος μὲ ὅλα τὰ μέσα. Στὰ σχο-

λεῖα τὰ παιδιὰ διδάσκονται ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι μία «δεισιδαιμονία τοῦ παρελθόντος». Στὰ κομματικὰ μέλη καὶ σὲ ὅσους κατέχουν μιὰ κάπως ἀξιόλογη κρατική, ἐπαγγελματικὴ ἢ κοινωνικὴ θέσι ἀπαγορεύεται νὰ εἶναι ὀπαδοὶ οἱασδήποτε θρησκείας. Ὅποιος πιστεύει στὸν Θεὸ εἶναι «ὕποπτος» καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἀναδειχθῆ ποτὲ πουθενά. Οἱ θρησκευτικὲς ἑορτὲς καταργήθηκαν. Τὰ Χριστούγεννα τώρα λέγονται «γιορτὴ τοῦ δένδρου». Ὁ Ἅη-Βασίλης ἔγινε «πάτερ χειμώνας» καὶ τὸ Πάσχα ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴν «κόκκινη Πρωτομαγιά».

Τέλος τὸ Κράτος δὲν ἀπαγορεύει μὲν ἐμφανῶς τὸν θρησκευτικὸ γάμο, τὸ βάπτισμα καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια παρὰ μόνον γιὰ τὰ κομματικὰ μέλη, ἀλλὰ καὶ δὲν τὰ ἀναγνωρίζει νομικῶς. Ἕνας θρησκευτικὸς γάμος γιὰ τὸ Κράτος εἶναι ἀνύπαρκτος. Ἐκεῖνα ποὺ ἀναγνωρίζονται εἶναι μόνον ὁ πολιτικὸς γάμος, ἡ πολιτικὴ πρᾶξις ὀνομασίας τοῦ παιδιοῦ κλπ. Ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν βαθμιαῖα ἐκρίζωσι τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ἔφθασε ὡς τὸν βαθμὸ νὰ συνιστᾶται ἀποφυγὴ τῶν χριστιανικῶν ὀνομάτων καὶ προτίμησις ἀρχαίων ἢ ἄλλων ξένων πρὸς τὴν θρησκεία. Ἐπίσης καταργήθηκαν οἱ ὀνομαστικὲς ἑορτὲς καὶ ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸ τῶν γεννεθλίων. Ὁ δῆθεν συμβιβασμὸς μεταξὺ Κομμουνισμοῦ καὶ Θρησκείας εἶναι λοιπὸν ψεύτικος, ἐπιφανειακὸς καὶ προσωρινός.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Γιατί ὁ Κομμουνισμὸς θέλει νὰ καταστρέψη τὴν θρησκεία;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι τὸ πιὸ ὁλοκληρωτικὸ σύστημα τῆς Ἱστορίας καὶ θέλει νὰ καθορίζη ὅλη τὴν συμπεριφορὰ κάθε ἀνθρώπου. Τὸ κομμουνιστικὸ κράτος σὰν μοναδικὸς ἰδιοκτήτης, ἐργοδότης, ἔμπορος, ἐκδότης κλπ. καὶ σὰν γενικὸς λογοκριτὴς κανονίζει ποῦ, πῶς, πόσο καὶ πρὸς πόσο θὰ ἐργασθῆς, τί ἐπάγγελμα θὰ μάθης, τί θὰ διαβάζης, τί θὰ βλέπης, τί θ'ἀκοῦς, ἄν, πότε, καὶ πῶς θὰ μετακινηθῆς, πῶς θὰ ντύνεσαι, πῶς θὰ διασκεδάζης, πῶς θὰ ἀναπαύεσαι, τί θὰ πιστεύης. Τὸ Κόμμα ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξι ἰδιωτικῆς ζωῆς. Θέλει νὰ εἶναι ὁ μοναδικός, ἀπόλυτος καὶ ἀδιαμφισβήτητος κύριος τῆς ζωῆς καὶ τῆς δραστηριότητος τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος τῶν ὑπηκόων του. Γι' αὐτὸ δὲν παραδέχεται καμμιὰ ἄλλη κοσμικὴ ἢ πνευματικὴ ἐξουσία, ὀργάνωσι ἢ ἰδεολογία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν δική του. Δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ἀρχὴ «Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» γιατὶ αὐτὸ θὰ ἀποτελοῦσε μία μείωσι τῆς ἀπόλυτης παντοδυναμίας του. Γι' αὐτὸ εἶναι φυσικὴ ἡ ἀντίθεσίς του πρὸς τὴ Θρησκεία, ποὺ διδάσκει ὅτι ἐπάνω ἀπὸ κάθε ἐπίγεια ἐξουσία ὑπάρχει τὸ Ὑπέρτατο Ὂν στὸ ὁποῖο πρῶτα ἀπ' ὅλα ὀφείλει νὰ ὑπακούη ὁ ἄνθρωπος γιατὶ ὁ θεῖος νόμος στέκεται ψηλότερα ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο νόμο ὁποιουδήποτε κράτους.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἀφοῦ ὁ Κομμουνισμὸς ἀρνεῖται τὴν θρησκεία, τότε τί θέλει νὰ πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ὁ Κομμουνισμὸς θέλει νὰ καταστῆ ὁ ἴδιος μία θρησκεία. Στὴ θέσι τῆς Χριστιανικῆς, Μουσουλμανικῆς, Βουδιστικῆς ἢ ἄλλης πίστεως φέρνει τὴν πίστι στὰ «ἱερὰ» δόγματα τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ. Οἱ θεωρητικοὶ τοῦ κομμουνισμοῦ λατρεύονται ὡς προφῆται ἢ Μεσίαι. Ἔτσι τὰ σώματα τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Στάλιν διατηροῦνται στὸ Μαυσωλεῖο τῆς Μόσχας καὶ ἐκτίθενται γιὰ προσκύνημα στοὺς πιστοὺς τοῦ κομμουνισμοῦ. Τὰ κείμενά τους θεωροῦνται ἱερὰ Εὐαγγέλια καὶ ὁ καθένας ποὺ διαφωνεῖ σὲ κάτι γύρω ἀπὸ τὴν ἑρμηνεία τους κηρύσσεται «αἱρετικὸς» (λ.χ. ὁ Τῖτο). Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. εἶναι ἕνα εἶδος συγχρόνου θεοκρατικοῦ κράτους, ὅπου ὁ ἑκάστοτε Μέγας Ἀρχηγός, ὅπως γινόταν σὲ μερικὲς χῶρες στὴν ἀρχαιότητα, εἶναι ταυτοχρόνως ὁ ὑπέρτατος κρατικὸς καὶ πνευματικὸς ἡγέτης. Εἶναι ὁ ἐπίσημος συνεχιστὴς τῶν Μὰρξ-Ἔγκελς-Λένιν-Στάλιν καὶ αὐτὸς καθορίζει

τὰ τοῦ Δόγματος ὡς ἀπόλυτος «ἐμπνευσμένος» ἑρμηνευτὴς τῶν «ἱερῶν κειμένων» τοῦ μαρξισμοῦ. Ὁ Κομμουνισμὸς προβάλλεται λοιπὸν ὁ ἴδιος σὰν μιὰ θρησκεία καὶ ἀπαιτεῖ τυφλὴ πίστι καὶ ἱερὸ φανατισμὸ ἀπὸ τοὺς ὀπαδούς του ζητώντας ἀκόμη καὶ τὴν ζωή τους γι' αὐτόν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἀπὸ ὅλες τὶς θρησκεῖες, ποιάν μισεῖ περισσότερο ὁ Κομμουνισμός;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ὁ Κομμουνισμὸς θέλει νὰ καταστῆ ἡ μοναδικὴ καὶ παγκόσμια πίστις. Γι' αὐτὸ καταπολεμᾶ ὅλες τὶς θρησκεῖες. Ἐπιδιώκει νὰ γίνη ὁ ἴδιος μία νέα, ὑλιστικὴ καὶ ἀπάνθρωπη θρησκεία, ἐκτοπίζοντας ὅλες τὶς «παλιὲς» θρησκεῖες ὅπως ἀποκαλεῖ τὸν Χριστιανισμό, τὸν Μουσουλμανισμό, τὸν Βουδισμό, τὸν Ἰουδαϊσμὸ κλπ. Γι' αὐτὸ καὶ βρίσκεται σὲ συνεχῆ πόλεμο πρὸς αὐτές. Ἀρχικῶς βέβαια τὰ πυρά του τὰ ἔστρεψε σχεδὸν μόνον ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ, γιατὶ αὐτὸν εἶχε κυρίως νὰ ἀντιμετωπίση στὴν Ρωσία (1917) καὶ μετὰ στὴν Ἀν. Εὐρώπη (1945). Ἀργότερα ὅμως μὲ τὴν ἐπικράτησί του στὴν Κίνα καὶ ἰδίως μὲ τὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τοῦ Θιβέτ, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἱερὸ κέντρο τοῦ Βουδισμοῦ, ἦλθε σὲ σύγκρουσι καὶ μὲ τὴν Βουδιστικὴ θρησκεία. Ἐπίσης ὅταν ἀποπειράθηκε νὰ διεισδύση στὴν Μ. Ἀνατολὴ καὶ νὰ κάνη τὶς Ἀραβικὲς χῶρες δορυφόρους τῆς ΕΣΣΔ, ἦλθε σὲ ρῆξι καὶ μὲ τὸν Μουσουλμανισμό. Σήμερα ὁ Κομμουνισμὸς βρίσκεται σὲ «ἱεροὺς πολέμους» ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Μουσουλμανισμοῦ καὶ τοῦ Βουδισμοῦ. Πάντως ὅμως κύριος ἀντίπαλός του παραμένει ὁ Χριστιανισμὸς γιατὶ αὐτὸς εἶναι ἡ πιὸ ἀντιυλιστικὴ θρησκεία, διαθέτει τὴν καλύτερα ὀργανωμένη Ἐκκλησία, ἐμπνέει μεγάλους φιλοσόφους καὶ ἄλλους διανοουμένους καὶ ἀποτελεῖ τὴν πίστι τῶν πιὸ ἐξελιγμένων λαῶν ποὺ ἀποτελοῦν καὶ τὴν ἡγεσία τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ κόσμου.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ποιά εἶναι ὡς τώρα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας καὶ τῶν ἀντιθρησκευτικῶν μέτρων τοῦ κομμουνισμοῦ;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Φυσικὰ ὡς ἕνα ὡρισμένο σημεῖο ὁ συστηματικὸς ἀγώνας τοῦ Κομμουνισμοῦ ἐναντίον τῆς Θρησκείας ἔφερε ἀποτελέσματα ὑπὲρ τῆς ἀθεΐας. Στὴν Ε Σ Σ Δ. πολλὰ ἑκατομμύρια νέοι καὶ παιδιὰ δὲν γνωρίζουν τί θὰ πῆ θρησκεία ἢ περιγελοῦν τοὺς γονεῖς των, ἂν ἐκκλησιάζωνται. Ἡ θρησκευτικὴ κίνησις γενικὰ ἔχει περιορισθεῖ. Σήμερα στὴν ΕΣΣΔ ὑπάρχει μόνο ἕνα μικρὸ ποσοστὸ τῶν ἐκκλησιῶν, τζαμιῶν καὶ ναῶν ἐκείνων ποὺ ὑπῆρχαν παληά, καὶ ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ δὲν πηγαίνει ποτὲ στὴν ἐκκλησία, εἴτε ἐπειδὴ φοβᾶται, εἴτε ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ, εἴτε ἐπειδὴ δὲν πιστεύει. Οἱ περισσότερες νέες πόλεις, ποὺ δημιουργήθηκαν στὰ τελευταῖα 40 χρόνια, ὅπως τὸ Μαγνιτογκὸρσκ μὲ 200.000 κατοίκους καὶ ἡ Καραγκαντὰ μὲ 120.000 κατοίκους δὲν ἔχουν οὔτε μιὰ ἐκκλησία. (Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὴν Νόβα Χούτα στὴν Πολωνία, τὴν Σταλινβάρος στὴν Οὐγγαρία κλπ.). Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀντιθρησκευτικὴ ἐκστρατεία τοῦ Κομμουνισμοῦ δὲν ἀπέδωσε ὅτι αὐτὸς ἤλπιζε. Ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, ποὺ φοβοῦνται νὰ πᾶνε φανερὰ στὴν ἐκκλησία, προσεύχονται στὰ σπίτια τους μὲ βαθειὰ εὐλάβεια. Συχνότατα ὁ τύπος τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν ἀνακοινώνει τὴν τιμωρία κομματικῶν στελεχῶν, ἀκόμη καὶ ἀξιωματικῶν τῆς ἀστυνομίας, ποὺ πηγαίνουν κρυφὰ στὴν ἐκκλησία εἴτε γιὰ ἕνα τάμα, εἴτε γιὰ νὰ παντρευθοῦν, εἴτε γιὰ νὰ βαφτίσουν τὸ παιδί τους μυστικά. Τὸ 1959-60 ὁ Βουλγαρικὸς τύπος ἰδιαιτέρως δημοσίευσε πάρα πολλὰ τέτοια γεγονότα, ἐνῶ ὁ σοβιετικὸς τύπος κατὰ τὸ 1960 διαπίστωσε μὲ ἀνησυχία νέα ἄνοδο τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος στὴν Ρωσία καὶ ἐκάλεσε τοὺς κομμουνιστὰς σὲ νέα δραστήρια ἀθεϊστικὴ ἐξόρμησι. Ἀπὸ μία ἄποψι μάλιστα, οἱ διώξεις τοῦ Κομμου-

νισμοῦ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας ἐνίσχυσαν τὴν τελευταία στὴν συνείδησι τῶν μαζῶν. Ἰδίως στὶς καθολικὲς χῶρες τῆς Ἀν. Εὐρώπης τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα εἶναι σήμερα ἰσχυρότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε, διότι οἱ ἄνθρωποι στὴν Ἐκκλησία βλέπουν τὸν μοναδικὸ μὴ κομμουνιστικὸ ὀργανισμό, ποὺ ὑπάρχει στὴν χώρα τους καὶ ἐξ ἄλλου βρίσκουν παρηγοριὰ ἀπὸ τὴν ἄθλια καὶ τυραννισμένη ζωὴ ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει ὁ Κομμουνισμός. Μὲ ἕνα λόγο ὁ Κομμουνισμὸς στάθηκε ἀνίκανος νὰ ξερριζώσῃ τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα τῶν λαῶν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Πῶς ἀντιδροῦν οἱ διάφορες θρησκεῖες στὴν κομμουνιστικὴ ἐπίθεσι;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Οἱ πιστοὶ στὴν ἀποστολή τους κληρικοὶ πρόβαλαν καὶ προβάλλουν θαρραλέα ἀντίστασι στὸν Κομμουνισμό, μέσα στὸ Παραπέτασμα. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν δίστασαν νὰ καταδικάσουν δημοσίως τὰ ἀπάνθρωπα ἐγκλήματα τῶν κομμουνιστῶν, νὰ διδάξουν ἐναντίον τῆς θεωρίας τοῦ χυδαίου ὑλισμοῦ, νὰ ἀντιτάξουν τὸ χριστιανικὸ δόγμα τῆς ἀγάπης στὸ κομμουνιστικὸ δόγμα τοῦ μίσους καὶ τῆς πάλης τῶν τάξεων. Οἱ λαϊκὲς μάζες τοῦ Παραπετάσματος, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν οὔτε κόμματα οὔτε ὀργανώσεις δικές τους συχνὰ ἀναζητοῦν τοὺς ἡγέτες τους στὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ οἱ διωγοὶ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες, παίρνουν κάποτε τὴν ἔκτασι τῶν διωγμῶν ἐναντίον τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Κάτι παρόμοιο ἄλλωστε γίνεται καὶ μὲ τοὺς Βουδιστὰς στὴν Κίνα καὶ μὲ τοὺς Μουσουλμάνους στὴν σοβιετικὴ Κεντρικὴ Ἀσία. Γι' αὐτὸ σήμερα ὅλες οἱ Ἐκκλησίες ἔχουν πάρει θέσι ἐναντίον τοῦ Κομμουνισμοῦ.

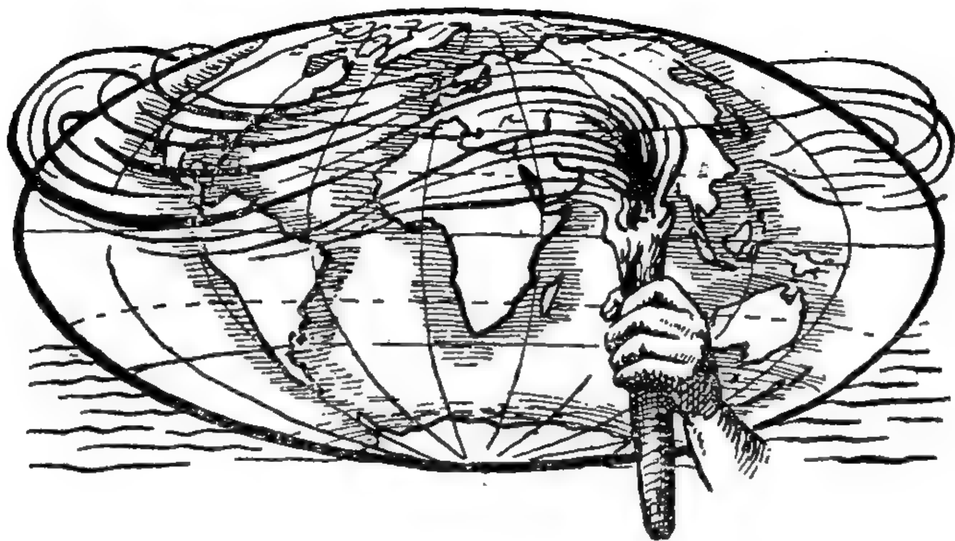
Τὸ Βατικανὸ πῆρε ἀπόφασι τὸ 1959 μὲ τὴν ὁποία ὁρίζει ὅτι «εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ Χριστιανοῦ ἡ ψήφισις ὄχι μόνο τῶν κομμουνιστῶν ἀλλὰ καὶ οἱουδήποτε κόμματος ἢ προσώπου ποὺ φανερὰ ἢ κρυφὰ συνεργάζεται μαζί τους».

Ἐπίσης οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέται τοῦ Μουσουλμανικοῦ κόσμου ἐκήρυξαν ἱερὸ πόλεμο τοῦ Ἰσλὰμ κατὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Τὸ ἴδιο τέλος ἔκανε καὶ ἡ Βουδδιστικὴ ἐκκλησία μετὰ τὴν ἀπόπειρα τῶν Κινέζων κομμουνιστῶν στὸν Μάρτιο τοῦ 1959 νὰ δολοφονήσουν τὸν Βουδδιστὴ ἡγέτη Δαλάϊ-Λάμα τοῦ Θιβέτ.

Ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πιστεύῃ κανεὶς σὲ ὁποιαδήποτε θρησκεία καὶ ταυτοχρόνως νὰ ὑποστηρίζῃ κατὰ τὸν ἕνα ἢ κατὰ τὸν ἄλλο τρόπο τὸν Κομμουνισμό.

Ἐξωτερικὴ πολιτική

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΛΟΥΜΟΥΜΠΑ

Ἡ «Σοβιετολογία» σημειώνει μία ἀκόμη ἐπιτυχία στὴν συστηματικὴ προσπάθειά της γιὰ μία ἀντικειμενική, ὑπεύθυνη καὶ πλήρη ἐνημέρωσι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, ἐπάνω στὶς διεθνεῖς ἐξελίξεις. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ συνίσταται στὸ γεγονὸς ὅτι τὸ περιοδικό μας, πρῶτο στὴν Ἑλλάδα δίνει στὴν δημοσιότητα τὸ πλῆρες κείμενο τῶν μυστικῶν ἐπιστολῶν ποὺ εἶχε ἀπευθύνει ὁ πρώην πρωθυπουργὸς τοῦ Κογκὸ Π. Λουμούμπα πρὸς τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. κ. Ν. Χρουστσώφ, καθὼς καὶ πρὸς ὡρισμένους κογκολέζους συνεργάτες του. Οἱ ἐπιστολὲς αὐτὲς βρέθηκαν στὰ ἀρχεῖα τοῦ Λουμούμπα μετὰ τὴν ἀνατροπή του καὶ ἀνακοινώθηκαν ἀπὸ τὶς νέες ἀρχὲς τοῦ Κογκὸ χωρὶς νὰ διαψευσθοῦν ποτὲ οὔτε ἀπὸ τὸν Λουμούμπα οὔτε ἀπὸ τὸν Χρουστσώφ. Ἰδοὺ τὰ κείμενά τους,

«Ἡ Κυβέρνησις τῆς Δημοκρατίας τοῦ Κογκὸ
πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Ἡ Κυβέρνησις τῆς Δημοκρατίας τοῦ Κογκὸ θὰ σᾶς ἦταν λίαν εὐγνώμων ἐὰν τῆς καθορίζατε τὴν ἄμεση βοήθεια ποὺ ἡ Κυβέρνησί σας θὰ ἠδύνατο νὰ τῆς παράσχη ἀμέσως εἰς τοὺς ἑξῆς τομεῖς :

1) Ἀεροπλάνα καὶ πιλότους γιὰ τὴν μεταφορὰ στρατευμάτων.
2) Μεταγωγικὰ αὐτοκίνητα γιὰ τὴν μεταφορὰ στρατευμάτων.
3) Διάφορους ὁπλισμοὺς ὑψηλῆς ποιότητος.
4) Στρατιωτικὸ ὑλικὸ τηλεπικοινωνιῶν τῆς πλέον συγχρόνου παραγωγῆς.
5) Τροφοδοσία στρατευμάτων εὑρισκομένων ἐν ἐκστρατεία.

Αὐτὴ ἡ ἐπείγουσα βοήθεια μᾶς εἶναι ἄμεσα ἀναγκαία, γιὰ νὰ ἐπιτρέψη στὴν Κυβέρνησι τοῦ Κογκὸ νὰ ἐξασφαλίση τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἐδάφους τῆς Δημοκρατίας ὁποία ἀπειλεῖται σοβαρῶς.

Σᾶς ἐπισυνάπτομεν ἀντίγραφα τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἀπηύθυνεν ἡ Κυβέρνησίς μο στὸν κ. Ντὰγκ Χάμμαρσκελντ, στὶς 14 καὶ 15 Αὐγούστου 1960.

Λεοπολντβίλλ, 15 Αὐγούστου 1960

Ὁ Πρωθυπουργὸς
τῆς Δημοκρατίας τοῦ Κογκὸ
Π. ΛΟΥΜΟΥΜΠΑ

Πράγματι μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴ ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἔστειλε ἐσπευσμένα στὸ Κογκὸ πολλὰ ἀεροπλάνα καὶ ὅπλα, πράγμα ποὺ προκάλεσε μία σοβαρὴ προειδοποίησι τοῦ προέδρου Ἀϊζενχάουερ πρὸς τὴν Μόσχα.

Ἡ σοβιετικὴ βοήθεια ὅμως δὲν στάθηκε ἱκανὴ νὰ στηρίξη τὴν κλονιζόμενη ἐξουσία τοῦ Λουμούμπα ὁ ὁποῖος αἰσθανόμενος τὸ ἔδαφος νὰ φεύγη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του ἔστειλε τὴν ἑξῆς ἀπόρρητη προσωπικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν συνεργάτη του κ. Φινάντ, ἀρχηγὸ τῆς τοπικῆς κυβερνήσεως τῆς Στάνλεϋβίλλ.

Λεοπολντβίλλ, 15 Σεπτεμβρίου 1960
Νο : Ἄκρως ἀπόρρητον
Ἀντικείμενον : Μέτρα ἐφαρμογῆς τῆς πρώτης φάσεως τῆς δικτατορίας.
ΠΡΟΣ τὸν κ. ΦΙΝΑΝΤ, πρόεδρον τῆς ἐπαρχιακῆς Κυβερνήσεως ΣΤΑΝΛΕΥΒΙΛΛ.

Ἀγαπητὲ κύριε,

Σᾶς στέλνω τὸ ἀντίγραφό σας ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ—ἐγκύκλιο μου σχετικὰ μὲ τὸ ἀντικείμενό μας.

Γιὰ λόγους ἐπαγρυπνήσεως καθυστερῶ τὴν ἀποστολὴ τῶν ἀντιγράφων ποὺ προορίζονται γιὰ τοὺς συναδέλφους σας. (σ.Σ. τοὺς προέδρους τῶν τοπικῶν κυβερνήσεων τοῦ Κογκό). Θὰ τὸ κάνω μόλις καταστῆ δυνατό.

Καθὼς ὁλόκληρη ἡ ἀνατολικὴ ἐπαρχία εὑρίσκεται ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ, θὰ μπορούσατε ἤδη νὰ ἀρχίσετε τὸ ἔργον ἐκτελώντας πιστὰ τὶς δοθεῖσες διαταγές.

Σᾶς ὑπόσχομαι ὁλόκληρη τὴν ὑποστήριξί μου γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ ὡρισμένα πρόσωπα θὰ ἤθελαν νὰ ἐπέμβουν γιὰ νὰ ἀσκήσουν οἱανδήποτε κριτικὴν ἐναντίον σας.

Μὴ λησμονῆτε νὰ ἐνθαρρύνετε συνεχῶς τοὺς συντρόφους μας ποὺ εἶναι σκορπισμένοι στὴν ἐπαρχία, διαβεβαιώνοντάς τους ὅτι κατὰ τὴν συμφωνία, τὸ Κογκὸ θὰ γίνη ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐζήτησαν.

Τέλος, στὸ πρόγραμμά σας συλλήψεων μελῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἄλλων, πρέπει νὰ ἀρχίσετε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀσκοῦν τὴν μεγαλύτερη ἐπιρροὴ σὰν τὸν Φ. Κούπα, Α. Λόπες, Α. Ἐντιντάλι, Ζ. Ταμπόλο, Μόττα, ὅλους τοὺς μεγάλους ἀρχηγοὺς καὶ ἀκόμη ὡρισμένους ἀπὸ τοὺς συνεργάτες σας μέλη τῆς ἐπαρχιακῆς Κυβερνήσεως ποὺ θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ σᾶς κριτικάρουν.

Ἂν ἐνεργήσετε ἔτσι, τότε ὅλοι στὴν Στάνλεϋβιλλ θὰ φοβηθοῦν τὴν Ἐξουσία σας ὅπως φοβοῦνται τὴν δική μου ἐδῶ, στὴν Λεόπολντβιλλ. Ἔτσι θὰ φθάσουμε στὸ σημεῖο νὰ ὁδηγοῦμε ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Δημοκρατίας τραβώντας τους ἀπὸ τὴν μύτη σὰν

πρόβατα, ἀρχίζοντας βέβαια ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Ἐπαρχία ποὺ εἶναι ἤδη κτῆμα τῶν συντρόφων μας τῆς Ἀνατολῆς ποὺ μὲ τὸν τίτλο τοῦ «τεχνικοῦ» ἄρχισαν νὰ ρίχνουν ἔξυπνα καὶ σίγουρα τὰ πρῶτα δολώματα τοῦ Δόγματός μας.

Ἀρχῖστε ἀμέσως τὴν δουλειὰ καὶ θάρρος.

ΖΗΤΩ Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΖΗΤΩ Ο ΧΡΟΥΣΤΣΩΦ

Υ.Γ.—Ἡ παροῦσα ἐπιβεβαιοῖ τὶς προηγούμενες προφορικὲς ἐντολές μου. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι μόνον χάρις στὶς βαρειὲς ἀπειλὲς ποὺ ἐκτοξεύω κάθε στιγμή, ἡ πολιτικὴ ζυγαριὰ κλίνει εὐνοϊκὰ πὸς τὸ μέρος μας.

Ὁ Πρωθυπουργὸς
Π. ΛΟΥΜΟΥΜΠΑ

Ὅπως βλέπουμε ὁ Λουμούμπα καὶ οἱ στενοὶ συνεργάτες του εἶχαν ὀργανώσει μιὰ μυστικὴ συνωμοσία μὲ σκοπὸ νὰ ἐπιβάλουν τὴν δικτατορία τους στηριζόμενοι στὴν σοβιετικὴ ὑποστήριξι καὶ στὴν ἐφαρμογὴ τῶν σοβιετικῶν μεθόδων (συνωμοσία, ἐπαγρύπνησις, ἐκκαθαρίσεις, ἐκφοβισμός, ἀπειλές).

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, 16 Σεπτεμβρίου 1960, ὁ Λουμούμπα ἔγραψε τὸ κείμενο μιᾶς ἀποφάσεως ποὺ βρέθηκε ἐπάνω του ὅταν συνελήφθη γιὰ μερικὲς ὧρες ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τῆς ἐθνοφρουρᾶς.

«Ἀπόφασις βαρυσήμαντος καὶ ἀνέκκλητος τῆς Κυβερνήσεως τῆς Δημοκρατίας τοῦ Κογκό.

Ἐγώ, ὁ Π. ΛΟΥΜΟΥΜΠΑ, Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως τῆς Δημοκρατίας τοῦ Κογκό :

Μπροστὰ στὴν ἀξιοθρήνητη πολιτικὴ κατάστασι ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερα στὴν χώρα

Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὶς ἀδιάκοπες ἐπεμβάσεις τῶν ἀρχῶν τοῦ ΟΗΕ στὰ προβλήματα τῆς χώρας.

Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὶς συνωμοσίες ποὺ αὐτὲς οἱ ἴδιες ἀρχὲς ὀργανώνουν στὰ παρασκήνια ὑπὲρ τοῦ Καζαβούμπου, Ἰλέο, Τσομπέ, Καλοντζί :

Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Ο.Η.Ε. καὶ τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας περιγελοῦν τὸ τηλεγράφημά μου μὲ τὸ ὁποῖο ζητῶ ἀεροπλάνα, ὅπλα καὶ πυρομαχικά :

1ον Κηρύσσω ἔκπτωτον τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν στὸ Κογκό.

2ον. Στὸ ὄνομα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἀπολύτους ἐξουσίας μὲ τὰς ὁποίας εἶμαι περιβεβλημένος, ἀποφασίζω νὰ πάρω τὰ ἀκόλουθα μέτρα :

α) Ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ο.Η.Ε. καλεῖται νὰ ἀποσύρῃ χωρὶς συζήτησι καὶ ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ ἔδαφος τῆς Δημοκρατίας, τοὺς τεχνικούς του καὶ τὰς δυνάμεις του μέσα σὲ ὀκτὼ ἡμέρες ἀπὸ σήμερα.

β) Οἱ ὑπεύθυνοι τῆς Κυβερνήσεως θὰ φροντίσουν μόνοι τους καὶ ἐλεύθερα νὰ βροῦν ἀλλοῦ τὴν τεχνικὴ καὶ στρατιωτικὴ βοήθεια ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ καλέσουν στὸ Κογκό.

γ) Ἐὰν παρὰ αὐτὴν τὴν ἀπόφασι, ὁ Ο.Η.Ε. συνεχίσῃ τὴν καταστρεπτικὴ δρᾶσι του στὸ Κογκό, θὰ δῆ σύντομα νὰ ρέῃ τὸ αἷμα τόσον τῶν τεχνικῶν του ὅσον καὶ τῶν στρατιωτικῶν του.

δ) Πρὶν παρέλθῃ ἡ προθεσμία τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν, οἱ σοβιετικὲς δυνάμεις θὰ εἶναι ὁπωσδήποτε στὸ Κογκό, ἵνα :

—Ἐκδιώξουν βιαίως τὸν Ο.Η.Ε. ἀπὸ τὴν Δημοκρατία στὴν περίπτωσι ποὺ αὐτὸς

ὁ Ὀργανισμὸς θὰ ἐκώφευε καὶ θὰ ἠρνεῖτο νὰ ἐκκενώσῃ ὁλικὰ καὶ ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν τὸ ἔδαφός μας.

—Ἐπιλύσουν διὰ τῆς δυνάμεως τὸ ζήτημα Καζαβούμπου, Τσομπέ, Καλοντζί, Ἰλέο καὶ ὅλα τὰ ἀνάλογα πολιτικὰ ζητήματα, ὥστε ἡ πολιτικὴ ζυγαριὰ νὰ κλίνῃ ὁλόκληρωτικὰ ἄνευ ἢ μετὰ βίας, πρὸς τὸ πλευρὸ τῆς Κυβερνήσεως Λουμούμπα ἡ ὁποία καὶ μόνη πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς νόμιμος.

Τέλος, ἐπισύρω τὴν προσοχὴ τῶν παρατηρητῶν τοῦ Ἔθνους ἐπὶ τοῦ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΥ ποὺ ἀπευθύνω στοὺς ὑπευθύνους τῆς καταστάσεως δοθέντος ὅτι καὶ ἂν εἶναι ἀναγκαῖο νὰ κάνω ἔκκλησι στὸν ΔΙΑΒΟΛΟ γιὰ νὰ σώσω τὴν χώρα ποὺ κινδυνεύει νὰ πέσῃ στὴν ἀναρχία θὰ τὸ κάνω χωρὶς δισταγμό, πεπεισμένος ὅτι μὲ τὴν ὁλοκληρωτικὴ βοήθεια τῶν ΣΟΒΙΕΤ, θὰ ἐξέλθω παρ᾽ ὅλα, νικητής.

Λεοπολντβίλλ, 16 Σεπτεμβρίου 1960

Ὁ Πρωθυπουργὸς
Π. ΛΟΥΜΟΥΜΠΑ

Ὅπως βλέπουμε μετὰ τὴν ἀποπομπὴν του ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας Καζαβούμπου, ὁ πρώην πρωθυπουργὸς Λουμούμπα ἀπεφάσισε νὰ κρατήσῃ πάσῃ θυσία τὸ ἀξίωμά του. Ἡ ἀπόφασίς του ἦταν νὰ ἀπευθύνῃ τελεσίγραφο στὸν ΟΗΕ καὶ ταυτόχρονα, νὰ καλέσῃ σοβιετικὲς ἔνοπλες δυνάμεις νὰ ἐκδιώξουν τὶς δυνάμεις τοῦ ΟΗΕ, νὰ συντρίψουν τοὺς κογκολέζους ἀντιπάλους του καὶ νὰ καταλάβουν τὴν χώρα.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ ματαιώθηκε ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ συνταγματάρχου Μομπούτου ποὺ ἀνέτρεψε καὶ ἐμπράκτως τὴν τυπικῶς ἔκπτωτη κυβέρνησι Λουμούμπα, ἀπήλασε τοὺς σοβιετικοὺς καὶ τσεχοσλοβάκους διπλωμάτες καὶ «τεχνικοὺς» καὶ ἐμπόδισε τὴν «ὁλοκληρωτικὴ βοήθεια» τῶν Σοβιὲτ πρὸς τὸν Λουμούμπα.

●

Σημειώσατε τὴν ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεώς μας:
Στέλνετε τὴν ἀλληλογραφία καὶ τὶς ἐπιταγές σας στὴν νέα διεύθυνσι:
Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑΝ — Πύθωνος 15 — Κυψέλη - Ἀθῆναι

Ἱστορία

ΠΟΙΟ ΥΠΗΡΞΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Μὲ τοὺς κομμουνιστὰς συμβαίνει κάτι τὸ καταπληκτικό. Χρόνια καὶ χρόνια ἀγωνίζονται σκληρά, νόμιμα ἢ παράνομα, φανερὰ ἢ συνωμοτικά, εἰρηνικὰ ἢ ἐπαναστατικὰ γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἐξουσία. Σὲ ἕνα τέτοιο ὁλοκληρωτικὸ ἀγώνα μὲ ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴν ἀνατροπὴ ἑνὸς κοινωνικοπολιτικοῦ συστήματος καὶ τὴν κατάργησι ὅλων τῶν θεσμῶν του εἶναι φυσικὸ νὰ ἔχουν καὶ ἀπώλειες. Αὐτό, δὲν εἶναι καθόλου περίεργο. Ἕνα ἀνατρεπτικὸ κίνημα ποὺ χρησιμοποιεῖ ἀδίστακτα καὶ τὰ πιὸ βίαια μέσα ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων του, ἀσφαλῶς θὰ ἔχη καὶ τὰ θύματά του. Τὸ περίεργο ὅμως μὲ τοὺς κομμουνιστὰς εἶναι ὅτι τὶς μεγαλύτερες ἀπώλειες δὲν τὶς ἔχουν ὅταν καὶ ὅπου παλεύουν γιὰ τὴν ἐξουσία ἀλλὰ ὅταν καὶ ὅπου γίνουν ἐξουσία! Ποτὲ ὁ τσάρος δὲν ἐξόντωσε τόσους κομμουνιστὰς ὅσους ὁ Στάλιν. Ὁ Χόρτυ δὲν ἐκτέλεσε οὔτε τὸ ἕνα χιλιοστὸ τῶν κομμουνιστῶν ποὺ κρέμασε ὁ κομμουνιστὴς δικτάτορας τῆς Οὐγγαρίας Ράκοσι. Ὁ Μάο-Τσὲ-Τοὺγκ «ἐκκαθάρισε» περισσότερους ἀριστεροὺς ἀπὸ τὸν Τσὰγκ-Κάϊ-Σέκ. Καὶ ὅλες οἱ κορυφαῖες κεφαλὲς τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς δὲν ἔπεσαν ἀπὸ «καπιταλιστικὸ» ἀλλὰ ἀπὸ κομμουνιστικὸ μαχαίρι!

Τὰ αἴτια αὐτοῦ τοῦ ἐκπληκτικοῦ φαινομένου εἶναι πολλὰ καὶ περίπλοκα. Στὴν βάσι τους πάντως βρίσκονται τρεῖς κύριες αἰτίες:

Ἡ πρώτη εἶναι ὅτι τὰ Κ.Κ. παίρνοντας τὴν ἐξουσία δὲν πραγματοποιοῦν καμμιὰ ἀπὸ τὶς τόσες ἑλκυστικὲς ὑποσχέσεις τους καὶ δὲν ἐγκαθιδρύουν τὴν ὀνειρεμένη δίκαιη κοινωνία. Ὅσοι λοιπὸν διαμαρτύρονται γι᾽ αὐτὴν τὴν προδοσία καὶ ἐπιμένουν ἀφελῶς στοὺς ἀρχικοὺς σκοποὺς τοῦ κινήματος, ἐξοντώνονται ἀλύπητα.

Ἴμρε Νάγκυ: Στὴν ἡγεσία τοῦ οὐγγρικοῦ κομμουνισμοῦ ἀπὸ τὸ 1919. Δολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς ρώσους τὸ 1958.

Ἡ δεύτερη αἰτία εἶναι ὅτι τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα εἶναι ταξικὰ καὶ τὰ διάφορα στρώματα—κλῖκες ποὺ ἀποτελοῦν τὴν κυρίαρχη τάξι (ἀστυνομία, στρατός, τεχνικοί, κομματικὴ γραφειοκρατία) βρίσκονται μεταξύ τους σὲ συνεχῆ πόλεμο μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀλληλοεξόντωσι τῶν ἐκπροσώπων τους.

Τρίτη τέλος αἰτία εἶναι ἡ μετατροπὴ τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος σὲ ἐξάρτημα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς ΕΣΣΔ καὶ τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν σὲ ρωσικὲς ἀποικίες. Ὅσοι κομμουνισταὶ ἀντιτάσσονται σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι, ἐξοντώνονται.

Φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες αἰτίες ποὺ ὅλες τους, μέσα στὰ πλαίσια τοῦ πιὸ ὁλοκληρωτικοῦ συστήματος ποὺ ἐγνώρισε ἡ Ἱστορία ὁδηγοῦν μοιραῖα στὴν φυσικὴ ἀλληλεξόντωσι τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἀντιθέτων ἀπόψεων, τάσεων, θεωριῶν ἢ συμφερόντων. Διαφωνίες καὶ διαφορὲς ποὺ σὲ μιὰ δημοκρατικὴ χώρα θὰ ἐσήμαιναν τὸ πολὺ-πολὺ τὴν δημιουργία ἑνὸς νέου κόμματος ἢ τὴν ἔκδοσι μιᾶς νέας ἐφημερίδος ἢ τὴν διενέργεια νέων ἐκλογῶν, στὸν κομμουνισμὸ σημαίνουν συνήθως θανατικὴ ἐκτέλεσι τῶν ἡττημένων γιατὶ τὸ καθεστὼς δὲν ἀνέχεται τὴν παραμικρὴ φυγόκεντρη τάσι, τὴν παραμικρὴ ρωγμὴ στὴν μονολιθικότητα.

Παρακάτω παραθέτουμε μερικά, ὄχι βέβαια πλήρη ἀλλὰ πάντως χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν ἐξόντωσι κομμουνιστῶν ἡγετῶν ἀπὸ τοὺς ἴδιους στοὺς ὁμοϊδεάτας των.

Α.' ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ Κ.Κ.Σ.Ε.

Μάρτιος 1917· Συνέρχεται τὸ 7ο συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. καὶ ἐκλέγει μιὰ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ 20 μέλη. Ἀπὸ αὐτά, τὰ 7 πέθαναν καὶ τὰ 12 ἐκτελέστηκαν ἐπὶ σοβιετικοῦ καθεστῶτος.

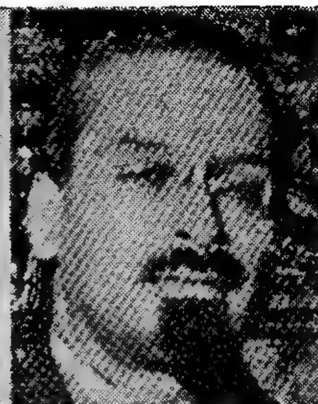
Ἀπρίλιος τοῦ 1917. Πραγματοποιεῖται ἡ πρώτη φανερὴ καὶ νόμιμη σύνοδος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. Τὰ μέλη της ποὺ μετέχουν στὴν σύνοδο εἶναι 9. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία πέθαναν (Λένιν, Σβερντλώφ, Βολγὶν) καὶ τὰ πέντε ἐκτελέσθηκαν ἐπὶ σοβιετικοῦ καθεστῶτος. Ἐπέζησε μόνον ὁ Στάλιν!

Ρακόφσκυ
Πέθανε στὴν φυλακὴ

Ρασκόλνικωφ
Δηλητηριάσθηκε τὸ 1939

Καραχὰν
Ἐκτελέσθηκε τὸ 1937

Οἱ ἐκτελεσθέντες εἶναι: **Μιλιούτιν**, **Μοντόβιν Σμύλγκα**, **Ζηνόβιεφ** καὶ **Κάμενεφ**. Ἔτσι δὲν ἔμεινε ζωντανὸ παρὰ ἕνα μόνο μέλος τῆς κομματικῆς ἡγεσίας τοῦ Ἀπριλίου 1917: Ὁ Ι.Β. Στάλιν.!

Μάρτιος τοῦ 1919: Συνέρχεται τὸ 8ο συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. Οἱ εἰσηγηταὶ στὸ συνέδριο ἦσαν τέσσερες: Ὁ Λένιν, ὁ Ζηνόβιεφ, ὁ **Μπουχάριν** καὶ ὁ **Σοκόλνικωφ.**

Ἀπὸ αὐτοὺς οἱ τρεῖς τελευταῖοι ἐκτελέσθηκαν. Τὸ ἴδιο συνέδριο ἐξέλεξε μία Κεντρικὴ Ἐπιτροπή, ἀπὸ 19 μέλη. Ἀπὸ αὐτά, τὰ 4 πέθαναν καὶ τὰ 14 ἐκτελέσθηκαν! Ἔμεινε μόνον ἕνα: Ὁ Στάλιν!

Ἰούλιος 1919: Ἐκλέγεται ἡ νέα Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ κόμματος μὲ 23 τακτικὰ καὶ ἀναπληρωματικὰ μέλη. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ πέντε πέθαναν, τὰ 2 δολοφονήθηκαν καὶ τὰ 15 ἐκτελέσθηκαν. Ἐπέζησε μόνον ὁ Στάλιν.

Τότε ἱδρύεται καὶ τὸ πρῶτο Πολιτικὸ Γραφεῖο τοῦ κόμματος μὲ 7 μέλη. Ἀπὸ αὐτά, ὁ Λένιν πέθανε, τὰ 5 ἐκτελέσθηκαν (**Τρότσκυ**, Ζηνόβιεφ, Μπουχάριν, **Ρύκωφ**, **Τόμσκυ**) καὶ ἀπέμεινε μόνον ὁ Στάλιν.

1920: Συνέρχεται τὸ 9ο συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. καὶ ἐκλέγει μιὰ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπέζησαν μόνον δύο μέλη. Ὁ Στάλιν καὶ ὁ Ἀντρέγιεφ.

1939: Συνέρχεται τὸ 18ο συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. Ἐκλέγει μιὰ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ 71 μέλη. Ἀπὸ αὐτὰ ἐξετελέσθησαν τὰ 21. Ἀνάμεσά τους, ὁ στρατηγὸς τῆς κομματικῆς ἀστυνομίας **Ἀβακούμωφ**, ὁ ὑπουργὸς τοῦ ἐμπορίου **Α. Κρούτικωφ**, ὁ διοικητὴς τῆς πολιτικῆς διευθύνσεως τοῦ στρατοῦ **Ζ. Σίκιν**, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς σοβιετικῆς δημοκρατίας τῆς Ρωσίας **Ροντιόνωφ** καὶ ὁ ὑφυπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς ΕΣΣΔ **Λοζόφσκυ.**

Β.' ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Σ.Σ.Δ.

Ἡ πρώτη σοβιετικὴ κυβέρνησις ποὺ σχηματίσθηκε ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τὴν κατάληψι τῆς ἀρχῆς ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους στὶς 7 Νοεμβρίου 1917, ἀπετελεῖτο ἀπὸ 15 ἐπιτρόπους (=ὑπουργούς). Ἀπὸ αὐτοὺς οἱ 10 ἐκτελέσθηκαν: Πρόκειται γιὰ τοὺς ἑξῆς:

Ρύκωφ:	Ὑπουργὸς	τῶν Ἐσωτερικῶν
Τρότσκυ:	»	τῶν Ἐξωτερικῶν
Μ λιούτιν	»	τῆς Γεωργίας
Σλιαπνίκωφ:	»	Ἐργασίας
Λόμωφ	»	Δικαιοσύνης
Τεοντόροβιτς:	»	Ἐπιστημῶν

Κρυλένκο
'Εξαφανίσθηκε

Γιαγκόντα
Τουφεκίσθηκε, 1938

Γιέζωφ
'Εξαφανίσθηκε

'Αβύλωφ:	»	Συγκοινωνιῶν
'Οβσεγιένκο:	»	Στρατιωτικῶν
Κρυλένκο	»	'Αρχιστράτηγος
Ντυπένκο:	»	Ναυτικῶν

'Από αὐτοὺς ὁ Λ. Τρότσκυ δολοφονήθηκε τὸ 1940 στὸ Μεξικὸ ἀπὸ πράκτορα τῆς Κόμιντερν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι 9 τουφεκίσθηκαν κατὰ τὰ ἔτη 1936—38. Οἱ τρεῖς τελευταῖοι, 'Οβσεγιένκο, Κρυλένκο καὶ Ντυπένκο ἀποτελοῦσαν τὴν τριανδρία ποὺ διηύθυνε τὶς ἔνοπλες δυνάμεις τῆς ρωσικῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως.

Γ.' ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

1. ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ: 'Η πρώτη κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις ἐκτὸς τῆς Ρωσίας σημειώθηκε τὸ 1917 στὴν Φινλανδία. 'Η ἐπανάστασις ἀπέτυχε καὶ οἱ ἡγέται της κατέφυγαν στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ὅπου καὶ ἐκκαθαρίσθηκαν ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν, τὸν Ο. Κουουζύνεν. 'Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ ἐξοντώθηκαν εἶναι καὶ οἱ ἑξῆς:

Κουλέρβο Μάννερ: 'Εκ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ ΚΚ Φιλανδίας. Πέθανε τὸ 1936 σὰν κρατούμενος στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως Καρουμάχι.

Έντβαρτ Γκύλλιγκ: 'Εκ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ Κ.Κ. Φινλανδίας. 'Εξετελέσθη τὸ 1937 χωρὶς δίκη.

Γιούκα Λετόζαρ: 'Εκ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ Κ.Κ. Φινλανδίας καὶ μετέπειτα καθηγητὴς σὲ ἀνώτερη σχολὴ τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς. 'Εκτελέσθηκε τὸ 1937.

Έερο Χαπααλάϊνεν: Διοικητὴς τῆς φινλανδικῆς «κόκκινης φρουρᾶς», δηλαδὴ στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως. 'Εκτελέσθηκε στὴν ΕΣΣΔ.

2. ΟΥΓΓΑΡΙΑ. 'Η δεύτερη κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις ἔξω ἀπὸ τὴν Ρωσία ξέσπασε τὸ 1919 στὴν Οὐγγαρία, ὅπου καὶ ἐπεκράτησε προσωρινὰ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιβληθῆ στὴ χώρα κομμουνιστικὸ καθεστὼς ποὺ ἔζησε τρεῖς μῆνες. 'Αρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως αὐτῆς ἦταν ὁ **Μπίλα Κούν**, προσωπικὸς φίλος τοῦ Λένιν καὶ μεγάλη φυσιογνωμία τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. 'Ο Κούν, μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐπαναστάσεώς του κατέφυγε στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ὅπου ἔγινε δεκτὸς μὲ ἰδιαίτερες τιμὲς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Λένιν. Τὸ 1939 ὅμως συνελήφθη ἀπὸ τὴν σοβιετικὴ ἀστυνομία καὶ χάθηκε Μόνο τὸ 1956 ἀπεκαλύφθη ὅτι ἐκτελέσθηκε.

'Υπαρχηγὸς τῆς οὑγγρικῆς ἐπαναστάσεως ἦταν ὁ περιβόητος **Πόγκανυϊ** ὁ ὁποῖος ἐπίσης κατέφυγε στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ὅπου καὶ διορίσθηκε στὴν ἡγεσία τῆς

Ζηνόβιεφ
Τουφεκίσθηκε, 1936

Λ. Κάμενεφ
Τουφεκίσθηκε, 1936

Τρότσκυ
Δολοφονήθηκε, 1940

Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς. Ἀπὸ τὸ 1923 ὡς τὸ 1927 διετέλεσε ἀρχηγὸς τοῦ Κ.Κ. Ἀμερικῆς μὲ τὸ ψευδώνυμο Πέππερ. Συνελήφθη καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν σοβιετικὴ ἀστυνομία καὶ χάθηκε, (ἐκτελέσθηκε).

3. ΠΟΛΩΝΙΑ: Κατὰ τὸν ρωσοπολωνικὸ πόλεμο τοῦ 1920 καὶ μετὰ τὴν ἄνοδο τοῦ Πιλσούδσκι στὴν ἐξουσία (1927) οἱ Πολωνοὶ κομμουνισταὶ κατέφυγαν κατὰ μᾶζες στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ὅπου καὶ ἐξοντώθηκαν ἀλύπητα. Τὸ 1938 ἡ Κόμιντερν διέλυσε ἐπισήμως τὸ Κ.Κ. Πολωνίας ἐλλείψει ἐπιζώντων.

4. ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Μὲ τὴν ἄνοδο τοῦ Χίτλερ στὴν ἐξουσία τὰ στελέχη τοῦ Κ.Κ. Γερμανίας κατέφυγαν στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ὅπου ἐξοντώθηκαν ἀνηλεῶς ἰδίως μὲ τὴν σύναψι τῆς χιτλεροσοβιετικῆς συμμαχίας. Ἀνάμεσα στοὺς γνωστότερους γερμανοὺς κομμουνιστὰς ποὺ ἐξετέλεσαν οἱ σοβιετικοὶ γιατὶ τοὺς ἐμπόδιζαν στὴν προσέγγισί τους πρὸς τὸν Χίτλερ, εἶναι καὶ οἱ ἑξῆς:

Ἐμπερλαῖν: Ἱδρυτὴς τοῦ Κ.Κ. Γερμανίας καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία μέλη τοῦ ἱδρυτικοῦ συνεδρίου τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς. Ἐκτελέσθηκε ἀπὸ τοὺς ρώσους τὸ 1939 μαζὶ μὲ τὸν υἱό του.

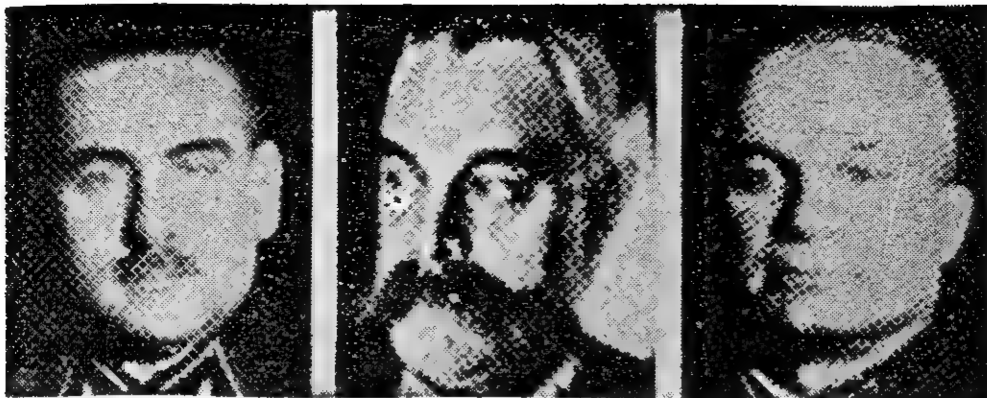
Ρέμελε: Πρόεδρος τῆς κοινοβουλευτικῆς ὁμάδος τοῦ Κ.Κ.Γερμανίας τοῦ ὁποίου ἦταν καὶ ἀντιπρόσωπος στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ. Στὴν Μόσχα ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο «Λοὺξ» ὅπου καὶ τὸν συνέλαβε ἡ σοβιετικὴ ἀστυνομία γιὰ νὰ μὴ ξαναφανῆ πιὰ ποτέ.

Χάϊντς Νόϋμαν: Στέλεχος τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς εἰδικευμένο στὴν παράνομη δρᾶσι. Ἀνέπτυξε ἔντονη συνωμοτικὴ δραστηριότητα ἰδίως στὴν Κίνα. Ἦταν μέλος τῆς διοικούσης τριανδρίας τοῦ Κ.Κ. Γερμανίας. Πιάστηκε ἀπὸ τὴν σοβιετικὴ ἀστυνομία καὶ χάθηκε.

Χὰνς Κήπενμπεργκερ: Βουλευτὴς τοῦ Κ.Κ. Γερμανίας καὶ ἀρχηγὸς τῆς σοβιετικῆς κατασκοπείας στὴν Γερμανία. Ἀφοῦ ἀνεκλήθη στὴν Μόσχα ἐκτελέσθηκε μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἦταν «πράκτορας τῆς Γκεστάπο».

Μὰξ Χέλτς: Ἥρωας τῆς ἐξεγέρσεως τῶν γερμανῶν κομμουνιστῶν τὸ 1920-21. Τὸ 3ο συνέδριο τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς τοῦ ἀπέτισε φόρο τιμῆς. Ἐκτελέσθηκε στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. μὲ ἄγνωστη κατηγορία.

5. ΙΣΠΑΝΙΑ: Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ἡγέτας τοῦ Ἰσπανικοῦ ἐμφυλίου πολέμου ποὺ κατέφυγαν στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ρίχθηκαν σὲ στρατόπεδα ἢ ἐκτελέσθηκαν. Ἀνάμεσά τους καὶ ὁ στρατιωτικὸς ἡγέτης τῶν ἀριστερῶν **Ἐλ-Καμ-**

Μπλύχερ
'Εξαφανίσθηκε

Σ. Κάμενεφ
Τουφεκίσθηκε, 1937

Γεγκόρωφ
Τουφεκίσθηκε, 1937

πεσῖνο, ὁ ὁποῖος κατόρθωσε νὰ δραπετεύση ἀπὸ κάποιο στρατόπεδο τῆς ἀσιατικῆς Ρωσίας καὶ νὰ φθάση στὸν ἔξω κόσμο καθὼς καὶ οἱ περιβόητοι **Οὔριμπε** καὶ **Κάστρο Ντελγκάδο.**

6. ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ: Τὸ 1937 ἐξοντώθηκαν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κ.Κ. Γιουγκοσλαβίας **Μίλαν Γκόρκιτς** καὶ ὅλα χωρὶς ἐξαίρεσι τὰ μέλη τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ κόμματος ποὺ ἦσαν στὴν Μόσχα.

7. ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ: Τὸ πρῶτο, ἱδρυτικὸ συνέδριο τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, εἶχε τρεῖς προέδρους: Τὸν ρῶσο Λένιν, τὸν γερμανὸ **'Εμπερλάϊν** καὶ τὸν σουηδὸ **Πλάττεν.** Οἱ δύο τελευταῖοι ἐκτελέσθηκαν ἀπὸ τὸν Στάλιν.

8. ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ: Ἱδρύθηκε τὸ 1947 σὰν διάδοχος τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς. Ἀπὸ τοὺς 9 ἀντιπροσώπους ποὺ πῆραν μέρος στὴν ἱδρυτική της σύνοδο ὁ **Τῖτο** κηρύχθηκε προδότης (1948), ὁ οὔγγρος **Ράϊκ** ἐξετελέσθη ὡς τιτοϊστής (1949) ὁ βούλγαρος **Κοστὼφ** ἐξετελέσθη ἐπίσης ὡς τιτοϊστὴς (1949), ὁ τσεχοσλοβάκος **Σλάνσκυ** ἐξετελέσθη ὡς προδότης (1952) καὶ ἡ ρουμᾶνα **Πάουκερ** καθηρέθη γιὰ «παρεκκλίσεις».

Δ.' ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Ὅλοι οἱ στενοὶ συνεργάτες τοῦ Λένιν ἀρχηγοὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1917 κατηγορήθηκαν διαδοχικὰ γιὰ προδότες καὶ ἐκτελέσθηκαν, δολοφονήθηκαν ἢ πέθαναν στὶς φυλακές. Ἀναφέρουμε ὀνομαστικὰ μόνο τοὺς πιὸ σημαντικοὺς ἀπὸ αὐτούς:

Λέων Τρότσκυ: Ὑπαρχηγὸς τοῦ Λένιν, ἱδρυτὴς τοῦ Κόκκινου Στρατοῦ καὶ ὑπεύθυνος γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἐναντίον τῶν λευκορώσων. Κατηγορήθηκε γιὰ προδότης, ἐξορίσθηκε, διέφυγε στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ 1940 δολοφονήθηκε στὸ Μεξικὸ ἀπὸ πράκτορα τῆς Κόμιντερν. Ἡ κόρη του **Ζιναϊντᾶ** αὐτοκτόνησε μετὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ συζύγου της. Ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Τρότσκυ **'Αλεξάνδρα**, ἐπίσης ἐκτελέσθηκε. Τὸ 1936 ἐκτελέσθηκε καὶ ὁ μικρότερος υἱὸς τοῦ Τρότσκυ, ὁ **Σεργκέϊ**, ὁ ὁποῖος ποτέ του δὲν ἀσχολήθηκε μὲ τὴν πολιτική, ἐθεωρεῖτο μαθηματικὴ ἰδιοφυΐα καὶ ἀρνήθηκε νὰ ἀκολουθήση τὸν πατέρα του στὸ ἐξωτερικὸ προτιμώντας νὰ συνεχίση τὶς ἐπιστημονικές του μελέτες στὴν Ρωσία. Τὸ 1937 δολοφονήθηκε καὶ ὁ ἄλλος υἱὸς τοῦ Τρότσκυ ὁ **Λέων Σεντὼφ** (ἐπώνυμο τῆς μητέρας του) ποὺ δούλευε σὲ ἕνα νοσοκομεῖο ρώσων ἐξορίστων στὸ Παρίσι. Ἡ ἄλλη

'Ορλώφ
Τουφεκίσθηκε, 1936

'Αλκσνις
'Εξαφανίσθηκε

Τουχατσέφσκυ
Τουφεκίσθηκε, 1937

κόρη τοῦ Τρότσκυ πέθανε ἀπὸ τὶς κακουχίες. Αὐτὸς ὁ τρομακτικὸς διωγμὸς τῆς οἰκογενείας Τρότσκυ συμβολίζει τραγικὰ ὅλη τὴν ἐξοντωτικὴ μανία τοῦ κομμουνισμοῦ.

Νικολάϊ Ἰπουχάριν: Ὁ θεωρητικὸς τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, στενὸς συνεργάτης τοῦ Λένιν ποὺ ὑπέφερε πολλὰ ἐπὶ τσάρου. Τὸ 1917 ἐξελέγη μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἀρχισυντάκτης τῆς Πράβντα. Μετά, ὑπῆρξε μέλος τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς καὶ γραμματεὺς τοῦ ΚΚΣΕ. Τὸ 1938 συνελήφθη, ἐδικάσθη ὡς «συνωμότης» καταδικάσθηκε καὶ ἐκτελέσθηκε. Ἡ ἐπίσημη ρωσικὴ ἔκδοσις τῆς «Ἱστορίας τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.» τοῦ 1949 τὸν χαρακτήρισε «κάθαρμα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους». (σελ. 384-85).

Λέων Κάμενεφ: Ἐπὶ Λένιν ἦταν πρόεδρος τῶν Σοβιὲτ τῆς Μόσχας καὶ ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως. Ἐξετελέσθη τὸ 1936.

Ἀλεξέϊ Ρύκωφ: Ἐπὶ Λένιν ἦταν ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας καὶ Ἀμύνης μὲ δικτατορικὲς ἐξουσίες ἐπάνω σὲ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς χώρας. Ἦταν μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματος ἀπὸ τὸ 1906. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λένιν τὸν διαδέχθηκε στὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου τῆς Κυβερνήσεως. Κατεδικάσθη ὡς προδότης καὶ ἐξετελέσθη τὸ 1938.

Τόμσκυ: Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ 7 πρῶτα μέλη τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου μόλις ἱδρύθηκε αὐτό, τὸ 1919. Γιὰ πολλὰ χρόνια διετέλεσε πρόεδρος τῶν σοβιετικῶν συνδικάτων. Αὐτοκτόνησε τὸ 1937 μέσα στὶς σοβιετικὲς φυλακές.

Ζηνόβιεφ: Μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὸ 1907, φίλος καὶ ἄμεσος συνεργάτης τοῦ Λένιν τὸν ὁποῖο συνόδευσε καὶ στὴν ἐπάνοδό του στὴν Ρωσία τὸ 1917. Μετὰ τὴν ἐπανάστασι ὑπῆρξε πρόεδρος τοῦ σοβιὲτ τῆς Πετρουπόλεως καὶ ἐν συνεχείᾳ πρόεδρος τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς. Τὸ 1936 δικάσθηκε μὲ τὴν κατηγορία τοῦ «φασίστα», ὁμολόγησε, καταδικάσθηκε καὶ ἐκτελέσθηκε.

Β. Σμίντ: Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐπὶ Λένιν. Ἐκτελέσθηκε.

Β. Γιακοβένκο: Ὑπουργὸς Προνοίας ἐπὶ Λένιν. Ἐκτελέσθηκε.

Α. Μπελομπορουντώφ: Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ἐπὶ Λένιν Τουφεκίσθηκε.

Α. Κισελιώφ: Ὑπουργὸς Ἀγροτικοῦ Ἐλέγχου ἐπὶ Λένιν. Ἐκτελέσθηκε.

Βαλεριὰν Κουϊμπίτσεφ: Ὑπουργὸς τοῦ Κρατικοῦ Ἐλέγχου ἐπὶ Λένιν. Δηλητηριάσθηκε κατ' ἐντολὴν τοῦ Στάλιν.

Τόμσκυ
Αὐτοκτόνησε, 1936

Ρύκωφ
Τουφεκίσθηκε, 1938

Μπουχάριν
Τουφεκίσθηκε, 1938

Δ. Κούρσκυ: Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης ἐπὶ Λένιν. «Ἐξηφανίσθη».

Ἰβὰν Σμυρνώφ: Ὑπουργὸς Τηλεπικοινωνιῶν ἐπὶ Λένιν. Τουφεκίσθηκε.

Π. Μπογκντάνωφ: Πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιὲτ ἐπὶ Λένιν. Ἐξετελέσθη.

Σοκόλνικωφ: Ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ἐπὶ Λένιν. Ἐκτελέσθηκε.

Ε.' ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΡΕΣΤ-ΛΙΤΟΦΣΚ

Προκειμένου νὰ ἐξυπηρετήση τὰ δικά της συμφέροντα ἡ Μόσχα δὲν διστάζει νὰ θυσιάζη ἀκόμη καὶ τοὺς πιὸ πιστοὺς ὀπαδούς της σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Ἔτσι τὸ 1938 διέλυσε τὸ Κ.Κ. Πολωνίας ἐπειδὴ ἀντιτασσόταν στὴν σοβιετοχιτλερικὴ προσέγγισι. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο χτύπησε ἀλύπητα τὰ στελέχη τοῦ Κ.Κ. Γερμανίας ποὺ ἐπέμεναν στὴν ἀντιχιτλερική τους στάσι. Μάλιστα τὸ 1939 ἀπεστάλησαν στὴν χιτλερικὴ Γερμανία ὁ Οὔλμπριχτ καὶ ὁ Πὴκ οἱ ὁποῖοι σύμφωνα μὲ ὡρισμένες σοβαρὲς ἐνδείξεις συνεργάσθηκαν μὲ τὴν Γκεστάπο γιὰ τὴν ἐξόντωσι τῶν ἀντιναζιστῶν συντρόφων τους. Τότε ἀνεκλήθη στὴν Μόσχα καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ παρανόμου κομμουνιστικοῦ μηχανισμοῦ **Χ. Κήπενμπεργκ** καὶ ἐκεῖ συνελήφθη καὶ ἐξετελέσθη.

Κατὰ παρόμοιο τρόπο ἡ Μόσχα ἐξόντωσε κυριολεκτικὰ ὡς σύνολα τοῦ Κ.Κ. τῶν Βαλτικῶν χωρῶν, τῆς Οὑγγαρίας, τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ τῆς Ἀλβανίας. Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶχε ἀνατεθεῖ στοὺς Δημητρὼφ καὶ Μανουήλσκυ.

Τὸ ἀποκορύφωμα αὐτῆς τῆς τακτικῆς ὑπῆρξε τὸ συγκλονιστικὸ ἔγκλημα τοῦ Μπρέστ-Λιτόφσκ. Τὸ 1940, σ' αὐτὴν τὴν πολωνικὴ πόλι, ἡ σοβιετικὴ κομματικὴ ἀστυνομία παρέδωσε στὴν Γκεστάπο 100 γερμανούς, αὐστριακοὺς καὶ οὔγγρους κομμουνιστὰς ποὺ εἶχαν καταφύγει κατὰ καιροὺς στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. γιὰ νὰ βροῦν ἄσυλο! Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ἡ **Γκρέτε Νόϋμαν Μποῦμπερ**, σύζυγος τοῦ Γερμανοῦ κομμουνιστοῦ ἡγέτου Χὰνς Νόϋμαν, ὁ φυσικομαθηματικὸς **Φὶλς Χάουτερμανς**, ὁ φυσικὸς **Ἄλεξ Βάϊσμπεργκ** καθηγητὴς τοῦ Ἰνστιτούτου Φυσικῆς καὶ Τεχνολογίας τοῦ Χαρκόβου τῆς σοβιετικῆς Οὐκρανίας κ. ἄ. Γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ Α. Βάϊσμπεργκ ἀπευθύνθηκαν στὸν Στάλιν ὁ Ἀϊνστάϊν, ὁ Λανζεβέν, ὁ Ζολιὸ-Κιουρί, ὁ Περρίν, ὁ Πάλανυϊ καὶ ἄλλοι μεγάλοι ἐπιστήμονες ἀλλὰ οἱ ἐκκλήσεις τους ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα.

ΣΤ.' Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ «ΗΡΩΩΝ»

Οἱ κομμουνισταὶ δὲν λυποῦνται οὔτε καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς «ἥρωές» τους. Ὁ στρατάρχης **Τουχατσέφσκυ**, ἥρωας τοῦ ρωσικοῦ ἐμφυλίου πολέμου, τουφεκίσθηκε τὸ 1937 σὰν «προδότης». Ὁ ἥρωας τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως στὴν Φινλανδία, **Ε. Χααπαλάϊνεν**, ἐκτελέσθηκε σὰν «προδότης». Οἱ ναῦτε στῆς Κροστάνδης ποὺ ἔδωσαν τὴν νίκη στοὺς Μπολσεβίκους τὸ 1917 καὶ εἶχαν γίνει θρῦλος στὸ παγκόσμιο κομμουνιστικὸ κίνημα ἐκτελέσθησαν μέχρις ἑνὸς τὸ 1921 μετὰ ἀπὸ μιὰ νέα ἀντικομμουνιστικὴ πιὰ ἐξέγερσί τους. Ὁ ἥρωας τῆς οὑγγρικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1919 **Μπ. Κοὺν** ἐκτελέσθηκε. Ὁ «ἥρωας τῆς Μαύρης Θάλασσας» **Α. Μαρτὺ** ποὺ ἔπαιξε ρόλο πρωταγωνιστοῦ στὴν στάσι τοῦ γαλλικοῦ στόλου ποὺ εἶχε σταλεῖ νὰ πολεμήση τοὺς Μπολσεβίκους, διαγράφηκε ἀπὸ τὸ Κ.Κ. Γαλλίας σὰν «πράκτορας». Ὁ «ἥρωας τῶν Βαλκανίων» στρατάρχης **Τῖτο** κηρύχθηκε «ὄργανο τῶν ἰμπεριαλιστῶν».

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ **Βίλλυ Μύτσενμπεργκ.** Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ προπαγανδιστικοῦ μηχανισμοῦ τῆς Κόμιντερν στὴν Δυτ. Εὐρώπη. Ἀπὸ τὸ 1933 ὡς τὸ 1938 μὲ ἕδρα τὸ Παρίσι διηύθυνε ὅλο τὸν ἀντιχιτλερκὸ ἀγῶνα τῶν Κ.Κ. τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ὀργάνωσε διεθνῆ ἀντιφασιστικὰ σωματεῖα, ἐξέδωσε τὴν «φαιὰ βίβλο» κατὰ τοῦ Χίτλερ, ὀργάνωσε τὴν «ἀντιδίκη» τοῦ Ράϊχσταγκ στὸ Λονδῖνο κλπ. Ὅπως ἦταν φυσικὸ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος διαφώνησε μὲ τὸ σοβιετοχιτλερικὸ σύμφωνο τοῦ 1939 καὶ ἄρχισε νὰ ἐκδίδη μιὰ κομμουνιστικὴ ἀντιχιτλερικὴ ἀλλὰ καὶ ἀντισταλινικὴ ἐφημερίδα, «Τὸ Μέλλον». Λίγο ἀργότερα τὸν δολοφονοῦσαν οἱ πράκτορες τῆς Μόσχας.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ μὲ τοὺς «ἐκκαθαριστάς». Καὶ αὐτοὶ ἐκκαθαρίζονται μὲ τὴν σειρά τους. Αὐτὴ ἦταν ἡ τύχη τοῦ περιβόητου **Ε. Γιαγκόντα** ἀρχηγοῦ τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας ἐπὶ Στάλιν ποὺ ὀργάνωσε τὶς μεγάλες ἐκκαθαρίσεις τοῦ 1936 καὶ τουφεκίσθηκε ὁ ἴδιος τὸ 1938 μαζὶ μὲ 3.000 συνεργάτες του ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους καί ὁ ἀρχιανακριτὴς **Μολχάνωφ**, οἱ ἀναπληρωταὶ τοῦ Γιαγκόντα, **Ἀγγράνωφ** καὶ **Προκόπιεφ** κ.ἄ. Ἀργότερα ἐκκαθαρίσθηκε καὶ ὁ διάδοχος καὶ ἐκκαθαριστὴς τοῦ Γιαγκόντα, ὁ **Γιέζωφ.**

Ζ.' ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

Οἱ ἐκτελέσεις περιωρίσθηκαν ἀλλὰ δὲν σταμάτησαν ἐντελῶς. Ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατο τοῦ δικτάτορος ἐκτελέσθησαν χωρὶς δίκη:

Ὁ στρατηγὸς **Ποσκρεμπύσεφ**, ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Στάλιν καὶ ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς του. Μαζί του ἐκτελέσθηκαν καὶ ἀρκετὲς δεκάδες ἀξιωματικοὶ τοῦ Κρεμλίνου.

Ὁ στρατηγὸς **Ἀρτεμέγιεφ.** στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς περιοχῆς τῆς Μόσχας.

Ὁ στρατηγὸς **Σινίλωφ**, φρούραρχος τῆς Μόσχας.

Ὁ στρατηγὸς **Σπυριντόνωφ**, διοικητὴς τῆς φρουρᾶς τοῦ Κρεμλίνου.

Λίγους μῆνες ἀργότερα ἐκτελέσθηκαν ὁ **Λ. Μπέρια**, ὁ ὑπαρχηγὸς του **Ἀβακούμωφ**, καὶ πολλὰ ἀνώτερα στελέχη τῆς ἀσφαλείας. Οἱ ἐκτελέσεις ἀξιωματικῶν τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας συνεχίσθηκαν αἱ τὸ 1954 καὶ 1955,

Τὸ 1958 ἐξετελέσθησαν ἀρκετοὶ οὔγγροι παλαιοὶ κομμουνισταὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνέχθηκαν τὴν μετατροπὴ τῆς πατρίδας τους σὲ ρωσικὴ ἀποικία. Ἀνάμεσα τους ἦταν ὁ παλαιότατος οὔγγρος κομμουνιστὴς **Ἴμρε Νάγκυ**, μέλος τῆς ἀνωτάτης ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ. Οὐγγαρίας, ἄλλοτε πολιτικὸς φυγὰς στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ

διευθυντής τῶν οὑγγρικῶν ἐκπομπῶν τῆς Μόσχας, πρωθυπουργὸς τῆς Οὑγγαρίας τὸ 1953-55 καὶ τὸ 1956.

Ζ.' ΕΝΑΣ ΘΛΙΒΕΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Σύμφωνα μὲ τὰ ἀπολύτως ἐξακριβωμένα στοιχεῖα (ἡ πραγματικότης τὰ ξεπερνᾶ κατὰ πολὺ) στὰ 43 χρόνια τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος, ἐξοντώθηκαν.

19 μέλη τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.
98 μέλη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.
1100 ἀντιπρόσωποι στὸ 17ο συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.
54 ὑπουργοὶ
75 στρατηγοὶ μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Πολεμικοῦ Συμβουλίου
3 στρατάρχες
11 ὑφυπουργοὶ τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης
10 ναύαρχοι μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Πολεμικοῦ Συμβουλίου
6 μέλη τοῦ ἀνωτάτου στρατοδικείου
26 ἀνώτατα στελέχη τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας (ὑπουργοί, στρατηγοί)
16 ἀνώτατοι διπλωμάτες (πρεσβευταὶ καὶ ὑπουργοί)
12 ἡγέτες τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς
8 ἡγέτες τῆς Κόμινφορμ
50 συγγραφεῖς

30000 ἀξιωματικοὶ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
καὶ 9 ὁλόκληρες ἐθνότητες (Τάταροι Κριμαίας, Γερμανοὶ Βόλγα, Ἕλληνες Καυκάσου κ.ἄ.).

Πνευματικὰ ζητήματα

Ο "ΑΛΗΘΙΝΟΣ„ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ὑπὸ Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Τὸ ἄρθρο αὐτό, δημοσιεύεται μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς 18ης ἐπετείου τοῦ θανάτου Κ. Παλαμᾶ (27 Φεβρουαρίου 1943).

1. Ὁ μαρξισμὸς ἀρνεῖται στὸ παρελθὸν κάθε αὐτονομία. Τὸ παρελθόν, γι' αὐτόν, δὲν εἶναι κάτι ποὺ ὑπῆρξε ἀντικειμενικά, ἱστορικὰ καὶ ποὺ τίποτα πιὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ μεταβάλει. Ἀντίθετα ὁ κομμουνισμὸς πιστεύει, ὅτι τὸ παρελθὸν εἶναι κάτι τὸ ὑποκειμενικὰ μεταβλητὸ κάτι τὸ ἐκμεταλλεύσιμο ποὺ πρέπει νὰ τροποποιεῖται, νὰ «διορθώνεται» κατὰ τρόπο ποὺ νὰ ἐξυπηρετεῖ τὶς σημερινὲς ἐπιδιώξεις τοῦ κόμματος. Αὐτὸ ὁδηγεῖ σὲ ἕναν «μηδενισμὸ τοῦ παρελθόντος» ποὺ καταργεῖται σὰν κάτι ποὺ ὑπῆρξε ἀντικειμενικὰ καὶ ἀποκτᾶ μιὰ συνεχῆ ρευ-

στότητα ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ ἀνταποκρίνεται στὴν ἑκάστοτε κομματικὴ «γραμμή». Μιὰ ἀπόδειξι γιὰ τὰ παραπάνω εἶναι οἱ συνεχεῖς περιπέτειες τῆς σοβιετικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας καὶ οἱ «διορθώσεις» τῆς ἱστορίας τοῦ Κ.Κ. τῆς Σ.Ε. Ξεκινώντας ἀπ' αὐτὸν τὸν ὑποκειμενικὸ τρόπο στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ παρελθόντος, ὁ κομμουνισμὸς προσπαθεῖ παντοῦ νὰ οἰκειοποιηθεῖ ὅλες τὶς μεγάλες μορφὲς τῆς ἱστορίας καὶ νὰ ἐμφανιστεῖ σὰν κληρονόμος καὶ συνεχιστὴς τῶν καλυτέρων παραδόσεων κάθε λαοῦ. Ἔτσι στὴ Ρωσία κομμουνιστικοποιήθηκαν ὁ Ποῦσκιν, ὁ Γκόγκολ, ὁ Τολστόη, ὁ Τουργκένιεφ. Στὴν Γαλλία ὁ μέγας δημοκράτης Οὐγκὼ μετατράπηκε σὲ «πρόδρομο» τοῦ ἐπίδοξου δικτάτορα Τορέζ! Ὁ ἀγωνιστὴς τῆς δικαιοσύνης Ζολᾶ ποὺ ἔδωσε τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἀποδειχθεῖ ἡ ἀθωότητα τοῦ Ντρέϋφους μετατράπηκε σὲ κομμουνιστὴ δηλαδὴ σὲ ὑποστηρικτὴ τῶν σταλινικῶν δικῶν! Στὴν Οὐγγαρία ὁ ματοβαμμένος γκαουλάϊτερ τῶν Ρώσων Ράκοσι αὐτοανακηρύχθηκε σὲ συνεχιστὴ τοῦ ἐθνικοῦ ποιητῆ τῶν Μαγυάρων Πέτεφι ποὺ ἔπεσε πολεμώντας τοὺς Ρώσους. Καὶ φθάνουμε κάποτε ὡς τὸ σημεῖο ἀκόμη καὶ Χριστός, ὁ μέγας θεωρητικὸς τῆς ἀγάπης νὰ παρουσιάζεται σὰν «πρόδρομος» τοῦ Μὰρξ τοῦ μεγάλου θεωρητικοῦ τοῦ μίσους.

2. Τὴν ἴδια τακτικὴ ἐφαρμόζει ὁ κομμουνισμὸς καὶ στὴν Ἑλλάδα. Θέτει τὸ παρελθὸν στὴν ὑπηρεσία τῶν σημερινῶν ἀγώνων τοῦ κόμματος. Σὲ μιὰ περίοδο ποὺ πρέπει νὰ δικαιωθεῖ ἡ παράνομη δραστηριότητα τοῦ Κ.Κ.Ε. ἡ «Αὐγὴ» κάνει ἐπιφυλλίδα τήν... Φιλικὴ Ἑταιρία, τὴν «παράνομη ὀργάνωση ποὺ καθοδήγησε τὸν ἐθνικο-ἀπελευθερωτικὸ ἀγώνα». Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ ντόπιος κομμουνισμὸς προσπαθεῖ νὰ ἐπιστρατεύσει τὸ Ρήγα ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας ἢ νὰ σφετερισθεῖ τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐθνικῆς ἀστικῆς διανοήσεως γιὰ τὴ δημοτική μας γλῶσσα καὶ νὰ παρουσιάση τοὺς «μαλλιαροὺς» σάν... κουκουέδες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἔτσι ἦρθε κάποτε ἡ ὥρα καὶ τοῦ Παλαμᾶ. Τὸ ἔργο τῆς κομμουνιστικοποιήσεώς του, ἀνατέθηκε στὸν ἴδιο τὸν τότε ἀρχηγὸ τοῦ κόμματος, τὸν Ν. Ζαχαριάδη ποὺ ἀνέλαβε νὰ μᾶς παρουσιάσει τὸν «Ἀληθινὸ Παλαμᾶ» μὲ τὴν ὁμώνυμη μελέτη του. (Τυπώθηκε καὶ κυκλοφόρησε νόμιμα τὸ 1945).

3. Στὴ μελέτη του αὐτὴ ὁ Ζαχαριάδης ἀκολούθησε πιστὰ τὴν κομμουνιστικὴ μεθοδολογία. Δηλαδὴ δὲν ἄρχισε μιὰ ἔρευνα ἕτοιμος νὰ φθάσει στὰ ὅποια συμπεράσματα θὰ τὸν ὁδηγοῦσε αὐτή, ἀλλὰ ἐργάσθηκε ἀντίστροφα. Ἔθεσε ἀπὸ τὰ πρῶτα τὰ συμπεράσματα στὰ ὁποῖα ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τὸν ὁδηγήσει ἡ ἔρευνά του καὶ ὕστερα τὴν ἄρχισε. Ἔτσι τὴν διεξήγαγε κατὰ τρόπο μονομερῆ συλλέγοντας μόνο ἐκεῖνο τὸ ὑλικὸ ποὺ θὰ στήριζε τὰ à priori ἤδη διατυπωμένα συμπεράσματά του, ποὺ ἔπρεπε νὰ λένε ὅτι ὁ Παλαμᾶς ἦταν κομμουνιστής. Ὁ Γ. Ζεβγος προλογίζοντας τὴ μελέτη τοῦ Ζαχαριάδη ξεκαθαρίζει ὅτι σκοπός της ἦταν νὰ δώσει *«ἕνα καινούριο ὅπλο στὸν λαοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα προσθέτοντας ἕναν καινούριο γίγαντα πολεμιστὴ στὶς γραμμές μας, τὸν ποιητὴ Παλαμᾶ».*

4. Τὰ γνωρίσματα αὐτῆς τῆς ἰδιότυπης «ἔρευνας μὲ θέσι» εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

α) Ἡ αὐθαιρεσία: Ὁ Παλαμᾶς δὲν ἐξετάζεται σὰν ἑνιαία, πολυσύνθετη καὶ πολύπλευρη προσωπικότητα σὰν πολύφωνος ποιητὴς καὶ ταξιδευτὴς στοχαστής. Δὲν ἐξετάζεται ὁλόκληρος ὁ Παλαμᾶς. Ἐνδιαφέρει ἡ κομματική του ἐπιστράτευσι. Γι' αὐτὸ ἀπομονώνεται ἕνα καὶ μόνο παλαμικὸ ἔργο, «Ὁ Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ προβάλλεται ἡ ἀξίωσι ὅτι αὐτὸ καὶ μόνο αὐτὸ ἐκφράζει τὸν «ἀληθινὸ» Παλαμᾶ. Μὲ τὸ ὑπόλοιπο ἔργο του *«ὁ Παλαμᾶς ἔπεσε στὸ θανάσιμο ἁμάρτημα τοῦ (σωβινισμοῦ).., μᾶς φανέρωσε ἕναν Παλαμᾶ τῆς κατάπτωσης... ἀλλὰ γιὰ τὸ λαὸ ὁ ἀληθινὸς Παλαμᾶς παραμένει ὁ Παλαμᾶς τοῦ «Δωδεκάλογου» (Ν. Ζαχαριάδη «Ὁ Ἀληθινὸς Παλαμᾶς» σελ. 67-ἐκδ. «Τὰ Νέα Βιβλία» Ἀθ. 1945).*

β) Ὁ Μονισμός: Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἕνα ἔργο τοῦ Παλαμᾶ ἐξετάζεται μονόπλευρα, ἀποσπασματικά, κάτω ἀπὸ ἕνα καὶ μοναδικὸ παραμορφωτικὸ πρῖσμα.

"Όπως είναι γνωστό ό «12λογος» είναι ένας άπό τούς καρπούς τοῦ μεγάλου κινήματος τοῦ Δημοτικισμοῦ. Ὁ Ζαχαριάδης άγνοεῖ αὐτὸ τὸ γεγονὸς ὅπως ἀγνοεῖ καὶ ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ τεράστιο ἀνανεωτικὸ κίνημα. Καὶ ἔχει φυσικὰ τοὺς λόγους του γι' αὐτό. Γιατὶ ὁ Δημοτικισμός, δὲν ἦταν μόνο ἕνα γλωσσικὸ κίνημα μὰ καὶ μιὰ μεγάλη ἐξόρμησι γιὰ ἀνανέωσι, ἀλλαγὴ καὶ γόνιμη ἀναδιοργάνωσι τῆς πνευματικῆς ἐθνικῆς μας κληρονομιᾶς μὲ σκοπὸ τὴν ὁλοκλήρωσι τῶν ἐθνικῶν ἐπιδιώξεων τοῦ 1821. Ἦταν ἡ ἔκφρασι στὸ πνευματικὸ πεδίο ἑνὸς γενικότερου ἐκσυγχρονιστικοῦ κινήματος ποὺ ἐκδηλώνεται στὰ τέλη τοῦ περασμένου καὶ στὶς ἀρχὲς αὐτοῦ τοῦ αἰώνα σὲ ὅλες τὶς σφαῖρες τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς.

Στὴν οἰκονομία ἔχουμε τοὺς πρώτους σιδηροδρόμους, τὰ πρῶτα ἐργοστάσια, τὴν μετατροπὴ τῆς ἱστιοπλοΐας σὲ ἀτμοπλοΐα. Στὴν πολιτικὴ ζωὴ ἐμφανίζονται ὁ Χ. Τρικούπης καὶ μετὰ ὁ Ε. Βενιζέλος. Ἡ ἧττα τοῦ 1897 ἐνισχύει μὲ μιὰ γόνιμη ὀργὴ αὐτὸ τὸ κίνημα γιὰ ἀνανέωσι. Ἔτσι φθάνουμε στὸ Γουδὶ καὶ στὸ 1912—13, ποὺ εἶναι ἕνα ὁρμητικὸ ἅλμα γιὰ τὴν πραγμάτωσι τῆς Μεγάλης Ἰδέας τοῦ Ἔθνους. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἐποχὴ τῆς ἐθνικῆς ἐξάρσεως ποὺ φυσικὰ δὲν ἀρέσει στὸν κομμουνισμό, γέννησε καὶ τὸν «12λογο» ποὺ ἐκφράζει τὴν ὁρμητικὴ διάθεσι τῆς διανοούμενης νεολαίας γιὰ ἐθνικὴ ἀναγέννησι (ὄχι γιὰ κοινωνικὴ ἐπανάστασι). «Εἶμαι ποιητὴς τοῦ καιροῦ μου ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΜΟΥ» λέγει ὁ Παλαμᾶς στὸν «12λογο». Σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο κίνημα ὅπως σὲ κάθε ὁρμητικὴ πορεία ἔρχονται νὰ ἀνακατευτοῦν καὶ μερικὰ ἄλλα στοιχεῖα. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ ὁ Νιτσεϊσμὸς ποὺ ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἐπηρέαζε ἕνα σημαντικὸ τμῆμα τῶν Ἑλλήνων διανοουμένων. Ἄλλο στοιχεῖο εἶναι ἕνας θολὸς οὐτοπικὸς καὶ ἀνθρωπιστικὸς σοσιαλισμὸς ποὺ φυσικὰ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν κομμουνισμό. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἐπηρεάζουν λοιπὸν καὶ τὸν «12λογο» τοῦ Γύφτου».

Ὁ Ζαχαριάδης ὅμως τὰ ἀγνοεῖ ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν βλέπει στὸν «12λογο» παρὰ μόνο τὰ λίγα θολὰ σοσιαλιστικὰ στοιχεῖα ποὺ καὶ αὐτὰ ἐντελῶς αὐθαίρετα τὰ μετατρέπει σὲ κομμουνιστικά.

4. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐξάγονται τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα.

α) Ὁ Παλαμᾶς εἶναι ὑλιστής. *«Βασικὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ Γύφτου εἶναι ἡ ἀπόλυτη προσήλωσή του στὶς ὑλικὲς γήϊνες δυνάμεις, ἡ ἄρνηση κάθε προσήλωσης στὰ ξεθωριασμένα ἰδανικά» (=Μ. Ἰδέα) (σελ. 32).* Πρόκειται γιὰ μιὰ σκόπιμη σύγχισι ἀνάμεσα στὸν ὑλισμὸ καὶ στὸ ἀνανεωτικὸ πνεῦμα τοῦ ποιητῆ ποὺ μένει πάντα ἰδεαλιστὴς πιστεύοντας *«στὴν ὑπέρτατη κορφὴ —τὴν Ἰδέα».* Ὁ ἴδιος ὁ Παλαμᾶς τὸ ξέρει καὶ τὸ λέει πῶς στάθηκε πάντα ἕνας μέχρις ἐλαττώματος ἰδεαλιστής. *«Βρέθηκε σὰν πολὺ στοχαστικὴ—καὶ σὰν πολὺ ὀνειρόπλεχτη ἡ ψυχή μας».* Ἄλλωστε ὁλόκληρος ὁ «12λογος» δὲν εἶναι παρὰ ἕνα *«παθητικὸ σκοῦσμα»* καὶ *«κούφιο ὄνειρο»* ὅπως τὸν χαρακτηρίζει ὁ ποιητὴς ποὺ τραγουδᾶ *«κάποια ὁράματα τοῦ νοῦ—καὶ κάποια καρδιοχτύπια».* Ὅλος ὁ «12λογος» εἶναι μιὰ αὐταπάτη μᾶς λέει ὁ δημιουργός του, γιατὶ *«ὄντας δειλὰ στὸν κόσμο κι' ἀνήμπορος βρεθῶ—τολμῶ μὲ σένα Ἀπάτη. Ψέμα μὲ σὲ μπορῶ».* Εἶναι αὐτὸ ὑλισμός; Ὄχι βέβαια.

β) Ὁ Παλαμᾶς εἶναι ὀπαδὸς τῆς μαρξιστικῆς διαλεκτικῆς. Γιατί τάχα εἶναι ἕνας «κοινωνικὸς ἐπαναστάτης» ποὺ γκρεμίζει τὰ παλιὰ καὶ θέλει *«μιὰ καινούρια διόρθωση» (σελ. 53).* Καὶ ξέρει ὅτι *«ἡ σύγκρουση τῶν ἀντιθέσεων, ἡ πάλη στὴ φύση καὶ στὴν κοινωνία, νά ποιά εἶναι ἡ δύναμη ποὺ κινᾶ πρὸς τὰ μπρός» (σελ. 55).* Πρόκειται καὶ πάλι γιὰ ἀπόλυτη σύγχυσι: Στὸν «12λογο» δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ταξικὴ κοινωνικὴ ἐπανάστασι. Ὁ ἥρωας εἶναι ἕνας Γύφτος δηλαδὴ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν πιστεύει σὲ τίποτα, μιὰ μορφὴ ὄχι κομμουνιστικὴ μὰ Νιτσεϊκή. Ὁ ἐπαναστατισμός του ἀρνητικὸς (Νιτσεϊκὸς) στὴν ἀρχή, θετικὸς (Ἐθνικὸς) ὕστερα, δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ σχέ-

σι μὲ τὸν ταξικὸ κομμουνιστικὸ ἐπαναστατισμό. Ἡ κίνησί του εἶναι φιλοσοφικὴ καὶ λυρικὴ ὄχι ταξικὴ καὶ κομματική.

Ὁ Γύφτος μένει «γύφτος» καὶ τραβᾶ «ἀσυντρόφιαστος τὸ δικό του δρόμο πάλι». Καὶ τότε ἀρνιέται τὰ πάντα. Δὲν θέλει νὰ διορθώσει μὰ νὰ καταδικάσει, νὰ σαρκάσει. Ἔτσι ἀπορρίπτει ὄχι τὴ θρησκεία ὅπως νομίζει ὁ Ζαχαριάδης, μὰ τὴν Πίστι γενικὰ καὶ γίνεται *«τοῦ Τίποτε πατελέφτερος ὁ κράχτης»*. Ὅταν τοῦ προσφέρουν μιὰ πατρίδα, ἀπαντᾶ *«Γιούχα καὶ πάντα γιούχα τῶν πατρίδων»* ὄχι ὅμως γιατὶ εἶναι τάχα «διεθνιστής» μὰ γιατὶ εἶναι τὸ Ἄτομο στὸ ἀποκορύφωμά του, εἶναι ὁ Γύφτος, ὁ καθολικὸς ἀρνητής. Στὸ τέλος ὅμως ὁ βαθύτατα Ἕλληνας Παλαμᾶς, αὐτὸς ποὺ στάθηκε ὁ πιὸ ζωντανὸς καὶ ὁ πιὸ φωτεινὸς ἑρμηνευτὴς τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας στὴν Ἑλλάδα, ξεπερνᾶ τὴν ἀρχικὴ Νιτσεϊκὴ ἀτομιστικὴ ἄρνησί του. Καὶ ἀνασταίνει μέσα του ὅσα γκρέμισε. Τὴν Πίστι, τὴν Πατρίδα, τὴν Ἀγάπη, τὴν Ἰδέα γενικά. Σὰν Ἰδεαλιστὴς ἀνασταίνει αἰώνιες ἀξίες.

γ) Ὁ Παλαμᾶς εἶναι κοινωνικὸς ἐπαναστάτης. *«Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὄνομα τοῦ Γύφτου ποὺ παίρνει, γιατὶ μέσα στὴν ἐργατιὰ γύφτοι λέγονται οἱ σιδεράδες καὶ οἱ μηχανουργοὶ (!) δηλαδὴ οἱ πιὸ βιομηχανικοὶ ἐργάτες(!) (σελ. 63)*. Δηλαδὴ ὁ Γύφτος εἶναι τὸ «προλεταριάτο»! Καὶ ὅμως ὁ Παλαμᾶς μᾶς παρουσιάζει τὸ Γύφτο νὰ δοκιμάζει κάποτε νὰ γίνει «χαλκιὰς»=σιδηρουργὸς (ἄρα δὲν ἦταν ἐξ ἀρχῆς) ἀλλὰ γρήγορα τὰ παρατᾶ καὶ γίνεται μουσικὸς γιατὶ δὲ μπορεῖ νὰ συμβιβαστεῖ μὲ τὸ πραχτικό, τὸ κοινωνικὸ καὶ ἀντὶ γιὰ ἐργαλεῖα φτιάνει *«ἀνωφέλευτα, ἀχρείαστα, ἀλλόκοτα καὶ περιττὰ ὄντα»*. Δὲν εἶναι λοιπὸν βιομηχανικὸς ἐργάτης, εἶναι ποιητής. Ὁ Γύφτος δὲν εἶναι τὸ προλεταριάτο. Ἄλλωστε καὶ στὸ τέλος ὁ Γύφτος μένει μόνος *«στὰ πλατειὰ τῆς ἐρμηᾶς»* καὶ ὁ 12λογος κλείνει Νιτσεϊκά. *«Μέσα στοὺς ξεχωριστοὺς—ὁ ξεχωριστὸς ἐγὼ εἶμαι — Μὲς στῆς φυλακῆς τοὺς διαλεχτοὺς—εἶμαι ὁ διαλεχτὸς ἐγὼ—τοῦ φυλακωτῆ—τρισωϊμὲ καὶ τρισαλλοί»*.

5. Γενικὸ συμπέρασμα τοῦ Ζαχαριάδη εἶναι ὅτι ὁ Παλαμᾶς εἶναι ἐναντίον *«οὐτοπιστικῶν θεωριῶν ὅπως ἡ Μ. Ἰδέα»* καὶ ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς ποὺ θὰ τὴν πραγματοποιήσουν *«οἱ ζωνταιὲς παραγωγικὲς δυνάμεις τοῦ τόπου». (σελ. 66)*. Αὐτὴ εἶναι ἡ κομμουνιστικὴ ἑρμηνεία τοῦ «12λόγου». Ὅτι τὸ περιεχόμενό του εἶναι ἡ ταξικὴ ἐπανάστασι. Ἀντίθετα μιὰ ἄλλη ἑρμηνεία τὸν βλέπει σὰν ἐθνικὸ ἔπος (Π. Βλαστός, Γ. Δραγούμης, Δ. Ταγκόπουλος, Π. Νιρβάνας). Μιὰ τρίτη τέλος ἑρμηνεία τὸν βλέπει σὰν ὕμνο στὴν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου (Α. Καραντώνης, Μ. Μπριόν, Κουζόπουλος). Ποιὸς ἀπὸ ὅλους εἶναι λοιπὸν ὁ «ἀληθινὸς» Παλαμᾶς; Κατὰ τὴ γνώμη μου ὁ 12λογος εἶναι πρῶτα ἀπ' ὅλα ἐθνικὸ ἔπος. Μαζὶ μ' αὐτὸ εἶναι καὶ ἕνας ὕμνος στὸ ἀνυπόταχτο ἄτομο. Καὶ τέλος, ἀναμφισβήτητα διαπνέεται ἀπὸ μιὰν ἔντονα ἐπαναστατικὴ διάθεσι ὄχι ὅμως κομμουνιστικὴ ἀλλὰ ἀντίθετα, ἐθνο-ἀναγεννητική. Ὁ Γύφτος—Παλαμᾶς εἶναι τὸ διαλεχτὸ καὶ ἐλεύθερο ἄτομο ποὺ μὲ μιὰ ἐσωτερικὴ πάλη μετατρέπεται σὲ ἐθνικὸ προφήτη γιὰ νὰ καταδικάσει τὰ σάπια καὶ νὰ ἀναφτερώσει τὶς ἐλπίδες τοῦ Γένους του τραγουδώντας τὴν Ἀνάστασι ποὺ θαρθεῖ αὔριο, ὅταν ἡ Ἑλλάδα ἀποκτήσει ξανὰ *«τὰ φτερὰ τὰ πρωτεινά της τὰ μεγάλα»*.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ ΣΤΗΝ ΜΟΣΧΑ

Ὁ γνωστὸς σοβιετικὸς προπαγανδιστὴς Η. Ἔρεμπουργκ ἔγραψε κάποτε: *«Καὶ ἂν ἀκόμη σκεπάσουμε ὁλόκληρη τὴ γῆ μὲ ἕνα στρῶμα ἀσφάλτου, πάλι κάπου θὰ βρεθῆ μιὰ σχισμὴ γιὰ νὰ φυτρώση λίγο χορτάρι».*

Προφανῶς ἡ ὡραία αὐτὴ φράσις ἐγράφη σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπογοητεύσεως τοῦ Η. Ἔρεμπουργκ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς προπαγάνδας του ποὺ ὅλο καὶ κάποια ρωγμὴ καταστρέφει τὴν τεχνητὰ ὁμοιόμορφη ἐπιφάνειά της, ἀφίνοντας νὰ φανῆ καὶ λίγη ἀλήθεια. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μειονέκτημα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Ἡ ἀπόλυτη, ἡ ἀδιάλλακτη, ἡ ἀσυμφιλίωτη ἀντεπίθεσί της πρὸς τὴν πραγματικότητα, πρὸς τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ κάπου-κάπου ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ ἐπιτήδειοι προπαγανδισταὶ τοῦ κομμουνισμοῦ, σὰν τὸν Η. Ἔρεμπουργκ τὴν παθαίνουν καὶ θέλοντας καὶ μὴ ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογήσουν καὶ

μερικὲς πικρότατες ἀλήθειες. Πολὺ περισσότερο βέβαια παθαίνει κάτι τέτοια ἡ «Αὐγὴ» ποὺ δὲν ἔχει κἂν τὴν τέλεια τεχνικὴ ἑνὸς σωστὰ ἐκπαιδευμένου προπαγανδιστοῦ. Καὶ ἀρκετὲς φορὲς οἱ στῆλες της λένε κατὰ λάθος ἢ ἀπὸ ἀνάγκη καὶ μερικὲς ἀλήθειες. Ἔτσι κάποτε ὁ ἀπεσταλμένος τῆς «Αὐγῆς» στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. κ. Ε. Παντελέσκος ἔγραψε ἀπὸ τὶς στῆλες της τὸν Ἰούλιο τοῦ 1960 ὄχι λίγες καταπληκτικὲς ὁμολογίες γιὰ τὴν πανάθλια σοβιετικὴ πραγματικότητα. Παραδεχόταν τὴν ἀνυπαρξία Δημοκρατίας, τὸ χαμηλὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο, τὴν δυστυχία τῆς ἀγροτιᾶς, τὶς ἀπερίγραπτες σπατάλες τοῦ καθεστῶτος, τὴν ὕπαρξι ταξικῶν διακρίσεων, τὴν διαφθορὰ τῶν πλουσίων, τὴ σκλαβιὰ τοῦ ἐργάτη, τὶς ἐπαναστατικὰ νεωτεριστικὲς τάσεις τῆς νεολαίας, τὸν ἰδεολογικὸ μαρασμό, τὴν καταπίεσι τοῦ ἀτόμου, κλπ. κλπ. (1)

Τώρα, μετὰ τὸν κ. Παντελέσκο, καὶ ἕνας ἄλλος συνεργάτης τῆς «Αὐγῆς», ὁ κ. Σπ. Λιναρδᾶτος πῆγε στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ μᾶς δίνει ἀπὸ τὶς σελίδες της τὶς ἐντυπώσεις του, μὲ ὡραίους, προπαγανδιστικοὺς τίτλους ἀλλὰ καὶ μὲ μερικὲς χαρακτηριστικὲς ὁμολογίες.

Στὶς 12 Νοεμβρίου 1961 ὁμολογεῖ ὅτι ὁ σοβιετικὸς πολίτης «συναντᾶ ἀκόμη πολλὲς δυσκολίες» καὶ ὅτι «τὸ βιοτικό του ἐπίπεδο μποροῦσε νὰ ἦταν ἀκόμη ἀνώτερο», ἀλλὰ «ὅμως δὲν μεμψιμοιρεῖ γι' αὐτό» ἐπειδὴ τάχα καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὴν σοβιετικὴ «βοήθεια» πρὸς τὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες καὶ στὶς μεγάλες στρατιωτικὲς δαπάνες. Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπὸ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι ἡ κατάστασις εἶναι δικαιολογημένη καὶ ὅτι οἱ σοβιετικοὶ «δὲν μεμψιμοιροῦν» (ποιός τολμᾶ;) τὸ γεγονὸς παραμένει ὅτι ὁ κομμουνιστὴς κ. Λιναρδᾶτος διαπιστώνει πὼς ὁ ἄνθρωπος στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ζεῖ μὲ δυσκολίες καὶ ἐλλείψεις.

Στὶς 14 Νοεμβρίου 1961, ὁ ἴδιος δημοσιογράφος γράφει :

«Ἀσφαλῶς, στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση ὑπάρχουν ἀκόμα πολλὲς δυσκολίες καὶ ἀδυναμίες γιὰ τὶς ὁποῖες μπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ», ὁ ἴδιος ὅμως προτιμᾶ νὰ τὸ ἀποφύγῃ!

Στὶς 15 Νοεμβρίου ὅμως μέσα στοὺς διθυράμβους του γιὰ τὴν σοβιετικὴ ζωὴ τοῦ ξεφεύγουν καὶ μερικὲς παραφωνίες :

«Γίνεται πραγματικὸς ἀγώνας δρόμου τῆς παραγωγῆς γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ καλύψῃ τὶς ἀνάγκες τῆς καταναλώσεως... ὁρισμένες φορὲς πρέπει νὰ γραφτῇς μερικὲς βδομάδες πρὶν γιὰ νὰ πάρῃς τὸ ψυγεῖο π.χ. ποὺ προτιμᾶς καὶ ὄχι ἄλλου τύπου... Ὑστεροῦν ἀκόμα στὰ εἴδη ἱματισμοῦ. Εἶναι στερεὰ ἀλλὰ δὲν εἶναι, σχετικὰ μὲ τὰ ἄλλα εἴδη, φθηνά... δὲν μπόρεσε νὰ δημιουργηθῇ ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια ὑψηλὸ ἐπίπεδο σοβιετικῆς μόδας καὶ νὰ καλλιεργηθῇ σ' αὐτὸν τὸν τομέα τὸ γοῦστο τοῦ κόσμου... οἱ περισσότεροι δὲν εἶναι ντυμένοι μὲ γοῦστο... ὑστερεῖ ὄχι μόνο ἡ σοβιετικὴ βιτρίνα ἀλλὰ καὶ ἡ συσκευασία τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ὁ ρυθμὸς ἐξυπηρετήσεως τοῦ κοινοῦ ἀπὸ τοὺς πωλητές...»

Στὸ ἴδιο φύλλο μᾶς γράφει καὶ γιὰ τὶς ταξικὲς διαφορὲς στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. Σὲ κάποιο ἐργοστάσιο ποὺ πῆγε *«ὁ μέσος μηνιαῖος μισθὸς εἶναι 95—96 ρούβλια (2)... οἱ ἀνειδίκευτοι παίρνουν 42—50 ρούβλια τὸν μῆνα (3)... στοὺς μηχανικοὺς ὁ μισθὸς φθάνει τὰ 150—200 ρούβλια (4)».*

Ἔτσι ὁ ἀνειδίκευτος ἐργάτης παίρνει τὸ 1/5 τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μηχανικοῦ. Σὲ τί διαφέρει λοιπὸν αὐτὸ τὸ «ἀταξικὸ σοσιαλιστικὸ» καθεστὼς ἀπὸ τὸν «ταξικὸ καπιταλισμό»;

Μὲ τέτοιους χαμηλοὺς μισθοὺς εἶναι φυσικὸ αὐτὸ ποὺ γράφει στὴν «Αὐγὴ» τῆς 16ης Νοεμβρίου 1961, ὅτι δηλ. *«στὴν Σοβ. Ἕνωση δὲν ὑπάρχει σχεδὸν κανένα σπίτι ποὺ νὰ ζῇ μὲ τὸ μισθὸ ἑνὸς μέλους του».* Πῶς νὰ ζήσῃ ὁ ἄνδρας τὴν γυναίκα του, τοὺς γονεῖς του καὶ τὰ παιδιά του μὲ τέτοιες ἀποδοχές; Ἀναγκάζονται λοιπὸν ὅ λ ο ι ν ὰ δ ο υ λ ε ύ ο υ ν κ α ὶ ἔ τ σ ι σὲ μιὰ οἰκογένεια *«ὅλα τὰ μέλη της μετέχουν στὴν διαμόρφωση τοῦ οἰκογενειακοῦ εἰσοδήματος».*

Ἀλλὰ ἡ οἰκογένεια δὲν δοκιμάζεται μόνο ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀναγκαστικὴ ἐξωοικιακὴ ἀπασχόλησι

---

(1) Ἴδε τὸ ἄρθρο μας: «Τί εἶδε ἕνας ἀπεσταλμένος τῆς ΕΔΑ στὴν Σοβιετικὴ Ρωσία», τεῦχος Σεπτεμβρίου 1960, σελ. 29.

(2) Ἡ ἀγοραστικὴ δύναμις 1 (νέου) ρουβλιοῦ εἶναι στὴν πραγματικότητα ἕνα πρὸς 10 ἑλληνικὲς δραχμές. Δηλ. κατὰ τὸν συνεργάτη τῆς Αὐγῆς, ὁ μέσος μισθὸς στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. εἶναι 950 δρχ.!

(3) Πῶς ζοῦν μὲ 420 ὡς 500 δρχ.;

(4) Δηλαδὴ ὁ μισθός τους ἀντιστοιχεῖ σὰν πραγματικὴ ἀγοραστικὴ δύναμις μὲ 1500-2000 ἑλληνικὲς δραχμές.

όλων τῶν μελῶν της. Πλήττεται καὶ ἀπὸ τὴν κρίσι στέγης. Ὁ κ. Λιναρδᾶτος τὸ ὁμολογεῖ σχεδὸν ...κυνικά! Γράφει στὶς 16 Νοεμβρίου 1961 στὴν «Αὐγή»:

«Στὴν Μόσχα ὑπάρχει ἀκόμη ὀξὺ στεγαστικὸ πρόβλημα. Τέτοιο πρόβλημα ὑπάρχει καὶ σὲ ἄλλες πόλεις... Ὑπάρχουν ἀκόμη στὴν Μόσχα οἰκογένειες ποὺ μένουν σ' ἕνα δωμάτιο. Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ μερικὰ παλιὰ ξύλινα σπίτια ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὶς δικές μας παράγκες, ἀλλὰ δὲν ἀνταποκρίνονται ὁπωσδήποτε στὶς σημερινὲς ἀπαιτήσεις».

Νά λοιπὸν ποὺ ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης τῆς κομμουνιστικῆς «Αὐγῆς» ὁμολογεῖ ὅτι στὴν Μόσχα ὑπάρχουν ἀκόμη, ὕστερα ἀπὸ 44 χρόνια κομμουνισμοῦ, ξύλινες παράγκες! Ἡ μόνη του παρηγοριὰ εἶναι ὅτι «δὲν μοιάζουν» μὲ τὶς ἐλάχιστες παράγκες ποὺ ἔχουν ἀπομείνει στὴν χώρα μας καὶ ποὺ σὲ ἕνα ἢ δυὸ χρόνια δὲν θὰ ὑπάρχουν πιά. Ἀλλὰ τὸ ὅτι οἱ μοσχοβίτικες παράγκες εἶναι κάπως προσαρμοσμένες στὸ εἴκοσι ὑπὸ τὸ μηδὲν τοῦ ρωσικοῦ χειμῶνα δὲν ἀλλάζει τὴν φύσι τους. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς Μόσχας ἁπλώνονται ἀπέραντες συνοικίες μὲ ξύλινα σπίτια, χωρὶς τρεχούμενο νερό, χωρὶς στοιχειώδεις ἀνέσεις καὶ χωρὶς ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους. Ἐκεῖ βουλιάζεις στὴ λάσπη τὸ χειμῶνα ἢ πνίγεσαι στὴ σκόνη τὸ καλοκαίρι καὶ οἱ γυναῖκες κουβαλοῦν τὸ νερὸ μὲ κουβάδες ἀπὸ τὶς βρύσες τοῦ δρόμου. Καὶ ὅταν αὐτὰ συμβαίνουν στὴν πρωτεύουσα τοῦ «σοσιαλισμοῦ», καταλαβαίνει κανεὶς τί γίνεται στὶς μακρυνὲς ἐπαρχίες, λ.χ. τοῦ Οὐζμπεκιστὰν ἢ τοῦ Καζακστάν.

Ὁ κ. Λιναρδᾶτος ἔννοιωσε φαίνεται ὅτι ἡ εἰκόνα ποὺ ἔδωσε γιὰ τὴν ζωὴ στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἐνθουσιώδης. Γι' αὐτὸ στὸ τελευταῖο ρεπορτάζ του, στὶς 17 Νοεμβρίου 1961, προσπάθησε νὰ μειώση τὸν δυσμενῆ ἀντίκτυπο τῶν ὁμολογιῶν του, γράφοντας ὅτι *«οἱ σοβιετικοὶ βλέπουν πὼς ἡ ἐποχὴ τῶν στερήσεων πέρασε, καὶ βλέπουν νὰ ξανοίγεται μπροστά τους ἕνα μέλλον ἀφθονίας».* Ἄρα ὡς τώρα, 44 ὁλόκληρα χρόνια ὁ κομμουνισμὸς ἦταν μιὰ ἐποχὴ στερήσεων! Καὶ ἡ ἀφθονία ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι κάτι μακρυνὸ ποὺ τοποθετεῖται στὸ ἄπιαστο μέλλον!

Ὁμολογεῖ ἀκόμη ὁ κ. Λιναρδᾶτος ὅτι στὴν «χώρα τοῦ σοσιαλισμοῦ» οἱ γυναῖκες δουλεύουν σὲ βαρειὰ ἀνδρικὰ ἐπαγγέλματα καὶ δίνει τὴν δικαιολογία ὅτι αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ *«δουλεύουν καὶ στὴν θέσι τῶν ἀνδρῶν ποὺ χάθηκαν στὸν πόλεμο».*

Τέλος ὁ κ. Λιναρδᾶτος παραδέχεται μὲ μισόλογα καὶ τὴν διαφθορὰ τῆς σοβιετικῆς νεολαίας ἢ τὴν ἀντίθεσί της πρὸς τὸ καθεστώς. Γράφει στὶς 17 Νοεμβρίου, ὅτι στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ὑπάρχει «ἀνησυχία» γιατὶ *«ἕνα τμῆμα, ἔστω καὶ μικρό, τῆς νεολαίας, δὲν εὑρίσκεται στὸν ὀρθὸ δρόμο τοῦ κομμουνιστικοῦ, τοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος.... πλανᾶται τὸ ἐρώτημα μήπως ἕνα, ἔστω καὶ πολὺ μικρό, κομμάτι τῆς νεολαίας εἶναι ὑπερβολικὰ ξέγνοιαστο, ἀδιάφορο γιὰ τὰ κοινά, ἐπηρεασμένο καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὸν δυτικὸ τρόπο ζωῆς».*

Ἀρκετὲς λοιπὸν εἶναι οἱ ὁμολογίες τοῦ κ. Λιναρδάτου. Καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι ὅσα ἀναφέρει τὰ διαπίστωσε χωρὶς νὰ ἔρθη καλὰ-καλὰ σὲ πραγματικὴ ἐπαφὴ μὲ τὴν σοβιετικὴ ζωή.

Πράγματι, ὁ ἴδιος μᾶς πληροφορεῖ στὴν «Αὐγή» τῆς 12 Νοεμβρίου 1961 ὅτι δὲν πῆγε στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. μὲ δημοσιογραφικὴ ἀποστολὴ καὶ ὅτι *«τὸν πιὸ πολὺ καιρὸ τὸν περάσαμε σ' ἕνα νοσοκομεῖο καὶ ἔτσι περιορίστηκε πολὺ τὸ ὀπτικό μας πεδίο».* Ἄλλωστε, ὅπως παρατηρεῖ πολὺ σωστά, *«θἆναι ἀστεῖο νὰ ἰσχυρισθῆ κανεὶς πὼς σὲ λίγους μῆνες μέσα μπορεῖ νὰ γνωρίση αὐτὴ τὴν ἀπέραντη χώρα ἢ ἔστω καὶ μόνο τὴ Μόσχα».* Ἀφοῦ λοιπὸν μέσα σὲ ἕνα ἀνεπαρκὲς χρονικὸ διάστημα καὶ μὲ «πολὺ περιορισμένο ὀπτικὸ πεδίο» μπόρεσε νὰ δῆ τόσες κακὲς πλευρὲς τῆς σοβιετικῆς ζωῆς καὶ νὰ χάση τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε ἄλλοτε γι' αὐτήν, σκεφθῆτε τί θὰ γινόταν ἂν γνώριζε πραγματικὰ αὐτὴν τὴν ζωή! Ἀλλὰ τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ δυνατότητα νὰ μᾶς δώση ἀπὸ τὴν «Αὐγή», τὶς τόσο ἐνδιαφέρουσες ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ.

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Α' Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1951 συνῆλθε στὸ Βουκουρέστι ἡ 2η ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἡ ὁλομέλεια αὐτὴ ἔχει μεγάλη σημάσία γιατὶ ἐπεξεργάσθηκε λεπτομερειακὰ τὶς νέες μεθόδους δράσεως τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν Ἑλλάδα μέσα στὶς καινούριες συνθῆκες ποὺ διαμορφώθηκαν μετὰ τὴν ἧττα τῆς ἐνόπλου κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὴν ἀνάληψι νομιμοφανοῦς δράσεως μὲ τὴν δημιουργία τῆς Ε.Δ.Α. Ἡ ὁλομέλεια ἐκείνη κατάστρωσε ἕνα πρόγραμμα μακρᾶς πνοῆς, ποὺ ἀπὸ τότε ἀποτελεῖ τὴν βάσι ὅλης τῆς κομμουνιστικῆς δρρστηριότητος στὴ χώρα μας μὲ σκοπὸ τὴν ὡρίμανσι τῶν προϋποθέσεων γιὰ μιὰ νέα μελλοντικὴ κομμουνιστικὴ ἐξόρμησι. Τὴν μεγαλύτερη προσοχή της ἡ ὁλομέλεια τὴν συγκέντρωσε στὸ «ἰδεολογικὸ ζήτημα», ποὺ ἀποτέλεσε καὶ τὸ κύριο θέμα τῶν συζητήσεων, γιατὶ ἀκριβῶς ὁ κομμουνισμὸς ἀποφάσισε νὰ μεταμορφώσῃ τὸν πόλεμό του στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ ἔνοπλη ρῆξι σὲ πόλεμο ἰδεῶν.

Ὁ τότε ὀργανωτικὸς γραμματέας τοῦ Κ.Κ.Ε., Β. Μπαρτζώτας, εἶπε σχετικά:

> *«Χρειάζεται νὰ ἀνοίξουμε γερὸ μέτωπο ἐνάντια στὴν προσπάθεια τῆς ἀμερικανοκρατίας νὰ διαφθείρῃ τὸ λαό μας μὲ τὴν «πνευματική» καὶ «καλλιτεχνική» της παραγωγή. Πρέπει: Πρῶτο: Νὰ μποϋκοτάρουμε τὰ ἀμερικάνικα βιβλία, περιοδικά, φίλμ, θεατρικὰ ἔργα κλπ. καὶ Δεύτερο: Νὰ ὀργανώσουμε τὴ διάδοση καὶ μελέτη τῆς ἀνθρωπιστικῆς πρωτοπόρας σοβιετικῆς λογοτεχνίας, τῶν σοβιετικῶν φίλμ, τῆς μουσικῆς. Ἡ μορφωτική δοέλειά μας (σ.Σ.=ἰδεολογική—προπαγανδιστική) πρέπει νὰ ὀργανωθῇ πάνω σὲ συγκεκριμένο σχέδιο καὶ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὴν πλούσια πεῖρα τοῦ Μπολσεβίκικου Κόμματος. Τὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο πρέπει νὰ ἐπεξεργασθεῖ καὶ νὰ θέσει σὲ ἐφαρμογὴ μέσα στὸ 1952 τὸ πρόγραμμα τῆς κομματικῆς μορφώσεως...».*

Τὸ σχέδιο τοῦ ἰδεολογικοῦ πολέμου καταστρώθηκε καὶ ἡ ἐφαρμογή του ἄρχισε πράγματι ἀπὸ τό 1952. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο ἄρχισαν νὰ ξεπροβάλλουν οἱ κομμουνιστικοὶ ἐκδοτικοὶ οἶκοι. Ἐμφανίσθηκαν κομμουνιστικὰ καὶ συνοδοιποριακὰ περιοδικά. Κυκλοφόρησαν δελτία, ἐφημερίδες, λευκώματα. Ἄνοιξαν κομμουνιστικὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄρχισε ἡ συστηματικὴ μετάφρασις καὶ ἐκτύπωσις ὅλων τῶν ἔργων τῆς διεθνοῦς κομμουνιστικῆς διανοήσεως. Ἐπιστρατεύθηκαν ἑκατοντάδες πλασιέ. Ἐφαρμόσθηκε τὸ σύστημα τῶν δόσεων. Κινητοποιήθηκαν ἀκόμη καὶ τὰ καλάθια καὶ τὰ καροτσάκια γιὰ τὴν μαζικὴ διοχέτευσι τοῦ κομμουνιστικοῦ ἐντύπου στὴ χώρα.

Δέκα σχεδὸν χρόνια τώρα ὁ κομμουνισμὸς διεξάγει ἕνα μονόπλευρο πόλεμο ἰδεῶν μέσα στὴ χώρα μας. Καταστρέφει συστηματικὰ καὶ ἐπίμονα τὶς ἰδέες τῶν ἀντιπάλων του καὶ διαδίδει ἀκούραστα, σταθερά, ἀκατάπαυστα, τὶς δικές του ἰδέες. Ἔτσι σήμερα φθάσαμε στὸ σημεῖο νὰ λειτουργῇ στὴν Ἑλλάδα ἕνας τρομακτικὸς σὲ ἔκτασι, μέσα καὶ δρᾶσι κομμουνιστικὸς ἐκδοτικός μηχανισμός, ἕνας μηχανισμὸς ποὺ ὅμοιό του δὲν ξαναγνώρισε ποτέ της ἡ χώρα μας.

Ἡ «Σοβιετολογία» δίνει σήμερα στὴ δημοσιότητα μερικὰ ἐνδεικτικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν ἔκτασι τῆς κομμουνιστικῆς ἐκδοτικῆς δραστηριότητος στὴν Ἑλλάδα ἐπισημαίνοντας ἔτσι τὴν ὕπαρξι ἑνὸς ζωτικῆς σημασίας μετώπου, ποὺ πολλοὶ ἴσως νὰ μὴ τὸ ὑποπτεύονται κἄν.

Β' ΜΕΡΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡ ἔρευνά μας ἀγκάλιασε ἕνα διάστημα 8 μόνον μηνῶν, ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1960 ὥς τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1961. Τὸ διάστημα αὐτὸ τὸ χωρίσαμε σὲ δυὸ περιόδους. Γιὰ τὴν πρώτη ἀπὸ τὸν Ἰούνιο ὡς τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1960 (5 μῆνες) χρησιμοποιήσαμε σὰν πηγὴ τὸ «Ἐσωτερικὸ Δελτίο τῆς ΕΔΑ» ποὺ κυκλοφορεῖ μόνο ἀνάμεσα στὰ μέλη της καὶ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα τοὺς δίνει καὶ ἕνα κατάλογο τῶν βιβλίων ποὺ πρέπει νὰ διαβάσουν. Γιὰ τὴν δεύτερη περίοδο, ἀπὸ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1960 ὡς τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1961 (3 μῆνες) χρησιμοποιήσαμε σὰν πηγή μας τὶς ἀγγελίες ἐκδόσεων ποὺ ἔκανε ἡ ἐφημερίδα «Αὐγή». Ἡ ἔρευνα αὐτὴ μᾶς ἔδωσε τοὺς δύο πίνακες ποὺ παραθέτουμε παρακάτω:

1. Ἰούνιος—Ὀκτώβριος 1960

(Ἀπάνθισμα ἀπὸ τὶς κομμουνιστικὲς ἐκδόσεις, ἀπό ἔργα ποὺ ἀναφέρονται στὸ «Ἐσωτερικὸ Δελτίο τῆς ΕΔΑ» σὰν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν αὐτομόρφωσι τῶν κομματικῶν στελεχῶν).

1.—«Ἡ Γ' Σύνοδος τῆς Ε.Δ.Α.» (16 σελ.)
2.—«Τί θὰ δώση ἡ ὕφεση στὴν Ἑλλάδα» (8 σελ.).
3.—«Εἰρήνη καὶ Φιλία».
4.—«Οἱ βάσεις τοῦ μαρξισμοῦ—λενινισμοῦ» (2 τόμοι).
5.—«Σῶστε τὴν Ἑλλάδα» (56 σελ.).
6.—«Ὁ κόσμος ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ πολέμου» (90 σελ.).
7.—«Ἡ ἐγκατάσταση βάσεων πυραύλων» (68 σελ.).
8.—«Συνεννόηση στὰ Βαλκάνια» (108 σελ.).
9.—«Τὸ Α' Πανελλαδικὸ Συνέδριο τῆς Ε.Δ.Α.».
10.—«Ὁ Ἀφοπλισμός».
11.—«Τὸ 7χρονο σχέδιο τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.».
12.—«Νὰ σώσουμε τὴν Δημοκρατία».
13.—«Ὁ νόμος 375».
14.—«Ἡ ἐξουσία τῶν στρατοδικείων ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν».
15.—«Τὸ Πρόγραμμα τῆς Ε.Δ.Α.»
16.—«Ἡ ὑπεράσπιση τῆς Δημοκρατίας» (39 σελ.).
17.—«Ἡ Α' Πανελλαδικὴ Συνδιάσκεψη τῆς Ε.Δ.Α.».
18.—«Γιατί πρέπει νὰ δοθῇ γενικὴ ἀμνηστεία» (37 σελ.).
19 —«Δυόμιση χρόνια Καραμανλικῆς φαυλοκρατίας».
20.—«Dans le pays ou prit naissance la démocratie» γαλ. σελ. 109).
21.—«Τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἔθνους».

22.—«Ὑπόθεση Μ. Γλέζου» (σελ. 480).
23.—«Ἡ προλεταριακὴ Ἐπανάσταση καὶ ὁ Κάουτσκυ». Λένιν.
24.—«Ἡ Ἐλευθερία»—Γκαρωντύ. (σελ. 480).
25.—«Ἕνας κόσμος χωρὶς πόλεμο». Τ. Μπερνὰλ (σ. 567).
26.—«Ὑπερασπισταὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας».
27.—«Ἡ ἐλευθερία στὸν «ἐλεύθερο» κόσμο». Η. Ἠλιοῦ.
28.—«Τὸ 20ὸ συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.».
29.—«Ἡ ἀναβίωση τοῦ Ναζισμοῦ» (λεύκωμα).
30.—«Ὁ δρόμος γιὰ τὴν Ἀλλαγή». (σελ. 67).
31.—«Φροῦτα καὶ λαχανικὰ (σελ. 20).
32.—«Ἡ σιτικὴ «μας» πολιτική» (σελ. 20).
33.—«Τί θὰ γίνει τὸ βαμβάκι μας» (σελ. 20).

Δηλαδὴ σὲ 5 μῆνες τὸ «Δελτίο» τῆς Ε.Δ.Α. ἀναφέρει σὰν ἐπιλογὴ ἀπὸ τὸν ὄγκο τῶν κομμουνιστικῶν ἐκδόσεων, 33 ἔργα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα 5 μεγάλα βιβλία, 1 λεύκωμα, 10 μικρότερα βιβλία καὶ 17 βιβλιάρια καὶ φυλλάδια.

2. Νοέμβριος 1960—Ἰανουάριος 1961

(Κομμουνιστικὲς ἢ φιλοκομμουνιστικὲς ἐκδόσεις ποὺ ἀναγγέλθηκαν ἀπὸ τὴν «Αὐγή»).

1.—«Ἕνας κόσμος δίχως πόλεμο» Τ. Μπερνὰλ (σ. 567).
2.—«Κιλελέρ». Γ. Καρανικόλα. (Ἱστορικό).
3.—«Στοιχειώδεις ἀρχὲς τῆς φιλοσοφίας» Γ. Πόλιτζερ.
4.—«Πολιτικὴ Οἰκονομία». Ἀκαδ. Ε.Σ.Σ.Δ. (σελ. 944).
5.—«Οἱ ρίζες τοῦ ποταμοῦ». Ζ. Σκάρου (μυθ. σ. 650).
6.—«Ἱστορία τῆς ἐπαρχίας Βόλου κι Ἀγυιᾶς». Γ. Κορδάτου (σ. 1044).
7.—«Γέφυρα» Γ. Ρίτσου (ποιήματα).
8.—«Παράθυρο» Γ. Ρίτσου (ποιήματα».
9.—«Ναγκασάκι». Α. Φωτεινοῦ (ἐντυπώσεις).
10.—«Ρουσία» Ν. Καζαντζόκη (ἐντυπώσεις).
11.—«Ἡ Ἑλληνικὴ Ποίηση Ἀνθολογημένη» (4 τόμοι).
12.—«Ὁ Β' Παγκόσμιος Πόλεμος». Ὑπουργ. Ἀμύνης Ε.Σ.Σ.Δ. (3 τόμοι).
13.—«Γαλαρία Νο 7» Κ. Κοτζιᾶ (μυθ.).
14.—«Ἀδελφοὶ Γιερσὼφ» Β. Κοτσέτωφ (μυθ.).
15.—«Ἐλευθερία» Γκαρωντὺ (μαρξιστικὴ μελέτη σ. 480).
16.—«Ἡ δίκη τοῦ Καραϊσκάκη» Η. Παπαστεργιοπούλου (286 σ.).
17.—«Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος». Γ. Κορδάτου (13 τόμοι—8.000 σελ.).
18.—«Ὁ 4ος σπόνδυλος» Μ Λάρνι. (ἀντιαμερικανικὴ σάτυρα).
19.—«Φλογισμένα χρόνια». Τ. Δήμου (μυθ. 350 σ.).
20.—«Καντάτα» Τ. Λειβαδίτη (ποιήματα).
21.—«Αὐτὸ τὸ ἀστέοι εἶναι γιὰ ὅλους μας» (ποιήματα).
22.—«Φυσάει στὰ σταυροδρόμια τοῦ κόσμου» (ποιήματα).
23.—«Ἡ Ἐποποιΐα τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης». Κ. Μπίρκα
24.—«Τὸ ρόδο τῆς Ὑπαπαντῆς» Ρ. Μ Παπᾶ (ποιήματα).
25.—«Ἐκλογὴ ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Ν. Καρβούνη» (σ. 240).
2.—«Ἡ Λέσχη». Σ. Τσίρκα (μυθ. 315 σ.)
27.—«Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἥλιου» Μ. Ἰβανόβσκυ (παιδικὸ. 210 σ.)
28.—«Ἡ ἐποχή μας» (Σατυρικὴ συλλογή).
29.—«Μεσολόγγι» Δ. Φωτιάδη. (4η ἔκδοσι).
30.—«Ἱστορία τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.»
31.—«Οἱ σπουδαιότερες ἐπιχειρήσεις τοῦ μεγάλου πατριωτικοῦ πολέμου». Ὑπουργ. Ἀμύνης Ε.Σ.Σ.Δ.
32.—«Μεγάλη Σοβιετικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια» (4 τόμοι).
33.—«Ἡ ἐπιστήμη τοῦ διαστήματος». Κ. Γκιλζὶν (2α ἔκδοσις).
34.—«Ἱστορία Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας». Γ. Κορδάτου (800 σ.).
35.—«Ἐκλεκτὰ Ἔργα» Β. Λένιν. (4 τόμοι 2.200 σ.).
36.—«Ἅπαντα» Λένιν. (56 τόμοι).
37.—«Ἅπαντα» Μάο—Τσὲ—Τοὺγκ. (4 τόμοι).
38.—«Μεγάλοι στοχαστές» (Βιογραφίες ἀπὸ τὴν Ἐγκυκλ. Ε.Σ.Σ.Δ.).
39.—«Παγκόσμια Ἱστορία» Ἀκαδ. Ε.Σ.Σ.Δ. (20 τόμοι).
40.—«Ἅπαντα» Γ. Ρίτσου. (ποιήματα. 6 τόμοι).
41.—«Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας Ἀκαδ. Ε.Σ.Σ.Δ. (3 τόμοι).

42.—«Σπάρτακος». Χ. Φάστ. (4η ἔκδοσις).
43.—«Πτώση τοῦ Παρισιοῦ». Η. Ἔρεμπουργκ.
44.—«Ἡ φιλικὴ Ἑταιρία». Τ. Βουρνᾶ. (Ἱστορικό).
45.—«Ρεπορτὰζ τοῦ 21ου αἰῶνος». Βασίλιεφ Γκουστώφ.
46.—«Ε.Σ.Σ.Δ.» (3 τόμοι).
47.—«Συμφωνία» Τ. Λειβαδίτη. (ποιήματα).
48.—«Ἱστορία τοῦ παγκοσμίου συνδικαλιστικοῦ κινήματος» Γ. Φόστερ (2 τόμοι).
49.—«Ἐπιτάφιος». Γ. Ρίτσου (ποιήματα).
50.—«Ἀποχαιρετισμὸς» Γ. Ρίτσου (ποιήματα).
51.—«Τὸ Πρόγραμμα τῆς Ε.Δ.Α.».
52.—«Β' Παγκόσμιος Πόλεμος». Ὑπ. Ἐξωτερικῶν Ε.Σ.Σ.Δ.
53.—«Μπαλλάντα τοῦ στρατιώτη» Β. Ἐζώφ—Γ. Τσουχράϊ. (μυθ.).
54.—«Τὸ βάθος τοῦ κόσμου». Ν. Βρεττάκου (ποιήματα).
55.—«Αἷμα καὶ Δάφνες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ» (10 τόμοι 7.500 σε.).

Δηλαδὴ μέσα σὲ τρεῖς μόνο μῆνες ἡ «Αὐγὴ» ἀνήγγειλε τὴν ἔκδοσι 55 ἔργων κομμουνιστικῶν, συνοδοιποριακῶν ἢ ποὺ κατὰ ὁποιονδήποτε τρόπο ἐξυπηρετοῦν τὸν κομμουνισμό. Τὰ 55 αὐτὰ ἔργα ἀποτελοῦνται ἀπὸ 111 τόμους, μὲ ἕνα σύνολο σελίδων ποὺ ξεπερνᾶ τὶς 100.000!

Ἕνα μέρος τῶν ἀναφερομένων ἐκδόσεων δὲν ἔχει ὁλοκληρωθῆ (λ.χ. τὰ «Ἅπαντα τοῦ Λένιν» ἡ «Παγκόσμια Ἱστορία» καὶ δύο-τρία ἄλλα ἔργα)ἀλλὰ ἡ σχετικὴ ἐργασία διεξάγεται μὲ ταχύτατους ρυθμοὺς καὶ θὰ τελειώση πολὺ σύντομα.

Ἄλλωστε πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ὁ κατάλογος ποὺ παραθέτουμε εἶναι ἐλλειπὴς γιατὶ ἡ «Αὐγὴ» δὲν ἀνήγγειλε ὅλες χωρὶς ἐξαίρεσι τὶς κομμουνιστικὲς ἐκδόσεις.

Τέλος ἀναφέρουμε ἐπίσης ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ περιέχει ὁ κατάλογος βγαίνουν σὲ διπλὲς καὶ τριπλὲς ἐκδόσεις ταυτόχρονα. Ἔτσι λ.χ. ἡ «Ἱστορία τοῦ ΚΚΣΕ» ἐκδόθηκε ἀπὸ τοὺς οἴκους «20ὸς αἰώνας» (περιλαμβάνεται στὴν 3τομη ἔκδοσι «ΕΣΣΔ»), «Κάδμος» καὶ «Ἄκμων», ἐνῶ ἡ «Πολιτικὴ Οἰκονομία» τῆς Ἀκαδ. τῆς ΕΣΣΔ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν «Κάδμο» τὸν «Ἄκμονα» καὶ τὴν «Φαιστό».

Φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ πάρα πολλὰ ἄλλα κομμουνιστικὰ ἔργα ποὺ ἐκδόθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν μικρὴ περίοδο ποὺ ἐξετάσαμε ὅπως εἶναι ἡ «Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος» τοῦ Β. Σεργκέγιεφ τὸ «Βυζάντιο» τοῦ Λεφτσένκο, ἡ «Νέα Φρουρά» τοῦ Φαντέγιεφ, «Γιὰ τὸν Λένιν» τοῦ Ι. Στάλιν, τὸ «Κεφάλαιο» τοῦ Κ. Μάρξ, «Ἑλλὰς» ἀπὸ τὴν Μεγάλη Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς ΕΣΣΔ, «Οἱ Βάσεις τοῦ Μσξισμοῦ - Λενινισμοῦ» (2 τόμοι) «Τὸ 9ο κῦμα» τοῦ Ἔρεμπουργκ, «Πῶς δενότανε τὸ ἀτσάλι» τοῦ Ν. Ὀστρόφσκι, «Νέα Κίνα» τοῦ Βερκόρ, ἔργα τοῦ κ. Βάρναλη, τοῦ Μ. Λουντέμη, ἡ «Παγκόσμια Ἱστορία τῆς φιλοσοφίας» τῆς Ἀκαδημίας ΕΣΣΔ, «Ἐκλεκτὰ Ἔργα» τοῦ Ἔγκελς, καὶ ἕνα πλῆθος ἄλλων ἔργων σὲ δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες τόμους, μὲ δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδες σελίδες.

Γ' ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ Ἢ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΙΑΚΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ἡ κομμουνιστικὴ ἐκδοτικὴ δραστηριότης στὴ χώρα μας δὲν ἐξαντλεῖται μόνο μὲ τὰ βιβλία. Ὑπάρχουν καὶ οἱ ἐφημερίδες καθὼς καὶ τὰ περιοδικὰ ποὺ ἢ ἀνήκουν ἄμεσα στὸ κομμουνιστικὸ κίνημα ἢ ἐξαρτῶνται ἀπὸ αὐτὸ ἢ τὸ ἐξυπηρετοῦν κατὰ ὁποιονδήποτε τρόπο συνειδητὰ ἢ ὄχι.

Ἰδοὺ ἕνας σχετικὸς κατάλογος:

α) Ἐφημερίδες :

1.—«Αὐγή». (ἡμερησία πολιτική).
2.—Ἀνεξάρτητος Τύπος» (ἡμερησία, συνοδοιποριακή).
3.—«Ἐλεύθερα Συνδικᾶτα» (ἑβδομαδιαία συνδικαλιστική).
4.—«Νέα Βύρωνος — Δάφνης — Ζωγράφου — Καισαριανῆς » (συνοικιακή).
5.—«Πρόοδος Χαϊδαρίου» (συνοικιακή, συνοδοιποριακή).
6.—«Ἐλεύθερος» (ἑβδομαδιαῖα—ἀγροτικῆς τάσεως).
7.—«Ἐφημερὶς τῶν ποιητῶν» (λογοτεχνική)

β) Περιοδικά:

1.—«'Επιθεώρηση Τέχνης» (λογοτεχνικό).
2.—«'Ιστορικὸν 'Αρχεῖον 'Εθνικῆς 'Αντιστάσεως» (ἱστορικὸ—πολιτικό).
3.—«Δρόμοι τῆς Εἰρήνης» (πολιτικὸ μηνιαῖο).
4.—«Νέα 'Αγροτικὴ 'Επιθεώρησις» (ἀγροτικό).
5.—«"Ερευνα» (συνοδοιποριακό).
6.—«Νέα Οἰκονομία» (οἰκονομολογικό, ἐν μέρει συνοδοιποριακό).
7.—«Πανσπουδαστική» (φοιτητικό).
8.—«'Εσωτερικὸ Δελτίο τῆς Ε.Δ.Α.» (κομματικό).
9.—«Δελτίο» τοῦ 'Ελληνοσοβιετικοῦ Συνδέσμου

Δηλαδὴ ὁ κομμουνισμὸς διαθέτει ἢ ἐπηρεάζει περισσότερο ἢ λιγώτερο 7 ἐφημερίδες καὶ 9 περιοδικὰ ποὺ ἀγκαλιάζουν ὅλους τοὺς τομεῖς τῶν ἐνδιαφερόντων τοῦ κοινοῦ: Λογοτεχνία, πολιτικὴ κ.λπ. καὶ ἀπευθύνονται πρὸς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα: 'Εργάτες, ἀγρότες, φοιτητές, διανοούμενους κ.λπ.

Δ' «ΕΜΜΕΣΕΣ» ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Δὲν εἶναι μόνον οἱ ἀνοιχτὰ κομμουνιστικὲς ἢ συνοδοιποριακὲς ἐκδόσεις. 'Υπάρχουν καὶ οἱ «ἔμμεσες» ἐκδόσεις ποὺ πραγματοποιεῖ ὁ κομμουνισμὸς στὴ χώρα μας ποὺ εἶναι καὶ πιὸ ἐπικίνδυνες γιατὶ ἀπευθύνονται σὲ πλατύτερα στρώματα, διεισδύουν πιὸ εὔκολα σὲ κάθε σπίτι καὶ σὲ κάθε βιβλιοθήκη καὶ διοχετεύουν πιὸ ἀποτελεσματικὰ τὶς κομμουνιστικὲς ἀπόψεις καὶ τὶς μαρξιστικὲς ἀντιλήψεις ἀκριβῶς γιατὶ ἡ διοχέτευσι αὐτὴ γίνεται ἔμμεσα, χωρὶς νὰ προκαλῆ τὴν δυσπιστία τὸ «κούμπωμα» ἢ τὴν ἀντίδρασι τοῦ ἀνύποπτου ἀναγνώστη. Μερικὰ παραδείγματα:

'Η κλασσικὴ «'Ιστορία τοῦ 'Ελληνικοῦ "Εθνους» τοῦ Παπαρρηγοπούλου ποὺ κάθε "Ελληνας θέλει νὰ τὴν ἔχη στὴ βιβλιοθήκη του ἐξεδόθη ἀπὸ φιλοκομμουνιστὰς (ἐκδοτικὸς οἶκος «Σεφερλῆς») σὲ μεγάλο ἀριθμὸ ἀντιτύπων καὶ φυσικὰ ἀγοράσθηκε ἀπὸ χιλιάδες ἄτομα ποὺ δὲν εἶχαν σχέσι μὲ τὸν κομμουνισμό. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἡ «'Ιστορία» εἶχε γίνει μέσο κομμουνιστικῆς προπαγάνδας γιατὶ ἡ ἔκδοσις εἶναι «μετὰ προσθηκῶν, βελτιώσεων καὶ σημειώσεων ὑπὸ Ν.Βέη, ἐπιμέλεια Μανώλη Βασόλα». Οἱ « προσθῆκες» αὐτὲς καὶ αἱ... «βελτιώσεις» (!) συνιστοῦν ἁπλούστατα μιὰ κριτικὴ ἔρευνα καὶ ἀναθεώρηση τοῦ ἔργου τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου μὲ βάσι τὶς μαρξιστικὲς ἀντιλήψεις καὶ τὴν σοβιετικὴ ἱστοριογραφία. Τὸ μεγάλο «κόλπο» ὅμως εἶναι ὁ 7ος τόμος τῆς «'Ιστορίας» ποὺ εἶναι γραμμένος ἀπὸ τοὺς Α. Δεσποτόπουλο, Τ. Βουρνᾶ καὶ Γ. Καχτσόγλου οἱ ὁποῖοι ἐξετάζουν τὰ γεγονότα, ἰδίως ἀπὸ τὸ 1928 ὡς τὸ 1940 μὲ μαρξιστικὰ κριτήρια καὶ ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τοῦ Κ.Κ.Ε.

"Αλλη περίπτωσις εἶναι τὰ «"Απαντα» τοῦ Α. Κάλβου, ὅπου τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ μας ποιητῆ ἐξετάζεται καὶ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς Μ. Αὐγέρη, Κ. Βάρναλη, Ν. Βρεττᾶκο, Γ. Κορδᾶτο καὶ Κ. Πορφύρη οἱ ὁποῖοι βέβαια τὸ «ἑρμηνεύουν» μαρξιστικά.

Παρόμοια εἶναι καὶ ἡ περίπτωσις τῆς ἐκδόσεως «'Η 'Ελληνικὴ Ποίηση 'Ανθολογημένη» ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 4 τόμους μὲ σύνολο σελίδων 3.300. Οἱ κομμουνισταὶ «ἀνθολόγοι» Μ. Αὐγέρης, Β. Ρώτας, Θρ. Σταύρου καὶ Μ. Παπαϊωάννου διάλεξαν μὲ τέτοιο ἀπίθανο τρόπο τὰ ποιήματα ποὺ παραθέτουν καὶ τὰ συνόδευσαν μὲ τόσο ἐκπληκτικὰ σχόλια ὥστε προκάλεσαν τὴν ἐξέγερσι ἀκόμη καὶ μιᾶς μερίδας κομμουνιστῶν ποὺ δὲν ἔχασαν ἀκόμη ἐντελῶς κάθε αἰσθητικὴ ἀντίληψι

"Ετσι λ.χ. ὁ κ. Ν. Βρεττᾶκος στὸ κομμουνιστικὸ λογοτεχνικὸ περιοδικὸ «'Επιθεώρηση Τέχνης» (τεῦχος 'Απριλίου 1960 σελ. 241) ἔγραψε χαρακτηριστικὰ γι' αὐτὴν τὴν πρωτοφανῆ «'Ανθολογία»:

«Ἀρκεῖ ἕνα ποίημα νἄχει τὶς λέξεις «λαός», ψωμὶ» κ.λ.π, γιὰ νὰ ἀνθολογεῖ. Ἔτσι ἕνα μέρος ἀπό τὰ ἀνθολογούμενα ποιήματα δὲ θὰ κρίνονταν σήμερα δημοσιεύσιμα οὔτε καὶ ἀπὸ περιοδικὰ πρωτολείων... (Στὶς βιογραφίες) ὁ Παλαμᾶς κατέχει μισὴ σελίδα, ὁ Σικελιανὸς μιὰ σελίδα, κι ὁ Ρήγας Γκόλφης δύο (!) σελίδες ἐπειδὴ μετάφρασε τὸν ὕμνο τῆς Διεθνοῦς καὶ τὸ Καταστατικὸ τοῦ Σοσιαλεργατικοῦ κόμματος στὴ δημοτική».

Μποροῦμε ἀκόμη νὰ ἀναφέρουμε τὰ «Ἅπαντα» τοῦ Λ. Τολστόη σὲ 5 χρυσόδετους τόμους ποὺ τὰ ἐπιμελήθηκε ὁ Κ. Βάρναλης καὶ ποὺ τὰ συνοδεύουν συνεχῶς τὰ παραμορφωτικὰ κριτικὰ σχόλια τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ τοῦ κ. Μ. Αὐγέρη. Καὶ ὁ κατάλογος θὰ μποροῦσε νὰ συνεχισθῆ γιὰ πολὺ ἀκόμη.

Μιὰ ἄλλη μέθοδος ἐκτὸς ἀπὸ τὶς παραπλανητικὲς ἐκδόσεις εἶναι ἡ διείσδυσις κομμουνιστῶν συνεργατῶν σὲ μὴ κομμουνιστικὰ ἔντυπα. Ἕνα πρόσφατο παράδειγμα εἶναι ἡ «Πελοποννησιακὴ Πρωτοχρονιὰ 1961» ὅπου τοποθέτησαν συνεργασίες τους οἱ γνωστοὶ κομμουνισταὶ Β. Ρώτας, Γ. Ρίτσος, Ν. Βρεττᾶκος, Τ. Βουρνᾶς, Γ. Κορδᾶτος καὶ Δ. Φωτιάδης. Αὐτὸ γίνεται σὲ πολὺ μεγαλύτερη κλίμακα σὲ περιοδικὰ καὶ ἰδίως σὲ ἐφημερίδες. Οἱ κομμουνισταὶ κατορθώνουν νὰ τὶς ἐπηρεάσουν μὲ διαφόρους τρόπους ὅπως εἶναι ἡ τοποθέτησις δικῶν τους ἱκανῶν δημοσιογράφων στὸ συντακτικό τους προσωπικό, ὁ «δανεισμὸς» ἀριστεροῦ κοινοῦ, ἡ ἔμμεση ἐξαγορὰ μὲ τὴν παραχώρησι διαφημίσεων ἢ ἄλλων κειμένων μὲ πληρωμὴ κ.ο.κ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ κομμουνισταὶ κατορθώνουν νὰ διοχετεύουν τὶς ἀπόψεις τους ἀπὸ τὶς στῆλες «ἀστικῶν» ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν προσεγγίζοντας ἔτσι εὐρύτατα κοινωνικὰ στρώματα.

Ἡ κομμουνιστικὴ ἐκδοτικὴ δραστηριότης δὲν περιορίζεται στὸ ἀριστερὸ κοινὸ ἀλλὰ εἴτε ἄμεσα εἴτε ἔμμεσα φθάνει σὲ ὅλες τὶς μερίδες τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ τῆς χώρας.

Ε΄ ΤΡΟΠΟΙ ΔΙΑΘΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Κατ' ἀρχὴν οἱ τιμὲς τῶν κομμουνιστικῶν ἐκδόσεων εἶναι ἐξαιτετικὰ χαμηλές. Ἀλλὰ καὶ αὐτὲς οἱ τιμὲς εἶναι ἐντελῶς θεωρητικὲς γιατὶ ἕνα μέγα μέρος τῶν κομμουνιστικῶν βιβλίων διοχετεύεται στὴν ἀγορὰ σὲ τιμὲς κάτω ἀπὸ τὸ κόστος μὲ τὰ καλάθια καὶ τὰ καροτσάκια ἢ μὲ τὶς «εἰδικὲς μειώσεις» ποὺ κάνουν οἱ κομμουνιστικοὶ ἐκδοτικοὶ οἶκοι σὲ ὅσους ἐπισκέπτονται τὰ γραφεῖα τους. Ἐξ' ἄλλου ὑπάρχουν καὶ τὰ βιβλιοπωλεῖα ἐκεῖνα ποὺ πουλοῦν ὁλοκαίνουργια κομμουνιστικὰ βιβλία στὸ 1)2 ἢ καὶ στὸ 1)3 τῆς τιμῆς ποὺ γράφουν τὰ ἐξώφυλλά τους. Δύο τέτοια βιβλιοπωλεῖα ὑπάρχουν λ.χ. στὴν ὁδὸ Ἀκαδημίας στὴν Ἀθήνα.

Ἐπὶ πλέον, οἱ κομμουνιστικοὶ ἐκδοτικοὶ οἶκοι κάνουν μεγάλες εὐκολίες παραδόσεως καὶ πληρωμῆς. Λ.χ. ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «Κάδμος» μὲ ἕνα ἁπλὸ τηλεφώνημα παραδίδει κατ' οἶκον ὁποιαδήποτε ἔκδοσί του μὲ μικρὴ προκαταβολὴ καὶ πολλὲς μηνιαῖες δόσεις. Ἔτσι, τὴν «Παγκόσμια Ἱστορία» ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ 20 τόμους καὶ τιμᾶται 1.800 δρχ. τὴν παραδίδει μὲ 300 δρχ. προκαταβολὴ καὶ 10 μηνιαῖες δόσεις τῶν 150 δρχ. Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «20ὸς αἰώνας» πάλι, παραδίδει ἀμέσως, κατ' οἶκον, βιβλία ἀξίας 4.000 δρχ. χωρὶς καμμία προκαταβολὴ καὶ μὲ 40 μηνιαῖες δόσεις τῶν 100 δρχ. χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἐπιβάρυνσι. Ὁ ἴδιος οἶκος ἐγγράφει καὶ «συνδρομητὰς» ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ πληρώνουν κάποια μικρὴ μηνιαία δόσι καὶ παίρνουν ἀμέσως ὅλες τὶς ἐκδόσεις του.

Οἱ κομμουνισταὶ διαθέτουν σὲ ὅλη τὴ χώρα πολλὰ βιβλιοπωλεῖα μὲ τὰ ὁποῖα διαθέτουν τὶς ἐκδόσεις τους. ἀλλὰ καὶ τὰ μὴ κομμουνιστικὰ βιβλιοπωλεῖα διαθέτουν τὶς ἐκδόσεις τῶν κομμουνιστῶν γιατὶ εἶναι πολλές, πολυτελοῦς ἐμφανίσεως καὶ φθηνές.

Ὁ κυριώτερος ὅμως τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο κυκλοφοροῦν τὰ κομμουνιστικὰ βι

βλία εἶναι μὲ τοὺς πλασιὲ οἱ ὁποῖοι κατὰ ἑκατοντάδες γυρίζουν τὰ γραφεῖα, τὶς ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ σπίτια ὅλης τῆς χώρας καὶ τὰ πουλοῦν μὲ χαμηλὲς δόσεις.

Ἔτσι τὸ κομμουνιστικὸ βιβλίο μὲ τὴν καλή του ἐμφάνισι, τὰ πολλά του ἀντίτυπα, τὴν χαμηλὴ τιμή του καὶ τὸ τέλειο σύστημα τῆς προσφορᾶς του (πηγαίνει καὶ βρίσκει τὸν πελάτη, δὲν τὸν περιμένει) ἐκμεταλλεύεται εὐρύτατα τὴν πνευματικὴ ἀνησυχία, ὄχι μόνον τῶν διανοουμένων ἀλλὰ καὶ τῶν λαϊκῶν στρωμάτων καθὼς καὶ τὴ θέλησί τους γιὰ μάθησι. Τὸ φθηνὸ κομμουνιστικὸ βιβλίο κατακλύζει τὴν χώρα καὶ προσεγγίζει ὄχι πιὰ μόνο τοὺς διανοουμένους, φοιτητὲς κλπ. ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπαγγελματίες, ἐργάτες κ.ἄ. καὶ μάλιστα ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἰδεολογική τους τοποθέτησι. Χιλιάδες μὴ κομμουνισταὶ ἢ ἀκόμη καὶ δεξιοὶ πολῖτες ἔχουν γεμᾶτες τὶς βιβλιοθῆγες τους ἀπὸ φθηνὰ καὶ ἐμφανίσιμα κομμουνιστικὰ ἢ φιλοκομμουνιστικὰ ἢ κρυφοκομμουνιστικὰ βιβλία. Καὶ αὐτὸ βέβαια ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ ἐπηρεάζει τὸν ἰδεολογικὸ κόσμο καὶ τὴν ψυχοσύνθεσι τῶν Ἑλλήνων δημιουργοώντας βαθμιαῖα ἕνα νέο πνευματικὸ κλῖμα πρόσφορο γιὰ τὴν κομμουνιστικὴ δρᾶσι.

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δημιούργησε στὴ χώρα μας τὸ φθηνὸ καὶ προσιτὸ στὸ λαὸ βιβλίο. Καὶ αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἔχει κυριολεκτικὰ τεράστια σημασία.

ΣΤ´ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

1. Μέγα ποσοστὸ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐκδόσεις ἀποτελεῖται ἀπὸ μικρά, εὔχρηστα φυλλάδια τὰ ὁποῖα ἐπιλαμβάνονται ἐπικαίρων θεμάτων μὲ σκοπὸ νὰ ἐξοπλίσουν τοὺς προπαγανδιστὰς τοῦ κόμματος μὲ τὴν ἀναγκαία ἐπιχειρηματολογία γιὰ τὴν ἄσκησι ζυμώσεως (λ.χ. «Τί θὰ δώση ἡ ὕφεση στὴν Ἑλλάδα», «Ἡ ἐγκατάστασι βάσεων πυραύλων», «Συνεννόηση στὰ Βαλκάνια», «Ἀφοπλισμός», «Ὁ νόμος 375», «Γιατὶ πρέπει νὰ δοθῆ γενικὴ ἀμνηστεία», «Ἡ ἀναβίωση τοῦ Ναζισμοῦ», «Φροῦτα καὶ λαχανικά», «Ἡ σιτικὴ «μας» πολιτική», «Τί θά γίνει τὸ βαμπάκι μας» κ.ἄ.). Αὐτὰ τὰ φυλλάδια συνήθως διανέμονται δωρεάν.

2. Ἕνα μέρος τῶν ἐκδόσεων ἀφορᾶ τὴν διάδοσι τῆς κομματικῆ. γραμμῆς καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς ΕΔΑ καὶ ἀποβλέπει στὴν δραστηριοποίησι τῶν κομματικῶν της ὀργανώσεων γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν κομματικῶν ἀποφάσεων. Συνήθως οἱ ἐκδόσεις αὐτὲς εἶναι μικρὰ βιβλία μὲ 40 ὡς 100 σελίδες καὶ μὲ ἐπιμελημένη κομψὴ ἐμφάνισι. («Ἡ Γ´ Σύνοδος τῆς ΕΔΑ», Τὸ Α´ Πανελλαδικὸ συνέδριο τῆς ΕΔΑ», «Τὸ Πρόγραμμα τῆς ΕΔΑ», «Ὁ δρόμος γιὰ τὴν Ἀλλαγή») κλπ. Τὰ βιβλιαράκια αὐτὰ διανέμονται δωρεὰν ἢ σὲ συμβολικὲς τιμὲς ἀπὸ 1-3 δραχμές.

3. Ὡρισμένες ἐκδόσεις ἀποβλέπουν στὴν προβολὴ καὶ ὑποστήριξι τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ τῆς πολιτικῆς της. Συνήθως εἶναι μικρὰ ἢ μεσαῖα βιβλία 60—100 σελίδων μὲ προσεγμένη ὕλη καὶ πολὺ ἑλκυστικὴ ἀμφάνισι. («Ἀφοπλισμός», «Τὸ 20ὸ συνέδριο τῆς ΚΚΣΕ», «Τὸ 7χρονο σχέδιο τῆς ΕΣΣΔ», «Εἰρήνη καὶ Φιλία». «Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. σήμερα») κλπ. Διανέμονται δωρεὰν ἢ πωλοῦνται πολὺ φθηνά.

4. Ὑπάρχουν καὶ ὁρισμένες ἐκδόσεις μὲ σκοπὸ τὸν ἐπηρεασμὸ τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης πρὸς ὄφελος τῶν κομμουνιστῶν τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὲς εἶναι βέβαια ξενόγλωσσες καὶ συνήθως πολυτελεῖς. («Dans le pays ou prit naissance la démocratie»)

5. Ὁ μεγαλύτερος ὅμως ὄγκος τῶν κομμουνιστικῶν ἐκδόσεων συνίσταται ἀπὸ μεγάλα καὶ συχνὰ πολύτομα ἔργα ποὺ ἀποβλέπουν: α) Στὴν διάδοσι τῆς μαρξιστικῆς-λενινιστικῆς θεωρίας, καὶ β) Στὴν ἐξέτασι τῶν Ἑλληνικῶν ζητημάτων μὲ τὴν μαρξιστικὴ μεθοδολογία, μὲ τὸ λενινιστικὸ πρῖσμα καὶ γενικὰ στὸν ἰδεολογικὸ προσηλυτισμὸ καὶ στὴν καλλιέργεια τῆς κομμουνιστικῆς σκέψεως στὴν Ἑλλάδα.

Στὴν πρώτη περίπτωσι ἀνήκουν ἔργα σὰν τὶς «Οἱ βάσεις τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ» (2 τόμοι). «Ἡ προλεταριακὴ Ἐπανάσταση καὶ ὁ ἀποστάτης Κάουσ-

τσκυ» τοῦ Λένιν, «Ἡ Ἐλευθερία» τοῦ Γκαρωντύ, «Πολιτικὴ Οἰκονομία», «Στοιχειώδεις ἀρχὲς τῆς Φιλοσοφίας», «Ἱστορία τοῦ ΚΚΣΕ», «Ἅπαντα» τοῦ Λένιν, «Γιὰ τὸν Λένιν» τοῦ Ι. Στάλιν κλπ.

Στὴν δεύτερη περίπτωσι ἀνήκουν ἡ «Ἱστορία τῆς Ἑλλάδας» τοῦ Γ. Κορδάτου, «Ἡ Ἑλληνικὴ Ποίηση Ἀνθολογημένη», «Ἡ Ἐποποιΐα τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης» κ.ἄ.

Γενικά, τὰ ἔργα αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἀποβλέπουν στὴν διαμόρφωσι μιᾶς νέας Ἑλληνικῆς διανοήσεως ποὺ θὰ δουλεύει μὲ βάσι τὸν μαρξισμό. Γι' αὐτὸ εἶναι ὀγκώδη, πολύτομα, μὲ χιλιάδες σελίδες, τυπώνονται σὲ πολυτελὲς χαρτί, συνοδεύονται ἀπὸ εἰκόνες, χάρτες κλπ. καὶ πωλοῦνται σὲ σχετικὰ χαμηλὲς τιμὲς (ποὺ καὶ αὐτὲς εἶναι θεωρητικὲς σὲ πολλὲς περιπτώσεις). Ἔτσι λ.χ. ἡ «Πολιτικὴ Οἰκονομία» ἀποτελεῖται ἀπὸ 944 σελ. σὲ ἐκλεκτὸ χαρτὶ καὶ τιμᾶται (θεωρητικῶς) μόνον 85 δρχ., τὸ «Θυσίες καὶ Δάφνες τοῦ Ἑλληνικοῖ Λαοῦ» ἔχει 700 σελ. μεγάλου σχήματος, 64 συγγραφεῖς γιὰ συνεργάτες καὶ τιμᾶται 100 δρχ., τὰ «Ἅπαντα» τοῦ Λένιν τιμῶνται (τυπικῶς) πρὸς 100 δρχ. ὁ κάθε τόμος κλπ.

Ἂς σημειωθῇ ὅτι ἡ «Ἱστορία τῆς Ἑλλάδας» θὰ ἔχῃ 13 τόμους καὶ 8000 σελίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ἀντίσταση» 10 τόμους καὶ 7.500 σελίδες, ὁ «Β' παγκόσμιος πόλεμος» ἔχει 3 τόμους, ἡ «Ἑλληνικὴ Ποίηση Ἀνθολογημένη» 4 τόμους καὶ 3.300 σελίδες, τὰ «Ἅπαντα» τοῦ Λένιν 56 τόμους κ.ο.κ. Ἀκόμη καὶ ἡ «Ἱστορία τῆς ἐπαρχίας Βόλου καὶ Ἀγυιᾶς» ἔχει 1044 σελίδες τοῦ μεγαλυτέρου σχήματος καὶ κοσμεῖται μὲ χάρτες καὶ εἰκόνες.

6. Τέλος, ἕνα σημαντικὸ μέρος τῶν κομμουνιστικῶν ἐκδόσεων ἀποβλέπει στὴν μὲ ἔμμεσο τρόπο (λογοτεχνικὰ κλπ.) διάδοσι κομμουνιστικῶν ἀντιλήψεων, τὴν πρόκλησι συμπαθείας γιὰ τοὺς κομμουνιστές, τὴν καλλιέργεια ἐπαναστατικῶν διαθέσεων καὶ γενικά, στὴν δημιουργία ἑνὸς ψυχολογικοῦ ἐδάφους κατάλληλου γιὰ τὴν κομμουνιστικὴ σπορά. Σ' αὐτὴν τὴν κατηγορία ἀνήκουν διάφορα βιβλία:

α) Μυθιστορήματα ὅπως λ.χ. ἡ «Γαλαρία Νο 7», οἱ «Ἀδελφοὶ Γιερτσώφ», τὰ «Φλογισμένα χρόνια», «Οἱ ρῖζες τοῦ ποταμοῦ» κλπ.

β) Ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις σὰν τὴν «Ρουσία» κλπ.

γ) Ποιήματα ὅπως οἱ συλλογὲς τοῦ Ρίτσου, τῆς Ρ. Μ. Παπᾶ, τοῦ Τ. Λειβαδίτη κ.ἄ.

δ) Σάτιρα ὅπως τὸ σατιρικὸ ἀντιαμερικανικὸ μυθιστόρημα «Ὁ 4ος σπόνδυλος» καὶ ἡ συλλογὴ «Ἡ ἐποχή μας».

ε) Ἀνθολογίες σὰν τὴν «Ἑλληνικὴ Ποίηση Ἀνθολογημένη» (4 τόμ.) καὶ τὴν «Ἐποποιΐα τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης« (10 τόμ.).

στ) Ἱστορικὰ ἀφηγήματα καὶ ἄλλα συναφῆ ἔργα σὰν τὴ «δίκη τοῦ Καραϊσκάκη», «Τὸ Β' Παγκόσμιο Πόλεμο», τὸ «Κιλελὲρ» κλπ.

ζ) Ἐγκυκλοπαιδικὰ ἔργα, ὅπως ἡ «Μεγάλη Σοβιετικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία», «Ε.Σ.Σ.Δ.», «Ἑλλάς», «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας» κλπ. μὲ τὰ ὁποῖα τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ καὶ ἰδίως οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδας διδάσκονται βαθμιαῖα νὰ βλέπουν καὶ νὰ κρίνουν τὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὸ μαρξιστικὸ πρῖσμα καὶ σύμφωνα μὲ τὴν κομμουνιστικὴ μεθοδολογία.

η) Παιδικά, ὅπως εἶναι «Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἥλιου» καὶ ἄλλες προγενέστερες ἐκδόσεις μὲ τὶς ὁποῖες ἐπιδιώκεται ὁ ἔντεχνος ἐπηρεασμὸς τῆς παιδικῆς ψυχῆς μὲ τὴν ἐντυπωσιακὴ προβολὴ τῶν σοβιετικῶν ἐπιτεύξεων καὶ ἀπόψεων καὶ κυρίως μὲ τὴν πρόκλησι τοῦ θαυμασμοῦ γιὰ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ.

Ἡ κομμουνιστικὴ ἐκδοτικὴ δραστηριότης δὲν εἶναι μονόπλευρη. Χρησιμοποιεῖ ὅλες, χωρὶς ἐξαίρεσι, τὶς μορφὲς τοῦ γραπτοῦ λόγου καὶ ἔτσι βρίσκει τὸν τρόπο ἐπαφῆς μὲ ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, ὅλες τὶς ἡλικίες, ὅλα τὰ μορφωτικὰ ἐπίπεδα καὶ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ζ· Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ

Δουλεύοντας συστηματικὰ καὶ ἐπίμονα, ὁ κομμουνισμὸς κατόρθωσε νὰ δημιουργήση στὴ χώρα μας ἕνα τεράστιο πολύπλοκο καὶ τέλειο ἐκδοτικὸ μηχανισμό. Ὁ μηχανισμὸς αὐτὸς διαθέτει δεκάδες ἐκδοτικοὺς οἴκους καὶ πολλὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ἀπασχολεῖ ἕνα ὁλόκληρο κόσμο. Δεκάδες μεταφραστές, συγγραφεῖς, ἐπιμελητὲς ὕλης, ἐκδότες, τυπογράφους, διορθωτὲς καὶ ἑκατοντάδες πλασιέ, πωλητές, πωλήτριες λογιστὲς κλπ. Πρόκειται γιὰ ἕνα μηχανισμὸ ποὺ τὰ διάφορα τμήματά του ἀλληλοσυμπληρώνονται, συνεργάζονται καὶ διακλαδώνονται σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα μὲ γραφεῖα, καταστήματα, τηλέφωνα καὶ ἑκατοντάδες μόνιμους ἢ κινητοὺς πράκτορες.

Σύμφωνα μὲ μιὰ παλαιότερη ἀνακοίνωσι τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας τὸ 1958 στὴ χώρα μας λειτουργοῦσαν 42 κομμουνιστικοὶ ἐκδοτικοὶ οἶκοι. Νεώτερα στοιχεῖα μιλοῦν γιὰ 60 ἐκδοτικοὺς οἴκους. Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι ὁ ἀριθμὸς τους εἶναι πολὺ μεγάλος. Οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ὑπάρχουν τόσοι πολλοὶ ἐκδοτικοὶ οἶκοι καὶ ὄχι ἕνας ἢ μερικοί, εἶναι:

α) Ὅτι ὁ καταμερισμὸς τοῦ ἔργου ἐξασφαλίζει καλύτερα τὸν ἐκδοτικὸ μηχανισμὸ ἀπὸ τὰ τυχὸν κτυπήματα τῶν ἀρχῶν. (Ἂν κλείση ὁ ἕνας οἶκος θὰ μείνη ὁ ἄλλος). Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ἀρκετοὶ ἐκδοτικοὶ οἶκοι ποὺ ἀνήκουν σὲ κομμουνιστὰς μένουν σὲ ὕπνωσι γιὰ νὰ μὴ ἐκτεθοῦν καὶ νὰ μποροῦν νὰ ἀναλάβουν δρᾶσι ὅταν χρειασθῆ.

β) Ὅτι ἡ πληθώρα τῶν προσπαθειῶν διευκολύσει τὴν ἐξαπάτησι τοῦ μὴ φιλικοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, προκαλεῖ σύγχυσι καὶ κρύβει τὸν ὄγκο τοῦ κομμουνιστικοῦ ἐκδοτικοῦ ἔργου ποὺ θὰ γινόταν πολὺ πιὸ ἀντιληπτὸς ἂν ἦταν συγκεντρωμένος σὲ μιὰ μόνο πηγή.

γ) Ὅτι ἡ ὕπαρξις τόσων ἐκδοτικῶν οἴκων ἐπιτρέπει τὴν τοποθέτησι σὲ αὐτοὺς μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ κομμουνιστῶν καὶ τὴν νομιμοφανῆ ἐπαγγελματική τους ἀπασχόλησι ἐνῷ στὴν πραγματικότητα δουλεύουν γιὰ τὸ κόμμα.

Ὁ κομμουνισμὸς διαθέτει σήμερα στὴ χώρα μας ἕνα τεράστιο, πολύμορφο καὶ πολυπλόκαμο ἐκδοτικὸ μηχανισμό, ποὺ ἐκπληρώνει ἕνα διπλὸ προορισμό: προπαγανδιστικὸ καὶ ὀργανωτικό.

Παρακάτω παραθέτουμε ἕνα κατάλογο μερικῶν ἐκδοτικῶν οἴκων ποὺ εἴτε ἀνήκουν σὲ κομμουνιστὰς εἴτε χωρὶς νὰ ἀνήκουν σ' αὐτοὺς πραγματοποιοῦν πάντως κομμουνιστικὲς ἢ συνοδοιποριακὲς ἐκδόσεις.

1.—«Ἀναγέννηση»—Ἱπποκράτους 13.
2.—«Ἄκμων».
3.—«Βιβλιοεκδοτική»—Ἀκαδημίας καὶ Ἀσκληπιοῦ.
4.—«Ἐπιστημονικαὶ Ἐκδόσεις».
5.—«Ἐκλεκτὰ Βιβλία».
6.—«Κάδμος»—Ἀκαδημίας 63.
7.—«Κέδρος»—Πανεπιστημίου 44.
8.—«Κυψέλη»—Ἀκαδημίας 91.
9.—«Καραβία»—Ἀκαδημίας 58.
10.—«Κυπραίου»—Μαυρομιχάλη 15.
10.—«Μόρφωση»—Ἱπποκράτους.
11.—«Μέλισσα»—Πανεπιστημίου 34
12.—«Πυξίδα»—Πανεπιστημίου 34
13.—«Σύγχρονη Λογοτεχνία»—Μαυρομιχάλη 3
14.—«Σύγχρονη Ἐπιστήμη».
15.—«Φαιστὸς»—Ἱπποκράτους 13.
16 —«Φιλοσοφικὲς Ἐκδόσεις»—Σπ. Τρικούπη 39.
17.—«Χ. Μιχαλακέας»—Πανεπιστημίου 39.
18.—«20ὸς αἰώνας»—Στρέϊτ 1.
19.—«Ἑνωμένοι Ἐκδότες», Ἐμ. Μπενάκη 16.

'Εκδόσεις ἐπίσης πραγματοποιοῦν ἀπευθείας καὶ οἱ ἑξῆς κομμουνιστικὲς ἢ συνοδοιπορικὲς ὀργανώσεις.

1.—Ε.Δ.Α.
2.—«Κίνησις Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως».
3.—«Ἑταιρεία Ἐπιστημονικῆς Ἐρεύνης».
4.—«Ἐπιτροπὴ ἀγῶνος διὰ τὴν ἀποκατάστασιν καὶ προστασίαν τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν».
5.—«Ἑλληνικὴ Ἕνωση Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου».
7.—«Ἑλληνοσοβιετικὸς Σύνδεσμος».

Η' ΔΑΠΑΝΕΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥ

1. Ὑπολογίζοντας ὅτι οἱ 42 ἐκδοτικοὶ οἶκοι θὰ πρέπει νὰ ἀπασχολοῦν τουλάχιστον 500 ἄτομα (πωλήτριες, λογιστές, διορθωτές, μεταφραστές, πλασιὲ κλπ.) καὶ ὅτι κατὰ μέσον ὅρον αὐτὰ ἀμείβονται μὲ τὸ ἐλάχιστον ἔστω ποσὸν τῶν 2.000 δρχ. μηνιαίως, συμπεραίνεται ὅτι μόνον γιὰ μισθοὺς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ κομμουνιστικοῦ ἐκδοτικοῦ μηχανισμοῦ διατίθεται μηνιαίως καὶ κατὰ ἐλάχιστον ὅριον τὸ ποσὸν τοῦ 1.000.000 δρχ.

2. Γιὰ ἔξοδα λειτουργίας τῶν ἐν λόγῳ ἐκδοτικῶν οἴκων (ἐνοίκια καταστημάτων καὶ γραφείων, κοινόχρηστα, τηλέφωνα, κλπ.) θὰ πρέπει νὰ ὑπαλογισθῆ ἕνα ἄλλο μηνιαῖο ποσὸ ἀπὸ 500.000 δρχ. περίπου.

3. Ἄλλες 500.000 δρχ. θὰ πρέπει νὰ ὑπολογισθοῦν μηνιαίως γιὰ τὴν διαφήμισι τῶν ἐκδόσεων, τὴν μετακίνησι προσώπων (πλασιὲ κλπ.), τὴν ἀγορὰ βιβλίων, τὴν διοχέτευσι τῶν ἐκδόσεων (λ.χ. μὲ τὰ καλάθια) κλπ..

4. Μὲ μέσο ἐλάχιστο ὅριο ἐκδόσεων 15 βιβλίων κατὰ μῆνα, θὰ πρέπει νὰ ὑπολογίσουμε τὸ κόστος χαρτιοῦ, ἐκτυπώσεως καὶ βιβλιοδεσίας σὲ ἄλλο 1.000.000 δρχ.

5. Ἐπειδὴ ὅμως στὴν πραγματικότητα δὲν ἰσχύουν αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα ὅρια ποὺ ἐθέσαμε καὶ ἄλλωστε ὑπάρχει καὶ τὸ ἐπιστημνικὸ ἐπιτελεῖο τοῦ μηχανισμοῦ πρέπει νὰ καταλολήξουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι:

Ἡ κομμουνιστικὴ ἐκδοτικὴ προσπάθεια στὴν Ἑλλάδα κοστίζει 6 ὡς 8 ἑκατ. δρχ. τὸν μήνα ἢ 200 ὡς 250.000 δρχ. τὴν ἡμέρα.

Θ' ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ὁ κομμουνισμὸς ἀνάλαβε στὴν Ἑλλάδα μιὰ σημαντικὴ ἐκδοτικὴ προσπάθεια μὲ σκοπὸ τὴν διάδοσι τῶν ἰδεῶν του σὲ εὐρύτατα λαϊκὰ στρώματα καὶ τὴν βαθμιαῖα ὑπόσκαψι καὶ καταστροφὴ τῶν ἀντιπάλων του ἰδεῶν (ἐθνικῶν, χριστιανικῶν, ἰδεαλιστικῶν, δημοκρατικῶν, «ἀστικῶν» κλπ.).

Στὸ διάστημα ποὺ πέρασε ἀπὸ τότε ὁ κομμουνισμὸς κατόρθωσε νὰ συγκροτήση ἕνα τέλειο ἐκδοτικὸ μηχανισμὸ ποὺ μὲ κολοσσιαῖα μέσα στὴν διάθεσί του πραγματοποιεῖ ἕνα σοφὰ προγραμματισμένο ἰδεολογικὸ—προπαγανδιστικὸ ἔργο.

Τὸ ἄμεσα ἢ ἔμμεσα κομμουνιστικὸ βιβλίο, διαθέτοντας πολυτελῆ ἐμφάνισι, χαμηλὴ τιμὴ καὶ θαυμαστὸ σύστημα προσφορᾶς, ἔχει σήμερα πλατειὰ διάδοσι σὲ σὲ ὅλες τὶς βιβλιοθῆκες. Ἡ ἐπίδρασίς του μπορεῖ νὰ εἶναι ἀργή, ἀλλὰ εἶναι σίγουρη βαθειὰ καὶ πολύπλευρη. Ὁ κόσμος ἐξοικειώνεται σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸν μαρξισμὸ καὶ τὶς ἀντιλήψεις του καὶ τὸ χάσμα ποὺ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸ γεφυρώνεται Ταυτόχρονα καλλιεργεῖται ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ πρὸς τὶς μορφὲς τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος ἐπιβάλλεται ὁ σεβασμὸς πρὸς τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τῶν κομμουνιστῶν. Ἔτσι δημιουργεῖται βαθμιαῖα μιὰ νέα ἀντίληψις, ἕνα νέου εἴδους ἀναγνωστικὸ κοινό, ἕνα ψυχολογικὸ κλῖμα εὐνοϊκὸ γιὰ τὸν κομμουνισμό. Ἡ κοινὴ γνώμη τῆς χώρας μας διαφοροποιεῖται βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς πρὸς ὄφελος τοῦ κομμουνισμοῦ. Σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι ἕνας τρόπος ἀντιδράσεως ὑπάρχει: Ἡ γενικὴ ἀντεπίθεσις στὸν ἰδεολογικὸ—πνευματικὸ τομέα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φθάσουμε ἐκεῖ πρέπει πρῶτα νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ ἁρμόδιοι τὸν κίνδυνο.

Σοβιετολογία

Τόμος II Μάρτιος 1961 Τεῦχος 3

Πολιτικὸς Πόλεμος

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

Ὑπὸ **Ζ. ΑΛΜΠΕΡΤΙΝΙ**

Ὁ κομμουνισμὸς κατάργησε ὁριστικὰ τὰ ὅρια ποὺ χώριζαν ἄλλοτε τὴν κατάστασι τοῦ πολέμου ἀπὸ τὴν κατάστασι τῆς εἰρήνης. Γι᾽ αὐτὸ ἡ ἐποχή μας πρέπει νὰ συνηθίσῃ σ᾽ αὐτὴν τὴν κατάστασι ποὺ δὲ εἶναι οὔτε πόλεμος οὔτε εἰρήνη, ἀλλὰ καὶ τὰ δυὸ μαζὶ καὶ κάτι παραπάνω. Ὁ Μάο—Τσὲ—Τοὺγκ περιέγραψε αὐτὸ τὸ νέο φαινόμενο ὡς ἑξῆς : «Ἡ πολιτικὴ εἶναι ἕνας ἀναίμακτος πόλεμος, καὶ ὁ πόλεμος μία αἱματηρὴ πολιτική». Καὶ ἡ περιβόητη συνύπαρξις, ποὺ τὴν λένε «εἰρηνική», ὁρίσθηκε ἀπὸ τὸν Χρουστσώφ, τὸν Ἰλίτσεφ καὶ τὸν Πονομάρεφ ὅτι «δὲν ἀποτελεῖ τίποτα ἄλλο παρὰ συνέχισι τῆς πάλης τῶν τάξεων» ἢ ἀκόμη ὅτι «εἶναι ἡ ἀνώτερη μορφὴ τῆς πάλης τῶν τάξεων», τόσο στὸ ἐσωτερικὸ τῶν κρατῶν ὅσο καὶ ἀναμεσά τους.

Γιὰ τὸν κομμουνισμὸ λοιπόν, ὁ πόλεμος εἶναι πολιτικός. Τὸ δρᾶμα εἶναι ὅτι ἡ Δύσις μόλις ποὺ ἀρχίζει νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται,ἀφοῦ πίστεψε ἀρχικὰ ὅτι ἡ ἐπίθεσις θὰ ἦταν στρατιωτικὴ καὶ πιστεύει ἀκόμη ὅτι θὰ εἶναι οἰκονομική. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἡ Δύσις δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτα σ᾽ αὐτοὺς τοὺς δύο τομεῖς—στρατιωτικὸ καὶ οἰκονομικό. Πρῶτα—πρῶτα γιατὶ ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. δὲν θὰ κάνῃ ποτὲ ἕνα στρατιωτικὸ πόλεμο ποὺ θὰ προκαλοῦσε τὴν καταστροφὴ τῆς ἴδιας καὶ γιατὶ ἡ στρατιωτικὴ ὑπεροχὴ τῆς Δύσεως εἶναι ἀκόμη ἀναμφισβήτητη. Δεύτερο γιατὶ ἡ λεγομένη πρόκλησις τοῦ Χρουστσώφ γιὰ τὸ «ξεπέρασμα τῆς Ἀμερικῆς», σύνθημα ποὺ τὸ ἔρριξε ὁ Στάλιν ἀπὸ τὸ 1928 ἐγκανιάζοντας τὸ πρῶτο πενταετὲς σχέδιο, ἀποτελεῖ περισσότερο ἁπλῆ προπαγάνδα παρὰ πραγματικότητα. Δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνον μερικοὶ καπιταλιστὲς καὶ πολιτικοὶ τῆς Δύσεως ποὺ παίρνουν αὐτὴν τὴν ἀπειλὴ στὰ σοβαρά. Οἰκονομικῶς δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμη, κανένα κοινὸ μέτρο ἀνάμεσα στὴν δύναμι τοῦ κομμουνιστικοῦ καὶ τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ κόσμου. Οἱ ἀριθμοί, μόλις τοὺς ἐξετάσουμε, εἶναι πολὺ εὔγλωττοι καὶ μόνον ἡ μαγεία τῆς προπαγάνδας καὶ ἡ ἀπύθμενος ἄγνοια πολλῶν δυτικῶν κύκλων μποροῦν νὰ καλύπτουν τὴν ἀποδεικτικὴ σημασία τους.

Ὑπάρχει ὅμως ὁ πολιτικὸς πόλεμος, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ κομμουνισμὸς διαθέτει ἕνα τεράστιο πλεονέκτημα ἀπέναντι στὶς δυτικὲς δημοκρατίες. Πράγματι, ἡ κομμουνιστικὴ κοινωνία σχεδιάσθηκε καὶ οἰκοδομήθηκε γιὰ νὰ διεξαγάγη ἕνα συνεχῆ πόλεμο ἐναντίον τοῦ ὑπολοίπου κόσμου. Αὐτὸς ὁ πόλεμος, ἀνάλογα μὲ τοὺς θεωρητικούς του, μὲ τὶς ἐποχὲς ἢ μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς τακτικῆς, λέγεται : πάλη τῶν τάξεων, παγκόσμια ἐπανάστασις, ἔνοπλος ἐξέγερσις, εἰρηνικὴ συνύπαρξις, ἐθνικοαπελευθερωτικὸς ἀγώνας, πάλη κατὰ τοῦ δυτικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ὑποστήριξις τῶν ἀποικιακῶν λαῶν, ὕφεσις. Καί, ἀπέναντι σ' αὐτὲς τὶς διάφορες ἐκδηλώσεις, ἡ δυτικὴ κοινωνία, διαποτισμένη καθὼς εἶναι μὲ φιλελευθερισμό, ἀκόμη καὶ ὅταν φαίνεται σὰν νὰ τὸν ἀπορρίπτη, βρίσκεται ἄοπλη καὶ ἀνίσχυση. Ἡ αἰτία εἶναι ὅτι καὶ οἱ ἰδέες ποὺ τὴν γέννησαν καὶ οἱ θεσμοὶ ποὺ τὴν συγκροτοῦν, ἀγνοοῦν ἀκόμη καὶ τὴν ἔννοια τοῦ πολιτικοῦ πολέμου. Καὶ σαράντα χρόνια εἶναι πολὺ μικρὸ διάστημα γιὰ νὰ μάθη ἕνας κόσμος νὰ παλεύη μὲ μεθόδους ποὺ βρίσκονται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ ἴδιο τὸ εἶναι του.

Καὶ ὅμως, ἡ Δύσις πρέπει νὰ προσαρμοσθῆ, ἀλλοιῶς θὰ χαθῆ. Γιατὶ νὰ μὴ ξεπεράση τὴν ἀρχικὴ της σύστασι ; Γιατὶ νὰ μὴ συνειδητοποιήση τὴν νέα ποιότητα τοῦ προβλήματος ποὺ ἀντιμετωπίζει καὶ γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐπεξεργασθῆ μία πολιτικὴ ποὺ θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ τὸ ἐπιλύση ; Εὐτυχῶς ἡ Δύσις ἔδωσε ἤδη χειροπιαστὲς ἀποδείξεις γιὰ τὴν εὐελιξία τῆς προσαρμοστικότητός της, πρᾶγμα ποὺ προφανῶς ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναμφισβήτητα σημεῖα τῆς ὑπεροχῆς της ἀπέναντι στὸν κομμουνισμὸ ποὺ εἶναι ἀπολιθωμένος σὲ γέρικες ἰδεολογίες καὶ σὲ αὐστηρὰ καλούπια. Στὸν οἰκονομικὸ τομέα γιὰ παράδειγμα, ἡ δυτικὴ δημοκατία ἦταν φιλελεύθερη. Ἀλλὰ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, μερικὲς οἰκονομικὲς κρίσεις καὶ τὰ προβλήματα ποὺ ἔθεσαν αὐτὲς οἱ καταστάσεις τὴν ὁδήγησαν στὸ νὰ καταστῆ παρεμβατικὴ καὶ νὰ διοχετεύση μέσα στὸ ἴδιο τὸ σῶμα τοῦ καπιταλισμοῦ μιὰ τέτοια δόσι πρακτικοῦ σοσιαλισμοῦ, ὥστε μερικὲς φορὲς οἱ ὀρθόδοξοι σοσιαλιστὲς μένουν ἄφωνοι μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς μεταμορφώσεις, διαπιστώνοντας ὅτι ἡ ἐπανάστασις πραγματοποιήθηκε καὶ διερωτώμενοι τί ἀπέμεινε ἀπραγματοποίητο ἀπὸ τὸ παληὸ πρόγραμμα τοῦ 1890. Καὶ ὅμως, ἡ δυτικὴ δημοκρατία δὲν ἀπαρνήθηκε τίποτα ἀπὸ τὸν βασικὸ χαρακτήρα της : τὸν σεβασμὸ τῶν ἐλευθεριῶν.

Θὰ ἦταν ἀρκετὸ ἂν ἡ Δύσις ἔδειχνε τὸν ἴδιο πρακτικισμὸ στὸν πολιτικὸ ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ γιὰ νὰ κερδίση τὴν νίκη. Ἔτσι ὁλόκληρο τὸ πεπρωμένο μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐφευρετικὴ ἱκανότητά μας καὶ ἀπὸ τὴν δύναμι τῆς θελήσεώς μας ἔστω καὶ ἂν πολλὰ γεγονότα, πολλὰ λάθη, πολλοὶ δισταγμοί, μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν στὴν ἀπαισιοδοξία.

Καὶ ὅμως. Ἡ Δύσις, παρὰ τὴν σχεδὸν λειτουργικὴ ἔλλειψι προσαρμογῆς της στὸν πολιτικὸ πόλεμο, ἔχει ἤδη ἐπιτύχει ἀποτελέσματα. Παραθέτουμε ἕνα ὄχι πλήρη κατάλογο αὐτῶν τῶν ἀποτελεσμάτων, ὄχι γιὰ νὰ δημιουργήσουμε κλῖμα ἐφησυχασμοῦ, ἀλλὰ γιὰ νὰ πείσουμε τὸν καθένα μας ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ πετύχουμε πολλὰ ἂν τὸ θέλαμε.

Σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς δυτικὲς χῶρες, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν παλαιοτέρων δημοκρατιῶν ὅπως ἡ Μεγάλη Βρεταννία καὶ ἡ Ἑλβετία, ματαιώθηκε καὶ ἔμπρακτα καὶ νομοθετικὰ ἡ διείσδυσις τῶν κομμουνιστῶν στὸν στρατό, στὴν διπλωματία, στὶς μυστικὲς ὑπηρεσίες, στὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια, στὴν ἀστυνομία, στὶς στενὲς ἐπιτροπὲς τῶν κοινοβουλίων. Ἐὰν ὅλες οἱ ἐνδιαφερόμενες χῶρες ἀντάλλασσαν τὴν πεῖρα τους, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ αὔξαινε σημαντικὰ ἡ ἀποτελεσματικότης αὐτῶν τῶν μέτρων.

Ἀσφαλῶς μένουν πολὺ περισσότερα νὰ γίνουν. Γιὰ παράδειγμα νὰ ὀργανωθῆ ἕνα εἶδος «Ἴντερπολ» γιὰ τὸν ἀντικομμουνιστικὸ ἀγώνα, ἡ ὁποία θὰ ἐπέτρεπε σὲ ὅλες τὶς δυτικὲς χῶρες νὰ ἐπισημαίνουν εὔκολα τοὺς πράκτορες, τοὺς συνδέσμους, τοὺς ἐπαγγελματίες ἐπαναστάτες τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ διασχίζουν τὸν κόσμο μας γιὰ νὰ σπείρουν τὴν ἐπανάστασι.

'Αλλὰ πρέπει νὰ γίνουν πολὺ περισσότερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπαραίτητη ἀμυντικὴ ἐνέργεια. Θὰ ἔπρεπε νὰ μελετηθῆ πραγματικὰ στὴν Δύσι ὄχι ὁ μαρξισμὸς ποὺ δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τὸν κομμουνισμό, ἀλλὰ ὁ λενινισμός, γιατὶ ὁ Λένιν εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ πολιτικοῦ πολέμου, μὲ τὰ βιβλία του «Τί νὰ κάνουμε;» καὶ «Ὁ ἀριστερισμὸς παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ κομμουνισμοῦ». Αὐτὸν καὶ τοὺς μαθητές του, τὶς ἰδέες καὶ τὶς μεθόδους των πρέπει νὰ γνωρίσουμε γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὸν κομμουνισμὸ καὶ ὄχι τὶς οἰκονομικὲς θεωρίες τοῦ Μάρξ, ποὺ δὲν εἶναι οὔτε πιὸ σωστὲς οὔτε πιὸ ἐσφαλμένες ἀπὸ ἄλλες καὶ ποὺ πάντως γιὰ τὴν ἐποχή του ἀποτελοῦσαν ἕνα πρώτης τάξεως ἑνιαῖο σύστημα ἰδεῶν.

Ὁ Λένιν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀπὸ τὸ 1902 στὸ βιβλίο του «Τί νὰ κάνουμε ;» ὑπογράμμιζε σὰν θεμελιώδη ἀνάγκη τὴν δημιουργία «ἐπαγγελματιῶν ἐπαναστατῶν». 'Εφαρμόζοντας αὐτὴν τὴν ἀρχὴ σὲ παγκόσμια κλίμακα, ἡ Μόσχα δημιούργησε τὸν πιὸ τρομερὸ στρατὸ ἀγκιτατόρων ποὺ εἶχε ποτὲ ὁποιοδήποτε κίνημα ἀπὸ τότε ποὺ ὑπάρχει κόσμος. Κατὰ τὸ 1925, ὁ Ράντεκ, διευθυντὴς τοῦ Πανεπιστημίου Σοὺν—Γιὰτ—Σὲν ποὺ κατήρτιζε προπαγανδιστὲς γιὰ τὴν 'Ασία, ξεναγώντας κάποιον ἐπισκέπτη καὶ δείχνοντάς του τὸ κινεζικὸ τμῆμα, τοῦ εἶπε: «Κυττᾶξτε καλὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Σήμερα δὲν εἶναι παρὰ μαθητές. Σὲ εἴκοσι χρόνια, αὐτοὶ θὰ κρίνουν τὰ πεπρωμένα τῆς χώρας τους». Λόγια προφητικά, τὰ ὁποῖα ὅμως ὀφείλουν τὴν προβλεπτικότητά τους σὲ μία πραγματικὴ γνῶσι τοῦ συγχρόνου κόσμου : Ἡ Κεντρικὴ 'Επιτροπὴ τοῦ Κ.Κ. Κίνας ποὺ ἐκλέχθηκε τὸ 1945, καὶ ποὺ τέσσερα χρόνια ἀργότερα ὁδήγησε τὸν κομμουνισμὸ στὴν νίκη του στὴν Κίνα, ἀπετελεῖτο κατὰ 57ο)ο ἀπὸ πρώην μαθητὰς τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν σχολῶν τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Σήμερα, σοβιετικοὶ καὶ κινέζοι ἐπαναλαμβάνουν τὸ ἴδιο πείραμα μὲ τοὺς 'Αφρικανοὺς καὶ Ἄραβες νέους.

Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ μάθη ἡ Δύσις γιὰ νὰ πάψη ἐπὶ τέλους νὰ ἐξουδετερώνεται ἀπὸ τὶς ἐνέργειες τῶν κομμουνιστῶν. Δὲν ζητοῦμε βέβιαα, ὅπως μᾶς κατηγοροῦν μερικὲς καλοκάγαθες ψυχές, τὴν μετατροπὴ τῶν κυβερνητῶν, τῶν διπλωματῶν καὶ τῶν πολιτικῶν μας σὲ ἐπαγγελματίες ἀγκιτάτορες, κατ'εἰκόνα ἐκείνων τῆς 'Ανατολῆς. Ζητοῦμε ἁπλῶς νὰ τοὺς μάθουμε τί ἀντιπροσωπεύει ὁ κομμουνισμός, πῶς ἐνεργεῖ καὶ πῶς μποροῦμε νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουμε. Ζητοῦμε νὰ κάνουμε σὲ ὅλους γνωστὸ ὅτι αὐτὴ ἡ γιγαντιαία ἐπιχείρησις δὲν μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ ἰδεολογικὰ μὲ τὴν κατάρριψι, τὴν υἱοθέτησι ἢ τὴν ἀναπροσαρμογὴ τοῦ Μάρξ, γιατὶ ὁ Μάρξ, δὲν ἔχει σχεδὸν καμμιὰ σχέσι μὲ αὐτὸν τὸν ἀγώνα—καὶ ἔτσι δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτα οἱ σοφὲς διατριβὲς τῶν πολιτικῶν ἰνστιτούτων μας καὶ τῶν νομικῶν σχολῶν μας. Ἡ ἰδεολογία τοῦ μπολσεβικισμοῦ, ποὺ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ μία τερατώδη τεχνικὴ καταλήψεως καὶ διατηρήσεως τῆς ἐξουσίας, συνοδευομένη ἀπὸ ἕνα χοντροκομμένο ὑλισμὸ ἐντελῶς ἀσυμβίβαστο μὲ τὴν ἴδια τὴν οὐσία τοῦ πνευματικοῦ μας πολιτισμοῦ, πρέπει νὰ γίνη πραγματικὰ γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Δύσεως. Πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι πρέπει ν' ἀναπτυχθῆ μιὰ τεράστια προσπάθεια μεθοδικῆς διδασκαλίας ἡ ὁποία θὰ ἔδινε πολλοὺς καρπούς.

*

Μερικὰ πρόσφατα γεγονότα δείχνουν ὅτι, ὅταν ἡ Δύσις καταβάλλει μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ προσαρμοσθῆ σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο νέου τύπου, ἀποσπᾶ μεγάλα ἀποτελέσματα, ἐνῶ ὅταν δὲν καταβάλλει αὐτὴν τὴν προσπάθεια ἀποκομίζει βαρειὲς ἧττες.

'Επιτυχίες: ἡ ἐκμετάλλευσις σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο τοῦ περιβόητου μυστικοῦ λόγου τοῦ Χρουστσὼφ στὸ 20ὸ συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., τὸ 1956. 'Επειδὴ τοῦ δόθηκε μιὰ πλατειὰ δημοσιότητα στὴν Δύσι, αὐτὸς ὁ λόγος κατάστρεψε ἔκτοτε ὁριστικὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ ψεύδη ποὺ συντηροῦσε ὁ Στάλιν καὶ ποὺ ὡς τότε ἐγίνοντο παραδεκτὰ καὶ ἀπὸ ἑκατομμύρια μὴ κομμουνιστάς. Σήμερα εἶναι πιὰ ἀναρίθμητοι οἱ συμπαθοῦντες καὶ οἱ κάθε λογῆς συνοδοιπόροι τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸ ἔργο τοῦ σύγχρονου Καλιγούλα καὶ ποὺ ἀναγκάζονται νὰ παραδέχονται τὰ ἐγκλήματά του.

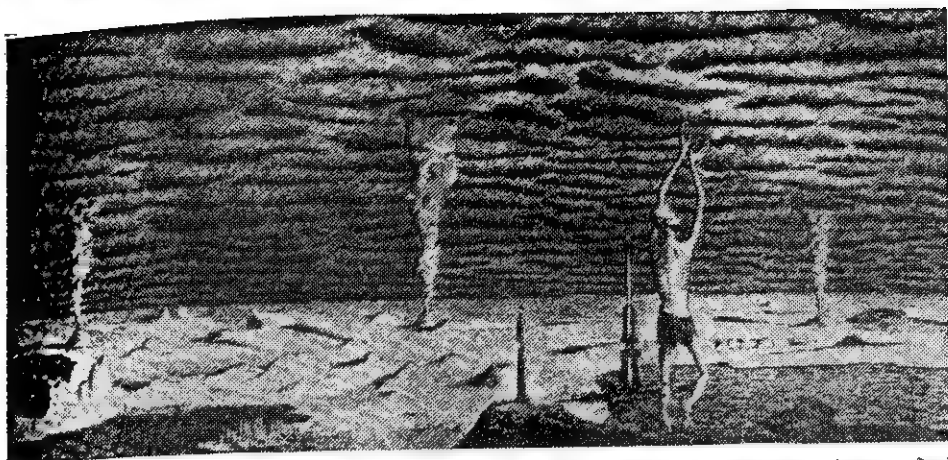
'Αποτυχίες: Δυστυχῶς αὐτὲς εἶναι πιὸ πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες. Καὶ ἰδοὺ δύο χαρακτηριστικὰ παραδείγματα:

'Απὸ μερικὰ χρόνια, ἡ κινεζικὴ γεωργία προβάλλεται σὰν ὑπόδειγμα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, σὰν πρότυπο ποὺ θὰ πρεπει νὰ ἀκολουθήσουν ὅλες οἱ ὑπανάπτυκτες χῶρες. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὰ ἴδια τὰ ἐπίσημα κινεζικὰ στοιχεῖα, τὸ περίφημο «μεγάλο ἅλμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς» ποὺ ἄρχισε τὸ 1958, εἶχε καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα στὸν τομέα τοῦ ἐπισιτισμοῦ τῶν Κινέζων ποὺ σὲ ἀρκετὲς περιφέρειες βρίσκονται στὰ πρόθυρα τοῦ λιμοῦ. Καὶ κανεὶς στὴν Δύσι δὲν ἀφιερώνει σ' αὐτὸ τὸ πρωταρχικῆς σημασίας ζήτημα οὔτε τὸ ἕνα δέκατο τῆς προσοχῆς ποὺ ἀξίζει: ἂν ξέραμε νὰ κάνουμε τὸν πόλεμο ποὺ μᾶς ἐπιβάλλουν, τότε ὁ τύπος μας θὰ ἔπρεπε νὰ ἀφιέρωνη καθημερινῶς πεντάστηλα μὲ πηχυαίους τίτλους, καὶ τὸ δίκτυο τῆς ραδιοτηλεοράσεως τοῦ ἐλευθέρου κόσμου θὰ ἔπρεπε νὰ ἀσχολῆται μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐπὶ ἑβδομάδες. Βρισκόμαστε ἀκόμη πολὺ πίσω.

Ἄλλο παράδειγμα, ποὺ δείχνει ὅτι ἡ χαλαρότης τῆς Δύσεως ἐπιτρέπει στὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα νὰ διαδίδη ἐλεύθερα τὰ πιὸ χυδαῖα ψεύδη. Τὸ κύριο ἐπιχείρημα αὐτῆς τῆς προπαγάνδας σήμερα, εἶναι ἡ δῆθεν βοήθεια, ποὺ λέγεται ὅτι δίδεται στοὺς ἀποικιακοὺς λαούς. Στὸ βῆμα τοῦ Ο.Η.Ε., ὅπως καὶ σὲ ἐκεῖνο τῆς πρόσφατης ἐτησίας συνόδου τῆς Οὐνέσκο, οἱ σοβιετικοὶ δὲν παύουν νὰ διακηρύττουν τὴν φρίκη τους γιὰ τὸν ἀποικισμὸ καὶ τὴν συμπαράστασί τους πρὸς τοὺς λαοὺς ποὺ παλεύουν ἐναντίον του. 'Αρκεῖ ὅμως νὰ ἀπαριθμήσουμε τὶς χῶρες τῆς 'Αφρικῆς καὶ τῆς 'Ασίας ποὺ ἀφέθηκαν ἐλεύθερες ἀπὸ τὴν Δύσι στὰ τελευταῖα δεκαπέντε χρόνια καὶ νὰ ἀναφέρουμε ὅλους ἐκείνους τοὺς λαοὺς ποὺ παραμένουν κάτω ἀπὸ τὸν ρωσικὸ ἢ κινεζικὸ ζυγό. 'Αρκεῖ νὰ καταμετρήσουμε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἡ Δύσι ἀπελευθέρωσε καὶ ἐκείνους ποὺ ἁλυσσοδέθηκαν ἀπὸ τὴν 'Ανατολή, ὥστε ἡ σύγκρισις νὰ εἶναι συντριπτικὴ γιὰ τοὺς σοβιετικούς. Φυσικὰ ὑπῆρξαν μερικὲς δειλὲς ἀπαντήσεις στὸν Ο.Η.Ε. 'Αλλὰ τί εἶναι αὐτὲς μπροστὰ στὸν ὠκεανὸ τῶν ψευδολογιῶν τὸν ἀντιπάλου; Καὶ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι γιὰ νὰ προβάλουμε στὴν 'Αφρικὴ καὶ στὴν 'Ασία τὸ βασικὸ γι' αὐτὲς θέμα τοῦ σοβιετικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ χρειάζεται μιὰ ὁλόκληρη στρατηγικὴ διεθνοῦς προπαγάνδας συντονισμένης σὲ παγκόσμια κλίμακα;

Αὐτὸν τὸν καιρὸ γίνεται πολὺς λόγος γιὰ διηπειρωτικοὺς πυραύλους καὶ γιὰ δυνάμεις κρούσεως. Κάθε ἄλλο παρὰ ἀντίθετοι εἴμαστε, στὸν ἐξοπλισμὸ τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Αὐτὸς ὁ ἐξοπλισμὸς εἶναι ἀπαραίτητος. 'Αλλὰ ἀκόμη πιὸ ἀναγκαία, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν γνῶσι τοῦ ἀντιπάλου, εἶναι ἡ ἐπεξεργασία μιᾶς στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς γιὰ τὸν πολιτικὸ πόλεμο ποὺ μᾶς κάνει ὁ κομμουνισμός. Ὅπως ὑπάρχει ὁ Ν.Α.Τ.Ο. καὶ τὸ Διεθνὲς Ταμεῖο Χρηματοδοτήσεως, ἔτσι ἔχουμε ἐπείγουσα ἀνάγκη καὶ ἀπὸ ἕνα «Πολιτικὸ Γραφεῖο», τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, ὅπου ἡ Δύσις, ἡ ἐλεύθερη 'Ασία, ἡ 'Αφρικὴ καὶ ἡ Λατινικὴ 'Αμερικὴ θὰ ἐπεξεργάζονται τὴν ἄμυνα, τὴν ἀντεπίθεσι καὶ τὴν ἐπίθεσι ποὺ ὀφείλουμε νὰ ἀντιτάξουμε σὲ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ μεταβάλουν μὲ τὴν βία τὸν κόσμο καὶ νὰ ἀλλάξουν τὸν ἄνθρωπο, ἀφαιρώντας του ὅλα ἐκεῖνα ποὺ συνιστοῦν τὴν ἀξιοπρέπειά του. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐμεῖς δὲν θέλουμε.

«Προσευχὴ στὸν πέτρινο θεό». Ἔργο νεαροῦ καλλιτέχνη στὸ πολωνικὸ φοιτητικὸ περιοδικὸ «Πὸ Πρόστου», ποὺ κλείστηκε τὸ 1958 ἀπὸ τὸ καθεστώς. Ὅλα εἶναι πέτρινα. Ἡ γῆ, ἡ τέχνη, οἱ πολιτεῖες, ὁ οὐρανός, ἀκόμη καὶ ὁ Θεὸς στὸν ὁποῖο ὑψώνει τὰ χέρια του μὲ ἀπελπισία τὸ μόνο ὂν ποὺ δὲν «πέτρωσε» ἀκόμα : ὁ ἄνθρωπος!

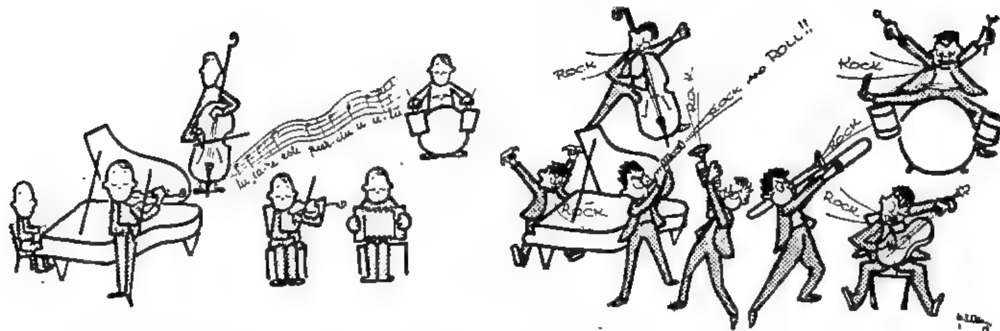
Ὁ ἄνθρωπος στὸν κομμουνισμὸ

Η ΝΕΑΝΙΚΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΣΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

Ὑπὸ **Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ**

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα θέματα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας στὶς δυτικὲς χῶρες (καὶ στὴν δική μας) εἶναι ἡ νεανικὴ ἐγκληματικότης ποὺ παρουσιάζεται σὰν φυσικὸς καρπὸς τοῦ «καπιταλιστικοῦ» κοινωνικοῦ συστήματος. Κατὰ τὸν κομμουνιστικὸ τύπο, ἡ ὑποτιθέμενη «διαφθορὰ τῆς νεολαίας» ὀφείλεται στὴν ἀνεργία, στὴν φτώχεια, στὰ ἀμερικάνικα φίλμ, στὸν δυτικὸ τρόπο ζωῆς. Ὁ τεντυμποϊσμὸς καὶ γενικὰ ἡ κακὴ συμπεριφορὰ ἑνὸς μικροῦ ποσοστοῦ νέων θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς σὰν μιὰ χαρακτηριστικὴ ἐκδήλωσις τῆς «παρακμῆς» τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος, σὰν μιὰ ἔκφρασις τῆς «κρίσεως» καὶ τῆς ἀναποφεύκτου πτώσεώς του.

Ἐὰν ὅμως αὐτοὶ ὅλοι οἱ γνωστοὶ καὶ κατὰ κόρον ἐπαναλαμβανόμενοι ἰσχυρισμοὶ τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν πραγματικότητα, τότε θὰ ἔπρεπε ἀσφαλῶς νὰ μὴ ὑπάρχη διαφθορὰ καὶ ἐγκληματικότης ἀνάμεσα στοὺς νέους τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν. Καί, ἂν τυχὸν ὑπάρχη, τότε σύμφωνα μὲ τοὺς ἴδιους τοὺς κομμουνιστικοὺς συλλογισμούς, αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ σημαίνη ὅτι στὸ κομμουνιστικὸ σύστημα ὑπάρχουν φτώχεια, ἀνεργία, ἐξαθλίωσις, κρίσις, παρακμὴ καὶ ἀνάγκη

Στὶς ὀρχῆστρες τῶν νυκτερινῶν κέντρων τῆς Ρουμανίας ἀπαγορεύεται νὰ παίζουν δυτικὴ καὶ κυρίως ἀμερικανικὴ ἐλαφρὰ μουσική. Ἡ σχετικὴ ἐπαγρύπνησις ἔχει ἀνατεθῆ σὲ μιὰ «ἐπιτροπὴ ἐλέγχου». Ἡ ἐφημερίδα «Μούζικα» τοῦ Βουκουρεστίου, ἀριθ. 6 τοῦ 1958 δημοσιεύει τὸ παραπάνω σκῖτσο μὲ τὴν ἑξῆς λεζάντα: «Ἀριστερά: Ὅταν εἶναι παροῦσα ἡ ἐπιτροπὴ ἐλέγχου. Δεξιά: Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς ἐπιτροπῆς ἐλέγχου».

ριζικῆς ἀλλαγῆς. Ας δοῦμε λοιπὸν ἂν ὑπάρχουν νεανικὴ διαφθορὰ καὶ ἐγκληματικότης στὸν κομμουνιστικὸ συνασπισμὸ καὶ σὲ τί ποσοστό, πῶς ἐκδηλώνονται καὶ ἂν ὑπάρχουν τότε ποιά εἶναι τὰ αἴτιά τους.

Φόνοι, τραυματισμοί, σεξουαλικὸς ἐκτραχηλισμὸς

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1961, τὸ σοβιετικὸ περιοδικὸ «Λιττερατούρα ἴ Ζίζν» δημοσίευσε τὴν ἀποκαλυπτικὴ ἱστορία τοῦ φόνου τοῦ Τζένια Νικοφόρωφ, τοπικοῦ γραμματέως τῆς Κομσομὸλ (Κομμουνιστικῆς Νεολαίας) στὴν Μπικοβάϊα. Ὁ Νικοφόρωφ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς σοβιετικοὺς νέους ποὺ κατὰ ἑκατοντάδες χιλιάδες στάλθηκαν ἢ πῆγαν νὰ δουλέψουν στὶς «νέες περιοχὲς» τῆς Σιβηρίας ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἀξιοποιήση ὁ Χρουτσῶφ γιὰ νὰ λύση τὸ ἐπισιτιστικὸ πρόβλημα τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ. Ὁ Νικοφόρωφ στάλθηκε στὴν Μπικοβάϊα, στὴν περιοχὴ τοῦ Βλαδιβοστόκ, ὅπου ἐργάζεται ἡ ἀφρόκρεμα τῶν στελεχῶν τῶν ὀργανώσεων τῆς Κομσομὸλ Μόσχας, Καλίνινγκραντ καὶ Ὀδησσοῦ. Βρῆκε ὅμως μιὰ ἀπίστευτη κατάστασι ποὺ τὰ κύρια χαρακτηριστικά της ἦσαν ὁ ἀλκοολισμός, ὁ σεξουαλικὸς ἐκτραχηλισμὸς καὶ οἱ αἱματηρὲς συμπλοκές. Ἐπίκεντρο τῆς διαφθορᾶς ἦταν κάποια νεαρὴ ποὺ τὴν ἔλεγαν Μπεργάρντσμουγια, στὸ δωμάτιο τῆς ὁποίας ἐγίνοντο ἀπίθανανα ὄργια. Ὁ πρόεδρος τοῦ τοπικοῦ σοβιὲτ θέλησε νὰ τὴν ἐξώση ἀπὸ τὴν κατοικία της, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ξυλοκοπηθῆ τόσο ἄγρια, ὥστε μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἔφυγε γιὰ ἄλλη πόλι. Ἡ ἀστυνομία ἐπενέβη καὶ συνέλαβε 20 «χούλλιγκανς» (=τεντυμπόϋδες), ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τότε ὁ Νικοφόρωφ ὠργάνωσε μιὰ «κομμουνιστικὴ ταξιαρχία ἐργασίας» καὶ ἀπείλησε τοὺς χούλλιγκανς ὅτι θὰ τοὺς συντρίψη. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ βρεθῆ δολοφονημένος! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Νικοφόρωφ ὅπως τὴν δίνει ἡ «Λιτερατούρα ἴ Ζίζν».

Λίγες ἡμέρες μετὰ ἀπὸ τὸ παραπάνω δημοσίευμα, μιὰ ἄλλη σοβιετικὴ ἐφημερίδα, ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» (φύλ. 21-2-1961) δημοσίευσε τὴν εἴδησι ὅτι δύο «διαλεχτοὶ» σοβιετικοὶ νεολαῖοι, ἕνας πρωταθλητὴς τῆς σκοποβολῆς καὶ ἕνας γνωστὸς ποδοσφαιριστής, μέθυσαν ἄγρια, τραυμάτισαν σοβαρὰ «γιὰ γοῦστο» ἕναν ἀνύποπτο διαβάτη καὶ καταδικάσθηκαν σὲ 4 χρόνια φυλακὴ ὁ ἕνας καὶ σὲ 3 ὁ ἄλλος.

Πέρασαν ἀκόμη μερικὲς ἡμέρες, καὶ μία αὐθεντία τῆς σοβιετικῆς σεξολογίας, ὁ καθηγητὴς Τ.Σ. Ἀτάρωφ, ἐδήλωσε ὅτι στὴν ΕΣΣΔ, *«οἱ σχέσεις τῶν δύο*

φύλων δὲν εἶναι ὅπως ἔπρεπε νὰ εἶναι. Συμβαίνουν πράγματα τελείως ἀντίθετα πρὸς τὴν ἠθική. Ὑπάρχουν ἐξώγαμες σχέσεις, σημειώνονται βιασμοί, ἔχουμε σατύρους καὶ μοιχαῖες γυναῖκες. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ κακοῦ προτείνω, τὸ κράτος καὶ ὅλες οἱ ὀργανώσεις νὰ ἀναλάβουν μιὰ σταυροφορία σεξουαλικῆς ἀγωγῆς τῆς νεολαίας μας.»

Τὸ φαινόμενο τῆς νεανικῆς διαφθορᾶς εἶναι γενικὸ στὸ Παραπέτασμα

Οἱ τρεῖς εἰδήσεις ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω εἶδαν τὸ φῶς στὸν σοβιετικὸ τύπο μόνο μέσα στὸν Φεβρουάριο τοῦ 1961 καὶ δείχνουν ὅτι «κάτι δὲν πάει καλὰ μέσα στὴν σοβιετικὴ νεολαία». Αὐτὸ ὅμως τὸ φαινόμενο οὔτε νέο οὔτε ἀποκλειστικὰ σοβιετικὸ εἶναι. Εἶναι ἀρκετὰ παληὸ καὶ ἰσχύει γενικὰ γιὰ ὅλες τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες. Ἀναφέρουμε μερικὰ παραδείγματα στὴν τύχη:

—Στὰ τέλη τοῦ 1957, στὸ μέγαρο τοῦ Πολωνικοῦ Κοινοβουλίου ἄνοιξε μία «ἔκθεσις χουλιγκανισμοῦ». Ἐκεῖ ἔβλεπε κανεὶς τὰ ὅπλα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ «χούλλιγκανς» στὶς ἐπιθέσεις τους ἐναντίον διαβατῶν, στὶς διαρρήξεις σπιτιῶν καὶ στὶς συχνὲς συμπλοκές τους εἴτε ἀνάμεσά τους εἴτε μὲ τὴν ἀστυνομία. Τὰ ὅπλα αὐτὰ ἦσαν μολυβένιοι σωλῆνες, σιδερένια βαρίδια δεμένα μὲ σῦρμα, σιδερένια ραβδιά, καουτσουκένια ρόπαλα μὲ σιδερένια σφαῖρα κλπ.

—Τὸ 1959, μιὰ ἐπίσημη στατιστικὴ τῆς Πολωνίας ἀνέφερε ὅτι σ' αὐτὴ τὴ χώρα ἔγιναν σ' ἕνα χρόνο 456 φόνοι ἀπὸ χούλλιγκανς ἡλικίας 12 ἕως 20 ἐτῶν καὶ ὅτι σὲ 9 μῆνες σημειώθηκαν 3.830 τραυματισμοὶ ἀστυνομικῶν «ἀπὸ νεαροὺς ἀλῆτες».

Σύμφωνα μὲ τὴν ἴδια ἀνακοίνωσι, μέσα στὸ 1958 ἡ ἀστυνομία συνέλαβε 213.000 ἄτομα ποὺ στὴν πλειοψηφία τους ἦταν νεαροὶ ἐγκληματίες.

—Στὶς 5 Φεβρουαρίου 1958 ἐκτελέσθηκαν στὴν Σόφια δυὸ νέοι ποὺ καταδικάσθηκαν σὲ θάνατο γιατὶ στὶς 25 Ἰανουαρίου 1958 σκότωσαν μέσα σὲ ἕνα τρὰμ χωρὶς λόγο, ἕναν ἄγνωστό τους δεκαοχτάχρονο νεαρό.

—Τὴν ἴδια ἐποχή, μιὰ παρέα χούλλιγκανς τῆς Βαρσοβίας σκότωσε ὕστερα ἀπὸ στοίχημα, τὸν πέμπτο κατὰ σειρὰ διαβάτη ποὺ πέρασε ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο «Κασκάντα».

— Μιὰ ξακουστὴ σπεῖρα πολωνῶν χούλλιγκανς ἦταν ἡ «συμμορία τοῦ Τόκιο». Μέλη της ἦσαν 60 νεαροί, ἀνάμεσά τους πολλοὶ φοιτητές, παιδιὰ ἀνωτάτων κομματικῶν στελεχῶν, ὅπως καὶ ὁ ἀρχηγός τους, ὁ περιβόητος φοιτητὴς-γκάγκστερ Τόκιο. Οἱ χούλλιγκανς αὐτοὶ δικάσθηκαν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τὸ 1956. Μιὰ ἄλλη 8μελὴς συμμορία πολωνῶν χούλλιγκανς δικάσθηκε τὸ 1957 κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, γιὰ ὁμαδικὸ βιασμὸ ἑνὸς κοριτσιοῦ 15 ἐτῶν.

—Μιὰ παρόμοια συμμορία μὲ 20 μέλη δικάσθηκε στὰ τέλη τοῦ 1957 στὴν Πράγα.

—Στὴ Βουδαπέστη παρέμεινε ἀσύλληπτος μιὰ συμμορία νεαρῶν βιαστῶν καὶ δολοφόνων ποὺ δροῦσε ἐναντίον τῶν ἐρωτικῶν ζευγαριῶν ποὺ σύχναζαν στοὺς δασωμένους λόφους τῆς Βούδας, τὸ 1954-1955.

—Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1960, χούλλιγκανς ἔδειραν ἄγρια ἕνα σημαντικὸ στέλεχο τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας μέσα στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Προῦντνικ τῆς Πολωνίας.

—Τὸν ἴδιο μῆνα, μιὰ συμμορία ἀνηλίκων μαθητῶν τῆς Τσεχοσλοβακίας διέρρηξε πολλὰ σπίτια καὶ κατέστρεψε ἕνα «σπίτι τοῦ πιονέρου» (1) ὅπου ἔκαψε ἔπιπλα ἀξίας 20.000 κορωνῶν (90.000 δρχ.).

—Ἡ οὐγγρικὴ ἐφημερίδα «Νὶπ Σάμπατσαγκ» (25ης Δεκεμβρίου 1959), ἔγραφε ὅτι «ἀνάμεσα στὰ ἀρνητικὰ συμπτώματα τῆς νεολαίας, τὸ πρῶτο ποὺ πρέπει νὰ ἀναφέρουμε, εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ συμμοριτισμοῦ ποὺ ἐκδηλώνεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Οἱ νέοι ἐνδιαφέρονται ὑπερβολικὰ γιὰ τὸ ἀλκοόλ. Ἡ στρατιὰ τῶν ἀλητῶν μὲ τὴν κυνικὴ συμπεριφορά, αὐξάνει.

(1) «Πιονέροι» λέγονται τὰ μέλη τῶν παιδικῶν κομματικῶν ὀργανώσεων.

Τὸ περιοδικὸ «Πόλαντ» τῆς Βαρσοβίας, τεῦχος ἀριθ. 10 τοῦ 1959, δημοσιεύει τὴν παραπάνω σκηνὴ ἀπὸ ἕνα πολωνικὸ φίλμ μὲ τὸν τίτλο «Ἀρρωστημένοι», ποὺ ἔχει γιὰ θέμα του τὰ «ὠργισμένα νειᾶτα» τῆς Πολωνίας. Οἱ νεαροὶ ἠθοποιοὶ παριστάνουν τοὺς χούλλιγκανς.

Ὁ χούλλιγκανισμὸς περισσεύει ... Οἱ ἀπαράδεκτα κακοὶ τρόποι τῆς νεολαίας σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα μας, ἐκδηλώνονται ἐπίσης μὲ τὴν τζὰτζ καὶ μὲ τὴν προστυχιά».

—Ἡ βουλγαρικὴ «Τσερουένο Ζνάμε» (18η Μαΐου 1956) γράφει : «Οἱ νεαροὶ μαζεύονται κατὰ ὁμάδες καὶ ἀσχημονοῦν ἰδίως πρὸς τὰ κορίτσια. Μέσα στοὺς κινηματογράφους καὶ στὰ θέατρα θορυβοῦν ἀνυπόφορα. Τὴ νύχτα γυρίζουν στοὺς δρόμους καὶ φωνάζουν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα... Μιὰ διαδεδομένη μορφὴ τοῦ χουλλιγκανισμοῦ εἶναι οἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον παιδιῶν καὶ ἀνυπερασπίστων ἀνθρώπων. Οἱ χούλλιγκανς ἐπιτίθενται κατὰ ὁμάδες τριῶν ἢ τεσσάρων καὶ μετὰ χάνουνται μέσα στὸ σκοτάδι».

—Ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς Πράγας,μετέδωσε ὅτι στὶς 12 Ὀκτωβρίου 1957, στὴν λεωφόρο Βεντσεσλάς, ποὺ εἶναι ἡ πιὸ κεντρικὴ τῆς πόλεως, συνέβη τὸ ἑξῆς ἐπεισόδιο: Ἕνας μεθυσμένος στρατιώτης ἀρνήθηκε νὰ δείξη τὴν ταυτότητά του στὴν στρατιωτικὴ ἀστυνομία καὶ ὅταν αὐτὴ θέλησε νὰ τὸν συλλάβη «οἱ χούλλιγκανς ξεχύθηκαν ἀπὸ τὰ μπὰρ» καὶ ἐπετέθησαν κατὰ τῆς ἀστυνομίας «φωνάζοντας ἀντικαθεστωτικὰ συνθήματα». Ἡ συμπλοκὴ γενικεύθηκε μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐξελιχθῆ σὲ σκληρὴ σύγκρουσι καὶ νὰ συλληφθοῦν 11 νεαροί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ δέκα καταδικάσθηκαν σὲ ποινὲς φυλακίσεως ὡς 3 ἐτῶν».

—Μέσα στὸν ἴδιο μῆνα (Ὀκτώβριος 1957) στὴν τσεχοσλοβακικὴ πρωτεύουσα σημειώθηκαν πολλὰ ἄλλα παρόμοια ἐπεισόδια καὶ μόνο μέσα στὴν τελευταία ἑβδομάδα ἔγιναν 4 μεγάλες δίκες χούλλιγκανς.

—Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1960 ὁ σοβιετικὸς τύπος ἀνέφερε ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔκανε πολλὲς ἐπιδρομὲς στὴ Μόσχα,στὸ Λένινγκραντ καὶ στὸ Κίεβο ἐναντίον νεαρῶν μαυραγοριτῶν ποὺ ἡ «Τρούντ» τοὺς περιγράφει σὰν «ὠχροὺς μὲ μακριὰ καὶ ἀχτένιστα μαλλιά, βρώμικα χέρια καὶ κατάμαυρα νύχια».

Ἡ ἴδια ἐφημερίδα γράφει ὅτι *«τὸ σκοτεινὸ ἐμπόριο (σ.Σ. ἐννοεῖ τὴν μαύρη ἀγορὰ) εὐδοκιμεῖ ἀπὸ πολὺν καιρό. Οἱ μαυραγορῖτες δροῦν στοὺς δρόμους ὅπου κυνηγοῦν τοὺς τουρίστες γιὰ νὰ ἀγοράσουν ἀπὸ αὐτοὺς δολλάρια, εἴδη ἱματισμοῦ ἢ δίσκους τζάζ. Ὅταν κουρασταῦν, ἐγκαθίστανται στὰ καφενεῖα ὅπου συνεχίζουν τὸ ἔργο τους πίνοντας βότκα. Οἱ προειδοποιήσεις καὶ οἱ συλλήψεις δὲν τοὺς ἔχουν συνετίσει».*

—Ἡ «Τριμπούνα Λούντου» (Πολωνία) τῆς 22 Φεβρ. 1960 ἀνέφερε ὅτι τὰ δικαστήρια τῆς Βαρσοβίας τὸ 1957 ἐκδικάσαν 815 ὑποθέσεις ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, ἐνῶ τὸ 1959 ὁ ἀριθμός τους ἀνέβηκε σὲ 1410. Σὲ ὅλη τὴν Πολωνία, ὁ ἀριθμὸς τοῦ 1957 ἦταν 15.000 ἔναντι 17.000 τὸ 1958 καὶ 12.000 γιὰ τὸ πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ 1959.

Ἡ ἴδια ἐφημερίδα ἀναφέρει ὅτι τὸ 1956, οἱ ἀνήλικοι εἶχαν διαπράξει τὸ 44 ο)ο τοῦ συνόλου τῶν ἐγκλημάτων σὲ ὅλη τὴ χώρα. Τὸ 1957 τὸ ποσοστὸ ἀνέβηκε σὲ 49 ο)ο καὶ τὸ 1958, ἔφθασε τὸ 52 ο)ο.

Η ἔκτασις καὶ οἱ μορφὲς τοῦ κακοῦ

Ὅπως φαίνεται ἀπὸ ὅσα ἀναφέραμε παραπάνω, ἡ νεανικὴ ἐγκληματικότης καὶ διαφθορὰ ἔχουν πάρει τεράστια ἔκτασι σὲ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ Παραπετάσματος. Παντοῦ, σὲ ὅλα τὰ κομμουνιστικὰ κράτη δροῦν στρατιὲς ὁλόκληρες νεαρῶν ἐγκληματιῶν ποὺ δροῦν εἴτε ὠργανωμένοι σὲ συμμορίες εἴτε μεμονωμένοι σὰν ἄτομα. Ἡ ἔκτασις τοῦ κακοῦ εἶναι τέτοια, ὥστε σὲ πολλὲς πόλεις τῆς Σοβ. Ἑνώσεως, ὅπως λ.χ. στὴν Τασκένδη ποὺ εἶναι ἡ μεγαλύτερη πόλις τῆς σοβιετικῆς κεντρικῆς Ἀσίας εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ κυκλοφορῇ κανεὶς (καὶ ἰδίως οἱ γυναῖκες) μετὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου. Οἱ δολοφονικὲς ἐπιθέσεις, οἱ κλοπές, οἱ διαρρήξεις, οἱ ἔνοπλες ληστεῖες, οἱ συμπλοκὲς εἶναι βασικὰ γνωρίσματα τῆς ζωῆς σὲ πολλὲς πόλεις τῆς εὐρωπαϊκῆς καὶ ἀσιατικῆς Ρωσίας. Συχνὰ οἱ ἐπιθέσεις γίνονται μέρα μεσημέρι, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ἀστυνομίας, (μιλίτσιας) ἡ ὁποία ὄχι λίγες φορὲς κάνει ὅτι δὲν βλέπει. Πράγματι οἱ ἀστυνομικοὶ συνήθως δὲν ἐπεμβαίνουν, εἴτε γιατὶ φοβοῦνται τὴν ἐπιθετικὴ μανία τῶν νεαρῶν γκάγκστερς εἴτε διότι συνεργάζονται μὲ διάφορες συμμορίες καὶ μετέχουν στὰ κέρδη. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ Κράτος ἀναγκάσθηκε νὰ ἀναθέση τὴν διεύθυνσι τοῦ ἀγῶνα κατὰ τῆς νεανικῆς ἐγκληματικότητος στὴν πολιτικὴ ἀστυνομία, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ πατάξη τὴν διαφθορὰ στὴν «μιλίτσια» καὶ νὰ συγκροτήση ἀπὸ τὸ 1959 καὶ εἰδικὰ ἔνοπλα τμήματα ἐθελοντῶν πολιτοφυλάκων ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ κομματικὰ μέλη καὶ «βοηθοῦν τὴν ἀστυνομία στὸ ἔργο της.»

Συχνὰ ὁ σοβιετικὸς τύπος ἀναφέρει αἱματηρὲς συμπλοκὲς ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς πολιτοφύλακες καὶ τοὺς χούλλιγκανς κάποτε μάλιστα ὁμολογεῖ ὅτι ὑπάρχουν καὶ νεκροί, ὅπως ἔγινε λ.χ. τὸ καλοκαίρι τοῦ 1960 ὅταν σὲ μιὰ σύγκρουσι μεταξὺ χούλλιγκανς καὶ πολιτοφυλάκων σὲ ἕνα κεντρικὸ πάρκο τῆς Μόσχας σκοτώθηκαν δύο ἀπὸ τοὺς τελευταίους.

Ἡ νεανικὴ διαφθορὰ καὶ ἐγκληματικότης ἐκδηλώνεται μὲ διαφόρους τρόπους: Παρδαλὸ ντύσιμο, ἔξαλλοι χοροί, ὀργιώδη πάρτυ, σεξουαλικὴ ἀσυδοσία, βιασμοί, μαύρη ἀγορά, λαθρεμπόριο, ἀλκοολισμός, πορνεία, ναρκωτικά, διαρρήξεις, ἔνοπλες ληστεῖες, ἐπιθέσεις, συμπλοκές, μανία καταστροφῆς, ἐμπρησμοί, σαμποτάζ. Πάντως τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τῶν νεαρῶν τεντυμπόηδων τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ἡ καταπληκτικὴ σκληρότης, ἡ αἱμοχαρὴς ἀγριότης καὶ ἡ τέλεια ἀδιαφορία τους μπροστὰ στὸν κίνδυνο ἢ τὸν θάνατο.

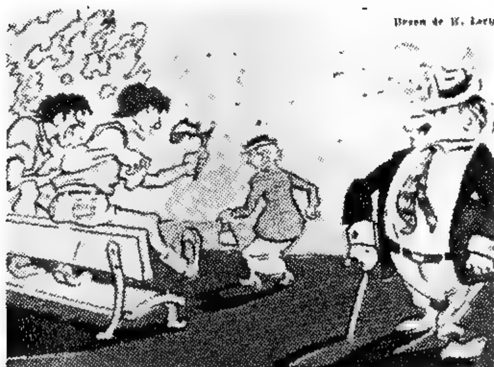
Γενικά, στὸ Παραπέτασμα, ὁ τεντυμποϊσμὸς στὴν οὐσία του εἶναι πραγματικὸς γκαγκτερισμὸς καὶ ὄχι μία ἐνοχλητικὴ ἐκδήλωσις νεανικῆς ἀνωριμότητος.

Οἱ στύλιγκανς καὶ οἱ χούλλιγκανς

Στὴν εἰδικὴ ὁρολογία ποὺ δημιουργήθηκε στὸ Παραπέτασμα, οἱ νεαροὶ τεντυμπόηδες διακρίνονται σὲ δύο κύριες κατηγορίες.

Οἱ «στύλιγκανς» ὅπως λέγονται στὰ ρωσικά, ποὺ στὴν Οὐγγαρία λέγονται «γιάμπετς», στὴν Πολωνία «μπικινιάζε», στὴν Τσεχοσλοβακία «πάσεμ» κλπ., εἶναι νεαροὶ ποὺ μιμοῦνται ἕνα κακοχωνεμένο καὶ παραμορφωμένο «δυτικὸ τρόπο ζωῆς». Ντύνονται παρδαλά, ἀλλάζουν τὰ ὀνόματά τους ἀπὸ Ἰβὰν σὲ Τζὼν καὶ ἀπὸ Κάτια σὲ Μαίρυλιν, πίνουν κοκτέηλς, χορεύουν ρόκ, λατρεύουν τὴν τζάζ, ξενυχτοῦν καὶ γενικῶς περιφρονοῦν βαθύτατα κάθε «ἀνατολικὸ» καὶ θεοποιοῦν κάθε τί ποὺ εἶναι ἢ φαντάζονται ὅ,τι εἶναι «δυτικό». Αὐτοὶ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τοὺς «τέντυ-μπόϋς» τῆς Ἀγγλίας ἢ τὰ «δερμάτινα σακκάκια» τῆς Ἀμερικῆς. Εἶναι συνήθως υἱοὶ καὶ κόρες οἰκογενειῶν τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ οἱ γονεῖς τους κατέχουν ὑψηλὲς θέσεις στὴν κομματική, κρατικὴ ἢ στρατιωτικὴ ἱεραρχία. Τοὺς συναντᾶ κανεὶς σὲ ὅλα τὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου: Μόσχα, Βουδαπέστη, Βαρσοβία, Πράγα, Βουκουρέστι, Στεττῖνο, Λειψία, Δρέσδη, κυρίως ὅμως χαρακτηρίζουν τὴν Οὐγγαρία καὶ τὴν Πολωνία.

Οἱ «χούλλιγκανς» εἶναι πολὺ πιὸ

Οἱ τεντυμπόϋδες τοῦ Παραπετάσματος δὲν συναντοῦν τὴν ἀντίδρασι τῆς κοινῆς γνώμης. Ἡ ρουμανικὴ ἐφημερίδα «Οὔρζιτσα» τῆς 15ης Ἰουνίου 1959 δημοσιεύει τὸ παραπάνω σκῖτσο βάζοντας στὸ στόμα τοῦ περαστικοῦ πολίτου τὴν φρᾶσι: «Γιὰ δὲς αὐτοὺς τοὺς χούλιγκανς! Καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ τοὺς συνετίσῃ!».

ἐπικίνδυνοι. Πρόκειται γιὰ πραγματικοὺς γκάγκστερς ποὺ ἀνήκουν σὲ συμμορίες, κυκλοφοροῦν ἔνοπλοι καὶ δροῦν ἐγκληματικά. Αὐτοὶ εἶναι παιδιὰ καὶ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τῶν λαϊκῶν στρωμάτων καὶ ἀκμάζουν κυρίως στοὺς συνοικισμούς, στὶς ἐπαρχίες καὶ ἰδίως στὴν Πολωνία καὶ Ρωσία. Κάποτε φθάνουν ὡς τὸ σημεῖο νὰ δίνουν ἀληθινὲς μάχες μὲ τὴν ἀστυνομία, ὅπως ἔγινε τὸ 1958 στὸ Στεττῖνο τῆς Πολωνίας καὶ τὸ 1960 στὴν Τασκένδη τῆς σοβιετικῆς Ἀσίας.

Στὸ περιοδικὸ «Νόβε Πράβο» τῆς Βαρσοβίας, στὸ τεῦχος τοῦ Δεκεμβρίου 1959, δημοσιεύθηκε μία μελέτη γιὰ τὴν νεανικὴ ἐγκληματικότητα μὲ βάσι τὴν ἀνάλυσι 150 ὑποθέσεων ποὺ ἐκδικάσθηκαν στὴν Βαρσοβία, τὸ Λότζ καὶ τὴν Κρακοβία καὶ ποὺ ἀφοροῦσαν 120 σπεῖρες νεαρῶν ἐγκληματιῶν ἡλικίας 15 ἕως 20 ἐτῶν. Κατὰ τὸ περιοδικό, τὰ 63 ο)ο τῶν ἐγκληματιῶν ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν χούλλιγκανς. Γενικῶς εἶναι παιδιὰ τῆς ἴδιας γειτονιᾶς ποὺ δὲν τοὺς ἄρεσε τὸ σχολεῖο, ἔπεφταν στὴν διαφθορὰ καὶ συγκροτοῦσαν συμμορίες. Τὰ ἐγκλήματά τους ἦσαν ληστρικὲς ἐπιθέσεις ἐναντίον διαβατῶν καὶ ὁδηγῶν ταξί. Διαρρήξεις κατοικιῶν, καταστημάτων, δημοσίων ἱδρυμάτων, σχολείων. Κλοπὴ αὐτοκινήτων. Κλοπὲς ἀπὸ δημόσιες αἴθουσες καὶ ἀπὸ ἀγορές. Κλοπὲς ἀποσκευῶν καὶ ἄλλων εἰδῶν σὲ σιδηροδρομικοὺς σταθμούς, κλοπὴ αὐτοκινήτων, λωποδυσία κλπ.

Τὰ 37ο/ο ἦσαν νεαροὶ στύλιγκανς ποὺ ζοῦσαν κατὰ τρόπο διεφθαρμένο καὶ προέβαιναν σὲ πράξεις χουλλιγκανισμοῦ μόνον σποραδικῶς,συνήθως ὅταν ἦσαν μεθυσμένοι.

Σύμφωνα πάντοτε μὲ τὸ ἴδιο περιοδικὸ τὰ 43 ο)ο τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν ἀνήκουν σὲ σταθερὲς συμμορίες ποὺ ἔχουν ὀργάνωσι, ἀρχηγό, καταφύγιο ὅπου συνέρχονται καὶ βρίσκονται σὲ διαμάχη μὲ τὶς ἀντίπαλες συμμορίες.

Ὁ κόσμος τῶν χούλλιγκανς

Οἱ νεαροὶ γκάγκστερς τοῦ Παραπετάσματος, οἱ χούλλιγκανς, ἀποτελοῦν ἕνα ξεχωριστὸ κόσμο μὲ τὰ δικά του ἤθη καὶ ἔθιμα, τὶς δικές του συνήθειες, τὸν δικό του τρόπο ζωῆς καὶ τὸν ἰδιαίτερο «κώδικα τιμῆς» του.

Ὁ γάλλος δημοσιογράφος Ζὰν Λαρτεγκί, ποὺ θεωρεῖται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ρεπόρτερ τοῦ κόσμου καὶ ἔχει τιμηθῆ μὲ τὸ βραβεῖο Ἀλμπὲρτ Λόντρ, ταξίδεψε στὰ τέλη τοῦ 1957 στὴν ἀνατολικὴ Εὐρώπη σὰν ἀπεσταλμένος τῆς ἐφημερίδος «Παρὶ - Πρὲς - Λ' Ἐντρανσιζὰν» καὶ μελέτησε εἰδικὰ τὸν κόσμο τῶν χούλλιγκανς πρὸ πάντων στὴν Πολωνία. Ὁ Λαρτεγκί, περιγράφει τὸν χούλλιγκαν σὰν ἕνα τύπο ἀτιμέλητο, μὲ παρδαλὸ ντύσιμο, ποὺ δὲν κάνει καμμιὰ δουλειὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μαύρη ἀγορὰ καὶ ποὺ ἐπιδίδεται μανιωδῶς στὸ ἀλκοόλ, στὸ κάπνισμα καὶ στὸν σεξουαλισμό. Οἱ χούλλιγκανς ἔχουν τὰ τραγούδια τους, ποὺ ἄλλοτε εἶναι πρόστυχα καὶ ἄλλοτε ἀναρχικὰ καὶ γενικὰ εἶναι τραγούδια μάγκικα ἢ ρεμπέτικα. Οἱ χούλλιγκανς ἔχουν καὶ τὰ στέκια τους ὅπου συχνάζουν, ὅπως λ.χ. τὸ καφενεῖο Κασκάντα στὴν Βαρσοβία. Ἀνάμεσά τους ὑπάρχουν ἀνήλικες πόρνες ἡλικίας 15 ἢ 16 ἐτῶν, ἀνώμαλοι νεαροί, τοξικομανεῖς καὶ ἀλκοολικοί,ἀλλὰ ὑπάρχουν ἐπίσης φοιτητές, διανοούμενοι, ποιητές, ζωγράφοι, μουσικοί, ἕνας ὁλόκληρος κόσμος ἀπὸ «ἀπελπι-

σμένα νειᾶτα». Ὁ «κώδικας τιμῆς» τῶν χούλλιγκανς εἶναι περίεργος, ἀλλὰ τηρεῖται πιστὰ καὶ ὅποιος τὸν παραβιάση θεωρεῖται προδότης καὶ ἀποβάλλεται ἀπὸ τὸν κόσμο τους ἢ καὶ ἐξοντώνεται. Μιὰ ἀπὸ τὶς διατάξεις αὐτοῦ τοῦ ἄγραφου κώδικα εἶναι καὶ οἱ μονομαχίες ποὺ γίνονται μὲ μαχαίρια, γροθιές, ἤ... βότκα!

Βασικὲς ἀρχὲς τῶν χούλλιγκανς εἶναι:

1) Ἡ ἀπόλυτη ἔλλειψις ὁποιασδήποτε πίστεως. Ὁ χούλλιγκαν δὲν πρέπει νὰ πιστεύη σὲ τίποτα. Οὔτε στὸ Κόμμα, οὔτε στὸ Κράτος, οὔτε στὴν Οἰκογένεια, οὔτε στὴν Θρησκεία.

2) Ἡ ἀδιαλλαξία. Ὁ χούλλιγκαν δὲν πρέπει νὰ δέχεται ποτὲ κανενὸς εἴδους συμβιβασμὸ μὲ ὁποιονδήποτε

3) Ἡ ἔλλειψις δισταγμῶν. Ὁ χούλλιγκαν πρέπει νὰ εἶναι ἀδέσμευτος καὶ ἀδίστακτος, ἕτοιμος γιὰ ὅλα καὶ νὰ ἔχη τὴν δύναμι νὰ φθάνη τὶς πράξεις του ὥς τὸ τέλος.

4) Ἡ ἄρνησις τῆς πολιτικῆς. Ὁ χούλλιγκαν δὲν πρέπει νὰ ἔχη καμμιὰ ἀνάμιξι στα πολιτικὰ ζητήματα. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀνήκη στὸ Κόμμα, στὴν Νεολαία ἢ σὲ ἄλλες ὀργανώσεις οὔτε νὰ παίρνη μέρος σὲ συνελεύσεις καὶ συνεδριάσεις, οὔτε νὰ ψηφίζη, οὔτε νὰ διαβάζη πολιτικὰ ἔντυπα.

Οἱ χούλλιγκανς ἔχουν καὶ τὰ κρυφὰ καταφύγιά τους, τὰ μυστικὰ λημέρια τους. Ἡ καταστραμμένη Βαρσοβία ποὺ ἀποτελεῖ ἀκόμα καὶ σήμερα μιὰ ἀπέραντη ἔκτασι ἀπὸ λαβυρινθώδη ἐρείπια, κρύβει χιλιάδες χούλλιγκανς. Τὰ σπουδαιότερα λημέρια βρίσκονται στὰ ὑπόγεια ἢ στὶς σοφίτες τῶν ἐρειπίων τῶν ὁδῶν Βρετσίτοβε καὶ Μαροβέκα. Τὰ ὑπόγεια ἔχουν πολλὲς ἐξόδους καὶ στὶς σοφῖτες ἀνεβαίνουν μὲ ἀνεμόσκαλες. Ἐκεῖ μαζεύονται οἱ χούλλιγκανς γιὰ νὰ καταστρώσουν τὰ σχέδια τῶν ἐπιχειρήσεών τους, νὰ μοιράσουν τὰ κλοπιμαῖα, νὰ κρύψουν τὰ λάφυρά τους, νὰ κρυφτοῦν οἱ ἴδιοι, νὰ δικάσουν τοὺς προδότες κλπ. Κάθε ἀξιόλογη συμμορία ἔχει τὸν χρονικογράφο της ποὺ γράφει τὸ ἡμερολόγιο τῆς δράσεώς της, μὲ κάρβουνο, πάνω στοὺς τοίχους. Οἱ τοῖχοι αὐτῶν τῶν καταφυγίων στολίζονται ἀπὸ τοὺς χούλλιγκανς καλλιτέχνες μὲ τοιχογραφίες μερικὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶναι ἀληθινὰ ἔργα τέχνης.

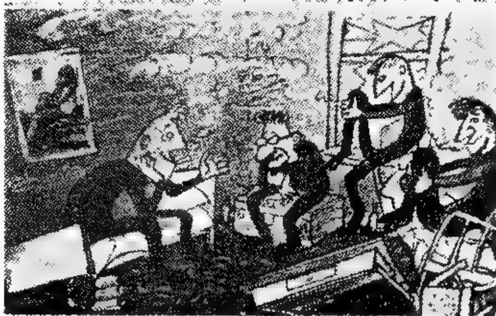
—Ὁ κόσμος τῶν στύλιγκανς

Ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» τῆς 11ης Αὐγούστου 1960 δίνει μιὰ περιγραφὴ τῶν στύλιγκανς μὲ πρόθεσι βέβαια σατυρικὴ καὶ μὲ σκοπὸ τὸν στιγματισμό τους. Τὸ ἐπίσημο ὄργανο τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας, παρουσιάζει κάποιον νεαρὸ ποὺ συνελήφθη γιὰ τὴν κλοπὴ ἑνὸς παλτοῦ. Τὸ ὄνομά του εἶναι Βλαδίμηρος Σολντάτκιν, ἀλλὰ ὁ ἴδιος τὸ μετέτρεψε στὸ ξενικὸ Φρέντ Ντίσνεϋ. Αὐτός, κατὰ τὴν σοβιετικὴ ἐφημερίδα, ὀργανώνει συχνὰ «ὕποπτες οἰνοποσίες» καὶ εἶναι χωρισμένος μὲ τὴν γυναῖκα του, διότι θέλει νὰ «ἀποκτήση γυναῖκα πρώτης ποιότητος», ποὺ νὰ ἔχη αὐτοκίνητο καὶ κατοικία τριῶν δωματίων! Κατὰ τὴν ἐφημερίδα, ὁ «Ντίσνεϋ» λέγει ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ ὅτι τὸν ἐνδιαφέρουν μόνο τὰ χρήματα.

Ἐργαζόταν κατὰ διαστήματα, ἄλλοτε στὸ Μετρὸ τῆς Μόσχας καὶ ἄλλοτε στὸν κεντρικὸ θερμοηλεκτρικὸ σταθμό της. Δὲν εἶναι δὲ καὶ ἀμόρφωτος. Σὲ ἕνα πάρτυ, ποὺ ἐξελίχθηκε κατὰ τὴν ἐφημερίδα, σὲ κραιπάλη, γίνεται μιὰ συζήτησις γιὰ τὸν Ρεμὰρκ καὶ ὁ Σολντάτκιν παίρνει ἐνεργὸ μέρος σ' αὐτήν. Ἀπὸ ἄλλες κουβέντες του φαίνεται ὅτι ὁ Σολτάτκιν ξέρει καλὰ τὴν ἐργατικὴ νομοθεσία καὶ εἶναι ἐπὶ πλέον ἀσυνήθιστα καλὰ πληροφορημένος γιὰ τὴν κατάστασι στὴν Δύσι. Ξέρει, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι στὴν Ἰταλία «ὁ στρατὸς τῆς σωτηρίας δίδει ἕνα πιάτο σοῦπα σὲ ὅσους δὲν ἔχουν νὰ φᾶνε!».

Ὁ εἰκοσαετὴς Σολντάτκιν ἔχει τὴν «κακὴ συνήθεια» νὰ ἀκούη ξένες ἐκπομπὲς Τὸν ἐνδιαφέρει, ὅπως ἔλεγε στὴν ἀνάκρισι, ἡ ξένη τζάζ. Ἀλλὰ κοντὰ σ' αὐτὴ ἄκουγε καὶ τὶς «ἠλίθιες» (κατὰ τὴν ἐφημερίδα) ἐκπομπὲς τῆς «Φωνῆς τῆς Ἀμερικῆς». Δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν πολιτική, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος. «Ἐμένα μὲ ἐνδιαφέρουν μόνον τὰ χρήματα». Καὶ ὅμως, ὅταν τὸν συνέλαβαν γιὰ κλοπή, «διέδιδε τὴν φήμη ὅτι τὸν καταδιώκουν γιὰ τὶς πολιτικές του πεποιθήσεις».

—«Δὲν εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ σοσιαλιστι-

Τὸ Πολωνικὸ καθεστὼς κατηγορεῖ τοὺς νεαροὺς ἀρχιτέκτονας γιὰ μοντερνισμό. Ἡ ἐφημερίδα «Σπίλκι» τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1959, δημοσιεύει τὴν παραπάνω γελοιογραφία μὲ τὴν λεζάντα: «Σπουδασταὶ τοῦ Πολυτεχνείου μας συζητοῦν γιὰ τὴν σύγχρονη ἀρχιτεκτονική.

κοῦ ρεαλισμοῦ», λέγει ὁ «Ντίσνεϋ», γιὰ νὰ ἐξηγήση τὸ πῶς διώκεται γιὰ πολιτικὲς πεποιθήσεις, ἐνῶ εἶναι «ἀπολιτικός».

Προσπαθοῦν στὴν ὀργάνωσι, νὰ ἐξηγήσουν στὸν Σολντάτκιν τὶς βάσεις τῆς «πολιτικῆς μορφώσεως» τοῦ «μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ». Ἀλλὰ ὁ Σολντάτκιν ἀπαντᾶ: «Παληατζιδίστικες κουβέντες αὐτές. Τ' ἀκούσαμε. Βαρέθηκα αὐτά σας τὰ κηρύγματα. Νὰ ξεκουρασθῶ θέλω...».

Ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» χαρακτηρίζει τὸν Σολντάτκιν (ἢ Φρὲντ) σὰν «ἰθαγενῆ ξένο» (ἔτσι εἶχαν χαρακτηρίσει καὶ τὸν Πάστερνακ) καὶ γράφει ὅτι τῆς ἔστειλε «νότα διαμαρτυρίας», προτείνοντάς της «νὰ ἀνοίξη προσωπικὴ συζήτησι μαζί του ἐπάνω σὲ μερικὰ ζητήματα», τὴν ὁποία ὅμως αὐτὴ δὲν δέχεται, γιατὶ ὁ Σολντάτκιν εἶναι πρόσωπο «ἀντικοινωνικό, ἔκφυλο, ἄχρηστο καὶ ἀνυπόληπτο» ποὺ ἐμπνέεται τὶς σκέψεις του ἀκούγοντας ξένους ραδιοσταθμοὺς καὶ ξεφυλλίζοντας ξένα περιοδικά, μὲ ἑλκυστικὲς εἰκόνες. Μία ἀπὸ τὶς ἀντιδραστικὲς αὐτὲς σκέψεις τοῦ στυλιάγκιν Βλαδίμηρου Σολντάτκιν, εἶναι ἡ ἑξῆς, ὅπως τὴν παραθέτει ἡ ἐφημερίδα.

«Σὲ μᾶς τὸ ἐλάχιστο σφάλμα μπορεῖ νὰ τὸ πληρώση κανεὶς μὲ τὸ κεφάλι του. Σὲ κλείνουν στὸ φρέσκο γιὰ δεκαπέντε, κάπου, χρόνια καὶ σκέψου τότε πόσο ὄμορφη καὶ καταπληκτικὴ εἶναι ἡ ζωή!»

Ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ ἴδιος ὁ κομμουνιστικὸς τύπος δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιάση ὅλους τοὺς στύλιγκανς μὲ αὐτὰ τὰ χρώματα. Ἡ οὑγγρικὴ ἐφημερίδα «Μάγκιαρ Νέμζετ» (2 Ἰαν. 1959) λ.χ. περιγράφει ἕνα στύλιγκαν ὁ ὁποῖος δὲν καπνίζει, δὲν πίνει, σέβεται τοὺς ἀνωτέρους του, ἀλλὰ *«στερεῖ τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ ντυθῆ καλά. Οἰκονομάει νόμισμα μὲ νόμισμα γιὰ νὰ ἀγοράση ἕνα ζευγάρι ἰταλικὰ παπούτσια. Αὐτὸς εἶναι γιάνπετς, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ χούλλιγκαν»*.

Μιὰ ἄλλη οὑγγρικὴ ἐφημερίδα, ἡ «Νὶπ Σάμπατσαγκ» τῆς 2 Σεπτ. 1959, χωρίζει τοὺς στύλινγκανς σὲ δυὸ κατηγορίες. Τοὺς «ἐξωτερικοὺς» καὶ τοὺς «ἰδεολογικοὺς» γιάνπετς (=οὑγγρικὴ ὀνομασία τῶν στύλιγκανς). Οἱ πρῶτοι ἁπλῶς μιμοῦνται ἐξωτερικὰ τὸν δυτικὸ τρόπο ζωῆς. Οἱ δεύτεροι *«ἀπορρίπτουν τὶς μορφὲς καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς σοσιαλιστικῆς ζωῆς καὶ τοποθετοῦν ἐγωϊστικὰ τὸν ἑαυτό τους στὸ κέντρο τοῦ σύμπαντος, παίρνοντας αὐτὴν τὴν ἰδέα ἀπὸ τὴν Δύσι»*. Αὐτὸς ὁ δεύτερος τύπος, κατὰ τὴν κομμουνιστικὴ ἐφημερίδα, εἶναι ἔνοχος «σολιψισμοῦ» (=ἐγωκεντρισμοῦ) ποὺ ἀποτελεῖ ἀντισοσιαλιστικὸ ἔγκλημα καὶ συνιστᾶ κίνδυνο γιὰ τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα. Ἰδιαιτέρως μάλιστα ἀνησυχοῦν τὰ Κ.Κ. γιατὶ αὐτὸς ὁ τύπος τοῦ «ἀντισοσιαλιστικοῦ ἐγωκεντρικοῦ ἀνθρώπου» προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὴν νέα διανόησι, ἡ ὁποία ὅλο καὶ πληθαίνει. Ὁ τύπος αὐτὸς ἀποτελεῖ σήμερα τὴν πλειοψηφία τῆς «χρυσῆς νεολαίας» τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν ποὺ μέλη της εἶναι οἱ υἱοὶ καὶ οἱ κόρες τῶν κομματικῶν στελεχῶν, τῶν τεχνικῶν, τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς ἀστυνομίας κλπ. Ἡ νεολαία αὐτὴ ζεῖ μέσα στὴν χλιδὴ καὶ στὰ σκάνδαλα, παραβιάζοντας κάθε ἔννοια περὶ κομμουνιστικῶν ἀρχῶν. Τὸ πολωνικὸ περιοδικὸ «Πὸ-Πρόστου», στὶς 30 Ὀκτωβρίου 1955 ἔγραφε ὅτι οἱ νέοι αὐτοὶ ἔχουν μιὰ στάσι σκωπτικὴ καὶ σκεπτικιστικὴ ἀπέναντι στὶς ἀξίες τῆς «νέας Πολωνίας καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ». Νομίζουν ὅτι «τὰ ξέρουν ὅλα» καὶ θεωροῦν «τὶς προσπάθειες τοῦ κόμματος νὰ τοὺς διαπαιδαγωγήση» σὰν «σκλαβιά».

Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸ κράτος

Ὅλα τὰ κομμουνιστικὰ κράτη πῆραν ἔκτακτα μέτρα, ἀστυνομικὰ καὶ νομοθετικὰ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ πρόβλημα τᾶς νεανικῆς ἐγκληματικότητος. Ὅλες οἱ κομμουνιστικὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀλβανία, ἐξέδωσαν εἰδικοὺς νόμους γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ χουλλιγκανισμοῦ. Ὁ σχετικὸς νόμος ποὺ περιέχεται στὸν νέο Ποινικὸ Κώδικα τῆς Πολωνίας, χαρακτηρίζει τὸν χουλλιγκανισμὸ σὰν *«ἀδίκημα διαπραττόμενο ὑπὸ νεαροῦ, ἀνηλίκου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐγκληματοῦντος πρὸς ἁπλῆν τέρψιν, πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν φρονημάτων τοῦ δράστου κατὰ τῆς καθεστηκυίας τάξεως»*.

Μὲ βάσι αὐτὸν τὸν Νόμο οἱ χούλλιγκανς τιμωροῦνται πολὺ αὐστηρὰ καὶ καταδικάζονται συνήθως σὲ πολύχρονη φυλάκισι μὲ καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ κάποτε καὶ σὲ θάνατο, ὅπως συνέβη λ.χ. τὸν Ἰούνιο τοῦ 1960 μὲ δυὸ χούλλιγκανς τῆς Μόσχας, τὸν Βιατσεσλὰβ Ντομπιοῦσιν 19 ἐτῶν καὶ τὸν Γιοῦρι Κρύλωφ, 20 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι σκότωσαν τὴν Ζόγια Στρέλκοβα, σερβιτόρα στὸ μπὰρ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῆς Μόσχας. Εἶναι ἄλλωστε φανερὸ ἀπὸ τὸν παραπάνω ὁρισμό, ὅτι τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα βλέπουν τὸν χουλιγκανισμὸ σὰν πολιτικὸ ζήτημα καὶ τὸν παρουσιάζουν σὰν μιὰ μορφὴ τοῦ ταξικοῦ ἀγῶνα, προσπαθώντας νὰ ρίξουν τὴν εὐθύνη γι' αὐτὸν στὴν Δύσι ποὺ δῆθεν τὸν «ἐξάγει» στὸν κομμουνιστικὸ κόσμο. Ἔτσι, λ.χ., ὕστερα ἀπὸ μιὰ αἱματηρὴ σύγκρουσι χούλλιγκανς - ἀστυνομίας ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Τσεχοσλοβακίας ἔδωσε συνέντευξη πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύπου, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὁποίας κατηγόρησε «ὡρισμένες δυτικὲς πρεσβεῖες» γιὰ... ἐξαγωγὴ τοῦ χουλλιγκανισμοῦ (ἐφημερίδα «Πράτσε», 22 Ὀκτ. 1957). Ἐξ ἄλλου ἡ ἐφημερίδα «Μλάντα Φρόντα» τῆς Πράγας (26 Ὀκτ. 1957) ἔγραφε: *«οἱ χούλλιγκανς εἶναι πνευματικὰ ἀδέλφια τῶν θανασίμων ἐχθρῶν μας. Οἱ συνάδελφοί τους βρίσκονται στὸν ραδιοσταθμὸ τῆς Ἐλεύθερης Εὐρώπης. Εἴδαμε τί εἶναι ἱκανοὶ νὰ πράξουν οἱ χούλλιγκανς τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Οὐγγαρίας, ὅταν ἔδρασαν ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας»*.

Ἐπίσης ὁ Κάνταρ συχνὰ ἀναφέρθηκε στὸν ρόλο τῶν χούλλιγκανς στὴν οὑγγρικὴ ἐπανάστασι τοῦ 1956.

Μὲ βάσι αὐτές τὶς ἀντιλήψεις, τὰ κομμουνιστικὰ κράτη ὠργάνωσαν καὶ εἰδικὰ ἔνοπλα σώματα «ἐθελοντῶν» κομμουνιστῶν γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ χουλλιγκανισμοῦ. Τὰ σώματα αὐτὰ στὴν Ρωσία λέγονται «ντρουζίνι». Στὰ τέλη τοῦ 1960 στὴν ΕΣΣΔ ὑπῆρχαν 80.000μονάδες «ντρουζίν», μὲ περισσότερα ἀπὸ 2,5 ἑκατομμύρια μέλη («Κομμουνίστ», τεῦχος 10 τοῦ 1960). Μόνο στὴν Οὐκρανία, οἱ «ντρουζίνι» ξεπερνοῦν τὸ ἕνα ἑκατομμύριο καὶ ἀπὸ αὐτοὺς οἱ 700 χιλιάδες εἶναι κομματικὰ μέλη («Πράβντα Οὐκραΐνυ», 2 Ὀκτωβρ. 1960). Στὴν Μόσχα κάθε ἐργοστάσιο καὶ ἐπιχείρησι ἔχει τὴν μονάδα τῶν «ντρουζὶν» του («Κομσομόλσκαγια Πράβντα», 30 Αὐγ. 1960).

Τὸ καθεστὼς ὅμως ποὺ συγκρότησε τοὺς «ντρουζίνι» γιατὶ δὲν ἔμενε ἱκανοποιημένο ἀπὸ τὴν στάσι τῆς ἀστυνομίας ἀπέναντι στοὺς χούλλιγκανς δὲν εἶναι εὐχαριστημένο οὔτε καὶ ἀπὸ αὐτούς. Ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» τῆς 6ης Ὀκτωβρίου 1960 κατηγοροῦσε τοὺς «ντρουζίνι», ὅτι δείχνουν μιὰ ἀνεκτικὴ στάσι ἀπέναντι στοὺς χούλλιγκανς ἢ ἀκόμα χειρότερα, ὅτι φέρονται καὶ οἱ ἴδιοι σάν... χούλλιγκανς! Ἀνέφερε μάλιστα συγκεκριμένα τὴν περίπτωσι κάποιου Μεντνία, ποὺ εἶναι ἐπικεφαλῆς τῶν πολιτοφυλάκων τοῦ Νικολάγιεφ. Αὐτὸς μὲ τοὺς «ντρουζίνι» του μπαίνει τὴν νύχτα στὰ σπίτια καὶ ξυπνᾶ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν πρόφασι ὅτι «ἐρευνᾶ τὸ περιβάλλον κάποιου κοριτσιοῦ». Ὁ ἴδιος δέρνει ὅσους δὲν χωνεύει, ἐκβιάζει κορίτσια καὶ ἔφθασε ὡς τὸ σημεῖο νὰ συλλάβη τὸν ἀρχιμηχανικὸ καὶ γραμματέα τοῦ Κομσομόλικου Σταθμοῦ Τηλεοράσεως, ὀνόματι Ζατούκιν ἐπειδὴ αὐτὸς ἀντιτάχθηκε στὴν ἔξαλλη διαταγὴ τοῦ Μεντνία, «πετᾶξτε ἀπ' τὰ

Μεγάλο ποσοστὸ τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες ἀποτελεῖται ἀπὸ παιδιὰ κομματικῶν στελεχῶν ποὺ ἔχουν τὰ μέσα καὶ μένουν ἀτιμώρητα. Ἡ ἐφημερίδα «Ντικομπράζ» τῆς Πράγας, στὶς 24 Μαρτίου 1960, δημοσιεύει αὐτὸ τὸ σκῖτσο δυὸ τεντυμπόϋδων ποὺ ἔχουν βάλει φωτιὰ στὸ σχολεῖο τους καὶ ὁ ἕνας τους λέγει: «Μὴν ἀνησυχεῖς. Ὁ πατέρας μου θὰ τὰ τακτοποιήση ὅλα».

παράθυρα ὅλες τὶς συσκευὲς τηλεοράσεως».

Τέτοια παραδείγματα δράσεως τῶν ντρουζίνι ἀναφέρει πολλὰ ὁ σοβιετικὸς τύπος. Λ.χ. ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» τῆς 27ης Αὐγούστου 1960 καὶ ἡ «Ἰσβέστια» τῆς 4ης Μαρτίου 1960 ἀνέφεραν ὅτι οἱ ντρουζίνι ξυλοκόπησαν ἀγρίως νεαροὺς πολίτες μὲ ἀποτέλεσμα τὸν θάνατο ἑνὸς ἀπὸ αὐτούς. Ἐπίσης ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» τῆς 15ης Ἰουνίου 1960 ἔγραφε, ὅτι μιὰ μονάδα «ντρουζίνι» ἐπέδραμε στὸ σπίτι κάποιου Σαρκίσωφ καὶ τὸ λεηλάτησε, ἐνῶ ἄλλη μονάδα ἐπέδραμε σὲ ἕνα σπίτι ὅπου γιορτάζονταν τὰ γεννέθλια κάποιου καὶ συνέλαβε ὅλους τοὺς παρευρισκομένους! Ἐπίσης, κατὰ τὴν ἴδια ἐφημερίδα, στὴν πόλι Οὐλιανώφσκι, μιὰ περίπολος «ντρουζίνι» συνέλαβε τρεῖς ἐργάτες ἐπειδὴ εἶχαν παρακομμένα τὰ μαλλιά τους καὶ κατέσχε τὸ σακκάκι τοῦ ἑνὸς γιατὶ εἶχε κάποιο «περίεργο ἔμβλημα». Εἶναι λοιπὸν φανερὸ ὅτι οἱ πολιτοφύλακες ἐκμεταλλεύονται τὴν ἐξουσία ποὺ τοὺς δόθηκε γιὰ νὰ δροῦν σὲ βάρος τοῦ λαοῦ καὶ νὰ αὐθαιρετοῦν.

Μιὰ ἄλλη μέθοδος μὲ τὴν ὁποία τὸ κομμουνιστικὸ κράτος προσπαθεῖ νὰ καταπολεμήση τὸν στυλιγκανισμὸ κυρίως, εἶναι ἡ προπαγάνδα γελοιοποιήσεώς του. Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ μέθοδος δὲν σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία. Ἕνας πολὺ γνωστὸς Οὔγγρος δημοσιογράφος ὁ Πῆτερ Ρούφφυ, γράφει σχετικά. *«Πέρυσι ὁ τύπος μας γελοιοποιοῦσε τοὺς γιάνπετς (οὐγγρικὴ ὀνομασία τῶν στύλιγκανς) γιὰ τὰ στενὰ παντελόνια τους, τὰ κοντὰ σακκάκια τους, τὰ μυτερὰ παπούτσια τους, τὶς πολύχρωμες κάλτσες τους. Καὶ τί ἔγινε ἐφέτος; Τὰ ἐργοστάσιά μας, τὸ χοντρικὸ καὶ λιανικὸ ἐμπόριό μας, ἄρχισαν τὴ μαζικὴ παραγωγὴ καὶ διάθεσι στενῶν παντελονιῶν, κοντῶν σακκακιῶν, μυτερῶν παπουτσιῶν ἰταλικοῦ τύπου καὶ πολυχρώμων καλτσῶν. Ἡ βιομηχανία μας δὲν ἀκολούθησε τὴν μόδα τῶν γιάνπετς. Ἁπλῶς θέλησε νὰ ἀκολουθήση τὸ νέο» (ἐφημερὶς «Μάγκιαρ Νέμζετ» 28-1-59).*

Πάντως οἱ κομμουνισταὶ θεωροῦν τοὺς στυλιάγκιν ποὺ ἔχουν στραμμένα τὰ βλέμματά τους πρὸς τὴν Δύσι σὰν ἕνα κίνδυνο μεγαλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνον τῶν χούλ λιγκανς, γιατὶ ὅπως γράφει τὸ πολωνικὸ περιοδικὸ «Πό-Πρόστου» (30 Ὀκτ. 55) οἱ χούλλιγκανς μποροῦν νὰ ἀντιμετωπισθοῦν μὲ «διοικητικὰ μέτρα»=(τὸν νόμο καὶ τὴν ἀστυνομία), ἐνῶ οἱ στύλιγκανς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κτυπηθοῦν μὲ τέτοια μέτρα. Ἐπὶ πλέον, κατὰ τὸ ἴδιο περιοδικό, ὁ χουλλιγκανισμὸς ἀναπτύσσεται ἐπάνω στὸ ἔδαφος ὡρισμένων καταστάσεων (φτώχεια, ἀμορφωσιὰ κλπ.) ποὺ θὰ ἐξαλειφθοῦν βαθμιαῖα, ἐνῶ οἱ στύλιγκανς ὅλο καὶ πολλαπλασιάζονται στὴν νέα «σοσιαλιστικὴ διανόησι».

Ἡ βασικὴ αἰτία τοῦ φαινομένου: Μηδενισμός!

Ὁ γάλλος δημοσιογράφος ποὺ προαναφέραμε, ὁ Ζὰν Λαρτεγκί, γράφει τὰ ἑξῆς στὴν ἔρευνά του γιὰ τοὺς πολωνοὺς χούλλιγκανς ποὺ δημοσίευσε στὴν Παρὶ Πρὲς Λ'Ἐντρανσιζὰν» (Ἰαν. 1958).

«Μέσα σ' ἕνα μῆνα διέσχισα μὲ τὸ αὐτοκίνητο 6.000 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν

ἄλλη πλευρὰ τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος. Διέσχισα τὴν Ἀνατολικὴ Γερμανία καὶ τὴν Τσεχοσλαβακία, αὐλάκωσα ὁλόκληρη τὴν Πολωνία. Δὲν ἐπιδίωξα νὰ δῶ κανένα ἐπίσημο πρόσωπο. Ἀπέφυγα τὶς πολιτικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὶς πρὲς κόνφερενς. Κατέβηκα ὅμως σὲ ὑπόγεια γιὰ ν' ἀκούσω τὴν τζὰζ καὶ εἶδα νὰ χτυπιοῦνται συμμορίες διαφόρων χούλιγκανς (νεαρῶν ποὺ τὸ ἔχουν ρίξει στὸ ποτὸ καὶ στὸ νταηλίκι, καὶ ποὺ γενικὰ κινοῦνται μεταξὺ κόσμου καὶ ὑποκόσμου, ἀντιγράφοντας τὰ ἤθη τοῦ τελευταίου).

Εἴτε φοιτηταὶ ἦταν οἱ νεαροὶ ἐκεῖνοι, εἴτε ἐργάτες, ὅλοι τους, ὕστερα ἀπὸ προπαγάνδα μιᾶς δεκαετίας καὶ ἀδιάκοπες προσπάθειες τοῦ κόμματος νὰ τοὺς προσεταιρισθῇ, ἔπαυσαν νὰ εἶναι κομμουνισταί... Ἂν ὅμως δὲν πιστεύουν πιὰ στὸν κομμουνισμό, ἀρνοῦνται κάθε ἐπιστροφὴ στὸ παρελθὸν καὶ στὰ παληὰ δόγματα. Δὲν ἔχουν πιὰ τίποτε. Κάθε μέρα καὶ περισσότερο προσβάλλονται ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρρώστια, ποὺ ἔχει ἐνσκήψει στὶς Λαϊκὲς Δημοκρατίες καὶ στὴ Ρωσία: Τὸν χουλιγκανισμό, αὐτὴ τὴν ἀναρχικὴ καὶ νιχιλιστικὴ ἐξέγερσι μιᾶς ὁλόκληρης νεολαίας κατὰ τοῦ φορμαλισμοῦ, τῆς πλήξεως, τοῦ ἐξαναγκασμοῦ καὶ τῆς ψευτιᾶς τοῦ μαρξισμοῦ...

Συνάντησα τὸν φοιτητὴ στὸ Πόζναν, μέσα σ' ἕνα ἀκάθαρτο καφενεῖο, ὅπου μαζὶ μὲ τὴ βότκα σερβίριζαν ρέγγες μὲ κρεμμύδια, λουκάνικα καὶ λάχανο. Εἶχα παραπλανηθῆ ἐκεῖ κάπου, γύρω στὸ ἐργοστάσιο σιδηροδρομικῶν ἁτμαμαξῶν Τσεγκζελέσκι καὶ ἔψαχνα νὰ βρῶ τὸ δρόμο.

Ὁ φοιτητὴς μὲ ὑπεχρέωσε νὰ καθήσω κοντά του. Εἶχε μάτια πολὺ φωτεινά, πνιγμένα ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα.

«Ὁ κόσμος μας — μοῦ εἶπε ὁ φοιτητὴς — ὁ σημερινὸς κόσμος, ἔχει τὸ σύμβολο ποὺ τοῦ ἀξίζει: Ἕνα ψόφιο σκυλὶ ποὺ γυρίζει μέσα στὸν Σποῦτνικ, γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ».

Εὐχαριστημένος γιὰ τὸ εὕρημα του, ὁ φοιτητὴς παράγγειλε νὰ μᾶς φέρουν κι' ἄλλη βότκα καὶ ἐξακολούθησε:

«Φραντσέζος, μοῦ εἴπατε, πὼς εἴσαστε... Ἀκοῦστε λοιπόν, κύριε Φραντσέζο: Τὸ ψοφῆμι, γιὰ τὸ ὁποῖον σᾶς μίλησα, δὲν εἶναι ὅπως ἴσως θὰ νομίζετε, ἡ Λάϊκα. Ποιὸ εἶναι, τὸ ξέρω κι' ἐγὼ κι' ὅλοι οἱ Πολωνοί, ὅπως τὸ ξέρουν καὶ οἱ Τσέχοι καὶ οἱ Ρουμάνοι καὶ οἱ Βούλγαροι, ἀκόμα καὶ οἱ Ρῶσοι: Εἶναι ὁ γέρο Κὰρλ Μὰρξ ποὺ τὸν ἐξαπέστειλαν ἐκεῖ πάνω μὲ τὴν γενειάδα του. Ὁ κομμουνισμὸς πέθανε, ἀλλὰ τὸ πτῶμα του ἐξακολουθεῖ νὰ γυρίζῃ γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ, πολὺ ψηλά, στὰ ἄστρα, γιὰ νὰ μὴ γίνεται αἰσθητὴ ἡ μπόχα, ποὺ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ ψοφῆμι...».

Ἕνας ἄλλος νέος, καθηγητὴς αὐτός, εἶπε στὸν γάλλο δημοσιογράφο:

«Ζοῦμε κάτω ἀπὸ «κομμουνιστικὸ καθεστὼς» χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κομμουνισμός. «Σύμμαχοί» μας εἶναι οἱ Ρῶσοι, οἱ προαιώνιοι ἐχθροί μας, ποὺ τοὺς μισοῦμε περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Ὅλος μας ὁ πολιτισμὸς εἶναι δυτικός, ἀλλὰ μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ διαβάζουμε μόνο σοβιετικὲς ἐκδόσεις. Ὅλοι μας προτιμοῦμε τὰ γαλλικά, ἀλλὰ μᾶς διδάσκουν τὰ ρωσικά. Εἴμαστε καθολικοί, ἀλλὰ μᾶς κηρύσσουν τὸν ὑλισμό.., Ζοῦμε μέσα στὴν ψευτιά. Ὅλη ἡ Πολωνία, ἀπὸ τὴ μία ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, λέει σήμερα ψέμματα»,

Ἡ βασικὴ λοιπὸν αἰτία τῆς νεανικῆς διαφθορᾶς καὶ ἐγκληματικότητος στὸν κομμουνιστικὸ κόσμο εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κομμουνισμὸς κατώρθωσε σὲ μεγάλο βαθμὸ νὰ καταστρέψῃ ἕνα σωρὸ ἰδανικὰ καὶ θεσμοὺς τοῦ «ἀστικοῦ»καθεστῶτος: (Πατρίδα, Θρησκεία, Οἰκογένεια, Δημοκρατία, Ἰδιοκτησία, Πνευματικὴ Ἐλευθερία κλπ.) χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ ὀρθώσῃ στὴν θέσι τους ἄλλα ἰδανικά, ἄλλους θεσμοὺς ποὺ νὰ συγκινοῦν τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ εἶναι ἀντικείμενα πίστεως τῆς νεολαίας. Ἡ ἔμπρακτη διάψευσις τοῦ «κομμουνιστικοῦ ἰδεώδους» στὸ Παραπέτασμα, δημιούργησε σὲ ἕνα σημαντικὸ τμῆμα τῆς νεολαίας ἕνα «κενὸ πίστεως». Αὐτὸς ὁ σύγχρονος μηδενισμὸς γέννησε τὸν χουλλιγκανισμό.

Τὰ ἄλλα αἴτια τοῦ χουλλιγκανισμοῦ

Ἡ διάλυσις τῆς οἰκογενείας: Στὸν κομμουνιστικὸ κόσμο ὁ ρόλος

Ἕνας Οὔγγρος ποιητὴς τοῦ 16ου αἰῶνος εἶχε γράψει ἕνα ἔπος γιὰ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν Τούρκων. Τὸ οὐγγρικὸ περιδικὸ «Λούντας Μάκυι» τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 1959 μᾶς τὸν παρουσιάζει νὰ ἐπιστρέφη στὴν Βουδαπέστη γιὰ νὰ γράψη ἕνα ἔπος γιὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς νεανικῆς ἐγκληματικότητος.

τῆς οἰκογενείας ἔχει μειωθῆ σημαντικά. Σχεδὸν ὅλες οἱ γυναῖκες ἐργάζονται καὶ δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὸ σπίτι τους καὶ τὰ παιδιά τους. Τὰ παιδιὰ ζοῦν πολὺ λίγο μὲ τοὺς γονεῖς των ἐνῷ ταυτόχρονα ἀκοῦν τὴν προπαγάνδα τοῦ Κράτους γιὰ τὸν «ἀντιδραστικὸ χαρακτῆρα τῆς οἰκογενειακῆς ἐξουσίας». Ἀγόρια καὶ κορίτσια ζοῦν περισσότερο ὁμαδικὰ παρὰ οἰκογενειακὰ καὶ «βγαίνουν στὴ ζωή», ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἡλικία. Τὸ Κόμμα, τὸ Κράτος καὶ οἱ ὀργανώσεις τους ἀποσποῦν τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐκμηδενίζουν τὸ κῦρος καὶ τὸν ρόλο τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν. Ἄλλωστε οἱ νέες συνθῆκες τῆς ζωῆς ἔχουν αὐξήσει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ ποσοστὸ τῶν διαζυγίων (λ.χ. στὴν Πράγα τὰ 50ο)ο τῶν ἀνδρογύνων χωρίζουν, μὲ τὶς ἀνάλογες συνέπειες ἐπάνω στὰ παιδιά). Τὸ περιοδικὸ «Πάνστβοϊ Πράβο», ὄργανο τοῦ Ἰνστιτούτου Νομικῶν Ἐπιστημῶν τῆς Πολωνικῆς Ἀκαδημίας, στὸ τεῦχος του τοῦ Ἰανουαρίου 1960, ἀναφέρει τὴν περίπτωσι μιᾶς ληστρικῆς συμμορίας 12 παιδιῶν ἡλικίας 16 ἕως 17 ἐτῶν ποὺ δροῦσε στὴν πόλι Λότζ. Ὅλα τους δὲν εἶχαν τὸ κατάλληλο οἰκογενειακὸ περιβάλλον στὰ σπίτια τους καὶ εἶχαν δημιουργήσει μιὰ δική τους «οἰκογένεια». Εἶχαν φτιάξει ἕνα δικό τους σπίτι, εἶχαν κοινὸ προϋπολογισμό, ἐπίπλωσαν τὴν κατοικία τους καὶ τὴν διατηροῦσαν ἀρκετὰ καθαρή, τοὺς ἄρεσε νὰ περνοῦν πολλὲς ὧρες ἐκεῖ καὶ ἔβγαιναν μόνο γιὰ νὰ κλέψουν ἢ νὰ ψωνίσουν. Δὲν ἐνοχλοῦσαν τοὺς γειτόνους, δὲν μάλλωναν μεταξύ τους, δὲν μεθοῦσαν. Πήγαιναν δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα στὸν κινηματογράφο καὶ σύχναζαν στὸ πάρκο τῆς συνοικίας τους. Γενικὰ εἶχαν συγκροτήσει ἕνα νοικοκυριὸ πολὺ καλύτερο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ τοὺς εἶχαν δώσει οἱ οἰκογένειές τους.Ἔτσι τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα ἀναγκάσθηκαν στὸ τέλος νὰ ἀπευθυνθοῦν στὴν οἰκογένεια ποὺ τὰ ἴδια περιώρισαν καὶ νὰ τῆς ζητήσουν εὐθύνες γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν της, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι τὴν ἔχει ἀναλάβει τὸ Κράτος. Τὸ 1956, στὴν Ρουμανία ἔγινε ἕνας νόμος ποὺ προβλέπει ποινὲς φυλακίσεως γιὰ πατρικὴ ἀμέλεια καὶ ἕνας παρόμοιος νόμος ἔγινε στὴν Οὐγγαρία τὸ 1958.

Ἡ ἀνεργία: Οἱ χούλλιγκανς παρουσιάζονται ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα σὰν «τεμπέληδες» καὶ «παράσιτα τῆς κοινωνίας». Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι ἄπειρες οἱ περιπτώσεις τῶν νέων ποὺ δὲν βρίσκουν δουλειά. Ὁ ἴδιος ὁ Χρουστσὼφ στὸν λόγο του στὸ ἀνώτατο σοβιὲτ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1959 παραδέχθηκε ὅτι ὑπάρχουν ἑκατοντάδες χιλιάδες νέοι ποὺ τελειώνουν τὸ γυμνάσιο ἢ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὸ Κράτος δὲν ξέρει τὶ νὰ τοὺς κάνη. Μεγάλη ἀνεργία νέων ὑπάρχει κυρίως στὴν Οὐγγαρία καὶ Βουλγαρία. Στὴν τελευταία μάλιστα τὸ Κράτος προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἀναγκάση νὰ μετανατεύσουν στὶς χέρσες γαῖες τῆς Σιβηρίας καὶ τοῦ σοβιετικοῦ Καζακστάν. Στὴν Ρωσία ἑκατοντάδες χιλιάδες μορφωμένοι νέοι στέλνονται νὰ ἐκχερσώσουν τὶς στέππες τῆς κεντρικῆς Ἀσίας, ἐνῷ στὴν Οὐγγαρία γίνονται ἐργάτες ὀρυχείων, μεταλλουργοὶ ἢ πωλήτριες σὲ καταστήματα. Ἐπίσης ἡ κολλεκτιβοποίησις τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας διώχνει χιλιάδες νέους ἀπὸ τὴν ὕπαιθρο στὶς πόλεις ὅπου πολλὲς φορὲς μένουν ἄνεργοι καὶ παίρνουν τὸν κακὸ δρόμο. Ὁ οὐγγρικὸς τύπος ἔγραψε ὅτι τὸ 1958, στὴν Βουδαπέστη ὑπῆρχαν 40 χιλιάδες γυναῖκες ποὺ ἐπεδίδοντο ἐπαγγελματικὰ ἢ εὐκαιριακὰ στὴν πορνεία καὶ ἀνέφερε ὅτι στὴν πλειοψηφία τους ἦσαν νεαρὲς χωριατοποῦλες. Ἐπίσης ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς Βαρσοβίας (21—2—

60) ἀνέφερε ὅτι στὴν νέα βιομηχανικὴ πόλι Νόβα Χούτα κατέβηκαν χιλιάδες νέοι ἀγρότες ποὺ «πίνουν, χαρτοπαίζουν, κυνηγοῦν τὶς σεξουαλικὲς περιπέτειες καὶ καταντοῦν χούλλιγκανς». Στὴν ἴδια ἐκπομπὴ ἀναφέρθηκε, ὅτι ἀπὸ 4.000 ἐπεισόδια χουλλιγκανισμοῦ ποὺ σημειώθηκαν κατὰ τὸ 1959 στὴν Βαρσοβία, 3.000 προκλήθηκαν ἀπὸ νεαροὺς ἀγρότες,

Ἡ φτώχεια: Τὰ χαμηλὰ μεροκάματα, οἱ ἐλλείψεις σὲ τρόφιμα καὶ ἱματισμό, ἡ τρομακτικὴ κρίσις στέγης καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι παράγοντες ποὺ ρίχνουν πολὺ χαμηλὰ τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο τῶν ἐργαζομένων στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες, σπρώχνουν τοὺς ἀνθρώπους στὸν ἀλκοολισμό, στὰ ναρκωτικά, στὸ λαθρεμπόριο, στὴν κλοπή, στὴν μαύρη ἀγορά. Ἡ σοβιετικὴ ἐφημερίδα «Τρούντ» (Ἑστία 2—11—60) ἀνέφερε μερικὲς περιπτώσεις νεαρῶν μαυραγοριτῶν ποὺ δικαιολογοῦν ἰδεολογικῶς τὸ ἐπάγγελμά τους.

«Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ κατηγορήσῃ!!...», ἐδήλωσε προσφάτως κατὰ τὴν ἀπολογίαν του ὁ συλληφθεὶς φοιτητὴς τῆς Φιλολογίας Νικόλαος Ἀρχαγκέλσκυ. «Μὲ ἐνδιαφέρει πολὺ περισσότερον ὁ Σοβιετικὸς λαὸς ἀπὸ τὸ Κράτος. Πληρώνω εἰς τοὺς πολίτας πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα τὸ κρατικὸν κατάστημα. Καὶ εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μὲ εὐγνωμονοῦν δι' αὐτό...

Ἀνάλογον ἐπεισόδιον ἐχαρακτήρισαν, προσφάτως, ὡς «ἀπύθμενον θράσος» αἱ ἐφημερίδες τῆς παρὰ τὸν Βόλγαν πόλεως Κουϊμπίτσεφ.

Ὁ νεαρὸς Σοβιετικὸς πολίτης Τάλιν, συλληφθεὶς διὰ παράνομον ἐμπόριον καρπουζιῶν, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχεν ἀποφέρει περὶ τὸ ἥμισυ ἑκατομμύριον ρουβλίων, ἀπεδείχθη κατὰ τὴν ἀπολογίαν του βαθὺς γνώστης τῆς Ρωσσικῆς φιλολογίας:

— Ὁ Μάξιμ Γκόρκυ — εἶπεν ὁ θρασύτατος σύντροφος Τάλιν — ἔγραψε κάποτε, ὅτι τὸ ὑψηλότερον καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ εἶναι ἄνθρωπος. Ἐγώ, λοιπὸν ἀκολουθῶ τὴν συμβουλήν του καὶ κατὰ πρῶτον λόγον εἶμαι ἄνθρωπος».

Ἡ ἀθεΐα: Τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα καταπολεμοῦν συστηματικὰ τὴν θρησκεία, δυσφημοῦν τὴν ἐκκλησία καὶ καταδικάζουν τὴν χριστιανικὴ ἠθική, ἀφαιρώντας ἔτσι τοὺς ἠθικοὺς φραγμοὺς ποὺ συγκρατοῦν τὸν ἄνθρωπο. Ἡ πολωνικὴ ἐφημερίδα «Γκαζέτα Ραμπότνιτσα» (2 Μαρτίου 1958) ἔκανε μιὰ ἔρευνα ἀνάμεσα στοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βρόκλαβ καὶ κατέληξε στὴν ἑξῆς διαπίστωσι:

«Ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι τὰ πατροπαράδοτα θρησκευτικὰ ἰδεώδη παρακμάζουν γοργὰ μέσα στοὺς φοιτητικοὺς κύκλους, ἀλλὰ οἱ νέες ἰδέες δὲν καλύπτουν τὸ κενό. Ἔτσι, ἰδίως μετὰ τὸ ἠθικὸ καὶ πολιτικὸ δρᾶμα τοῦ 1956, δὲν εἶναι περίεργο γιατὶ ἀναπτύσσεται ὁ ἀτομικὸς μηδενισμός, ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὴν τόσο διαδεδομένη σήμερα ἔκφρασι: Ὅλα εἶναι τρίχες!»

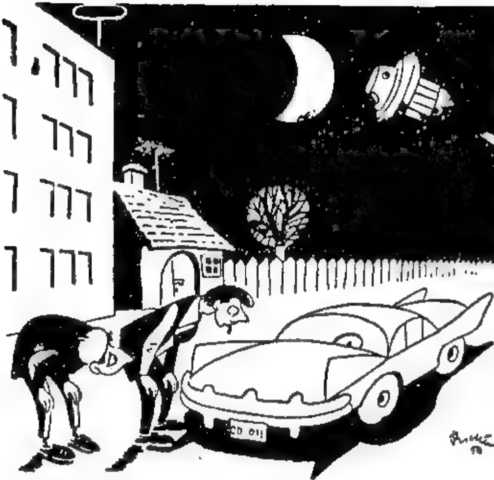
Ἡ μονοτονία: Τὸ κομμουνιστικὸ καθεστὼς ἐπιβάλλει μιὰ ἐξουθενωτικὰ μονότονη ζωὴ ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἰδιωτικὴ ζωή, ἀτομικὴ πρωτοβουλία, ἰδιωτικὴ ἐπαγγελματικὴ δραστηριότης, ἀνεξάρτητη πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ δημιουργία. Σὲ ἕνα κόσμο, ὅπου ἀπαγορεύεται ἡ ἐπαφὴ μὲ τὸ ἐξωτερικό, ὅπου δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον μία πηγὴ πληροφοριῶν, ὅπου οἱ πάντες ὑπόκεινται σὲ μιὰ ὑπερπροπαγάνδα, σὲ ἕνα κόσμο φυλακισμένον πίσω ἀπὸ μιὰ σιδερένια αὐλαῖα, εἶναι φυσικὸ νὰ γεννιέται μιὰ ἐναγώνια ἀνάγκη διαφωνίας, μιὰ ἀκατανίκητη τάσις ἐξεγέρσεως, μιὰ ἀναρχικὴ συνείδησις ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τὸν χουλλιγκανισμὸ σὰν μιὰ ἀπελπισμένη ἀπόπειρα γιὰ σπάσιμο τῆς μονοτονίας. Ὅταν δίκαζαν στὴν Βαρσοβία τὸν ἀρχιχούλλιγκαν Τόκιο, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τὸν ρώτησε:

—Πῶς ἔγινες χούλιγκαν, δηλαδὴ ἕνας γκάγκστερ, ἐσὺ ποὺ ἤσουνα τὸ καύχημα τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας;

Ὁ Τόκιο ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπάντησε κυνικώτατα:

— Βαρέθηκα! Χρειάζεται καὶ ἡ ... ποικιλία!

Ὅταν ἀνακοινώθηκε ἡ ἀπόφασις τοῦ

'Η νεολαία τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου προτιμᾶ νὰ ἔχη ὡραῖα ροῦχα, καλὰ παπούτσια, ἄνετα σπίτια καὶ αὐτοκίνητα παρὰ τεχνητοὺς δορυφόρους καὶ πυραύλους. Γι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ θαυμάζη τὶς σοβιετικὲς κατακτήσεις στὸ Διάστημα, στρέφει τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν Δύσι. 'Η τσεχοσλοβακικὴ ἐφημερίδα «Πράβντα» τῆς Μπρατισλαύας, στὶς 9 Νοεμβρίου 1959, βάζει αὐτοὺς τοὺς δύο νεαροὺς στύλιγκανς νὰ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸν πύραυλο ποὺ πάει πρὸς τὴν Σελήνη καὶ νὰ θαυμάζουν τὸ ἀμερικανικὸ διπλωματικὸ αὐτοκίνητο λέγοντας: «Γιὰ κύττα !—'Αμερικάνικο !»

δικαστηρίου—φυλάκισις πέντε ἐτῶν γιὰ τοὺς μεγαλυτέρους στὰ χρόνια—ἕνας δικαστὴς ρώτησε τὸν Τόκιο:

— Φυσικά, ἦσουνα κατὰ τοῦ καθεστῶτος!

'Ο Τόκιο τὸν κύτταξε κατάπληκτος καὶ τοῦ εἶπε:

—Ποιό καθεστώς; Τό... ἀνύπαρκτο; Δὲν ὑπάρχει πιὰ καθεστώς!

'Η διαφθορά: Ὅλοι οἱ παράγοντες ποὺ ἀναφέραμε σπρώχνουν πλατειὲς μάζες τοῦ λαοῦ στὴν διαφθορὰ ὅπου γυρεύει κάποια διέξοδο λησμονιᾶς. Δημιουργεῖται ἔτσι τὸ ἔδαφος ὅπου φυτρώνουν τὰ «ἄνθη τοῦ κακοῦ». 'Ο διάσημος Πολωνὸς συγγραφέας, Μ. Χλάσκυ, στὸ διήγημά του «Πρῶτο βῆμα στὰ σύννεφα» δίνει τὴν ἑξῆς εἰκόνα τῆς Βαρσοβίας:

«Τὸ Σαββατόβραδο ἡ πόλι μας ἔχει τὰ μοῦτρα ἑνὸς μεθύστακα. 'Απὸ ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ δρόμου ἀνεβαίνει μιὰ μυρωδιὰ οἰνοπνεύματος».

'Ο ἀλκοολισμὸς κάνει θραῦσι σὲ ὅλες τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες ποὺ οἱ κυβερνήσεις τους παίρνουν διαρκῶς μέτρα γιὰ νὰ τὸν καταπολεμήσουν. 'Αρκετὰ διαδεδομένα εἶναι καὶ τὰ ναρκωτικά. Λ.χ. ἡ ἐφημερίδα «Κομμουνὶστ Ταντζικιστάνα» τῆς 22 Νοεμβ. 1958, ὁμολογεῖ ὅτι ὑπάρχουν σοβιετικοὶ νέοι ποὺ ἐπιδίδονται τὴν χρῆσι ναρκωτικῶν καὶ πέφτουν θύματα ἐπαγγελματιῶν κακοποιῶν. 'Ακόμη μεγαλύτερη ἔκτασι ἔχει πάρει ἡ πορνεία. Τὸ 1959 ὁ σοβιετικὸς τύπος ἀπεκάλυψε τὸ «σκάνδαλο 'Αλεξαντρώφ» στὴν ἔπαυλι τοῦ ὁποίου ἐγίνοντο ὄργια μὲ θύματα μικρὰ κορίτσια ποὺ ἤθελαν τὴν ὑποστήριξι ἰσχυρῶν παραγόντων γιὰ νὰ γίνουν «στάρ». Τὸ 1960 ἀνεκαλύφθηκαν δύο δίκτυα κὼλ—γκὲρλς στὶς σοβιετικὲς πόλεις Ρίγα καὶ Τασκένδη, ἐνῶ στὴν Πολωνία ξέσπασε τὸ σκάνδαλο, τῆς σπείρας Λαντισλὰς ποὺ ἐξεμεταλλεύετο πάνω ἀπὸ 100 νέες.

Συμπέρασμα

'Ο κομμουνισμὸς ἐμφανίζει ὡρισμένα συμπτώματα κρίσεως στὴν νεολαία τῆς Δύσεως σὰν γενικώτερη ἐκδήλωσι παρακμῆς καὶ διαφθορᾶς τοῦ «καπιταλισμοῦ». Στὴν πραγματικότητα ὅμως ὁ κομμουνιστικὸς κόσμος ἀντιμετωπίζει πολὺ ὀξύτερο πρόβλημα νεανικῆς διαφθορᾶς καὶ ἐγκληματικότητος, πρόβλημα ποὺ συνδέεται μὲ τὴν ἴδια τὴν ὑπόστασι τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος. 'Η Πολωνικὴ ἐφημερίδα «Στάνταρ Μλόντυτς» στὸ φύλλο της τῆς 14ης Νοεμβρίου 1954, γράφοντας γιὰ τὴν νεανικὴ ἐγκληματικότητα στὴν Δύσι ὁμολογοῦσε τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι ἀλήθεια πολὺ μικρὴ παρηγοριὰ ἡ ἰδέα ὅτι καὶ ἡ ἄλλη παράταξις ἔχει φασαρίες. Στὸ κάτω-κάτω, δὲν εἶναι μυστικὸ ὅτι ὁ χουλλιγκανισμὸς καὶ ἡ νεανικὴ ἐγκληματικότης προκαλοῦν ζητήματα καὶ στὴν χώρα μας, καὶ ἔτσι ἐνῶ ἐφαρμόζουμε ἕνα ἄλλο σύστημα, ἔχουμε καὶ ἐμεῖς νὰ παλαίψουμε ἐναντίον αὐτῶν τῶν συμπτωμάτων».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΠΟΛΩΝΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Ζὰν Λαρτεγκί, στὴν ἔρευνά του γιὰ τὸν πολωνικὸ χουλλιγκανισμὸ γράφει γιὰ τὴν περιβόητη «συμμορία τοῦ Τόκιο».

«Μιὰ ἀπὸ τὶς συμμορίες τῶν πολωνῶν χούλλιγκανς εἶχε 60 μέλη.

Ἀρχηγός της ἦταν ὁ περιβόητος Τόκιο. Αὐτὸ τὸ παρατσοῦκλι τοῦ εἶχαν κολλήσει. Μὲ τὸ παρατσοῦκλι τοῦ ἀρχηγοῦ βαφτίστηκε κι' ὁλόκληρος ὁ συρφετός: «Ἡ συμμορία τοῦ Τόκιο».

Τὴν δρᾶσι της τὴν εἶχε ἀναπτύξει πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι τοῦ Ὀκτωβρίου 1956. Ὀκτὼ μέλη της συνελήφθησαν μὲ τὴν κατηγορία τοῦ ὁμαδικοῦ βιασμοῦ μιᾶς κοπέλλας. Οἱ δράστες ἦταν μεταξὺ 14 καὶ 19 ἐτῶν. Τὸ θῦμα τους, τὸ κορίτσι, 15.

Ἡ πρὸ τοῦ Γκομούλκα Πολωνία ζοῦσε ὑπὸ τὸ ἔμβλημα τῆς ἀρετῆς. Ὅ,τι μποροῦσε νὰ δημιουργήση ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἀρετὴ αὐτή, κρατιόταν μυστικό. Ἡ δίκη τῶν ὀκτὼ νεαρῶν σατύρων ἔγινε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Μόνον τελευταῖα κάποιος κοινωνιολόγος ἔλαβε γνῶσιν τῆς δικογραφίας. Ὁ κοινωνιολόγος ἄρχισε ν' ἀναζητῇ τὰ μέλη τῆς συμμορίας τοῦ Τόκιο ποὺ ἦταν ἀκόμη ἐλεύθερα. Τὰ κατάφερε νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Ὑπὸ τὴν καθοδήγησί τους, κατώρθωσε νὰ εἰσδύση στὰ παληὰ λημέρια τους, ποὺ μετὰ τὴν δίκη τὰ εἶχαν ἐγκαταλείψει.

Ἡ συμμορία εἶχε δυὸ λημέρια, στὴν ὁδὸ Βρετσίτοβε, στὴ γωνιὰ σχεδὸν τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ Μαροβέκα. Τὸ ἕνα ἦταν ἕνα ὑπόγειο, τὸ ἄλλο σ' ἕνα πάτωμα ἑνὸς ἐρειπωμένου κτιρίου, ποὺ ἡ σκάλα του ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἰσόγειο, εἶχε γκρεμιστῆ. Τὸ ὑπόγειο ἔμοιαζε κατ' ἀρχὴν μ' ἕνα μεγάλο κελλάρι. Ἡ εἴσοδός του ἦταν φραγμένη μὲ σανίδες καὶ μὲ σωροὺς ἀπὸ τοῦβλα. Μέσα στὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο ἄντρο ὁ κοινωνιολόγος ἀνεκάλυψε μιὰ τεράστια νωπογραφία 50 τετραγωνικῶν μέτρων. Ἐνῷ στὶς Ἀκαδημίες Καλῶν Τεχνῶν, σύμφωνα μὲ τὰ συνθήματα ποὺ ἴσχυαν γιὰ τὴν Τέχνη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Στάλιν, ἔδινε κι' ἔπαιρνε ἡ πιὸ αὐστηρὴ ἀκαδημαϊκὴ ζωγραφική—ἡ ἔγχρωμη φωτογραφία—οἱ καλλιτέχνες ποὺ εἶχαν ζωγραφίσει τοὺς τοίχους τοῦ ὑπογείου εἶχαν ἀφήσει διέξοδο στὴν πιὸ ἀχαλίνωτη φαντασία. Οἱ εἰκόνες ἦταν καμωμένες μὲ τόσο σίγουρο χέρι, μὲ τόσο γνήσιο καλλιτεχνικὸ ἔνστικτο, ὥστε ἀσφαλῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔργον νεαρῶν καλλιτεχνῶν. Ἀνάμεσα στοὺς χούλιγκανς, ποὺ σύχναζαν σ' ἐκεῖνο τὸ ὑπόγειο, ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται καὶ νεαροὶ ζωγράφοι, μαθηταὶ τῶν Ἀκαδημιῶν τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

—Διερωτᾶται κανεὶς—μοῦ ἔλεγε μεταξὺ σοβαροῦ καὶ ἀστείου ὁ κοινωνιολόγος—κατὰ πόσον ἡ ζωγραφικὴ δὲν εἶναι πεπρωμένο νὰ βρῇ νέες πηγὲς ἐμπνεύσεως στὸν χουλιγκανισμό, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καὶ μὲ τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι.

Πῆγα καὶ εἶδα τὴν νωπογραφία. Μιὰ ἔντονη σφραγίδα ἐρωτισμοῦ χαρακτήριζε τὰ φανταστικὰ θέματά της. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔβλεπε κανεὶς μιὰ Λήδα μὲ μαῦρο κύκνο, γάτους ποὺ ἔκαναν τὸ ἐρωτικὸ σεργιάνι τους στὶς στέγες, κορμιὰ γυναικῶν.

Μέσα στὴ σκηνοθεσία ἐκείνη ἡ συμμορία τοῦ Τόκιο κατέστρωνε τὰ σχέδιά της, ἐπιδιδόταν σὲ ὄργια καὶ συσσώρευε τὰ προϊόντα τῶν διαρρήξεων καὶ τῶν κλοπῶν της καὶ τὰ ἀποθέματα τῆς βότκας.

Ἡ ὥρα ἦταν 5 τὸ ἀπόγευμα. Γραφεῖα κι' ἐργοστάσια ἄδειαζαν. Ἐργάτες καὶ ὑπάλληλοι ποὺ εἶχαν σχολάσει, κρεμόντουσαν σὲ πυκνὰ τσαμπιὰ ἀπὸ τοὺς ἐξῶστες τῶν τράμ. Καμμιὰ φορὰ κάποιος ἔπεφτε κι' ἔπαιρνε τούμπα στὸ χιόνι, ἐνῷ οἱ ἄλλοι, ποὺ παρίσταντο θεαταὶ τῆς κωμικοτραγικῆς σκηνῆς, ξεκαρδιζόντουσαν στὰ γέλια.

Ἔξω ἀπὸ τὰ καταστήματα τροφίμων ἦσαν μακρὲς οὐρές. Τὰ μικρὰ καφενεῖα—κρατικοὶ κι' αὐτὰ ὀργανισμοὶ—ἦταν γεμᾶτα κόσμο. Οἱ θαμῶνες ἔπιναν σιωπηλοὶ βότκα. Κανένας δὲν φαινόταν νὰ βιάζεται νὰ γυρίση σπίτι του. Ἤξερε τί τὸν περίμενε: Ὁ συνωστισμὸς ἕξη καὶ ἑπτὰ προσώπων στὸ ἴδιο ἀσφυκτικὸ δωμάτιο, σχοινιὰ δεμένα ἀπὸ τὸν ἕνα τοῖχο στὸν ἄλλο, φασκιὲς μωρῶν ἁπλωμένες στὰ σχοινιὰ νὰ στεγνώσουν μέσα στὴν κάμαρα, γεμάτη ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ τοῦ λάχανου ποὺ βράζει στὸ τσουκάλι. Βάλτε καὶ τὰ κλαψουρίσματα καὶ τὴν φασαρία τῶν παιδιῶν, βάλτε καὶ τὶς φωνὲς τῶν γυναικῶν...Ἦταν περίεργο ὅτι οἱ ἄντρες ἐπεβράδυναν ὅσο μποροῦσαν, τὴν ὥρα, ποὺ θὰ βρισκόντουσαν μέσα σ' ἐκείνη τὴν οἰκογενειακὴ χάβρα;

Ἴσως γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ ὅλα αὐτά, τὰ μέλη τῆς συμμορίας τοῦ Τόκιο εἶχαν καταφύγει στὰ δυὸ ἄντρα, ὅπου εἶχε ὀργανώσει μιὰ χωριστὴ ζωή, ἐντελῶς στὸ περιθώριο.

Ὁ κοινωνιολόγος μοῦ ἔδειξε ἀνάμεσα σὲ δυὸ σπίτια ποὺ εἶχαν ἀνοικοδομηθῆ, μιὰ πρόσοψι γεμάτη ρωγμές.

—Πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἑτοιμόρροπη πρόσοψι—μοῦ εἶπε—εἶναι τὸ δεύτερο λημέρι τῆς συμμορίας. Οἱ χούλιγκανς εἶχαν ἀνεμόσκαλες καὶ σχοινιὰ γιὰ ν' ἀνεβαίνουν στὰ ἀπάνω πατώματα. Ὅπως βλέπετε, σκάλα δὲν ὑπάρχει.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο πάτωμα, κατὰ μῆκος

ι τὴν διάρκεια τοῦ διεθνοῦς κινηματογρα- ͻ φεστιβὰλ τῆς Μόσχας (1959), ὁ νεαρὸς .ος τραγουδιστὴς τοῦ ρόκ, Τόμμυ Στήλ, :ίωσε μιὰ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία ποὺ ἀνη- ;σε ἰδιαιτέρως τὴν Κομσομόλ. Ἀνωτέρω, όμμυ Στήλ, στὴν Κόκκινη Πλατεία τῆς Μόσχας.

ͻ διαδρόμων, ἦταν σημειωμένα μὲ κάρ- ινο στοὺς τοίχους, τὸ καθένα μὲ μιὰ ὠ- μένη χρονολογία καὶ μὲ μιὰ τζίφρα, ποὺ :ῖχε θέσι ὑπογραφῆς, ὅλα τὰ χρονικὰ ; δράσεως τῆς συμμορίας, στὸ διάστημα ; τελευταίας διετίας. Τὰ σκίτσα ἐκεῖνα, χρονολογίες, οἱ ὑπογραφές, ἁπλωνόν- υσαν στοὺς τοίχους σὲ ἔκτασι ἑκατοντά- ͻν μέτρων. Νόμιζε κανεὶς πὼς βρισκόταν ἕνα προϊστορικὸ σπήλαιο, στὰ τοιχώμα- . τοῦ ὁποίου οἱ πρωτόγονοι κυνηγοὶ ζω- ιάφιζαν τὰ κυνηγετικά τους τρόπαια. Κά- ω ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη σειρὰ σκίτσων ἦταν ραμμένα: «Ὅλα αὐτά, τὰ ἔκανα ἐγώ, ὁ Βί- λντ, ὁ ἐπονομαζόμενος Ταῦρος, στὶς 17 ·εβρουαρίου 1955».

Κι' ἔβλεπε κανεὶς αὐτὸν τὸν Βιτολντ ὰ σκοτώνη κάποιον, χτυπῶντας τον κατα- :έφαλα μὲ μιὰ μεγάλη κεραμίδα, τὸν ἔβλεπε ιὲ ἄλλη σκηνή, νὰ τοῦ παίρνη τὸ πορτοφόλι. Ἄλλη σκηνὴ ἔδειχνε τὴν ἴδια φιγούρα κα- ͻισμένη πλάϊ σὲ μιὰ μποτίλια βότκα. Ἄλλη ἔδειχνε τὸν Βίτολντ στὸ ραντεβοῦ μὲ τοὺς συντρόφους του στὸ μπὰρ τῶν μεγάλων κα- ταστημάτων «Πολόνια» ἢ νὰ ἐπιδίδεται μὲ τοὺς φίλους του σὲ ὄργια μέσα στὸ ὑπό- γειο.

Μερικὰ σκίτσα ἔδειχναν ὄχι τὶ ἔκανε ἕνας χούλιγκαν, ἀλλὰ τὶ ἤθελε νὰ κάνη, ὅπως ὁ κυνηγὸς τῶν προϊστορικῶν χρόνων παρίστανε πληγωμένο τὸν ταῦρο, ποὺ ὠ- νειρευόταν νὰ σκοτώση. Ἦταν ἕνα εἶδος μαγγανείας.

—Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σκίτσων αὐτῶν, μοῦ εἶπε ὁ κοινωνιολόγος, ἀναπαρέστησα τὴ δρᾶσι τῆς συμμορίας τοῦ Τόκιο, πολὺ ζωηρότερα, πιστότερα καὶ πληρέστερα ἀπὸ τοὺς δικαστὰς τοῦ δικαστηρίου τῶν ἀνηλί- κων, ποὺ στηρίχτηκαν στὴ δικογραφία.

Ἡ συμμορία τοῦ Τόκιο εἶχε συγκροτηθῆ τὸ 1952 ἀπὸ ἕξη νέους, ποὺ ἑτοιμαζόντου- σαν γιὰ ἐξετάσεις γιὰ τὸ πτυχίο. Γυιοὶ δασκάλων, ἰατρῶν, μηχανικῶν, ἀνῆκαν καὶ οἱ ἕξη σ' ἕνα περιβάλλον διανοουμένων. Μόνον ἀργότερα προσετέθησαν σ' αὐτοὺς καὶ νεαροὶ ἐργάτες

Μιὰ νύχτα μπῆκαν διὰ διαρρήξεως στὸ λύκειό τους, ξεκόλλησαν κι' ἔσχισαν τὴν ἐφημερίδα τοῦ τοίχου, ἐξεσφενδόνισαν κα- λαμάρια καὶ μουντζούρωσαν τὰ πορτραῖτα τῶν κομμουνιστῶν ἡρώων, ποὺ ἦταν κρεμα- σμένα στοὺς τοίχους, ξέσκισαν τὸ πορ- τραῖτο τοῦ Κὶμ Ἴρ Σέν, προέδρου τῆς Λα- ϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Βορείου Κορέας κι' ἀφοῦ ἔκαναν ὅλα αὐτά, ἔφυγαν συναποκο- μίζοντας καὶ δυὸ ντουφέκια, ποὺ χρησί- μευαν στοὺς σπουδαστὲς γιὰ ἀσκήσεις σκοποβολῆς. Πριόνισαν τὴν κάνη τοῦ ἑνὸς τουφεκιοῦ, γιὰ νὰ τὸ μεταβάλουν σὲ περί- στροφο, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ τοὺς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν.

Γιὰ νὰ «γυμνάσουν τὰ νεῦρα τους» ἀπεφάσισαν μιὰ νύχτα τὴν πρώτη ληστρικὴ τους ἐπίθεσι. Ὡπλισμένοι μ' ἕνα σιδερένιο σωλῆνα, ρίχτηκαν σ' ἕνα μεθυσμένο διαβά- τη καὶ τοῦ πῆραν τὰ 60 ζλότυ ποὺ εἶχε μέσα στὸ πορτοφόλι του. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἕξη ἐκείνους νέους, ἔξυπνος καὶ ἰδιαιτέρως προικισμένος ἀπὸ τὴ φύσι—φαίνεται μά- λιστα πὼς ἔγραφε πολὺ καλοὺς στίχους— ἐπεβλήθη γρήγορα ὡς ἀρχηγὸς τῆς συμμο- ρίας. Ἦταν μέλος τῆς Ζ.Μ.Π. (κομμουνι- στικῆς νεολαίας), ὅπως καὶ οἱ πέντε σύντρο- φοί του. Στὴν ὀργάνωσι τῆς κομμουνιστι- κῆς νεολαίας τοῦ λυκείου του εἶχε τὴν φήμη περίφημου «ἀκτιβίστα»—δρῶντος δηλαδὴ στελέχους τοῦ κόμματος—καὶ εἶχε διακριθῆ στὴν προπαγάνδα μεταξὺ τῶν ἐργατῶν.

Ὑπὸ τὴν ἀρχηγία αὐτοῦ τοῦ παραστρα- τημένου φοιτητοῦ, ποὺ πῆρε τὸ παρατσοῦ- κλι Τόκιο, οἱ νεαροὶ χούλιγκανς τῆς συμμο- ρίας δοκίμασαν ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες καὶ πάλι τὶς δυνάμεις τους μὲ μιὰ δεύτερη γκαγ- κστερικὴ ἐπίθεσι. Εἶχαν ληστεύσει ἕναν ἄλλο μεθυσμένο, ὅταν ἀντελήφθησαν κά- ποιον ποὺ ὡπλισμένος μὲ μιὰ μαγκούρα, ἔτρεχε πίσω ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ τῆς πάρη τὴν τσάντα της. Ἀφώπλισαν τὸν λωποδύτη καὶ πῆγαν καὶ τὸν παρέδωσαν στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, χωρὶς αὐτὸ νὰ τοὺς ἐμποδίση γυρίζοντας ἀπὸ τὸ τμῆμα, νὰ σκο- τώσουν ἕναν ἄλλον ἀνύποπτο διαβάτη. Ὅλοι οἱ χούλιγκανς ἔχουν ὡς κοινὸ χαρα- κτηριστικὸ αὐτὸ τὸ κρᾶμα τοῦ ἱπποτισμοῦ καὶ τῆς κτηνωδίας.

Μὲ τὴ βοήθεια δυὸ νεαρῶν ἐργατῶν,

πού είχε προσηλυτίσει στή συμμορία του ό Τόκιο, οί νεαροί γκάγκστερς άπεφάσισαν νά έπιτεθοῦν έναντίον ένός άστυνομικού φυλακίου. Αὐτή τή φορά άντέγραψαν πέρα γιά πέρα τά κόλπα τῶν Αμερικανών γκάγκστερς. Φώναξαν ένα ταξί, άρπαξαν άπό τά χέρια τοῦ όδηγοῦ τὸ βολάν, τὸν πέταξαν στὸ δρόμο καί πῆγαν καὶ σταμάτησαν, χωρὶς νά σβήσουν τὸ μοτέρ, έξω άπό ένα σταθμό τῆς πολιτοφυλακῆς. Τρεῖς πήδησαν άπό τὸ ταξί καί μπῆκαν μσα στὸ κτίριο. Βρέθηκαν όμως μπροστά σέ πέντε πολιτοφύλακες, άποφασισμένους νά πουλήσουν άκριβά τὸ τομάρι τους! Αντηλλάγησαν πυροβολισμοί. Οι τρεῖς χούλιγκανς τά κατάφεραν νά βγοῦν έξω στὸ δρόμο, πήδησαν στὸ ταξί καί έγιναν άφαντοι. Τήν νύκτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων έκαναν διάρρηξι σέ μιά κρατική άποθήκη, έκλεψαν 600 ζλότυ άπό τὸ ταμεῖο, μερικές μπουκάλες κρασί, τσιγάρα καί καραμέλλες κι' έφυγαν, άφοῦ εὐχήθηκαν μέ όλη τὴν εὐγένεια καλά Χριστούγεννα στὴν πωλήτρια. Ἡ πωλήτρια έπωφελήθηκε καί έκλεψε 6.000 ζλότυ, πού ήξερε πώς ήταν μέσα στὸ ταμεῖο καί πού οί νεαροί συμμορῖτες παραδόξως δέν είχαν άνακαλύψει.

Ένα μῆνα άργότερα διέρρηξαν τὸ ταμεῖο ένός σχολείου καί άφήρεσαν 10 χιλιάδες ζλότυ, ένα ποσόν πού άντιπροσώπευε τὸν μισθό δέκα δασκάλων. Μέ τά χρήματα έκεῖνα άγόρασαν ὑλικά σπαθασκίας, γάντια τοῦ μπόξ, δίσκους τῆς τζάζ καί τά άπαντα τοῦ Μπαλζάκ καί τοῦ Τουργκένιεφ! Τὴν έποχή έκείνη ό άριθμός τῶν μελῶν της είχε άνεβῆ στά 15. Δόθηκε μερίδιο καί σ' έκεῖνα τά μέλη πού δέν πῆραν μέρος σ' έκείνη τὴν έπίθεσι.

Ἡ συμμορία τοῦ Τόκιο είχε γίνει θρυλική στούς κύκλους τῶν χούλιγκανς τῆς Βαρσοβίας, ύστερα άπό έκείνη τὴν «ίστορία μέ τίς κόττες». Μιά μέρα ή συμμορία έκλεψε είκοσι κόττες καί μή ξέροντας τί νά τίς κάνη, πῆγε καί τίς άμόλυσε στὴν είσοδο τῆς Κεντρικῆς Επιτροπῆς όπου βρίσκονται πάντοτε σέ μεγάλο άριθμό άνδρες τῆς Κομμουνιστικῆς Πολιτοφυλακῆς. Οί πολιτοφύλακες άρχισαν νά κυνηγοῦν τίς κόττες, κι' έτρεχαν σάν τούς τρελλούς πρός κάθε κατεύθυνσιν, ὑπό τά είρωνικά βλέμματα τῶν διαβατῶν καί τῶν χούλιγκανς, πού φώναζαν: «Πιάστε τις! Οί κόττες έπαναστάτησαν κατά τοῦ καθεστῶτος!»

Ἡ συμμορία άρχισε νά έχη τούς σπιούτους της, ολόκληρη αὐλή θαυμαστῶν καί θαυμαστριῶν. Στίς τάξεις της προσεχώρησαν καί μερικές κοπέλλες. Φρόντισε κι' άποκατέστησε σύνδεσμο μέ άλλες συμμορίες. Τότε άκριβῶς κάποιο μέλος της άνεκάλυψε τά δυό καταφύγια τῆς όδοῦ Βρετσίτοβε. Οί χούλιγκανς τά έκαναν γενικό στρατηγεῖο τους.

Οί συμμορίες τῶν χούλιγκανς άποτελοῦνται κατά κανόνα μόνον άπό άνδρες. Κατ' άρχήν τὴν γυναῖκα τὴν περιφρονοῦν ώς κατώτερο πλάσμα. Κανένας δέν μπορεῖ νά όρίζη κατ' άπόλυτη κυριότητα μιά γυναῖκα! Ὁ «κῶδιξ τιμῆς» τῶν χούλιγκανς προβλέπει τὴν κοινοκτημοσύνη τῶν γυναικῶν: Όποιος άποκτήση μιά φιλενάδα όφείλει νά τὴν έχη στή διάθεσι όλων τῶν άλλων. Πρόκειται γιά κοπέλλες 15 έως 17 έτῶν, διαφόρου κοινωνικῆς προελεύσεως. Οί περισσότερες είναι μαθήτριες!

Καί ή μνεία άπλῶς τῶν λέξεων οίκογένεια, οίκογενειακή έστία, παιδιά, έμπνέει τὴν φρίκη στὴν παραστρατημένη αὐτή νεολαία. Καμμιά άπό τίς κοπέλλες πού μπλέκουν μέ τούς χούλιγκανς δέν γίνεται μητέρα. Έχουν όλες τους μυηθῆ στίς μεθόδους κατά τῆς «συλλήψεως». Ένα άπό τά κυνικά συνθήματα πού ίσχύουν γιά τούς νεαρούς αὐτῶν τῶν συμμοριῶν είναι: «Κανένας δέν πρέπει νά συλλαμβάνεται, καί καμμιά νά συλλαμβάνη!»

Συνελήφθησαν ώστόσο όχτώ άπό τά μέλη της, μέ τὸν περιβόητο άρχηγό της, τὸν Τόκιο, έπί κεφαλῆς καί δικάστηκαν μέ τὴν κατηγορία τοῦ όμαδικοῦ βιασμοῦ μιᾶς άνήλικης κοπέλλας. Ίσχυρίστηκαν πώς «ό,τι έγινε, έγινε μέ τὴν συγκατάθεσί της!»

Καθ' όλη τὴν διάρκεια τῆς δίκης τά δικαζόμενα μέλη τῆς συμμορίας έδειξαν μιά άπίστευτη άλληλεγγύη. Όλα τά έγκλήματα τά πῆραν έπάνω τους τά άνήλικα μέλη, έν γνώσει ότι τὸ νεαρό τῆς ἡλικίας τους τούς έξασφάλιζε έλαφρότερες ποινές. Στίς κομμουνιστικές χῶρες οί νέοι ένηλικιώνονται στά 18.

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΤΕΝΤΥΜΠΟΫΔΩΝ ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ

(Όπως τὴν περιγράφει ή έφημερίδα «Νίπ Σάμπατσαγκ», έπίσημο όργανο τοῦ Κ.Κ. Οὐγγαρίας, φύλλο 12ης Ιουλίου 1959)

«Οί κατηγορούμενοι ἦσαν 16. Ὁ άρχηγός τῆς σπείρας είναι 25 έτῶν, οί άλλοι 15 έως 20 έτῶν. Ανάμεσα στά μέλη τῆς συμμορίας είναι καί δύο νεαρές διαζευγμένες γυναῖκες πού έπαιζαν τὸν ρόλο δολώματος καί προμηθευτοῦ θυμάτων.

Ἡ συμμορία ήταν ό τρόμος τῶν κρατικῶν καταστημάτων τροφίμων, τῶν καφενείων καί τῶν ίδιωτικῶν αὐτοκινήτων...

Έσπαζαν τά παράθυρα έξαερισμοῦ, έμπαιναν στά καταστήματα καί άδειαζαν τὸ έμπόρευμα. Στά καφενεῖα χόρευαν μέ τά κορίτσια καί τά λήστευαν. Έσπαζαν τίς κλειδαριές τῶν παντοπωλείων καί καπνοπωλείων καί έκλεβαν ό,τι μποροῦσαν νά μεταφέρουν. Τρομοκρατοῦσαν τά παιδιά

Τὸ 1958, γιορτάσθηκε ἡ 1000ὴ ἐπέτειος τῆς ὑπάρξεως τῆς Πολωνίας. Μὲ αὐτὴν τὴ εὐκαιρία, τὸ περιοδικὸ «Σπίλκι» τῆς Βαρσοβίας, στὶς 13 Ἰουλίου 1958, δημοσίευσε τὸ παραπάνω σκῖτσο. Ἀριστερὰ ἕνας πρωτόγονος πολωνὸς κρατᾶ ἕνα ἐργαλεῖο καὶ τὴν ἐπιγραφή: «Ἐδῶ θὰ γίνη ἡ Πολωνία». Καὶ δεξιὰ ἕνας σύγχρονος Πολωνός, κρατᾶ ἕνα μπουκάλι βότκα καὶ τὴν ἐπιγραφή: «Ἐδῶ εἶναι ἡ Πολωνία». Καὶ πίσω του εἶναι τὰ ὀνόματα διαφόρων νυκτερινῶν κέντρων τῆς Βαρσοβίας.

στοὺς δρόμους καὶ τοὺς ἔπαιρναν τὸ χαρτζιλῆκι τους. Ἔσπαζαν τὰ τζάμια τῶν αὐτοκινήτων ποὺ στάθμευαν στοὺς δρόμους καὶ ἔκλεβαν τὰ καλύμματα τῶν καθισμάτων καὶ ὁ,τιδήποτε ἄλλο. Κανένα μέλος τῆς συμμορίας δὲν εἶχε δουλέψει ἐπὶ ἕνα χρόνο. Πρόκειται γιὰ μιὰ τυπικὴ συμμορία χούλιγκανς. Τὰ λημέρια τους βρίσκονται στὶς σκοτεινὲς ἀπόμερες γωνιὲς τοῦ Βάροσλιγκετ (σ.Σ. τοῦ δημοτικοῦ πάρκου τῆς Βουδαπέστης) καὶ ἡ ἀκτίνα δράσεώς των ἁπλώνεται σ' ὁλόκληρη τὴν πρωτεύουσα. Γιὰ νὰ πιοῦν καὶ νὰ ἐπιδοθοῦν σὲ σεξουαλικὰ ὄργια μαζεύοντανστὸ διαμέρισμα ὅπου ἔμεναν οἱ δυὸ γυναῖκες, ἡ Λάσλο Μπάλας καὶ ἡ Ἴστβαν Κόβατς.

Ζήτησα ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα τὴν ἄδεια νὰ κουβεντιάσω μὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς νεαροὺς κατηγορουμένους. Καλῶ κοντά μου τὸν Τίμπορ Π., ποὺ δὲν ἔχει κλείσει τὰ 18 του χρόνια... Τοῦ προσφέρω τσιγάρο ποὺ τὸ ἁρπάζει μὲ βουλιμία ἀπὸ τ χέρι μου.

—Ποῦ δούλευες πρὶν σὲ πιάσουν;

—Πουθενά.

—Δὲν σ' ἀρέσει νὰ δουλεύῃς;

—Γιατί θὰ μ' ἄρεσε ;

—Διάβαζες καθόλου ;

—Ὄχι.

—Πότε διάβασες γιὰ τελευταία φορά;

—Στὴν φυλακή. Δὲν ἔχει κανεὶς τί νὰ κάνῃ. Δὲν μπορεῖς νὰ μιλᾶς ὅλη μέρα μὲ τὸν δεσμοφύλακα.

—Καὶ πρωτύτερα ;

—Πότε διάβασα; Παλιά. Πολὺ παλιά. Στὸ σχολεῖο.

—Τί ἔλεγε ὁ πατέρας σου γιὰ ὅλα αὐτά;

—Δὲν τὰ ἤξερε (γελάει). Τὰ ἔχασε ὅταν διάβασε τὸ κατηγορητήριο.

—Καλά, δὲν ἤξερε ὅτι περνοῦσες ὁλόκληρες νύχτες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι;

—Ἔ! γιὰ στάσου! Δὲν εἶμαι καὶ παιδάκι πιά.

—Καὶ πῶς θὰ ξεπληρώσετε τὴν ἀξία τῶν κλοπιμαίων σας;

—Θὰ ἐργασθοῦμε στὴ φυλακή. Τί νὰ γίνῃ;

—Πόσα χρόνια περιμένεις νὰ φᾶς;

—Εἶμαι ἀκόμη ἀνήλικος. Δὲν μποροῦν νὰ μοῦ βάλουν πάνω ἀπὸ τρεῖς

—Μῆνες;

—Μὴν ἀστειεύεσαι τώρα. Χρονιές!

Ἡ συνεδρίασις ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἡ συνομιλία μας διακόπτεται. Ἡ συμμορία ὁδηγεῖται στὸ ἑδώλιο. Ἀνάμεσά τους βλέπω ἕνα ἀγόρι 15 χρονῶν. Λένε γι' αὐτὸν ὅτι εἶχε πάντα κάποια ὥριμη φιλενάδα καὶ τῆς ἔπαιρνε ὡρισμένο μισθό».

[illegible] δεν θα πήγαινα γιατί δεν έχω κανένα νά τού άφήσω [illegible]

Ὁ κομμουνισμὸς στὴν Ἑλλάδα

ΟΙ ΚΟΜΟΥΝΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ—ΘΡΑΚΗ

(ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ)

«Τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ κόμματα ποτὲ δὲν θὰ τὰς κρίνουμε σωστὰ ἀπὸ τὶς κραυγὲς καὶ τὶς ὀνομασίες τους. Τὸ τί εἶναι καὶ τί ἀξίζουν τὸ μαρτυροῦν τὰ ἔργα τους».
(Γ. Ζέβγος: «Ὁ Σλαβικὸς κίνδυνος, ἔκδ. 1947. Ἀθ. σελ. 14).

«Οἱ ἐργάτες δὲν ἔχουν πατρίδα».
(Κ. Μάρξ—Κομμουνιστικὸ Μανιφέστο, ἔκδ. Ἀθήνα 1946. σελ. 44).

«Οἱ προλετάριοι δὲν ἔχουν ἄλλη πατρίδα ἐξὸν ἀπὸ τὴ Σοβ. Ἕνωση».
(Ριζοσπάστης 1-5-1930).

1918 : Η ΙΔΡΥΣΙΣ «ΟΥΔΕΤΕΡΟΥ ΘΡΑΚΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»

«...Ὁ μόνος καθ' ἡμᾶς τρόπος δικαίας ἐξοικονομήσεως τῶν πραγμάτων

πρὸς πραγματοποίησιν τῆς Βαλκανικῆς Ὁμοσπονδίας, ὡς πρώτου βήματος πρὸς αὐτήν, θὰ ἦτο ἡ ἀποκατάστασις τῆς Θράκης, ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς, εἰς ΕΝΑ Κράτος δημοκρατούμενον, οὐδέτερον καὶ αὐτόνομον, ἀπαρτίζον καὶ αὐτὸ τμῆμα τῆς ὁμοσπονδίας ταύτης).

(Ριζοσπάστης 14.11,1918)

1924: «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΑΙ ΕΝΙΑΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»

«Ἡ 7η διάσκεψη τῆς Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὁμοσπονδίας καλεῖ τοὺς Μακεδόνες νὰ συγκεντρωθοῦν γύρω στὴ σημαία ποὺ φέρει τὴν ἐπιγραφὴ «Ἀνεξάρτητη καὶ ἑνιαία Μακεδονία».

(Ριζοσπάστης 12.8.1924)

«Τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ ὑπάρχη...Τὸ Κ.Κ.Ε. ἡγεῖται τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν καταπιεζομένων Μακεδόνων καὶ Θρακῶν».

(Ριζοσπάστης 11.12.1924)

«...Οἱ Μακεδόνες ἀδιακρίτως τῆς Ἑλληνικῆς ἢ Σλαβικῆς καταγωγῆς των, ἔδειξαν τὴ θέλησή τους νὰ συνενώσουν ὅλα τὰ κομμάτια τῆς διαμελισμένης χώρας των καὶ ν' ἀποκτήσουν ἀνεξάρτητη κρατικὴ ὕπαρξη».

(Ριζοσπάστης 13.12.1924)

«Οἱ Μακεδόνες ποθοῦνε καὶ ἀγωνίζονται νὰ ξαναενώσουν τὰ τρία τμήματα τῆς διαμελισμένης πατρίδας τωνκα ἰν'ἀποκτήσουν ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη κρατικὴ ὕπαρξη. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ Θρακικὸ λαό, ὁ ὁποῖος εἶναι διαμοιρασμένος ἀπὸ τὴν Τουρκική, Βουλγαρικὴ καὶ Ἑλληνικὴ μπουρζουαζία».

*("Αρθρο τοῦ Γεν.. Γραμμ. τοῦ Κ.Κ.Ε.
Π. Πουλοπούλου, Ριζοσπάστης 14.12.1924)*

«Ἡ ντόπια μπουρζουαζία εἶναι ὁ ἐθνικὸς δυνάστης καὶ καταπιεστὴς τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ Θρακικοῦ λαοῦ... Νὰ γιατὶ ἀγωνιζόμεθα γιὰ τὴν ἕνωση τῶν τριῶν τμημάτων τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης καὶ γιὰ τὴν ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη κρατική τους ὕπαρξη».

*(Μανιφέστο τοῦ 3ου Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Ε.
Ριζοσπάστης 14.12.1924)*

«Ἡ Μακεδονία διαμοιράστηκε μεταξὺ Σερβίας, Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας... Στοὺς Μακεδόνες ποὺ ἔμειναν πιστοὶ στὸ Μακεδονικὸ λαὸ ἐναπόκειται νὰ συνενώσουν τὶς ἐργαζόμενες Μακεδονικὲς μάζες στὸν τελειωτικὸ ἀγώνα γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Μακεδονίας.... Ζήτω ἡ ἐλευθέρα καὶ ἀνεξάρτητη Μακεδονία».

*(Προκήρυξις τῆς Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς
Ὁμοσπονδίας, Ριζοσπάστης 14.12.1924)*

1925: ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ «ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ» ΣΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗ

«Ὁ Μακεδονικὸς καὶ Θρακικὸς λαὸς διεξάγουν ἕναν ἐπαναστατικὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τους. Αὐτὸς ὁ ἀγῶνας γίνεται

γιὰ τὸ δίκαιο τοῦ πλήρους αὐτοκαθορισμοῦ μέχρι πλήρους ἀποχωρισμοῦ καὶ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτοτελῶν κρατῶν.

Ἐμεῖς, οἱ κομμουνισταὶ νέοι, Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας, σᾶς καλοῦμε νὰ ὑποστηρίξετε μὲ ὅλες σας τὶς δυνάμεις τὸ ἐθνικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα στὴ Μακεδονία καὶ Θράκη».

(«Ἔκκλησις τῶν Κομμουνιστικῶν Νεολαιῶν Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας πρὸς τὴν Μακεδονικὴ καὶ Θρᾳκικὴ Νεολαία», Ριζοσπάστης 27.1.1925).

«Ὁ Λένιν ἐκήρυξε τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιάθεσης τῶν καταπιεζομένων ἐθνοτήτων μέχρις ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τὸ Κράτος ὅπου εἶναι προσαρτημένες. Γι' αὐτὸ ὅλα τὰ ἀστικὰ κόμματα δὲν θέλουν νὰ ἀκούσουν τὸ ὄνομα τοῦ Λένιν, στὴν Ἑλλάδα, πού, διὰ μέσου τοῦ κόμματός μας ζητεῖ νὰ πάψη τὸ ἀνθρωποπάζαρο τῶν πληθυσμῶν Μακεδονίας καὶ Θράκης καὶ καλεῖ τοὺς λαοὺς των ν' ἀγωνισθοῦν γιὰ ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη Μακεδονία καὶ Θράκη καὶ γιὰ τὴ Βαλκανικὴ Κομμουνιστικὴ Ὁμοσπονδία».

(Ριζοσπάστης 25.1.1925)

1925: «ΕΙΜΕΘΑ ΑΠΑΤΡΙΔΕΣ»:

«Μᾶς κατηγορεῖτε ὅτι ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Μακεδονίας. Δὲν τὸ κρύβομεν αὐτό. Ἡ Μακεδονία ὁλόκληρος, Σερβοκρατουμένη, Βουλγαροκρατουμένη καὶ Ἑλληνοκρατουμένη εἶναι μία ἑνότης μὲ ἰδίαν ἐθνικὴν συνείδησιν. Οἱ κομμουνισταὶ τῆς Βαλκανικῆς δὲν ὑποστηρίζουν ἀρνητικῶς τοὺς ἀγῶνες τῶν μειονοτήτων... Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄποψιν εἴμεθα «ἀπάτριδες», ἀφοῦ ἐμεῖς δὲν ἔχομεν πατρίδα... Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν δεχόμεθα τὸν τίτλον τοῦ «προδότου».

(Ἄρθρον τοῦ Γ. Κορδάτου, «Ἐλεύθερος Τύπος» 6.1.1925)

«Ἐφ' ὅσον δὲν δίδεται ἡ ἁρμόζουσα λύσις, τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα, θὰ προκαλῆ ἐπανάστασιν εἰς τὴν Βαλκανικήν».

(Ριζοσπάστης 16.1.1925)

«Τὸ Κ.Κ.Ε. δηλώνει ὅτι θὰ ἐξακολουθήση τὸν ἀγῶνα του ὑπὲρ τῆς ἑνιαίας καὶ ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας καὶ Θράκης».

(Ριζοσπάστης 3.2.1925)

«Ἐκαλέσαμε τοὺς πληθυσμοὺς τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης νὰ ἀγωνισθοῦν διὰ τὴν χειραφέτησίν των καὶ τὸν σχηματισμὸν ἰδιαιτέρου Κράτους καὶ εἴμεθα ὑπερήφανοι δι' αὐτό».

(Ριζοσπάστης 5.2.1925)

«Ὁ ἀγῶνας τοῦ κόμματος ἐναντίον τῆς ἐποικιστικῆς πολιτικῆς, ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν καταπιεζομένων ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μπουρζουαζία ἐθνοτήτων τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ὑπὲρ τῆς πλήρους ἀπελευθερώσεώς των, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἄμεσα καθήκοντά του».

(Ριζοσπάστης 4.2.1925)

«Ἡ κυβερνῶσα κεφαλαιοκρατία ἐφαρμόζει πολιτικὴ βιαίου ἐξεθνισμοῦ τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης. Οἱ Μακεδόνες ἀγωνίζονται γιὰ μιὰ Μακεδονία ἑνιαία

καὶ ἀνεξάρτητη. Ὁ ἴδιος πόθος γιὰ μιὰ ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη Θράκη συνενώνει καὶ τὸ Θρακικὸ λαό».

(Ριζοσπάστης 5.2.1925)

«Τὰ συνθήματα ποὺ διατύπωσε ἡ 4η καὶ 6η Βαλκανικὴ Κομμουνιστικὴ Συνδιάσκεψη: «Ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη Μακεδονία» «Ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη Θράκη», εἶναι τελείως ὀρθὰ καὶ ἀληθινὰ ἐπαναστατικά... Τὸ Κ.Κ.Ε. θὰ ὑποστηρίξῃ μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις τὸ ἐθνικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τῶν λαῶν τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης».

(Ἀπόφασις τοῦ ἐκτάκτου συνεδρίου τοῦ ΚΚΕ, Ριζοσπάστης 6/7.2.1925)

«Ὑποστηρίζουμε τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Μακεδονίας, τὸν σχηματισμὸ ΚΡΑΤΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ...»

(Ριζοσπάστης 21.2.1925)

«Ὑποστηρίζοντας τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Μακεδονίας χτυποῦμε στὰ καίρια τὸν ἑλληνικὸ σωβινισμό... Οἱ διαφωνοῦντες ἐξετάζουνε τὸ ζήτημα ἀπὸ ἑλληνιστικὴ ἄποψη. Αὐτὸ εἶναι τὸ σφάλμα τους. Γίνονται φορεῖς τῶν ἀστικῶν ἑλληνικῶν ἀπόψεων».

(Ἀπόφασις τοῦ ΚΚΕ γιὰ διαγραφὴ τριῶν στελεχῶν του ποὺ διαφωνοῦσαν στὸ σύνθημα τῆς ἀνεξάρτητης Μακεδονίας, Ριζοσπάστης 25.2.1925)

1927: ΕΠΙΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΑΠΟΣΠΑΣΙ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

«Οἱ ἀπόψεις τῶν συντρόφων ποὺ προτείνουν τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ συνθήματος «ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη Μακεδονία καὶ Θράκη» εἶναι ἐσφαλμένες. Τὸ σύνθημα αὐτὸ πρέπει νὰ παραμείνει ἐν ἰσχύϊ».

(Ἀπόφασις τοῦ 3ου συνεδρίου τοῦ ΚΚΕ, «Τὸ ΚΚΕ» τόμ. Β' σελ. 40-41)

1929: ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. Η ΑΠΟΣΠΑΣΙΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

«Τὸ κόμμα μας ἐνισχύει τὸ ἐθνικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τῶν καταπιεζομένων ἐθνοτήτων Μακεδονίας—Θράκης. Τὸ κόμμα μας ἔχει σύνθημά του τὴν ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη Μακεδονία καὶ Θράκη. Αὐτὸ εἶναι τὸ πολιτικὸ πρόγραμμα τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ μ' αὐτὸ κατεβαίνει στὶς ἐκλογές».

(Προεκλογικὸ πρόγραμμα τοῦ ΚΚΕ, Ριζοσπάστης 9.7.1929)

«Ζήτω ἡ ἑνιαία καὶ ἀνεξάρητη Μακεδονία—Θράκη».

(Ριζοσπάστης 6.10.1929)

1930: «Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΙΑ»

«Ἡ πολιτικὴ τοῦ κόμματος ἦταν καὶ εἶναι: «ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη Μακεδονία καὶ Θράκη».

(Ἀνακοίνωσις τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Ριζοσπάστης 22.5.1930)

1931: Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΗΣ ΚΟΜΙΝΤΕΡΝ.

«Τὸ Κ.Κ.Ε. ἔμεινε μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἐπαναστατική, ἐθνικοαπελευθερωτικὴ πάλη

τῶν λαῶν ποὺ καταπιέζονται ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες... Τὸ κόμμα ὀφείλει, χωρὶς ἀναβολὴ νὰ διεξαγάγει τὸν ἀγῶνα γιὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλεύθερης αὐτοδιάθεσης μέχρις ἀποχωρισμοῦ κατὰ τῆς ἐθνικῆς καταπίεσης καὶ τοῦ ἐκδιωγμοῦ τῶν μακεδόνων καὶ τούρκων».

("Εκκλησις τῆς ΚΔ (Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς) πρὸς ὅλα τὰ μέλη τοῦ ΚΚΕ», «Πέντε χρόνια ἀγῶνες τοῦ ΚΚΕ, ἔκδ. Ἀθῆναι 1946, σελ. 24)

1934: «ΞΕΣΗΚΩΜΑ ΤΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ»

«Ἡ ἀναγνώριση στὶς μειονότητες τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιάθεσης μέχρι καὶ τοῦ κρατικοῦ ἀποχωρισμοῦ, θὰ ἐπιτρέψει στὸ Κ.Κ.Ε. νὰ κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν καταπιεζομένων μειονοτήτων καὶ νὰ τὶς κάνει συμμάχους στὴν ἐπερχόμενη ἐπανάσταση στὴ χώρα μας».

(Ἀπόφασις 5ου συνεδρίου τοῦ ΚΚΕ. «Πέντε χρόνια ἀγῶνες τοῦ ΚΚΕ», ἔκδ. Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Ἀθῆναι 1946, σ. 225)

1935: ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΣΥΝΘΗΜΑΤΟΣ: ΑΝΤΙ ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ, ΙΣΟΤΙΜΙΑ—ΓΙΑ ΛΟΓΟΥΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ

«Τὸ Κόμμα μας στὴ θέση τοῦ συνθήματος «ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη Μακεδονία καὶ Θράκη» ἔβαλε τὸ σύνθημα «πλέρια ἰσοτιμία στὶς μειονότητες». Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τοῦ συνθήματος δὲ σημαίνει ἄρνηση τῆς μαρξιστικῆς—λενινιστικῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοδιάθεσης τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων. Τὴν ἀντικατάσταση τοῦ παλαιοῦ συνθήματος ἐπιβάλλει (...................) ἡ ἀλλαγὴ τῶν συνθηκῶν μέσα στὶς ὁποῖες ἀναπτύσσεται σήμερα τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα (...............) στὴ χώρα μας (..............) Τὸ Κ.Κ.Ε. θὰ ἀγωνισθεῖ γιὰ πλήρη ἰσότητα τῶν Μακεδόνων, διακηρύσσοντας ὅτι, τελειωτικά, τὸ μακεδονικό, θὰ λυθεῖ μὲ τὴν νίκη τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας στὰ Βαλκάνια».

(Ἀποφάσεις 6ου συνεδρίου ΚΚΕ, «Δέκα χρόνια ἀγῶνες», ἔκδοσις Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, Ἀθήνα 1945, σελ. 47)

1936: «Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ»

«Τὸ κόμμα μας πρέπει ἀποφασιστικὰ νὰ στραφῆ ἐνάντια σ' ὅλες τὶς δεξιὲς ὀππορτουνιστικὲς διαστρεβλώσεις τῆς κομματικῆς γραμμῆς ὅπως εἶναι οἱ θεωρίες ὅτι ἡ Μακεδονία γένηκε ἑλληνική».

(Ἀπόφασις τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ γιὰ τὶς ἐκλογὲς τῆς 20.1.1936. «Δεκα χρόνια ἀγῶνες» σελ. 95)

942: ΞΑΝΑ Η «ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ» ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

«Τὸ κόμμα μας πρέπει ν' ἀναπτύξει ὅλη τὴ δραστηριότητά του γιὰ νὰ διαφωτίσει τὶς ἐθνικὲς μειονότητες καὶ ἰδιαίτερα τοὺς σλαβόγλωσσους Μακεδόνες ὅτι πρέπει νὰ συνενώσουν τὸν ἀγῶνα τους (......)Γιατὶ μόνον αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐγγύηση ἡ τῆς δικῆς τους ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπελευθέρωσης».

(Ἀπόφασις 8ης ὁλ. Κ. Ε. τοῦ ΚΚΕ, Ἰανουάριος 1942. «Δέκα χρόνια ἀγῶνες», σελ. 126)

44: ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΣ ΕΛΙΓΜΟΣ

«Ἐφαρμόζουμε καθαρὰ ἑλληνικὴ πολιτική. Ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν πλήρη

ἀποκατάσταση τῆς ἀκεραιότητας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴ στρατηγικὴ ἐξασφάλιση τῶ συνόρων ἀπὸ κάθε νέα ἐπιβολή. Ἀγωνιζόμαστε γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν ἐθνικ ἀποκατάσταση, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς αὐτοδιάθεσης τῶν λαῶν».

(«Δέκα χρόνια ἀγῶνες», σελ. 22

1945: «ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟΝ «ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ»

«Ἡ ἀντιδραστικὴ ἄκρα δεξιὰ ξεσηκώνει τὴν πιὸ τυχοδιωκτικὴ μεγαλοϊδεάτι κη προπαγάνδα».

(11η ὀλ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ. «Δε κα χρόνια ἀγῶνες», σελ. 245)

«Ἡ Λαϊκὴ Δημοκρατία ἔρχεται σὲ ἀδιάλλαχτη ἀντίθεση μὲ τὴν θεωρία κα πράξη τοῦ μεγαλοϊδεατισμοῦ... Σκοπὸς τῆς Μεγάλης Ἰδέας ἦτα νὰ φτιάξει μιὰ μεγάλη Ἑλλάδα ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ ζήσε μόνη της».

(12η ὀλ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ. Ἰούνιος 1945. Ριζοσπάστης 1.7.1945,

«Τὸ Κ.Κ.Ε. καταγγέλνει σὰν ἔγκλημα, κατὰ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, τὸι διωγμὸ ποὺ ἐφαρμόζει ἡ μεταδεκεμβριανὴ Ἑλλάδα κατὰ τῆς σλαβομακεδονικῆς μειονότητας καὶ τῶν ἄλλων μειονοτήτων (Τσάμηδων, Ἀρμένηδων, Τούρκων)».

(«Πρακτικὰ 7ου συνεδρίου ΚΚΕ», Ὀκτώβριος 1945. Τεῦχος Α' σελ. 24-25)

1946: «Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΕΒΑΛΕ ΖΗΤΗΜΑ ΘΡΑΚΗΣ–ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ»

«Ἡ Ἑλλάδα σήμερα προβάλλει σὰν ἀπειλὴ ἐνάντια στὴν ἀνεξαρτησία τῶν Λαϊκῶν Δημοκρατιῶν στὰ Βαλκάνια. Καὶ πολὺ φυσικά, οἱ δημοκρατίες αὐτές, παίρνουν τὰ μέτρα τους καὶ ὑποβάλλουν ἐδαφικὲς ἀξιώσεις σὲ βάρος μας».

(Ἄρθρο τοῦ Ν. Ζαχαριάδη εἰς Ριζοσπάστην 8.9.1946)

«Οἱ ἐδαφικὲς ἀξιώσεις πού, στὴ συνδιάσκεψη τῆς εἰρήνης, προβλήθηκαν σὲ βάρος τῆς Ἑλλάδος, ξαναβάζουν, μπροστὰ στὸ λαό, τὸ πρόβλημα γιὰ τὴν ἐθνική του ὑπόσταση...Ἡ μοναδικὴ σωτηρία θἆταν ὁ οἰκονομικο—πολιτικὸς συγχρονισμὸς καὶ τὸ συμβάδισμα μὲ τὴν ὑπόλοιπη Βαλκανικὴ καὶ νοτιοανατολικὴ Εὐρώπη. Τότε αὐτόματα θὰ λυόντουσαν ὅλες οἱ ἐξωτερικὲς δυσκολίες μας. Σὰν ἀντιβαλκανικὸ προγεφύρωμα, ἡ Ἑλλάδα, δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ χωρὶς νἄχει ἀδιακόπους παρενοχλήσεις. Οἱ ἄλλοι θὰ ἀντιδράσουν. Καὶ μιὰ μορφὴ ποὺ παίρνει ἡ ἀντίδραση αὐτὴ εἶναι καὶ τὸ ὅτι προβάλλουν τώρα καὶ ἐδαφικὲς ἀξιώσεις. Δὲν εἶναι διόλου τυχαῖο ὅτι ἡ Σοβ. Ἕνωση καὶ ἡ Γιουγκοσλαβία βάλαν ζήτημα Δ. Θράκης καὶ Μακεδονίας».

(Ἄρθρο τοῦ Ν. Ζαχαριάδη εἰς Ριζοσπάστην 10.9.1946)

1947: «ΟΙ ΝΟΜΙΜΕΣ» ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΕΣ ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ–ΘΡΑΚΗΣ

«Οἱ νόμιμες ἀξιώσεις μας ἐπάνω στὴν Θράκη δὲν ἱκανοποιήθηκαν. Γιὰ τὴν Μακεδονία, τὸ πρόβλημα λύθηκε μερικὰ μὲ τὴν ἵδρυση τῆς Μακεδονικῆς Δημοκρατίας στὴν Γιουγκοσλαβία... Στὴν Μακεδονία ὅμως ἀνήκει καὶ ἕνα τμῆμα τῆς Βουλγαρίας καὶ ἕνα τμῆμα ἐκείνου ποὺ σήμερα ἀποτελεῖ τὴν Ἑλλάδα. Τὰ τρία αὐτὰ τμήματα μιὰ ἡμέρα θὰ ἑνωθοῦν... Ἡ Θράκη ἀποτελεῖ ζωτικὸ πρόβλημα γιὰ ἐμᾶς ποὺ θὰ λυθῆ σὲ δυὸ—τρία χρόνια. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν καμμιὰ δουλειὰ στὴν Θράκη... Τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος εἶναι κυρίως

στὶς θαλάσσιες ἐκτάσεις. Οἱ Ἕλληνες εἶναι ναυτικοὶ καὶ ἡ ζωή τους συνδέεται περισσότερο μὲ τὰ Ἑλληνικὰ νησιά».

(Δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας Γ. Δημητρώφ, «Ραμποτνιτσέσκο Ντιέλο». 16.7. 1947, «Μπόρμπα» 17.7.47, «Ἴγκρεβ», 20.7.47)

1948 : «Ο ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΟΙΚΟΔΟΜΕΙ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΗ ΖΩΗ ΤΟΥ»

«Ἡ 4η ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπογραμμίζει τὴν ἐξαιρετικὴ συμβολὴ τοῦ σλαβομακεδονικοῦ λαοῦ στὸν ἀγῶνα μας καὶ τὸν διαβεβαιώνει ὅτι ἔτσι ἀνοικοδομεῖ στέρεα τὴ λέφτερη ζωή του». *('Απόφασις 4ης ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, 28.7.1948)*

«25 χιλιάδες σλαβομακεδόνες πολέμησαν στὸν ΕΛΑΣ. Τὸ Γενάρη τοῦ 1948, οἱ καταταγμένοι σλαβομακεδόνες στὸ Δημοκρατικὸ Στρατὸ φτάνουν τὶς 11 χιλιάδες. Μὲ τὴ συμμετοχὴ τοῦ σλαβομακεδονικοῦ λαοῦ στὸν ἀγῶνα, ἡ νίκη του εἶναι ἐξασφαλισμένη... Ἔχει δίκηο ἡ Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ὅταν στὴν 4η ὁλομέλειά της, διαπιστώνει ὅτι, ἡ συμμετοχὴ τοῦ σλαβομακεδονικοῦ λαοῦ εἶναι παλλαϊκή... Ὁ Δημοκρατικὸς Στρατὸς θὰ χαρίσει τὴ λεφτεριὰ στὸν Ἑλληνικὸ καὶ Σλαβομακεδονικὸ λαό».

(Ἄρθρο τοῦ «σλαβομακεδόνα συνταγματάρχη», τοῦ ΔΣΕ, Βαϊνᾶ, στὸ περιοδικὸ «Δημοκρατικὸς Στρατός», Ὀκτωβρίου 1948, 2ελ. 408)

«Στὴν δημοκρατικὴ Βαλκανικὴ Ὁμοσπονδία, ἡ κομματιασμένη σὲ τρία μέρη Μακεδονία θὰ ἑνωνόταν σὲ ἕνα Κράτος, μὲ ἴσα δικαιώματα, μέσα στὰ πλαίσια τῆς ὁμοσπονδίας. Ἡ πραγματοποίηση τοῦ προαιωνίου ἰδανικοῦ τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ—ἡ ἐθνική του ἑνότητα — διαιωνίζεται... Τὸ κίνημά μας ἀκολούθησε πάντα καὶ σήμερα ἀκολουθεῖ τὴν ἀρχή : «Ἡ Μακεδονία στοὺς Μακεδόνες». Πιστοὶ στὴ Μακεδονικὴ παράδοση, πιστεύουμε σταθερά, πώς, ὁ Μακεδονικὸς λαὸς θὰ πραγματοποιήσει τὴν ἐθνική του ἑνότητα καὶ θὰ ἐξασφαλίσει τὸ μέλλον του σὰ λέφτερο ἔθνος, μονάχα μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς ὁμοσπονδίας τῶν Σλάβων τοῦ Νότου δηλ. Βουλγάρων καὶ Γιουγκασλάβων ποὺ συμφώνησαν νὰ σχηματίσουν μιὰ ὁμοσπονδία τῶν Σλάβων τοῦ Νότου».

(Εἰσήγησις τοῦ Γ. Δημητρὼφ εἰς τὸ 5ο συνέδριόν τοῦ Κ.Κ. Βουλγαρίας, τὴν 19.12. 1948, Ἑλληνικὴ ἔκδοσις τοῦ ΚΚΕ, σελ. 107)

1948 : «ΤΟ Κ.Κ.Ε. —ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΩΝ»

«Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀντιτάχθηκε ἀποφασιστικὰ ἐνάντια στὴν θηριώδικη μεγαλοελλαδίτικη πολιτική, ἀναγνώρισε τὸ Μακεδονικὸ λαό, σὰν ξεχωριστὸ λαὸ καὶ τὸν καλοῦσε πάντα νὰ ἀγωνιστεῖ γιὰ τὴν κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ του λεφτεριά. Τὸν βοηθοῦσε ἀκόμα καὶ ὀργανώνοντας τὸν ἀγώνα του. Τὸ Κ.Κ.Ε. ξετίναξε ἀπὸ τὴ βάση του τὴ μεγαλοελλαδίτικη ἰδέα...Αὐτὴ εἶναι ἡ πολιτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπέναντι στὸ λαό μας».

('Απὸ τὸ βιβλιαράκι «Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἑλλάδας» τοῦ σλαβομακεδόνα», Νοφίτη Παῦλε Ρακόφσκυ, ἔκδοσις τοῦ ΚΚΕ στὰ σλαβικά, σελ. 1-16)

1949 : ΤΟ Κ.Κ.Ε. ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ ΤΗΝ «ΑΝΕΞΑΡΤΟΠΟΙΗΣΗ» ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

«Στὴ Βόρεια Ἑλλάδα, ὁ μακεδονικὸς λαός, τἄδωσε ὅλα γιὰ τὸν ἀγώνα...

Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι, σὰν ἀποτέλεσμα τῆς νίκης τοῦ Δ.Σ.Ε. καὶ τῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης, ὁ μακεδονικὸς λαὸς θὰ βρεῖ τὴν πλήρη ἐθνικὴ ἀποκατάστασή του, ἔτσι ὅπως τὴν θέλει ὁ ἴδιος».

('Απόφασις 5ης ὁλομελείας τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ, 'Ιανουάριος 1949. 'Απὸ τὸ περιοδικὸ «Δημοκρατικὸς Στρατός», τεῦχος Φεβρ. 1949. σ. 14)

«'Ανακοίνωση : Στὶς 3 τοῦ Φλεβάρη, στὸ ἐλεύθερο Βίτσι, συνῆλθε ἡ 2η ὁλομέλεια τοῦ Κ.Σ. τοῦ Ν.Ο.Φ., στὴν ὁποία παραβρέθηκε καὶ ὁ σ. Ν. Ζαχαριάδης. 'Η ὁλομέλεια ἀποφασίζει νὰ συγκληθεῖ τὸ δεύτερο συνέδριο τοῦ Ν.Ο.Φ. μέσα στὸ Μάρτη 1949. Τὸ συνέδριο θὰ εἶναι συνέδριο διακήρυξης τῶν προγραμματικῶν ἀρχῶν τοῦ Ν.Ο.Φ. ποὺ εἶναι ὁ προαιώνιος πόθος τοῦ λαοῦ μας, θὰ διακηρύξει τὴν ἕνωση τῆς Μακεδονίας, σὲ ἕνα ἑνιαῖο, ἀνεξάρτητο Μακεδονικὸ κράτος....

Τὸ συνέδριο θὰ κηρύξει τὸν παλλαϊκὸ συναγερμὸ τοῦ σλαβομακεδονικοῦ λαοῦ, θὰ ἀπευθυνθεῖ ἰδιαίτερα στὸν σκλαβωμένο Μακεδονικὸ πληθυσμὸ τῶν πόλεων σὰν τὴν Φλώρινα, Καστοριά, Ἔδεσσα, Γιαννιτσά, Γουμενίτσα καὶ ἄλλες, θὰ τὸν ξεσηκώσει σὲ ἀνειρήνευτο ἀγώνα ἐνάντια στὸ μοναρχοφασισμὸ γιὰ τὴ Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας».

('Εφημερίδα «Νεποκόρεν», ὄργανο τῆς ΝΟΦ, τυπωμένη σλαβικὰ καὶ ἑλληνικά, φύλλο 15.2.49)

«'Ο σλαβομακεδονικὸς λαὸς εἶναι λεύτερος νὰ διακηρύξει τὴ συνένωση τῆς Μακεδονίας σὲ ἕνα ἑνιαῖο, ἀνεξάρτητο Μακεδονικὸ Κράτος, ποὺ αὔριο θὰ εἶναι ἰσάξιο μέλος τῆς λαϊκοδημοκρατικῆς οἰκογένειας τῶν ἐλεύθερων Βαλκανικῶν λαῶν».

(Λόγος τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ΝΟΦ Στ. Κωτσοπούλου, στὴν Α' Συνδιάσκεψη τῆς Πανελ. Δημ. Ἕν. Γυναικῶν. 'Εφημερίδα «Πρὸς τὴ Νίκη», 8.3.49)

«Τὸ Κ.Κ.Ε. στάθηκε πιστὸ στὸν ἀγώνα τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ καὶ ὁλοκλήρωσε μὲ τὴν ἱστορική του ἀπόφαση τῆς 5ης ὁλομέλειας, τὴ σωστὴ γραμμή του στὸ ἐθνικὸ ζήτημα. 'Ο σλαβομακεδονικὸς λαὸς ἔχει κερδίσει τὸ δικαίωμα στὴν αὐτοδιάθεση καὶ τὴ λεφτεριά του».

(Λόγος τοῦ Κ. Καραγιώργη ἀντιπροσώπου τῆς «κυβερνήσεως» τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ Γενικοῦ 'Αρχηγείου τοῦ «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ» στὸ 2ο συνέδριο τῆς ΝΟΦ, 'Εφημερίδα «Πρὸς τὴ νίκη» 29.3.49)

«'Ο 'Ελληνικὸς λαός, ξέρει πὼς δὲν ἔχει κανένα συμφέρο νὰ κλείνει τὰ μάτια μπροστὰ στὴν πραγματικότητα. 'Η παράταση τῆς ἐκκρεμότητας στὸ Μακεδονικὸ μόνο ζημιὰ φέρνει στὴν 'Ελλάδα. Σήμερα στὰ Βαλκάνια φυσάει ἄλλος ἀέρας. 'Η λαϊκοδημοκρατικὴ πραγματικότητα στὰ Βαλκάνια, ἐπιτρέπει σήμερα θαρρετὰ νὰ ἀντιμετωπισθεῖ καὶ τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα ποὺ ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει... 'Ο Σλαβομακεδονικὸς λαὸς ἔχει ἀποδείξει πὼς εἶναι ἄξιος ν' ἀποκτήσει τὴν πλέρια ἐθνική του ἀποκατάσταση».

(Ἄρθρο τοῦ «ὑπουργοῦ» δικαιοσύνης στὴν «κυβέρνηση» τοῦ βουνοῦ Μ. Πορφυρογένη στὸ περιοδικὸ «Δημοκρατικὸς Στρατὸς» τεῦχος Μαρτίου 1949, σελ. 160-164)

1949: ΟΙ ΣΛΑΒΟΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Στὶς 3 Ἀπριλίου 1949, ἡ «Προσωρινὴ Δημοκρατικὴ Κυβέρνηση» (βουνοῦ) ἀνακοίνωσε ὅτι ἀνασχηματίσθηκε καὶ ὅτι σ' αὐτὴν μετέχει πιὰ καὶ τὸ «Λαϊκὸ Ἀπελευθερωτικὸ Μέτωπο τοῦ Σλαβομακεδόνων» (Ν.Ο.Φ.) ποὺ ὁ ἀντιπρόσωπός του Πασκὰλ Μητρόφσκυ (πρόεδρος τῆς Ν.Ο.Φ.) ὀνομάσθηκε «ὑπουργὸς» ἐπισιτισμοῦ. Ἐξ' ἄλλου ὁ Σταῦρος Κώτσιεφ, ἄλλος ΝΟΦίτης, διορίσθηκε«διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου ἐσωτερικῶν γιὰ τὶς μειονότητες», ἐνῷ ἄλλος ἐκπρόσωπος τῆς Ν.Ο.Φ., ὁ Βαγγέλης Κόϊτσεφ, διορίσθηκε μέλος τοῦ «Ἀνωτάτου Πολεμικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ». Ἐπίσης ὁ ΝΟΦίτης Π. Βαϊνᾶς, διορίσθηκε «Μέραρχος» διοικητὴς ΧΙ Μεραρχίας) ἐνῷ ὁ ΝΟΦίτης Π. Ρακόφσκυ ὀνομάσθηκε ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εἰρήνης». Στὴν Δυτικὴ Μακεδονία ὁ «κυβενητικὸς ἀντιπρόσωπος» ἦταν «σλαβομακεδόνας» ἐνῷ ὅπως διακήρυξε τὸ 2ο συνέδριο τῆς Ν.Ο.Φ., «στὸ Δημοκρατικὸ Στρατὸ ὑπάρχουν σήμερα πάνω ἀπὸ χίλιοι Μακεδόνες ἀξιωματικοί».

1949 : ΟΙ ΣΛΑΒΟΙ ΑΦΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Ἡ 6η ὁλομέλεια τοῦ Κ.Κ.Ε. ἡ ὁποία συνῆλθε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1949, μετὰ τὴν ἧττα τῶν κομμουνιστῶν στὸ Βίτσι καὶ στὸν Γράμμο, διακήρυξε στὴν ἀπόφασί της ὅτι : «Τὸ κόμμα ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ μακεδονικὸς λαὸς μὲ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες του ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζήση σὰν ἀφέντης στὴν πατρική του γῆ».

(Ραδιοσταθμὸς ΚΚΕ 7.11.49)

1958 : «Ο ΙΒΑΝ ΘΑ ΛΕΦΤΕΡΩΣΕΙ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»

«Ὁ σλαβομακεδόνικος λαὸς ἀγωνίστηκε πάντα γιὰ τὴν λεφτεριά του καὶ περίμενε τὸν «θεῖο Ἰβὰν» (δηλ. τὴν Ρωσία) ποὺ θὰ λεφτερώσει τὴν Μακεδονία.Τὸ Κ.Κ.Ε. στάθηκε πάντα ὑποστηριχτὴς τῶν συμφερόντων τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ».

(Ἐφημερίδα «Λαϊκός Ἀγώνας» ὄργανο τοῦ ΚΚΕ στὴν Οὐγγαρία, ποὺ τυπώνεται στὴν ἑλληνικὴ καὶ σλαβικὴ γλῶσσα, φύλλο 2.8.58)

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Ι Σ

Ἡ «Σοβιετολογία» παρακαλεῖ ὅλους τοὺς φίλους της νὰ στείλουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν τὸ ἀντίτιμο τῆς συνδρομῆς των γιὰ τὸ πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ 1961, μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴν διεύθυνσι :

Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑΝ — Πύθωνος 15 — Κυψέλη - Ἀθῆναι

Ἰδεολογικὰ θέματα

Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ - ΜΠΡΙΛΛΑΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῆς ἐπερωτήσεως διὰ τὸν ἐκλογικὸν νόμον ἡ ὁποία διηξήχθη εἰς τὴν Βουλὴν κατὰ τὸν Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον τοῦ 1960, ἐθίγησαν καὶ ὡρισμένα βασικὰ ἰδεολογικὰ θέματα σχετικὰ μὲ τὸ Ἔθνος, τὴν Δημοκρατίαν καὶ τὸν Κομμουνισμόν. Ἡ συζήτησις αὐτὴ προσέλαβε τὴν μορφὴν ἑνὸς ἐνδιαφέροντος διαλόγου μεταξὺ τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξεν τὰς ἐθνικοδημοκρατικὰς ἀπόψεις, καὶ τοῦ κ. Α. Μπριλλάκη, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξεν τὰς κομμουνιστικὰς ἀπόψεις βασιζόμενος κυρίως εἰς τὴν γνωστὴν σύνοψιν τοῦ κομμουνιστικοῦ «πιστεύω» ἡ ὁποία ἐκυκλοφόρησεν καὶ εἰς τὴν χώραν μας ὡς δίτομον ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ βασικὲς ἀρχὲς τοῦ μαρξισμοῦ». Ἐπειδὴ ὁ διάλογος αὐτὸς παρουσιάζει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ δυστυχῶς δὲν εὗρεν τὴν πρέπουσαν ἀπήχησιν εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον, τὸν παραθέτομεν σχεδὸν ὁλόκληρον, ἀναδημοσιεύοντες τὰ οὐσιαστικὰ μέρη τῶν ὁμιλιῶν τῶν κ.κ. Παπανδρέου καὶ Μπριλλάκη, ὅπως περιέχονται εἰς τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς τῆς 29ης Νοεμβρίου καὶ 16ης Δεκεμβρίου 1960. Τὰ κείμενα αὐτὰ συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ὡρισμένα ἰδικά μας σχόλια τὰ ὁποῖα, ὑπὸ μορφὴν ὑποσημειώσεων, ἐκφράζουν τὰς ἀπόψεις τοῦ περιοδικοῦ μας.

Α'. Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
(29 Νοεμβρίου 1960)

Ὁ κ. Μπριλλάκης εἶπε : «Κατηγορούμεθα ἀπὸ τὸν κ. Παπανδρέου, ὅτι ὑπονομεύομεν τὴν Δημοκρατίαν καὶ τὸ Ἔθνος, ὅτι θὰ καταργήσωμεν τὰ ἄλλα κόμματα ὅταν πάρωμεν τὴν ἐξουσίαν. Ὁ κ. Παπανδρέου ὑποστηρίζει ὅτι εἴμεθα ἀνειλικρινεῖς καὶ ὑποκριταί,ἐνῷ εἶναι γνωσταὶ αἱ ἀντίθετοι θέσεις τοῦ παγκοσμίου κομμουνισμοῦ. Δὲν πταίομεν ἡμεῖς, ἐὰν ὁ κ. Παπανδρέου δὲν παρακολουθῇ τὰς διεθνεῖς καὶ ἐσωτερικὰς ἐξελίξεις καὶ ἐὰν δὲν βλέπῃ ὅτι ἡ ἀριστερὰ γενικῶς, εἰς τὰς νέας συνθήκας πού ἔχουν διαμορφωθῆ, ἔχει ἀναπτύξει τὴν κοσμοθεωρίαν της καὶ ὅτι ἑπομένως καὶ ἀπὸ τῆς διεθνοῦς πλευρᾶς ἔχει ἄδικον».

Τίθεται, κ. συνάδελφοι, ὑπὸ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς ἕνα καίριον θέμα. Ὑπάρχει, πράγματι, μεταβολὴ εἰς τὴν στρατηγικὴν τοῦ κομμουνισμοῦ ; Ὑπεστήριξα κατὰ τὴν ἀρχικήν μου ὁμιλίαν, ὅτι ἡ στρατηγικὴ τοῦ κομμουνισμοῦ παραμένει ἀμετάβλητος, καὶ ἑκάστοτε μόνον τακτικὴ μεταβάλλεται. Καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω. Ὑπεστήριξα ὅτι θεμελιώδεις ἀρχαὶ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀμετάβλητοι, εἶναι δύο. Ἡ Δικτατορία τοῦ προλεταριάτου (1) καὶ ὁ Διεθνισμὸς (2). Κατὰ συνέπειαν, τὸ ἰδεῶδες τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Δημοκρατίας εἶναι ἰδικόν μας, εἶναι μόνον ἰδικόν μας. Διότι ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν πρᾶξιν καὶ πρὸς τὴν θεωρίαν των, τὴν ὁποίαν ἀπόψε θὰ διαπιστώσω ἀπὸ τὰ κείμενά των, ἐξακολουθεῖ ἰδεῶδες νὰ εἶναι ὄχι τὸ Ἔθνος, ἀλλὰ ὁ Διεθνισμός, ὄχι ἡ Δημοκρατία, ἀλλὰ ἡ Δικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Καὶ ὅταν, ἑπομένως, χρησιμοποιοῦν τὴν σημαίαν τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Δημοκρατίας, δὲν εἶναι εἰλικρινεῖς. Διότι αὐταὶ αἱ δύο ἀρχαὶ δὲν ἀποτελοῦν ἰδικήν των σημαίαν.

Ὑπάρχει πράγματι κατ' αὐτὴν τὴν περίοδον εἰς τὴν τακτικὴν τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ μία οὐσιώδης μεταβολή. Καὶ ἡ οὐσιώδης αὐτὴ μεταβολή, προξενεῖ σύγχυσιν. Ποῦ εὑρίσκεται αὐτὴ ἡ οὐσιώδης μεταβολή ; Μέχρι τοῦδε, ἀγαπητοί μου συνάδελφοι, γραμμὴ τοῦ παγκοσμίου κομμουνισμοῦ ἦτο ἡ κατάκτησις τῆς ἐξουσίας μόνον διὰ τῆς ἐπαναστάσεως. Καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐνέργειαι συνέβαλλον ἁπλῶς εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐπαναστάσεως. Σήμερον ἔχει καθιερωθῆ νέα τακτική. Σήμερον, ἡ ἀρχὴ τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ εἶναι ὅτι ἡ κατάκτησις τῆς ἐξουσίας εἶναι δυνατὴ καὶ χωρὶς ἐπανάστασιν, εἶναι δυνατὴ καὶ μὲ πολιτικά, κοινοβουλευτικὰ μέσα. Καὶ εἶναι, ἑπομένως, εἰλικρινεῖς, ὅταν ἰσχυρίζονται ὅτι παλαίουν μὲ πολιτικὰ καὶ μὲ κοινοβουλευτικὰ μέσα, νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐξουσίαν (3). Ἀλλὰ ποῦ

(1) Βεβαίως εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν πρόκειται διὰ «δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου» ἀλλὰ διὰ δικτατορίαν μιᾶς στενῆς κάστας, μιᾶς προνομιούχου τάξεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν γραφειοκρατίαν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος. Τὰ στελέχη αὐτοῦ τοῦ κόμματος ἀσκοῦν μίαν ἀπεριόριστον ἐξουσίαν χωρὶς νὰ ὑφίστανται οὐδένα ἔλεγχον, χωρὶς νὰ ὑπόκεινται εἰς οἱονδήποτε νομικὸν περιορισμὸν (Τὸ Κόμμα καὶ τὸ συμφέρον του ἵστανται ὑπεράνω τῶν νόμων), καὶ χωρὶς νὰ ἐναλλάσσωνται ποτὲ εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους ἑνὸς ἄλλου κόμματος. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι,συγκροτοῦντες τὸν πανίσχυρον μηχανισμὸν ἑνὸς ὁλοκληρωτικοῦ κράτους, διευθύνουν τὰ πάντα καὶ ἐφαρμόζουν τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν των ἐπὶ τοῦ προλεταριάτου καὶ τοῦ συνόλου τοῦ λαοῦ. Ὁ κ. Παπανδρέου προέβη εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαραίτητον δευκρίνησιν εἰς τὸν δεύτερον λόγον του.

(2) Εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν πρόκειται διὰ «διεθνισμόν». Πρόκειται διὰ τυφλὴν ὑποταγὴν εἰς τὰ συμφέροντα καὶ τὰς ἐντολὰς τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἡγεσίαν τοῦ παγκοσμίου κομμουνισμοῦ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀκμάζει ὁ πλέον ἔξαλλος σωβινισμός.

(3) Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ διαφωνοῦμεν μὲ τὸν κ. Παπανδρέου διότι ὁ Κομμουνισμὸς οὐδέποτε ἐγκατέλειψε τὴν μέθοδον τῆς βίας ἡ ὁποία παραμένει πάντοτε ἡ βασικὴ μορφὴ τῆς δράσεώς του πρὸς κατάληψιν τῆς ἐξουσίας. Λόγος γίνεται ἁπλῶς διὰ κάποιαν «δυνατότητα» νὰ ἀποφευχθῇ (ἴσως) ἡ ἔνοπλος ἐπανάστασις, ἐὰν αἱ συνθῆκαι ἐπιτρέψουν τὴν εἰρηνικὴν ἄνοδον εἰς τὴν ἀρχήν. Τὴν ἄποψιν αὐτὴν ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη ὀρθὴ ἀνεπτύξαμεν λεπτομερῶς καὶ μὲ βάσιν τὰ ἴδια τὰ κομμουνιστικὰ ντοκουμέντα εἰς τὸ ἄρθρον μας «Ἐγκατέλειψε ὁ Ἑλληνικὸς κομμουνισμὸς τὸν δρόμο τῆς βίας;—Μιὰ ἀπάντησις στὸν κ. Παπανδρέου»,τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ τεῦχος μας τοῦ Δεκεμβρίου 1960 σελ. 41. Εὐτυχῶς εἰς τὸν δεύτερον λόγον του, τῆς 16ης Δεκεμβρίου

ἀρχίζει ἡ ἀπόκλισις; Ὅταν φθάσουν εἰς τὴν ἐξουσίαν, δὲν σχεδιάζουν νὰ συνεχίσουν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν κοινοβουλευτικῶν μέσων. Τοὐναντίον, ὅταν φθάσουν εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἴτε μὲ εἰρηνικά, εἴτε μὲ ἐπαναστατικὰ μέσα, θὰ ἐπιβάλουν τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου. Διότι πιστεύουν, συμφώνως πρὸς τὴν ἰδικήν των θεωρίαν, ὄχι τὴν παλαιάν, ἀλλὰ τὴν σύγχρονον, πιστεύουν ὅτι ὁ μετασχηματισμὸς τῆς ἀστικῆς εἰς σοσιαλιστικὴν οἰκονομίαν εἶναι ἀδύνατος μὲ ἄλλα μέσα καὶ εἶναι πραγματώσιμος μόνον μὲ τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου. Θὰ ἀναγνώσω τὰ κείμενα. Τὰ παραλαμβάνω ἀπὸ τὸν «Νέον Κόσμον», τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναδημοσιεύονται ἀπὸ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, τὸν «Κομμουνιστήν». Καὶ εἶναι κείμενα τῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἴσως ἀπεκόμισα τὴν ἐντύπωσιν, διότι ἐπεκαλέσθην προχθὲς ἕνα ὁρισμὸν τοῦ Στάλιν, ὅτι ἀντλῶ τὰς πηγάς μου ἀπὸ τὴν «Παλαιὰν Διαθήκην». Θὰ τὰς ἀντλήσω σήμερον καὶ ἀπὸ τὴν «Καινὴν Διαθήκην» (Γέλωτες—χειροκροτήματα).

«Ὁ Νέος Κόσμος», εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Ἀπριλίου 1958, σελ. 441, γράφει (ἀπὸ τὸν «Κομμουνιστήν»):

«Προϋπόθεσι τοῦ περάσματος στὸ σοσιαλισμὸ παραμένει πάντα καὶ ἀναλλοίωτα ἡ κατάκτησι τῆς κρατικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸ προλεταριᾶτο, ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάχτηση τῆς ἐξουσίας, μπροστὰ στὴν ἐργατικὴ τάξη στέκουν τὰ σοβαρὰ καθήκοντα τοῦ σολιαλιστικοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς οἰκονομίας. Γι' αὐτὸ χρειάζεται ἀρκετὰ μακρόχρονη περίοδος, ποὺ στὴ διάρκειά της εἶναι ἀναπόφευκτη ἡ Διχτατορία τοῦ προλεταριάτου».

Προχωροῦμεν. Ἰούνιος 1958:

»Γιὰ νὰ φθάσουμε πραγματικὰ στὸ Σοσιαλισμὸ χρειάζεται ἀνατροπὴ τῆς Κεφαλαιοκρατικῆς Ἐξουσίας, πάρσιμο τῆς πολιτικῆς καθοδήγησης τοῦ Κράτους ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ πρωτοπόρο τμῆμα της, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ποῦ σημαίνει Διχτατορία τοῦ Προλεταριάτου. Αὐτό, ἀνεξάρτητα ἂν θὰ γίνη εἰρηνικὰ ἢ ὄχι, ἀποτελεῖ ἐπανάσταση».

Αὔγουστος 1958:

«Ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ἡ πρωτοπορία της ἐπιδιώκουν νὰ πραγματοποιήσουν τὴν σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση εἰρηνικά, νὰ συνενώση τὴν πλειοψηφία τοῦ Λαοῦ, νὰ κατακτήση τὴν ἐξουσία χωρὶς ἐμφύλιο πόλεμο».

Καὶ κατόπιν:

«Ἡ παραδοχὴ τῆς ἱστορικῆς ἀναγκαιότητας τῆς Διχτατορίας τοῦ Προλεταριάτου σὰν ὅπλου συντριβῆς τοῦ Κεφαλαιοκρατικοῦ Κράτους καὶ ἡ οἰκοδόμησις τοῦ Σοσιαλισμοῦ ἀποτελεῖ τὴν κυρία θεωρητικὴ θέση καὶ τὸ κύριο ἐπαναστατικὸ πραχτικὸ συμπέρασμα τῆς Μαρξιστικῆς — Λενινιστικῆς θεωρίας.».

«Οἱ ρεβιζιονιστὲς προσπαθοῦν νὰ ξεριζώσουν τὴν ἐπαναστατικὴ ψυχὴ τοῦ Μαρξισμοῦ. Τάσσονται ἐνάντια στὴν ἱστορικὴ ἀνάγκη τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς διχτατορίας τοῦ Προλεταριάτου, ἀρνοῦνται τὶς ἀρχὲς τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ».

—«Ποιὲς εἶναι οἱ γενικὲς νομοτέλειες τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης, ποὺ ἐκδηλώνονται παντοῦ, παρ' ὅλη τὴν ποικιλία τῶν ἱστορικὰ διαμορφωμένων ἐθνικῶν ἰδιομορφιῶν; Τέτοιες νομοτέλειες εἶναι:

—«Ἡ καθοδήγηση τῶν ἐργαζομένων μαζῶν ἀπὸ τὸ Μαρξιστικὸ—Λενινιστικὸ κόμμα κατὰ τὴν διεξαγωγὴ τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς Διχτατορίας τοῦ Προλεταριάτου».

Κύριοι βουλευταί, ἐκ τῶν κειμένων τῶν ἐπισήμων, τῶν αὐθεντικῶν κειμένων ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ θεωρία ἡ θεμελιώδης τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων ὅλου τοῦ κόσμου παραμένει ὄχι ἡ Δημοκρατία, ἀλλὰ ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Ἑπομένως ὅταν ἐπαγγέλλωνται τὴν Δημοκρατίαν, δὲν εἶναι εἰλικρινεῖς. Δὲν εἶναι τὸ ἰδεῶδες

1960, ὁ κ. Παπανδρέου βασιζόμενος εἰς ὅσα εἶπεν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Μπριλλάκης προέβη εἰς αὐτὴν τὴν ζωτικῆς σημασίας ἐπανόρθωσιν.

των. Ἔχουν δικαίωμα νὰ πιστεύουν εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀρεσκείας των. Καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἰς τὸν βωμὸν αὐτὸν τοῦ ἰδεώδους των προσφέρουν ἐνίοτε καὶ μεγάλας θυσίας. Ἀλλὰ ὀφείλουν νὰ ὁμολογήσουν καὶ ἐκεῖνοι, ὅτι ἡ Δημοκρατία εἶναι ἰδεῶδες ἰδικόν μας, ἡ Δικτατορία τοῦ Προλεταριάτου εἶναι ἰδικόν των. Καὶ χρέος τιμῆς εἶναι νὰ τὸ ἐπαγγέλλωνται καὶ ὄχι νὰ τὸ ἀποκρύπτουν καὶ νὰ παραπλανοῦν.

Ἔρχομαι εἰς τὸ δεύτερον κεφάλαιον, εἰς τὸ θέμα τοῦ Ἔθνους. Εἶχα ὑποστηρίξει εἰς τὴν ὁμιλίαν μου ὅτι τὸ Ἔθνος εἶναι ἰδικόν μας ἰδεῶδες καὶ ὅτι ὁ Διεθνισμὸς εἶναι ἰδεῶδες τοῦ Κ.Κ.Ε. Θὰ τὰ ἐπιβεβαιώσω μὲ τὰ αὐθεντικὰ κείμενα.

Ἀπρίλιος 1958 :

«Τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα πιστὰ στὶς ἀρχὲς τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Διεθνισμοῦ, ἀγωνίζονται ἐνάντια στὴν ἐθνικὴ στενότητα καὶ ἀποξένωση.»

Ἰούλιος 1958 :

«Ὁ Ἐθνικὸς Κομμουνισμὸς δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὸν Κομμουνισμό.

«Γιὰ τοὺς Μαρξιστές, γιὰ τοὺς Λενινιστὲς πρέπει νὰ εἶναι αὐτονόητο, ὅτι ὁ προλεταριακὸς διεθνισμὸς εἶναι ἡ θεμελιακὴ βάση τῆς ἑνότητας τοῦ Σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου».

Αὔγουστος 1958 :

Ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρὰ καθήκοντα τῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων εἶναι νὰ ὑπερασπίζουν τὸν Προλεταριακὸ Διεθνισμό.

Ἀνάμεσα στὸν ἀστικὸ ἐθνικισμὸ καὶ τὸν Προλεταριακὸ Διεθνισμὸ ὑπάρχει ριζικὴ διαφορά. Ὁ Λένιν γράφει : «Ὁ μικροαστικὸς ἐθνικισμὸς θεωρεῖ τὸ Διεθνισμὸ σὰν ἀναγνώριση μόνο τῆ ἰσοτιμίας τῶν Ἐθνῶν, διατηρῶντας ἄθιχτο τὸν ἐθνικὸ ἐγωϊσμό».

Αὐτὸ πράγματι ἀποτελεῖ τὰς ἰδέας μας. Διατηροῦμεν ἡμεῖς ἄθικτον τὸν ἐθνικόν μας ἐγωϊσμὸν καὶ ἐπιδιώκομεν μὲ τὸν διεθνισμὸν τὴν ἰσοτιμίαν καὶ τὴν ἀλληλεγγύην, ὅλου τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Αὐτὴ εἶναι πράγματι ἡ ἰδική μας πίστις καὶ ὀρθῶς ὁ Λένιν τὴν προσδιορίζει.

Προχωρεῖ τώρα εἰς τὴν διαφοροποίησιν τῆς ἰδικῆς των πίστεως. «...... Ὁ προλεταριακὸς διεθνισμὸς ἀπαιτεῖ νὰ ὑποτάσσωνται τὰ συμφέροντα τῆς προλεταριακῆς πάλης σὲ μιὰ χώρα στὰ συμφέροντα τῆς πάλης αὐτῆς σὲ παγκόσμια κλίμακα».

Ἑπομένως κριτήριον δράσεως ἑκάστου Κ.Κ. εἰς πᾶσαν Χώραν εἶναι ὄχι αἱ ἀνάγκαι καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῆς τῆς φυσικῆς Πατρίδος, ἀλλὰ τὸ συμφέρον τῆς παγκοσμίου προλεταριακῆς ἐπαναστάσεως. Ὑποτάσσουν ἑπομένως τὸ βασικὸν συμφέρον τοῦ Ἔθνους των εἰς τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς προλεταριακῆς ἐπαναστάσεως. Καὶ αὐτὴ ἡ γενικὴ ἑνότης τοῦ παγκοσμίου προλεταριάτου τελεῖ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως, τοῦ Ἡγέτου τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Δὲν ἔχομεν ἑπομένως ἐθνικισμόν. Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν ἀκόμη οὔτε καὶ γνήσιον διεθνισμόν, ὅπως ἡμεῖς τὸν ἀντιλαμβανόμεθα. Ἔχομεν πλήρη ἐξάρτησιν ἀπὸ τὰ κελεύσματα τῆς κομμουνιστικῆς διεθνοῦς, ἡ ὁποία καθοδηγεῖται ἀπὸ τὸν μέγαν ἀρχιερέα, τὸν ἡγέτην τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. (4)

Ἀναγιγνώσκω καὶ μίαν τελευταίαν περικοπήν. «Συστατικὸ μέρος τοῦ Προλεταριακοῦ Διεθνισμοῦ εἶναι ἡ ἀλληλεγγύη μὲ τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση. Ἡ ὑπεράσπιση τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης ἀνταποκρίνεται στὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξης ὅλων τῶν ἐργαζομένων τῶν κεφαλαιοκρατικῶν χωρῶν, γιατὶ ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες τῆς Χώρας αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία τοῦ παγκοσμίου σοσιαλισμοῦ».

Ὑπέρτατος ἑπομένως Ἡγέτης εἶναι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἰδεολογικὸς κόσμος τῆς Ἄκρας Ἀριστερᾶς. Διαπιστοῦται ὅτι τὸ Ἔθνος καὶ ἡ Δημοκρατία εἶναι ἰδεώδη ἰδικά μας. Καὶ ἰδικά των ἰδεώδη εἶναι ἡ Δικτατορία τοῦ Κομμουνιστκοῦ Κόμματος καὶ ὁ Προλεταριακὸς Διεθνισμὸς ἐξηρτημένος ἀπὸ τὸν ἡγέτην τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Καὶ ἔρχομαι τώρα εἰς ἄλλο θέμα. Μοῦ κατελογίσθη ἐπίσης ἡ εὐθύνη, διότι εἶπα ὅτι «οἱ δορυφόροι σφαδάζουν ὑπὸ τυραννίαν».

---

(4) Συνεπῶς εἰς τὴν οὐσίαν δὲν ὑφίσταται κάποιος κομμουνιστικὸς «διεθνισμός». Ὑπάρχει ἁπλῶς ἡ ὑποταγὴ στὰ ρωσικὰ συμφέροντα.

Κύριοι βουλευταί, αἱ ὕβρεις αἱ ὁποῖαι μοῦ ἀπευθύνθησαν ἀπὸ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἄκρας Ἀριστερᾶς δι' αὐτὴν μου τὴν διατύπωσιν μὲ κάμνει νὰ ἐνθυμηθῶ μίαν συνάντησίν μου μὲ Διπλωματικὸν ἐκπρόσωπον μιᾶς ἀπὸ τὰς δορυφόρους Χώρας. Μὲ εἶχεν ἐπισκεφθῆ καὶ διετύπωσε παρατηρήσεις ἐπὶ ὡρισμένων ἐκτάκτων μέτρων τῆς Κυβερνήσεως. Εἰς μίαν στιγμὴν τοῦ ἀπηύθυνα τὸ ἐρώτημα : «Τί γίνεται μὲ τὴν ἰδικήν σας Δημοκρατίαν ;» Ἠσθάνθη τὸν νυγμὸν τῆς εἰρωνίας μου καὶ μοῦ εἶπε : «Νομίζετε ὅτι δὲν εἶναι Δημοκρατία ἡ ἰδική μας» ; Τοῦ εἶπον τότε : (Ποία εἶναι ἡ ἰδική μου ἀπασχόλησις εἰς τὴν Ἑλλάδα» ; Μοῦ εἶπεν : «Ἀρχηγὸς Ἀντιπολιτεύσεως». Συνέβαινε τότε...

Καὶ τότε τοῦ ἔθεσα τὸ ἐρώτημα : «Εἰς τὴν ἰδικήν σας Πατρίδα, πῶς ὀνομάζεται ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως;» Εὑρέθη εἰς δύσκολον θέσιν. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἐνόμισεν, ὅτι εὗρε τὴν φυγὴν καὶ μοῦ εἶπε : «Δὲν ἔχομεν ἀντιπολίτευσιν διότι ὅλοι εἴμεθα σύμφωνοι». Τοῦ εἶπον τότε : «Λυποῦμαι διὰ τὴν ἀπάντησίν σας. Ἐγὼ δὲν ὕβρισα τὸν λαόν σας, σεῖς τὸν ὑβρίζετε. Ἐγὼ εἶπον ὅτι δὲν εἶσθε δημοκράται.Σεῖς λέγετε ὅτι δὲν εἶσθε ἄνθρωποι. Διότι μόνον αἱ μηχαναὶ εἶναι ὁμοιόμορφοι, οἱ ἄνθρωποι εἶναι διάφοροι (χειροκροτήματα) καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ἕκαστος ἔχει ἰδίαν προσωπικότητα. Καὶ ἡ συζήτησις ἔληξεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό.

Κύριοι βουλευταί, ὁ ὁρισμός μου τῆς Δημοκρατίας, ὁ ὁποῖος ἔχει βραβευθῆ εἰς διαγωνισμὸν τῶν «Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης» καὶ ἔχει, ὑποθέτω, διεθνῶς καθιερωθῆ, εἶναι ὅτι «ἡ πλειοψηφία κυβερνᾷ καὶ ἡ μειοψηφία ἐλέγχει». (5) Ἀλλὰ τὸ κύριον συστατικὸν τῆς Δημοκρατί εἶναι πρὸ παντὸς τὸ δεύτερον. Μόνον ὅτ ἡ μειοψηφία ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγχ ἔχει τὸ δικαίωμα διὰ τῆς πειθοῦς νὰ γί πλειοψηφία καὶ Κυβέρνησις, τότε ὑπάρχ Δημοκρατία. Ἡ ὕπαρξις τῆς ἀντιπολ τεύσεως εἶναι τὸ κύριον συστατικόν τη Κυβερνήσεις ἔχουν ὅλα τὰ καθεστῶτ Ἀντιπολίτευσιν ἔχουν μόνον αἱ Δημ κρατίαι. Καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὰς δ ρυφόρους δὲν ὑπάρχει ἀντιπολίτευσις, ἀπ δεικνύει ὅτι δὲν ὑπάρχει δημοκρατί Καὶ θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ ἐκκαθαρίσωμ καὶ ἕνα ἄλλο ἰδεολογικὸν θέμα. Γίνετ λόγος διὰ δύο τύπους δημοκρατίας. Δη μοκρατίας Ἀνατολικοῦ καὶ Δημοκρατία Δυτικοῦ τύπου. Καὶ ἡ εὐπιστία τοῦ Δη μοκρατικοῦ κόσμου ἀποδέχετα αὐτὸν τὸ ὁρισμόν. Δὲν ὑπάρχουν δύο δημοκρατία Δημοκρατία εἶναι ἐλευθερία. Ὅπου ὑ πάρχει ἐλευθερία εἶναι Δημοκρατία. Ὅ που δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία, δὲν εἶναι Δη μοκρατία, εἶναι τυραννία. Δύο εἶναι τ πολιτεύματα : Δημοκρατία καὶ Δικτα τορία. Ἐλευθερία καὶ Τυραννία. Δη μοκρατία Ἀνατολικοῦ καὶ Δημοκρατί Δυτικοῦ τύπου, δὲν ὑπάρχουν. Εἶνα τέχνασμα καὶ εὐφημισμὸς ἡ «Δημοκρατί Ἀνατολικοῦ Τύπου». Καὶ πρέπει νὰ ἔ χωμεν τὴν πνευματικὴν ἀξιοπρέπειαν ν μὴ παγιδευώμεθα νὰ μὴ γινώμεθα θύμα τα αὐτῶν τῶν εὐφημισμῶν.

Καὶ ἔρχομαι τώρα εἰς ἄλλο θέμα.

Ὁ φίλος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατικῆ Ἑνώσεως παρετήρησεν ὅτι δὲν ἦτο ἀκριβὴ ὁ ὁρισμός, τὸν ὁποῖον ἔδωκα, ὅτι «. Δημοκρατία ἔχει τὴν ἀφέλειαν νὰ ἀναγνω ρίζῃ τὸν νομιμότητα τῆς Ἄκρας Ἀρι στερᾶς».

---

(5) Νομίζομεν ὅτι ὁ ὁρισμὸς αὐτὸς διατυπώνει μὲν θαυμασίως μίαν βασικὴν πλευρὰν τῆς Δημοκρατίας, ἀλλὰ δὲν ἐξαντλεῖ ὅλον τὸ νόημά της. Ἀφορᾷ κυρίως τὴν πολιτικὴν Δημοκρατίαν, ἡ ὁποία ὅμως πρέπει νὰ συμπληρώνεται ἀπὸ τὴν πνευματικὴν καὶ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν Δημοκρατίαν. Ἡ Δημοκρατία ἡ πολιτικὴ ὁλοκληρώνεται ὅταν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνικήν. Δημοκρατία εἶναι ἀσφαλῶς ὅταν ἡ πλειοψηφία κυβερνᾷ καὶ ἡ μειοψηφία ἐλέγχει, ἀλλὰ Δημοκρατία εἶναι ἐπίσης καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας τῆς ἰδιωτικῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος τῆς ἀτομικῆς ἀναδείξεως, τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, τῆς δικαίας κατανομῆς τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, τὸ δικαίωμα τῆς ἐργασίας,τῆς πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, τῆς ἐπιστημονικῆς ἔρευνας, τὸ δικαίωμα εἰς τὴν ἀτομικὴν ζωήν, ἡ κατοχύρωσις τῆς προσωπικότητο καὶ ἡ διασφάλισίς τοῦ ἀτόμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ νόμιμα δικαιώματα τῆς ὁλότητος. Εἰ τὸν δεύτερον λόγον του ὁ κ. Παπανδρέου διηύρυνε τὸν ὁρισμὸν του περὶ Δημοκρατίας

Καὶ εἶπεν, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ ἀφέλειαν, ἀποτελεῖ χρέος τῆς Δημοκρατίας νὰ ἀναγνωρίζη δικαιώματα εἰς ὅλους τοὺς πολίτας. Δὲν εἶμαι σύμφωνος. Τὸ δόγμα, τὸ ὀρθόδοξον δόγμα τῆς Δημοκρατίας,εἶναι νὰ ὑπερασπίση πᾶσαν ἐλευθερίαν, ἐκτὸς μόνον ἀπὸ μίαν, ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τῆς καταργήσεως τῆς ἐλευθερίας. Ὅσοι πιστεύουν εἰς τὰ ἰδεώδη των τὰ ὑπερασπίζουν. Καὶ ἡ Δημοκρατία πιστεύουσα εἰς τὰ ἰδεώδη της, ὀφείλει νὰ τὰ ὑπερασπίζη. Ἰδοὺ διατὶ ὅλα τὰ κόμματα ἐντὸς τῆς Δημοκρατίας δικαιοῦνται νὰ εἶναι νόμιμα, ἐκτὸς μόνον ἀπὸ τὰ κόμματα, δογματικὸς σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶναι ἡ κατάργησις τῆς Δημοκρατίας.

Φασισμὸς καὶ Κομμουνισμός, φασισμὸς τῆς δεξιᾶς καὶ φασισμὸς τῆς ἀριστερᾶς, δὲν δικαιοῦνται νὰ εἶναι νόμιμα κόμματα τῆς Δημοκρατίας. Ἀλλὰ ἐρωτᾶται : Πῶς συμβαίνει, λοιπόν, νὰ ἀναγνωρίζεται ἡ νομιμότης των ; Συμβαίνει, διότι ἡ ἀναγνώρισις ἀποτελεῖ πρακτικὴν ἀνάγκην. Διότι ὁ ἀριθμός των εἶναι μέγας, διότι ἡ δυνατότης τῶν προσωπείων εἶναι ἀπεριόριστος, ἡ πρακτικὴ ἀνάγκη ἐπιβάλλει τὴν ἀναγνώρισιν. Καὶ διὰ τοῦτο εἶπον : «Εἶναι ἀφέλεια τῆς Δημοκρατίας ἡ ἀναγνώρισις καὶ τὴν ἀφέλειαν αὐτὴν συμμερίζομαι», διότι γνωρίζω καὶ τὴν πρακτικὴν ἀνάγκην ἡ ὁποία τὴν ὑπαγορεύει.

Καὶ ἔρχομαι τώρα εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν. «Πιστεύετε πράγματι», μοῦ ἐλέχθη, «πιστεύετε ὅτι μὲ τοὺς ἐκλογικοὺς νόμους, μὲ τὰ τεχνάσματα τὰ ἐκλογικὰ ἠμπορεῖτε νὰ νικήσετε τὸν κομμουνισμόν ; » Ἀλλά, κύριοι βουλευταί, οὐδέποτε εἶχον αὐτὴν τὴν ἁπλοϊκότητα. Βεβαίως καὶ ὁ ἐκλογικὸς νόμος ἔχει τὴν σημασίαν του καὶ εἶναι μεγάλη. Ἀλλὰ ὁ Κομμουνισμὸς δὲν πρόκειται νὰ νικηθῇ μὲ κανένα ἐκλογικὸν νόμον. Δὲν πρόκειται νὰ νικηθῇ μὲ τὴν συγκάλυψιν τῶν δυνάμεών του. Ὁ Κομμουνισμὸς θὰ νικηθῇ μόνον ὅταν στειρεύσουν αἱ πηγαὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀντλεῖ τὰς δυνάμεις του.

Καὶ θὰ στειρεύσουν αἱ πηγαὶ μόνον ὅταν ἡ Δημοκρατία καταστῇ ἀξία τοῦ ὀνόματός της, ὅταν παύση νὰ ἐμφανίζεται ὡς Ἄρνησις καὶ καταστῇ Θέσις. Ὅταν ἡ Δημοκρατία γίνη ὄχι μόνον εἰς τὰς ἐπαγγελίας ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς πράξεις της, ὅταν καταστῇ τὸ Πολίτευμα τῇ Ἐλευθερίας, τὸ Πολίτευμα τῇ Εὐημερίας, τὸ Πολίτευμα τῆς Ἀρετῆς.

Β'. Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΜΠΡΙΛΛΑΚΗ (16 Δεκεμβρίου 1960)

Τὰ ὅσα ὁ ἀξ. ἀρχηγὸς τῶν Δημ. Φιλελευθέρων εἶπε περὶ ἔθνους, περὶ διεθνισμοῦ, περὶ δημοκρατίας καὶ δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, θὰ ἀφεώρουν τὰ σημερινὰ πολιτικὰ δεδομένα τοῦ τόπου ἐὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶχε τεθῆ θέμα μεταβολῆς τοῦ ἰσχύοντος κοινωνικοῦ συστήματος. Ἐὰν εἶχε δηλαδὴ τεθῆ θέμα : Ἀστικὸν ἢ σοσιαλιστικὸν καθεστώς. Τοιοῦτον ὅμως θέμα δὲν ἔχει τεθῆ σήμερον. Σοσιαλιστικὸν μετασχηματισμὸν τῆς κοινωνίας μας δὲν προγραμματίζεται ἡ Ε.Δ.Α. Ἡ ἀλλαγὴ ποὺ προγραμματίζεται εἶναι δημοκρατικοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος καὶ τοποθετεῖται εἰς τὰ πλαίσια τοῦ ἰσχύοντος κοινωνικοῦ συστήματος (6). Καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ συμμετέχουν εἰς τὴν Ε.Δ.Α. συμπίπτουν μὲ τοὺς ἄλλους ΕΔΑΐτας εἰς αὐτὴν τὴν βάσιν. Ἀλλὰ καὶ τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα, ὡς κόμμα προγραμματικό, σήμερα ἐπιδιώκει ἀλλα-

(6) Αὐτὴ ἡ θέσις περὶ μιᾶς «ἀλλαγῆς» εἰς τὰ πλαίσια τοῦ ἰσχύοντος κοινωνικοπολιτικοῦ καθεστῶτος δὲν εἶναι ἐφεύρεσις τῆς ΕΔΑ ἀλλὰ τοῦ ΚΚΕ, τὴν ὁποίαν διετύπωσε ἡ 6η ὁλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς του τὸν Μάρτιον 1956 καὶ τὴν ἐπεξειργάσθη λεπτομερέστερον ἡ 7η ὁλομέλεια τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1957. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ μεταβολῆς εἰς τὸν τελικὸν σκοπὸν τοῦ κομμουνισμοῦ. Σκοπὸς παραμένει πάντοτε ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἰσχύοντος πολιτικοκοινωνικοῦ καθεστῶτος ἀπὸ τὸ κομμουνιστικόν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἐκ τῶν πραγμάτων δὲν εἶναι σήμερον ἀμέσως ἐφικτός,ἐτέθη ὡς πρώτη φάσις ἡ λεγομένη «ἀλλαγή». Αὐτὴ εἶναι μία μερικωτέρα μεταβολή συνισταμένη εἰς ἕνα σύνολον μεταρρυθμίσεων αἱ ὁποῖαι θὰ δημιουργήσουν τὰς προϋποθέσεις διὰ «τὸ πέρασμα στὴν δεύτερη φάση» δηλ. εἰς τὴν

γὴν δημοκρατικήν, ἐθνικοῦ περιεχομένου. Σοσιαλιστικὴ μεταλλαγὴ τῆς κοινωνίας ἐτίθετο παλαιότερον ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡγεσίαν τοῦ Κ.Κ.Ε. ἡ ὁποία καθηρέθη εἰς τὴν 6ην ὁλομέλειαν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς του .(7)

Αὐτὴ ἡ τοποθέτησις ποὺ ἴσως νὰ μὴ εἶναι ἀπολύτως κατανοητὴ εἰς ὅλους σας δὲν γίνεται ἀπὸ καμμιὰ σκοπιμότητα. Πιστεύομεν ὅτι αἱ προγραμματικαὶ ἐπιδιώξεις ἑνὸς κόμματος πρέπει νὰ καλύπτουν αἰτήματα ἀπὸ τὰς σημερινὰς ἐθνικάς, κοινωνικὰς καὶ πολιτικὰς συνθήκας τῆς Ἑλλάδος. Πρέπει νὰ δίδουν λύσεις εἰς τὰ ἄμεσα καὶ ζωτικὰ προβλήματα τοῦ τόπου, τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ Λαοῦ. Τὰ αἰτήματα τῆς Ἐθνικῆς Δημοκρατικῆς ἀλλαγῆς ἱκανοποιοῦν ὄχι μόνον τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων, ἀλλὰ καὶ εὐρυτέρων στρωμάτων, ἀκόμα καὶ τῆς Ἐθνικῆς ἀστικῆς τάξεως. Ἕνας διαφορετικὸς προγραμματικὸς προσανατολισμὸς θὰ ἦτο ἐξωπραγματικός, ἀνεδαφικός. Καὶ δὲν εἶναι ἡ παράταξίς μας ποὺ θὰ ἔπιπτεν εἰς αὐτὸ τὸ σφάλμα. (8) Τὸ Ἑλληνικὸν πολιτικὸν πρόβλημα εἶναι σήμερον ἂν θὰ συνεχίζεται ἡ ἀντιλαϊκὴ ἡ ἀντίθετη πρὸς τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα πολιτικὴ τῆς Δεξιᾶς ἢ θὰ ὑπάρξη Δημοκρατικὴ ἀλλαγή. Δὲν μᾶς ἐκπλήσσει φυσικὰ ὅτι μεταθέτει αὐτὸ τὸ πολιτικὸ πρόβλημα ἡ Κυβέρνησις ὡς πρόβλημα «κινδύνου» ἀλλαγῆς τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος. Μᾶς ἐκπλήσσει ὅμως αὐτὸ ὅταν γίνεται ἀπὸ ἡγέτην ἀντιπολιτευομένου κόμματος. (9)

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐφ' ὅσον ὁ ἀξιότιμος Ἀρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῶν Δημοκρατικῶν Φιλελευθέρων, ἔθεσε καὶ προβλήματα σχετικὰ μὲ τὸν σοσιαλιστικὸν μετασχηματισμὸν τῆς κοινωνίας καὶ ἐζήτησε «ἀκαδημαϊκὴν» συζήτησιν, δὲν ἔχομεν ἀντίρρησιν νὰ μετάσχωμεν εἰς αὐτὴν τὴν συζήτησιν.

Τί εἶπεν ὁ κ. Παπανδρέου; Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ὁ κ. Παπανδρέου, ἀναγνωρίζει ἔστω καὶ καθυστερημένα μιὰ ἀλήθεια : Ὅτι ἡ ἀριστερὰ ἐπιδιώκει σήμερα τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας μὲ πολιτικά, κοινοβουλευτικὰ μέσα. Τὴν ἀναγνωρίζει φυσικὰ στὴν βάση τῆς ἀλλαγῆς τῆς τακτικῆς, ἐνῶ πρόκειται περὶ τοῦ ὅτι πάντα ἦτο ἐπιθυμητὸν ἀπὸ τὴν ἀριστερά, ἀλλὰ τώρα μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτυγχάνεται. (10).

Πέραν αὐτοῦ ὅμως ὁ κ. Παπανδρέου ἐπεχείρησε νὰ «συντρίψη» τὴν μαρξιστικὴν ἰδεολογία, κηρύσσοντας ὁριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα τοὺς κομμουνιστὰς καὶ τὴν ἀριστερὰ γενικά, ὡς ἐχθροὺς τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Δημοκρατίας. Ἂς μᾶς ἐπιτρέψη νὰ ἀμφισβητήσουμε τὴν εὔκολη αὐτὴ

φάσιν τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀνατροπῆς τοῦ συστήματος. «Ἱστορικὴ» ἀποστολὴ τῆς ΕΔΑ εἶναι ἀκριβῶς νὰ ἐπιτύχη διὰ λογαριασμὸν τοῦ ΚΚΕ αὐτὴν τὴν «ἀλλαγὴ» ἡ ὁποία θὰ διανοίξη τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ὁλικὴν κομμουνιστικοποίησιν τῆς χώρας. Συνεπῶς ὁ κ. Μπριλλάκης δὲν εἶναι εἰλικρινὴς ὅταν ἀναφέρεται μόνον εἰς αὐτὴν τὴν περιωρισμένην «ἀλλαγήν», τὴν ὁποίαν εὐαγγελίζεται πράγματι ἡ ΕΔΑ, ἀλλὰ ὄχι ὡς αὐτοσκοπὸν παρὰ ὡς μέσον, ὡς βαθμίδα, διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ τελικοῦ σκοποῦ.

(7) Ἡ ἀνειλικρίνεια τοῦ κ. Μπριλλάκη ὁλοκληρώνεται μὲ αὐτὴν τὴν φράσιν διότι ἄφινε νὰ ἐννοηθῆ ὅτι δῆθεν ἡ «παλαιὰ» ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ καθηρέθη ἐπειδὴ ἐπεδίωκε τὴν «σοσιαλιστικὴ μεταλλαγὴ τῆς κοινωνίας» καὶ ὅτι ἡ «νέα» ἡγεσία μετέβαλε τὸν σκοπὸν εἰς «δημοκρατικὴν ἀλλαγὴν ἐθνικοῦ περιεχομένου». Τοῦτο εἶναι βεβαίως ἀνακριβέστατον, διότι τὸ ἴδιον τὸ ΚΚΕ διακηρύσσει ὅτι οὐδέποτε μετέβαλεν σκοπούς.

(8) Ἀκριβῶς περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Ἡ κομμουνιστικοποίησις τῆς Ἑλλάδος παραμένει πάντοτε ὡς τελικὸς σκοπός, ἡ προβολή του ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος κρίνεται ὡς «ἐξωπραγματική» καὶ ἄρα ἐπιζημία. Δὲν ἔχομεν λοιπὸν ἀλλαγὴν σκοποῦ ἀλλὰ ἁπλῶς ἕνα ἑλιγμὸν τακτικῆς φύσεως. διὰ νὰ ἀποφευχθῆ τὰ «σφάλμα».

(9) Εἶναι ἐμφανὴς ἡ ἀπόπειρα μεταθέσεως τοῦ ζητήματος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα διὰ μεταβολὴν τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος εἰς ἀγῶνα διὰ τὴν μεταβολὴν κυβερνήσεως. Ὅμως αὐτὸ ἀποτελεῖ ἑλιγμὸν τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀποβλέποντα εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν δυνάμεων τῆς μὴ κομμουνιστικῆς Ἀντιπολιτεύσεως διὰ τοὺς ἰδικούς του σκοπούς. Διὰ τὸν κομμουνισμὸν ὁ ἐχθρὸς εἶναι εἷς: Τὸ κοινωνικοπολιτικὸν σύστημα. Καὶ προορισμός του δὲν εἶναι ἡ ἀνατροπὴ μιᾶς κυβερνήσεως ἀλλὰ αὐτοῦ τοῦ συστήματος εἰς τὸ σύνολόν του. Ὁ κ. Παπανδρέου ἔχει πλήρη ἀντίληψιν αὐτοῦ τοῦ γεγονότος καὶ ἡ «ἔκπληξις» τοῦ κ. Μπριλλάκη εἶναι τεχνητή.

(10) Συνεπῶς δὲν ὑπάρχει οὐσιαστικὴ διαφορὰ καὶ ὁ κομμουνισμὸς διατηρεῖ τὴν εὐχέρειαν νὰ χρησιμοποιῆ ἀναλόγως τῶν ἑκάστοτε δυνατοτήτων τὴν εἰρηνικὴν ἢ τὴν βιαίαν μέθοδον διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας.

«συντριβή» πού νομίζει ότι επέτυχε.

Ὁ κ. Παπανδρέου ἠθέλησε ν' ἀποδείξη αὐτὰ πού ὑποστηρίζει μὲ αὐθαίρετες τοποθετήσεις. Ξεκίνησε ἀπὸ ἕνα ἀξίωμα: Ὅτι οἱ ἔννοιες τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Διεθνισμοῦ, τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Δικτατορίας τοῦ Προλεταριάτου, εἶναι ἔννοιες, ἀντίθετες, ἀσυμβίβαστες. Ἡ ὕπαρξις τῆς μιᾶς κατὰ τὸν κ. Παπανδρέου, ἀποκλείει ἀπολύτως τὴν ὕπαρξη τῆς ἄλλης. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφετηρία τοῦ συλλογισμοῦ του (11). Πάνω σ' αὐτὴ τὴν αὐθαίρετη βάση οἰκοδόμησε ὅλας τὰς ὁμιλίας του, θεωρώντας ὡς αὐταπόδεικτη δῆθεν, καὶ γνωστὴ εἰς ὅλους, τὴν ἀντίθεση αὐτὴ μεταξὺ Ἔθνους καὶ Διεθνισμοῦ, μεταξὺ Δημοκρατίας καὶ Δικτατορίας τοῦ Προλεταριάτου. Συγκεκριμένα ὁ κ. Παπανδρέου ὑποστηρίζει ὅτι Δημοκρατία σημαίνει νὰ κυβερνᾶ ἡ πλειοψηφία καὶ νὰ ἐλέγχη ἡ μειοψηφία. Κι' ὅτι αὐτὴ ἡ βάσις μόνον στὴν δυτικὴ Δημοκρατία ἐξασφαλίζεται. Ἑπομένως κατὰ τὸν κ. Παπανδρέου, μία μόνον Δημοκρατία ὑπάρχει. Δεδομένη, ἀμετάβλητη, ἀμετακίνητη: Ἡ Δυτικὴ δηλ. ἡ ἀστικὴ Δημοκρατία (12). Μιὰ τέτοια ὅμως τοποθέτησις τοῦ θέματος δὲν εἶναι σωστή. Ἐξετάζοντας τὸ θέμα Δημοκρατία δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀποκόπτουμε ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη, κοινωνικὴ πραγματικότητα τὴν ὁποίαν ἀφορᾶ.

Διότι ἡ Δημοκρατία ἀποτελεῖ πολιτικὸ ἐποικοδόμημα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου κοινωνικοῦ συστήματος. Καὶ διακρίνεται ὄχι μὲ βάση γεωγραφικοὺς χώρους, ἀλλὰ τὸ κοινωνικὸ σύστημα στὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ. Ἔτσι τὸ θέμα Δημοκρατία πρέπει νὰ ἐρευνᾶται ὄχι στατικὰ ἀλλὰ ἐξελικτικά. Ὄχι ἐπιφανειακὰ ἀλλὰ οὐσιαστικά, ἀπὸ ἀπόψεως μορφῆς καὶ περιεχομένου.

Ἡ ἀνθρωπότητα στὴν πορεία τῆς ἀναπτύξεώς της ἔζησε ὑπὸ διάφορα κοινωνικὰ συστήματα, μὲ δημοκρατίες διαφορετικῆς μορφῆς καὶ περιεχομένου. Οἱ μαρξιστές, τὰ κείμενα τῶν ὁποίων ἐπεκαλέσθη ὁ κ. Παπανδρέου, ὑποστηρίζουν ὅτι στὸ δουλοκτητικὸ π.χ. σύστημα, ἀντιστοιχεῖ μιᾶς ὡρισμένης μορφῆς καὶ περιεχομένου δημοκρατία, ἡ δουλοκτητικὴ δημοκρατία. Στὸ ἀστικὸ κοινωνικὸ σύστημα ἀντιστοιχεῖ ἡ ἀστικὴ δημοκρατία, ποὺ ἔχει διαφορετικὴ μορφὴ καὶ περιεχόμενο ἀπὸ τὴν δουλοκτητικὴ δημοκρατία. Καὶ ὅτι στὸ σοσιαλιστικὸ κοινωνικὸ σύστημα ἀντιστοιχεῖ ἡ σοσιαλιστικὴ δημοκρατία διαφορετικῆς μορφῆς καὶ περιεχομένου ἀπὸ τὴν ἀστικὴ δημοκρατία (13).

Οἱ μαρξισταὶ ὑποστηρίζουν ἐπίσης ὅτι, ὅπως ἡ κίνησις τῆς κοινωνίας γίνεται ἀπὸ τὸ κατώτερο στάδιο στὸ ἀνώτερο, τὴν ἴδια πορεία ἀκολουθεῖ καὶ ἡ δημοκρατία. Ὅπως ἡ ἀστικὴ δημοκρατία εἶναι πιὸ διευρυμένη ἀπὸ τὴν δημοκρατία τῆς δουλοκτητικῆς κοινωνίας, τὸ ἴδιο καὶ ἡ σοσιαλιστικὴ δημοκρατία εἶναι πιὸ διευρυμένη ἀπὸ τὴν ἀστική. Ἡ διεύθυνσις αὐτὴ καθορίζεται ἀπὸ τὴν εὐρύτητα τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων, διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁποίων ἀσκεῖται ἡ πολιτικὴ ἐξουσία. Εἶναι σφάλμα νὰ ταυτίζη ὁ κ. Παπανδρέου τὴν Δημοκρατία μὲ μιὰ συγκεκριμένη μορφή της, ὅπως εἶναι ἡ ἀστική, θεωρώντας την ἀπόλυτη, τέλεια μορφὴ τῆς Δημοκρατίας, γιὰ ὅλα τὰ στάδια τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως.

Οἱ μαρξισταὶ ὑποστηρίζουν ὅτι στὴν

(11) Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Μπριλλάκη δι' ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ Ἔθνος καὶ τὸν Διεθνισμὸν δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ πράγματα, διότι ὁ κ. Παπανδρέου δὲν διετύπωσεν τοιαύτην ἄποψιν. Ἀπεναντίας εἶπεν ἐπὶ λέξει: «Διατηροῦμεν ἡμεῖς ἄθικτον τὸν ἐθνικόν μας ἐγωϊσμὸν καὶ ἐπιδιώκομεν μὲ τὸν διεθνισμὸν τὴν ἰσοτιμίαν καὶ τὴν ἀλληλεγγύην ὅλου τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Αὐτὴ εἶναι πράγματι ἡ ἰδική μας πίστις». Δὲν ὑπεστήριξεν λοιπὸν ὁ κ. Παπανδρέου τὸ ἀσυμβίβαστον ἐθνικισμοῦ καὶ καλῶς ἐννοουμένου (δημοκρατικοῦ) διεθνισμοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀσυμβίβαστον ἐθνισμοῦ καὶ κομμουνιστικοῦ (προλεταριακοῦ) διεθνισμοῦ, ποὺ σημαίνει τυφλὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν Μόσχαν.

(12) Ὁ κ. Παπανδρέου δὲν ὡμίλησεν περὶ «ἀστικῆς δημοκρατίας» ἀλλὰ περὶ τῆς Δημοκρατίας εἰς τὴν βαθυτέραν οὐσίαν της, ἡ ὁποία βεβαίως ἔχει μίαν σταθερὰν καὶ ἀμετακίνητον βάσιν. Τὴν Ἐλευθερίαν. Ἄλλωστε αὐτὸ δὲν ἀποκλείει τὴν ἐξέλιξιν καὶ τελειοποίησίν της εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέρθη καὶ εἰς τοὺς δύο λόγους του ὁ κ. Παπανδρέου.

(13) «Προσέξατε ὅμως ὅτι ὁ κ. Μπριλλάκης ἀποφεύγει ἐπιμελέστατα νὰ δώση οἱονδήποτε ὁρισμὸν τῆς «σοσιαλιστικῆς δημοκρατίας» καὶ δὲν ἐξηγεῖ καθόλου τί εἶναι αὐτὴ ἡ «δημοκρατία». Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον λέγει εἶναι ὅτι «διαφέρει ἀπὸ τὴν ἀστικὴν δημοκρατίαν».

πραγματικότητα, ὅπου ὑπάρχουν τάξεις μὲ ἀντίθετα συμφέροντα, ὅπου ὑπάρχει ἐκμετάλλευσις, ἡ πολιτικὴ ἐξουσία ὅσο δημοκρατικὴ καὶ ἂν φαίνεται, ἔχει ταξικὸ χαρακτῆρα. Ὑπηρετεῖ τὴν κυρίαρχη, τὴν ἐκμεταλλεύτρια τάξη. Κι' ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ταὐτόχρονα πραγματικὴ ἐλευθερία καὶ γιὰ τὸν ἐκμεταλλευτὴ καὶ γιὰ τὸν ἐκμεταλλευόμενο (14).

Κατὰ τοὺς μαρξιστάς, τὸ Κράτος, μπορεῖ νὰ σημαίνῃ οὐσιαστικὰ δικτατορία γιὰ ὡρισμένες τάξεις ποὺ εἶναι ἐκμεταλλευόμενες καὶ ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφία, καὶ μπορεῖ ταὐτόχρονα νὰ εἶναι δημοκρατικὸ γιὰ ἄλλη τάξη, ποὺ εἶναι μειοψηφία καὶ ποὺ εἶναι ἐκμεταλλεύτρια. Τὸ ζήτημα λοιπὸν εἶναι ἂν ὑπάρχουν ἢ ὄχι ἐκμεταλλεύτριες τάξεις καὶ ποιὸν ὑπηρετεῖ οὐσιαστικὰ ἡ Δημοκρατία, τὴν πλειοψηφία ἢ τὴν μειοψηφία.

Οἱ μαρξισταί, ὑποστηρίζουν ἐπίσης ὅτι στὸ καπιταλιστικὸ κοινωνικὸ καθεστώς, ὑπάρχει κυριαρχία τῶν κεφαλαιοκρατῶν, κυριαρχία τῶν πολιτικῶν τους ἐκπροσώπων καὶ κομμάτων. Στὴν οὐσία δηλ. ὑπάρχει μονοπώληση τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὰ κόμματά τους, δηλ. δικτατορία τῶν κεφαλαιοκρατῶν.

Ὅταν, ἔστω καὶ διὰ τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ, ὑπάρχῃ «κίνδυνος» νὰ ἔλθουν στὴν ἐξουσία τὰ κόμματα τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ γενικὰ τῶν ἐργαζομένων, χρησιμοποιεῖται, νομιμοποιεῖται ἡ βία. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ χρησιμοποίησις τῆς βίας δὲν εἶναι σήμερα πάντα δυνατή. Αὐτὸ ἔγινε ὅμως π.χ. στὴν Ἱσπανία, στὴν Γουατεμάλα.

Ἀλλὰ κατὰ τοὺς μαρξιστάς, καὶ ὅταν ἡ κυρίαρχη τάξη τῶν ἐκμεταλλευτῶν δὲν μετέρχεται τὴν ἀπροκάλυπτη βία, διαθέτει ἄπειρους ἄλλους τρόπους γιὰ νὰ μένῃ ἀνενόχλητη στὴν ἄσκηση τῶν προνομίων της, γιὰ νὰ ἐκμιδενίζῃ οὐσιαστικὰ ὅλα σχεδὸν τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ καὶ νὰ χρησιμοποιῇ τὶς ἐλευθερίες ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτόν της.

Γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἔχουμε πικρὴ πεῖρα στὴν χώρα μας, ὅπου σήμερα ἔχουν συμπιεσθῆ στὸ ἐλάχιστον οἱ δημοκρατικὲς ἐλευθερίες καὶ ἔχει ἐκτραφῆ ἕνας κρατικὸς μηχανισμὸς βίας καὶ τρομοκρατίας.

Κύριοι βουλευταί, μὲ τὰ ὅσα εἶπα, δὲν σημαίνει ὅτι οἱ Μαρξισταί, οἱ ὀπαδοὶ τῆς Σοσιαλιστικῆς Δημοκρατίας, δὲν παύουν νὰ ὑπερασπίζωνται μὲ πάθος τὶς ἐλευθερίες τῆς ἀστικῆς Δημοκρατίας. Γιατὶ αὐτὲς ἀποτελοῦν κατάκτηση τῶν ἐργαζομένων καὶ τοῦ λαοῦ γενικά, κατάκτηση ποὺ δημιουργεῖ εὐνοϊκὲς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν λαϊκῶν συμφερόντων, τῶν συμφερόντων τοῦ Ἔθνους. Ταὐτόχρονα ἀγωνίζονται γιὰ τὴν διεύρυνση τῶν ἐλευθεριῶν αὐτῶν, σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν κοινωνικῶν ἐξελίξεων (15). Καὶ χωρὶς νὰ θέλουν νὰ ἐπιβάλλουν μὲ τὴν βία τὶς ἰδέες των, ἀγωνίζονται γιὰ νὰ ἀντικατασταθῇ τελικὰ ἡ κυριαρχία τῶν κεφαλαιοκρατῶν, ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν ἐργαζομένων. Σ' αὐτὴ τὴν κοινωνικὴ βάση, ἀντιστοιχεῖ μιὰ νέα τύπου δημοκρατία, ἡ σοσιαλιστικὴ Δημοκρατία.

Αὐτὴ ἡ δημοκρατία κατὰ τὴν ἄποψη τῶν μαρξιστῶν, εἶναι δημοκρατία οὐσιαστικωτέρα ἀπὸ τὴν ἀστικὴν Δημοκρατία.

Ὁ Λένιν ἔλεγεν ὅτι:

«Στὴν ἰδεολογία μας, δὲν ἔχει θέση ἡ βία πάνω στὸν ἄνθρωπο».

Κατὰ τὴν ἄποψιν τῶν μαρξιστῶν, ἡ σοσιαλιστικὴ δημοκρατία—ἢ ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου—σημαίνει ἐξουσία τῶν ἐργαζομένων, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν συντριπτικὴν πλειοψηφία καὶ ποὺ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὸ προλεταριᾶτο γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Στὸ ἐπιχείρημα ὅτι τὰ λαϊκοδημοκρατικὰ καὶ σοσιαλιστικὰ καθεστῶτα δὲν εἶναι δημοκρατικὰ—ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν σ' αὐτὰ ἀντιπολιτευόμενα κόμματα—οἱ μαρξιστὲς ἀπαντοῦ:

---

(14) Καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου ἀδύνατον, ὅπως τουλάχιστον ἀποδεικνύει ἡ παρουσία εἰς τὴν Βουλὴν τῆς ΕΔΑ, ἡ ὁποία ἰσχυρίζεται ὅτι ἀντιπροσωπεύει τοὺς «ἐκμεταλλευομένους».

(15) Καὶ ὅμως εἰς τὰ κομμουνιστικὰ κράτη αἱ «ἀστικαὶ ἐλευθερίαι» δὲν διηυρύνθησαν ἀλλὰ κατηργήθησαν, ὅπως παραδέχεται εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου του καὶ ὁ κ. Μπριλλάκης.

Σκοπός μας—λένε—εἶναι ἡ κατάργησις τοῦ καθεστῶτος τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ ὁ σοσιαλιστικὸς μετασχηματισμὸς τῆς κοινωνίας, ἡ κατάργηση τῆς τάξεως τῶν ἐκμεταλλευτῶν, τῶν κεφαλαιοκρατῶν».

Ἡ ἀπαγόρευσις ἑπομένως, τῶν κομμάτων τῶν κεφαλαιοκρατῶν, δὲν γίνεται μηχανικά. Εἶναι κάτι ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὶς νέες κοινωνικὲς συνθῆκες ποὺ διαμορφώνονται στὶς χῶρες ὅπου καταργεῖται ἡ ἴδια ἡ τάξη, τὰ συμφέροντα τῆς ὁποίας ἐξέφραζαν αὐτὰ τὰ κόμματα. (16).

Ἐξ ἄλλου σὲ πολλὲς λαϊκοδημοκρατικές, σοσιαλιστικὲς χῶρες, διάφορα κοινωνικὰ στρώματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη, ποὺ εἶναι σύμφωνα μὲ τὸν συντελούμενο κοινωνικὸ μετασχηματισμό, ὄχι μόνο διατηροῦν τὴν πολιτικήν τους ἐκπροσώπησιν καὶ τὰ πολιτικά τους κόμματα, ἀλλὰ συμμετέχουν ἀκόμα καὶ στὴν διακυβέρνηση τῆς χώρας. Συγκεκριμένα:

Στὴν Τσεχοσλοβακία ὑπάρχουν τὸ Σοσιαλιστικό, τὸ Λαϊκό, τὸ Κόμμα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὸ Κόμμα τῆς Σλοβακικῆς Ἀναγεννήσεως.

Στὴν Πολωνία, τὸ Ἑνιαῖο Ἀγροτικὸν καὶ τὸ Δημοκρατικὸν Κόμμα.

Στὴν Ἀνατολικὴ Γερμανία: ὑπάρχει τό ἐθνικὸ μέτωπο, στὸ ὁποῖο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κόμματα τῶν ἐργαζομένων, λαμβάνουν μέρος καὶ μερικὰ ἀντιδημοκρατικὰ Κόμματα (17). Τὸ ἴδιο καὶ στὴ Βουλγαρία ὅπου ὑπάρχει τὸ Ἀγροτικὸ Κόμμα, καὶ στὴν Κίνα ὅπου ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ὑπάρχουν: ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κουόμινταγκ, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μικροαστοὺς τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ ἕνα τμῆμα τῆς Ἐθνικῆς ἀστικῆς Τάξεως. Ἡ Ἕνωση Δημοκρατικῆς Ἐθνικῆς Οἰκοδομήσεως, ποὺ λαμβάνουν μέρος κυρίως ἐκπρόσωποι ἑνὸς μέρους τῆς βιομηχανικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἀστικῆς τάξεως καὶ ὡρισμένοι ἐπιστήμονες καὶ τεχνικοί (18).

Ἐξ ἄλλου, στὶς σοσιαλιστικὲς χῶρες ὑπάρχει κοινοβούλιο ὄχι μόνον ἀπὸ κομμουνιστές. Ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς στηρίζεται σὲ τεράστια ἔκταση στὶς λαϊκὲς μᾶζες, στὶς λαϊκὲς ὀργανώσεις, στὰ συνδικᾶτα, στοὺς συνεταιρισμούς, στὶς κοικοινωνικὲς ὀργανώσεις (19). Μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια, ἀνθίζει μιὰ πρωτοφανὴς δημοκρατικὴ λειτουργία. Γίνεται κριτικὴ τῶν ἀπόψεων, ἔλεγχος πρὸς κάθε κατεύθυνσιν καὶ συλλογικὴ σύνθεση τῆς ἀλήθειας (20).

Κ. Ράλλης. Μποροῦν νὰ διαφωνήσουν αὐτὰ τὰ Κόμματα μὲ τὴν Κυβέρνησιν;

---

(16) Μὲ ἄλλους λόγους κατὰ τὸν κ. Μπριλάκην, ἐὰν ἐξοντώσωμεν μίαν τάξιν ἀνθρώπων καὶ οὕτω καταστήσωμεν περιττὴν καὶ τὴν πολιτικὴν των δραστηριότητα, αὐτὸ εἶναι... ἀνωτέρα δημοκρατία!

Ἄλλωστε ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι δῆθεν τὰ κόμματα ἐκφράζουν διαφόρους κοινωνικὰς τάξεις καὶ ἀντιστοιχοῦν πρὸς αὐτὰς εἶναι ἐντελῶς αὐθαίρετος καὶ ἐκφράζει μίαν μηχανιστικὴν ἀντίληψιν μὴ ἔχουσαν σχέσιν μὲ τὴν πραγματικότητα, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει ὅτι μέλη τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς τάξεως διέπονται ἀπὸ διαφορετικὰς ἀντιλήψεις. Τὰ κόμματα εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ ταξικὰ συμφέροντα ἀλλὰ δὲν συμπίπτουν μὲ μίαν τάξιν, διότι δὲν ὑπάρχει μία ἑνιαία ταξικὴ θέλησις. Ἐργάται, ἀγρόται καὶ ἐργοδόται ἀνήκουν εἰς κόμματα καὶ τῆς Δεξιᾶς καὶ τῆς Ἀριστερᾶς. Ὑπάρχουν ἐργάται ἀντικομμουνισταὶ καὶ κεφαλαιοκράται κομμουνισταί. Ἡ διαφορὰ ἀντιλήψεων δὲν ἔχει ὡς βασικὴν πηγήν της τὴν διαφορὰν τῶν τάξεων ἀλλὰ τὴν διαφορὰν τῶν ἀνθρωπίνων προσωπικοτήτων. Καὶ ἡ διαφορὰ αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταργηθῇ ποτέ, ὑπὸ οἱονδήποτε καθεστώς.

(17) Εἶναι φανερὸν ὅτι πρόκειται περὶ λάθους τοῦ πρακτικογράφου τῆς Βουλῆς. Ὁ ὀρθὸς χαρακτηρισμὸς τὸν ὁποῖον ἐχρησιμοποίησεν ὁ κ. Μπριλλάκης εἶναι «ἀστικοδημοκρατικὰ» («Αὐγὴ» 20 Δεκεμβρ. 1960). Ὁ ἴδιος ὅμως ἔλεγεν ὅτι ἡ ὕπαρξις ἀστικῶν κομμάτων εἶναι περιττὴ εἰς τὰ κομμουνιστικὰ κράτη διότι καταργεῖται ἡ ἀστικὴ τάξις. Πῶς λοιπὸν ὑπάρχουν «ἀστικοδημοκρατικὰ κόμματα» χωρὶς «ἀστοδημοκράτες»; Ὁ κ. Μπριλλάκης αὐτοδιαψεύδεται. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ «κόμματα» αὐτὰ εἶναι ἐντελῶς ἀνύπαρκτα.

(18) Φυσικὰ εἶναι κωμικὸν νὰ ὁμιλῇ κανεὶς περὶ «βιομηχανικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἀστικῆς τάξεως» εἰς τὴν χώραν τῶν κοινοβίων. Αὐτὰ ποὺ λέγει ὁ κ. Μπριλλάκης ἐγίνοντο εἰς τὴν Κίναν πρὸ ἐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρώτης, τῆς «δημοκρατικῆς ἀλλαγῆς», ἡ ὁποία ἐν συνεχείᾳ ὡδήγησεν εἰς τὰ κοινόβια.

(19) Ὅλαι αὐταὶ αἱ ὀργανώσεις ὅμως, ὅπως ὁρίζει καὶ τὸ σύνταγμα τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. (ἄρθρον 125) ἐλέγχονται ἀπολύτως ἀπὸ τὸ Κ.Κ.

(20) Καὶ ὅμως τὸ ἴδιο τὸ σύνταγμα τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. (ἄρθρον 126) ἀπαγορεύει πᾶσαν κριτικὴν κατὰ τοῦ συστήματος. Λοιπὸν τί συμβαίνει; Μήπως ὁ κ. Μπριλλάκης ἰσχυρίζεται ὅτι εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. παραβιάζεται τὸ Σύνταγμα;

Α. Μπριλλάκης. Μὴ διακόπτετε. Ἀκούσατε καὶ τὸν ἀντίλογον εἰς ὅσα συνεχῶς ἐπαναλαμβάνετε.

Κ. Ράλλης. Φοβοῦμαι, ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ ἀπαντήσετε.

Α. Μπριλλάκης. Τὰ θέματα αὐτὰ δὲν λύονται μὲ κραυγὰς καὶ σοφίσματα. Ἀφήσατε νὰ ὑπάρξῃ καὶ ὁ ἀντίλογος. Ὁ ἀξιότιμος Ἀρχηγὸς τῶν Δημοκρατικῶν Φιλελευθέρων ἐχαρακτήρισεν ὡς «ἀφέλειαν» τῆς Ἀστικῆς Δημοκρατίας τὸ γεγονός, ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ λειτουργοῦν Κόμματα τῆς Ἀριστερᾶς.

Ε. Καλαντζῆς. (Ὑφ. Ἐσωτ.) Τώρα ποὺ σᾶς ἀκούομεν δὲν τὸ χαρακτηρίζετε ὡς ἀφέλειαν;

Α. Μπριλλάκης. Ἀφέλεια ἀποτελεῖ τὸ νὰ ὑποστηρίζωνται τέτοιες ἀπόψεις. Τὰ Ἀριστερὰ Κόμματα ἱδρύονται καὶ ἀναπτύσσονται ὡς κόμματα ποὺ ἐκφράζουν καὶ ὑποστηρίζουν τὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ ὅλων τῶν ἐργαζομένων. Ἡ ὕπαρξις καὶ ἀνάπτυξίς τους, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν «ἀφέλειαν» κανενός. Γιὰ νὰ καταργηθοῦν οὐσιαστικὰ αὐτὰ τὰ κόμματα, θὰ πρέπει νὰ καταργηθῇ ἡ ἐργατικὴ τάξις καὶ τὰ ἄλλα ἐργαζόμενα στρώματα. Μπορεῖ ὅμως νὰ γίνῃ αὐτό; Ὑπὸ τὸ ἀστικὸν καθεστὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν καταργήσετε (21).

Ἐκεῖ, στὶς σοσιαλιστικὲς χῶρες, μαζὺ μὲ τὰ κεφαλαιοκρατικὰ κόμματα καταργοῦν καὶ τὴν τάξιν τῶν κεφαλαιοκρατῶν ποὺ ἐκπροσωποῦσαν καὶ ποὺ εἶναι τελείως περιττὴ καὶ ἀνεπιθύμητη. Ἐδῶ ὅμως, ἡ τάξις καὶ τὰ στρώματα ποὺ ἐκφράζουν τὰ ἀριστερὰ κόμματα εἶναι ἀπαραίτητα. Ὅπως λένε οἱ Μαρξισταί, ἡ ἐργατικὴ τάξις καὶ οἱ ἄλλοι ἐργαζόμενοι, μποροῦν θαυμάσια νὰ ζήσουν καὶ χωρὶς τοὺς ἐκμεταλλευτάς. Ἀντίθετα, οἱ ἐκμεταλλευταί, οἱ κεφαλαιοκράται, δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν οὔτε λεπτὸ χωρὶς τὴν ἐργατικὴ τάξιν καὶ τοὺς ἄλλους ἐργαζομένους. Γιατὶ ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τῆς κεφαλαιοκρατίας στηρίζεται στὴν ἐκμετάλλευσίν τους.

Κατὰ συνέπεια, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἐργατικὴ τάξις καὶ ἐργαζόμενοι, θὰ ὑπάρχουν ἀναπόφευκτα καὶ ἐργατικὸ κίνημα καὶ ἀριστερὰ κόμματα (22). Τὸ ζήτημα τῆς «ἀναγνωρίσεως» τῶν ἀριστερῶν κομμάτων, εἶναι ἄλλο ζήτημα. Πάντως ἀνεγνωρισμένα ἢ μή, τὰ ἀριστερὰ κόμματα ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν σὰν ἀποφασιστικὸς παράγων, σὰν ἀποφασιστικὴ δύναμις τῆς πολιτικῆς ζωῆς κάθε χώρας. Ἡ μὴ «ἀναγνώρισις» τῆς νομιμότητός τους σημαίνει τοὐλάχιστον ἄρνησιν τῆς πραγματικότητος καὶ παράγοντα πολιτικῆς ἀνωμαλίας.

Αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ γίνουν κατανοητά. Ἀντίθετες ἀντιλήψεις καὶ τοποθετήσεις, ἀποτελοῦν τοὐλάχιστον ἔλλειψιν στοιχειώδους ρεαλισμοῦ.

Ὡς πρὸς τὴν ἐξομοίωσιν φασισμοῦ καὶ κομμουνισμοῦ, ποὺ ἐπεχείρησε νὰ κάνῃ ὁ κ. Παπανδρέου, ὀφείλω νὰ εἴπω, ὅτι τὸ ὀλιγώτερον εἶναι παράλογος καὶ ἀπαράδεκτος. Εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς ὑπῆρξε καὶ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ φασισμοῦ. Διὰ τοῦτο, ὅπου ἐπεκράτησε καὶ ἐπικρατεῖ φασισμὸς οἱ κομμουνισταὶ ὑπέστησαν τὰς μεγαλυτέρας τὰς ἀγριωτέρας διώξεις.

Ε. Καλαντζῆς. (Ὑφ' Ἐσωτ.). Ἐζήσαμεν τὴν συμμαχίαν κομμουνισμοῦ καὶ φασισμοῦ καὶ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ 35 καὶ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ 41. Συνεμάχησεν ὁ κομμουνισμὸς μὲ τὸν χιτλερισμόν; Ναὶ ἢ οὔ;

Α. Μπριλλάκης. Σᾶς συνιστῶ ἰδιαιτέρως, κ. Ὑπουργέ, νὰ διαβάζετε καὶ τὰ βιβλία καὶ τὰ σχετικὰ κείμενα τῶν ἀντιπάλων σας.

---

(21) Ὅπως βλέπομεν, ὁ κ. Μπριλλάκης ἀπέφυγεν νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τὸ σαφέστατον ἐρώτημα τοῦ κ. Κ. Ράλλη. Ἐξ ἄλλου ὁ ἰσχυρισμός του ὅτι δῆθεν τὰ Κ.Κ. εἶναι ἐκφραστικὶ τῆς ἐργατικῆς τάξεως εἶναι ψευδής. Ἀντιθέτως, ὅσον πλέον ἀνεπτυγμένη βιομηχανικῶς εἶναι μιὰ χώρα, δηλ. ὅσον περισσοτέρους ἐργάτας ἔχει, τόσον ὀλιγώτεροι εἶναι οἱ κομμουνισταί. Π.χ. Η.Π.Α., Ἀγγλία, Γερμανία, Βέλγιον, Ἰαπωνία κ.λ.π. Εἰς τὰς χώρας αὐτὰς τὰ Κ.Κ. οὐσιαστικῶς κατηργήθησαν (κυρίως ἐλλείψει ὀπαδῶν) χωρὶς βεβαίως νὰ ἔχῃ καταργηθῆ ἡ ἐργατικὴ τάξις.

(22) Ὁ κ. Μπριλλάκης κάνει μίαν σκόπιμον σύγχυσιν μεταξὺ δύο ἀντιθέτων πραγμάτων. Ἐργατικοῦ κινήματος καὶ κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Ε. Καλαντζῆς (Ὑφ. Ἐσωτ). Ἀπὸ τὰ βιβλία σας ἐξάγω τὰς παρατηρήσεις μου. Χθὲς ἀκριβῶς, ἐδιάβαζα διὰ τὴν συνάντησιν Ρίμπεντροπ-Μολότωφ εἰς τὰς 22 Αὐγούστου 1938 εἰς Μόσχαν. Ὁ Ἐρυθρὸς Φασισμὸς συνεμάχησε τότε μὲ τὸν Χιτλερισμόν. Ἐκ τῶν ἰδικῶν σας κειμένων ἐξάγω τὰ συμπέρασματά μου καὶ ἐξ ἄλλων κειμένων διεθνοῦς κύρους (23).

Α. Μπριλλάκης. Δὲν εἶναι τῆς παρούσης στιγμῆς τὸ θέμα. Πάντως δὲν γνωρίζω ποῦ θὰ εὑρισκόμεθα πιθανῶς ἡμεῖς οἱ παρόντες, ἐὰν ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις δὲν ἔκανε αὐτὸ τὸν ἑλιγμό. Δὲν γνωρίζω ποία θὰ ἦτο ἡ πορεία τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου ἐὰν δὲν ἐγίνετο αὐτὸ τὸ σύμφωνον.

Ε. Καλαντζῆς (Ὑφ. Ἐσωτ.). Δηλαδὴ συμφωνεῖτε εἰς τὸ ὅτι ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα.

Α. Μπριλλάκης. Πέραν ὅμως τῶν θεωρητικῶν ἀρχῶν, ὑπάρχει ἡ ζωὴ καὶ ἡ πρᾶξις (24).

Στὶς σοσιαλιστικὲς χῶρες τὸ πολιτικὸν καθεστὼς εἶναι καθαρὸ καὶ σαφές (25). Συνταγματικὰ-νομοθετικὰ κατοχυρωμένο καὶ ἀπαραβίαστο στὴ ζωή. Μπορεῖ νὰ διαφωνοῦν μ' αὐτὸ τὸ καθεστὼς οἱ ἀντίπαλοί του (26). Στὰ πλαίσια αὐτοῦ ὅμως τοῦ καθεστῶτος εἶναι παραδεκτὸν ἀπ' ὅλους ὅτι ὁ Λαὸς ἔχει ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ ἄγχος τῆς αὔριον. Αὐτὸ τὸ ἄγχος τῆς ἀνεργίας, τῆς διατροφῆς, τῆς κοινωνικῆς περιθάλψεως, τῆς μορφώσεως. Εἶναι παραδεκτὸν ἐξ ἄλλου ἀπ' ὅλους, ὅτι ἐκεῖ ἔχουν σημειωθῆ καταπληκτικὲς οἰκονομικές, ἐπιστημονικὲς καὶ πολιτιστικὲς ἐπιτεύξεις (27).

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος στὰ πλαίσια τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος τῆς κεφαλαιοκρατίας, ὅπου ζοῦμε, συνεχῶς παραβιάζονται οἱ ἀστικοδημοκρατικὲς ἐλευθερίες.

Τὸ δεύτερον θέμα τὸ ὁποῖον ἔθιξεν ὁ ἀξιότιμος ἀρχηγὸς τῶν Δημοκρατικῶν Φιλελευθέρων, εἶναι τὸ θέμα τοῦ διεθνισμοῦ καὶ τοῦ Ἔθνους. Ὑποστηρίζει ὁ κ. ἀρχηγὸς τῶν Δημοκρατικῶν Φιλελευθέρων, ὅτι κάθε κόμμα τὸ ὁποῖον πιστεύει εἰς τὸν διεθνισμὸν εἶναι διεθνιστικόν, ἐπομένως ὄχι ἐθνικόν. Κι' ἐδῶ πρόκειται γιὰ μιὰ αὐθαίρετη τοποθέτηση. Τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἔθνους δὲν εἶναι μιὰ ἔννοια ἀφηρημένη. Εἶναι κάτι συγκεκριμένο. Κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω στὸ ἰδεῶδες τοῦ ἔθνους σημαίνει ὅτι πιστεύω στὴν ἀνάγκη προασπίσεως τῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῶν κυριαρχικῶν του δικαιωμάτων. Σημαίνει ὅτι πιστεύω γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, στὴν ἐπιβίωσίν του, στὴν δυνατότητα τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς του ἀνόδου, στὴν εὐημερίαν του. Ἐθνικὴ πολιτικὴ εἶναι αὐτὴ ποὺ ὑπηρετεῖ τὰ ἀληθινὰ συμφέροντα τοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ Ἔθνους, σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐπιδιώκει φιλικὲς καὶ ἰσότιμες σχέσεις μὲ ὅλους στὴ βάση τοῦ σεβασμοῦ τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων, τῶν ἀμοιβαίων συμφερόντων, τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς εἰρήνης. Εἶναι αὐτὴ ποὺ ἀποκρούει σχέσεις ὑποτελείας, σχέσεις ποὺ κουρελιάζουν τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς χώρας, σχέσεις ποὺ ἐκφράζουν ξένα, ἰμπεριαλιστικά, φιλοπόλεμα συμφέροντα. Κάθε κόμμα ποὺ ἔτσι τοποθετεῖ τὸ ἰδεῶδες τοῦ Ἔθνους καὶ ἀκολουθεῖ πολιτικὴν πραγματικὰ ἐθνικὴν εἶναι κόμμα ἐθνικόν. Ὑποστηρίζομεν, κ. συνάδελφοι, ὅτι ὁ διεθνισμὸς μὲ οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρω δεδομένων εἶναι ἀντίθετος.

Ἀντίθετα, οἱ διεθνιστὲς ὑπερασπίζονται

---

(23) Ἀποκαλυπτικὰ στοιχεῖα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος ἐδημοσίευσεν ἡ «Σοβιετολογία» εἰς τὸ τεῦχος της τοῦ Σεπτεμβρίου 1960, σελ. 7.

(24) Ἄρα ἄλλο «αἱ θεωρητικαὶ ἀρχαὶ» τὰς ὁποίας διακηρύττομεν καὶ ἄλλο αἱ πράξεις μας.

(25) Τί ἐννοεῖ ἄραγε μὲ αὐτὸ ὁ κ. Μπριλλάκης; Ὑπάρχουν καὶ καθεστῶτα «ἀσαφῆ» καὶ ἀκαθόριστα; Ἐκτὸς ἐὰν ἐννοῆ τὴν μονολιθικότητα ἡ ὁποία βεβαίως χαρακτηρίζει σαφῶς τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα, ὄχι ὅμως καὶ τὰ δημοκρατικά.

(26) Ὥστε ὑπάρχουν ἀντίπαλοι; Ἀλλὰ τότε διατί δὲν τοὺς ἐπιτρέπει ἡ «σοσιαλιστικὴ δημοκρατία» νὰ ἐκδηλώσουν τὰς διαφωνίας των;

(27) Αἱ ἐπιτεύξεις αὐταὶ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν Δημοκρατίαν. Οἱ πύραυλοι δὲν σημαίνουν ἐλευθερίαν ὅπως δὲν ἐσήμαιναν καὶ αἱ πυραμῖδες τῶν Φαραώ, τὰ ὑδραγωγεῖα τῆς Ρώμης καὶ αἱ ἱπτάμεναι βόμβαι τοῦ Χίτλερ.

μὲ πάθος τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησία, τὴν ἀκεραιότητα τῆς Πατρίδας τους (28). Χορηγοῦν πλήρη ἐθνικὴ ἰσοτιμία στὰ πλαίσια τῶν χωρῶν ποὺ γίνονται ἐξουσία, ὅπως ἔγινε στὴ Σοβ. Ἕνωσι καὶ σὲ ἄλλες σοσιαλιστικὲς ὁμοσπονδιακὲς χῶρες (29). Ἀκόμα, συμπαρίστανται στοὺς ἀγῶνες τῶν ὑποδούλων λαῶν ἐναντίον τῆς ἀποικιοκρατίας καὶ τῆς ἰμπεριαλιστικῆς καταπιέσεως (30). Στὰ πλαίσια τοῦ διεθνισμοῦ βοηθοῦνται οἰκονομικὰ καὶ τεχνικὰ οἱ ἀπελευθερωμένες ἀπὸ τὸν ἀποικιακὸ ζυγὸ χῶρες. Στὰ ἴδια πλαίσια καλλιεργοῦνται στέρεες σχέσεις φιλίας καὶ συνεργασίας μ' ὅλους τοὺς Λαοὺς γιὰ τὴν κατοχύρωση τῆς παγκόσμιας εἰρήνης.

Οἱ μαρξιστὲς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐμφανίσθηκαν σὰν ἀνειρήνευτοι ἐχθροὶ τοῦ ἐθνικοῦ ζυγοῦ ὁποιασδήποτε μορφῆς καὶ ἀγωνίζονται μὲ συνέπεια γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἰσοτιμία, γιὰ τὴν πλήρη ἐλευθερία καὶ αὐτοδιάθεση τῶν ἐθνῶν καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα τοῦ δικοῦ τους ἔθνους.

Ὁ ἐθνικὸς ζυγός, λένε οἱ Μαρξισταί, εἶναι γιὰ τοὺς ἐργαζομένους ἕνας ἀκόμη ζυγός, στὸ ζυγὸ ποὺ ἔχει ἐπιβάλει ἡ κεφαλαιοκρατία τῆς χώρας τους. Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ πρῶτοι οἱ ἐργαζόμενοι ὀρθώνονται γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος των, ὅσες φορὲς ἀπειλεῖται (31).

Ετσι, χάρις στὴν πατριωτικὴ καὶ συγχρόνως στὴν διεθνιστική τους διαπαιδαγώγηση ὁ Σοβιετικὸς λαὸς σήκωσε τὸ μεγαλύτερο βάρος θυσιῶν, ἀνερχομένων σὲ 20 ἑκατομμύρια στρατιῶτες καὶ πολίτες, συνέτριψε τὸν ἐπιδρομέα, τὸν ἐξεδίωξε ἀπὸ τὴν Ε.Σ.Σ.Σ.Δ. καὶ συνέβαλε ἀποφασιστικὰ στὴν ἐκδίωξή του ἀπ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη. (32).

Ἐπίσης ἡ ὕπαρξη τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου καὶ ὁ διεθνισμός του ἀπετέλεσαν καὶ ἀποτελοῦν ἀποφασιστικὸ παράγοντα γιὰ τὴν νικηφόρο ἔκβαση τοῦ ἀγῶνα τῶν ἀποικιακῶν καὶ ἐξηρτημένων χωρῶν μεταπολεμικά. Πάνω ἀπὸ 1 1/2 δισεκατομμύριο πληθυσμοῦ ἀποτίναξε μεταπολεμικὰ τὸν ἀποικιακὸ ζυγό (33).

Ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα γιὰ τὸν διεθνισμὸ καὶ τὸ Ἔθνος. Ὄχι μὲ αὐθαίρετες καὶ σοφιστικὲς τοποθετήσεις, ἀλλὰ μὲ βάση τὴν πραγματικότητα.

Εἶναι γεγονὸς βέβαια ὅτι οἱ πλεῖστοι στὴν αἴθουσα αὐτὴ σήμερα διαφωνοῦν μὲ τὴν τοποθέτηση ποὺ ἔκανα. Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἀπ' αὐτὸ δὲν θὰ ἐξαρτηθῇ τί πρέπει νὰ ὑποστηρίζουμε καὶ τί πρέπει νὰ κάνουμε σήμερα (34).

Κ α ν ε λ λ ό π ο υ λ ο ς. (Ἀντιπρόεδρος Κυβερνήσεως). Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς εἴπω τοῦτο, ὅτι καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι εἴπατε καὶ ἐτολμήσατε νὰ πιστεύετε, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι τόσον ἀφελεῖς νὰ πιστεύουν ὅτι ἐὰν πάρετε σεῖς τὴν πλειοψηφίαν θὰ δεχθῆτε τὴν συνεργασίαν καὶ ἄλλων κομμάτων, καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ἐτολμήσατε νὰ πιστεύετε εἰς τὴν ἀφέλειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τοῦ σφαγιασθέντος ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν, καὶ μόνον αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν ὁμιλίαν σας ὡς Φαρισαϊκήν.

(28) Διατί τότε τὸ Κ.Κ.Ε. ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς ἀποσπάσεως τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ διατί ἡ ΕΔΑ εἶναι κατὰ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Β. Ἠπείρου;

(29) Δι' αὐτὸ λ.χ. δι' ἑνὸς σταλινικοῦ διατάγματος ἐξωντώθησαν ὁλοσχερῶς 7 ἐθνότητες, ὅπως παρεδέχθη καὶ ὁ Ἔρεμπουργκ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν χώραν μας (1957).

(30) Παράδειγμα ἡ Οὐγγαρία καὶ τὸ Θιβέτ.

(31) Διατί τότε τὸ ΚΚΕ κατὰ τὴν περίοδον 1940—41 ἐκάλει τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν νὰ συναδελφωθῇ μὲ τοὺς Ἰταλοχιτλερικοὺς εἰσβολεῖς καὶ νὰ στρέψῃ τὰ ὅπλα κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως;

(32) Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. καλλιεργεῖται εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ὁ ρωσικὸς ἐθνικισμός. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καταπολεμεῖ ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἐθνικὴ συνείδησις τῶν ἄλλων λαῶν. Διὰ τοῦτο οἱ σοβιετικοὶ ἐξεδίωξαν πράγματι τοὺς χιτλερικοὺς ἀπὸ μέγα τμῆμα τῆς Εὐρώπης ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν αὐτοί.

(33) Πράγματι αὐτὸ συνέβη εἰς τὸν μὴ κομμουνιστικὸν κόσμον, ὅπου σχεδὸν ὅλαι αἱ ἀποικίαι ἀπέκτησαν τὴν ἐλευθερίαν των καὶ μάλιστα εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις ἐντελῶς εἰρηνικῶς. Τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν «ὕπαρξη τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου» ἀλλ' εἰς τὴν ὕπαρξιν τῆς «ἀστικῆς» Δημοκρατίας. Ἀντιθέτως ἡ Ρωσία καὶ ἡ Κίνα ἐξειλίχθησαν εἰς τὰς μεγαλυτέρας ἀποικιακὰς Δυνάμεις τῆς ἐποχῆς μας.

(34) Αὐτὴ εἶναι ἡ «δημοκρατικὴ ἀντίληψις» τῶν κομμουνιστῶν.

Γ'. Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
(16 Δεκεμβρίου 1960)

Γ. Παπανδρέου. Κύριοι βουλευταί. Θὰ ἐπεθύμουν, πρῶτον, νὰ ἐκκαθαρίσω τὸ θέμα τῶν σχέσεων τῆς Ε.Δ.Α. καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. Ὑποθέτω εἴμεθα σύμφωνοι, ὅτι τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα ὁλόκληρον ὑπάρχει ἐντὸς τῆς Ε.Δ.Α. Ἡ Ε.Δ.Α. εἶναι εὐρυτέρα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, διότι περιλαμβάνει καὶ μὴ κομμουνιστάς. Τὸ Κ.Κ.Ε. δὲν εἶναι νόμιμον, ἀλλὰ εἶναι ὑπαρκτόν. Ὑπάρχει, ἔχει τὰς δυνάμεις του. Ἄλλωστε, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε, διατὶ θὰ ἐζητεῖτε καὶ σεῖς τὴν νομιμοποίησίν του; Καὶ ἐρωτᾶται: Ἀφοῦ ὑπάρχει καὶ δὲν δύναται, ἐκ τοῦ νόμου νὰ ἐμφανισθῇ ἐπωνύμως, ποῦ ὑπάρχει ἀνωνύμως; Βεβαίως ἐντὸς τῆς Ε.Δ.Α.

Δὲν εἶναι, ἑπομένως, φυσικόν, ὅταν θέλωμεν ν' ἀπευθυνθῶμεν πρὸς τὸ Κ.Κ.Ε. νὰ ἀπευθυνώμεθα πρὸς τὴν Ε.Δ.Α. ἐντὸς τῆς ὁποίας περιέχεται; Διατί, λοιπόν, εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, προκαλεῖται ἀγανάκτησις εἰς τὰς τάξεις σας;

Α. Μπριλλάκης. Ὄχι, ὡς Κόμμα. Οἱ Κομμουνισταί, οἱ ὁποῖοι εἶναι εἰς τὴν Ε.Δ.Α., δὲν ἐκπροσωποῦν τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα. Ὑπάρχει σοβαρωτάτη διαφορά. Παρανόμου ὄντος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, πηγαίνουν, οἱ ὀπαδοί του εἰς τὸ συγγενέστερον Κόμμα. Ἐὰν θέλετε νὰ ἀπευθυνόσαστε πρὸς τὸ Κ.Κ.Ε., νομιμοποιήσατέ το.

Γ. Παπανδρέου. Ἐμείναμεν σύμφωνοι ὅτι ὅλη ἡ Ε.Δ.Α. δὲν εἶναι κομμουνιστική. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ κομμουνισταὶ εὑρίσκονται ἐντὸς τῆς Ε.Δ.Α. Εἴμεθα σύμφωνοι. Καὶ ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησιν: Ὅταν θέλωμεν ν' ἀπευθυνθῶμεν πρὸς τὸν Κομμουνισμόν, πρὸς ποῖον ἄλλον ν' ἀπευθυνθῶμεν, ἐκτὸς τῆς Ε.Δ.Α., ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκεται ; Παρακαλῶ σᾶς, νὰ μοῦ δώσετε τὸν ὅρον : Πῶς νὰ σᾶς ὀνομάζωμεν;

Α. Μπριλλάκης. Ὀπαδούς.

Γ. Παπανδρέου. Ὀπαδοὺς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, Σύμφωνοι!! (γέλωτες).

Θὰ παρακαλέσω τὴν Βουλὴν νὰ μοῦ συγχωρήσῃ ὅτι ἡ ἀποψινὴ ὁμιλία μου δὲν θὰ ἔχῃ τὴν ἑνότητα τὴν ὁποίαν συνηθίζω. Κατ' ἀνάγκην, θὰ εἶναι ἀποσπασματική, διότι θέλω νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς διαφόρους θέσεις τὰς ὁποίας ὑπεστήριξεν ὁ κ. Μπριλλάκης.

Ἐκκινῶ ἀπὸ τὸ βασικὸν θέμα. Ὑπεστήριξα ὅτι τὰ ἰδεώδη τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Ἔθνους εἶναι ἰδικά μας καὶ ὅτι ἰδεώδη τοῦ Κομμουνισμοῦ εἶναι ἡ Δικτατορία τοῦ Προλεταριάτου καὶ ὁ Διεθνισμός. Ἠμπορεῖ ὁ Κομμουνισμὸς νὰ ὀνομασθῇ ὑπερεθνικός, διεθνικός, ἀντεθνικός. Μόνον ἐθνικὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ. Ὁ κ. Μπριλλάκης ὑπεστήριξεν ὅτι αὐτὰ συνέβαινον πρὸ τοῦ 1956, ἀλλὰ ὅτι τώρα ὑπάρχει μεταβολή.

Α. Μπριλλάκης. Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα.

Γ. Παπανδρέου. Χαίρω πολύ. Τότε δὲν ὑπάρχει μεταβολή.

Α. Μπριλλάκης. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ Κ.Κ.Ε. ὡμίλησα διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀλλαγῆς, ἂν ἔχῃ σοσιαλιστικὸν ἢ δημοκρατικόν.

Γ. Παπανδρέου. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας εἶναι ὅτι τὰ κείμενα τὰ ὁποῖα προχθὲς ἀνέγνωσα, εἶναι κείμενα τοῦ 1958. Θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀναγνώσω καὶ κείμενα περισσότερον πρόσφατα, ἀλλὰ καὶ τὸ 1958 νομιμοποιεῖται ἐντὸς τοῦ σημερικοῦ κλίματος τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Ἐξ αὐτῶν τῶν κειμένων διεπιστώθη ὅτι ὁ στρατηγικὸς σκοπὸς τῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων παραμένει πάντοτε ἡ Δικτατορία τοῦ Προλεταριάτου.

Ἔχω ἐγὼ τὴν εὐθύνην, διότι οἱ ἴδιοι, ὁ «Κομμουνιστὴς» τῆς Μόσχας, δηλαδὴ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, θεωρεῖ πάντοτε τὴν Δικτατορίαν τοῦ Προλεταριάτου ἀπαραίτητον μέσον διὰ τὸν τελικὸν σοσιαλιστικὸν

μετασχηματισμόν; Ὁ ὅρος εἶναι ἰδικός σας. Εἶπε προχθὲς ὁ Πρόεδρος τῆς ΕΔΑ.: «Αὐτὸ ἀναγράφεται εἰς τὸ Κομμουνιστικὸν μανιφέστο πρὸ 112 ἐτῶν». Πράγματι ἀναγράφεται. Ἀλλὰ ἐτίθετο τὸ ἐρώτημα, μήπως ὁ στρατηγικὸς αὐτὸς σκοπὸς ἐν τῷ μεταξὺ μετεβλήθη; Καὶ τὰ αὐθεντικὰ κείμενα ἀποδεικνύουν, ὅτι δὲν μετεβλήθη. Ὅταν, λοιπόν, σεῖς οἱ ἴδιοι ὀνομάζετε τὸ ἰδεῶδες σας «Δικτατορίαν», μὲ ποῖον δικαίωμα ἐγὼ θὰ τὸ παραβιάσω καὶ θὰ τὸ ὀνομάσω Δημοκρατίαν;

Ὑπεστήριξα εἰς τὴν προηγουμένην μου ὁμιλίαν, ὅτι ἔχει ἐπέλθει μόνον μία ἀλλαγὴ τακτικῆς. Ὅτι δέχονται σήμερον, ὅτι ἡ κατάκτησις τῆς Ἐξουσίας ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μὲ εἰρηνικά, πολιτικὰ μέσα. Ὁ κ. Μπριλλάκης ἀπήντησεν ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε μεταβολὴ τακτικῆς. Ἁπλῶς ἔχει δημιουργηθῆ ἡ «δυνατότης» τῆς καταλήψεως τῆς ἐξουσίας μὲ εἰρηνικὰ μέσα. Ἀλλὰ εἴμεθα ἀπολύτως σύμφωνοι. Διότι ἀκριβῶς ὁ Κομμουνισμὸς ἔκρινεν ὅτι εἰς ὡρισμένας χώρας σήμερον ὑφίσταται τοιαύτη δυνατότης, διὰ τοῦτο δέχεται καὶ θεωρητικῶς, ὅτι εἶναι ἐπιδιώξιμος. Διὰ τοῦτο σήμερον ὑποστηρίζει ὅτι δύο εἶναι οἱ τρόποι τῆς κατακτήσεως τῆς ἐξουσίας: Καὶ ὁ ἐπαναστατικὸς καὶ ὁ πολιτικός. (35).

Ἀλλὰ τὸ μέγα ἐρώτημα εἶναι: Μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ἐξουσίας τί θὰ συμβῆ; Θὰ συνεχισθοῦν τὰ πολιτικὰ μέσα; Ὁ κ. Μπριλλάκης δὲν ἀπήντησεν εἰς αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Ἀλλὰ τὰ κείμενα τὰ αὐθεντικὰ κείμενα ἀπαντοῦν. Καὶ ἀναγράφουν, ὅτι, μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ἐξουσίας, εἴτε μὲ πολιτικά, εἴτε μὲ ἐπαναστατικὰ μέσα, θὰ ἐπακολουθήσῃ ἀναποφεύκτως ἡ Δικτατορία τοῦ Προλεταριάτου.

Ἀκούσατε πάλιν τὰ κείμενα: Ἀπρίλιος 1958: «Ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἐξουσίας στέκουν τὰ σοβαρὰ καθήκοντα τοῦ σοσιαλιστικοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς Οἰκονομίας. Γι' αὐτὸ χρειάζεται μακρόχρονη περίοδος, ποὺ στὴ διάρκειά της εἶναι ἀναπόφευκτη ἡ Διχτατορί τοῦ Προλεταριάτου».

Συνεχίζω τὴν ἀνάγνωσιν. Ἰούνιος 58 «Γιὰ νὰ φθάσουμε πραγματικὰ στὸ Σοσιαλισμὸ χρειάζεται ἀνατροπὴ τῆς Κεφαλαιοκρατικῆς ἐξουσίας μὲ ἐπὶ κεφαλῆ τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα, ποὺ σημαίνει Διχτατορία τοῦ Προλεταριάτου».

Καὶ ἀπευθύνομαι τώρα πρὸς τὴν ἄκραν ἀριστεράν, διὰ νὰ εἴπω: Ἐφ' ὅσο τὰ κείμενα εἶναι αὐθεντικὰ καὶ ἐφ' ὅσο εἶναι τόσον σαφῆ, τὸ ζήτημα λήγει. Δὲ ὑπάρχει πλέον ἐπίμαχον θέμα. Σκοπὸ ἰδικός σας, μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας, δὲν εἶναι ἡ Δημοκρατία. Εἶναι ἡ Δικτατορία, ἡ ὁποία ἐπονομάζεται τοῦ Προλεταριάτου καὶ εἶναι τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος (36).

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ εἴμεθα, ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα, σύμφωνοι. Καὶ ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὸ ἄλλο μέγα θέμα, εἰς τὸ θέμα τοῦ Ἔθνους. Εἶπεν ὁ κ. Μπριλλάκης, ὅτι ὁ Κομμουνισμὸς ἀναγνωρίζει τὸ Ἔθνος. Τὰ κείμενα τὰ ὁποῖα ἀνέγνωσα ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὸ Ἔθνος. Θέτει τὸ συμφέρον τοῦ Ἔθνους κάτω ἀπὸ τὰ γενικώτερα συμφέροντα τοῦ παγκοσμίου προλεταριάτου, ἡ ἡγεσία τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν (37). Ἀφ' ἧς ὅμως τὰ συμφέροντα ἑνὸς Ἔθνους τεθοῦν ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν τῶν γενικωτέρων συμφερόντων τῆς παγκοσμίου προλεταριακῆς ἐπαναστάσεως, ἡ διεύθυνσις τῆς ὁποίας ἀνήκει εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, παύει νά ὑπάρχῃ τὸ Ἔθνος ὡς αὐτόνομος ἠθικὴ ἀξία, ὡς ἰδεῶδες. Μᾶς ἐρωτοῦν: Ποία εἶναι ἡ ἰδική σας σχέσις μὲ τὴν Ἀμερικήν; Ἀπαντῶμεν: Εἴμεθα Σύμμαχοι, δὲν εἴμεθα δορυφόροι. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησις— καὶ ἡ διαφορά. Εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἰδικῆς μας συμμαχίας ὑπάρχει ὁ σεβασμὸς τῆς ἀμοιβαίας αὐτονομίας, τῆς ἐθνικῆς αὐτονομίας. Ἀντιθέτως, εἰς τοὺς δορυφόρους ὑπάρχει ἡ πλήρης ἐξάρτησις, ἡ ὑποταγή. Καὶ τὰ Ἔθνη — τῶν δορυφόρων — καὶ τὰ Κομ-

(35) Αὐτὴ εἶναι πράγματι ἡ ὀρθὴ τοποθέτησις τοῦ ζητήματος.

(36) Πολὺ ὀρθὴ τοποθέτησις.

(37) Σαφέστερον, θέτει τὰ συμφέροντα τοῦ Ἔθνους κάτω ἀπὸ τὰ ρωσικὰ συμφέροντα.

μουνιστικὰ Κόμματα εὑρίσκονται εἰς πλήρη ὑποταγήν. Δὲν ἔχουν δικαίωμα διαφόρου γνώμης. Ἀναφέρατε ἕν παράδειγμα διαφωνίας. Ἐνῶ εἰς τὸν ἐλεύθερον κόσμον ὑπάρχουν, καὶ μάλιστα μέχρις ἐπικινδύνου ὑπερβολῆς, αἱ διαφωνίαι.

Θέλετε ἕν ἰδικόν μας παράδειγμα; Ἡ Κύπρος. Διεφωνήσαμεν καὶ ἐπαλαίσαμεν μὲ τὴν Μ. Βρεταννίαν. Αὐτὸ σημαίνει ἐθνικὴ αὐτονομία.

Καὶ θὰ ἤθελα, ἐφ' ὅσον εὑρισκόμεθα εἰς τὸ θέμα τοῦ Ἔθνους, νὰ θέσω τιμίως ἕνα ἐρώτημα, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ζητῶ ἀπάντησιν, διότι θὰ εἶναι ἀχάριστος. Ἐὰν ὑπάρξῃ πόλεμος μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ὁ Ἕλλην κομμουνιστὴς εἰς ποῖον μέτωπον θὰ εὑρεθῇ; Εἰς τὸ μέτωπον τῆς φυσικῆς ἢ τῆς ψυχικῆς του πατρίδος; Γνωρίζω τὸ σόφισμα. Θὰ λεχθῇ: Οὐδέποοτε ἡ Ἑλλάς, οὐδέποτε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ εὑρεθῇ εἰς πραγματικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Ἐὰν ὑπάρξῃ πόλεμος, θὰ ἔχουν προδοθῇ τὰ ἀληθῆ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν ἰθύνουσαν τάξιν, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ξενόδουλος. Καὶ τότε ἐν ὀνόματι τῶν ἀληθῶν συμφερόντων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρέπει νὰ πολεμήσωμεν ἐναντίον της. Ἀλλὰ σοφίσματα ἐξευρίσκονται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν. Γεγονὸς ὅμως παραμένει ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ κομμουνιστοῦ θὰ εὑρίσκεται ἀσφαλῶς εἰς τὸ μέτωπον τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, καὶ ἂν δυνηθῇ, καὶ τὸ σῶμα του. Ἀλλὰ αὐτὸ σημαίνει ἄρνησιν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος ἄρνησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. (Χειροκροτήματα).

Ε. Καλαντζῆς (Ὑφυπ. Ἐσωτερικῶν). Τὸ ἀπέδειξεν ἐμπράκτως τὸ 1940 -1941.

Γ. Παπανδρέου. Αὐτὸ ἔχει λεχθῆ καὶ δὲν θέλω νὰ τὸ ἐπαναλάβω. Ἀλλὰ θὰ συνέβαιναν πολὺ περισσότερα εἰς περίπτωσιν πολέμου τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν.

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα εἰς ἄλλο θέμα. Λέγει ὁ κ. Μπριλλάκης: Εἶσθε πράγματι Δημοκρατία; Ἢ εἶσθε Καπιταλιστικὴ Ὀλιγαρχία μὲ τὸ ψευδώνυμον τῆς Δημοκρατίας; Σᾶς ἀπαντῶ, κύριοι ἐκπρόσωποι τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς. Εἴμεθα πράγματι Δημοκρατία. Καὶ ὑπάρχει περὶ τούτου μία πλήρης ἀπόδειξις: Ἡ παρουσία σας! (Χειροκροτήματα). Εἴμεθα ὅμως ἡ τελεία Δημοκρατία; Βεβαίως ὄχι. Ἀλλ εἴμεθα εἰς τὸν δρόμον τῆς Δημοκρατίας καὶ βαδίζομεν πρὸς τελείωσίν της. Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν κηλῖδες. Ἀλλά, ὅπως εἶπον κάποτε ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ βήματος, μὲ ὁσασδήποτε κηλῖδας, ὁ Ἥλιος—ὁ Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας—εἶναι προτιμότερος ἀπὸ τὸ σκότος (Χειροκροτήματα). Ἐὰν συνέβαινε νὰ εὑρισκώμεθα εἰς τὴν ἰδικήν σας Δημοκρατίαν οὔτε ἐγὼ θὰ ὑπῆρχον, διὰ νὰ εὑρίσκωμαι εἰς τὸ βῆμα, ἀλλά, εἶμαι βέβαιος, οὔτε ὁ συμπαθέστατος Πρόεδρος τῆς Ε.Δ.Α., ὁ «μενσεβῖκος»... (Γέλωτες—χειροκροτήματα).

Ἀλλὰ ἂς θέσωμεν βασικῶς τὸ ἐρώτημα: Τί εἶναι Δημοκρατία;

Τὰ Συντάγματα τῶν Δημοκρατιῶν τῆς Δύσεως κατοχυρώνουν τὰ βασικὰ δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Πολίτου: Τὴν προσωπικὴν Ἐλευθερίαν, τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως, τοῦ λόγου, τοῦ τύπου, τὸ ἄσυλον τῆς κατοικίας, τὴν ἰσότητα ἐνώπιον τοῦ νόμου, τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου (38). Καὶ ὅσον καὶ ἂν ἡ πρᾶξις δὲν ἀνταποκρίνεται πάντοτε πλήρως πρὸς τὸ γράμμα τῶν Συνταγμάτων, κατὰ βάσιν ἡ κατοχύρωσις τῆς Ἐλευθερίας ὑπάρχει. Ἐνῶ κατὰ βάσιν ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀνύπαρκτος εἰς τὰς ἐπιλεγομένας «Λαϊκὰς» Δημοκρατίας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἀστυνομικά, ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ θεμελιώδης διαφορὰ Δημοκρατίας καὶ Κομμουνισμοῦ: Ἡ ὑπόθεσις τῆς Ἐλευθερίας. Ὁ Κομμουνισμὸς δὲν ἀμφισβητεῖ σοβαρῶς αὐτὴν τὴν διαφοράν. Ἀλλὰ θέτει τὸ οἰκονομικὸν καὶ τὸ κοινωνικὸν θέμα. Λέγει: Εἰς σᾶς μαζὺ μὲ τὴν πολιτικὴν ὑπάρχει καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐλευθερία. Καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐλευθερία ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἐργαζομένων ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Καπιταλισμόν.

Ὁλόκληρος ἡ θεωρία τοῦ Μαρξισμοῦ

---

(38) Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ κ. Παπανδρέου ὁλοκληρώνων τὴν διατύπωσιν τῶν ἀπόψεών του θέτει τὰ πράγματα ἀκριβῶς ὅπως ἔχουν

στηρίζεται εἰς αὐτὴν τὴν βασικὴν θέσιν. Ὑπεστήριξεν ὁ Μὰρξ—διὰ νὰ ἁπλοποιήσωμεν τὰς ἐννοίας του—ὅτι ἡ «ἀστικὴ» Δημοκρατία δημιουργεῖ τὸν Καπιταλισμὸν ἢ ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν Καπιταλισμόν. Καὶ ἡ ἐσωτερικὴ νομοτέλεια τοῦ Καπιταλισμοῦ ὁδηγεῖ ἀναποφεύκτως εἰς τὸν Κομμουνισμόν. Προεκτείνων καὶ εἰς τὸ μέλλον τὰ φαινόμενα τῶν πρώτων χρόνων τοῦ Καπιταλισμοῦ ὁ Μὰρξ ὑπεστήριξεν, ὅτι, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τῆς συγκεντρώσεως τῶν Κεφαλαίων, αἱ μεγάλαι ἐπιχειρήσεις διαρκῶς θὰ γίνωνται μεγαλύτεραι καὶ αἱ μικραὶ θὰ ἐκλείπουν. Καὶ ὅτι αἱ μηχαναὶ θὰ ἐκτοπίζουν συνεχῶς τοὺς ἐργάτας. Τοιουτοτρόπως θὰ φθάσωμεν κάποτε εἰς μίαν ὀλιγαρχίαν Καπιταλισμοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐν ὀνόματι τῆς οἰκονομικῆς ἐλευθερίας, θὰ ἔχῃ συγκεντρώσει ὁλόκληρον τὴν οἰκονομικὴν δύναμιν. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἰς μίαν ἄπειρον μᾶζαν ἐξηθλιωμένων προλεταρίων. Καὶ θὰ καταστῇ τοιουτοτρόπως ἀναπόφευκτον, αὐτὴ ἡ μᾶζα, μίαν ἡμέραν νὰ ἐπαναστατήσῃ, νὰ καταργήσῃ τὴν ὀλιγαρχίαν τοῦ Καπιταλισμοῦ καὶ νὰ καταστήσῃ ὅλα τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς κοινὸν κτῆμα. Θὰ εἶναι ὁ κολλεκτιβισμός,—ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας... Καὶ ἂν χρειασθῇ τότε καὶ ὀλίγον αἷμα, αὐτὸ συμβαίνει εἰς ὅλους τοὺς τοκετούς.

Αὐτὴ ἡ προφητεία ἔγινε πρὸ αἰῶνος. Καὶ δὲν ἐπηλήθευσε. Τὸ ἀκριβέστερον εἶναι ὅτι ἐπηλήθευσεν ἀντιστρόφως. Δέν ἐπηλήθευσεν εἰς τὰς καπιταλιστικὰς χώρας, διὰ τὰς ὁποίας ἔχει γίνει ἡ προφητεία καὶ ἐπραγματοποιήθη εἰς φεουδαρχικάς, προκαπιταλιστικάς, ὅπως ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις. Καὶ ἐπραγματοποιήθη ὄχι ἀπὸ τὴν νομοτέλειαν τοῦ Καπιταλισμοῦ. Ἐπραγματοποιήθη ἀπὸ τὸν Πόλεμον καὶ τὴν Ἧτταν. Τὸ ἴδιον ἔχει συμβῇ καὶ μὲ τοὺς ἰδικούς μας τρεῖς «γύρους» τοῦ Κ.Κ.Ε. Βεβαίως, δὲν ὑπῆρξε «μετακαπιταλιστικὸν» φαινόμενον. Δύνανται νὰ ἐξηγηθοῦν μὲ τὴν δικτατορίαν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὰς πολιτικὰς συνεπείας της. Μὲ τὴν ἐμπλοκὴν τοῦ Πολιτειακοῦ. Μὲ τὴν κατοχήν. Μὲ τὴν Ἐθνικὴν Ἀντίστασιν. Οὐδέποτε, ὅμως, μὲ τὴν «νομοτέλειαν» τοῦ Ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ. Ἐπίσης, πολεμικὸν καὶ ὄχι «μετακαπιταλιστικὸν» προϊὸν εἶναι καὶ τὸ Κομμουνιστικὸν καθεστὼς τῶν Δορυφόρων.

Καὶ δὲν ἐπηλήθευσεν εἰς τὰς «ἀστικάς», τὰς καπιταλιστικὰς δημοκρατίας, διότι ὁ Μὰρξ εἶχε προβλέψει τὴν φύσιν τῆς «πολιτικῆς» δημοκρατίας. Εἶχεν ἀπομονώσει καὶ ὑπερτιμήσει τοὺς οἰκονομικοὺς νόμους καὶ εἶχεν ἀγνοήσει τοὺς ἐξωοικονομικούς, πολιτικοὺς καὶ ψυχολογικοὺς παράγοντας. Εἶχε παραβλέψει τὸ γεγονός, ὅτι αἱ δημοκρατίαι κυβερνῶνται ἀπὸ τὴν πλειοψηφίαν τοῦ λαοῦ. Ὅτι ἡ πλειοψηφία ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἐργαζομένους ἀνθρώπους τῶν πόλεων καὶ τῆς ὑπαίθρου. Καὶ ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ὁ καπιταλισμὸς χρησιμοποιῇ μέσα πιέσεως καὶ παραπλανήσεως τῶν μαζῶν, ὅμως τελικῶς τὰ συμφέροντα αὐτῆς τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ ἐπιβάλλονται. Ἐπιβάλλονται καὶ μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου καὶ μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας. Ἐπιβάλλονται ἀκόμη καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἐπαναστάσεως, πρὸς πρόληψιν τῆς ὁποίας γίνονται παραχωρήσεις πρὸς τοὺς ἐργαζομένους. Καὶ ἡ ἐξέλιξις ἐπεβεβαίωσεν ὅτι, ἀντὶ νὰ ἔχωμεν συνεχιζομένην ἐξαθλίωσιν τῶν μαζῶν, ἔχομεν ἀντιθέτως ἄνοδον τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου των, ἄνοδον τῆς εὐημερίας. Ἔχομεν τὴν «κοινωνικὴν» πολιτικὴν τῶν δημοκρατιῶν. Καὶ ἡ ἄνοδος ἀδιακόπως συνεχίζεται. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία, ἡ ἐσωτερικὴ νομοτέλεια τῆς Δημοκρατίας: Ὅτι μὲ τὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα παρέχει εἰς τὸν λαόν, ὁδηγεῖ τελικῶς εἰς τὴν δικαίωσιν τῶν αἰτημάτων του.

Ἑπομένως οὔτε πρόκειται νὰ συμβῇ ἀναποφεύκτως, οὔτε μᾶς χρειάζεται ἡ ἀνατροπὴ τῆς Δημοκρατίας, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ. Μᾶς χρειάζεται ἁπλῶς ἡ ὁλοκλήρωσίς της: Ἡ συμπλήρωσις τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας μὲ τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν κοινωνικὴν εὐημερίαν.

Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, θὰ ἤθελον νὰ ἀπευθυνθῶ, πέραν αὐτῆς τῆς αἰθούσης, πρὸς τὴν Νεότητα τῆς Ἑλλάδος καὶ

ἰδίως πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δελεάζονται ἀπὸ τὰ κηρύγματα τοῦ κομμουνισμοῦ, διὰ νὰ τοὺς εἴπω: Κατέχεσθε ἀπὸ τὸ πάθος, ἀπὸ τὸ ἰδεῶδες ἑνὸς καλυτέρου κόσμου. Ἀλλὰ σήμερον ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ὀπτασία. Εἶναι πραγματικότης. Ἔχει ἐφαρμοσθῆ. Καὶ ἠμποροῦμεν νὰ συγκρίνωμεν. Ἂς συγκρίνωμεν, λοιπόν, δύο μεγάλας καὶ δύο μικρὰς χώρας. Ἂς συγκρίνωμεν τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Σοβιετ. Ἕνωσιν. Ποῦ ὑπάρχει ἡ ἐλευθερία; Καὶ ποῦ ὑπάρχει ἀνώτερον βιοτικὸν ἐπίπεδον τῶν μαζῶν; Ἀλλὰ εἶναι πασίγνωστον. Καὶ ἐλευθερία ὑπάρχει εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ ἀνώτερον ἐπίπεδον εὐημερίας τοῦ λαοῦ. Ἐνῶ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν οὔτε ἐλευθερία ὑπάρχει καὶ τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον τῶν ἐργαζομένων εἶναι ἀπείρως χαμηλότερον. Καὶ ἐρωτῶ: Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν πεῖραν, διατί νὰ προτιμηθῇ ὡς ἰδεῶδες ὁ κομμουνισμὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ ὄχι ἡ δημοκρατία τῆς Δύσεως; Ἂς συγκρίνωμεν τὴν Βουλγαρίαν μὲ τὴν Ἑλλάδα. Συμβαίνει ἐπίσης τὸ ἴδιον. Καὶ ἡ Ἐλευθερία ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὀλιγωτέρα εἶναι ἡ πενία τοῦ λαοῦ μας. Καὶ ἐρωτῶ: Νέοι, ἀξίζει, λοιπόν, νὰ διεξάγετε ἀγῶνας, νὰ ὑποβάλλεσθε εἰς θυσίας, καὶ μάλιστα σκληρὰς θυσίας καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐνίοτε καὶ τῆς ζωῆς σας, διὰ νὰ ἔχετε ἐπιτύχει, ὅταν νικήσητε, νὰ καταβιβάσητε τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς Βουλγαρίας; Νὰ στερηθῆτε τῆς ἐλευθερίας χωρὶς ἄνοδον τῆς εὐημερίας;

Καὶ θὰ πρέπει νὰ προστεθῇ, ὅτι ἡ Ἑλλάς, καθισταμένη δορρυφόρος, θὰ περιήρχετο εἰς θέσιν δεινοτέραν καὶ ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν. Διότι ἡ Βουλγαρία ἔχει τουλάχιστον τὴν παρηγορίαν τῆς φυλετικῆς συγγενείας μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, ἐνῶ ἡ Ἑλλάς, καθισταμένη δορυφόρος τοῦ Πανσλαυϊστικοῦ Κομμουνισμοῦ, θὰ ἀπολέσῃ καὶ τὴν φυλετικήν της προσωπικότητα. Θὰ ἔπαυε νὰ εἶναι ἡ αἰωνία Ἑλλάς.

Ἀλλὰ βεβαίως θὰ μοῦ τεθῇ τὸ ἐρώτημα: Εὑρίσκετε, λοιπόν, ἰδεῶδες τὸ σημερινὸν πολιτικόν, καὶ κοινωνικὸν καθεστὼς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος;

Ποῖος τὸ εἶπε; Βεβαίως ὄχι. Τὸ εὑρίσκω ἁπλῶς ἀνώτερον ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν καὶ τὴν Βουλγαρίαν. Καὶ εὑρίσκω ἐπίσης ὅτι ἡ Δημοκρατία, ἡ πολιτικὴ Δημοκρατία, μὲ τὴν ἐσωτερικήν της νομοτέλειαν, μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας, μὲ τὴν γενίκευσιν τῆς Παιδείας, ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς συνεχῆ ἄνοδον καὶ τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ λαοῦ.

Ἀγαπητοί μου συνάδελφοι. Ἀνέκαθεν κατέχομαι ἀπὸ τὴν ἀπορίαν, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν Ἐλεύθερον Κόσμον Κομμουνιστικὰ Κόμματα. Τὸ θεωρῶ παραλογισμόν. Νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τέλους ὁ Κομμουνισμὸς εἰς τὰς βαρβάρους, καθυστερημένας Χώρας, εἶναι νοητόν. Δὲν ἐδοκίμασαν ποτὲ τὸ ἀγαθὸν τῆς Ἐλευθερίας. Ἀλλὰ εἰς τὰς χώρας τῆς Δύσεως, εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικήν, ὅπου ἡ ἐλευθερία εἶναι βίωμα γενεῶν, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ Κόμμα, τὸ ὁποῖον νὰ ἐπαγγέλλεται τὴν κατάργησίν της; Νὰ ἐπαγγέλεται τὴν ἐπάνοδον ες τὸν Μεσαίωνα, εἰς τὴν τυραννίαν καὶ τὴν δουλείαν; Διότι, ἐπὶ τέλους, μόνον μὲ τὴν Ἐλευθερίαν συντελεῖται ἡ μετάβασις ἀπὸ τὸ ζῶον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὑλικὰς ἀνάγκας ἱκανοποιοῦν καὶ τὰ ζῶα καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἀνθρωπισμὸς ἀρχίζει νὰ ὑπάρχῃ μὲ τὴν Ἐλευθερίαν, μὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν, μὲ τὴν συνείδησιν τῆς προσωπικότητος. Ἰδεῶδες τῶν Κομμάτων εἰς τὸν Ἐλεύθερον Κόσμον, πρέπει νὰ εἶναι ὄχι ἡ κατάργησις τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ, ἀλλὰ ἡ διατήρησις τῆς Ἐλευθερίας καὶ ταυτοχρόνως ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς Δημοκρατίας, ἡ συμπλήρωσις τῆς πολιτικῆς Ἐλευθερίας μὲ τὴν Κοινωνικὴν Δικαιοσύνην, μὲ τὴν οἰκονομικὴν Ἀνάπτυξιν, μὲ τὴν Κοινωνικὴν Εὐημερίαν.

Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἰδεῶδες, τὸ ἄξιόν σας, νέοι τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν εὐόδωσιν τοῦ ὁποίου ἔχετε ἀποστολήν, κάτω ἀπὸ τὴν Κυανόλευκον, ν' ἀγωνισθῆτε.

Ἡ δημιουργία τῆς Μετακομμουνιστικῆς Δημοκρατίας, ἡ ὁποία νὰ καταστῇ ἰδεῶδες καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν Λαῶν, οἱ ὁποῖοι στενάζουν σήμερον κάτω ἀπὸ

τὴν Κομμουνιστικὴν Τυραννίαν. (Ζωηρὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα).

Θὰ ἐξετάσω τώρα δύο μερικώτερα θέματα.

Εἶπεν ὁ κ. Μπριλλάκης, ἀναγινώσκων τὸ κείμενον τοῦ λόγου του, ὅτι ἐνεδρεύει καὶ εἰς τὰς σημερινὰς Δημοκρατίας ἡ βία, ὅταν συμβῇ ἡ πλειοψηφία νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν. Ἔθεσε τοιουτοτρόπως ἕνα σοβαρώτατον θέμα: Τί θὰ πρέπει νὰ συμβῇ πράγματι, ὅταν εἰς μίαν ἐκλογὴν ἡ πλειοψηφία περιέλθῃ «εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν», δηλαδὴ εἰς τὴν Κομμουνιστικὴν Ἡγεσίαν; Θὰ πρέπει, ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας, νὰ δοθῇ ἡ Ἐξουσία;

Κατὰ τὴν γνώμην μου, τυπικῶς, ναί, οὐσιαστικῶς ὄχι. Ἐπειδή, τί σημαίνει Δημοκρατία : Εἶναι τὸ δικαίωμα τῆς πλειοψηφίας νὰ κυβερνᾷ καὶ τῆς μειοψηφίας νὰ ἐλέγχῃ. Μὲ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐξουσίας γίνεται σεβαστὸν τὸ δικαίωμα τῆς πλειοψηφίας νὰ κυβερνᾷ. Ἀλλὰ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ἡ πλειοψηφία δὲν πρόκειται μόνον νὰ κυβερνᾷ. Πρόκειται νὰ καταργήσῃ τὴν Δημοκρατίαν, οὐσία τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ἐναλλαγὴ εἰς τὴν ἐξουσίαν. Μία στιγμιαία πλειοψηφία καταλαμβάνουσα τὴν Ἀρχήν, δὲν πρόκειται πλέον νὰ τὴν παραδόσῃ εἰς καμμίαν ἄλλην πλειοψηφίαν. Ἰδοὺ διατί, ἡ ἄρνησις παραδόσεως τῆς Ἀρχῆς, εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, εἶναι θεμιτή, εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ βαθύτερον, τὸ ἀληθὲς νόημα τῆς Δημοκρατίας, ὑπὸ τὸν ὅρον βεβαίως, τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς λειτουργίας τῆς Δημοκρατίας. Τί θὰ συμβῇ ὅμως, ἐν συνεχείᾳ, εἰς τοιαύτην περίστασιν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προβλεφθῇ. Εἶναι θέμα συσχετίσεως δυνάμεων.

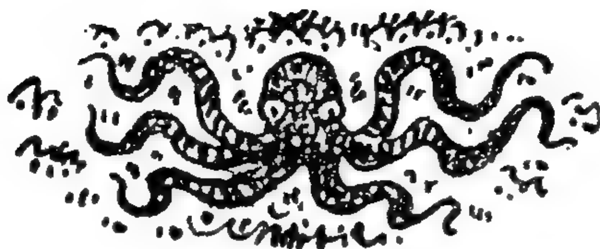
Ἀλλὰ ἐτέθη καὶ ἄλλο θέμα. Τὸ Σύνταγμά μας ὠνομάσθη «ἀστικόν». Καὶ εἶναι σχεδὸν γενικὸς αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμός. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι σύμφωνος. Περιέχει, βεβαίως, τὸ Σύνταγμά μας τὸ ἄρθρον 17, συμφώνως πρὸς τὸ ὁποῖον «οὐδεὶς στερεῖται τῆς ἰδιοκτησίας του, εἰμὴ διὰ δημοσίαν ὠφέλειαν καὶ πάντοτε προηγουμένης πλήρους ἀποζημιώσεως». Ἐφ' ὅσον, ὅμως, οὐδένα περιορισμὸν τάσσει εἰς τὴν Βουλὴν διὰ τὴν φορολογίαν τοῦ Εἰσοδήματος, τοῦ Κεφαλαίου καὶ τῆς Κληρονομίας, ἐπιτρέπει, μὲ τὴν χρῆσιν αὐτῆς τῆς φορολογίας, ὅλας τὰς κοινωνικὰς μεταρρυθμίσεις.

Κατὰ συνέπειαν, δὲν εἶναι «ἀστικὸν» τὸ Σύνταγμά μας. Εἶναι ἁπλῶς, Δημοκρατικὸν Σύνταγμα.

Κύριοι βουλευταί, ἀνακεφαλαιώνω τὰς ἀπόψεις μου: Ὑπεστήριξα, ὅτι τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Δημοκρατίας, εἶναι ἰδικά μας. Ὅτι ἰδεώδη τοῦ Κομμουνισμοῦ εἶναι ἡ Δικτατορία τοῦ Προλεταριάτου καὶ ὁ Διεθνισμός, ἡ πλήρης ἐξάρτησις καὶ ὑποταγὴ τῶν ἄλλων Ἐθνῶν ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Καὶ ἀπέδειξα τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς τῆς γνώμης μου, μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν αὐθεντικῶν κειμένων τοῦ συγχρόνου Κομμουνισμοῦ. Ὑπάρχει, βεβαίως, καὶ ἡ πρᾶξις, ἡ ζωή, ἡ ὁποία ἐπιβεβαιώνει αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλά, ἐπειδὴ ἐπεδιώκετο ἡ σύγχυσις ἐθεώρησα ἀπαραίτητον καὶ τὴν ἐπίκλησιν τῶν κειμένων, τὴν αὐθεντικότητα τῶν ὁποίων καὶ οἱ ἰδικοί μας Κομμουνισταὶ δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθοῦν. Ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Μπριλλάκη οὐδὲν ἐκλονίσθη. Ἁπλῶς τὸν εὐχαριστῶ, διότι μοῦ παρέσχεν ἀπόψε αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν.

Κύριοι βουλευταί, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησίς μου πρὸς τὸν κ. Μπριλλάκην.

Πολιτικὸς Πόλεμος

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΕΧΕΙ ΑΡΧΙΣΕΙ*

Συνέντευξις τοῦ κ. Α. Παναγόπουλου μὲ τὸν Δ/ντὴν τοῦ Περιοδικοῦ «Σοβιετολογία» κ. Γ. Γεωργαλᾶ

Συχνότατα εἰς τὸν τύπον μας, στὶς δηλώσεις πολιτικῶν ἡγετῶν, στὶς πολιτικὲς συζητήσεις καὶ τὶς διεθνεῖς διασκέψεις γίνεται λόγος περὶ «πολιτικοῦ πολέμου», περὶ «πολέμου τῶν ἰδεῶν», περὶ «προπαγάνδας», καὶ ἄλλων συναφῶν ὅρων. Ἐπειδὴ νομίζουμε ὅτι τὰ παραπάνω ἀπασχολοῦν ἔντονα τοὺς νέους μας καὶ γενικώτερα παρουσιάζουν ἕνα φλέγον ἐνδιαφέρον, θεωρήσαμε σκόπιμο νὰ ἀπευθυνθοῦμε σὲ κάποιον εἰδικὸ γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσουμε νὰ φωτίσῃ αὐτὰ τὰ ζητήματα γιὰ χάρι τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἔτσι, ὁ «21ος Αἰὼν» ἀπευθύνθηκε στὸν κ. Γ. Γεωργαλᾶ, ἐκδότη τοῦ περιοδικοῦ «Σοβιετολογία», ὁ ὁποῖος εἶναι εἰδικὸς εἰς τὰ ζητήματα τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς προπαγάνδας.

Παρακάτω παραθέτουμε τὸ κείμενο τῆς συνεντεύξεώς μας μὲ τὸν κ. Γεωργαλᾶ :

***

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Κύριε Γεωργαλᾶ, πολὺ συχνά, ἰδίως κατὰ τὰ μεταπο-

---

*Τό κείμενο αὐτὸ τὸ ἀναδημοσιεύουμε ἀπὸ τὸ φοιτητικὸ περιοδικὸ «21ος αἰώνας», τεῦχος Μαρτίου 1961. Πρόκειται γιὰ ἀπαντήσεις ποὺ ἔδωσε ὁ διευθυντὴς τῆς «Σοβιετολογίας» σὲ ἐρωτήματα ποὺ τοῦ ἔθεσε ὁ διευθυντὴς τοῦ «21ου αἰῶνος» κ. Α. Παναγόπουλος.

λεμικὰ χρόνια, γίνεται λόγος περὶ «πολιτικοῦ πολέμου». Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ ἑρμηνεύσετε αὐτὸν τὸν ὅρο γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Πολὺ εὐχαρίστως. Πολιτικὸς πόλεμος εἶναι ἡ χρησιμοποίησις ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων, πλὴν τῆς ἐνόπλου βίας, γιὰ τὴν πραγματοποίησι πολιτικῶν ἐπιδιώξεων Αὐτοὶ ποὺ ἰδιαιτέρως ἀνέπτυξαν τὴν θεωρίαν καὶ τὴν τεχνικὴ τοῦ πολιτικοῦ πολέμου εἶναι οἱ κομμουνισταί. Αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, τὰ κράτη καὶ τὰ κοινωνικοπολιτικὰ συστήματα διεξάγεται ἕνας συνεχὴς πόλεμος. Εἶναι ἡ περιβόητη θεωρία τους περὶ τῆς «πάλης τῶν τάξεων». Κατὰ τοὺς κομμουνιστὰς ὁ πόλεμος αὐτὸς ὁ ταξικός, ὁ πολιτικός, δὲν γνωρίζει ποτὲ οὔτε εἰρήνη οὔτε ἀνακωχή. Εἶναι ἀδιάκοπος καὶ διεξάγεται παντοῦ, μὲ ὅλα τὰ μέσα. Στὸ σχολεῖο καὶ στὸ πανεπιστήμιο, στὸ ἐργοστάσιο καὶ στὸ γραφεῖο, στὸ λεωφορεῖο καὶ στὸ καφενεῖο. Εἶναι ἕνας πόλεμος νέου τύπου, ποὺ τὰ μέτωπά του βρίσκονται παντοῦ καὶ ὁ ἐχθρὸς δὲν εἶναι στὰ σύνορα, ἀλλὰ δίπλα μας, γύρω μας. Ὁ πόλεμος αὐτὸς παίρνει ἄπειρες μορφές. Εἶναι ἐφημερίδα καὶ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή, εἶναι κινηματογραφικὴ ταινία καὶ θεατρικὸ ἔργο, εἶναι βιβλίο καὶ διάλεξις, εἶναι συζήτησις καὶ ἐμπόριο, οἰκονομική, τεχνικὴ καὶ πνευματικὴ διείσδυσις, ἀπεργία, διαδήλωσις συλλαλητήριο, ψῆφος. Τὰ πάντα ἠμποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὸν πολιτικὸ πόλεμο καὶ ὁ κομμουνισμὸς τὰ χρησιμοποιεῖ. Οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν μιὰ ξεκάθαρα πολεμικὴ ἀντίληψι γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ καὶ ἐφαρμόζουν καὶ σ' αὐτὲς τοὺς κανόνες τοῦ στρατιωτικοῦ πολέμου. Ὅπως λέγει ὁ Μάο - Τσὲ - Τούγκ, «ὁ πόλεμος εἶναι αἱματηρὰ πολιτικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἀναίμακτος πόλεμος». Καὶ ὁ Στάλιν ἔλεγε: «Ἡ πολιτικὴ εἶναι πόλεμος μὲ ἄλλα μέσα».

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Πῶς συμβιβάζεται αὐτὴ ἡ θεωρία τῶν κομμουνιστῶν περὶ συνεχοῦς πολέμου μὲ τὶς διακηρύξεις των περὶ συνυπάρξεως καὶ ὑφέσεως;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Μά, κατὰ τοὺς Σοβιετικούς, ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι ἡ συνύπαρξις. Ἕνας πόλεμος μὲ ὅλα τὰ ἄλλα μέσα, πλὴν τῶν καθαρῶς στρατιωτικῶν μέσων. Ὁ σοβιετικὸς θεωρητικὸς Ἰλγίτσεφ, σὲ ἕνα ἄρθρο του ποὺ δημοσιεύθηκε καὶ στὴν «ΑΥΓΗ», ὁρίζει ὡς ἑξῆς τὴν συνύπαρξι. «Οὐσιαστικὰ ἡ συνύπαρξις δὲν εἶναι παρὰ συνέχισις τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ μὲ εἰρηνικὰ μέσα. Δὲν εἶναι παρὰ μία μορφὴ τῆς ταξικῆς πάλης στὴν ἐποχή μας. Ὕφεσις δὲν σημαίνει ἄρνησι τῆς ταξικῆς πάλης. Οἱ κομμουνισταὶ δὲν μποροῦν νὰ ἀρνηθοῦν τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν νίκη τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, γιατὶ αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε διαιώνισι τοῦ καπιταλισμοῦ». Ἕνας ἄλλος θεωρητικὸς τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ Τιμοφέγιεφ, σὲ ἄρθρον του στὴν «Πράβδα» τῆς 8ης Δεκεμβρίου 1959, ἔγραφε: «Ὕφεσις εἶναι ἁπλῶς συνέχισις καὶ παραπέρα ἀνάπτυξις τοῦ ἀγώνα ἀνάμεσα στὸν κομμουνισμὸ καὶ στὸν καπιταλισμό». Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χρουστσώφ, μιλῶντας στὶς 10 Ὀκτωβρίου 1959 στὸ Νοβοσιμπίρσκ, εἶπε: «Ὕφεσις σημαίνει ὅτι θὰ συνεχισθῇ ὁ ἀγῶνας ἀλλὰ μὲ εἰρηνικὰ μέσα. Ὁ ἀγώνας θὰ εἶναι οἰκονομικός, πολιτικὸς καὶ ἰδεολογικός, ὄχι ὅμως καὶ στρατιωτικός». Μὲ ἄλλα λόγια οἱ κομμουνισταὶ προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν τοὺς σκοπούς των μὲ πολιτικὰ μέσα, χωρὶς βεβαίως αὐτὸ νὰ σημαίνῃ ὅτι ἀποκλείουν τὴν προοπτικὴ καὶ τῆς ἐνόπλου βίας. Πάντως, ὁ πολιτικὸς πόλεμος ποὺ ἔχουν ἐξαπολύσει, εἶναι ἐξ ἴσου ἂν ὄχι καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος μὲ ἕνα στρατιωτικὸ πόλεμο.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἀναφέρατε ὅτι στὸν πολιτικὸ πόλεμο χρησιμοποιοῦνται ὅλα τὰ μέσα πλὴν τῶν καθαρῶς στρατιωτικῶν. Ὑπάρχει, ὅμως, κάποιο ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα ποὺ νὰ ἀποτελῇ τὸ κύριο ὅπλο τοῦ πολιτικοῦ πολέμου καὶ ποιὸ εἶναι αὐτό;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Τὸ ὅπλο αὐτὸ ὑπάρχει καὶ λέγεται Προπαγάνδα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀτομικὴ βόμβα τοῦ πολιτικοῦ πολέμου, τὸ κύριο ὅπλο του, ἡ βασικὴ μορφή του.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ἐξηγήσετε τί ἀκριβῶς εἶναι ἡ Προπαγάνδα καὶ πῶς διεξάγεται;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Προπαγάνδα εἶναι ἡ ἐπιστημονικὴ τεχνικὴ τῆς διαδόσεως ἰδεῶν καὶ πληροφοριῶν μὲ σκοπὸ τὸν ἐπηρεασμὸ τῆς κοινῆς γνώμης πρὸς ὄφελος τοῦ προπαγανδιστοῦ. Ἄλλωστε καὶ ἡ λατινικὴ λέξις Propaganda ἀπὸ τὸ Propagare, σημαίνει διάδοσιν (ἰδεῶν). Ἄλλοτε, ἡ Προπαγάνδα ἦταν μιὰ τέχνη. Σήμερα εἶναι μία ἐπιστήμη ποὺ στηρίζεται στὴν ψυχολογία. Εἶναι μία ἐπιστημονικὴ τεχνικὴ ποὺ τὴν ἐφαρμόζουν οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες μὲ βάσι τὴν γνῶσι τῆς ψυχολογίας τῶν μαζῶν. Καί, φυσικά, αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη τῆς διαδόσεως τῶν ἰδεῶν, ἔχει τὶς ἀρχές της καὶ τοὺς κανόνες της, ὅπως εἶναι ἡ εὐελιξία, ἡ ἐπανάληψις, ἡ ἁπλοποίησις, ἡ ἐπαλήθευσις κ.ἄ. Γενικά, ἡ προπαγάνδα ἔχει τήν στρατηγικὴ καὶ τὴν τακτική της, γιατὶ εἶναι καὶ αὐτὴ ἕνας πόλεμος, μόνον ποὺ ἀντὶ γιὰ βόμβες καὶ σφαῖρες χρησιμοποιεῖ ἰδέες καὶ συναισθήματα. Χαρακτηριστικά, ἀναφέρω ὅτι στὸ Παραπέτασμα λειτουργοῦν 6.000 σχολὲς Προπαγάνδας καὶ ὑπάρχουν 2,5 ἑκατ. ἐπαγγελματίαι προπαγανδισταί. Ὁ κομμουνισμὸς διαθέτει σήμερα τὸ μεγαλύτερο καὶ τελειότερο μηχανισμὸ προπαγάνδας ποὺ γνώρισε ἡ ἱστορία, γιὰ τὸν ὁποῖον ξοδεύει σύμφωνα μὲ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Συνεδρίου τοῦ ΝΑΤΟ (Ἰούνιος 1959), 2 δισεκ. δολλάρια τὸν χρόνο, ἐνῶ ἄλλα στοιχεῖα ἀναφέρουν 3,4 δισεκατομμύρια.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἡ χώρα μας ἀποτελεῖ στόχον τοῦ πολιτικοῦ πολέμου;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Βεβαίως. Ἡ Ἑλλὰς εἶναι σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέτωπα τοῦ πολιτικοῦ πολέμου. Ἀφοῦ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀμέσους στόχους τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, εἶναι φυσικὸ νὰ ὑφίσταται καὶ τὸν πολιτικό του πόλεμο. Ἀναφέρω ἐνδεικτικά, μόνον μερικὰ σχετικὰ στοιχεῖα:

Οἱ ραδιοσταθμοὶ τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν ἐκπέμπουν συνολικὰ ἐπὶ 12 ὧρες ἡμερησίως πρὸς τὴν Ἑλλάδα προπαγανδιστικὰς ἐκπομπάς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔρχεται πρώτη κατὰ σειρὰν στὶς μεταδόσεις τῶν κομμουνιστικῶν ραδιοσταθμῶν μετὰ ἀπὸ τὴν Ἀγγλική, τὴν Γαλλική, τὴν Γερμανικὴ καὶ τὴν Ἰταλική. Ἐπίσης στὸ Παραπέτασμα λειτουργεῖ καὶ ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸ ὁποῖον ἐκδίδει ἐκεῖ 6 ἐφημερίδας κι' ἕνα μηνιαῖο θεωρητικὸ-ὄργανο, καὶ διαθέτει ἕνα ἰσχυρότατον ἐκδοτικὸ οἶκο. Ἐξ ἄλλου, ὅπως ἀνεφέρθη πέρυσι στὴν Βουλή, στὸ Παραπέτασμα λειτουργοῦν 34 σχολὲς γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι στελεχῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. σὲ διαφόρους τομεῖς τοῦ πολιτικοῦ πολέμου.

Ὅσο γιὰ τὸν ἐσωτερικὸ κομμουνισμό, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρω ὅτι οἱ κομμουνισταὶ διαθέτουν περὶ τοὺς 60 ἐκδοτικοὺς οἴκους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 20 ἐν πλήρει λειτουργίᾳ. Μέσα σ' ἕνα τρίμηνο (Νοέμβριος 1960—Ἰανουάριος 1961) ἐκυκλοφόρησαν ἢ προανήγγειλαν τὴν κυκλοφορίαν ἄνω τῶν 60 ἔργων εἰς 111 τόμους, μὲ ἕνα σύνολο σελίδων ποὺ ξεπερνᾶ τὶς 100.000.

Ὅπως βλέπουμε, λοιπόν, ἡ Πατρίδα μας ἀποτελεῖ ἄμεσο στόχο τοῦ πολιτικοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος, ἐὰν δὲν ὀργανώσουμε ἐγκαίρως τὴν ἄμυνα καὶ τὴν ἀντεπίθεσί μας, μπορεῖ νὰ ἔχῃ μοιραῖα ἀποτελέσματα. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἄμυνα ἕνα τεράστιο ρόλο ἔχει νὰ παίξῃ ἡ νεολαία καὶ πρὸ πάντων ἡ φοιτητικὴ νεολαία. Ἡ μάχη τῶν ἰδεῶν ἔχει ἀρχίσει. Ὁ καθένας καλεῖται νὰ δώσῃ τὸ παρόν. Ἢ μὲ τὸν κομμουνισμὸ ἢ μὲ τὴν Ἑλλάδα. Οὐδετερότης δὲν χωρεῖ στὸν μεγάλο πόλεμο γιὰ τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων.

Σοβιετολογία

Τόμος II Μάϊος 1961 Τεῦχος 5

Ἄρθρα

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὑπὸ Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Στὴ μελέτη μας «ἡ στρατηγικὴ καὶ ἡ τακτικὴ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως στὴν σύγχρονη ἐποχή», ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ τελευταῖο τεῦχος τῆς «Σοβιετολογίας» (Ἀπρίλιος 1961) διαπιστώναμε τὰ ἑξῆς πράγματα:

1ον. Ὁ κομμουνισμὸς ἔχει ἕνα ξεκάθαρο καὶ ἀμετακίνητο τελικὸ στρατηγικὸ σκοπό: Τὴν παγκόσμια ἐπικράτησι.

2ον. Σὰν μοναδικὸ μέσο ποὺ ὁδηγεῖ σ' αὐτὸν τὸν σκοπὸ ὁ κομμουνισμὸς θεωρεῖ τὴν ἐπανάστασι.

3ον. Γιὰ λόγους ἀντικειμενικούς, ἀνεξάρτητους ἀπὸ τὴ θέλησί του, ὁ κομμουνισμὸς δὲν μπορεῖ καὶ δὲν θέλει (ἐπειδὴ δὲν τοῦ συμφέρει) νὰ δώση σ' αὐτὴν τὴν ἐπανάστασι τὴν μορφὴ τῆς γενικῆς ἐνόπλου (θερμοπυρηνικῆς) συρράξεως.

4ον. Ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις στὴν ἐποχή μας πῆρε τὴν μορφὴ τῆς βαθμιαίας ἀποσπάσεως διαφόρων χωρῶν ἀπὸ τὸν δυτικὸ κόσμο καὶ τῆς κατὰ τὸν ἕνα ἢ κατὰ τὸν ἄλλο τρόπο ἐντάξεώς των στὸν κομμουνιστικὸ κόσμο. Οἱ χῶρες ποὺ διαλέγονται κάθε φορὰ σὰν στόχοι αὐτῆς τῆς σταδιακῆς ἐπαναστατικῆς πορείας πρὸς τὴν κοσμοκρατορία εἶναι οἱ λεγόμενοι «ἀσθενεῖς κρῖκοι», δηλ. οἱ χῶρες ποὺ ἡ ἐσωτερική τους κατάστασι καὶ ἡ διεθνὴς θέσις των εἶναι τέτοιες, ὥστε νὰ δημιουργοῦν εὐνοϊκὲς συνθῆκες γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς στὴν προσπάθειά τους νὰ τίς ἐντάξουν στὸν ἀνατολικὸ συνασπισμό.

5ον. Στὶς χῶρες ποὺ διαλέγονται σὰν στόχοι τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως ἐπιδιώκεται :

α) Ἡ ὄξυνσις τῶν ταξικῶν ἀντιθέσεων μὲ «πανδημοκρατικὰ» συνθήματα,

β) Ὁ ψυχολογικὸς καὶ ὑλικὸς ἀφοπλισμός της διὰ τῆς ὀργανώσεως ἑνὸς ἐφησυχαστικοῦ «κινήματος εἰρήνης».

γ) Ἡ διάβρωσις ὅλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, τῶν θεσμῶν καὶ τῆς ἡγεσίας τῆς χώρας–στόχου μὲ τὴν ποικιλόμορφη κομμουνιστικὴ διείσδυσι.

6ον. Ὅταν μὲ αὐτὴν τὴν μέθοδο ὡριμάσουν ὅλες οἱ ἀναγκαῖες προϋποθέσεις, τότε ξεσπᾶ ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις, ποὺ ἀνάλογα μὲ τὶς ἀντικειμενικὲς δυνατότητες καὶ χωρὶς κανενὸς εἴδους ἠθικοὺς φραγμούς, μπορεῖ νὰ πάρη εἰρηνική, ἔνοπλη ἢ καὶ μικτὴ μορφή.

7ον. Ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ περνᾶ πάντοτε ἢ σχεδὸν πάντοτε ἀπὸ δύο φάσεις: Τῆς λεγομένης «δημοκρατικῆς ἀλλαγῆς» καὶ τῆς καθαρῶς κομμουνιστικῆς, ποὺ συνεπάγεται ὁπωσδήποτε τὴν ἐγκαθίδρυσι τῆς δικτατορίας τοῦ Κ.Κ., τὴν διατήρησι τῆς ἐξουσίας καὶ τὴν ἀναδιάρθρωσι τῆς κοινωνίας διὰ τῆς βίας.

Αὐτὴ ἡ γενικὴ στρατηγικὴ καὶ τακτικὴ τῆς συγχρόνου κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως ἐφαρμόζεται σήμερα καὶ προκειμένου γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ χώρα μας ἔχει ἐπιλεγῆ σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς **ἀμέσους στόχους** τῆς παγκοσμίου κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως, γιατὶ θεωρεῖται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς «ἀσθενεῖς κρίκους» στὴν ἁλυσσίδα τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ἐπειδή :

1ον. Εἶναι ἀκόμη ἀδύνατη οἰκονομικῶς καὶ δὲν ἔχει ἐπιλύσει τὰ κοινωνικά της προβλήματα. Ἡ νεοελληνικὴ κοινωνία δὲν ἔχει ἀκόμη ἀνδρωθῆ, δὲν ἔχει τὴν στερεότητα τῶν ἀνεπτυγμένων κοινωνιῶν. Γι'αὐτὸ καὶ ἔχει ἰσχυρὸ ἐσωτερικὸ κομμουνιστικὸ κίνημα. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, βρίσκεται στὴν κρίσιμη μεταβατικὴ περίοδο, περνᾶ τὴν γέφυρα, ποὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν κατάστασι τοῦ ὑπαναπτύκτου σὲ ἐκείνην τοῦ ἀναπτυγμένου. Ἡ περίοδος αὐτὴ χαρακτηρίζεται πάντοτε ἀπὸ μιὰ ρευστότητα, ἀπὸ μιὰ ἐκρηκτικὴ ἐμφάνισι τῶν προβλημάτων ποὺ συσσωρεύονταν ἐπὶ ὁλόκληρες γενιές, ἀπὸ μιὰ ἀνυπομονησία γιὰ εὐημερία, ἀπὸ μιὰ πρόωρη προβολὴ διεκδικήσεων μὲ τρόπο ἐπιτακτικὸ καὶ ἀπὸ σύγχυσι ἰδεῶν. Ἀκριβῶς σ' αὐτὴν τὴν περίοδο ὑπάρχει τὸ καλύτερο ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ μία εἰδικὴ (καὶ ἀπάνθρωπη) «λύσις» τῶν προβλημάτων τῆς μεταβατικῆς περιόδου. Στὴν Ρωσία ὁ κομμουνισμὸς ἐπεκράτησε μόνο μετὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ Τσάρου, στὴν ὁποία ὁ ἴδιος δὲν συνέβαλε. Στὴν Κίνα νίκησε μόνον ὅταν ἡ δημοκρατία ἀντικατέστησε τὴν αὐτοκρατορία χάρις στοὺς ἀγῶνες τοῦ Κουόμινταγκ. Στὴν Κούβα ἐμφανίσθηκε μόνον μετὰ ἀπὸ τὴν πτῶσι τοῦ φεουδαλισμοῦ τοῦ Μπατίστα καὶ τὴν νίκη τῆς δημοκρατικῆς ἐπαναστάσεως στὴν ὁποία δὲν μετέσχε. Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς ἀποφύγη τὸν κομμουνισμὸ στὰ ἑπόμενα 10—20 χρόνια, συνεχίση σταθερά, ἐπιταχύνη καὶ συστηματοποιήση τὴν πορεία της πρὸς τὴν πρόοδο, τότε ὁ κομμουνισμὸς δὲν θὰ ἔχη ἀξιοποιήσει τὴν εὐνοϊκὴ στιγμή, θὰ ἔχη χάσει τὸ λεωφορεῖο.

2ον. Ὁ πολιτικός μας κόσμος σὲ μεγάλο βαθμὸ νοσεῖ—ἀπόδειξις ἡ μεγάλη ἔκτασις τοῦ ἀποστήματος τῆς συνοδοιπορίας—καὶ μένει πίσω ἀπὸ τὴν ἐποχή μας—ἀπόδειξις ἡ μὴ κατανόησις τοῦ κομμουνιστικοῦ κινδύνου, ἡ ἀτολμία, ἡ προσκόλλησις σὲ ξεπερασμένα ἀξιώματα, ἡ ἔλλειψις νέων ἀρχῶν, μεθόδων καὶ ἀνθρώπων καὶ τὸ χάος ποὺ βασιλεύει στὸν κόσμο ποὺ στέκεται ἀνάμεσα στὴν Ε.Ρ.Ε. καὶ τὴν Ε.Δ.Α.

3ον. Ἡ Ἑλλὰς συνορεύει μὲ τὴν κομμουνιστικὴ αὐτοκρατορία καὶ δέχεται ἄμεσα ὅλη τὴν πίεσί της. Δὲν εἶναι ἐντεταγμένη στὸ κύριο σῶμα τοῦ δυτικοῦ στρατοπέδου. Εἶναι ἕνα προωθημένο καὶ κάπως ἀπομακρυσμένο φυλάκιό της, ποὺ ὁ κομμουνισμὸς ἐλπίζει νὰ ἀπομονώση, νὰ κυκλώση καὶ νὰ ἐξουδετερώση στὴν πρώτη εὐνοϊκὴ περίστασι χωρὶς νὰ διακινδυνεύση ἕνα καθολικὸ πόλεμο.

4ον. Ἡ Ἑλλὰς χρειάζεται στὴν Μόσχα γιὰ τὴν προώθησι τῶν κοσμοκρατορικῶν σχεδίων τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, γιατὶ κατέχει μιὰ θέσι ζωτικῆς σημασίας στὴν παγκόσμια στρατηγική της.

Τὸ σχέδιο τῆς κομμουνιστικοποιήσεως τῆς Ἑλλάδος χωρίζεται σὲ δύο φάσεις :

Ἡ πρώτη φάσις, ὀνομάζεται «ἐθνικὴ δημοκρατικὴ ἀλλαγὴ» καὶ συνίσταται σὲ ἕνα σύνολο μέτρων, ποὺ ἐπειδὴ δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ πλαίσια τοῦ δυτικοῦ συστήματος, ἐμφανίζονται σὰν «ἀκίνδυνα» καὶ γίνονται ἀποδεκτὰ καὶ ἀπὸ μὴ κομμουνιστάς. Στὴν πραγματικότητα ὅμως τὰ μέτρα αὐτὰ θὰ ἐπιφέρουν τέτοιες ἀλλοιώσεις στὴν διεθνῆ θέσι τῆς χώρας μας καὶ στὴν ἐσωτερική της κατάστασι, ὥστε θὰ προλειάνουν ἐντελῶς τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐπικράτησι τοῦ κομμουνισμοῦ.

Συγκεκριμμένα, στὸν τομέα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς προβλέπεται ἡ οὐσιαστικὴ ἀπόσπασις τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ ἑνιαῖο ἀμυντικὸ σύστημα τῆς Δύσεως, ἡ ἄρσις τῶν διεθνῶν ἐγγυήσεων γιὰ τὴν ἀσφάλειά της καὶ ἡ προσέγγισίς της πρὸς τὸν ἀνατολικὸ πόλο. Στὸν τομέα τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, μὲ τὴν πλήρη ἀνατροπὴ ὅλων τῶν μέτρων ἀμύνης κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ τῆς κρατικῆς μηχανῆς» κ.λ.π. θὰ δοθῆ στὸν ἐγχώριο κομμουνισμὸ ἡ δυνατότης νὰ ἀσκῆ μία συνεχῶς αὐξανόμενη πίεσι, ὠθώντας ὅλο καὶ περισσότερο τὴν χώρα πρὸς τὸν κομμουνισμό.

Ἡ λεγόμενη «ἐθνικὴ δημοκρατικὴ ἀλλαγὴ» εἶναι ἡ γέφυρα ἀπὸ τὴν Δύσι πρὸς τὴν Ἀνατολή, ἀπὸ τὴν Δημοκρατία στὸν Κομμουνισμό. Τὴν γέφυρα αὐτή, προσπαθεῖ νὰ κτίση ἡ Ε.Δ.Α. γιὰ νὰ παραδώση ὕστερα τὴν σκυτάλη τῆς δευτέρας φάσεως τῆς ἐπαναστάσεως στὸ Κ.Κ.Ε.

Ἔτσι θὰ ὡριμάσουν ὅλες οἱ συνθῆκες ὥστε ὁ κομμουνισμὸς εἴτε μὲ μιὰ συνεχῆ πίεσι καὶ προώθησι τῶν θέσεών του, εἴτε μὲ ἕνα ἔνοπλο πραξικόπημα, νὰ καταλάβη τὴν ἐξουσία καὶ νὰ ἐγκαθιδρύση τὴν δικτατορία του.

Ἡ μέθοδος μὲ τὴν ὁποία ὁ κομμουνισμὸς προσπαθεῖ νὰ πραγματοποιήση τὰ παραπάνω σχέδιά του συνίσταται στὸν συνδυασμὸ μιᾶς συνεχοῦς ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς πιέσεως.

Ἡ ἐξωτερικὴ πίεσις ἀποτελεῖται ἀπὸ διπλωματικὲς πιέσεις, οἰκονομικὸ δελεασμὸ καὶ ψυχολογικὸ ἐκφοβισμό, μὲ σκοπὸ νὰ κόβη βαθμιαῖα τοὺς δεσμοὺς τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Δύσι καὶ νὰ τὴν ἑλκύη πρὸς τὴν Ἀνατολή, ὑποβοηθώντας ταυτόχρονα τὸν ἐσωτερικὸ κομμουνισμὸ στὴν κατάκτησι νέων θέσεων.

Ἡ ἐσωτερικὴ πίεσις συνίσταται σὲ μία συνδυασμένη ἐσωκοινοβουλευτικὴ καὶ ἐξωκοινοβουλευτικὴ δρᾶσι, στὸ «χτίσιμο» τοῦ Ἑνιαίου Μετώπου «ἀπὸ τὰ πάνω καὶ ἀπὸ τὰ κάτω», στὴν ὑποκίνησι μαζικῶν μαχητικῶν ἀγώνων μὲ σκοπὸ τὴν ἀνατροπὴ τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως καὶ τὴν διαδοχή της ἀπὸ ἕνα σχῆμα συνοδοιποριακοῦ χαρακτῆρος.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ὁ κομμουνισμὸς πιστεύει ὅτι «θὰ ἀνοίξῃ ὁ δρόμος πρὸς τὴν 'Αλλαγή», δηλ. πρὸς τὴν σοβιετοποίησι τῆς Ἑλλάδος.

*

Ὁ κομμουνισμὸς προσπαθεῖ στὴν χώρα μας:

1. **Νὰ προκαλῇ καὶ νὰ ὀξύνῃ μιὰ πάλη τῶν τάξεων**, ὥστε νὰ διασπᾷ τὸ Ἔθνος καὶ νὰ τὸ ἐξασθενίζῃ. Τὴν πάλη αὐτὴ ἡ Ε.Δ.Α. προσπαθεῖ νὰ τὴν διεξάγῃ μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ πλατειά, δημοκρατικὰ συνθήματα, ὥστε νὰ κινητοποιοῦνται εὐρύτερες λαϊκὲς δυνάμεις, ὑπὲρ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως. Τέτοια συνθήματα εἶναι ἡ προστασία τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς, ἡ ἀναστολὴ τῶν ἀγροτικῶν χρεῶν, ἡ ἀπόρριψις τῶν πυραυλικῶν ἐξοπλισμῶν, ἡ μείωσις τῶν φόρων, ἡ αὔξησις τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων κ.ο.κ.

2. **Νὰ δημιουργῇ ἕνα ἰσχυρὸ «κίνημα εἰρήνης»**, γιὰ νὰ προσελκύῃ εὐρύτερες μᾶζες στὸ Ἑνιαῖο Μέτωπο, νὰ ἀνατρέπῃ τὴν ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισι τῶν μαζῶν, νὰ ἀποκοιμίζῃ τὶς ἐθνικὲς δυνάμεις, καὶ νὰ τὶς ἀφοπλίζῃ ψυχολογικὰ καὶ στρατιωτικὰ καὶ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀπόσπασι τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ ἑνιαῖο δυτικὸ ἀμυντικὸ σύστημα.

Τὸ «κίνημα εἰρήνης» λοιπὸν τοῦ κ. Α.Ζάκκα εἶναι ἕνα **βασικὸ ὄργανο τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως** στὴ χώρα μας, ποὺ στηρίζεται στοὺς κομμουνιστὰς οἱ ὁποῖοι εἶναι πραγματικοὶ δημιουργοί του. Γι' αὐτὸ τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ ἡ Ε.Δ.Α. παίρνουν εἰδικὰ μέτρα γιὰ τὴν ἐνίσχυσι καὶ ἀνάπτυξι αὐτοῦ τοῦ κινήματος. Στὴν εἰσήγησί του στὴν 14η ὁλομέλεια τοῦ Κ.Κ.Ε. ὁ Μ. Παρτσαλίδης εἶπε: *«Τὸ ὀργανωμένο κίνημα τῶν ὀπαδῶν τῆς εἰρήνης στὴν Ἑλλάδα μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ δυναμώσει, παίρνοντας ποικίλες μορφές, προσαρμοσμένες στὴν εὐρύτητα τῶν στρωμάτων τοῦ πληθυσμοῦ ποὺ ἐπηρεάζει, τὸν κύκλο τῶν προβλημάτων ποὺ ἀγκαλιάζει καὶ τὰ διάφορα αἰτήματα ποὺ προβάλλει» («Νέος Κόσμος», 'Ιαν. 1961 σ. 19).* Ἀνάλογες ἀποφάσεις πῆρε καὶ ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Δ.Α.

3. **Νὰ διεισδύσῃ παντοῦ** καὶ νὰ διαβρώσῃ τὰ πάντα μὲ τοὺς πράκτορες καὶ τοὺς συνοδοιπόρους του. Γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ χρησιμοποιεῖ ἄφθονα μέσα καὶ ποικίλες μεθόδους. Προπαγάνδα, διαφθορά, ἐξαγορὰ συνειδήσεων, ἐκβιασμούς, ἀπάτες, μετωπικὲς ὀργανώσεις, προσωπεῖα. Ἡ δραστηριότης του στρέφεται παντοῦ. Στὴν παιδεία, τὴν ἐκκλησία, τὰ ὑπουργεῖα, τὴν διοίκησι, τὶς ἔνοπλες δυνάμεις, τὰ συνδικᾶτα, τοὺς συνεταιρισμούς, τὴν αὐτοδιοίκησι, τὰ πολιτικὰ κόμματα. Σήμερα ὅμως, οἱ κύριοι στόχοι του, ὅπως συνάγεται καὶ ἀπὸ τὴν 5η σύνοδο τῆς Δ.Ε. τῆς Ε.Δ.Α. εἶναι οἱ ἀγρότες, ἡ νεολαία καὶ οἱ γυναῖκες.

*

Οἱ κομμουνισταὶ ἀφίνουν στὸν ἑαυτό τους τὴν εὐχέρεια νὰ ἐκλέξουν ἀνάμεσα στὸ εἰρηνικὸ ἢ στὸ βίαιο «πέρασμα στὸ σοσιαλισμό». Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα δὲν ἀναλαμβάνουν καμμία ἀπολύτως δέσμευσι.

Σὲ ἕνα βαρυσήμαντο ἄρθρο του ὁ Μ. Παρτσαλίδης γράφει σχετικά: *«Ἡ κοινοβουλευτικὴ πάλη θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ ὁδηγήσῃ στὸ εἰρηνικὸ πέρασμα τῆς ἐξουσίας στὰ χέρια τῶν ἐργαζομένων, μόνον ἂν συνδυασθῇ καὶ ἂν στηρίζεται σὲ ἕνα μαζικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα. Ὁ κοινοβουλευτικὸς ἀγώνας εἶναι ἀποτελεσματικὸς ἐφ' ὅσον συνδυάζεται καὶ στηρίζεται στὴ μαζικὴ ἐξωκοινοβουλευτικὴ δράση... Τὸ κόμμα μας τονίζει πὼς τὸ ζήτημα δὲν θὰ κριθῇ σὲ τελευταία ἀνάλυση στὸ κοινοβούλιο, ἀλλὰ ἔξω ἀπὸ τὸ κοινοβούλιο, ἀπὸ τὴν πάλη τῶν μαζῶν» («Αὐγή» 23 'Οκτ. 1960).*

Καὶ παρακάτω, προσθέτει: *«Δὲν ὑποστηρίχτηκε ἀπὸ τὰ Κ.Κ. πὼς τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλισμὸ θὰ γίνη ὁπωσδήποτε εἰρηνικά. Ἀπεναντίας οἱ κομμουνιστὲς καταπολεμοῦν αὐτὴν τὴν αὐταπάτη. Ἡ ἄποψη τῆς δυνατότητας τοῦ εἰρηνικοῦ περάσματος στὸ σοσιαλισμὸ στηρίχθηκε στὴν ἀλλαγὴ τοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων» (Αὐγὴ 23 Ὀκτ. 1960).*

Καὶ ὁ ἐκ τῶν ἡγετῶν τῆς Ε.Δ.Α. κ. Η. Ἠλιοῦ, ἐπανέλαβε αὐτὴν τὴν ἄποψι μέσα στὴν Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων στὶς 15 Νοεμβρίου 1960, λέγοντας: *«Ἡ εἰς παγκόσμιον κλίμακα μεταβολὴ τοῦ συσχετισμοῦ δυνάμεων εἰς ὄφελος τοῦ προοδευτικοῦ στρατοπέδου, παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ ἀποτελέσῃ ὀργανωτικὴν μορφὴν τῆς λαϊκῆς ἐξουσίας τὸ κοινοβουλευτικὸν σύστημα».*

Ὅπως βλέπουμε ὅλο τὸ θέμα εἶναι ἁπλῶς ζήτημα «συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων» καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ κοινοβούλιο δὲν θὰ εἶναι παρὰ ἡ «ὀργανωτικὴ μορφὴ» τῆς νέας ἐξουσίας. Ἄλλωστε Κ.Κ.Ε. καὶ ἡ Ε.Δ.Α. (ἄρθρο τοῦ Μ. Παρτσαλίδη στὸν «Νέο Κόσμο» ἀριθ. 8/1960 καὶ «Αὐγὴ» 23 Ὀκτωβρίου 1960) μᾶς ὑπενθυμίζουν τὰ λόγια τοῦ Λένιν: *«Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πὼς χωρὶς τὴν ἐπαναστατικὴ βία τὸ προλεταριάτο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ νικήσῃ».*

*

Ἂν τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία θέλουν νὰ ἐπιζήσουν καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν νικηφόρα τὴν κομμουνιστικὴ ἀπειλή, ὀφείλουν νὰ μελετήσουν καλὰ τὴν τεχνικὴ τῆς συγχρόνου κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως γενικὰ καὶ εἰδικὰ στὸν τόπο μας, νὰ τὴν κατανοήσουν καὶ νὰ ἐπεξεργασθοῦν ἀντίστοιχα τὴν στρατηγικὴ καὶ τὴν τακτικὴ τῆς ἀντιμετωπίσεώς της.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ δὲν εἶχε γιὰ σκοπό του νὰ ἐξαντλήσῃ τὸ τεράστιο αὐτὸ θέμα ἀλλὰ ἁπλῶς νὰ τὸ θέσῃ.

Ὁ κομμουνισμὸς στὴν Ἑλλάδα

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (1)

Κατὰ τὸ δίμηνον Ἀπριλίου — Μαΐου 1960, εἰς Ἀθήνας διεξήχθησαν δύο δίκαι κατασκοπείας, ἐντὸς δὲ τῶν ἡμερῶν ἀναμένεται ἡ ἔναρξις καὶ τρίτης δίκης. Εἰς τὰς δύο πρώτας δίκας κατηγορούμενοι ἦσαν 56 συνολικῶς κομμουνισταὶ ἐξ ὧν οἱ 14 εἶχαν ἀποσταλεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ Παραπετάσματος ἐφωδιασμένοι μὲ πλαστὰ διαβατήρια. Οἱ ὑπόλοιποι ἦσαν ἐντόπιοι κομμουνισταὶ καὶ κατηγοροῦντο ὅτι ἐβοήθησαν τοὺς 14 κυριωτέρους ἐκ τῶν κατηγορουμένων.

Αἱ δίκαι αὐταὶ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν διεθνῆ κομμουνισμὸν νὰ ἐξαπολύσῃ μίαν νέαν προπαγανδιστικὴν ἐκστρατείαν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ καθεστῶτος της τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει ὡς «φασιστικὸν» ὡς ἔπραξεν καὶ πέρισυ

1. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐγράφη ἀπὸ τὸν κ. Γ. Γεωργαλᾶ, καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ γαλλικὸν περιοδικὸν «Est & Ouest», ἐκυκλοφόρησεν ὡς σχόλιον τοῦ Πρακτορείου Tarandel καὶ μετεδόθη εἰς 16 γλώσσας ἀπὸ τὸν Ραδιοσταθμὸ «Σβαμπόντα».

ὅταν διεξήχθη ἡ δίκη τοῦ Γλέζου καὶ 16 ἄλλων κομμουνιστῶν κατηγορηθέντων ἐπίσης διὰ κατασκοπείαν. Ταυτοχρόνως ὅμως, αἱ δίκαι αὐταὶ ἔρριψαν νέον φῶς ἐπὶ τοῦ ἀδυσωπήτου πολέμου τὸν ὁποῖον ἔχει ἐξαπολύσει ὁ κομμουνιστικὸς ἰμπεριαλισμὸς ἐναντίον μιᾶς μικρᾶς καὶ δημοκρατικῆς χώρας ὡς ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία, τὸ μόνον ποὺ ἐπιθυμεῖ εἶναι νὰ ζήσῃ ἐν εἰρήνῃ διαφυλάττουσα τὴν ἀνεξαρτησίαν της, τὴν ἐδαφικήν της ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἐλευθερίαν της.

Οἱ Ἕλληνες λόγῳ τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς πατρίδος των, ἡ ὁποία ἀποκλείει εἰς τὴν Μόσχαν τὴν ἔξοδον εἰς τὴν Μεσόγειον, ζοῦν πάντοτε ὑπὸ τὴν μόνιμον ἀπειλὴν ἑνὸς «κινδύνου ἀπὸ βορρᾶ»

Ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης δεκαετίας 1941-50 οἱ Ἕλληνες ἀντιμετώπισαν τρεῖς ἐνόπλους κομμουνιστικὰς ἐπαναστάσεις αἱ ὁποῖαι ἔγιναν κατ' ἐντολὴν τῆς Μόσχας καὶ ἀπέβλεπον εἰς τὴν βιαίαν ἔνταξιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν σοβιετικὴν αὐτοκρατορίαν ἢ τουλάχιστον εἰς τὴν ἀπόσπασιν τοῦ βορείου τμήματος τῆς χώρας (Μακεδονίας καὶ Θράκης) τὸ ὁποῖον καὶ φράσσει τὸν δρόμον τοῦ σοβιετικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ πρὸς τὴν Μεσόγειον. Ἡ πρώτη ἀπὸ αὐτὰς τὰς κομμουνιστικὰς ἐπαναστάσεις ἔγινε κατὰ τὴν περίοδον τῆς χιλτερικῆς κατοχῆς (1942-44) ἡ δευτέρα ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Γερμανῶν (Δεκέμβριος 1944) καὶ ἡ τρίτη εἶναι ὁ γνωστὸς ἀνταρτοπόλεμος ὁ ὁποῖος κατέστρεψεν τὴν χώραν ἀπὸ τὸ 1946 ἕως τὸ 1949. Αἱ τρεῖς αὐταὶ ἐπαναστάσεις ἐστοίχισαν εἰς τὴν Ἑλλάδα 150.000 νεκροὺς καὶ ὑλικὰς ζημίας ἰσοδυναμούσας πρὸς τὴν ἀπώλειαν 2 ἐθνικῶν εἰσοδημάτων τῆς χώρας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀποτελεῖ ἕνα ἐκ τῶν ἀμέσων στόχων τοῦ κομμουνιστικοῦ ἐπεκτατισμοῦ ὁ ὁποῖος συγκεντρώνει ἐνατίον της σοβαρὸν μέρος τῆς δραστηριότητός του. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς δύο λόγους: Πρῶτον, ἡ κατάληψις τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐξησφάλιζε εἰς τὴν Μόσχαν τὴν περιπόθητον ἔξοδον εἰς τὴν Μεσόγειον, θὰ ἀπεκαθίστα τὴν ἐδαφικὴν ἐπαφὴν τῆς αὐτοκρατορίας της μετὰ τῆς ἀπομεμονωμένης τώρα Ἀλβανίας θὰ ἀπεμόνωνεν τὴν τιτοϊκὴν Γιουγκοσλαβίαν, θὰ ὑπερεφαλάγγιζε τὴν Τουρκίαν, θὰ διέλυε τὴν νοτιοανατολικὴν πτέρυγα τοῦ ΝΑΤΟ καὶ δι' ὅλων αὐτῶν θὰ ἤνοιγε εἰς τὸν κομμουνισμὸν τὰς πύλας τῆς Μ. Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Δεύτερον, ὁ κομμουνισμὸς συγκεντρώνει μέγα μέρος τῆς ἀμέσου δραστηριότητός του κατὰ τῆς Ἑλλάδος, διότι θεωρεῖ αὐτὴν τὴν μικρὰν καὶ μὲ περιωρισμένους πόρους χώραν ὡς ἕνα «ἀσθενῆ κρῖκον» εἰς τὸ σύστημα τῆς δυτικῆς ἀμύνης λόγῳ τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων ποὺ ἀντιμετωπίζει καὶ τῆς ὑπάρξεως ἑνὸς ἰσχυροῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος εἰς τὸ ἐσωτερικόν της.

Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν ἧτταν τῆς κομμουνιστικῆς ἀνταρσίας τὸ 1949, ἡ Μόσχα δὲν ἐγκατέλειψεν τοὺς σκοπούς της διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τότε ἐξαπολύει μυστικὸν πόλεμον κατασκόπων εἰς τὸν ὁποῖον ρίπτουν κάποιο φῶς αἱ δίκαι κατασκοπείας αἱ ὁποῖαι κατὰ καιροὺς διηξήχθησαν εἰς Ἀθήνας.

Ἡ ὑπόθεσις ἀρχίζει τὸ 1949. Ἡ κομμουνιστικὴ ἀνταρσία εἶχε συντριβῆ μετὰ ἀπὸ αἱματηρὰς μάχας εἰς τὸ Βίτσι καὶ εἰς τὸν Γράμμον. Τότε, ἡ ἡγεσία καὶ χιλιάδες στελέχη καὶ ὀπαδοὶ τοῦ ΚΚΕ διέφυγον εἰς τὰς χώρας τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἐκεῖ, ὅλοι αὐτοὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν ἄμεσον ὑπηρεσίαν τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ἡ ὁποία φυσικὰ ἐσκέφθη νὰ ἀξιοποιήσῃ αὐτὸ τὸ ἔμψυχον ὑλικὸν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ διὰ τὴν διενέργειαν κατασκοπείας εἰς τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸ τὸ νευραλγικὸν σημεῖον τῆς ἀμύνης τοῦ δυτικοῦ κόσμου.

Δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἡ ἡγεσία τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ἵδρυσεν εἰδικὰς σχολὰς κατασκοπείας, σαμποτάζ, παρανόμου ἐργασίας καὶ στρατιωτικῆς τέχνης διὰ τὰ στελέχη τοῦ ΚΚΕ. Ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Π. Κανελλόπουλος κατέθεσεν ἐπισήμως εἰς τὴν Βουλὴν στοιχεῖα, συμφώνως πρὸς τὰ ὁποῖα αἱ σχολαὶ αὐταὶ εἶναι 34 καὶ κατανέμονται ὡς ἑξῆς: 9 εἰς Βουλγαρίαν,

7 εἰς Πολωνίαν, 2 εἰς Οὐγγαρίαν, 2 εἰς Τσεχοσλοβακίαν, 6 εἰς Ρουμανίαν καὶ 8 εἰς ΕΣΣΔ. Ἀπὸ τὰς σχολὰς αὐτὰς ἀπεφοίτησαν 884 ὀνομαστικῶς ἐξηκριβωμένοι κομμουνισταὶ τῶν ὁποίων αἱ ἑλληνικαὶ ἀρχαὶ ἔχουν πλήρη κατάλογον

Ἀπὸ τὸ 1951, οἱ καλύτεροι ἀπόφοιτοι αὐτῶν τῶν σχολῶν ἤρχισαν νὰ ἀποστέλλωνται παρανόμως εἰς τὴν Ἑλλάδα. Συμφώνως πρὸς στοιχεῖα κατατεθέντα εἰς τὴν ἑλληνικὴν Βουλὴν (Ἀπρίλιος 1960) κατὰ τὸ διάστημα 1951-59 εἰσῆλθον λαθραίως εἰς τὴν χώραν 483 κατάσκοποι ἀπὸ τὰς κομμουνιστικὰς χώρας. Ἐξ αὐτῶν οἱ 115 προήρχοντο ἐξ Ἀλβανίας, 203 ἐκ Βουλγαρίας, 65 ἐκ Ρωσίας.

Αὐτοὶ ὅλοι εἰσῆλθον εἰς τήν χώραν εἴτε διὰ παρανόμου διαβάσεως τῶν ἑλληνοαλβανικῶν καὶ ἑλληνοβουλγαρικῶν συνόρων εἴτε διὰ πλαστῶν διαβατηρίων μέσῳ Αὐστρίας, Ἰταλίας, Ἑλβετίας ἢ Γαλλίας. Ἀρκετοὶ μάλιστα ἐξ αὐτῶν συνελήφθησαν εἰς τὰς χώρας τῆς Δυτ. Εὐρώπης ἐνῷ κατηυθύνοντο πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Οὕτω, εἰς τὸ Βέλγιον συνελήφθησαν δύο μέλη τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, ὁ Στρῖγγος καὶ ὁ Ἀσπρίδης, εἰς Παρισίους συνελήφθη ὁ Τρικκαλινὸς ἐπίσης μέλος τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ καὶ εἰς τὴν Βιέννην ὁ Δημητρακαρέας, στέλεχος τοῦ ἰδίου κόμματος. Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ πλαστὰ διαβατήρια καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν σύλληψίν των ἀπηλάθησαν εἰς κομμουνιστικὰς χώρας, ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ὁ Τρικκαλινὸς κατόρθωσεν νὰ φθάσῃ τελικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου καὶ συνελήφθη τὸ 1958 καὶ ἐδικάσθη εἰς ἰσόβια δεσμὰ τὸ 1959. Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ κομμουνιστικαὶ ὑπηρεσίαι πληροφοριῶν ἐχρησιμοποίησαν καὶ ξένους πράκτοράς των μεταξὺ τῶν ὁποίων μία μυστηριώδης Σουζὰν Φουσὲρ ἡ ὁποία ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1958 μὲ γαλλικὸν διαβατήριον, καὶ ἔπαιξε σοβαρὸν ρόλον εἰς τὸ κατασκοπευτικὸν δίκτυον τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύφθη τὸ 1958 (ὑπόθεσις Τρικκαλινοῦ-Βουτσᾶ-Γλέζου) κατώρθωσε δὲ νὰ διαφύγῃ. Ὡς διεπιστώθη, ἡ Σουζὰν Φουσὲρ ὑπάρχει πράγματι εἰς Παρισίους καὶ εἶναι ἀνθοπῶλις, ἀλλ' οὐδέποτε ἐξῆλθε τῆς Γαλλίας καὶ εἶχεν ἀπολέσει τὸ διαβατήριόν της. Ἐπίσης τὸ 1954 εἶχεν ἀναμιχθῆ εἰς ἕνα τότε ἀνακαλυφθὲν δίκτυον κατασκοπείας κάποιος Γκαστὸν ὁ ὁποῖος ἐπίσης διέφυγεν τὴν σύλληψιν.

Οἱ κομμουνισταὶ οἱ ὁποῖοι ἔφθανον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ πλαστὰς ταυτότητας, πολλὰ χρήματα, κρυπτογραφικοὺς κώδικας καὶ ἀσυρμάτους. Ἀποστολή των ἦτο νὰ ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς νομίμως δρῶντας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁμοϊδεάτας των καὶ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν διὰ τὴν συλλογὴν πληροφοριῶν οἰκονομικῆς, πολιτικῆς, διπλωματικῆς καὶ στρατιωτικῆς φύσεως καὶ ἰδίως διὰ πληροφορίας σχετιζομένας μὲ τὸ ΝΑΤΟ. Διὰ τὴν συλλογὴν τῶν πληροφοριῶν ἐχρησιμοποιοῦντο αἱ νόμιμοι κομματικαὶ ὀργανώσεις τῆς ΕΔΑ (ἡ ὁποία εἶναι τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα μὲ ἄλλο ὄνομα) καὶ διάφοροι συνοδοιποριακαὶ ὀργανώσεις, κομμουνισταὶ δημοσιογράφοι, πολιτευταί, ἐργάται, ἔφεδροι.

Οὕτω λ.χ. τὸ 1954 ἀνεκαλύφθη ὅτι ἕνα δίκτυον κομμουνιστῶν κατασκόπων ἐχρησιμοποίει τὸν ἔφεδρον ἀξιωματικὸν Πανουσόπουλον ὁ ὁποῖος ὑπηρέτει ὡς διερμηνεὺς εἰς τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον Στρατοῦ διὰ νὰ πληροφορεῖται διάφορα στρατιωτικὰ ἀπόρρητα.

Ἐπίσης τὸ 1958 ἄλλο κομμουνιστικὸν δίκτυον κατασκόπων ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Γλέζου, ὀργανωτικοῦ γραμματέως τῆς ΕΔΑ καὶ διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος «Αὐγή», ὁ ὁποῖος κατόπιν τούτου κατεδικάσθη τὸ 1959 εἰς πενταετῆ εἱρκτήν. Ἐπίσης τὸ δίκτυον τοῦ Μπελογιάννη τὸ 1951 ἐχρησιμοποίησεν ἕνα γνωστὸν οἰκονομολόγον καὶ μέλος τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν, τὸν Μάτσην, ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐξετελέσθη. Εἰς δὲ τὰς τελευταίας δίκας μεταξὺ τῶν κατηγορουμένων ἦσαν καὶ πλασιὲ βιβλίων, πλανόδιοι πωληταί, μοδῖσται, μία ὑπηρέτρια, ἐργάται ἔργων ἐκτελουμένων πλησίον στρατιωτικῶν σημείων κλπ.

Ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν πάντοτε ἐν γνώσει τοῦ κατασκοπευτικοῦ των ἔργου. Ἁπλῶς ἀνέφεραν εἰς τὸ κόμμα των ὅ,τι

περιέπιπτεν εἰς τὴν ἀντίληψίν των. Οἱ εἰδικευμένοι κατάσκοποισυνεκέντρωναν ὅλο αὐτὸ τὸ ὑλικό, τὸ ἠξιολόγουν καὶ μετέδιδαν ὅ,τι ἐνόμιζον χρήσιμον εἰς τὸ Παραπέτασμα. Ἡ μετάδοσις ἐγίνετο ἄλλοτε δι' ἀτόμων ἀναχωρούντων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἄλλοτε δι' ἀσυρμάτων, λ.χ. τὸ 1951 καὶ τὸ 1954 ἀνευρέθησαν ἀσύρματοι ἐν λειτουργίᾳ τὸ δὲ 1958 συνελήφθησαν δύο πράκτορες ὁ Συγγελάκης καὶ ὁ Καρκαγιάννης ἐνῷ ἐγκατέλειπον τὰ ἑλληνικὰ ὕδατα διὰ τὴν Ἰταλίαν μεταφέροντες πληροφορίας, ἐνῷ ἄλλοι συνελήφθησαν καθὼς ἀπεπειρῶντο νὰ διαβοῦν λάθρα εἰς Βουλγαρίαν καὶ προσφάτως εἷς ἐφονεύθη ἐνῶ προσεπάθει νὰ εἰσσέλθη εἰς Ἀλβανίαν καὶ ἀφοῦ ἐφόνευσεν ἕνα χωροφύλακα.

Τὸ πρῶτον δίκτυον κατασκοπείας ἀνεκαλύφθη τὸ 1951 ὁπότε συνελήφθησαν ἀρκετὰ στελέχη τοῦ ΚΚΕ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μπελογιάννην, ἐνῷ ὁ ἕτερος τῶν ἀρχηγῶν τοῦ δικτύου ὁ Ἀκριτίδης, διέφυγεν εἰς Βουλγαρίαν καὶ ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς Ν. Πλουμπίδης παρέμεινεν ἀσύλληπτος. Τό δίκτυον εἶχεν καὶ δύο ἀσυρμάτους οἱ ὁποῖοι καὶ ἀνεκαλύφθησαν. Ὁ χειριστής των Βαβούδης κατελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐντὸς κρύπτης ἐνῷ μετέδιδε εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διάφορα σήματα καὶ διὰ ν' ἀποφύγη τὴν σύλληψιν ηὐτοκτόνησεν. Εἰς τὴν κρύπτην εὑρέθησαν τὰ κείμενα 700 σημάτων μεταδοθέντων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐξ ὧν τὰ 50 μὲ περιεχόμενον καθαρῶς στρατιωτικῆς φύσεως. (Ὀχυρά, διάταξις ἑλληνικῶν στρατευμάτων, ζητήματα τοῦ ΝΑΤΟ κλπ). Οἱ κατάσκοποι ἐδικάσθησαν καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν καταδικασθέντες εἰς θάνατον μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Μπελογιάννης, ἐξετελέσθησαν. Τὸ 1952 συνελήφθη καὶ ὁ Πλουμπίδης, ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη ἐπίσης εἰς θάνατον καὶ ἐξετελέσθη. Τὸ κομματικὸν κατασκοπευτικὸν δίκτυον εἶχεν ἐξαρθρωθῆ. Διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσίν του ἤρχισεν ἡ μαζικὴ ἀποστολὴ πρακτόρων ἐπιλεγέντων μεταξὺ τῶν καλυτέρων ἀποφοίτων τῶν σχολῶν κατασκοπείας. Στελέχη τῆς νέας ἀποστολῆς ἦσαν ὁ Λιόλιος, ὁ Φλωράκης, ὁ Τζεφρώνης, ὁ Λουλές, ἡ Κουκούλου (ἐρωμένη τοῦ Ζαχαριάδη), ἡ Παρτσαλίδου, (σύζυγος τοῦ πρώην πρωθυπουργοοῦ τῆς ψευδοκυβερνήσεως τῶν κομμουνιστῶν) ὁ Φιλίνης, ὁ Τσακίρης, ὁ ὁποῖος ἔφερεν 42.500 δολλάρια, ὁ Τριανταφύλλου, διευθυντὴς κατασκοπευτικῆς σχολῆς τῆς Ρουμανίας, ὁ Ἐρυθριάδης καὶ ἄλλα ἀνώτερα ἔμπιστα στελέχη τοῦ ΚΚΕ.Εἶναι μάλιστα χαρακτηριστικὸν ὅτι πολλοὶ ἐξαὐτῶν εἶχον καὶ προηγουμένην πεῖραν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πληροφοριῶν. Λ.χ. ὁ Ἐρυθριάδης, ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη εἰς ἰσόβια, ἦτο. κατὰ τὸν συμμοριτοπόλεμον 1946-1949) γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν τμημάτων κατασκοπείας, σαμποτὰζ καὶ δολοφονιῶν ποὺ ἕδρων ἐντὸς τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ σύζυγός του καὶ συγκατάδικός του Ἕλλη Ἐρυθριάδου, ἦτο προσωπικῶς ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τῶν τμημάτων. Ὁ Λουλές, διηύθυνε σχολὴν σαμποτὲρ καὶ κατασκόπων τῶν ἀνταρτῶν (1948). Ὁ Φλωράκης ἦτο «θεωρητικὸς» τῶν ἀνταρτῶν διὰ τὰ ζητήματα πληροφοριῶν καὶ ἔχει δημοσιεύσει σχετικὰ ἄρθρα εἰς τὸ περιοδικὸν «Δημοκρατικὸς Στρατὸς», ὄργανον τότε τῶν κομμουνιστικῶν δυνάμεων.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτούς, περὶ τοὺς 100 συνελήφθησαν κατὰ τὴν περίοδον 1954-55, μὲ ἀσυρμάτους, κώδικας, πλαστὰς ταυτότητας, δολλάρια, χρυσᾶς λίρας κλπ. Ὡρισμένοι ἐδικάσθησαν τότε (λ.χ. ὁ Μωραΐτης ὁ ὁποῖος συνελήφθη ἐνῷ μετέδιδεν εἰς τὸ Παραπέτασμα σήματα δι' ἀσυρμάτου) καὶ κατεδικάσθησαν εἰς διαφόρους ποινάς. Ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους 22 ἐδραπέτευσαν τὸ 1954 ἀπὸ τὰςφυλακὰς ὅπου ἐκρατοῦντο, 14 ἐξ αὐτῶν συνελήφθησαν ἐκ νέου τὸ 1954-56 ἐνῷ οἱ 8 κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν εἰς τὸ Παραπέτασμα, ὁ δὲ ἐξ αὐτῶν Τζεφρώνης εἶναι τώρα γραμματεὺς τῆς κομματικῆς ὀργανώσεως τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν φυγάδων οἱ ὁποῖοι διαμένουν εἰς τὴν Τασκένδην τοῦ σοβιετικοῦ Οὐζμπεκιστάν.

Αἱ ἔρευναι διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν δραπετῶν καὶ ὡρισμένα νέα στοιχεῖα τὰ ὁποῖα προέκυψαν ἀνέστειλαν τὴν ἐκδίκασιν αὐτῶν τῶν ὑποθέσεων ἡ ὁποία ἔγινε τώρα. Ὅπως ἀπεκαλύφθη ἀργότερον, ἐπὶ κεφαλῆς ὅλης τῆς κατασκοπευ-

τικῆς ὀργανώσεως τοῦ 1954-55 ἦτο ὁ Κολιγιάννης, μέλος τῆς Κ.Ε τοῦ ΚΚΕ ὁ ὁποῖος κατηγορήθη τότε ὑπὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ ὡς ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν κατασκοπευτικῶν δικτύων καὶ ἀνεκλήθη εἰς Ρουμανίαν ὅπου ἐθεωρήθη «ὕποπτος προδοσίας» καὶ καθηρέθη. Τὸν ἔλαβεν ὅμως ὑπὸ τὴν προστασίαν του ὁ Χρουτσὼφ ὁ ὁποῖος καθήρεσεν τὸν Μάρτιον τοῦ 1956 τὸν σταλινικὸν Ζαχαριάδην καὶ κατέστησεν οὐσιαστικὸν ἀρχηγὸν τοῦ ΚΚΕ τὸν Κολιγιάννην. Οὗτος εἶχεν διατελέσει ἀρχηγὸς τῶν ἐν Τασκένδη Ἑλλήνων κομμουνιστῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶχεν συνδεθῆ ἰδιαιτέρως μὲ τὰς σοβιετικὰς ἀρχὰς καὶ ἀσφαλῶς εἶχεν στρατολογηθῆ ἀπὸ τὰς μυστικὰς ὑπηρεσίας τῆς Μόσχας. Τὸ 1958 ὁ Κολιγιάννης ἐπανῆλθεν κρυφίως εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὠργάνωσεν νέον δίκτυον κατασκοπείας μὲ τοὺς Βουτσᾶν, Τρικκαλινόν, Γλέζον, καὶ ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἐδικάσθησαν καὶ κατεδικάσθησαν τὸν Ἰούλιον τοῦ 1959 εἰς διαφόρους ποινὰς ἐνῷ ὁ ἴδιος καὶ ἡ μυστηριώδης Γαλλὶς συνεργάτις του Σουζὰν Φουσὲρ κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν Ἐκ τῶν δικασθέντων ὁ Εὐθυμιάδης ὡμολόγησεν ὅτι ἀπεστάλη ἐκ Ρωσίας διὰ τοῦ δρομολογίου Τασκένδη-Μόσχα-Βουκουρέστι-Ἀ. Βερολῖνον -Ζυρίχη -Ἀθῆναι καὶ ὅτι ἔφερεν 6.000 δολλάρια.

Συνολικῶς κατὰ τὸ διάστημα 1951-59 ἀνεκαλύφθησαν δέκα δίκτυα κατασκοπείας μὲ 500 περίπου μέλη, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος τῆς Κομμουνιστικῆς κατασκοπευτικῆς δραστηριότητος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τὰς προσφάτους δίκας ἀπεδείχθησαν κατὰ τρόπον ἀδιαμφισβήτητον τὰ ἑξῆς:

1) Ὅτι εἰς τὸ Παραπέτασμα λειτουργοῦν σχολαὶ κατασκοπείας εἰδικῶς διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν πρακτόρων μὲ προορισμὸν τὴν Ἑλλάδα. Τοιαῦται σχολαὶ εὑρίσκονται εἰς τὸ Γιασενὶκ ἐντὸς δασώδους ὀρεινῆς περιοχῆς τῆς Τσεχοσλοβακίας, εἰς Τσάντας τῆς Οὑγγαρίας, εἰς Φεργκανὰς τοῦ σοβιετικοῦ Οὐζμπεκιστὰν κλπ. Ἡ ἀνωτέρα σχολὴ κατασκόπων ὀνομάζεται «Μπελογιάννης» καὶ εὑρίσκεται εἰς Ρουμανίαν, ὀλίγων ἔξωθεν τοῦ Πλοεστίου, πλησίον ἑνὸς ποταμοῦ. Εἰς τὰς σχολὰς αὐτὰς τὰ στελέχη τοῦ ΚΚΕ διδάσκονται ἀσυρματοτεχνίαν κρυπτογραφίαν, μεταμφίεσν, πλαστογραφίαν, χημείαν, φωτογραφικὴν τέχνην, σκοποβολήν, σομποτάζ, σχέδιον κλπ. Περὶ τῶν σχολῶν αὐτῶν κατέθεσαν πολλοὶ Ἕλληνες ἐπαναπατρισθέντες ἐκ τοῦ Παραπετάσματος ὡς καὶ πρώην μαθηταὶ αὐτῶν τῶν σχολῶν οἱ ὁποῖοι ἀπεστάλησαν εἰ. τὴν Ἑλλάδα καὶ εἴτε συνελήφθησαν εἴτε παρεδόθησαν αὐθορμήτως. Μεταξὺ τῶν δικασθέντων εἰς τὰς δίκας τοῦ Ἀπριλίου συμπεριελαμβάνοντο καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς «Μπελογιάννη» Κ. Τριανταφύλλου καὶ τῆς σχολῆς Γεσενὶκ Λουλές.

2) Ὅτι οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ ποὺ φοιτοῦν εἰς αὐτὰς τὰς σχολὰς εἶναι ὑπήκοοι κομμουνιστικῶν κρατῶν, διότι τὸ ΚΚΕ διέταξεν τὰ μέλη του ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὸ Παραπέτασμα νὰ γίνουν ὑπήκοοι αὐτῶν τῶν χωρῶν καὶ μέλη τῶν κομμουνιστικῶν των κομμάτων. Τοῦτο κατετέθη ἀπὸ μάρτυρας ἐλθόντας ἐκ τοῦ Παραπετάσματος καὶ τὸ παρεδέχθησαν καὶ οἱ δικασθέντες.

3) Ὡς ὑπήκοοι αὐτῶν τῶν χωρῶν πλέον, τὰ στελέχη τοῦ ΚΚΕ ὑπηρετοῦν εἰς τοὺς στρατούς, τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὰς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῶν ἐν λόγῳ χωρῶν. Αἱ ἑλληνικαὶ ἀρχαὶ κατέχουν καὶ σχετικοὺς ὀνομαστικοὺς καταλόγους.

4) Οἱ ἐπιλεγόμενοι διὰ νὰ ἀποσταλοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῶν ἐν λόγῳ σχολῶν,παραλαμβάνονται ἀπὸ ἀξιωματικοὺς τῶν ὑπηρεσιῶν πληροφοριῶν τῆς Ρουμανίας, Βουλγαρίας ἢ Ἀλβανίας οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐφοδιάζουν μὲ τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἀποστολὴν των μέσα καὶ τοὺς συνοδεύουν μέχρι τῶν συνόρων. Τοῦτο προκύπτει ἀπὸ ὁμολογίας δικασθέντων (λ.χ. τῆς Χρυσοχοΐδου ἡ ὁποία ἦλθεν ἐκ Βουλγαρίας).

5) Οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ οἱ ὁποῖοι

εὑρίσκονται εἰς τὸ Παραπέτασμα καταρτίζονται στρατιωτικῶς διὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν μελλοντικῶς δι' ἔνοπλον δρᾶσιν κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ὡς κατέθεσαν μεταμεληθέντα στελέχη τοῦ ΚΚΕ,μόνον εἰς τὴν ΕΣΣΔ 20 πρώην συμμορῖται ἐξεπαιδεύθησαν εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Ἀκαδημίαν τῆς Μόσχας, 60 εἰς τὴν πολιτικοστρατιωτικὴν σχολὴν τῆς πόλεως Γκόρκυ, 450 εἰς τὴν μέσην στρατιωκὴν σχολὴν τῆς πόλεως Φεργκανὰς καὶ 1500 εἰς κατωτέρας στρατιωτικὰς σχολὰς πυροβολικοῦ, πεζικοῦ, μηχανικοῦ, διαβιβάσεων.

Αὐτὰ ὡς πρὸς τὸν πόλεμον τῶν κομμουνιστικῶν ὑπηρεσιῶν κατασκοπείας κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τώρα ὀλίγα λόγια διὰ τὴν κομμουνιστικὴν προπαγανδιστικὴν ἐκστρατείαν ἡ ὁποία ἐξαπελύθη ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν τῶν δικῶν μὲ σκοπὸν τὴν δυσφήμησιν τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν ἐκστρατείαν αὐτὴν μετέσχον αὐτοπροσώπως καὶ ὁ κ. Χρουστσὼφ ὁμιλήσας εἰς τὸ 21ον συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. περὶ Γλέζου ὡς καὶ ὁ τότε πρόεδρος τῆς ΕΣΣΔ Βοροσίλωφ, ὁ ὁποῖος ἀπηύθυνεν τηλεγραφικὴν ἔκλισιν πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος ὑπὲρ τοῦ Γλέζου. Ἡ ἐν λόγῳ ἐκστρατεία στηρίζεται εἰς τοὺς ἑξῆς ἰσχυρισμούς:

1) Ὅτι οἱ κατηγορούμενοι δικάζονται βάσει ἑνὸς νόμου (τοῦ 475) ὁ ὁποῖος ἔγινεν ἀπὸ τὴν δικτατορίαν Μεταξᾶ (1936-40) διὰ νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους της καὶ ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἰσχύῃ σήμερον. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ νόμος αὐτὸς περὶ κατασκοπείας ἔγινε τὸ 1936 ἀπὸ τὴν δικτατορίαν τοῦ Μεταξᾶ, ὄχι ὅμως διὰ νὰ διωχθοῦν οἱ πολιτικοί της ἀντίπαλοι ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκφοβισθοῦν οἱ γερμανόφιλοι τῆς χιλτερικῆς 5ης φάλαγγος οἱ ὁποῖοι ἀνέπτυσσαν τότε ἔντονον δραστηριότητα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οὐδεὶς πολιτικὸς ἀντίπαλος τῆς κυβερνήσεως Μεταξᾶ ἐδικάσθη ποτὲ μὲ τὸν νόμον 475, ὁ ὁποῖος ἐφηρμόσθη εἰς τὴν μοναδικὴν περίπτωσιν ἑνὸς χιλτερικοῦ λοχαγοῦ ὁ ὁποῖος ἔδρα ὡς κατάσκοπος εἰς Ἀθήνας. Ὁ νόμος 475 ἐπεκυρώθη καὶ παραμένει νομίμως ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ νόμου 1612 ὁ ὁποῖος ἐψηφίσθη ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν Βουλὴν τὸ 1950. Συνεπῶς δὲν εἶναι πλέον νόμος τῆς δικτατορίας ἀλλὰ τῆς Δημοκρατίας.

2) ὅτι δῆθεν οἱ κατηγορούμενοι δικάζονται ἀπὸ ἔκτακτον στρατοδικεῖον εἰδικῶς συγκαλούμενον. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δικάζονται ἀπὸ διαρκὲς στρατοδικεῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι δικαστήριον μόνιμον, ὑφιστάμενον βάσει τῶν ἑλληνικῶν νόμων ἀπὸ συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

3) Ὅτι αἱ δίκαι διεξάγονται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γίνονται δημοσίως παρουσίᾳ πλήθους κόσμου καὶ Ἑλλήνων καὶ ξένων δημοσιογράφων συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀνταποκριτῶν τοῦ Τὰς καὶ τῆς Πράβντα.

4) Ὅτι οἱ κατηγορούμενοι στεροῦνται τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τοὺς παρέχεται πᾶσα δυνατὴ ἐλευθερία. Εἰς τὴν δίκην Γλέζου 1959 οἱ 17 κατηγορούμενοι εἶχαν ὡς συνηγόρους των 25 ἐπιφανεῖς δικηγόρους καὶ ἐκάλεσαν περὶ τοὺς 100 μάρτυρας ὑπερασπίσεως. Εἰς τὴν δίκην τῆς 5ης Ἀπριλίου 1960 οἱ 12 κατηγορούμενοι εἶχαν 20 συνηγόρους καὶ εἰς τὴν δίκην τῆς 26ης Ἀπριλίου 1960 οἱ 42 κατηγορούμενοι εἶχαν 46 συνηγόρους ἐκ τῶν καλυτέρων δικηγόρων τῆς Ἑλλάδος. Οἱ κατηγορούμενοι ἐκάλεσαν ὅσους μάρτυρας ὑπερασπίσεως ἤθελαν, ἐπεκοινώνησαν ἐλευθέρως μὲ τοὺς συνηγόρους των καὶ μὲ τὸν τύπον καὶ οὐδεὶς περιορισμὸς ἐπεβλήθη οὔτε ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν οὔτε ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν ἀπολογιῶν των.

5) Ὅτι δὲν πρόκειται περὶ κατασκόπων ἀλλὰ «πολιτικῶν ἀντιπάλων τῆς Κυβερνήσεως» οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζονται ὡς κατάσκοποι διὰ νὰ ἐξοντωθοῦν. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς κατασκοπείας διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτῶν τῶν ἀντιπάλων,

διότι πρόκειται διὰ κομμουνιστὰς οἱ ὁποῖοι ἔδρων ἐνόπλως κατὰ τὴν κομμουνιστικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1946-49, βαρύνονται μὲ σωρείαν ἐγκλημάτων, εἶναι παράνομοι καὶ διώκονται βάσει πολλῶν νόμων. Συνεπῶς καὶ χωρὶς τὴν κατηγορίαν τῆς κατασκοπείας ἐὰν συλληφθοῦν θὰ καταδικασθοῦν διὰ πολλὰς ἄλλας πράξεις των. Ἄλλως τε ἐπὶ τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως ἀνεκαλύφθη μόνον ἓν δίκτυον κατασκοπείας (1958).

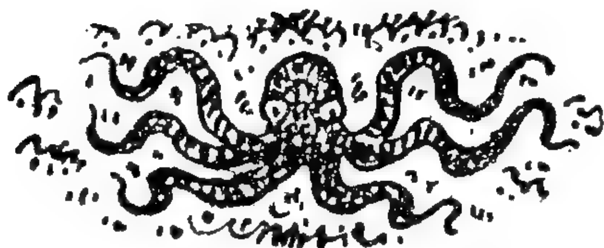
Οἱ σημερινοὶ κατηγορούμενοι συνελήφθησαν ἐπὶ Κυβερνήσεως Παπάγου, τὸ δὲ δίκτυον Μπελογιάννη ἀνεκαλύφθη ὅταν πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἦτο ὁ δημοκρατικώτατος καὶ ἀριστερῶν ἀρχῶν στρατηγὸς Πλαστήρας, ἡ δὲ ἐκτέλεσις τοῦ Μπελογιάννη ἐπραγματοποιήθη ὅταν ἡ Δεξιὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἦτο ὁ Παπασπύρου, σοσιαλιστικῶν ἀρχῶν, ἐπανειλημμένως συνεργασθεὶς πολιτικῶς μὲ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ὁ ὁποῖος παρέστη τώρα εἰς τὴν δίκην τοῦ Γλέζου καὶ τῆς 26 Ἀπριλίου 1960 ὡς συνήγορος τῶν κατηγορουμένων.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς κομμουνιστικῆς κατασκοπείας εἰς τὸν Ἑλλάδα.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

—Συνεχίστε τὴν προσπάθεια γιὰ τὴν διάδοσι τῆς «Σοβιετολογίας»
—Ὁ καθένας σας νὰ ἐγγράψη δέκα συνδρομητὰς
—Γράφετέ μας τὶς κρίσεις σας γιὰ τὸ περιοδικό μας
—Στέλνετε ἔγκαιρα καὶ τακτικὰ τὶς συνδρομές σας
—Ἀφοῦ μελετήσετε τὴν «Σοβιετολογία» δανεῖστε την καὶ σὲ ἄλλον

Πολιτικὸς πόλεμος

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤ

Ἀπὸ τὴν 1ην ὥς τὶς 3 Δεκεμβρίου 1960, συνῆλθε στὸ Παρίσι μιὰ διεθνὴς διασκεψις μὲ θέμα τὸν πολιτικὸ πόλεμο ποὺ διεξάγουν τὰ Σοβιὲτ ἐναντίον τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ κόσμου.

Ἡ διάσκεψις αὐτὴ συνῆλθε μὲ πρωτοβουλία τῆς γαλλίδος σοσιαλίστριας συγγραφέως Σουζὰν Λαμπὶν, διασήμου σοβιετολόγου, ἡ ὁποία ἔχει ἀφιερώσει πολλὰ βιβλία της στὸ πρόβλημα τοῦ κομουνισμοῦ καὶ τῆς ἀμύνης τῆς Δημοκρατίας. Τὸ 1957 τιμήθηκε μὲ τὸ βραβεῖο τῆς Ἐλευθερίας (Prix de la Libertè) γιὰ τὸ ἔργο της «Ἐλευθερία στοὺς ἐλευθεροκτόνους;» («Libertè aud liberticides;») Ἡ Σ. Λαμπὶν εἰσηγήθηκε ἐπίσης τὸ θέμα «ἀγώνας ἐναντίον τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας» στὸ Ἀτλαντικὸ Συνέδριο τοῦ ΝΑΤΟ ποὺ συνῆλθε τὸ 1959 στὸ Λονδίνο. (1)

Ἡ διάσκεψις συνῆλθε μὲ φτωχὰ μέσα καὶ ὅλοι οἱ μετασχόντες κατέβαλαν οἱ ἴδιοι τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ καὶ τῆς διαμονῆς των. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἐσημείωσε μεγάλη ἐπι-

Ἴδε σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ συνεδρίου εἰς «Σοβιετολογίαν» ἀριθ. 2 τοῦ 1960, σελ. 38.

τυχία τόσο ἀπὸ πλευρᾶς ἀριθμοῦ τῶν μετασχόντων ὅσο καὶ ἀπὸ πλευρᾶς συμμετοχῆς ἐκλεκτῶν προσωπικοτήτων.

Συνολικῶς μετέσχαν περίπου 500 ἄτομα ἀπὸ διάφορες χῶρες τοῦ κόσμου: Γερμανία, 'Αγγλία, Βέλγιο, 'Ιταλία, 'Ολλανδία, Γαλλία, 'Ελβετία, ΗΠΑ, Φιλιππῖνες, Βιέτ-Νάμ, ἐλεύθερη Κίνα, Κογκὸ κλπ.

Στὴν συζήτησι μετέσχαν ὁ φιλελεύθερος ἄγγλος βουλευτὴς λόρδος Μπίρντβορντ, ὁ συντηρητικὸς ἄγγλος βουλευτὴς Ἄντονυ Κέρσαου, ὁ ἀμερικανὸς δημοκρατικὸς γερουσιαστὴς Ντόντ, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ κοινοβουλίου τῆς Δυτ. Γερμανίας δρ. Ρίσαρ Γιοῦγκερ, ὁ ἀμερικανὸς ρεμπουμπλικάνος γερουσιαστὴς Κῆτιγκ, οἱ ἰταλοὶ πρώην ὑπουργοὶ Πατσιάρντι καὶ Λομπάρντο, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς ἐθνοσυνελεύσεως τοῦ νοτίου Βιέτ-Νάμ, Τρουόγκ-Κόγκ-Κουού, ὁ ἱσπανὸς ἱστορικὸς καὶ κοινωνιολόγος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς 'Οξφόρδης, Σαλβαντὸρ ντὲ Ματαριάγκα, ὁ βέλγος σοσιαλιστὴς γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ΝΑΤΟ Πὼλ-'Ανρύ-Σπάακ, οἱ γάλλοι πολιτικοὶ Μωρὶς Σουτμάν, Λεὸν Μπουτμπιέν, Πὼλ Φλορέ, Ζὰκ Πιέτ, οἱ γάλλοι συγγραφεῖς Εὐγένιος Λυὸν καὶ Ντανὲιλ Λερνὲρ κ.ἄ.

Μηνύματα στὴ διάσκεψι ἔστειλαν ὁ γάλλος πρωθυπουργὸς Μ. Ντεμπρέ, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γερμανίας δρ. Κ. 'Αντενάουερ, ὁ γερμανὸς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν φὸν Μπρεντάνο καὶ πολλὲς ἄλλες προσωπικότητες.

Κύριος σκοπὸς τῆς διασκέψεως ἦταν νὰ δείξῃ σὲ ὅλο τὸν κόσμο ὅτι ἡ σοβιετικὴ ἀπειλὴ δὲν βρίσκεται τόσο στὸν κύνδινο μιᾶς ὑλικῆς ἐπιθέσεως, ποὺ εἶναι ἐλάχιστα πιθανὴ στὴν πυρηνική της μορφή, ὅσο στὸν μόνιμο πολιτικὸ πόλεμο ποὺ διεξάγουν τὰ Σοβιὲτ καὶ στὸν ὁποῖο ὥς τώρα δὲν ὠργανώθηκε μία ἀποτελεσματικὴ ἄμυνα.

Στὴν εἰσήγησί της πρὸς τὴν διάσκεψι, ἡ Σ. Λαμπὶν τόνισε: «'Η Δημοκρατία πεθαίνει ὄχι σὲ κάποιο πεδίον μάχης, ἀλλὰ μέσα στοὺς διαβρωμένους θεσμούς της, στὰ γεμάτα συνοδοιπόρους πανεπιστήμιά της, στὰ πολιτικοποιημένα συνδικάτα της, στὶς μετωπικὲς ὀργανώσεις, στὶς παρασυρμένες μᾶζες της, στοὺς ἀπατημένους διανοουμένους της, στοὺς τυφλωμένους ἡγέτας της.

Χάνει τὸν κόσμο τῶν οὐδετέρων καὶ ἀκόμη καὶ τὸν δικό της, ὄχι μπροστὰ στὶς ἐνέργειες μιᾶς ἀνωτέρας ὑλικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς ἐνέργειες μιᾶς τεραστίας συνωμοσίας ποὺ ἐργάζεται παντοῦ, στοὺς συνοικισμοὺς καὶ στὰ σαλόνια ,στὶς πόλεις καὶ στὴν ὕπαιθρο μὲ ὅλα τὰ μέσα, ὑποκινώντας ἢ ἀποκοιμίζοντας, κολακεύοντας ἢ συκοφαντώνας, προσηλυτίζοντας ἢ διαφθείροντας, ἀλλὰ πάντοτε ἐξαπατώντας.

'Η Δημοκρατία πεθαίνει γιατὶ δὲν προπαρασκευάζεται παρά γιὰ τὸν θερμοπυρηνικὸ πόλεμο, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ καὶ δὲν ἀπαντᾶ στὸν πολιτικὸ πόλεμο ποὺ τῆς ἔχουν ἐξαπολύσει ἀπὸ δεκαπέντε ἤδη χρόνια».

'Η διάσκεψις, ἀφοῦ ἄκουσε τὴν εἰσήγησι τῆς Σ. Λαμπὶν καὶ τὶς ὁμιλίες διαφόρων ἀντιπροσώπων, ψήφισε μία Διακήρυξι, μὲ τὴν ὁποία προτείνει τὴν δημιουργία ἑνὸς γενικοῦ ἐπιτελείου τοῦ ἐλευθέρου κόσμου γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τοῦ πολιτικοῦ πολέμου, τὴν δημιουργία ἑνὸς κινήματος «ἀποστόλων τῆς ἐλευθερίας» γιὰ νὰ δράσουν στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, καὶ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῶν τῶν ἀμυντικῶν ἐνεργειῶν μὲ τὴν ὀργάνωσι μιᾶς τεραστίας πολιτικῆς ἐκστρατείας ἐπιθετικοῦ χαρακτῆρος μὲ αἴτημα τὴν αὐτοδιάθεσι τῶν λαῶν ποὺ εἶναι ὑπόδουλοι στὴ σοβιετικὴ ἐξουσία.

Στὸ παρὸν τεῦχος μας δίνουμε ὁλόκληρο τὸ κείμενο τῆς εἰσηγήσεως τῆς Σ. Λαμπίν. Τὸ κείμενο αὐτό, ποὺ ἔχει τὸν δραματικὸ τίτλο «Εἶναι δώδεκα παρὰ πέντε ...» προορίζεται γιὰ πολιτικὸ ἐγχειρίδιο τοῦ ΝΑΤΟ καὶ ἐξεδόθη ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ Κογκρέσσο γιὰ τὴν ἐνημέρωσι τῶν μελῶν του καὶ ὅλων τῶν ἀμερικανῶν πολιτικῶν, διπλωματῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων καὶ ἀξιωματικῶν.

ΕΙΝΑΙ ΔΩΔΕΚΑ ΠΑΡΑ ΠΕΝΤΕ!

(Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ)

Ὑπὸ **Σ. ΛΑΜΠΙΝ**

«Τί συνέβη; Ἡ ἄγνοια, ἡ νωθρότης, ἡ μικροψυχία, ἡ συνεχὴς ἀστάθεια καὶ ἡ εὐπιστία τῶν Δυτικῶν κυβερνήσεων, ἐβοήθησαν τὴν Ρωσία νὰ πραγματοποιήση μὲ ἐπιτυχία ὅλους τοὺς σκοπούς της».

ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ

(Νιοὺ Γιὸρκ Τρίμπιουν, 19.4.1853)).

«Πολιτικὴ εἶναι ἀναίμακτος πόλεμος. Πόλεμος εἶναι αἱματηρὰ πολιτική».

ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ

Ἡ σημασία τοῦ θέματος

Στὴν Δύσι ἀκοῦμε συχνὰ τὸν κόσμο νὰ λέη τὸ ἑξῆς γιὰ αὐτὴ ἢ γιὰ ἐκείνη τὴν σοβιετικὴ ἐνέργεια: «Ὤ, εἶναι μόνο προπαγάνδα». Τὸ νὰ καθησυχάζουμε καὶ ἐνθαρρύνουμε ὅμως τοὺς ἑαυτούς μας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο, γιατὶ ὅταν ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ τοὺς σοβιετικοὺς ἀκριβῶς, ὅταν ἐμφανίζεται ἡ προπαγάνδα σημαίνει ὅτι τὰ πράγματα εἶναι σοβαρά.

Ἀπὸ πολλὲς ἀπόψεις μπορεῖ νὰ λεχθῆ ὅτι ἡ Δημοκρατία ἔχει εἰσαγάγει τὸν Δυτικὸ Κόσμο στὴν ἐποχὴ τῆς πολιτικότητος, στὴν ὁποία οἱ ἄρχοντες τῆς κοινῆς γνώμης καθορίζουν τὰ γεγονότα περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τῶν ἐργοστασίων καὶ τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων. Ἀλλὰ κατὰ κάποια περίεργη παραδοξολογία, αὐτὴ ἡ μεγάλης σημασίας ἀλλαγὴ ἔχει γίνει καλύτερα ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Δημοκρατίας παρὰ ἀπὸ τοὺς δημιουργούς της.

Μεγάλος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν δημοκρατικῶν πολιτικῶν ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐνεργοῦν ὅπως στὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ οἱ ὑπερισχύουσες δοξασίες μεταξὺ τοῦ λαοῦ ἐλάχιστα ἐπιδροῦσαν ἐπὶ τῆς ἐξουσίας καὶ ποὺ τὰ σπουδαιότερα θέματα ἀπεφασίζοντο στὰ ἀνακτοβούλια. Ἀλλὰ οἱ ὁλοκληρωτικοὶ ἔχουν καταλάβει ὅτι, ὅπου βασιλεύει ἡ δημοκρατία, δίδει μεγάλη βαρύτητα στὴν κοινὴ γνώμη. Νὰ γιατὶ αὐτοί, ἐνῶ καταπατοῦν τὴν κοινὴ γνώμη στὸν κόσμο τους, δὲν ἔχουν ἄλλο μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν κατακτήσουν στὸν κόσμο τῶν ἀντιπάλων τους, ἐνῶ οἱ δημοκρατίες ποὺ τὴν σέβονται, τὴν ἐγκαταλείπουν στὴν ἐχθρικὴ προπαγάνδα χωρὶς νὰ ἀντιδράσουν. Νὰ γιατὶ ὁ Μικογιὰν δὲν ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν ψυχρὴ ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκανε τὸ Σταίητ Ντηπάρτεμαν, ἐνῶ στὸ Waldorf Astoria, ἡ ὑποδοχὴ ἦταν θερμή. Ὅπως εἶναι ἑπόμενο, τὸ Σταίητ Ντηπάρτεμαν, ποὺ εἶναι δημοκρατικὸ ὄργανο, θὰ ἐνεργήση τελικὰ σύμφωνα μ' αὐτὸ ποὺ ζητοῦν στὸ Waldorf, δηλ. μὲ αὐτὸ ποὺ ζητεῖ ἡ κοινὴ γνώμη.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι, στὸν σημερινὸ ἀνταγωνισμὸ μεταξὺ τοῦ Ἐλευθέρου καὶ τοῦ Σοβιετικοῦ κόσμου, τὸ πολιτικὸ μέτωπο εἶναι τόσο ἀποφαστιστικῆς σημασίας, ὅσο καὶ τὸ στρατιωτικὸ μέτωπο. Τὸ κυριώτερο ὅπλο τοῦ πολιτικοῦ πολέμου εἶναι ἡ προπαγάνδα. Γι' αὐτὸ σήμερα ἡ μελέτη τῆς τεχνικῆς τῆς προπαγάνδας ἔχει καταστῆ τὸ κεντρικὸ θέμα γιὰ τὴν ὀργάνωσι μιᾶς ἐπιτυχοῦς ἀντιστάσεως τοῦ Ἐλευθέρου Κόσμου.

Ἄμεσος προσηλυτισμὸς καὶ ἔμμεσος προπαγάνδα

Ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς προπαγάνδας ἡ Δύσις διαπράττει ἕνα ἄλλο σοβαρὸ

σφάλμα, μὲ τὸ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ σοβαρότης τοῦ κινδύνου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δύναμι τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων. Ὅπως ὅλα τὰ πολιτικὰ συστήματα τῶν ὁποίων ἡ ἕλξις δὲν βασίζεται στὴν λογική, ἔτσι καὶ ὁ κομμουνιστικὸς ὁλοκληρωτισμὸς κινεῖται βασιζόμενος ὀλιγώτερο στὶς πεποιθήσεις τῶν μελῶν του καὶ ἀποδίδοντας μεγαλύτερη σημασία στὴν σύγχυσι τῶν ἀντιπάλων του. Τὰ Κ. Κ. εἶναι ἁπλῶς καὶ μόνο ἐμπρηστικοὶ δαυλοί, καὶ ἡ κυριώτερη προσπάθεια τοῦ Κρεμλίνου εἶναι νὰ ἀποπροσανατολίσῃ καὶ νὰ ἐξασθενήσῃ τοὺς ἀντιπάλους του, μὲ τὰ κατασκευάσματά του, τὰ Κ.Κ., ποὺ ἐμπηγνύει μεταξύ των. Αὐτὴ εἶναι ἡ κυριαρχοῦσα ἰδέα ποὺ συναντᾶται πίσω ἀπὸ τὶς δρῶσες μειοψηφίες καὶ τὴν ὁποία ὁ Μπολσεβικισμὸς ἐφαρμόζει τόσο στὴν θεωρία ὅσο καὶ στὴν πρᾶξι, ἀπὸ τότε ποὺ ὑπάρχει. Ἀνέκαθεν κέρδιζε δύναμι—ἀκόμη καὶ στὴν ΕΣΣΔ καὶ στὴν Κίνα — μὲ κόμματα ποὺ ἀποτελοῦσαν μειοψηφίες ἀλλὰ δροῦσαν σὲ κλυδωνιζόμενες, ἀμφιταλαντευόμενες καὶ ἀποπλανημένες κοινωνίες.

Ἐπιπλέον, ὁ σκοπὸς ἦταν ὄχι ἡ ἀνάπτυξις τοῦ κομμουνισμοῦ σὰν ἰδεολογίας, ἀλλὰ ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν διεθνῶν ἐπιδιώξεων τοῦ σοβιετικοῦ κράτους. Τοῦ λοιποῦ, εἶναι ἐπικίνδυνος χίμαιρα νὰ σκεφθοῦμε ὅτι μιὰ χώρα βρίσκεται σὲ ἀσφάλεια ἐπειδὴ τὸ Κ.Κ. της εἶναι ἀσθενὲς ἢ ἐπειδὴ οἱ φιλοσοβιετικὲς ἀπόψεις ἀντικρούονται πλήρως.

Ἡ παροῦσα μελέτη θὰ ἀφιερώσῃ συνεπῶς μόνο λίγο χῶρο γιὰ τὴν ἄμεση προπαγάνδα, τῆς ὁποίας ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ ἐπιστρατεύσῃ μέλη ἢ ψηφοφόρους γιὰ τὸ ἐπίσημο Κ.Κ. σὲ μιὰ δεδομένη χώρα. Θὰ ἀσχοληθοῦμε περισσότερο μὲ τὴν ἔμμεση προπαγάνδα ἢ μὲ τὴν μόλυνσι τοῦ νοῦ, ποὺ ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀτροφία στὶς ἀμυντικὲς ἀντιδράσεις τῶν μὴ κομμουνιστικῶν χωρῶν.

I. ΑΜΕΣΟΣ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ

Τὸ μέγεθος τῶν κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων

Μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Ν.Α.Τ.Ο., μόνον ἡ Γαλλία κὶ ἡ Ἰταλία ἔχουν μαζικὰ κομμουνιστικὰ κόμματα. Ἔξω ἀπὸ τὸν Ν.Α.Τ.Ο., τὰ κυριώτερα μαζικὰ Κ.Κ. εἶναι ἐκεῖνα τῆς Ἰνδονησίας, τῆς Ἰνδίας καὶ τῆς Φινλανδίας. Σὲ ἄλλες εἴκοσι περίπου χῶρες, ὅπως ἡ Ὁλλανδία, τὸ Βέλγιο, ἡ Σουηδία, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἀργεντινή, ἡ Παραγουάη, ἡ Χιλὴ καὶ μερικὰ κράτη τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, τὰ Κ.Κ. ἔχουν μεγάλο ἀριθμὸ μελῶν. Στὸν ὑπόλοιπο κόσμο τὰ Κ.Κ. εἶναι ἀνίσχυρα ἢ μετὰ βίας ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος αἱρέσεως, ὅπως στὴν Ἀγγλία καὶ στὶς Η.Π.Α. Τὸ σύνολο τῶν μελῶν τῶν Κ.Κ. σὲ ὅλες τὶς ἐλεύθερες χῶρες ὑπολογίζεται σὲ 6 ἑκατομμύρια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 3,5 ἑκατ. περιλαμβάνονται σὲ πέντε μαζικὰ κομμουνιστικὰ κόμματά, τὰ 2 ἑκατ. σὲ εἴκοσι λεγόμενα «μαχητικὰ μικρὰ κόμματα» καὶ τὸ ὑπόλοιπο μισὸ ἑκατομμύριο εἶναι διασκορπισμένο σὲ μικροσκοπικὲς κομμουνιστικὲς ὁμάδες. Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ κόμματος, δὲν ὑπάρχει καμμία χῶρα στὸν κόσμο χωρὶς τὸ νόμιμο ἢ παράνομο Κ.Κ. της.

Εἴτε ἰσχυρὰ εἴτε ἀσθενῆ εἶναι τὰ Κ.Κ., χαρακτηρίζονται παντοῦ ἀπὸ τὰ ἑπόμενα κοινὰ εἰδικὰ χαρακτηριστικά τους :

1. Ἐλέγχονται αὐστηρῶς ἀπὸ τὸ Κρεμλῖνο, τοῦ ὁποίου ἐκτελοῦν τυφλῶς τὶς διαταγές, ὁποιουσδήποτε ἑλιγμοὺς ἢ ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις καὶ ἂν σημαίνουν γι' αὐτά.

2. Δὲν εἶναι ὠργανωμένα σὰν κόμματα, ἀλλὰ σὰν ὁλοκληρωτικὰ κράτη. Εἶναι φανατικά, μονολιθικὰ καὶ μισαλλόδοξα. Ἡ ἡγεσία τους κυβερνᾷ καὶ μεταχειρίζεται τὰ μέλη ποὺ ἀποτελοῦν τὴν βάσι τοῦ κόμματος, σὰν μιὰ ἁπλῆ δύναμι κρούσεως. Ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ φασιστικὰ κόμματα δὲν ἦσαν παρὰ ἁπλὲς λέσχες ἐρασιτεχνῶν, σὲ σύγκρισι μὲ τὰ στρατικοποιημένα κομμουνιστικὰ κόμματα.

3. Ὁ μηχανισμός τους, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ μέλη τους, εἶναι κατὰ 50 ἕως 100 φορὲς καλύτερα ἐξωπλισμένος μὲ ὑλικὸ καὶ μέσα προπαγάνδας, παρὰ ὁποιοδήποτε ἄλλο κόμμα. Ἔτσι ἕνα Κ.Κ. διαθέτει κατὰ μέσον ὅρο ἕνα μόνιμο (ἔμμισθο καὶ ἐνεργῶς δρῶν) στέλεχος γιὰ κάθε 25 ὡς 50 μέλη, ἐνῶ τὰ ἄλλα κόμματα (ἀστικά,

σοσιαλιστικὰ κ.λ.π.) διαθέτουν συνήθως ἕνα ἔμμισθο στέλεχος γιὰ κάθε 1000 ἢ 5000 μέλη. Τὸ ἔντυπο ὑλικὸ ποὺ κυκλοφορεῖ—ἐφημερίδες, περιοδικά, φυλλάδια, προκηρύξεις, ἀφίσες, τοπικὰ δελτία, βιβλία—εἶναι ἐπίσης 100 φορὲς μεγαλύτερο γιὰ κάθε μέλος, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν παρόμοια δραστηριότητα ὁποιουδήποτε ἄλλου κόμματος, ὁσονδήποτε πλούσιο καὶ ἂν εἶναι αὐτό. Ἡ ἴδια ἀναλογία ἰσχύει καὶ γιὰ ἐκθέσεις, δελτάρια, καὶ ἄλλα ἔντυπα καὶ μία ἀκόμη μεγαλύτερη ἀναλογία ἰσχύει γιὰ ὠργανωμένες ὁμάδες μελέτης, κομματικὲς σχολές, πολιτικὲς συγκεντρώσεις, κοινωνικὲς ὀργανώσεις κλπ.

Ἡ ἔκτασις τοῦ μηχανισμοῦ ποὺ τίθεται σὲ κίνησι μὲ τὸν «ἄμεσο προσηλυτισμὸ» τοῦ κομμουνισμοῦ σὲ ὅλο τὸν δυτικὸ κόσμο, συνάγεται ἀπὸ τοὺς ἑπόμενους ἀριθμούς: 150.000 μόνιμοι προπαγανδισταὶ (ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀμίσθους) καὶ 500 ἑκατ. δολλάρια δαπάνες τὸ χρόνο.

Ἐπαγγελματίαι προπαγανδισταί: Οἱ μόνιμοι

Τὸ σύστημα τῶν μονίμων προπαγανδιστῶν, μιὰ παραφυάδα τῶν «ἐπαγγελματιῶν ἐπαναστατῶν» τοῦ Λένιν, καθορίζει τὴν δύναμι τῶν Κ.Κ. πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅσο τὴν καθορίζουν τὰ μέλη ἢ οἱ ψηφοφόροι των. Γιὰ τὴν ἐργασία τοῦ ἐπαγγελματία ἀγκιτάτορα τὸ κόμμα, κατὰ προτίμησιν στρατολογεῖ ἄτομα ταπεινῆς καταγωγῆς ἢ χωρὶς κοινωνικοὺς δεσμούς, ποὺ θὰ ὀφείλουν τὴν ἄνοδό τους μόνο στὸ κόμμα καὶ θὰ αἰσθάνονται χαμένοι ἔξω ἀπὸ αὐτό. Αὐτοὺς τοὺς ἐκπαιδεύει σὲ εἰδικὲς σχολές, ὅπου λειτουργοῦν πλήρεις κλάδοι διδασκαλίας γιὰ τὴν κατάρτισι προπαγανδιστῶν εἰδικευμένων στοὺς διαφορετικοὺς τομεῖς. Ἔτσι τὸ Κ.Κ. διαθέτει στοιχειώδεις σχολὲς διδασκαλίας τοῦ Λενινισμοῦ καὶ ἀνώτερα ἰνστιτοῦτα καὶ σχολὲς γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι ἐπαγγελματιῶν προπαγανδιστῶν προοριζομένων γιὰ τὴν ὕπαιθρο, γιὰ τὶς πόλεις, ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Σ' αὐτὲς τὶς σχολές, οἱ μέλλοντες προπαγανδισταὶ πρέπει πρῶτα νὰ χάσουν τὴν προσωπικότητά τους καὶ κατόπιν νὰ ἀποκτήσουν μιὰ νέα προσωπικότητα, πλασμένην μὲ μιὰ αὐστηρὴ κομμουνιστικὴ ὀρθοδοξία, ὥστε νὰ γίνουν τυφλὰ ὄργανα στὰ χέρια τῶν ἡγετῶν τους. Τὰ ὄργανα αὐτὰ κατέχουν τὴν τεχνικὴ τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς ἀγκιτάτσιας. Τὸ κόμμα τοὺς διδάσκει νὰ ἀγαποῦν τοὺς πειθαρχικοὺς ἐκτελεστὰς περισσότερο ἀπὸ ἐκείνους ποὺ σκέπτονται, τὴν δύναμι περισσότερο ἀπὸ τὸ χρῆμα καὶ τὴν δύναμι τῶν παρασκηνίων περισσότερο ἀπὸ τὴν φανερὴ δύναμι. Τοῦτο ἐπιτρέπει στὸ κόμμα νὰ περιορίζῃ τὴν δραστηριότητα τῶν μονίμων προπαγανδιστῶν σὲ ἀνώνυμες ἐργασίες, νὰ τοὺς πληρώνῃ σχετικῶς λίγα καὶ νὰ τοὺς ἀναθέτῃ ὁποιοδήποτε καθῆκον. Εἶναι εὔκολο λοιπὸν νὰ καταλάβουμε πόσα πλεονεκτήματα παρουσιάζουν γιὰ τοὺς σοβιετικοὺς οἱ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐκπαιδευμένοι προπαγανδισταί, συγκρινόμενοι πρὸς ἐκείνους τῶν ἀστικῶν δημοκρατικῶν κομμάτων, ποὺ ἐκτιμοῦν καὶ ὑπολογίζουν τὴν οἰκονομικὴ ἄνεσι ἢ τὴν ἀφηρημένη θεωρία.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ προσεκτικῶς ἐκπαιδευμένα καὶ σταθερῶς ἐλεγχόμενα στελέχη—ἀντίστοιχα τῶν «πεπαιδευμένων» τοῦ Τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν—εἶναι οἱ κυριώτεροι κινητῆρες τῆς προπαγάνδας καὶ τῆς ζωῆς τῶν Κ.Κ. Σὲ κάθε χώρα τοῦ κόσμου ὑπάρχουν ἀπὸ αὐτοὺς ἀρκετοί, ἂν ὄχι γιὰ μαζικὴ δράσι, τοὐλάχιστον γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν ζωτικὴ μηχανὴ τῆς δημοσίας ζωῆς σὲ περίπτωσι μιᾶς κρίσεως. Αὐτὴ ἡ ἱκανότης νὰ διαθέτουν τὸ ἀναγκαῖο προσωπικὸ γιὰ ἕνα πραξικόπημα σὲ ὁποιαδήποτε στιγμή, κάνει τὰ Κ.Κ., ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι μικρά, ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνα. Ἕνα τέτοιο παράδειγμα, ἦταν ἡ Γουατεμάλα ὅπου οἱ κομμουνισταὶ κατέλαβαν τὴν ἐξουσία μέσω τρίτων κομμάτων, ἐνῶ τὰ μέλη τοῦ Κ.Κ. ἦσαν μόνον γύρω στὰ χίλια ἄτομα.

Τὰ μέλη τῶν Κ.Κ. ὑπόκεινται σὲ συστηματικὴ ἐκμετάλλευσι, ἀπογοητεύονται καὶ ἐκφοβίζονται.

Ὅταν ἕνα ἄτομο αἰχμαλωτισθῇ ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸ μέσω τῆς δημαγωγίας καὶ τοῦ μύθου (ἡ «ἐπανάστασις», ὁ σο-

βιετικὸς «παράδεισος», ἡ «ἀπελευθέρωσις τῶν ἐργατῶν», τὰ «αἰτήματα τῶν ἐργαζομένων» κ.λ.π.,) τότε κρατεῖται ἐκεῖ μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ἀντιποίνων στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ ἀποσκιρτοῦσε. Τὰ ἀντίποινα εἶναι κυρώσεις εἴτε ἠθικὲς (συκοφαντία, ἀπομόνωσις), εἴτε ὑλικὲς (σωματικὴ βλάβη, οἰκονομικὸ μποϋκοτάζ). Ὁ βασικὸς κανὼν ποὺ ἐφαρμόζεται εἶναι : προσέλκυσις διὰ τῆς τοξινώσεως καὶ διατήρησις διὰ τοῦ φόβου. Τὸ σπουδαιότερο, γιὰ τὸ Κ.Κ. εἶναι νὰ ἀφαιρέση ἀπὸ τὰ μέλη του τὴν ἐλεύθερη θέλησι, πρᾶγμα ποὺ κάνει τὸ Κ.Κ. νὰ εἶναι τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἕνα κόμμα. Γιατὶ ὁ ρόλος τῶν δημοκρατικῶν κομμάτων εἶναι νὰ διαπαιδαγωγοῦν τοὺς πολίτες μέσω τῆς ἐλευθέρας συζητήσεως. Μὲ τοὺς κομμουνιστάς, τὸ κόμμα μεταβάλλεται σὲ μιὰ φυλακὴ τῶν ἰδεῶν.

Συνοψίζοντας, πρέπει νὰ λεχθῆ, ὅτι μὲ τὴν ὁλοκληρωτικὴ μορφὴ τῆς ἐσωτερικῆς των ζωῆς, μὲ τὸν τεράστιο ὄγκο τῶν ὑλικῶν μέσων ποὺ διαθέτουν καὶ μὲ τὴν ἄνευ ὅρων ὑποταγὴ των στὸ Κρεμλῖνο, τὰ Κ.Κ. δὲν ἀποτελοῦν πολιτικὰ κόμματα μὲ τὴν συνήθη ἔννοια τοῦ ὅρου, ἀλλὰ ἐξωτερικὲς διακλαδώσεις τῆς σοβιετικῆς κρατικῆς μηχανῆς. Ἔτσι τὰ Κ.Κ. σφετερίζονται ἐκεῖνα τὰ δικαιώματα τῶν μελῶν τους, ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ ἀπολαύσουν τὰ ἀγαθὰ ποὺ τοὺς προσφέρει ἡ Δημοκρατία, ὅπως εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς γνώμης.

II. ΕΜΜΕΣΟΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΜΕΤΑΞΥ ΜΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

Τεχνικὰ μέσα

Σ' αὐτὸν τὸν τομέα πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ προπαγάνδα δὲν ἐπιδιώκει νὰ ἐπιστρατεύση μέλη γιὰ τὸ Κ.Κ., ἀλλὰ μὲ τὴν ἁπλὴ διασπορὰ καὶ καλλιέργεια ὡρισμένων ἀπόψεων ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ ἐξυπηρετήση τὴν ἐξωτερικὴ σοβιετικὴ πολιτική.

Μιὰ πινακοθήκη τῶν συνοδοιπόρων τοῦ κομμουνισμοῦ

Ὁ μπολσεβικισμὸς εἶχε καὶ ἔχει πάντοτε ἰδιαίτερη ἀδυναμία γιὰ τὴν κρυφὴ ἐργασία καὶ γιὰ νὰ ἀσκήση ἢ νὰ αὐξήση τὴν ἐπιρροή του ἐχρησιμοποίησε καὶ χρησιμοποιεῖ ἐπικουρικὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα δὲν παραδέχονται ὅτι ἀνήκουν στὶς τάξεις του. Τοῦτο εἶναι ἕνα δυσάρεστο φαινόμενο γιὰ τοὺς δημοκρατικούς, γιατὶ θὰ προτιμοῦσαν νὰ ἐπιλύσουν τὶς πολιτικὲς διαφορὲς μόνον ἐπὶ τῇ βάσει φανερὰ διακηρυγμένων ἰδεῶν καὶ τοποθετήσεων. Ἀλλὰ θὰ ἦταν πολὺ περισσότερο δυσάρεστο, θὰ ἦταν καταστρεπτικό, ἐὰν οἱ δημοκρατικοί, περιφρονώντας τὶς κρυφὲς συνεργασίες, ἔκλειναν τὰ μάτια τους καὶ τὶς ἀγνοοῦσαν. Πρέπει νὰ βλέπουμε τὸν κόσμο ὅπως τὸν διαμορφώνει ἡ Μόσχα καὶ ὄχι ὅπως θὰ τὸν θέλαμε νὰ εἶναι. Καὶ ὁ κόσμος αὐτὸς δυστυχῶς περιλαμβάνει καὶ τοὺς λεγόμενους συνοδοιπόρους.

Ἡ πινακοθήκη τῶν συνοδοιπόρων τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας περιλαμβάνει ἀπειραρίθμως ποικιλόμορφα εἴδη, καθήκοντα καὶ μεθόδους. Στὴν μιὰ ἄκρη βρίσκουμε τὸν κοινὸ μισθωτὸ πράκτορα· στὴν ἄλλη ἄκρη τὸν φίλο, ποὺ θὰ ἐνεργήση μόνο κατόπιν διακριτικῆς παρακλήσεως καὶ σύμφωνα πρὸς τὶς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς του, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ἡ συνείδησις ἔχει καταλλήλως ἐπηρεασθῆ. Μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων συναντοῦμε ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τῶν κρυφοκομμουνιστῶν καὶ τῶν συνοδοιπόρων, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἐξαπατημένων, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἀλυσσοδεμένων μὲ ἀπειράριθμα δεσμά, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ χρῆμα καὶ φθάνουν ὥς τὸ συναίσθημα, τὴν φιλοδοξία, τὴν δειλία, τὸ σνομπισμό, τὴν εἰλικρίνεια, τὸ ἐπαγγελματικὸ συμφέρον, κ.λ.π. Μερικοὶ διαδίδουν ψεύδη στὸ ἐξωτερικό, ἐξυμνοῦντες τὸ σοβιετικὸ καθεστώς· ἄλλοι προκαταλαμβάνουν τὴν ἀλήθεια γιὰ τὰ ἐγκλήματά του. Μερικοὶ λένε «ναί», ἐνῶ ἄλλοι ἀρθρώνουν ἕνα σβυσμένο «ἀλλά».

Ἡ πανωλεθρία ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν αὐτοὶ οἱ καλυμμένοι «βοηθητικοὶ» τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας ἐκφράζεται μὲ τὴν περίπτωσι τοῦ Προέδρου Μπένες, ποὺ ἄφισε τὸν ἑαυτό του νὰ ἐξαπατηθῆ ἀπὸ αὐτούς. Ὅταν κατάλαβε ὅτι εἶχε ἐξαπατηθῆ, ἡ χώρα του, ἡ Τσεχο-

σλοβακία, εἶχε ἤδη ἀλυσσοδεθῆ καὶ ἐκεῖνος πέθανε ἀπὸ τὴν θλίψη του. Μετὰ τὸν θάνατό του ἀπεκαλύφθη ὅτι τὸ περιβάλλον του περιλάμβανε κρυφοκομμουνιστὰς ποὺ παρίσταναν τὰ «φωτεινὰ μυαλὰ» καὶ οἱ ὁποῖοι διοχέτευαν θέσεις εὐνοϊκὲς γιὰ τὸ Κρεμλῖνο καὶ κατώρθωσαν τελικὰ νὰ γίνουν οἱ πνευματικοὶ καὶ ἠθικοὶ καθοδηγηταί του. Πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι στὰ δημοκρατικὰ καθεστῶτα, ὅπου ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ φήμη κερδίζονται μέσω τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν γνωμῶν, μιὰ ὡρισμένη φρασεολογία «τῆς μόδας», μιὰ «πρωτοπορειακὴ» στάσις, μπορεῖ τελικὰ νὰ διαπλάση τὶς πολιτικὲς θέσεις ἀκόμη καὶ τῶν πλέον ὑπευθύνων ἀνθρώπων. «Φωτεινὰ μυαλά», ποὺ μοναδικὸ ἔργο στὴν ζωή τους ἔχουν νὰ «εὐλογοῦν» τὶς μεγάλες δημοκρατικὲς ἀρχές, ὑπῆρχαν ἐπίσης καὶ στὸ περιβάλλον τῶν Προέδρων Ἑρριὼ καὶ Ροῦζβελτ.

Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ ἀρνηθοῦμε ὅτι ὅλα τὰ κόμματα δοκιμάζουν νὰ προσελκύσουν «μεγάλους φίλους». Ἀλλὰ οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν χρησιμοποιήσει αὐτὴ τὴν μέδοθο ἐπιστρατεύσεως φίλων σὲ ἀπεριόριστη ἔκτασι καὶ τὴν μετέβαλαν σὲ ἕνα κυριολεκτικα νέο φαινόμενο τῆς πολιτικῆς—νέο ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἔκτασί του, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ στὸν μυστικό του χαρακτῆρα. Δὲν ὑπάρχει δημοκρατικὸ κόμμα πού, γιὰ νὰ προσελκύση συμπάθειες, χρησιμοποιῆ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἀπαρνοῦνται ἐπισήμως ἐκεῖνα ποὺ ἐπιδιώκει τὸ κόμμα τους. Μόνο τὸ Κ.Κ. ἐργάζεται πίσω ἀπὸ ἕνα τέτοιο προσωπεῖο. Οἱ ἀποδείξεις προέρχονται ἀπὸ ἀπογοητευμένους κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι, ἐγκαταλείποντας τὸ Κ.Κ., ἀποκαλύπτουν ὅτι τὸν καιρὸ ποὺ ἦσαν ὅλο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ Κ.Κ., τὸ τελευταῖο τοὺς ἠρνεῖτο τὴν κομματικὴ ταυτότητα, γιὰ νὰ μποροῦν σὰν «ἐξωκομματικοὶ» νὰ ἐξυπηρετοῦν καλύτερα τὴν σοβιετικὴ προπαγάνδα. Ἔτσι χωρὶς νὰ ἀνήκουν ἐπισήμως στὸ Κ.Κ., χωρὶς νὰ γίνωνται γνωστοὶ ὡς κομμουνισταί, ἀνέπτυσσαν μὲ πλήρη ἀνεξαρτησία τὴν κρυφὴ κομμουνιστική τους δραστηριότητα.

Πῶς μποροῦν νὰ ἀναγνωρισθοῦν οἱ συνοδοιπόροι τῆς Σοβιετικῆς προπαγάνδας

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ σοβιετικὴ προπαγάνδα χρησιμοποιεῖ συνοδοιπόρους, καθιστᾶ ἀναγκαία τὴν ἐξεύρεσι ἑνὸς τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον νὰ τοὺς ἀναγνωρίζουμε, γιατὶ οἱ συνοδοιπόροι δροῦν κρυφὰ καὶ ποικιλόμορφα. Δύο χαρακτηριστικὰ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ τοὺς διακρίνουμε καὶ νὰ τοὺς ἀναγνωρίζουμε: Πρῶτον, ὁ συνοδοιπόρος ὑποστηρίζει πάντοτε ὅλες τὶς προπαγανδιζόμενες ἀπὸ τοὺς σοβιετικοὺς θέσεις σχετικῶς μὲ τὶς διεθνεῖς ὑποθέσεις καὶ συμφωνεῖ πάντοτε μὲ ὅλες τὶς ἀλλαγὲς ποὺ ἐπιφέρουν σ' αὐτὲς τὶς θέσεις τους οἱ ἴδιοι οἱ σοβιετικοί. Δεύτερον, ὁ συνοδοιπόρος, ἔχει τὴν τάσι νὰ ἐκθειάζη συστηματικῶς τὸ σοβιετικὸ καθεστώς, καθὼς καὶ τὰ καθεστῶτα τῶν δορυφόρων, ἐνῶ κατηγορεῖ καὶ δυσφημεῖ συστηματικῶς τὰ δυτικὰ καθεστῶτα.

Παραθέτουμε ἕνα κατάλογο τῶν θέσεων ποὺ ὑπεστήριξαν οἱ συνοδοιπόροι ἐπάνω σὲ ζητήματα τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς:

—Ἐναντίον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος καὶ ἰδίως ἐναντίον τῆς δημιουργίας ἑνὸς εὐρωπαϊκοῦ στρατοῦ.

—Ὑπὲρ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν ἀμερικανικῶν στρατευμάτων ἀπὸ τὴν Εὐρώπη.

—Ἐναντίον τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. καὶ τοῦ Σ.Ε.Α.Τ.Ο.

—Ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος τοῦ βέτο στὸν Ο.Η.Ε.

—Ὑπὲρ τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Βερολίνου ἀπὸ τοὺς δυτικοὺς καὶ τῆς οὐδετεροποιήσεςω τῆς Γερμανίας.

—Ἐναντίον τῆς Ὁμοσπόνδου Γερμανίας τῆς Μπὸν καὶ χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἀντενάουερ σὰν «ρεβανσιστοῦ».

—Ὑπὲρ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν κυβερνήσεων τῆς ἀνατ. Γερμανίας καὶ τοῦ Πεκίνου.

—Ὑπὲρ τῆς διακοπῆς τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν καὶ τοῦ ἀφοπλισμοῦ χωρὶς τὴν ἐξασφάλισι ἑνὸς συστήματος ἐλέγχου.

—Ἐναντίον τῆς ἐγκαταστάσεως πυραυλικῶν βάσεων στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη ὄχι ὅμως καὶ ἐναντίον τῶν σοβιετικῶν πυραυλικῶν βάσεων.

—Ἐναντίον τῶν «διεφθαρμένων δικτατόρων» Τσάνγκ—Κάϊ—Σέκ, Νγκὸ Ντὶν Ντιέμ, καὶ Σῆγκμαν Ρῆ, ἀλλὰ ὑπὲρ τῶν ἀντιαμερικανῶν δικτατόρων τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, Περόν, Βάργκας καὶ Κάστρο.

—Ὑπὲρ τῆς παραδόσεως τῶν νήσων Κεμόϋ καὶ Μαντσοὺ στὸ Πεκῖνο.

—Ἐναντίον τῆς γαλλοβρεττανικῆς ἐπεμβάσεως στὸ Σουέζ, ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς σοβιετικῆς ἐπεμβάσεως στὴν Οὐγγαρία.

—Ἐναντίον τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλὰ ὑπὲρ τοῦ ἀραβικοῦ ἐθνικισμοῦ.

—Ἐναντίον τῆς Γαλλίας διὰ τὸ ἀλγερινὸν καὶ ὑπὲρ τοῦ Μετώπου Ἐθνικῆς Ἀπελευθερώσεως τῆς Ἀλγερίας, ἀλλὰ προκειμένου γιὰ τὸ μυσουλμανικὸ Καζμὶρ ὑπὲρ τῆς Ἰνδίας καὶ κατὰ τοῦ Πακιστάν, καὶ προκειμένου γιὰ τὸ Θιβὲτ ὑπὲρ τῆς Κίνας.

—Ὑπὲρ τῶν Λουμουμπικῶν καὶ ἐναντίον τῶν λοιπῶν ἡγετῶν τοῦ Κογκὸ (Τσομπέ, Μομπούτου, Καζαβούμπου κ.ἄ.).

—Ὑπὲρ μιᾶς διασκέψεως κορυφῆς πάσῃ θυσίᾳ καὶ μετὰ ὑπὲρ τοῦ τορπιλλισμοῦ τῆς διασκέψεως ἀπὸ τὸν Χρουστσώφ.

—Ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, χωρὶς ὅμως τὴν ἀνεξαρτησία τῶν καταδυναστευομένων ὑπὸ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

—Ὑπὲρ τῶν «πνευματικῶν ἀνταλλαγῶν», ἀλλὰ χωρὶς κατάργησι τῆς λογοκρισίας τῶν βιβλίων καὶ τὴν παρεμβολὴ ραδιοφωνικῶν παρασίτων ἐκ μέρους τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.

—Ἐναντίον τῆς διενεργείας ἐκλογῶν στὴ Γερμανία ὑπὸ διεθνῆ ἔλεγχο, ἀλλὰ ὑπὲρ ἐκλογῶν στὸ Βιετνὰμ ὑπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν ὑφισταμένων κυβερνήσεων, μία τῶν ὁποίων εἶναι κομμουνιστική.

—Ἐπίθεσις κατὰ τοῦ «ἰμπεριαλιστικοῦ δολλαρίου» σ' ὅλον τὸν κόσμο, ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς βοηθείας τοῦ «ρουβλίου».

—Ἐναντίον τῶν ἀμερικανικῶν βάσεων στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀσία, ἀλλὰ ὑπὲρ τῶν σοβιετικῶν βάσεων στὶς χῶρες τῆς Ἀν. Εὐρώπης καὶ τῶν Κ.Κ. ποὺ ἀποτελοῦν σοβιετικὲς βάσεις προωθημένες στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἄλλων χωρῶν.

Εἶναι φανερὸ ὅτι κάθε ἀνεξάρτητο μυαλὸ μπορεῖ ὀρθὰ ἢ ἐσφαλμένα νὰ συμπέσῃ μὲ τὶς σοβιετικὲς ἀπόψεις στὸ ἕνα ἢ στὸ ἄλλο ζήτημα. Εἶναι ὅμως ἀδύνατον νὰ βρίσκεται σὲ συστηματικὴ καὶ συγχρονισμένη συμφωνία μὲ ὅλες τὶς θέσεις ποὺ υἱοθετεῖ ἑκάστοτε τὸ Κρεμλῖνο. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν σταθερὴ συμφωνία μποροῦν νὰ ἀναγνωρισθοῦν οἱ συνοδοιπόροι.

Ἡ διείσδυσις

Ὁ γενικὸς ὅρος «διείσδυσις» μπορεῖ νὰ καλύψῃ ὅλο τὸ σύστημα τῶν παρανόμων καὶ μυστικῶν μέσων ποὺ καθιστοῦν δυνατὴ τὴν διοχέτευσι ἀπόψεων εὐνοϊκῶν γιὰ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. σὲ ὅλα τὰ ζωτικὰ κύτταρα τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Τὸ σύστημα αὐτὸ ἔχει δεσμοὺς μὲ τὴν δραστηριότητα τῶν κομμουνιστῶν κατασκόπων οἱ ὁποῖοι μεταβιβάζουν στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. πληροφορίες ποικίλου περιεχομένου. Πάντως δὲν θὰ ἐξετάσουμε ἐδῶ τὴν δραστηριότητα τῶν κομμουνιστῶν κατασκόπων καὶ θὰ περιορίσουμε τὶς παρατηρήσεις μας στὴν πολιτικὴ διείσδυσι ποὺ πραγματοποιεῖται μὲ τὴν διάδοσι τῶν φιλοσοβιετικῶν ἀπόψεων.

Ὁ μηχανισμὸς εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος. Ἕνας ἢ περισσότεροι συνοδοιπόροι τοποθετοῦνται στὴν ὀργάνωσι ποὺ πρόκειται νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενο τῆς διεισδύσεως ἢ τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἐπιδιώκεται νὰ κατακτηθοῦν. Οἱ τοποθετηθέντες συνοδοιπόροι διατηροῦν στενὲς ἐπαφὲς μὲ ἄλλους, ἐκτὸς τῆς ὀργανώσεως συνοδοιπόρους καὶ οἱ τελευταῖοι μὲ τὴ σειρά τους ἐλέγχονται ἀπὸ γνησίους κρυπτοκομμουνιστὰς πράκτορας.

Ἡ ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν διαφόρων συνοδοιπόρων γίνεται σὲ διάφορες λέσχες, σαλόνια, καφενεῖα, ἀκόμη καὶ σὲ ἐκκλησιαστικοὺς συλλόγους γιὰ νέους. Ἡ φιλοκομμουνιστικὴ προπαγάνδα περνῶσα μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ αὐλάκια προσαρμόζεται καταλλήλως, ὥστε νὰ ἀκολουθῆ τὴν κοίτη τους. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν καμμία κοινωνική, πολιτικὴ ἢ θρησκευτικὴ ὀργάνωσις ὅπου νὰ μὴ μποροῦν νὰ εἰσέλθουν διαλεκτικὰ μεταμορφωμένα τὰ στοιχεῖα ποὺ

ἐξυπηρετοῦν τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τοῦ Κρεμλίνου, πολὺ περισσότερο ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει καμμία ἀνάγκη νὰ σεβασθοῦν τὴν κομμουνιστικὴ ἰδεολογία τὴν ὁποία δὲν χρειάζεται οὔτε κἂν νὰ ἀναφέρουν.

Αἱ μέθοδοι ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν διοχέτευσι τῶν σοβιετικῶν ἀπόψεων θὰ ἐξετασθοῦν λεπτομερῶς παρακάτω, στὸ κεφάλαιο «περὶ ψυχολογικῶν καὶ λογομαχικῶν μέσων τῆς προπαγάνδας». Τὰ κυριώτερα ὄργανα ποὺ ἀποτελοῦν ἀντικείμενο διεισδύσεως εἶναι : ὁ τύπος, τὰ πρακτορεῖα εἰδήσεων, τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα, οἱ ἐκκλησίες, τὸ ραδιόφωνο, ἡ τηλεόρασις, τὰ συνδικάτα κ.λ.π.

α) Ὁ τύπος

Πολὺ λίγα ὄργανα τοῦ τύπου σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ «ἀστικὰ» ἔχουν κατορθώσει νὰ ἀποφύγουν τὴν διείσδυσι τῶν σοβιετικῶν πρακτόρων. Οἱ συνοδοιπόροι αὐτοί, ἔχουν σὰν κύριο ἔργο τους νὰ παραπλανοῦν ἢ ἀκόμη καὶ νὰ διαφθείρουν τὸν ἐκδότη, καὶ ἂν τοῦτο εἶναι δύσκολο, τὸν ἀρχισυντάκτη ἢ τοὺς ρεπόρτερς, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐκδότου. Οἱ γενικὲς ἔννοιες ὅπως «αὐτὴ ἡ ἐφημερίδα εἶναι συντηρητικὴ» ἢ «δεξιὰ» δὲν εἶναι πιὰ καθόλου ἀρκετὲς γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ καθορίσουμε τὴν πολιτικὴ ποὺ ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ ἀκολουθεῖ ἔναντι τῆς Μόσχας. Κάποτε καὶ οἱ ἴδιοι οἱ διευθυνταὶ δὲν ξέρουν ὅτι ἡ ἐφημερίδα τους εἶναι διαβρωμένη.

Οἱ περιοχὲς τοῦ τύπου, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενο τῆς μεγαλυτέρας διεισδύσεως εἶναι οἱ στῆλες οἱ ἀφιερωμένες στὰ διεθνῆ γεγονότα καὶ στὴν κριτικὴ τῶν βιβλίων καὶ τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν. Ὁ προπαγανδιστικὸς ρόλος τῶν κριτικῶν εἶναι σημαντικός,γιατὶ ἡ γνώμη των κάνει πολλοὺς ἀναγνῶστες νὰ διαβάζουν βιβλία ἢ νὰ βλέπουν ἔργα ποὺ ὑποστηρίζουν τὴν σοβιετικὴ γραμμὴ καὶ ἀγνοοῦν τὰ ἀντίθετα βιβλία καὶ ἔργα.

Μία ἄλλη μέθοδος ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ σοβιετικοὶ γιὰ νὰ ἐπηρεάζουν τὸν τύπο στὶς ἐλεύθερες χῶρες εἶναι ἡ «μαζικὴ ἀποστολὴ ἐπιστολῶν». Οἱ συνοδοιπόροι διαβεβαιώνοντας ὅτι εἶναι «πιστοὶ ἀναγνῶσται», γράφουν δωδεκάδες ὑβριστικῶν ἐπιστολῶν ὅταν ἡ ἐφημερίδα δημοσιεύει κάτι τὸ πολὺ ἀντικομμουνιστικό, καὶ ἐπαινετικὲς ἐπιστολὲς γιὰ κάθε παραχώρησι τῆς ἐφημερίδος πρὸς τὴν γραμμὴ τῆς Μόσχας.

Καὶ καθὼς τίποτα ἀνάλογο δὲν εἶναι ὠργανωμένο ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, αὐτὴ ἡ κατ' ἐντολὴν ἐπιστολογραφία ἀσκεῖ μιὰ κάθε ἄλλο παρὰ ἀμελητέα ἐπίδρασι ἐπάνω στὴν πολιτικὴ τῶν ἐφημερίδων, ποὺ ἐντίμως πιστεύουν ὅτι «πρέπει νὰ συμβαδίζουν μὲ τοὺς ἀναγνῶστες των».

β) Τὰ πρακτορεῖα εἰδήσεων

Τὰ πρακτορεῖα εἰδήσεων ἀποτελοῦν ἀντικείμενο ἀρκετὰ εἰδικῶν προσπαθειῶν διεισδύσεως. Οἱ ξένοι ἀνταποκριταὶ τῶν πρακτορείων παρουσιάζουν τὸν εὐκολώτερο στόχο γι' αὐτὸν τὸν σκοπό, γιατὶ ἀποξενώνονται ἀπὸ τὸ ἐθνικό τους περιβάλλον καὶ κατὰ πολὺ φυσικὸ τρόπο ἀναζητοῦν ἐπαφὲς μὲ διπλωμάτες, ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ μέσον ὅρο σήμερα, παντοῦ, τὸ ἕνα τρίτο ἀνήκει στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες καὶ τὸ ἄλλο τρίτο στὶς «οὐδέτερες» χῶρες, ὅπου ἡ σοβιετικὴ προπαγάνδα καὶ ἀπάτη δροῦν ἐντόνως. Πρέπει ἐπίσης νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι τὸ εἶδος τῆς ζωῆς ποὺ διάγουν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ξένους ἀνταποκριτὲς στὶς διάφορες χῶρες εἶναι δυσανάλογο ἐν σχέσει πρὸς τὰ οἰκονομικὰ μέσα ποὺ διαθέτουν, καὶ ἔτσι προσφέρονται στὸν πειρασμὸ τῆς ἐξαγορᾶς διὰ τοῦ χρήματος.

γ) Τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως

Ἐδῶ, πάλιν, ἡ ἀναλογία τῶν συνοδοιπόρων τῆς Μόσχας εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ ποσοστὸ τῶν κομμουνιστῶν σ' μιὰ δεδομένη χώρα. Ἡ διείσδυσις σ' αὐτὸν τὸν κρίσιμο γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν πνευμάτων τομέα, πραγματοποιεῖται μὲ ὅλα τὰ ὄργανα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, ἀπὸ τὸν φανερὸ κομμουνιστὴ καὶ τοὺς παράνομους κομμουνιστικοὺς πυρῆνες, ὡς τοὺς στρατολόγους, τοὺς ὑμνητὰς τοῦ σοβιετισμοῦ καὶ τὶς μετωπικὲς ὀργανώσεις.

Στὴν Γαλλία, 20.000 δάσκαλοι εἶναι

μέλη τοῦ Κ.Κ.Γ., ἕνα 25ο/ο τῶν δασκάλων διδάσκουν στὶς τάξεις των σύμφωνα μὲ τὶς κομμουνιστικὲς ὁδηγίες ποὺ λαμβάνουν μέσω πολυαρίθμων ἀγωγῶν :Ἐξειδικευμένα περιοδικὰ («Τὸ Σχολεῖο καὶ τὸ Ἔθνος»), δελτία, ἐγκυκλίους, ἐπισκέψεις κομματικῶν ἡγετῶν. Στὴν Ἰταλία, τὸ ποσοστὸ ἀνέρχεται στὸ 40ο/ο. Πολλὲς φορές, οἱ δάσκαλοι αὐτοὶ μοιράζουν στοὺς μαθητές των κρυφοκομμουνιστικὰ κείμενα, ὅπως λ.χ. τὴν «Ἔκκλησι τῆς Στοκχόλμης».

Ὅταν ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀνεκάλεσε ἀπὸ τὸ Μαρόκο γάλλους δασκάλους—ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἐπεισοδίου—τὸ Κ.Κ.Γ. διέταξε ἐκείνους ποὺ ἤλεγχε νὰ παραμείνουν στὶς θέσεις των καὶ συνεπλήρωσε τὰ κενὰ ποὺ ἐδημιουργήθησαν, μὲ δασκάλους πιστοὺς πρὸς αὐτό.

Στὴν Ἰνδία, οἱ δάσκαλοι ποὺ προπαγανδίζουν ὑπὲρ τῆς Μόσχας χρησιμοποιοῦν βιβλία ποὺ τυπώνονται εἰδικῶς ἀπὸ τὸ Κ.Κ. τῆς Ἰνδίας. Στὴν Ἀγγλία, καθὼς καὶ στὶς περισσότερες εὐρωπαϊκὲς χῶρες, τὸ πανεπιστήμιο ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερο καταφύγιο τῶν «συνοδοιπόρων».

Τὰ Εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια ἔχουν τόσο πολὺ μολυνθῆ, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ λεχθῆ ὅτι τὰ κομμουνιστικὰ καὶ φιλοκομμουνιστικὰ κινήματα τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς ἔχουν ἀνατραφῆ σ' αὐτά.

δ) Οἱ ἐκκλησίες

Ἀντίθετα ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε, οἱ ἐκκλησίες ἔχουν ἐπίσης σὲ μεγάλο βαθμὸ διαβρωθῆ ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα.

Στὴν Γαλλία τὸ 50 ο/ο περίπου τοῦ καθολικοῦ τύπου—συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ «Χριστιανοῦ Μάρτυρος» ποὺ ἔχει τεράστια ἑβδομαδιαία κυκλοφορία—δημοσιεύει φιλοσοβιετικὲς ἀπόψεις. Ὁ Καθολικὸς τύπος ἀντιτίθεται στὸ MRP (Λαϊκὸ Δημοκρατικὸ Κόμμα ποὺ ἔχει ἀρχηγό τὸν Ζ.Μπιντὼ) καὶ εἶναι τό καθ' αὐτὸ καθολικὸ κόμμα καὶ ἰδιαίτερα ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Στὶς ΗΠΑ, τὸ πρῶτο μεγάλο «μανιφέστο» γιὰ τὴν ἀναγνώρισι τῆς κομμουνιστικῆς κυβερνήσεως τοῦ Πεκίνου, ἦταν ἔργο μιᾶς θρησκευτικῆς ὀργανώσεως, ποὺ περιλαμβάνει 8.000 ἱερωμένους καὶ 30 ἑκατομμύρια πιστούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων πολλοὶ εἶναι «συνοδοιπόροι» καὶ ἔχουν ὀργανώσει πολλὰ ταξίδια στὴν Μόσχα καὶ στὸ Πεκῖνο γιὰ τοὺς ὀπαδούς των. Τὸ 1955 ὁ Ἀλμπὲρ Βασσάρ, πρώην μέλος τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας, ἀπεκάλυψε ὅτι τὸ 1936 ἡ Μόσχα εἶχε διατάξει ὅπως τοποθετηθοῦν ἐπίλεκτα μέλη τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας σὲ διάφορα σεμινάρια (ἐκκλησιαστικὲς σχολὲς) καὶ περιβληθοῦν τὸ ἱερατικὸ σχῆμα. Ἄλλοι πάλι διείσδυσαν σὲ διάφορα μοναχικὰ τάγματα καὶ ἰδιαίτερα στὸ τάγμα τῶν Δομινικανῶν!

Στὴν Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Μογγολίας οἱ σοβιετικοὶ εἶχαν ἱδρύσει ἕνα σεμινάριο γιὰ νὰ ἐκπαιδεύουν βουδδιστὲς ἱερεῖς (λάμας), οἱ ὁποῖοι κατόπιν ἐξαπελύθησαν στὴν Ἀσία καὶ ἰδιαίτερα στὸ Θιβέτ, ὅπου ἦσαν εὐπρόσδεκτοι, γιατὶ ἦσαν τῆς ἰδίας φυλῆς μὲ τοὺς Θιβετιανούς. Στὴν Καμπότζη, στὴν Ταϋλάνδη καὶ στὴ Βιρμανία πολλοὶ κομμουνισταὶ περιεβλήθησαν τὸ κίτρινο ράσο καὶ ἔγιναν ἱερεῖς τοῦ Βούδδα. Ἔτσι μποροῦσαν νὰ διαδίδουν τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα μεταξὺ χιλιάδων νέων, οἱ ὁποῖοι ἐσύχναζαν καὶ συχνάζουν τὰ βουδδιστικὰ μοναστήρια. Ἡ διείσδυσις σὲ ὅλες τὶς ἐκκλησίες εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ βασικώτερα ἔργα τοῦ σοβιετικοῦ προπαγανδιστικοῦ μηχανισμοῦ.

ε) Λοιπὰ ὄργανα

Σημαντικὴ ἐπίσης διείσδυσις πραγματοποιεῖται στοὺς ἐκδοτικοὺς οἴκους, ἰδιαίτερα σὲ ἐκείνους ποὺ δημοσιεύουν βιβλία μεγάλης κυκλοφορίας. Τὸ ραδιόφωνο καὶ ἡ τηλεόραση ἀποτελοῦν ἐπίσης, παρ' ὅλο τὸν κυβερνητικὸν ἔλεγχο στὸν ὁποῖο ὑπόκεινται, πεδία συχνῆς διαφθορᾶς ἀπὸ μέρους τῆς κρυφοκομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Ὁ κινηματογράφος καὶ τὸ θέατρο, ποὺ συμβάλλουν σὲ μεγάλο βαθμὸ στὴν διάδοσι ἰδεῶν, ὑπόκεινται σὲ εἰδικὲς προσπάθειες διεισδύσεως ἀπὸ μέρους τοῦ Κρεμλίνου. Τέλος, στόχοι τῆς συνοδοιπορίας εἶναι τὰ ὑπουργεῖα καὶ ἰδιαίτερα τὰ ὑπουργεῖα ἐξωτερικῶν, ὅπου ὡρισμένες

ἀπόρρητες ἐκθέσεις ἐμπνέονται ἀπὸ φιλοσοβιετικὲς ἀπόψεις, καὶ προκαλοῦν στὸν ἐλεύθερο κόσμο μεγάλες ζημίες.

στ) Συνδικάτα καὶ ἄλλα κόμματα

Ὑπ' αὐτὸν τὸν τίτλο συγκαταλέγονται οἱ ὀργανώσεις, οἱ ὁποῖες ὄχι μόνο ἔχουν διαβρωθῆ ἀλλὰ ἔχουν πλήρως ἀποικισθῆ ἀπὸ κομμουνιστὰς καὶ συνοδοιπόρους, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν ἁπλᾶ ὑποκατάστατα τοῦ Κ.Κ.

Μὲ αὐτὲς θὰ ἀσχοληθοῦμε στὸ κεφάλαιό μας περὶ παραλλήλων ὀργανώσεων. Ἐδῶ θὰ μιλήσουμε μόνο γιὰ τὰ ἐλεύθερα κόμματα καὶ συνδικάτα, στὰ ὁποῖα ἡ Μόσχα σπέρνει μεγάλο ἀριθμὸ συνοδοιπόρων.

Τὸ ἔργο τῶν κεκαλυμμένων προπαγανδιστῶν εἶναι νὰ ἐπιτύχουν ὅπως ἡ πολιτικὴ τῶν κομμάτων καὶ τῶν συνδικάτων κλίνει εὐνοϊκὰ πρὸς τὴν Μόσχα. Ἐπιδιώκουν ἐπίσης νὰ δημιουργήσουν ἐσωτερικὴ ἀντιπολίευσι, ἡ ὁποία σὲ κατάλληλη στιγμὴ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ καταλάβη τὴν ἡγεσία τῆς διαβρωμένης ὀργανώσεως ἢ νὰ τὴν διαλύση, προκαλώντας κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο κρίσι. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνοδοιπόρους ἀποκαλύπτονται ἐντελῶς μόνον ὅταν οἱ χῶρες τους ἔχουν πιὰ περιέλθει ὁριστικὰ κάτω ἀπὸ τὴ σοβιετικὴ ἐπιρροή: Τὰ ὀνόματα τῶν Φίρλινγκερ, Συράνκιεβιτς, Μάροσαν ἔγιναν σύμβολα αὐτῆς τῆς καταστάσεως. Ἀναμφιβόλως στὰ περισσότερα δημοκρατικὰ μας κόμματα καὶ συνδικάτα ἕνας ὡρισμένος ἀριθμὸς Φίρλινγκερς ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται μὲ δραστηριότητα, παράλληλα μὲ τὰ τίμια στελέχη τους. Αὐτὴ εἶναι ἡ παλαιότερη περιοχὴ τῆς διεισδύσεως τοῦ μπολσεβικισμοῦ καὶ γιὰ τὴν ὁποία ὁ Λένιν ἔγραψε τὰ ἑξῆς στὸ βιβλίο του «Ἡ Παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ Κομμουνισμοῦ», ποὺ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν σὰν τὸ ἐπίγραμμα τῆς σοβιετικῆς διεισδύσεως ποὺ θὰ μεταβληθῆ σὲ ἐπιτάφιο τοῦ ἐλευθέρου κόσμου ἂν αὐτὸς δὲν τὸ πάρη ὑπ' ὄψιν του:

«Πρέπει νὰ μάθουμε πῶς νὰ χρησιμοποιοῦμε ὅλα τὰ στρατηγήματα τῆς πανουργίας, νὰ υἱοθετοῦμε παράνομες μεθόδους, κάποτε νὰ σιωποῦμε, νὰ ἀποκρύπτουμε τὴν ἀλήθεια, μὲ τὸν μοναδικὸ σκοπὸ νὰ διεισδύσουμε στὶς ὀργανώσεις, νὰ παραμείνουμε ἐκεῖ καὶ νὰ ἐκπληρώσουμε τὸ ἔργο τοῦ κομμουνισμοῦ παρὰ τὰ ἐμπόδια»,

Παράλληλοι ὀργανώσεις

Στὴν περίπτωσι τῆς διεισδύσεως, οἱ συνοδοιπόροι δροῦν μέσα σὲ μιὰ ὁμάδα ἡ ὁποία σὰν σύνολο δὲν βρίσκεται ὑπὸ τὸν κομμουνιστικὸ ἔλεγχο. Στὴν περίπτωσι ὅμως τῶν παραλλήλων ὀργανώσεων, τὸ σύνολο τῆς ὁμάδος πέφτει ὑπὸ τὴν κομμουνιστικὴ ἐπιρροή, ἀλλὰ χωρὶς αὐτὸ νὰ γίνεται γνωστό. Αὐτὴ ἡ πρακτικὴ εἶναι ἀποκλειστικὴ μέθοδος τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας.

Σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, εἴτε τὴν πολιτική, τὴν πνευματικὴ ὅπως τὸν κινηματογράφο, τὴν τεχνικὴ ὅπως τὴν βιολογία ἢ τὶς οὐδέτερες ἐκδηλώσεις ὅπως τὸν ἀθλητισμό, κατασκευάζονται ὀργανώσεις ἢ ἀποικίζονται οἱ ὑπάρχουσες κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε πολλοὶ πολίτες νὰ καταλήγουν νὰ ἐργάζωνται γιὰ τὸ Κ.Κ. ποὺ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἀκολουθοῦσαν ἂν ἐμφανιζόταν φανερά. Ἡ κυριαρχία τοῦ Κ.Κ. ἐπὶ τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν εἶναι κεκαλυμμένη, ἀναφέρουμε δὲ ἐκεῖνες ποὺ βρίσκονται στὴν Γαλλία, ὅπως ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν, οἱ Ὀπαδοὶ τῆς Εἰρήνης, Ἡ Λαϊκὴ Βοήθεια, ἡ Ἕνωσις Γαλλίδων Γυναικῶν, ὁ Γαλλοσοβιετικὸς Σύνδεσμος, καθὼς καὶ ἄλλες μικρότερες ὁμάδες (Ἕνωσις Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος, Ἕνωσις Συνόρων Ὄντερ-Νάϊς). Τέλος ὑπάρχουν στὴν Γαλλία ὀργανώσεις ποὺ πολὺ λίγος κόσμος ὑποψιάζεται ὅτι βρίσκονται ὑπὸ κομμουνιστικὸ ἔλεγχο, ὅπως ἡ Διεθνὴς Δημοκρατικὴ Ἕνωσις Δικηγόρων, τὸ Κέντρον Γαλλικῆς Σκέψεως, ἡ Ἕνωσις τοῦ Γαλλικοῦ Πανεπιστημίου, ἡ Ἕνωσις γιὰ τὴν μελέτη τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ἡ Ἀθλητικὴ Ἐργατικὴ Ὁμοσπονδία, ἡ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ Διεθνοῦς Ἐμπορίου, ἡ Γαλλικὴ Ἐπιτροπὴ Δημοκρατικῆς Νεολαίας, οἱ Φίλοι τῆς Φύσεως, ἡ Ἐθνικὴ Ἕνωσις Συνταξιούχων Ἐργατῶν, ἡ Ὁμο-

σπονδία τῆς Λαϊκῆς Μουσικῆς, κ. ἄ.

Στὴν Γαλλία μόνο ὑπολογίζεται ὅτι λειτουργοῦν 140 τέτοιες φιλοκομμουνιστικὰς ὀργανώσεις οἱ ὁποῖες διατηροῦν γραφεῖα, προσωπικὸ καὶ ἐκδίδουν ἔντυπα. Ὅλες οἱ χῶρες, συμπεριλαμβανομένων καὶ ἐκείνων μὲ τὰ ἀσήμαντα Κ.Κ., ἔχουν παρόμοιες παράλληλες ὀργανώσεις.

Τὰ διευθύνοντα ὄργανα αὐτῶν τῶν δορυφόρων ὀργανώσεων ἀποτελοῦνται, γενικὰ βεβαίως μιλώντας, κατὰ τὸ ἕνα τέταρτο ἀπὸ δεδηλωμένους κομμουνιστάς, κατὰ τὸ δεύτερο τέταρτο ἀπὸ συνοδοιπόρους τῶν ὁποίων ἡ τοποθέτησις εἶναι καμουφλαρισμένη, τρίτο τέταρτο ἐπιστρατεύεται ἀπὸ τὴν γνωστὴ κοινωνικὴ κατηγορία τῶν «πολιτικῶς ἡμιπαρθένων» ποὺ εἶναι περισσότερο ἢ ὀλιγώτερο ἀθῶοι ἀλλὰ ἀφελεῖς ἄνθρωποι ποὺ ἡ συνεργασία τους ἐξαγοράζεται μὲ τιμητικὲς ἐμφανίσεις σὲ ἐξέδρες μὲ ἐπιφανειακὲς τιμὲς καὶ ψευδῆ συγχαρητήρια, καὶ τέλος, τὸ τελευταῖο τέταρτο ἐπιστρατεύεται μεταξὺ τῶν ἀθεραπεύτως ἀνοήτων τῆς πολιτικῆς ζωῆς. Χάρις σ' αὐτὸ τὸ ἀμάλγαμα οἱ ἀνωτέρω ἐπιτροπὲς καὶ ὀργανώσεις ἐμφανίζονται ἐξωτερικῶς μὲ τὸ γνωστὸ τροπάριο: «εἴμεθα ἀνεξάρτητοι καὶ ἔχουμε ἀνάμεσά μας καὶ ὀλίγους κομμουνιστές—γιατὶ ὄχι, ἀφοῦ εἴμαστε ἐλεύθεροι;», ἀλλὰ ἐσωτερικῶς βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸν αὐστηρὸ ἔλεγχο τῆς Μόσχας.

Φραξιονιστικὴ ἐργασία

Σὲ αὐτὲς τὶς κρυφοκομμουνιστικὲς ὀργανώσεις ἡ προπαγάνδα γίνεται καὶ τὰ μέλη (τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ὑπηρετοῦν τοὺς σοβιετικούς) κατευθύνονται μὲ τὴν φραξιονιστικὴ ἐργασία, αὐτὴν τὴν γνωστὴ καὶ τρομερὴ τεχνικὴ ποὺ ἐπεξεργάσθηκαν εἰδικὰ οἱ σοβιετικοί.

Τὰ μέλη μιᾶς ὀργανώσεως ποὺ εἶναι ὠργανωμένοι κομμουνισταὶ καὶ πιστοὶ ἐκτελεσταὶ συνοδοιπόροι, συγκροτοῦν μιὰ δική τους ὀργάνωσι, τὴν λεγόμενη φράξια, ποὺ δρᾶ μυστικὰ μέσα στὴν νόμιμη ὀργάνωσι. Τὰ μέλη τῆς φράξιας συνέρχονται ξεχωριστὰ καὶ μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα πρὶν ἀπὸ τὶς γενικὲς συνελεύσεις τῆς νομίμου ὀργανώσεως, γιὰ νὰ καθορίσουν τὶς ἐπιδιώξεις τους, τὴ γραμμή τους καὶ τὸ ρόλο ποὺ θὰ παίξῃ ὁ καθένας τους.

Προσδιορίζουν πόσην ὥρα θὰ μιλήσουν, ἀποφασίζουν γιὰ τὸ τί θὰ λεχθῇ καὶ τί ὄχι, προετοιμάζουν τὰ κείμενα ποὺ θὰ ἐγκριθοῦν, ἐπεξεργάζονται τὶς ὁδηγίες, μαγειρεύουν αὐτὰ ποὺ θὰ σφυρίξουν στὰ αὐτιά, ἐξυφαίνουν μερικὲς συκοφαντίες γιὰ νὰ τὶς ἐξαπολύσουν στὴν κατάλληλη ψυχολογικὴ στιγμὴ εἰς βάρος ἐκείνων ποὺ μπορεῖ νὰ φανοῦν ἀνυπότακτοι. Ἐὰν τὸ πρόσωπο ποὺ ὑποψιάζονται ὅτι διαφωνεῖ μαζί των εἶναι προσωπικότης καὶ χαίρει τῆς ἐκτιμήσεως τῶν μελῶν τῆς ὀργανώσεως, τότε, ἐπειδὴ γνωρίζουν ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸ συκοφαντήσουν, τὸ ἀπομακρύνουν τὴν ἡμέρα τῆς ψηφοφορίας μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἀναθέσεως κάποιας ἀποστολῆς μακρυὰ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς συνελεύσεως.

Παράλληλα ἐπιστρατεύουν καὶ χρίζουν σὰν μέλη τῆς ὀργανώσεως κάθε εἴδους ἀνθρώπους (νοικοκυρές, κ.ἄ.), τοῦτο δὲ τὸ κάνουν συνήθως μερικοὺς μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν ψηφοφορία ἐπὶ ἑνὸς φλέγοντος ζητήματος, τὰ δὲ νέα μέλη ποὺ γίνονται δεκτὰ τοὺς ἀκολουθοῦν πιστά, καὶ δὲν καταλαβαίνουν τίποτε γιὰ τὰ ζητήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἀποφασίσουν.

Ἔτσι ἕνας μικρὸς πυρήνας ἀνθρώπων ἀποφασιστικῶν, πειθαρχημένων καὶ ποὺ γνωρίζουν καλὰ τὴν ἐργασία των, κινεῖ τὰ νήματα τῆς α ἢ β ὀργανώσεως καὶ κατευθύνει τὰ μέλη της χωρὶς τύψεις συνειδήσεως καὶ φθάνει στὸ σημεῖο νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῶν διαφόρων ὁμάδων τοῦ λαοῦ ποὺ εἶναι πολυαριθμότερες ἀλλὰ ὀλιγώτερον πληροφορημένες, ἀναποφάσιστες, εὐκολόπιστες, διστακτικὲς καὶ δεσμευμένες ἀπὸ ἠθικὲς ἰδεολογικὲς ἀρχές.

Μπορεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ σύνολο τοῦ οἰκοδομήματος τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας ἦταν κτισμένο ἐπάνω σὲ μιὰ πυραμίδα ἀπὸ μυστικὲς φράξιες. Οἱ ἡγέτες ποὺ βρίσκονται στὴν κορυφὴ ἑκάστου Κ.Κ. μποροῦν νὰ παραβληθοῦν μὲ μιὰ φράξια ποὺ διευθύνει ὁλόκληρο τὸ κόμμα.

Τὸ ἴδιο τὸ κόμμα ἀποτελεῖ μιὰ φράξια, ποὺ ἀποσκοπεῖ νὰ διεισδύση στὶς παράλληλες ὀργανώσεις. Οἱ παράλληλες ὀργανώσεις εἶναι ὁμάδες ποὺ ἀποσκοποῦν στὸ νὰ διεισδύσουν στὸ σύνολο τῆς κοινωνίας. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἕως τὴν βάσι δεσπόζει ἡ κυριαρχοῦσα ἰδέα τοῦ μπολσεβικισμοῦ, ἡ ὁποία ἐπιδιώκει νὰ ὑποτάξη μιὰ χωρὶς συνοχὴ πλειοψηφία σὲ μιὰ μειοψηφία καλῶς ὠργανωμένη.

Τὰ πλεονεκτήματα ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὶς παράλληλες ὀργανώσεις

Οἱ παράλληλες ὀργανώσεις ἐξυπηρετοῦν πολὺ τοὺς σοβιετικούς. Μὲ τὶς ἀπόψεις καὶ θέσεις ποὺ υἱοθετοῦν—ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν φαίνεται ὅτι ἐξυπηρετοῦν καὶ ἀπηχοῦν τὶς προσταγὲς τοῦ Κρεμλίνου—καὶ μὲ τὴν διείσδυσί τους στοὺς πλέον διαφορετικοὺς κύκλους ἀνθρώπων, προμηθεύουν στὸ Κρεμλῖνο ἕνα ἀκροατήριο ἀπείρως εὐρύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προμηθεύση ὁποιοδήποτε Κ.Κ. ποὺ θὰ ὑποστήριζε ἀνοικτὰ αὐτὲς τὶς θέσεις.

Ὁ κόσμος ἐντυπωσιάζεται πάντοτε περισσότερο ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῶν ὑποθετικῶς «ἀνεξαρτήτων» ὁμάδων, ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἐντυπωσιάζετο ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῶν ὑπηρετῶν ἑνὸς Κ.Κ. Καὶ ἐνῶ ἕνα Κ.Κ. θὰ μποροῦσε νὰ ἀπομονωθῆ ἐὰν ἐνεφανίζετο μὲ τὴν πραγματική του ὄψι, ἐν τούτοις δίδει τὴν ἐντύπωσι ὅτι οἱ φιλοσοβιετικὲς ἀπόψεις υἱοθετοῦνται ἀπὸ ἕνα πλατὺ καὶ γνήσιο ἐθνικὸ κίνημα, χάρις στὶς ἑκατοντάδες τῶν ἀπατηλῶν καθρεπτῶν, ποὺ ἀντανακλοῦν τὶς ἐντολές του ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος καὶ ἀπὸ ἑκατοντάδες διαφορετικὲς γωνίες. Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πολὺ καλὰ κατατοπισμένος ἐπὶ τῆς πραγματικότητος γιὰ νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀπαλλάξη τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν ἐπίδραση αὐτοῦ τοῦ ὠργανωμένου ἀντικατοπτρισμοῦ.

Ὅπως βλέπουμε, τὸ ἔργο συνίσταται στὴν μεταφορὰ τῶν θέσεων τῆς Μόσχας στὶς διάφορες ὀργανώσεις συνδικαλιστῶν, φιλοσόφων, εἰρηνιστῶν, χριστιανῶν, κ.ἄ. ἐνῷ συγχρόνως τοὺς δίδεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι δὲν ἐπαναλαμβάνουν ὡρισμένες ἀπόψεις ἀλλὰ ἐκτελοῦν μιὰ πρωτότυπη ἐργασία.

Ἔτσι ὁ εὐκολόπιστος Ὀθέλλος ὠθεῖται πρὸς τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ Ἰάγου ὁ ὁποῖος τὸν πείθει ὅτι αὐτὲς οἱ ἐπιδιώξεις ἀποτελοῦν δική του ἐπιθυμία. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ὁ Ὀθέλλος στραγγαλίζει τὴν Δυσδαιμόνα τὴν ὁποία λατρεύει. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο οἱ παράλληλες ὀργανώσεις ὁδηγοῦν στὸν θάνατο τὴν ἐλευθερία τὴν ὁποία ἐκθειάζουν.

Ἀκόμη καὶ οἱ μικρὲς κρυφοκομμουνιστικὲς ὀργανώσεις μποροῦν νὰ παίξουν σπουδαῖο ρόλο πρὸς ὄφελος τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας. Ἐπιστρατεύοντας διάφορες ἀμφιταλαντευόμενες μετωπικὲς ὀργανώσεις, οἱ ὁποῖες διατηροῦν τὴν ἐπωνυμίαν τους, ἐπιτυγχάνουν νὰ ἀσκήσουν πίεσι ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ κοινοβουλίου. Ὅταν ἕνας βουλευτὴς δέχεται τὶς ἀντιπροσωπεῖες της, συνήθως ἀγνοεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπεστάλησαν ἀπὸ ὁμάδες ποὺ πιστεύουν στὸν κομμουνισμὸ καὶ δὲν τολμᾶ νὰ τοὺς ἐκδιώξη ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις διάφορες ὀργανώσεις ποὺ ἔχουν ἱδρυθῆ ἀρχικῶς ἀπὸ ἐλεύθερους πολίτες ἀποικίζονται μετὰ ἀπὸ τὸ Κ.Κ. ποὺ ἔτσι κεφαλαιοποιεῖ πρὸς ὄφελός του τὸ κῦρος καὶ τὸ γόητρο ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει αὐτὲς οἱ ὀργανώσεις. Αὐτὴ εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς Ἑνώσεως τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου στὴν Γαλλία.

Στὶς ὑπανάπτυκτες καὶ στὶς πρώην ἀποικιακὲς χῶρες οἱ παράλληλες ὀργανώσεις παίζουν ἡγετικὸ ρόλο στὴν πολιτική. Καθὼς στὶς χῶρες αὐτὲς ἡ φιλοσοβιετικὴ προπαγάνδα ἐκμεταλλεύεται κυρίως τὸ ἐθνικὸ καὶ ἀντιαποικιακὸ αἴσθημα, ὁ κομμουνισμὸς καμουφλάρει τελείως τὸ πραγματικό του πρόσωπο, καὶ τὸ οὐσιωδέστερο μέρος τοῦ ἔργου του εἶναι νὰ διαφθείρη τὶς σκέψεις καὶ νὰ τοποθετῆ σοβιετικοὺς πράκτορες στὶς παράλληλες ὀργανώσεις. Τὸ καμουφλάρισμα αὐτῶν τῶν ὀργανώσεων εἶναι ἐπίσης εὐκολώτερο γιατὶ οἱ Ἀφρικανοασιατικοὶ κύκλοι εἶναι λιγώτερο πεπειραμένοι καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα πιὸ πυρετώδης.

᾿Αναφέρουμε στὴν τύχη ὡρισμένες τέτοιες παράλληλες ὀργανώσεις, ὅπως εἶναι ὁ Σύνδεσμος γιὰ τὴν Πρόοδο τῶν ᾿Ασιατικῶν Λαῶν, ἡ Ἕνωσις τοῦ Πληθυσμοῦ τοῦ Καμερούν, ὁ Σύνδεσμος τῶν Γάλλων τῆς Τυνησίας, ἡ ᾿Επιτροπὴ γιὰ τὴν Μελέτη καὶ τὴν Δρᾶσι ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης στὴν ᾿Αλγερία (μέλη εἶναι κομμουνισταὶ καὶ χριστιανοὶ προοδευτικοὶ καὶ ἡ Ἕνωσις ᾿Αλγερινῶν ἐργατῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἕδρα βρίσκεται σήμερα στὴν Τσεχοσλοβακία).

Μέτωπα εὐκαιρίας καὶ ἐκστρατεῖες

᾿Εκτὸς ἀπὸ τὶς μόνιμες ὀργανώσεις ποὺ ἀποικίζει λαθραίως μὲ πράκτορές του τὸ Κρεμλῖνο, ὀργανώνει καὶ πολλὰ προσωρινὰ κινήματα: μέτωπα, ἡμέρες ἀλληλεγγύης, ἐπιτροπὲς ἐπὶ τοπικῶν θεμάτων, προσωρινοὺς συνδέσμους ὅπως «γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν Ρόζεμπεργκ», «γιὰ τὸν τερματισμὸ τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν», «ἐναντίον τοῦ Γερμανικοῦ ἐπανεξοπλισμοῦ» κ.ἄ. Ὅλα αὐτὰ τὰ κινήματα κρύπτονται πίσω ἀπὸ τὴν ὀθόνη μιᾶς δῆθεν πολιτικῆς οὐδετερότητος. Μεταξὺ χιλιάδων ἐκδηλώσεων τέτοιου τύπου ἀναφέρομεν τὴν «ἡμέρα ἀλληλεγγύης πρὸς τὸ λαὸ τοῦ Καμερούν», ποὺ ὀργανώθηκε τὸ 1959 στὴ Μόσχα.

Στὶς μεγάλες εὐκαιρίες δουλεύει ὁλόκληρος ὁ μηχανισμὸς τῆς τεχνικῆς τῶν μετώπων εὐκαιρίας. ᾿Εκδηλώνεται μὲ παγκόσμιες διασκέψεις λαῶν, μὲ διάφορα φεστιβὰλ νέων, μὲ διεθνεῖς συναντήσεις συγγραφέων. Οἱ δαπάνες τοῦ ταξιδιοῦ καὶ τοῦ ξενοδοχείου πληρώνονται γιὰ πολλοὺς ἀντιπροσώπους, τὸ ραδιόφωνο τίθεται ἐπὶ τὸ ἔργον, οἱ σάλπιγγες ἠχοῦν, οἱ ἱερεῖς ξεπροβάλλουν.

Ἕνα κλασσικὸ παράδειγμα ἦταν ἡ ἐκστρατεία τῆς «᾿Εκκλήσεως τῆς Στοκχόλμης» ἡ ὁποία ὀργανώθηκε ἀπὸ τὸ φιλοκομμουνιστικὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῆς Εἰρήνης. Αὐτὴ ἡ ὀργάνωσις ἐδαπάνησε δεκάδες ἑκατομμύρια δολλαρίων καὶ συνέλεξε σὲ μὴ κουμμουνιστικὲς χῶρες 50 ἑκατομμύρια ὑπογραφὲς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, πολλὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐδόθησαν μὲ καλὴ πίστι.

Ὅταν παρουσιάζεται κάποιος ἰδιαιτέρως σοβαρὸς κίνδυνος γιὰ τὰ σχέδια τῆς Μόσχας, αὐτὰ τὰ μέτωπα καὶ οἱ ἐπιτροπὲς ξεφυτρώνουν κατὰ κύματα. Ὅταν τὸ γαλλικὸ κονοβούλιο συζητοῦσε τὸ θέμα τῆς Εὐρωπαϊκῆς ᾿Αμυντικῆς Κοινότητος καὶ τὰ σύμφωνα τῶν Παρισίων, ξέσπασε πραγματικὸς κατακλυσμός. Κρυπτοκομμουνιστικὲς ἐπιτροπὲς ἐμφανίσθηκαν στὰ ἐργοστάσια, τὰ νοσοκομεῖα, τὰ ἐργαστήρια μὲ τὶς πιὸ ποικίλες ὀνομασίες, ἀπὸ τὶς πιὸ φανερὲς ὅπως «ἐπιτροπὴ ἀγῶνος κατὰ τοῦ γερμανικοῦ ἐπανεξοπλισμοῦ» ὥς τὶς πιὸ αἰνιγματικές, ὅπως «ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ γαλλικοῦ πολιτισμοῦ». Ὅσο ἐσυνεχίζετο ἡ συζήτησις στὴν Βουλὴ καὶ στὴν Γερουσία, οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ γερουσιασταὶ κατεκλύζοντο καθημερινῶς ἀπὸ ἑκατοντάδες ἐπιστολὲς ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐπιτροπές, ποὺ περιεῖχαν ἐκδηλώσεις, προειδοποιήσεις, ἀκόμη καὶ ἀπειλές. ᾿Αρκετὲς ἀπὸ αὐτὲς προειδοποιοῦσαν τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ ὅτι ἐὰν ψηφίσουν τὴν ΕΑΚ οἱ φωτογραφίες τους θὰ ἐξετίθεντο πρὸς δημοσίαν ἐκδίκησιν σὲ κάθε τοῖχο τῆς Γαλλίας, καὶ ἄλλες ὅτι θὰ ἐμποϋκαταρίζοντο οἱ ἰδωτικὲς ἐπιχειρήσεις τῶν βουλευτῶν.

Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν ὑπολογίσθηκε σὲ 15 ἑκατομμύρια. Ἡμέρα καὶ νύχτα ἀντιπροσωπεῖες χτυποῦσαν τὶς πόρτες τῶν βουλευτῶν γιὰ νὰ τοὺς ἐπιδώσουν ὑπομνήματα, νὰ τοὺς διαφωτίσουν, νὰ τοὺς ἀπειλήσουν. Τὰ τηλέφωνά τους δὲν σταματοῦσαν νὰ χτυποῦν. Σκοπὸς αὐτῆς τῆς μοναδικῆς στὰ χρονικά της πολιτικῆς ἐκστρατείας, αὐτῆς τῆς πραγματικῆς ᾿Ιλιάδος τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας, ἦταν νὰ δημιουργήση στοὺς βουλευτὰς τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὅλος ὁ λαὸς εἶχε ξεσηκωθῆ ἐναντίον τοῦ σχεδίου γιὰ ἕνα Εὐρωπαϊκὸ στρατό. Στὴν πραγματικότητα, σύμφωνα μὲ ἕνα παληὸ κινηματογραφικὸ τρίκ, οἱ ἴδιοι κομπάρσοι ἐμφανίσθηκαν δεκάδες φορὲς μὲ ἄλλες ἀμφιέσεις γιὰ νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ πλήθους. ᾿Αλλὰ τὸ κόλπο ἔπιασε. Ἡ

τρομακτική πίεσις δημιούργησε άρνητικούς ψήφους καί ή ΕΑΚ άπερρίφθη, γεγονός σημαντικό στήν μεταπολεμική ίστορία καί τεράστια νίκη τῶν σοβιὲτ πού τήν ἀπέσπασαν μὲ ἕνα καί μόνο ὅπλο, τήν προπαγάνδα.

Λαϊκά Μέτωπα

Μεταξύ τῶν μετώπων εὐκαιρίας εἰδική μνεία πρέπει νά γίνη γιά τά περιβόητα «Λαϊκά Μέτωπα». Τά τελευταῖα ἀπετέλεσαν μία ἀπό τίς ἀποτελεσματικώτερες μεθόδους διαδόσεως τοῦ σοβιετικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Τά Κ.Κ. δέν χάνουν ποτέ εὐκαιρία πού νά μήν παροτρύνουν τά κόμματα τῆς 'Αριστερᾶς καί τοῦ Κέντρου σέ μία Ἕνωσι μέ τήν μορφή «λαϊκοῦ μετώπου», χρησιμοποιώντας σάν δικαιολογητικό τόν κίνδυνο τῆς Δεξιᾶς ἤ τήν ἀπειλή τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως καί προτείνοντας τόν «κοινό ἀγῶνα» ἐναντίον τους.

'Εάν τά ἀριστερά καί κεντρῶα κόμματα πέσουν στήν παγίδα καί πραγματοποιηθῆ τό λαϊκό μέτωπο, τότε οἱ ἑνιαῖες ἐπιτροπές κατακλύζονται ἀμέσως ἀπό κομμουνιστάς καί συνοδοιπόρους, τῶν ὁποίων ὁ μηχανισμός,ή πειθαρχία καί ή ἔλλειψις ἠθικῶν φραγμῶν ἐξουδετερώνουν τά ἄλλα μέλη τῶν ἐπιτροπῶν. Οἱ σύμμαχοι στά λαϊκά μέτωπα καταπιέζονται συστηματικῶς καί ἐκβιάζονται μέ ἀσύστολη δημαγωγία, ὕπουλους ἑλιγμούς, μηχανορραφίες καί σέ περίπτωσι ἀντιστάσεως ὄχι μόνον συκοφαντοῦνται ἀλλά ἀκόμη καί ἐξοντώνονται φυσικῶς, ὅταν αὐτό εἶναι δυνατόν. Κατά τήν διάρκεια τοῦ 'Ισπανικοῦ ἐμφυλίου πολέμου δέν περνοῦσε μέρα πού νά μήν μαχαιρωθοῦν πισώπλατα οἱ δημοκρατικοί ἀπό τούς κομμουνιστάς συνεταίρους των. Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀντιστάσεως μεγάλος ἀριθμός Γάλλων πατριωτῶν ἐδολοφονήθησαν ἀπό πράκτορες τῆς Μόσχας, οἱ ὁποῖοι ὑπό τό πρόσχημα τοῦ ἀνταρτικοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῶν Ναζί ἐξαφάνιζαν τούς δημοκρατικούς των ἀντιπάλους.

'Εάν ἕνα λαϊκό μέτωπο θριαμβεύση καί κατορθώση νά ἀναλάβη τήν ἐξουσία σέ ἕνα κράτος, τότε οἱ κομμουνισταί ἀπομακρύνουν τούς χθεσινούς συμμάχους των μέ Μακιαβελλικό τρόπο καί μέθοδο: Τούς ἐκκαθαρίζουν σιγά-σιγά ἕνα πρός ἕνα ὅπως κόβουμε τίς φέτες στό σαλάμι.

'Ο Οὐγγρος κομμουνιστής Ράκοσι περιέγραψε μέ κυνικό τρόπο αὐτήν τήν «μέθοδο τοῦ σαλαμιοῦ» πού ἐφαρμόστηκε καί στήν Οὐγγαρία (1945-49).

Λαϊκά μέτωπα πού αὔξησαν τήν δύναμι τῶν Κ.Κ. ἤ τά ὡδήγησαν στήν ἐξουσία, ἦσαν ἐκεῖνα τοῦ 1936 καί τῆς ἀντιστάσεως στήν Γαλλία καί μετά τόν β' Παγκόσμιο Πόλεμο ἐκεῖνα τῆς 'Ιταλίας, τῆς Κεϋλάνης, τῆς 'Ινδονησίας, τοῦ 'Ιράκ, τῆς 'Ινδοκίνας πού ὡδήγησε τόν Χό Τσί-μίνχ στήν ἐξουσία, τά δύο λαϊκά μέτωπα πού ἱδρύθησαν τό 1924 καί τό 1937 στήν Κίνα μέ τό Κουομιντάγκ καί πού ὡδήγησαν τόν Μάο Τσέ-Τούγκ στήν κατάληψι τῆς ἐξουσίας καί ὅλα ἐκεῖνα πού στήν Πολωνία, Βουλγαρία, Ρουμανία, Οὐγγαρία καί Τσεχοσλοβακία ἀπέληξαν στήν δυρυφοροποίησι τῶν χωρῶν καί στήν αἱματηρή ἐκκαθάρισι τῶν δημοκρατικῶν πού τά εἶχαν συνάψει.

Τά σοσιαλιστικά κόμματα εἶναι ἐπιρρεπῆ στήν τακτική τῶν λαϊκῶν μετώπων. Πολλά ἀπό αὐτά, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τό σοσιαλιστικό κμμα τῆς Γαλλίας, ἔχουν ἀποκτήσει πικρή πεῖρα ὥστε νά φυλάσσονται σήμερα. Δυστυχῶς τά λαϊκά μέτωπα ἑλκύουν καί ἄλλους κύκλους ὅπως τούς ριζοσπαστικούς καί Καθολικούς τῆς Εὐρώπης, τούς ἐθνικιστάς στήν 'Ασία, τούς ἀντιαποικιακούς στήν 'Αφρική. Παρά τίς πολυάριθμες καί τραγικές καταστάσεις πού ἐδημιουργήθησαν κατά τό παρελθόν—τό τίμημα τοῦ Μπένες δέν ἔχει ξεχασθῆ—τά λαϊκά μέτωπα ἐξακολουθοῦν νά τυφλώνουν πολλούς δημοκρατικούς πολιτικούς, οἱ ὁποῖοι ἐλπίζοντας νά ἀναρριχηθοῦν στήν ἐξουσία, ἀπολήγουν στόν τάφο, ὅπου τούς ὁδηγοῦν κατόπιν οἱ κομμουνισταί «σύμμαχοί τους».

Χρησιμοποίησις τῶν διπλωματικῶν, μορφωτικῶν καί οἰκονομικῶν ἀνταλλαγῶν

'Η σοβιετική διπλωματία δέν εἶναι μιά διπλωματία μέ τήν κοινή ἔννοια τοῦ ὅρου. 'Αποτελεῖ μιά ἀπό τίς κυριώτερες

σφαῖρες τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας. Κάθε μορφὴ ἀνταλλαγῶν μεταξὺ τῶν κομμουνιστικῶν καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν διπλωματική, μορφωτική, ἐμπορική, τεχνικὴ ἢ ἀθλητική, συλλαμβάνεται ὡς ἰδέα καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς πρᾶξις γιὰ προπαγανδιστικοὺς σκοπούς."Οχι βεβαίως μὲ φανερὴ προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ μὲ ἔμμεση προπαγάνδα προωθήσεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν φιλοσοβιετικῶν ἀπόψεων.

"Ολα τὰ μέλη τῶν σοβιετικῶν ἀποστολῶν στὸ ἐξωτερικὸ ἐκπαιδεύονται πρωτίστως στὸ πῶς νὰ γοητεύουν καὶ νὰ ἀποκοιμίζουν τοὺς πολιτικοὺς καὶ οἰκονομικοὺς κύκλους τῶν χωρῶν ὅπου ἀποστέλλονται γιὰ νὰ ἐφαρμόσουν τὸν ὑπονομευτικό τους προορισμό. Ἡ δυτικὴ ἄποψις ὅτι οἱ ἐπαφὲς μὲ αὐτοὺς πρέπει νὰ ἀποβλέπουν στὸ νὰ «διευρύνουν τοὺς ὁρίζοντές τους καὶ νὰ καθιστοῦν ἀνθρωπιστικώτερες τὶς ἀπόψεις τους» εἶναι μωρία, γιατὶ τὰ μέλη τῶν κομμουνιστικῶν ἀποστολῶν στὸ ἐξωτερικὸ δὲν εἶναι ἄνθρωποι ποὺ νὰ μποροῦν νὰ δώσουν ἐλεύθερη ἀνάπτυξι στὶς τάσεις τους, ἀλλὰ πειθήνια ἐξαρτήματα τοῦ κομμουνιστικοῦ μηχανισμοῦ. Ἐκπαιδεύονται εἰδικά, ἐλέγχονται, παρακολουθοῦνται καὶ ἐξ ἄλλου ἡ παραμικρότερη παρέκκλισις ἀπὸ τὸ ἔργο τους ἔχει ἀντίκτυπο στὶς οἰκογένειές τους, ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος ὁμήρων στὶς χῶρες τους καὶ εἶναι ὑπεύθυνες γιὰ τὶς τυχὸν παρεκτροπὲς τους στὸ ἐξωτερικό. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ οἱ κύκλοι ποὺ εἶναι ἐπιφορτισμένοι στὴν Δύσι νὰ ἔρχωνται σὲ ἐπαφὴ μὲ αὐτοὺς παρασύρονται συχνὰ στὰ τεχνάσματά τους λόγω ἀγνοίας, ἀνετοιμότητος, ἀβροφροσύνης καὶ ἠλιθιότητος, γιὰ ἐκείνους ποὺ ἔρχονται ἀπὸ «πολὺ μακρυνὲς χῶρες», καθὼς καὶ λόγῳ σνομπισμοῦ, γιὰ ὅ,τι ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀριστερά. "Οταν ἡ Δύσις ἀνταλλάσσει ἕνα δικό της φοιτητὴ μ' ἕναν ἄλλον προερχόμενο ἀπὸ κομμουνιστικὴ χώρα, τὸ κάνει γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν μορφωτικὴ συμφωνία ποὺ ὑπέγραψε. Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως τὸ κάνουν γιὰ ἀνατροπή.

Στὴν Ἰαπωνία δύο κινεζικὲς βιομηχανικὲς ἀποστολὲς ὠργάνωσαν τρεῖς διασκέψεις μὲ βιομηχάνους καὶ ἐδημιούργησαν 15 πολιτικο-κοινωνικὰ κόμματα.

Στὴν Γαλλία μιὰ ἐμπορικὴ ἀποστολὴ τοῦ Βιετμίνχ, ποὺ εἶχε ὑποσχεθῆ στὴ γαλλικὴ κυβέρνησι νὰ μὴν ἐξέλθῃ τῆς σφαίρας τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, ἄρχισε νὰ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ ὅλες τὶς ξένες διπλωματικὲς ἀποστολὲς ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ ἔφθασε στὸ Παρίσι καὶ ἐμοίρασε πολιτικὰ προπαγανδιστικὰ φυλλάδια στοὺς φοιτητὲς τοῦ Βιετνὰμ ποὺ σπουδάζουν στὴ Σορβόνη.

Τὸ σοβιετικὸ προσωπικὸ στὶς διάφορες πρεσβεῖες, Προξενεῖα, ἐκθέσεις, οἰκονομικὲς καὶ μορφωτικὲς ἀποστολὲς κλπ., ξεπερνᾶ τὸ προσωπικὸ τῶν δυτικῶν χωρῶν σὲ ἀναλογία 10 πρὸς 1. Στὴν Αἰθιοπία λόγου χάριν, οἱ σοβιετικὲς ὑπηρεσίες μόνες τους διαθέτουν πολὺ περισσότερο προσωπικὸ παρὰ ὅλες οἱ ἄλλες πρεσβεῖες μαζί. Στὸ Μεξικὸ οἱ σοβιετικοὶ διαθέτουν τρεῖς φορὲς περισσότερους ὑπαλλήλους παρὰ οἱ Η.Π.Α. Στὴν Ἀργεντινὴ καὶ στὴν Ἰνδονησία ἡ ἀναλογία εἶναι ἐξ ἴσου ἀνώμαλος. Καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἐντείνεται συνεχῶς μέσω τῶν διπλωματικῶν, οἰκονομικῶν καὶ μορφωτικῶν ὑπηρεσιῶν ὄχι μόνον τῆς ΕΣΣΔ, ἀλλὰ καὶ τῶν δορυφόρων της, καθὼς καὶ τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας. Τέλος ἀναφέρουμε τὴν γνωστὴ δραστηριότητα τῶν σοβιετικῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσωπειῶν ὡς ἀγωγῶν διοχετεύσεως χρημάτων στὸν κομμουνιστικὸ καὶ κρυπροκομμουνιστικὸ μηχανισμὸ ποὺ δρᾶ στὶς μὴ κομμουνιστικὲς χῶρες.

Προσκλήσεις ἐξεχουσῶν προσωπικοτήτων

Οἱ σοβιετικοὶ ἀποκομίζουν ἐπίσης σημαντικὰ προπαγανδιστικὰ ὀφέλη ἀπὸ τὶς ὠργανωμένες ἐπισκέψεις ἀντιπροσωπειῶν καὶ διαφόρων προσωπικοτήτων, ποὺ τὶς προσκαλοῦν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὶς χῶρες ὅπου κυριαρχοῦν. Μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἐνημερώσεως καὶ τῶν ταξιδίων καλῆς θελήσεως ἀποκρύπτεται ἕνας τεράστιος μηχανισμὸς ἐξαπατήσεως καὶ διαφθορᾶς.

Ἡ λειτουργία αὐτοῦ τοῦ μηχανισμοῦ ἔχει ἀναδειχθῆ σὲ πραγματικὴ βιομηχανία, ἡ ὁποία στὴν ΕΣΣΔ καὶ στὴν Κίνα ἀπασχολεῖ ὁλοκληρωτικὰ δεκάδες χιλιάδες ἀνθρώπων. Στὴν Κίνα, λόγου χάριν, οἱ ἐπισκέπται κατανέμονται σὲ ὀκτὼ κατηγορίες. Γιὰ κάθε κατηγορία ὀργανώνονται εἰδικὲς περιοδεῖες καὶ ἡ κατάλληλη κάθε φορὰ ὑποδοχή! Οἱ πρῶτες τέσσερις κατηγορίες ἐπισκεπτῶν γίνονται δεκτὲς μὲ λουλούδια καὶ τοὺς προσφέρονται ἀνθοδέσμες. Εἰδικὲς σχολὲς ἐκπαιδεύουν ξεναγοὺς—διερμηνεῖς, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων εἶναι ἑλκυστικὲς νέες γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὴν μυστικὴ ἀστυνομία. Τὰ ἐπιτεύγματα ποὺ ἐπιδεικνύονται στοὺς ἐπισκέπτες, τὰ πρόσωπα ποὺ παρουσιάζονται, οἱ ἀπαιτήσεις ποὺ δίδονται, ὁ τόνος τῆς ὑποδοχῆς, ὅλα εἶναι προκαθωρισμένα καὶ προετοιμασμένα μὲ μεγάλη προσοχή.

Οἱ δαπάνες τῆς ΕΣΣΔ καὶ τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας σ' αὐτὸν μόνο τὸν τομέα, χωρὶς νὰ ἀναφέρουμε τὸν χρόνο ποὺ σπαταλᾶται ἀπὸ τοὺς ἐργαζομένους τῶν ἱδρυμάτων ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐπισκέψεως, ὑπερβαίνουν κάθε χρόνο τὰ 100 ἑκατομμ. δολλάρια. Ἀλλὰ αὐτὲς οἱ δαπάνες ἀποφέρουν ἑκατονταπλάσιο πολιτικὸ κέρδος γιὰ τὸν Κομμουνισμό. Βιβλία καὶ ἄρθρα ἀναφερόμενα σὲ αὐτὰ τὰ ταξίδια ἀφθονοῦν στὴν Δύσι. Ἡ ρόδινη ἄποψις, ποὺ προβάλλεται στὶς χῶρες τῆς Δύσεως, ὑπὲρ τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ὁλοκληρωτικοῦ κόσμου ἀπὸ τοὺς «ἐπιστρέφοντας ταξιδιώτας» μὲ τὶς «ὡραῖες ἐντυπώσεις» ποὺ ἀποκομίζουν, ἔχει γίνει μόνιμη διαφήμισις. Τὰ μεγαλύτερα ὀνόματα τῆς Δύσεως ἔθεσαν τὴν ὑπογραφή τους κάτω ἀπὸ ἐπαινετικὰ ρεπορτὰζ γιὰ ἕνα καθεστὼς ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Χρουστσὼφ ἐχαρακτήρισε μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα στὸ 20ὸ συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. (1956). Ὁ ἀμερικανὸς πρεσβευτὴς στὴν ΕΣΣΔ. Νταίηβις, ὑπεράσπισε τὶς περιβόητες δίκες τῆς Μόσχας καὶ ἐπεβεβαίωσε τὴν κατηγορία περὶ προδοσίας ἐναντίον τοῦ στρατάρχου Τουχατσέφσκυ, ποὺ ὁ Χρουστσὼφ ἐχαρακτήρισε στὸ 20ὸ συνέδριο σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες δολοπλοκίες τῆς Σταλινικῆς ἐποχῆς. Στὸ Κίεβο τῆς Οὐκρανίας ὁ Ἐδουάρδος Ἐρριὼ εἶδε ἕνα εὐημεροῦντα πληθυσμὸ τὸ ἴδιο ἔτος τῆς μεγάλης πείνας ποὺ προκάλεσε τὸν θάνατο 6 ἑκατ. Οὐκρανῶν!

Δυστυχῶς, παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ θλιβερὰ προηγούμενα, οἱ ἐκδρομὲς καὶ τὰ ταξίδια ἐξακολουθοῦν νὰ ἐξαπατοῦν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων τοῦ Δυτικοῦ κόσμου.

Συντριβὴ τῶν ἀντικομμουνιστῶν: Συκοφαντία, ἐκφοβισμός, ἀπαγωγή—δολοφονία.

Μεγάλη σημασία γιὰ τὴν σοβιετικὴ προπαγάνδα παρουσιάζει ὄχι μόνο ἡ ἐξαπάτησις τῶν εὐπίστων, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἡ ἐξουδετέρωσις ἐκείνων ποὺ κατανοοῦν σαφῶς τὸν κίνδυνον καὶ τὸν διακηρύσσουν ἐπίμονα μέσα σὲ μιὰ κατάστασι γενικῆς ἀγνοίας ἢ ἀδυναμίας ἔναντι τῆς κομμουνιστικῆς δραστηριότητος. Ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ὀργανώνονται ἐκστρατεῖες μὲ ἀπεριόριστη ἔντασι καὶ ἀτιμία. Οἱ κομμουνισταὶ προσπαθοῦν νὰ τοὺς καταστήσουν ἕνα εἶδος λεπρῶν, νὰ δημιουργήσουν στὴν κοινὴ γνώμη πραγματικὰ ἀντανακλαστικὰ ἐναντίον τους οὕτως ὥστε τὰ ὀνόματά τους νὰ συνδεθοῦν ἐνστικτωδῶς μὲ μίση καὶ ἀπέχθειες. Ὁ κομμουνιστικὸς καὶ κρυπτοκομμουνιστικὸς μηχανισμὸς χρησιμοποιεῖ ὅλα τὰ πολεμοφόδια γιὰ νὰ ἐπιτύχη στὸ ἔργο του χωρὶς νὰ διστάση νὰ καταφύγη στὴν συκοφαντία, τὴν πρόκλησι, τὴν πλαστογραφία ἢ τὸν ἐκβιασμό. Ἐδῶ οἱ συνοδοιπόροι παίζουν ἕνα πρωτεύοντα ρόλο: τοῦ σκανδαλοθῆρα. Μερικὲς φορὲς ὁ σοβιετικὸς μηχανισμὸς φθάνει ὥς τὸ σημεῖο νὰ καταγγείλη ἕνα ἀντικομμουνιστὴ σὰν μυστικὸ πράκτορα τοῦ κομμουνισμοῦ! Πολλὲς φορὲς προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὴν ἀστυνομία ὅτι εἶναι τρομοκράτης ἢ λαθρέμπορος. Ἡ συκοφαντία ἐναντίον τοῦ ἀντικομμουνιστοῦ συγγραφέως Βίκτωρ Σὲρζ ἔφθασε σὲ τέτοιο σημεῖο παναθλιότητος, ποὺ ἀκόμη καὶ οἱ ὑπηρεσίες τῆς ἀστυνομίας δὲν ἤξεραν τί ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν.

Ὁ προπαγανδιστικὸς μηχανισμὸς τῆς

Μόσχας διέδωσε ὅτι ὁ Λέων Μπλοὺμ ἦταν πράκτορας τῆς ἀσφαλείας καὶ καταδότης. Κατηγόρησε ἐπίσης τὸν Ντὲ Γκὼλ γιὰ συνεργασία μὲ τὴν γερμανικὴ κατασκοπεία κατὰ τὸν β' παγκόσμιο πόλεμο (!) καὶ τὸν Σουστὲλ ὅτι ἦταν... ναζὶ κατάσκοπος(!), ἐκηλίδωσε τὸν Σῆγκμαν Ρῆ μὲ τὴν κατηγορία ὅτι δῆθεν πούλησε τὴν χώρα του στὴν Ἰαπωνία (παρόμοιες κατηγορίες γιὰ ἄλλα πρόσωπα ὑπάρχουν στὴν Σοβιετικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια μὲ ἐνυπόγραφα ἄρθρα κομμουνιστῶν ἡγετῶν ὅπως ὁ Μορὶς Τορέζ).Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀτιμίες τῶν κομμουνιστῶν ὑπῆρξε καὶ ἡ δυσφήμησις γιὰ χαφιεδισμὸ τοῦ... Γκὺ Μολλέ, ὁ ὁποῖος ἐκατηγορήθη ὅτι ἦταν πληροφοριοδότης τῆς... Γκεσταπό(!) στὴν ὁποία δῆθεν κατήγγειλε διάφορες ἐνέργειες τῶν συγκρατουμένων του. Στὴν πραγματικότητα βέβαια ὅλες αὐτὲς καὶ ἄλλες παρόμοιες ἐπιθέσεις δὲν ἀποτελοῦν παρὰ σκευωρίες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος, γιατὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ βάσι καὶ διατυπώνονται ἐν πλήρῃ γνώσει ὅτι δὲν εἶναι παρὰ ἀσύστολα ψεύδη.

Στὴν ἀνεκτικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν δυτικῶν δημοκρατιῶν, ἡ ἀτέρμονη ἐπανάληψις τέτοιων ἐπιθέσεων ἔχει καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα. Πράγματι δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ ποῦμε, ὅτι πάρα πολὺ λίγοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, παρ' ὅλο ποὺ ἀπετέλεσαν στόχο τῶν κομμουνιστικῶν ἐπιθέσεων οὔτε ἀπεγοητεύθησαν, οὔτε ἔχασαν τὸ ἠθικό τους, οὔτε κατέστησαν ὕποπτοι στὴν παγκόσμια κοινὴ γνώμη.

Ὁ ἀγώνας ἐναντίον τῶν φωτισμένων ἀντικομμουνιστῶν διεξάγεται μὲ ἁπλᾶ μέσα. Ἡ ἀποτελεσματικότης του ὀφείλεται στὴν ἀκούραστη καὶ συστηματικὴ διεξαγωγή του.

Ἐναντίον τῶν ἀντικομμουνιστῶν ἔχει υἱοθετηθῆ ἕνα μόνιμο λεξιλόγιο, ποὺ περιλαμβάνει τοὺς ὅρους «δεξιός», «φασίστας», «ἀρνητικὸ στοιχεῖο», «μύωψ», «πράκτωρ τῆς ἀστυνομίας», «χαφιὲς τῆς ἀσφαλείας», «ἐξ ἐπαγγέλματος ἀντικομμουνιστής», «συστηματικὸς ἀντικομμουνιστὴς» κ.ἄ.

Καὶ ὑπάρχουν δημοκράτες ποὺ πείθουν τοὺς ἑαυτούς των ὅτι ὑπάρχει κάτι τὸ κατακριτέο στὸ νὰ εἶναι κάποιος συστηματικὸς ἀντικομμουνιστής, ξεχνώντας ὅτι οἱ ἴδιοι ὑπερηφανεύονται γιὰ τὸν συστηματικὸ ἀντιφασισμό τους. Καὶ ἀκόμη χειρότερα, δὲν βλέπουν τίποτα τὸ κακὸ στὸν συστηματικὸ ἀντιδημοκρατισμὸ τοῦ κομμουνισμοῦ. Καὶ φυσικὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κτυπηθῆ ἕνας συστηματοποιημένος κίνδυνος παρὰ μὲ μία συστηματικὴ ἀντιμετώπισί του. Αὐτὴ ἡ ἁπλῆ ἀλήθεια ἐφαρμόζεται ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς. Πράγματι, ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια καθήκοντα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἶναι νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ μία ἀτμόσφαιρα ἀπομονώσεως καὶ κριτικῆς τῶν φωτισμένων καὶ συνεπῶν ἀντικομμουνιστῶν.

Ἡ ἐπιτυχία ποὺ σημείωσαν οἱ κομμουνισταὶ σ' αὐτὸν τὸν ἰδιαίτερο τομέα εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε δημιουργήθηκε στὸν δυτικὸ κόσμο μιὰ πραγματικὰ ἀπίθανη κατάστασις, στὴν ὁποία συχνὰ ὁ ἀντικομμουνισμὸς θεωρεῖται σὰν κακὸ μεγαλύτερο καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κομμουνισμό. Ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους, σὲ ἕνα ἀδιάπτωτο καὶ ἀνηλεῆ ἀγῶνα ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶναι κακὸ νὰ πολεμήσῃ τὸν ἐχθρό του μὲ τὰ ἴδια ὅπλα ποὺ χρησιμοποιεῖ ἐκεῖνος, τότε εἶναι αὐτονόητο ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐκέρδισε μιὰ ἀποφασιστικὴ νίκη στὸν πόλεμο τῆς προπαγάνδας, ποὺ σκοπός του εἶναι ἡ διανοητικὴ ὑποδούλωσις καὶ ὁ ἐκφοβισμὸς τοῦ ἀντιπάλου.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς καταστάσεως ἄρχισαν νὰ ἐκδηλώνονται. Ὅταν οἱ σοβαροὶ καὶ φωτισμένοι κύκλοι σιωποῦν, εἶναι φυσικὸ ὅτι παραχωροῦν τὸν στιγματισμὸ τοῦ κομμουνισμοῦ μόνον στοὺς ἀντιδραστικοὺς τῶν ἄκρων. Καὶ ἔτσι φαίνεται σὰν νὰ ἐπιβεβαιώνεται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι «ἀντικομμουνισμὸς σημαίνει ἀντίδρασι». Καὶ τότε οἱ σοβαροὶ καὶ φωτισμένοι κύκλοι παραμένουν πιὸ σιωπηλοὶ ἀπὸ ποτέ. Ὁ Μὰκ Κάρτυ κέρδισε μιὰ τόσο μεγάλη δυσφήμησι μὲ τὸ νὰ ξεσκεπάζῃ τὸν κρυπτοκομμουνισμό, ὥστε δὲν εἶναι πιὰ σχεδὸν δυνατὸν νὰ κατηγορήσῃς κάποιον γιὰ συνοδοιπόρο χωρὶς νὰ σὲ χαρακτηρίσουν σὰν κυνηγὸ μαγισσῶν.

Καὶ ὅμως εἶναι βέβαιο ὅτι ὁ κρυπτοκομμουνισμὸς δὲν ἔπαυσε νὰ ὑπάρχη ὡς διὰ μαγείας μαζὶ μὲ τὸν Μὰκ Κάρτυ.

Ὅταν ὁ ἐκφοβισμὸς δὲν ἐπιτυγχάνει νὰ φιμώση τὴν ἀντιπροπαγάνδα ὡρισμένων θαρραλέων καὶ ἐξεχόντων ἀντικομμουνιστῶν, τότε τὰ σοβιὲτ δὲν διστάζουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ ἔγκλημα γιὰ νὰ πνίξουν τὶς φωνές τους. Τοὺς δολοφονοῦν (Τρότσκυ, Κριβίτσκυ, Νὶν κ.ἄ.) ἢ τοὺς ἀπάγουν (Τρούσνοβιτς).

Ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ

Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα μέσω τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν τοῦ Παραπετάσματος εἶναι πολὺ γνωστή, ὥστε νὰ μὴ θέλη ὑπογράμμισι. Σημειώνουμε ὅτι σ' αὐτὸν τὸν τομέα, ὅπου αἱ Η.Π.Α. ἔχουν καταβάλει πραγματικὰ τεράστιες προσπάθειες, οἱ σοβιετικοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τὶς ξεπερνοῦν σὲ ἀναλογία 4 πρὸς 1 σὲ χρόνο ἐκπομπῶν.

Ἕξη ραδιοσταθμοὶ τῆς ΕΣΣΔ μεταδίδουν προγράμματα σὲ γαλλικὴ γλῶσσα ἀπευθυνόμενα στὴν Γαλλία ἢ σ' ἄλλες χῶρες, ἐνῶ ἡ Γαλλία δὲν διαθέτει οὔτε ἕνα σταθμὸ ποὺ νὰ μεταδίδη ἐκπομπὴ σὲ ρωσικὴ γλῶσσα. Πολυάριθμοι ἐπίσης εἶναι οἱ κρυφοκομμουνιστικοὶ πομποὶ ποὺ μεταδίδουν κομμουνιστικὰ προγράμματα. Ἔτσι ἡ ραδιοφωνία τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας ἐγκατέστησε ἕνα ἰσχυρὸ ραδιοσταθμὸ στὸ Κόνακρυ (πρωτεύουσα τῆς Γουϊνέας τῆς Ἀφρικῆς) ὥστε ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα νὰ ἀκούεται ἀπὸ ὅλες τὶς χῶρες τῆς Ἀφρικῆς.

Εἰδικαὶ σχολαὶ

Ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μπολσεβικισμοῦ εἶναι καὶ ὁ πλοῦτος τῶν εἰδικῶν σχολῶν γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι καὶ ἐξάσκησι προπαγανδιστῶν. Κάθε Κ.Κ. σὲ κάθε χώρα διαθέτει τέτοιες σχολὲς γιὰ νὰ δημιουργῆ ἀγκιτάτορες. Στὴν Γαλλία υπάρχουν ἕξη, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Σχολὴ Βιροφλαὶ καὶ ἕνα Λενινιστικὸ Πανεπιστήμιο. Οἱ ἱκανώτεροι τῶν σπουδαστῶν πηγαίνουν νὰ σπουδάσουν στὰ λεγόμενα «Οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ» ἰνστιτοῦτα τῆς Μόσχας ἢ τοῦ Λένινγκραντ. Ἐκεῖ ἔχουν ἐκπαιδευθῆ οἱ ἐπαγγελματίαι ἐπαναστάται Μάο Τσὲ—Τούγκ, Τσοὺ Ἐν-Λάϊ, Χὸ Τσὶ—Μίνχ, Μπαγκντὰς καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Συχνὰ οἱ σπουδασταὶ ἐγγράφονται ὑπὸ ψευδῆ ὀνόματα καὶ ἡ πραγματική τους ἰδιότης τηρεῖται μυστική.

Στὴν Τασκένδη τοῦ σοβιετικοῦ Τουρκμενιστὰν λειτουργεῖ ἕνα Πανεπιστήμιο Ἀφρικανο—Ἀσιατικῶν σπουδῶν. Παρακολουθεῖται ἀπὸ χιλιάδες κιτρίνων καὶ μαύρων σπουδαστῶν—τῶν τελευταίων προερχομένων ἀπὸ τὴν Γκάνα, τὴν Γουϊνέα, τὸ Σουδάν, τὸ Καμεροὺν—τοὺς ὁποίους ἐπιστρατεύουν γιὰ σπουδὲς διαρκείας τριῶν ἐτῶν, σὲ ποικίλα ἰνστιτοῦτα. Τὰ προγράμματα περιλαμβάνουν μεθόδους καμουφλαρισμένης προπαγάνδας καὶ τρόπους διαβρώσεως μιᾶς χώρας. Αὐτὸ τὸ Πανεπιστήμιο ἔχει καταστῆ τὸ φυτώριο τῶν συνοδοιπόρων τοῦ Κρεμλίνου στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Πράγα ἔχει καταστῆ κέντρο προπαγανδιστικῆς διδασκαλίας, γιατὶ ἡ δυτική της μορφὴ καὶ τὸ πνευματικό της γόητρο τὴν κάνουν πιὸ ἑλκυστική. Ἐκεῖ λειτουργοῦν δύο σχολὲς γιὰ τὴν «ἀφρόκρεμα» ποὺ προέρχεται εἰδικῶς ἀπὸ τὶς πρώην ἀποικιακὲς χῶρες. Ὁ Σεκοὺ Τουρὲ (πρόεδρος τῆς Γουϊνέας), ὁ ἀδελφὸς τοῦ Δρος Ν' Κρουμὰχ τῆς Γκάνα, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φιντὲλ Κάστρο τῆς Κούβας καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐξεπαιδεύθησαν σ' αὐτὲς τὶς σχολές. Ἀλλὰ καὶ οἱ κυριώτερες κατασκοπευτικὲς σχολὲς βρίσκονται στὴν Πράγα. Στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ τὸ κέντρο τῶν εἰδικῶν σχολῶν γιὰ προπαγανδιστὰς ἔχει μετακινηθῆ στὸ Πεκῖνο, ποὺ κάθε χρόνο ἐκπαιδεύει πολλὲς ἑκατοντάδες «ἀντιαποικιστῶν» ἀποστόλων καὶ συνοδοιπόρων, τοὺς ὁποίους ἀποστέλλει στὴν Βιρμανία, Ταϋλάνδη, Καμπότζη, Λάος, Ἰνδονησία καὶ Ἰαπωνία. Ἐπιπροσθέτως, τὰ κανονικὰ Πανεπιστήμια τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν διατηροῦν τμήματα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὸν ἀκαδημαϊκὸ μανδύα, εἶναι στὴν πραγματικότητα σχολὲς συνοδοιπόρων, τμήματα ἀποικιακῶν προβλημάτων, τμήματα ἀφρικανολογίας, τμήματα γλωσσικῶν διαλέκτων, τμήματα στοιχειωδῶν οἰκονομικῶν μελετῶν, κ.ο.κ.

Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν προπαγανδιστῶν ποὺ ἀποφοιτᾶ κάθε χρόνο ἀπὸ τὶς ἀνωτέρω σχολὲς ἐκτιμᾶται σὲ ἀρκετὲς χιλιάδες.

Οἱ εἰδικὲς σχολὲς ἀποτελοῦν ἕνα φοβερὸ ὅπλο. Γιὰ τὸν μικρὸ ἢ τὸν φτωχὸ ἄνθρωπο ποὺ γίνεται δεκτὸς σ' αὐτές, τὸ μεγάλο ταξίδι καὶ ἡ ἀνακάλυψις νέων χωρῶν σημαίνει ἐνθάρρυνσι, προαγωγὴ καὶ εὐχάριστες ἀναμνήσεις. Οἱ σπουδασταὶ ἀποκτοῦν φίλους μεταξὺ τῶν συναδέλφων τους καὶ τῶν παραγόντων τῆς χώρας ὅπου βρίσκονται, ἀπολαμβάνουν τὴν γοητεία τῆς μυήσεως, αἰσθάνονται σὲ ἐπαφὴ μὲ μία ἐπιβλητικὴ δύναμι ποὺ τοὺς ἐμπιστεύεται μιὰ μυστικὴ ἀποστολὴ καὶ ἀφομοιώνουν μία τεχνικὴ ποὺ τοὺς κάνει διαφορετικοὺς καὶ σπουδαίους. Πάνω ἀπὸ ὅλα, πιστεύουν ὅτι ἔγιναν οἱ φορεῖς τῆς ἀλήθειας. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς ἀποστολικῆς ἐργασίας καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τροφοδοτῆται μὲ συχνὲς ἐπαφὲς καὶ τεχνικὴ καὶ ὑλικὴ βοήθεια. Ἡ ἀλήθεια ποὺ διδάσκονται εἶναι στὴν πραγματικότητα μία ἀπάτη, ἀλλὰ τὸ ὀρθολογιστικό της περιεχόμενο πολὺ λίγο τοὺς ἐνδιαφέρει. Τὰ μαθήματα καὶ τὰ θέματα τοὺς διδάσκονται μὲ μιὰ ὡρισμένη φρασεολογία, μ' ἕνα ὡρισμένο προφορικὸ σύστημα ποὺ περιλαμβάνει ταξινομημένες ἀπαντήσεις γιὰ κάθε ἐρώτημα, μὲ μία ὡρισμένη τέχνη συζητήσεως, ποὺ ἔχει περισσότερη σχέσι μὲ τὴν ἀκροβασία παρὰ μὲ τὴν εὐφυΐα, ἡ ὁποία ὅμως ὑπνωτίζει τὸ ἀκροατήριό της.

III. ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ

Στὶς χῶρες ὅπου δρᾶ ἕνας ἰσχυρὸς μηχανισμὸς ἀμέσου κομμουνιστικοῦ προσηλυτισμοῦ, ὑπολογίζεται ὅτι ὁ μηχανισμὸς τῶν παραλλήλων καὶ κρυπτοκομμουνιστικῶν ὀργανώσεων ἔχει περίπου τὴν ἴδια ἔκτασι μὲ αὐτόν. Στὶς χῶρες ὅπου τὸ Κ.Κ. εἶναι ἀδύνατο ἢ ἀνύπαρκτο, ἡ προπαγάνδα τῆς Μόσχας, ὁ παράλληλος μηχανισμὸς ἔχει ἐξαιρετικὴ εὐρύτητα. Ἀπὸ διάφορες ἐνδείξεις μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι ὁ κρυπτοκομμουνιστικὸς προπαγανδιστικὸς μηχανισμός, ποὺ δρᾶ σὲ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, χρησιμοποιεῖ 300.000 περίπου ἄτομα καὶ στοιχίζει 1,5 δισεκ. δολλάρια τὸ χρόνο.

Ἂν σ' αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς συμπεριληφθοῦν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἄμεση προπαγάνδα καθὼς καὶ στὴν προπαγανδιστικὴ προσπάθεια μέσα στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες γιὰ ἐξωτερικὴ χρῆσι (ὠργανωμένες περιοδεῖες, ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές, εἰδικὲς σχολές), τότε μπορεῖ νὰ γίνῃ ὁ ἑξῆς ὑπολογισμός :

Οἱ διάφοροι τύποι κομμουνιστικῆς προπαγάνδας πρὸς τὸν ἐλεύθερο κόσμο προϋποθέτουν τὴν χρησιμοποίησι ἑνὸς προσωπικοῦ 500.000 ἀτόμων καὶ μιᾶς ἐτησίας δαπάνης 2 δισεκατομμυρίων περίπου δολλαρίων.

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ γίνεται γιὰ τὴν ἐξαπάτησι ἑνὸς δισεκατομμυρίου ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν ἐκτὸς τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἡ Μόσχα (μὲ μικρὴ βοήθεια τοῦ Πεκίνου) δαπανᾶ 2 δολλάρια τὸ χρόνο γιὰ κάθε ἐλεύθερο ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸν καθυποτάξῃ. Γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ μέγεθος αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ, ποὺ ἐκφράζει τὴν ἔκτασι τοῦ πολιτικοῦ πολέμου ποὺ διεξάγει ἡ Μόσχα ἐναντίον τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε ὅτι μία Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀμερικανικῆς Γερουσίας ἔχει ὑπολογίσει ὅτι τὰ ποσὰ ποὺ διατίθενται ἀπὸ τὶς Η.Π.Α. γιὰ παγκόσμια προπαγάνδα ἀνέρχονται σὲ 1 1/4 σέντς κατ' ἄτομο τὸν χρόνο. Ἐὰν προστεθοῦν καὶ τὰ ποσὰ ποὺ διατίθενται ἀπὸ ὅλες τὶς ἐλεύθερες χῶρες γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, τότε ἔχουμε δαπάνη 2 σέντς κατ' ἄτομο τὸν χρόνο.

Ἀπὸ τὴν ἄποψι τῶν δαπανῶν λοιπὸν ἡ σοβιετικὴ προπαγανδιστικὴ προσπάθεια εἶναι 100 φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη ὅλου τοῦ ὑπολοίπου κόσμου καὶ ἐπὶ πλέον ἀποτελεῖ ἕνα φαινόμενο διαφορετικῆς φύσεως. Γεγονὸς πάντως εἶναι, ὅτι ὁ κομμουνιστικὸς καὶ παρακομμουνιστικὸς μηχανισμὸς προπαγάνδας ἀποτελεῖ ἕνα κολοσσὸ μοναδικὸ στὸ εἶδος του καὶ στὴν ἔκτασί του στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία. Αὐτὸ εἶναι μία βασικὴ ἀλήθεια, σχετικὴ μὲ τὸν κομμουνισμό, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὴν ξεχνοῦμε ποτέ.

Τὰ κυριώτερα στηρίγματα τῆς Σοβιετικῆς προπαγάνδας

Τὸ χρῆμα

Ἡ κινητήριος δύναμις αὐτῆς τῆς σχεδὸν φανταστικῆς μηχανῆς εἶναι τὸ χρῆμα ποὺ προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὴν ὑπερεκεκμετάλλευσι τῶν ἐργαζομένων μαζῶν ποὺ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸ ζυγό. Αὐτὲς οἱ μᾶζες ἐργάζονται μέχρις ἐξουθενώσεως μὲ πολὺ χαμηλὰ ἡμερομίσθια γιὰ νὰ ἐπιτρέπουν στοὺς ἀφέντες τους ὄχι μόνο νὰ τὶς κυριαρχοῦν καὶ νὰ τὶς κατευθύνουν ὅπως θέλουν, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ νὰ ἐξαπατοῦν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία τὶς ἐργαζόμενες μᾶζες τῶν ἐλευθέρων χωρῶν.

Ἕνα ἄλλο μέρος τοῦ χρήματος ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ σοβιετικὴ προπαγάνδα, προέρχεται ἀπὸ τὰ κέρδη σειρᾶς βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ εἰσαγωγικῶν—ἐξαγωγικῶν οἴκων, ποὺ λειτουργοῦν στὶς ἐλεύθερες χῶρες γιὰ λογαριασμὸ χωρῶν τοῦ Παραπετάσματος καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσι συνοδοιπόρων.

Στὶς χῶρες ὅπου ὑφίστανται ἰσχυρὰ Κ.Κ. ἀπομυζῶνται πολλὰ ἱδρύματα, ὅπως δῆμοι καὶ κοινότητες, ἐργατικὰ συνδικάτα κ.λ.π. ποὺ ὑποχρεώνονται νὰ συνεισφέρουν ὑπὲρ τῶν Κ.Κ.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸν ρόλο τοῦ χρήματος πρέπει νὰ τονισθῇ πόσο ἀνάξιο εἶναι γιὰ ἐξ ἐπαγγέλματος ὀρθολογιστὰς νὰ παριστάνουν τοὺς ἀφελεῖς καὶ νὰ πιστεύουν στὰ θαύματα, προκειμένου γιὰ τὸν κομμουνισμό, ἀρνούμενοι νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ἡ συμπάθεια πολλῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων γιὰ μιὰ τόσο ἀπάνθρωπη τυραννία, ὅπως τῆς Μόσχας, ἐξηγεῖται μόνο μὲ τὴν διαφθορά.

Πρέπει νὰ ὑπογραμμισθῇ ὅτι ἡ τεραστία ἔκτασις τῶν ὑλικῶν μέσων ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα εἶναι καὶ μόνη της ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐπιτυχία της. Σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους δὲν ἀρέσει νὰ ἐξηγοῦν τὴν πολιτικὴ δύναμι ἀπὸ τὸν μηχανισμὸ ποὺ διαθέτει καὶ θέλουν ὁπωσδήποτε νὰ βρίσκουν στὴν βάσι της κοινωνικὲς κρίσεις. Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ ἀρνηθοῦμε ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀδικία ἢ ἡ ἐθνικὴ ἐξάρτησις προσφέρουν θέματα γιὰ τὴν ἀγκιτάτσια (ζύμωσι) ποὺ δημιουργεῖ τὶς ρίζες τοῦ τρομεροῦ δένδρου τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἀλλὰ ἡ βροχὴ ποὺ τὸ ποτίζει καὶ τὸ τρέφει εἶναι τὸ σοβιετικὸ χρῆμα.

Ἡ Μαρξιστικὴ ἰδέα ὅτι ἡ πολιτικὴ δύναμις ἀντανακλᾶ πάντοτε τὶς οἰκονομικὲς ἀντιθέσεις, ἰσχύει μόνο γιὰ μιὰ ἐποχὴ ὅπου ἡ προπαγάνδα δὲν εἶχε ἀναπτυχθῇ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν σὲ μία ἐπιχείρησι.

Οὐδεμία ἀμφιβολία χωρεῖ ὅτι ὁ κομμουνισμὸς μποροῦσε νὰ ριζοβολήσῃ τὸ 1918 σὲ μερικὲς χῶρες ἐπωφελούμενος ἀπὸ μία συγκυρία κοινωνικῶν συνθηκῶν. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἔγινε τὸ ἀρχικὸ φύτεμα, ἡ ἐπιρροὴ τῆς Μόσχας διαιωνίζεται μὲ μία διαδικασία ὀστεοποιήσεως ποὺ ἦταν ἡ ἴδια μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. Σὲ τελευταία ἀνάλυσι ἡ ἐξαιρετικὴ μακροβιότης τῶν ὁλοκληρωτικῶν κρατῶν ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν δύναμι τοῦ μηχανισμοῦ κυριαρχίας ποὺ διαθέτουν. Καὶ σήμερα ἔχει ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ τὰ καλύτερα πνεύματα ὅτι αὐτὸς ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς ἔχει πιὰ μετατραπῇ σὲ ἕνα ξεχωριστὸ sui generis παράγοντα στὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων, ἐξ' ἴσου ἄξιον νὰ εἰσέλθῃ στὸν κατάλογο τῶν ἱστορικῶν αἰτίων μὲ τὶς περιβόητες παραγωγικὲς σχέσεις. Καὶ ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ σοβιετικοῦ κράτους.

Ἡ ἰσχὺς τῆς ὀργανώσεως

Ἕνα μεγάλης σημασίας χαρακτηριστικὸ τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας εἶναι ἡ ἐνσωμάτωσίς της σὲ διάφορες ὀργανώσεις: κόμματα, συνδέσμους, ἐπιτροπές, συνέδρια, ἑνώσεις, συνδικάτα, ἑταιρεῖες, λέσχες. Ὁ μπολσεβικισμὸς ἔχει κάνει μία σημαντικὴ ἀνακάλυψι: τὴν δύναμι τῆς ὀργανώσεως. Ἡ προπαγάνδα δὲν κάνει τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ ρίχνῃ τὰ σπέρματα· ἡ ὀργάνωσις εἶναι ἐκείνη ποὺ συντηρεῖ τὴν ἐπιδημία ποὺ προκαλοῦν αὐτὰ τὰ σπέρματα. Μὲ αὐτὴν οἱ ὀπαδοί της μεταβάλλονται σὲ στρατιῶτες. Μὲ αὐτήν, οἱ σκέψεις εὐθυγραμμίζονται, οἱ καρδιὲς συγχρονίζονται καὶ οἱ θελήσεις ὑποτάσσονται. Ἡ ὀργάνωσις εἶναι γιὰ τὴν προπα-

γάνδα ὅ,τι εἶναι τὸ ἐργοστάσιο γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Ὁ κομμουνιστὴς εἶναι ὁ ἀστὸς τῆς ὀργανώσεως, ὅπως καπιταλιστὴς ἦταν ὁ ἀστὸς τοῦ ἐργοστασίου.

Ἡ εὐπιστία τοῦ ἐλευθέρου κόσμου

Ὅσο περίεργο καὶ ἂν φαίνεται, μία τρίτη—καὶ ὄχι ἡ ὀλιγώτερο σημαντική—, κινητήριος δύναμις ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὴν σοβιετικὴ προπαγάνδα εἶναι ἡ προθυμία τοῦ τύπου τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, νὰ ἀνταποκρίνεται σ' αὐτὴν χωρὶς ἐπιφυλάξεις. Ἡ πραγματικὴ δύναμις τῆς προπαγάνδας τοῦ Κρεμλίνου ὑπερβαίνει τοὺς φοβεροὺς ὑπολογισμοὺς ποὺ κάναμε γι' αὐτήν, γιατὶ ἐνισχύεται καὶ διαδίδεται ἐθελοντικὰ ἀπὸ ὅλα τὰ δημοκρατικὰ ὄργανα τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Μὲ τὴν μεγάλη ἀγάπη τους πρὸς τὸ ἐντυπωσιακό, μὲ τὴν μανία τῆς ἀναζητήσεως συγκλονιστικῶν εἰδήσεων, μὲ τὴν ἐπιθυμία τους νὰ πωλήσουν περισσότερα φύλλα, μὲ τὴν ἀφέλειά τους ἀπέναντι στὰ σοβιετικὰ τεχνάσματα καὶ ψεύδη ἐπαναλαμβάνουν θεληματικὰ ἕνα ἀριθμὸ ἀπὸ αὐτὰ τὰ τεχνάσματα καὶ τὰ ψεύδη, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ ὠθοῦνται σ' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς συνοδοιπόρους ποὺ διεισδύουν σ' αὐτά.

IV· ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΜΕΣΑ

Ἀφοῦ ἐξετάσαμε τὰ τεχνικὰ μέσα τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας, θὰ προχωρήσουμε στὴν ἐξέτασι τῶν μέσων ἐκείνων μὲ τὰ ὁποῖα ἡ σοβιετικὴ προπαγάνδα προσπαθεῖ νὰ διεγείρη τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα καὶ ἰδιαίτερα θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὶς ἀπάτες στὶς ὁποῖες καταφεύγει γιὰ νὰ ἀποπλανήση τὴν σκέψη.

Ἀναίσχυντος δημαγωγία

Τὸ ἁπλούστερο καὶ δυστυχῶς τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ μέσο ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ σοβιετικὴ προπαγάνδα, εἶναι ἁπλούστατα ἡ χονδροκομμένη δημαγωγία σὲ μιὰ κλίμακα ποὺ καταντᾶ ἀπίστευτη. Ἔτσι ἐθεωρεῖτο πάντοτε σὰν κάτι τὸ ἀδύνατο νὰ ὑποστηρίξη κανεὶς ἀντίθετα πράγματα ταυτοχρόνως. Καὶ ὅμως αὐτὸ κάνει καθημερινῶς τὸ Κρεμλῖνο· στρέφει τὴν πόλι ἐναντίον τῆς ὑπαίθρου ἐπειδὴ τὸ ψωμὶ εἶναι ἀκριβό, τὴν ὕπαιθρο ἐπειδὴ τὸ σιτάρι εἶναι πολὺ φθηνό, τοὺς ἐμπόρους ἐναντίον τοῦ Κράτους, ἐν ὀνόματι τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, τὸ Κράτος ἐναντίον τῶν ἐμπόρων, ἐν ὀνόματι τοῦ οἰκονομικοῦ προγραμματισμοῦ, τοὺς Εὐρωπαίους ἐναντίον τῶν Ἀμερικανῶν γιὰ τὴν διάσωσι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος, τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐναντίον τῶν Εὐρωπαίων ἐν ὀνόματι τῆς εἰρήνης. Μεγαλύτερες ἀκόμη ἀντιφάσεις συναντῶνται ἐναντίον τῶν διεθνιστικῶν καὶ ἀντικοινωνικῶν θεωριῶν ποὺ διδάσκει ἡ σοβιετικὴ προπαγάνδα, ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸν σωβινισμὸ ὅταν προσπαθῆ νὰ καλλιεργήση τὴν ἔχθρα μεταξὺ Γάλλων καὶ Γερμανῶν καὶ τὸν ἀντισημιτισμὸ σὲ περίπτωσι ποὺ τὸ Ἰσραὴλ στέκεται σὰν ἐμπόδιο στὸν σοβιετικὸ ἰμπεριαλισμό. Ἡ κομμουνιστικὴ δημαγωγία εἶναι ἡ πρώτη ποὺ ἔχει λάβη τόση μεγάλη ἔκτασι στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου.

Ἀπεριόριστη ψευδολογία

Ὅτι ὁ μπολσεβικισμὸς ἔχει φθάσει τὸ ἀπόλυτο ψεῦδος φαίνεται ἀπὸ τὴ βασική του θέσι νὰ ὑπόσχεται πλήρη ἀπελευθέρωσι, ἐνῶ ὀργανώνει τὴν πλήρη ὑποδούλωσι.

Ὁ ἑπόμενος κατάλογος παραδειγμάτων, ποὺ εἶναι ἐξ ἄλλου πολὺ ἀτελής, μᾶς δίδει μιὰ εἰκόνα τῆς σοβιετικῆς ἀπάτης ποὺ δὲν ἔχει ποτὲ ἄλλοτε συναντηθῆ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἔτσι ὁ μπολσεβικισμός:

—Ἀποκαλεῖ «ἀπελευθερωτικὰ» τὰ στρατεύματα ποὺ ἐπέβαλαν τὴν εἰδεχθέστερη ὑποταγὴ στὴν χώρα ποὺ κατέκτησαν.

—Προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του σὲ διάφορες χῶρες ὡς συνεταίρου στὴν «ὑπεράσπισι τῆς ἐλευθερίας», ἐνῶ τοὺς προετοιμάζει τὴν τυραννία.

—Καλεῖ τοὺς ἐργάτες νὰ διεκδικοῦν συνδικαλιστικὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἀφαιρεῖ μόλις πάρη τὴν ἐξουσία.

—Τὴν τάσι γιὰ ἐξίσωσι τῶν ἀποδοχῶν τὴν ἀποκαλεῖ «ἀστικὴ» στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες καὶ «κομμουνιστικὴ» στὶς ἀστικές.

—Ἐκβιάζει ἀθώους ἀνθρώπους νὰ «ὁμολογήσουν» ὅτι εἶναι ἐγκληματίαι καὶ εὐλογεῖ τοὺς ἐκτελεστάς των.

—Ἀποκαλεῖ «ἐκλογὲς» τὴν ψήφισι μοναδικῶν ὑποψηφίων καὶ «συζητήσεις» τὴν ὁμόφωνη ἀποδοχὴ ἐντολῶν.

—Καταδικάζει τὸν δυτικογερμανικὸ ἐξοπλισμό, ἀφοῦ προηγουμένως ἔχει ἐπανεξοπλίσῃ τὴν Ἀνατολικὴ Γερμανία.

Δὲν ἔχει δοθῆ ἀρκετὴ προσοχὴ στὴ Δύσι σχετικὰ μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία, ἕνα πολιτικὸ σύστημα, ἔχει οἰκοδομηθῆ ἐπάνω στὸ ἀπόλυτο (ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸν) ψεῦδος καὶ συνεχίζει σταθερὰ αὐτὸ τὸ ψεῦδος.

Τὸ ἰσχυρὸ σημεῖο αὐτῆς τῆς καταχρήσεως εἶναι ὅτι σιγὰ-σιγά, μὲ τὴν συνεχῆ ἐπανάληψι κατανικᾶ τὴν δυσπιστία. Οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, ζῶντας σὲ ἕνα κόσμο ὅπου τηρεῖται ὁπωσδήποτε ἕνα ἐλάχιστο ὅριο καλῆς πίστεως (ἔστω καὶ μόνο ἐπειδὴ ὁ ἐλεύθερος πολιτικὸς ἀνταγωνισμὸς ἐμποδίζει τὴν μιὰ πλευρὰ νὰ σπρώξῃ τὸ ψέμμα σὲ σημεῖο ποὺ νὰ μπορῇ ἡ ἄλλη πλευρὰ νὰ τὴν ξεσκεπάσῃ), δὲν μπορεῖ ἁπλούστατα νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸ ψέμμα εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσῃ σὲ τέτοιο σημεῖο. Ἐπὶ πλέον εἶναι ἀδύνατο στὸ συναίσθημα νὰ μὴ ἐπηρεασθῆ ὑπὲρ τοῦ κομμουνισμοῦ, ὅταν αὐτὸς ἐμφανίζεται μεταμφιεσμένος μὲ ὡραῖα λόγια. Μήπως οἱ δημοκράτες δὲν ἀποκαλοῦν πάντοτε τὸ σοβιετικὸ καθεστὼς «κομμουνιστικὸ» σὰν αὐτὸ νὰ ἐφαρμόζῃ τὶς γενικὲς ἀρχὲς ποὺ διατυπώθηκαν πρὶν ἑκατὸ χρόνια μὲ αὐτὴν τὴν ὀνομασία; Καὶ ὅμως ἀπὸ καιρὸ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν υἱοθετήσει τὸν ὅρο «φασισμὸς» ἢ «ὁλοκληρωτισμός», γιὰ νὰ χαρακτηρίζουν αὐτὸ τὸ καθεστώς.

Ὁ κλέφτης φωνάζει «κλέφτες»!

Τὸ παλαιὸ τέχνασμα τοῦ κλέφτη ποὺ φωνάζει «κλέφτες» γιὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, εἶναι ἀρκετὰ γνωστό. Ἀποτελεῖ ἕνα βασικὸ στρατήγημα τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας, ποὺ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ὅταν προετοιμάζοντας τὴν σκληρότερη ἐκμετάλλευσι ποὺ ὑπῆρξε ποτὲ στὸν κόσμο, ξεσηκώνει τοὺς δυτικοὺς ἐργάτες ἐναντίον τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερο πεδίο γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ στρατηγήματος παρέχεται ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Προειδοποιώντας τους νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν δυτικὸ ἀποικισμό, ἡ κρυπτοκομμουνιστικὴ προπαγάνδα τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἀκούσουν καὶ νὰ δοῦν τὸν σοβιετικὸ ἀποικισμό.

Ἐκμετάλλευσις τῆς ἀδρανείας καὶ τῆς νωθρότητος τῆς Δύσεως

Ὁ κομμουνισμὸς κερδοσκοπεῖ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀδρανείας διὰ τῆς ὁποίας ἡ συμπάθεια ποὺ ἐκέρδισε κάποτε τὸ πρῶτο σοσιαλιστικὸ κίνημα ἀνάμεσα στὰ φιλελεύθερα πνεύματα τῆς Δύσεως, ἐπεκτείνεται σ' αὐτόν.

Μπορεῖ νὰ λεχθῆ ὅτι ὁ κομμουνισμὸς ἔκανε ὅλη τὴ σταδιοδρομία του σὰν ἕνας ἀπατεώνας μεταξὺ τῆς ἀριστερᾶς, παρασύροντάς την νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀγωνίζεται γιὰ τοὺς ἐργάτες, τὴν πρόοδο, τὸν οἰκονομικὸ ὀρθολογισμό, τὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη, τὴν ἀνεξαρτησία τῶν λαῶν· μὲ λίγα λόγια, ὁ κομμουνισμός, ὑποστηρίζει τὶς ἴδιες ἰδέες μὲ τὴν ἀριστερά, ἐνῶ στὴν πράξι δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀνοίγῃ τὸν τάφο της.

Ἐνῶ ἡ ΕΣΣΔ παροτρύνει τὰ «προοδευμένα» πνεύματα νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ οἰκονομία της ἔχει πραγματοποιήσει μοναδικὲς στὸν κόσμο ἐπιτυχίες, παροτρύνει τὰ «συντηρητικὰ» πνεύματα νὰ πιστεύσουν ὅτι ἡ διπλωματία της εἶναι ἡ ἰδία μὲ ὁποιασδήποτε ἄλλης χώρας. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ἡ ΕΣΣΔ παίζει μὲ τὴν ἀδράνεια ποὺ διαιωνίζει τὴν πίστι. Στὴν δεύτερη περίπτωσι ἡ ΕΣΣΔ παίζει μὲ τὴ νωθρότητα ποὺ εὐνοεῖ τὸν ἐφησυχασμό. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις ψεύδεται. Ἡ θεωρία ὅτι ἡ ΕΣΣΔ εἶναι μιὰ Δύναμις «ὅπως οἱ ἄλλες» στὴν διεθνῆ συμπεριφορά της, τροφοδοτεῖ τὴν πνευματικὴ νωθρότητα, γιατὶ ἀποκλείει τὴν ἀνάγκη νὰ ἐφαρμοσθῆ εἰδικὴ μεταχείρισις ἀπέναντι στὶς σοβιετικὲς μεθόδους. Καὶ τοῦτο ἀποφέρει οὐσιαστικὰ κέρδη

στὸ Κρεμλῖνο, γιατὶ παροτρύνει τοὺς δυτικοὺς ἡγέτες νὰ πιστεύσουν ὅτι μὲ τοὺς σοβιετικοὺς μιὰ διάσκεψις, μιὰ συνθήκη, ἕνας ὑπουργός, εἶναι μιὰ διάσκεψη, μιὰ συνθήκη, ἕνας ὑπουργός, ἐνῶ σήμερα ἡ δικτατορία τοῦ Κρεμλίνου τὰ μετέβαλε ἀντιστοίχως σὲ μιὰ παγίδα, σὲ ἕνα κουρελόχαρτο καὶ σὲ ἕνα πράκτορα.

Ὅλες οἱ ἀπόψεις ποὺ τείνουν νὰ διαλύσουν τὸν ἀνώμαλο καὶ ἀπατηλὸ χαρακτῆρα τοῦ σοβιετικοῦ κόσμου καὶ νὰ τὸν παρουσιάσουν σὰν κανονικὸ καὶ εὐπρεπῆ συμβάλλουν τὰ μέγιστα στὴ νίκη του. Ἂς ἀναφέρουμε μερικὲς τέτοιες ἀπόψεις ποὺ ἔχουν μεγάλη ἀπήχησι στὴν Δύσι:

«Ἕνας σοβιετικὸς πολιτικὸς ἦταν συμπολεμιστής»· μάλιστα, ἀλλὰ ἐνῶ στὴν Δύσι ἕνας πολιτικὸς εἶναι ἕνας ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου οἱ προσωπικὲς κλίσεις καὶ φιλίες ὑπολογίζονται, στὴν ΕΣΣΔ εἶναι ἕνας αὐστηρὸς ἐκτελεστὴς τῶν διαταγῶν τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου.

«Ὁ ρωσικὸς λαὸς δὲν θέλει πόλεμο (καὶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο λαό)· μάλιστα, ἀλλὰ ἐνῶ στὴ Δύσι ὁ λαὸς ἔχει μιὰ βαρύτητα στὴν πολιτική, στὴν ΕΣΣΔ ὁ λαὸς δὲν παίζει κανένα πολιτικὸ ρόλο.

«Μιὰ διάσκεψις εἶναι προτιμωτέρα ἀπὸ μιὰ ἄρνησι»· μάλιστα, ἀλλὰ αὐτὸ μεταξὺ λαῶν ποὺ συσκέπτονται γιὰ νὰ συζητήσουν τὶς διαφορές των καὶ νὰ βροῦν μιὰ λύσι, ὄχι ὅμως καὶ μὲ τοὺς σοβιετικούς, ποὺ ἐπιζητοῦν διασκέψεις γιὰ νὰ ἐφαρμόσουν τὰ τεχνάσματα καὶ τὶς ἀπάτες τῆς προπαγάνδας μὲ τὴν ὁποία ἐλπίζουν νὰ κερδίσουν καὶ νὰ ἐπιβληθοῦν, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσουν ἕνα χτύπημα.

«Ὁ καθένας ἔχει κάνει καὶ κάποιο σφᾶλμα»· μάλιστα, ἀλλὰ τὰ σφάλματα μερικῶν εἶναι σφάλματα, τὰ σφάλματα τῶν σοβιετικῶν εἶναι ἐγκλήματα.

Ἀξιοποίησις τῆς ἴδιας τῆς κακοήθειάς των

Ἡ σοβιετικὴ προπαγάνδα καταφεύγει σ' αὐτὴν τὴν τακτική, ποὺ καταδικάζεται ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς εὐπρεπείας, ὅταν λόγου χάριν ἀφοῦ ἐξανάγκασε τὶς δημοκρατίες νὰ ἐπανεξοπλισθοῦν, ἀξιοποιεῖ τὶς τύψεις ποὺ τοὺς προκαλεῖ αὐτὸς ὁ ἐπανεξοπλισμός.

Ἐξαπάτησις τῶν δημοκρατιῶν μὲ τὶς ἴδιες τους ἀρχὲς

Τὸ Κρεμλῖνο, ποὺ εἶναι σήμερα πολὺ μεγαλύτερος ἀποικιοκράτης καὶ ἰμπεριαλιστὴς ἀπὸ τὴν Δύσι, ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀνήσυχη συνείδησι ποὺ τὰ παληὰ λάθη τῆς Δύσεως δημιούργησαν στὴν δυτικὴ κοινὴ γνώμη.

Ἐκμεταλλεύεται τὸν πατροπαράδοτο φιλειρηνισμὸ τῆς δυτικῆς κοινῆς γνώμης γιὰ νὰ τῆς παρουσιάση κάθε ἀποφασιστικότητα σὰν πολεμοκαπηλισμό. Χρησιμοποιεῖ τὴν δυτικὴ δημοκρατικὴ ἀνοχή, γιὰ νὰ πείση τὴν δυτικὴ κοινὴ γνώμη ὅτι πρέπει νὰ ἀνέχεται τὰ Κ.Κ. ποὺ ἐνσαρκώνουν τὴν ἔλλειψι ἀνοχῆς. Ἐκμεταλλεύεται τὴν ἐκτίμησι τῶν φιλελευθέρων κύκλων πρὸς τὴν ἀντικειμενικότητα, μὲ ἀπώτερο σκοπὸ νὰ τοὺς ἐξωθήση στὴν οὐδετερότητα μὲ τὸ δικαιολογητικὸ τῆς δημιουργίας μιᾶς ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν σφαλμάτων τῶν Η.Π.Α. καὶ ἐκείνων τῆς ΕΣΣΔ, ἐνῶ εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶναι ἕνας οὐδέτερος μεταξὺ τοῦ στρατοπέδου τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ στρατοπέδου τῆς σκλαβιᾶς.

Ἐκμεταλλεύεται τὴν πατροπαράδοτη δυσπιστία τῶν φιλελευθέρων ἀπέναντι στὸ ἴδιο τους τὸ κράτος γιὰ νὰ παραλύη κάθε συνένωσι τῶν δυτικῶν δυνάμεων ἐναντίον τοῦ σοβιετικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ.

Ἐν ὀλίγοις, ἕνα ἀπὸ τὰ κλειδιὰ τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας εἶναι ὁ ἐνταφιασμὸς τῶν φιλελευθέρων μέσα στὶς ἴδιες τους τὶς ἀρχές, σὰν σὲ ἕνα σάβανο. Καιρὸς εἶναι πιὰ γιὰ τοὺς δημοκράτες νὰ πάψουν νὰ συλλαβίζουν καὶ νὰ θέσουν τέρμα στὴν κερδοσκοπία ποὺ γίνεται εἰς βάρος τῆς ἀγνότητάς των ἀπὸ τοὺς ἀνήθικους.

Χρησιμοποίησις τοῦ φόβου

Πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας ὀφείλονται ὄχι στὴν πειθώ, ἀλλὰ στὸν φόβο. Τὸ Κρεμλῖνο ἐπιδεικνύει τὴν ἰσχύν του στὸ ἀνώτατο ὅριό

της καὶ τὴν παριστάνει πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ὅσο πραγματικὰ εἶναι. Ἔτσι ἐπιδρᾶ ἐπὶ τῶν μαζῶν, δημιουργώντας τους τάσεις ὑποχωρήσεως καὶ παίρνει μὲ τὸ μέρος του διάφορες προσωπικότητες, ποὺ πείθονται ὅτι σὲ περίπτωσι νίκης μιὰ τέτοια δύναμις θὰ εἶναι ἀμείλικτη γιὰ τοὺς ἀντιπάλους της, ἐνῶ δὲν διακινδυνεύουν τίποτα προδίνοντας τὴν ἀνεκτικὴ Δύσι.

Ἐκμετάλλευσις τῶν ἀντιζηλιῶν

Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα μεταχειρίζεται κάθε ἔριδα ποὺ διαιρεῖ τὸν ἐλεύθερο κόσμο καὶ διοχετεύει σ' αὐτὸν διενέξεις. Διατυμπανίζει τὶς ἐθνικές, ἰδεολογικὲς καὶ οἰκονομικὲς ἀντιθέσεις μας. Ἐὰν ὁ ἐλεύθερος κόσμος δὲν ἀπηλεῖτο ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸ ὁλοκληρωτισμό, τότε θὰ ἦταν ὀρθὸ νὰ ἀφίσουμε νὰ ἐκδηλωθοῦν αὐτὲς οἱ ἀντιθέσεις, οἱ ὁποῖες σὲ μιὰ προοδευμένη κοινωνία μποροῦν νὰ γίνουν ζυμώσεις προόδου σὲ ὁμαλὲς ἐποχές. Ἀλλὰ τὸ νὰ τὶς ἀνεχόμεθα τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ συνδυασμένες δυνάμεις ὅλων τῶν μελῶν της δύσκολα ἀρκοῦν γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ κοινοῦ κινδύνου, ἀποτελεῖ ἔνδειξι παρακμῆς καὶ φέρνει στὸ νοῦ τὸ θέαμα τοῦ Βυζαντίου, ποὺ χανόταν σὲ συζητήσεις γιὰ τὸ μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας, ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι ἦσαν ἔξω ἀπὸ τὶς πύλες του.

Ἐκμετάλλευσις τῆς ἀγνοίας

Στὶς δημοκρατίες οἱ μᾶζες καὶ ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἐκλεκτῶν ἀσχολοῦνται μόνον τυχαίως καὶ εὐκαιριακῶς μὲ τὴν πολιτική, γιατὶ δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ ἴδια ἡ φιλοσοφία των, ὑποτάσσοντας τὴν κυβέρνησι στὴν συγκατάθεσι τῶν κυβερνωμένων, κάνει τὴν μοῖρα των νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πολιτική. Οἱ σοβιετικοὶ τὸ ἔχουν ἀντιληφθῆ αὐτό. Γι' αὐτό, ἐνῶ ἀρνοῦνται τὴν ἐλευθερία τῆς γνώμης στὶς χῶρες τους, ἔχουν ὑπερεξοπλισθῆ μὲ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ κατακτήσουν τὴν κοινὴ γνώμη στὶς χῶρες μας.

Ἀναπτύσσουν μιὰ ἀδιάπτωτη πολιτικὴ δραστηριότητα καὶ ἔχουν συσσωρεύσει ἕνα τεράστιο ἀπόθεμα ἀπὸ τεχνάσματα, ἀπάτες, ἀπόψεις, θέσεις, ἀντιρρήσεις καὶ διαλεκτικὰ ἐπιχειρήματα, ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τοὺς δημοκρατικοὺς ποὺ εἶναι ἁπλοὶ ἐρασιτέχνες τῆς πολιτικῆς καὶ τὰ ὁποῖα, ἐνῶ εἶναι σαθρὰ καὶ ἂν ἐξετασθοῦν ἀπὸ κοντὰ ἀνατρέπονται εὔκολα, δὲν παύουν νὰ ἐντυπωσιάζουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ.

Ἐκμετάλλευσις τῆς ἐπιπολαιότητος

Τὸ ταξίδι τοῦ κ. Μικογιὰν στὶς ΗΠΑ.

Ἐκμετάλλευσις τῆς ἀνεκτικότητος

Τὸ ταξίδι τοῦ κ. Μὰκ Μίλαν στὴν ΕΣΣΔ.

V. ΛΟΓΟΜΑΧΙΚΑ ΜΕΣΑ

Τὸ ἀπαρασκεύαστο τῶν δημοκρατιῶν στὴν γνῶσι τῶν γεγονότων καὶ στὴν τέχνη τῆς συζητήσεως καθιστᾶ δυνατὸν γιὰ τοὺς σοβιετικούς, νὰ κατακλύζουν τὸν ἐλεύθερο κόσμο μὲ ἀπάτες κατάλληλα μαγειρεμένες, μὲ ἀπόψεις φαινομενικὰ ἀποδεκτές, ἀλλὰ συγχρόνως πολὺ χρήσιμες στὰ χέρια τῶν σοβιετικῶν.

Ἀλλαγὴ κριτηρίων καὶ ἐννοιῶν

Γιὰ νὰ ἀποπλανήση τὴν ἀνθρώπινη κρίσι, ἡ κομμουνιστὴ προπαγάνδα χρησιμοποιεῖ πρῶτον μιὰ πανοῦργα καὶ ἀποτελεσματικὴ μέθοδο, ποὺ συνίσταται στὴν σιωπηρὰ ἀλλαγὴ τῶν κριτηρίων καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν διαφόρων ἐννοιῶν, ἀνάλογα μὲ τὸ ἂν ἐφαρμόζονται στὸ σοβιετικὸ καθεστὼς ἢ στὸν ἐλεύθερο κόσμο. Ὁ ἑπόμενος πίνακας συνοψίζει τὶς περισσότερον συνήθεις ἀπὸ αὐτὲς τὶς μεταβολὲς κριτηρίων καὶ στάσεων ποὺ ἐφαρμόζονται μετὰ προσοχῆς ἀπὸ τοὺς συνοδοιπόρους.

	Ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ σοβιετικὸ καθεστὼς	Ὅταν πρόκειται γιὰ τὰ δυτικὰ καθεστῶτα
—Ἀλλαγὴ κριτηρίου	—Ἡ «διαλεκτική»	—Ἡ Ἠθική
—Ὅροι ποὺ χρησιμοποιοῦνται σὰν κριτήρια.	—«Τὸ μέλλον» —«Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις» —«Οἱ τελικοὶ σκοποὶ»	—Τὸ παρελθὸν —Τὰ κακὰ τοῦ παρόντος —Τὰ χρησιμοποιούμενα μέσα
—Στοιχεῖα θεωρούμενα ἔγκυρα γιὰ τὴν συναγωγὴ κρίσεων.	— Οἱ ὑποσχέσεις —Οἱ θεωρίες	—Τὰ ἐπιτεύγματα —Οἱ πράξεις
—Στάσις ποὺ υἱοθετεῖται	—Ντετερμινιστική	—Καθαρολόγος
—Πνευματικὰ ἐμβλήματα	—Ἡ «διαλεκτική» διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ ὑπεκφυγὴ τῶν ἀντιφάσεων.	—Ἡ αὐστηρὰ λογικὴ γιὰ νὰ ἐπισημαίνωνται μὲ ἔμφασιν οἱ ἀντιφάσεις.
—Λέξεις - κλεδιὰ χρησιμοποιούμενες σὲ λόγους.	—«Ὁ λαὸς» —«Ἡ πρόοδος» —«Ἡ ἐργασία»	—Ἡ ὀλιγαρχία —Ἡ στασιμότης —Ἡ ἐκμετάλλευσις
—Ἡ ἐπιδοκιμασία	—Εὔκολη καὶ θερμὴ	—Δύσκολη καὶ ψυχρὴ
—Ἡ κριτικὴ	—Δύσκολη καὶ μετρημένη	—Εὔκολη καὶ δυνατὴ

Ἀπάτη ὑπ' ἀριθ. 1: Ἀντιμετωπίζουμε μιὰ διένεξι μεταξὺ «δύο συνασπισμῶν», ἐκείνου τῆς ΕΣΣΔ καὶ ἐκείνου τῶν ΗΠΑ.

Αὐτὸ τὸ προπαγανδιστικὸ θέμα ἱκανοποιεῖ τὸ παλαιὸ φιλελεύθερο ὄραμα, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο οἱ διεθνεῖς συγκρούσεις δὲν ἔχουν παρὰ μιὰ οἰκονομικὴ βάσι.

Οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει στὴν ΕΣΣΔ αὐτὴ ἡ ἄποψις εἶναι οἱ ἑξῆς :

—Ἀποκαθιστᾶ τὴν ἰσότητα ἐνοχῆς μεταξὺ ΕΣΣΔ καὶ ΗΠΑ, σὰν χῶρες ἐξ ἴσου ἀπασχολούμενες μὲ τὸ νὰ ὑπερασπισθοῦν καὶ νὰ ἐπεκτείνουν τὴν αὐτοκρατορία των.

— Χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἀπατηλὴ συμμετρία ἀποκρύπτονται οἱ μονομερεῖς σοβιετικοὶ κοσμοκρατορικοὶ σκοποὶ καὶ οἱ σοβιετικὲς ἐπιθετικὲς ἐνέργειες.

—Ἀφοῦ τὸ πρόβλημα συνίσταται δῆθεν μόνο στὴν ἀντίθεσι μεταξὺ συμφερόντων, τότε πολλὲς χῶρες πείθονται νὰ μείνουν οὐδέτερες καὶ πιστεύουν ὅτι πρέπει νὰ παρακολουθοῦν τὶς διενέξεις ΕΣΣΔ καὶ ΗΠΑ ἀπὸ μακρυά.

Ἐν τούτοις ἡ διένεξις δὲν εἶναι οὔτε ἐθνική, οὔτε οἰκονομική. Ἡ διένεξις δὲν λαμβάνει χώραν μεταξὺ δύο αὐτοκρατοριῶν, οὔτε μεταξὺ σοσιαλισμοῦ καὶ καπιταλισμοῦ. Ὁποιαδήποτε γνώμη καὶ ἂν ἔχῃ κανεὶς ἐπὶ τῶν δύο αὐτῶν συστημάτων, εἶναι φανερὸ ὅτι οἱ ἄρχοντες τοῦ Κρεμλίνου μισοῦν τὸν σοσιαλισμό, ὅσο καὶ τὸν καπιταλισμό, ὅταν αὐτὰ τὰ δύο συστήματα ἔχουν δημοκρατικὴ μορφή. Τὸ μόνο ποὺ κάνει τὸ Κρεμλῖνο εἶναι νὰ συνδυάζῃ τὸν πολιτικὸ ἀπολυταρχισμὸ μὲ τὴν οἰκονομικὴ γραφειοκρατία, ποὺ καθι-

στοῦν δυνατὴ τὴν ἐκμετάλλευσι καὶ τὴν καταπίεσι τοῦ λαοῦ, μὲ μιὰ χωρὶς προηγούμενο σκληρότητα. Τὸ Κρεμλῖνο δὲν ἔχει παρὰ μιὰ μόνο φιλοδοξία : νὰ ἐπιβάλη τὸ ὁλοκληρωτικὸ κράτος, καὶ γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση αὐτὴ τὴν φιλοδοξία πρέπει νὰ ἐπεκτείνη τὴν κυριαρχία του σ' ὅλο τὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνεχθῆ νὰ ὑπάρχη στὸ πλευρό του μιὰ ἐλεύθερη κοινωνία, ποὺ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς της διαλύε τὸν σοβιετικὸ θώρακα τῶν ψευδῶν καὶ σαγηνεύει τοὺς καταπιεζομένους ὑπηκόους του. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Δύσις προσωποποιεῖ τὴν δημοκρατία, γι' αὐτό, καὶ ὄχι γιὰ ἄλλο λόγο, ἡ ΕΣΣΔ θέλει νὰ τὴν συντρίψη.

Ἡ διένεξις λοιπὸν δὲν εἶναι μεταξὺ ΕΣΣΔ καὶ ΗΠΑ, ἀλλὰ μεταξὺ ἐλευθερίας καὶ δικτατορίας, μεταξὺ ἑνὸς οὑμανιστικοῦ πολιτισμοῦ ἀνοικτῆς κοινωνίας καὶ ἑνὸς δεσποτικοῦ κλειστοῦ συστήματος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρόκειται περισσότερο γιὰ τὰ ἀνθρώπινα μυαλὰ παρὰ γιὰ ἐδάφη. Γι' αὐτὸ αὐτὴ ἡ σύγκρουσις ἐνδιαφέρει κάθε ἄνθρωπο σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τῆς γῆς καὶ ἂν βρίσκεται.

Ἐὰν ἡ λέξις «συνασπισμὸς» σημαίνει τὸ σύνολο τῶν ἀπειλουμένων ἐθνῶν, τότε ὁ ὅρος πρέπει νὰ διευρυνθῆ γιὰ νὰ καλύψη τὸ σύνολο τοῦ ἐλευθέρου κόσμου καὶ ὄχι νὰ περιορίζεται στὶς ΗΠΑ. Καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σύνολο σήμερα περισσότερο ἀπειλοῦνται ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀσία παρὰ ἡ Ἀμερική. Ἐὰν στὴν ἀντιμετώπισι τῆς ΕΣΣΔ, αἱ ΗΠΑ εἶναι τὸ ὀχυρό, ἡ Εὐρασία εἶναι ἡ λεία. Ἡ Οὐάσιγκτον προμηθεύει μία ἀσπίδα, ἀλλὰ ὁ πρῶτος στόχος τῆς σοβιετικῆς ἐπιθέσεως εἶναι τὸ Παρίσι, τὸ Λονδῖνο, τὸ Δελχί.

Ἀπάτη ὑπ' ἀρ. 2: Οἱ Σοβιετικοὶ ἀντιδροῦν γιατὶ φοβοῦνται

Ἡ γνώμη ὅτι ἡ ΕΣΣΔ ἐξοπλίζεται μὲ τυραύλους καὶ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα φράγμα, γιατὶ φοβᾶται μιὰ ἐπίθεσι ἀπὸ τὴν Δύσι, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς παραλογισμούς, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζεται ἡ φιλοσοβιετικὴ προπαγάνδα γιὰ νὰ ἐξαπατήση τοὺς δυτικούς. Αὐτὴ ἡ ἀπάτη τοῦ δῆθεν φόβου τῆς ΕΣΣΔ γιὰ μιὰ ἐπίθεσι τῶν δυτικῶν, ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ ρίξη ἐπὶ τῶν τελευταίων τὴν εὐθύνη τῶν ἐξοπλισμῶν καὶ νὰ παρουσιασθῆ ἡ ἐπιτιθέμενη ΕΣΣΔ σὰν τὸ θῦμα, καὶ ἡ ἀμυνομένη Δύσις σὰν ἐπιτιθέμενος.

Ἡ ἄποψις ὅτι οἱ σοβιετικοὶ ἐνεργοῦν ἐπιθετικῶς ὠθούμενοι μόνο ἀπὸ φόβο, δὲν ἀντέχει σὲ κανενὸς εἴδους ἐξέτασι. Καμμιὰ κυβέρνησις στὶς χῶρες τοῦ ἐλευθέρου κόσμου δὲν ἔχει ἔστω καὶ τὴν παραμικρότερη πρόθεσι νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῆς ΕΣΣΔ, καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη κατὰ τὴν περίοδο 1945-1951, ὅταν ὁ ἐλεύθερος κόσμος ἀφωπλίσθη, καὶ παρέμεινε ἀφωπλισμένος ἀπέναντι σὲ μιὰ ΕΣΣΔ ὑπερεξοπλισμένη. Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τῶν κομμουνιστῶν στὴν Κορέα, οἱ Δυτικὲς δυνάμεις ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐξοπλισθοῦν μὲ τὴν σειρά των, ἀλλὰ τοῦτο ἔγινε μὲ καθαρῶς ἀμυντικοὺς σκοπούς. Ἄρχισαν ἐπίσης νὰ ἐξοπλίζουν τὴν Δυτικὴ Γερμανία, γιατὶ μόνον ἔτσι ἀντιμετωπίζετο ὁ ἐξοπλισμὸς τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας ἀπὸ τοὺς σοβιετικούς.

Εἶναι παράλογο νὰ φαντασθοῦμε ὅτι οἱ ἄρχοντες τοῦ Κρεμλίνου, ποὺ εἶναι πάντοτε καλῶς πληροφορημένοι, σκέπτονται τὸ ἀντίθετο προκειμένου γιὰ μιὰ τόσο φανερὴ ἀλήθεια. Στὴν πραγματικότητα εἶναι τελείως πεπεισμένοι ὅτι καμμία δημοκρατικὴ δύναμις δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ διακινδυνεύση ἕνα πόλεμο ἐναντίον τους, καὶ ἐὰν ὑποκρίνωνται ὅτι πιστεύουν τὸ ἀντίθετο, τοῦτο τὸ κάνουν γιὰ νὰ διαιωνίζουν τὴν ὕπαρξι τοῦ μύθου τῆς «καπιταλιστικῆς περικυκλώσεως» ποὺ παίζει πρωτεύοντα ρόλο στὴν προπαγάνδα τους, γιατὶ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ δικαιολογοῦν τὴν δικτατορία τους. Εἶναι τὸ παλαιὸ τέχνασμα τοῦ Χίτλερ, ποὺ ἐπαρουσιάζετο σὰν ὁ ἀθῶος ἀμνὸς ποὺ ἀπηλεῖτο ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ κακοὺς λύκους τῆς Πράγας καὶ τῆς Βαρσοβίας. Πρόκειται γιὰ τὸ διαφανὲς ἀλλά, ὅπως φαίνεται, ἀποτελεσματικὸ ἄλλοθι τοῦ τυράννου, ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι κλείνει τὶς πύλες του γιατὶ ἀπ' ἔξω τριγυρνᾶ ὁ Διάβολος, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι ὁ μοναδικὸς διάβολος ποὺ ὑπάρχει, καὶ κλείνεται γιὰ νὰ κάνη μέσα ὅ,τι θέλει. Ἔτσι

οἱ δικτάτορες τῆς Μόσχας δὲν φοβοῦνται γιατὶ δὲν ἔχουν κανένα λόγο νὰ φοβοῦνται. Ἐὰν ὑπερεξοπλίζονται, τὸ κάνουν πρωτίστως γιατὶ ὁ μιλιταρισμὸς εἶναι τὸ ἀναγκαῖο στήριγμα καὶ κλῖμα κάθε δικτατορίας καὶ δεύτερον γιατὶ ἔχουν ἐπιθετικοὺς σκοπούς.

Εἶναι πλέον καιρὸς ὅπως οἱ «οὐδετερόφιλοι» ἀντιληφθοῦν τὴν πραγματικότητα καὶ μετάσχουν στὸν ἀγῶνα ὅπου κρίνεται καὶ ἡ δική τους τύχη ὅπως καὶ ἐκείνη τῶν συνοδοιπόρων.

Μήπως ἔχουν ξεχάσει τὶς προσαρτήσεις, τὶς ἐπιθέσεις καὶ τὰ πραξικοπήματα τῶν κομμουνιστῶν μετὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο στὴν Μαντζουρία, στὴν Κορέα, στὴν Κίνα, στὶς Βαλτικὲς Χῶρες, στὸ Ἰράν, στὴν Πολωνία, στὴν Τσεχοσλοβακία, στὴν Οὐγγαρία καὶ στὸ Βερολῖνο ;

Ὑπάρχει καμμιὰ παρομοία ἐνέργεια τῆς Δύσεως ; Τὰ ἐγκλήματα τῆς Μόσχας δὲν μποροῦν νὰ συγκρίνωνται μὲ τὰ σφάλματα τῆς Οὐάσιγκτον, ὅπως δὲν συγκρίνονται τὰ ἐγκλήματα τοῦ Χίτλερ μὲ τὰ σφάλματα τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων, πρὶν τὴν ἔκρηξι τοῦ β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τὸ νὰ καταμερίζῃ λοιπὸν κανεὶς ἐξ ἴσου τὶς εὐθύνες ἀνάμεσα στὶς δύο παρατάξεις, δὲν εἶναι οὔτε τίμιο οὔτε θαρραλέο, γιατὶ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθεια. Τὸ τίμιο καὶ θαρραλέο ποὺ τιμᾶ ἕνα σκεπτόμενο ἄνθρωπο, δὲν εἶναι τὸ νὰ λέγῃ πάντοτε ὅτι ἡ παράταξίς του εἶναι ἐξ ἴσου ἔνοχη μὲ τὴν ἄλλη πλευρά, ἀλλὰ τὸ νὰ λέγῃ πάντοτε τὴν ἀλήθεια ὅποια κι' ἂν εἶναι αὐτή.

Ἀπάτη ὑπ' ἀρ. 3: Ἡ Δύσις αὐτοκαταδικάζεται σὲ ἀρνητικὴ στάσι

Αὐτὸ τὸ προπαγανδιστικὸ θέμα ἐκμεταλλεύεται τὴν ἔμφυτη τάσι τῶν δημοκρατικῶν νὰ ἐπικρίνουν τὶς κυβερνήσεις των. Ἐξυπηρετεῖ τοὺς σοβιετικούς, γιατὶ καλλιεργεῖ ἕνα σύμπλεγμα κατωτερότητος μέσα στὶς δημοκρατίες, ποὺ τὶς ἐμφανίζει σὰν «ἄρνησι» πρὸς ὄφελος τῶν ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων, ποὺ τὰ παρουσιάζει σὰν «θέσι».

Ἀκόμη καὶ ἂν ἐλεγχθοῦν μόνον οἱ ἐντελῶς συγκεκριμένες προτάσεις τῶν «δύο συνασπισμῶν» κατὰ τὰ δέκα τελευταῖα χρόνια, θὰ βγῇ τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἐποικοδομητικὲς προτάσεις ποὺ συμβάλλουν στὴν κατανόησι μεταξὺ τῶν δύο κόσμων προέρχονται ἀπὸ τὴν Δύσι, ἐνῶ ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι προῆλθαν μόνον ἀπατηλὰ ἢ φαρμακερὰ λόγια καὶ 87 σοβιετικὰ βέτο στὸν Ο.Η.Ε. θὰ παραβληθοῦν ἔναντι οὐδενὸς τῶν ΗΠΑ. Ποιός λοιπὸν εἶναι ἄρνησις ;

Ἀκόμη καὶ μετὰ τὸ ἔγκλημα τῆς Βουδαπέστης, ἡ δημοκρατία ἦταν ἀνεξαντλήτως ὑπομονητικὴ καὶ συγκαταβατικὴ μὲ τοὺς σοβιετικοὺς ἡγέτας καὶ συμπεριεφέρθη ἀρνητικῶς μόνον εἰς τὰ θύματα καὶ ὄχι εἰς τοὺς σφαγεῖς.

Κάθε μέρα ὁ σοβιετικὸς τύπος εἶναι πλήρης ἀπὸ χονδροειδεῖς συκοφαντίες ἐναντίον τῶν ΗΠΑ. Καὶ κάθε μέρα αἱ ΗΠΑ ἀπαντοῦν μὲ ὀλύμπιες παρατηρήσεις, ἐὰν ὄχι καὶ μὲ εὔνοιες, παραχωρώντας λ.χ. τὴν τηλεόρασί τους στοὺς συκοφάντες τους. Στὸ θέμα τῆς ἐλευθέρας κυκλοφορίας βιβλίων, ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο συνασπισμό, ποιός ἐφαρμόζει ἀρνητικὴ καὶ ποιός θετικὴ στάσι; Ποιός ἀπὸ τοὺς δύο ἀνοίγει τὰ βιβλιοπωλεῖα του γιὰ τὶς ἐκδόσεις τοῦ ἄλλου καὶ ποιός τὰ κλείνει; Ποιός ἐπιτρέπει νὰ ἀκούωνται ἐλευθέρως οἱ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς καὶ ποιός παρεμβάλλει παράσιτα ; Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς.

Ἡ μόνη θετικὴ στάσις τοῦ Κρεμλίνου εἶναι ἡ ἐπίθεσις. Ἐὰν γιὰ τὴν Δύσι ἡ ἀνάγκη νὰ ἀμυνθῇ χαρακτηρίζεται σὰν ἄρνησις, αὐτὸ σημαίνει ὅτι θετικὴ στάσις θὰ πῇ νὰ ἀφίνῃς ἀνεμπόδιστα νὰ σὲ σφάζουν.

Ἀπάτη ὑπ' ἀρ. 4: Τὸ σοβαρώτερο πρόβλημα τοῦ σημερινοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια.

Αὐτὸ τὸ προπαγανδιστικὸ θέμα ἐκμεταλλεύεται τὸ εἰρηνιστικὸ συναίσθημα, καθὼς καὶ τὸν δραματικὸ χαρακτῆρα τοῦ νέου πυρηνικοῦ παράγοντος, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ τὴν τάσι νὰ τὸν θεωροῦμε σὰν τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα τῆς ἐποχῆς μας. Στὴν πραγματικότητα ὅμως τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Τὸ σοβαρώτερο πρόβλημα τοῦ σημερινοῦ κόσμου εἶναι ἡ δι-

κτατορία τῆς Μόσχας. Ἐὰν ἡ τελευταία δὲν ὑπῆρχε, ἐὰν ὁ σημερινὸς κομμουνιστικὸς κόσμος ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ δημοκρατικὲς κυβερνήσεις ὅπως ἐκεῖνες ποὺ λειτουργοῦν στὸ Λονδῖνο, στὴν Βόννη, στὸ Παρίσι καὶ στὴν Οὐάσιγκτων, τότε ἡ γνῶσις περὶ τὴν ἀτομικὴν ἐνέργεια θὰ μποροῦσε νὰ προοδεύσῃ καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ ὁσοδήποτε, χωρὶς κανεὶς στὸν κόσμο νὰ ἀνησυχῇ γι' αὐτό. Ἐνῶ ἀκόμη καὶ ἐὰν δὲν εἶχε ἀνακαλυφθῇ ἡ πυρηνικὴ ἐνέργεια, ἀκόμη καὶ ἐὰν εἶχαν καταργηθῇ οἱ ὑπερβόμβες καὶ τὰ ἀέρια, εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ἦσαν ὑπεραρκετὲς οἱ ἀπειλὲς τοῦ Χρουστσὼφ γιὰ νὰ γεμίσουν τὸν κόσμο μὲ ἀγωνία.

Στὴν πραγματικότητα προσφέρει κανεὶς τὴν μεγαλύτερη ὑπηρεσία στὸ Κρεμλῖνο ὅταν κατηγορῇ τὴν ἐπιστήμη γιὰ τὴν ἀπειλὴ ποὺ ἐπικρεμᾶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἡ κομμουνιστικὴ καταπίεσις.

Απάτη ὑπ' ἀρ. 5: Δὲν μπορεῖ νὰ ἀγνοηθῇ ἕνα δισεκατομμύριο κομμουνιστῶν

Αὐτὸ τὸ θέμα προπαγάνδας κεντρίζει ἰδιαιτέρως τὶς αὐτοαποκαλούμενες «ρεαλιστικὲς τάσεις». Προάγει ὄνειρα φιλικῶν σχέσεων καὶ ἀνταλλαγῶν ἱκανῶν νὰ κερδίσουν τὴν συμπάθεια τοῦ ἑνὸς δισεκατομμυρίου καὶ νὰ ἀποδείξουν σ' αὐτὸ ὅτι εἴμαστε ὅλοι ἀδελφοί.

Αὐτὴ ἡ προπαγάνδα εἶναι ἀπὸ τὶς πειοσσότερο πανοῦργες, γιατὶ ἀποκρύπτει τὸ οὐσιῶδες γεγονὸς ὅτι οἱ φιλικὲς σχέσεις ἀναπτύσσονται μόνο μεταξὺ λαῶν οἱ ὁποῖοι διαθέτουν ἐλεύθερη θέλησι, ἐνῶ οἱ λαοὶ ποὺ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸν ζυγὸ τῶν ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων ὑποκύπτουν εἰς αὐτὰ καὶ φιμώνονται, καὶ δυστυχῶς καμμία διπλωματικὴ ἢ τουριστικὴ προσέγγισις δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῶν.

Ἐπὶ πλέον αὐτὸ τὸ θέμα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἶναι ὕπουλο, γιατὶ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τοὺς λαοὺς ὅτι ὑπάρχουν ἕνα δισεκατομμύριο κομμουνιστὲς στὸν κόσμο, πρᾶγμα ποὺ ὑποστηρίζει τὴν ἐπίδειξι ἰσχύος τοῦ Κρεμλίνου, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ ὁ ψευδές. Δὲν ὑπάρχει ἕνα δισεκατομμύριο κομμουνιστῶν, ἀλλὰ ἕνα δισεκατομμύριο ἀνθρωπίνων ὄντων τὰ ὁποῖα ζοῦν κάτω ἀπὸ μία κομμουνιστικὴ δικτατορία παρὰ τὴν θέλησίν των. Διότι, ἂν δὲν ἦταν παρὰ τὴν θέλησίν των, τότε δὲν θὰ ἦταν ἀναγκαία ἡ δικτατορία. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἀγνοηθῇ, εἶναι ὅτι ἕνα δισεκατομμύριο συνανθρώπων μας ὑποφέρει κάτω ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸ ζυγό. Διακηρύσσουν τὸ μῖσος τους ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ καθεστῶτος χύνοντας τὸ αἷμα τους στὴν Βορκούτα, στὴν Τυφλίδα, στὸ Ἀνατολικὸ Βερολῖνο, στὸ Πόζναν, στὴ Βουδαπέστη. Τὸ διακηρύσσουν ὅποτε μποροῦν, ὅπως συνέβη ὅταν ἀπὸ τοὺς αἰχμαλωτισθέντας στὸν πόλεμο τῆς Κορέας, Κινέζους καὶ Βορειοκορεάτας τὸ 90ο)ο προτίμησε νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ στὰ σπίτια του. Τὸ διακηρύσσουν ὅταν δραπετεύουν κατὰ ἑκατομμύρια ἀπὸ ὅλες τὶς ρωγμὲς τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος: Βερολῖνο, Τεργέστη, ζούγκλα τῆς Βιρμανίας, Μακάο, Χὸγκ-Κόνγκ, 30ὸ παράλληλο τοῦ Βιετνάμ, 18ο παράλληλο στὴν Κορέα. Τὸ διακηρύσσουν ἐπίσης μὲ τὴν σιωπή τους, μὲ τὸν λογοκριμένο τύπο τους, μὲ τὶς ἐπονείδιστες ἐκλογές τους. Τὸ διακηρύσσουν ἀπὸ ὅλα τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως τῆς Σιβηρίας καὶ τῆς Κίνας.

Στὴν πραγματικότητα αὐτοὶ οἱ περίφημοι «ἐκ συστήματος ἀντικομμουνισταί», τοὺς ὁποίους τόσον πολλὰ δυτικὰ «ἐκλεκτὰ πνεύματα» βρίσκουν καλύτερο νὰ καταδικάζουν, ἀντὶ νὰ καταδικάζουν τοὺς σοβιετικοὺς δικτάτορες, εἶναι πρὶν ἀπὸ ὅλους καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλους, τὸ ἕνα δισεκατομμύριο τῶν ὑπηκόων τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν. Χάρις στὸ ἀδάμαστο μῖσος αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν δικτατορία, χάρις στὸ σιωπηλὸ ἀλλὰ ὑπερήφανο «Ὄχι» τους, ποὺ οἱ ἡγέτες τοῦ Κρεμλίνου δὲν παύουν νὰ διαβάζουν στὰ φιμωμένα χείλη τους, συγκρατεῖται ἡ ἀδηφάγος ἐπιθετικότης τῆς Μόσχας καὶ ἔτσι ἡ Δύσις μπορεῖ νὰ χαίρεται τὴν ἐλευθερία της. Γιὰ τὴν Δύσι αὐτὸ τὸ δισεκατομμύριο εἶναι ὁ πιὸ πολύτιμος σύμμαχος στὴν κοινὴ ἄμυνα ἐναντίον τῶν τυράννων του. Εἶναι βεβαίως μεγάλη ἀνάγκη νὰ ἐνισχυθῇ τὸ ΝΑΤΟ, εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ συναφθοῦν νέες συν-

θῆκες, εἶναι τέλος ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γίνη ἀντιπροπαγάνδα, ἀλλὰ τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ μπορέση νὰ μᾶς δώση τὴν ὁριστικὴ ἀσφάλεια, ἐφ' ὅσον οἱ ὁλοκληρωτικοὶ θὰ ἐλέγχουν μιὰ αὐτοκρατορία μὲ ἕνα δισεκατομμύριο δούλων. Ὑπάρχει μόνον μία ἐλπίδα τῆς εἰρήνης γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας : ἡ ἀνατροπὴ τῆς δικτατορίας τῆς Μόσχας. Ὅσο διατηρεῖται αὐτή, κανένας ἄνθρωπος σὲ κανένα μέρος τῆς γῆς δὲν θὰ μπορῆ νὰ ἀντικρύζη τὸ μέλλον μὲ ἐμπιστοσύνη. Καὶ ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ἀποφευχθῆ ἕνας παγκόσμιος πόλεμος εἶναι ὅπως αὐτὸ τὸ δισεκατομμύριο τῶν καταπιεζομένων ὑπηκόων ἀνατρέψη τὴν δικτατορία ἀπὸ τὰ ἔσω.

'Απάτη ὑπ' ἀρ. 6: Ἡ ἐπιτυχία τοῦ κομμουνισμοῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ἀδικία

Αὐτὸ τὸ προπαγανδιστικὸ θέμα ἐκμεταλλεύεται τὴν μαρξιστικὴ τάσι ποὺ ἀναζητεῖ τὴν ἀφετηρία κάθε πολιτικῆς ἀσθενείας στὴν οἰκονομικὴ ἀταξία, σὰν μία δῆθεν γενναιόδωρο τάσι ποὺ θέλει νὰ θεραπεύση τὶς αἰτίες μιᾶς ἀσθενείας, παρὰ νὰ ἐξουδετερώση τὶς ἐκδηλώσεις της.

Αὐτὸ ἐπίσης ἐξηγεῖ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει αὐτὴ ἡ ἰδέα στὸν κομμουνισμό : ὠθεῖ τὶς δημοκρατικὲς κυβερνήσεις πρὸς μιὰ θανάσιμη ὑπομονὴ πρὸς ὄφελος τοῦ κομμουνιστικοῦ μηχανισμοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐπιπλέον, διακηρύσσει ὅτι εἶναι μιὰ ἀντίδρασις ἐναντίον τῆς δυστυχίας, ἐνῶ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ἐξάρτημα τῆς δικτατορίας.

Ἡ ἀπάτη αὐτῆς τῆς ἰδέας γίνεται ὁλοφάνερη μόλις ἕνα ἄτομο ἀντιληφθῆ ὅτι τὰ ἀσφαλέστερα φρούρια τοῦ κομμουνισμοῦ ὑπῆρξαν συχνὰ κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ εἶναι ἀκόμη περισσότερο σήμερα, τὰ πιὸ εὐνοούμενα κοινωνικὰ στρώματα (ἡ ἐργατικὴ ἀριστοκρατία στὴν Γαλλία, στὴν Βαϊμάρη τῆς Γερμανίας καὶ στὴν Τσεχοσλοβακία τοῦ Μπένες· οἱ διανοούμενοι στὴν 'Ασία, οἱ ἐπιχειρηματίες στὴν 'Ιαπωνία), ἐνῶ πολυάριθμα φτωχὰ τμήματα τοῦ λαοῦ ἀντιτίθενται ἢ ἀντιτάχθηκαν σ' αὐτὸν ('Ισπανία, Κίνα πρὸ τοῦ Μάο,. Νότιος 'Αμερική).

Ἡ ἰδέα ὅτι οἱ μάζες τῆς 'Ασίας καὶ τῆς 'Αφρικῆς δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἐλευθερίας καὶ δὲν ζητοῦν τίποτα ἄλλο παρὰ ψωμὶ — καὶ αὐτὴ τάχα εἶναι ἡ αἰτία ποὺ στρέφονται στὴν Μόσχα — εἶναι γιὰ δύο λόγους ψευδής. Πρῶτον, γιατὶ ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία εἶναι τὸ πλέον ἀποτελεσματικὸ μέσον βελτιώσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου ἑνὸς λαοῦ καὶ δεύτερον γιατὶ ὁ χειρότερος τρόπος γιὰ ἕνα πεινασμένο καὶ φτωχὸ λαὸ νὰ βρῆ ψωμὶ εἶναι νὰ δεχθῆ τὴν κομμουνιστικὴ δικτατορία, ποὺ εἶναι τὸ σύστημα τῆς μονίμου ὑποκαταναλώσεως. Ὁ πραγματικὸς φορεὺς τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν 'Ασία δὲν εἶναι ἡ πεῖνα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἡ φιλοδοξία τῶν διανοουμένων.

'Αναμφιβόλως γιὰ τοὺς δημοκρατικούς, τὸ πιὸ ἱερὸ καθῆκον εἶναι νὰ ἀνυψώσουν τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο τῶν μαζῶν, γιὰ νὰ ἀνακουφίσουν τὴν ἀνθρώπινη ἀθλιότητα, ἀλλὰ θὰ ἦταν καθαρὴ χίμαιρα νὰ πιστεύσουν ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἀποκρούσουν τὸν κομμουνιστικὸ κίνδυνο. Καμμία μεταρρύθμισις δὲν μπορεῖ νὰ κατασιγάση τὴν κομμουνιστικὴ δημαγωγία, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει κανένα περιορισμὸ σὲ κακοπιστία. 'Επιπλέον εἶναι ἀδιανόητο ὅτι ὅλη ἡ κοινωνικὴ ἀδικία μπορεῖ νὰ ἐξαφανισθῆ μέσα στὶς προσεχεῖς δεκαετίες, ὅσο κι' ἂν προσπαθήσουμε. 'Ενῶ ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ὑφίσταται ἤδη σὲ ὅλη της τὴν ὀξύτητα καὶ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῆ ἄμεσα.

Ὁ ἀγὼν ἐναντίον τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας πρέπει βεβαίως νὰ διεξαχθῆ ἀκούραστα, ἀλλὰ τὸ νὰ θεωρῆται σὰν τὸ καλύτερο ὅπλο καταπολεμήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ, τὸ νὰ βοηθοῦμε τοὺς φτωχοσυνοικισμούς, ὅταν διαβρώνονται τὰ ὑπουργεῖα, σημαίνει ὅτι ἀφίνουμε νὰ χαθῆ πίσω ἀπὸ ἕνα εὐγενικὸ προπέτασμα, τὸ μέγεθος καὶ ἡ οὐσία τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως.

'Απάτη ὑπ' ἀρ. 7: Τὸ φάρμακο γιὰ τὴν σοβιετικὴ ἀπειλὴ εἶναι ἡ βοήθεια πρὸς τὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες.

Αὐτὴ ἡ ἄποψις ἀποτελεῖ τὴν μεταφορὰ τῆς προηγουμένης ἀπάτης σὲ διεθνῆ κλίμακα. Τὰ συναισθήματα καὶ οἱ κύκλοι ποὺ τὴν δημιουργοῦν εἶναι οἱ ἴδιοι. Καὶ ἡ βοήθεια ποὺ προσφέρει στὰ Σοβιετ

εἶναι τοῦ ἰδίου τύπου : ἐνῷ αὐτὰ κάνουν μιὰ ἄμεση ἐπίθεσι, μᾶς δίνουν σὰν δῆθεν ἀντιφάρμακο μιὰ ἐργασία μακροτάτης πνοῆς. Ἀσφαλῶς εἶναι ἀναγκαῖο νὰ βοηθηθῆ ἡ καταπολέμησις τῆς πενίας στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες γιὰ λόγους ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης. Εἶναι ὅμως λάθος νὰ νομίζουμε ὅτι αὐτὴ ἡ γενναιοδωρία εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐξουδετερωθῆ ἡ κομμουνιστικὴ μόλυνσις. Ἂς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μικρόβιο πολὺ ἀνεπτυγμένες οἰκονομικὰ χῶρες, ὅπως ἡ Τσεχοσλοβακία καὶ ἡ Γαλλία, γιατὶ αὐτὸ τὸ μικρόβιο βασίζεται στὰ πάθη καὶ στοὺς μύθους, τοὐλάχιστον τόσο ὅσο βασίζεται καὶ στὶς ἀνάγκες.

Στὴν πραγματικότητα ἡ Ἀμερική, ποὺ διακηρύσσει ὅτι εἶναι ἀνθρωπιστικὴ καὶ Χριστιανική, ἐνεργεῖ κατὰ μαρξιστικὸ τρόπο, ἐνῷ ἡ ΕΣΣΔ ποὺ διατείνεται ὅτι πιστεύει στὸν «μαρξιστικὸ ὑλισμὸ» καταφεύγει μόνο σὲ «ἰδεαλιστικὲς» μεθόδους προσηλυτισμοῦ. Ἡ Ἀμερικὴ πιστεύει ὅτι μόνο μὲ τὸ νὰ κατασκευάζη σχολεῖα, νοσοκομεῖα καὶ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες καὶ νὰ ἀποστέλλη κονσέρβες καὶ χυμοὺς φρούτων γιὰ τοὺς λαούς των, ἀντιμετωπίζει αὐτομάτως τὸν σοβιετικὸ ἰμπεριαλισμό. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ΕΣΣΔ ἐργάζεται ἀποκλειστικῶς ἐπάνω στὸ μυαλὸ αὐτῶν τῶν λαῶν. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι, ἡ ἐξύψωσις τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν λαῶν θὰ τοὺς φαίνεται σὰν νὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πίστεώς των πρὸς τὸν κομμουνισμὸ καὶ τοῦ μίσους των ἐναντίον τῆς Δύσεως. Καὶ ἡ ΕΣΣΔ διοχετεύει αὐτὲς τὶς ἰδέες μὲ ἕνα ἀνεξάντλητο ρεῦμα, βιβλίων, φυλλαδίων, δελτίων, γραμμένων σὲ κάθε γλῶσσα καὶ προσαρμοσμένων σὲ κάθε πνευματικὸ ἐπίπεδο.

Ἔτσι ἔχει πραγματοποιηθῆ ἕνας καταμερισμὸς ἐργασίας μεταξὺ ΕΣΣΔ καὶ Η.Π.Α. ποὺ ὁδηγεῖ ταχέως στὴν καταστροφὴ τῶν τελευταίων ἀπὸ τὴν πρώτη. Οἱ Η.Π.Α. στέλνουν τρόφιμα καὶ ἡ ΕΣΣΔ στέλνει προπαγάνδα. Οἱ ΗΠΑ κτίζουν σχολεῖα γιὰ νὰ διδάξουν τὸ ἀλφάβητο στοὺς ὑπανάπτυκτους λαοὺς καὶ ἡ ΕΣΣΔ τυπώνει ἀντιαμερικανικὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ ποὺ μποροῦν νὰ τὰ διαβάσουν αὐτοὶ οἱ λαοὶ χάρις στὴν Ἀμερικανικὴ βοήθεια. Οἱ Η.Π.Α. οἰκοδομοῦν βιβλιοθῆκες καὶ ἡ ΕΣΣΔ τὶς γεμίζει μὲ λενινιστικὴ φιλολογία. Οἱ Η.Π.Α. κατασκευάζουν νοσοκομεῖα καὶ ἡ ΕΣΣΔ τὰ ἐπανδρώνει μὲ κομμουνίστριες νοσοκόμες ποὺ θὰ προσηλυτίσουν τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω δὲν πρέπει νὰ βγῆ τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ προγράμματα οἰκονομικῆς βοηθείας πρέπει νὰ καταργηθοῦν. Αὐτὴ ἡ βοήθεια δύναται νὰ δώση ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ μόνο σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ περιλαμβάνη καὶ προγράμματα πολιτικῆς διαπαιδαγωγήσεως. Δολλάρια χωρὶς στελέχη, ἰθαγενῆ στελέχη ποὺ νὰ γνωρίζουν τὸν κομμουνιστικὸ κίνδυνο, ἀπολήγουν τελικῶς στὶς τσέπες τῶν συνοδοιπόρων τῶν Σοβιέτ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γιὰ νὰ ἀντισταθοῦμε στὴν σοβιετικὴ προπαγάνδα χρειάζεται ἐπειγόντως νὰ δοθῆ βοήθεια ὄχι μόνο στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, ἀλλὰ στὰ ὑπανάπτυκτα πνεύματα, τόσον τῆς Δύσεως, ὅσον καὶ τῆς Ἀνατολῆς. Σ' αὐτὴ τὴν βοήθεια ἀποβλέπουν τὰ ἐποικοδομητικὰ μέτρα ποὺ προτείνουμε παρακάτω.

VI· ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ —Η ΕΠΙΒΙΩΣΙΣ ΜΑΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Πρὶν προβοῦμε στὴν ἐξέτασι τῶν μέσων τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἀπὸ τὸν ἐλεύθερο κόσμο γιὰ τὴν καταπολέμησι αὐτῆς τῆς φοβερῆς προπαγανδιστικῆς καὶ συνωμοτικῆς μηχανῆς ποὺ διατηροῦν οἱ σοβιετικοί, ἔχει μεγάλη σημασία νὰ πείσουμε τοὺς ἑαυτούς μας ὅτι τὸ ἔργο εἶναι ἐπεῖγον.

Ἡ ἐπιβίωσις τῆς Δύσεως διακινδυνεύεται. Στὴν πραγματικότητα ἀντιστεκόμεθα μόνο στὸ στρατιωτικὸ μέτωπο. Λαμβάνοντας ὅμως ὑπ' ὄψιν τὴν ἰσορροπία τοῦ τρόμου στὴν ὁποία φθάσαμε διὰ τῶν ἀτομικῶν ὅπλων, συμπεραίνουμε, ὅτι ἡ ἔκβασις τῆς συγκρούσεως δὲν θὰ κριθῆ σ' αὐτὸν τὸν τομέα. Θὰ κριθῆ στὸν τομέα τῆς προπαγάνδας, ὅπου ἡ Δύσις ἀδρανεῖ.

Ἡ Δύσις δὲν ἔχει ἐπαρκῶς ἀντιληφθῆ ὅτι τὰ σπέρματα τῆς προπαγάνδας ἔχουν

ἀποφέρει στοὺς σοβιετικοὺς μιὰ ἐξαιρετικὴ σοδειὰ ἀπὸ ἐδαφικὰ καὶ στρατηγικὰ ὀφέλη, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ πραγματοποιηθοῦν ὥς σήμερα παρὰ μὲ τὰ ὅπλα. Στὴν πραγματικότητα, ὅλες σχεδὸν οἱ κατακτήσεις των δὲν ἐπετεύχθησαν μὲ τὶς ξιφολόγχες, ἀλλὰ μέσῳ τοῦ πολιτικοῦ πολέμου, δηλαδὴ σὰν ἀποτέλεσμα τῆς δηλητηριάσεως τῶν δημοκρατικῶν πνευμάτων. Ὁ εὔκολος σοβιετικὸς ἐπεκτατισμὸς ποὺ ἀκολούθησε τὴν νίκη κατὰ τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας, προῆλθε ἀπὸ τὶς γενναιοδωρίες τῶν συμμάχων ἡγετῶν στὴν Γιάλτα, γενναιοδωρίες ποὺ δὲν θὰ ἐγίνοντο ἐὰν οἱ ἴδιοι ἡγέται ἔβλεπαν στὸ σοβιετικὸ καθεστὼς ἕνα τόσο μαῦρο δεσποτισμό, ὅσο ἔβλεπαν καὶ στὸ χιτλερικό. Τὸ γεγονὸς ὅτι μπόρεσαν νὰ συνδέσουν αὐτὸ τὸ καθεστὼς μὲ τὶς ἀξίες γιὰ τὶς ὁποῖες ἐπολέμησαν οἱ δημοκρατίες ὅτι συνταίριασαν ἰδέες περὶ ἱστορικῆς προόδου καὶ λαϊκότητος μὲ αὐτό, ἀντάμειψε τὸ Κρεμλῖνο μέσα σὲ μιὰ ἡμέρα κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς Κριμαίας γιὰ τὰ δισεκατομμύρια ρούβλια ποὺ εἶχε ἐπενδύσει στὴν διάδοσι τέτοιων ψευδῶν. Ἡ Κίνα ὑπέκυψε ἐξ αἰτίας τῆς ἰδεολογικῆς μολύνσεως πολὺ περισσότερο παρὰ λόγῳ τῆς στρατιωτικῆς ὑπεροχῆς τῶν κομμουνιστῶν. Ἡ Τσεχοσλοβακία ὑπέκυψε ἐξ αἰτίας τῆς ἰδεολογικῆς μολύνσεως τῶν στελεχῶν της. Ὅλες οἱ Μεσοανατολικὲς χῶρες ποὺ μεταπήδησαν στὸ στρατόπεδο τῶν οὐδετέρων ἑλκύσθηκαν σ' αὐτὸ ἀπὸ τὴν γοητεία τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας, ἡ ὁποία συνοδεύεται ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ὑπονόμευσι. Ὁ ἀποφασιστικὸς ρόλος τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας γιὰ τὴν ἀπόρριψι τῆς ἰδέας περὶ δημιουργίας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Στρατοῦ ἔχει ἤδη ἀναφερθῆ.

Σήμερα, ἡ ἰδέα τῆς οὐδετεροποιήσεως τῆς Γερμανίας, ποὺ κερδίζει ὅλο καὶ μεγαλύτερο ἔδαφος στοὺς δυτικοὺς κύκλους καὶ ὠφελεῖ τοὺς σοβιετικούς, ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς στὴ δράση τῆς τεραστίας σοβιετικῆς προπαγανδιστικῆς μηχανῆς ποὺ διασπείρει συνεχῶς ἀπάτες. Ἔτσι τὸ Κρεμλῖνο ἔχει πολλὲς πιθανότητες νὰ στείλη τοὺς ἀμερικανοὺς στρατιῶτες στὰ σπίτια τους, χωρὶς νὰ ρίξη οὔτε μιὰ τουφεκιά, μόνο μὲ τὴν προπαγάνδα.

Θὰ ἔπρεπε νὰ τονισθῆ ὅτι δὲν γίνεται γιὰ τὴ στρατιωτικὴ προσπάθεια τοῦ ΝΑΤΟ, στὴν παροῦσα μελέτη καμμιὰ κριτική. Αὐτὴ ἡ προσπάθεια δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπιδοκιμασθῆ ἀπολύτως. Εἶναι φανερὸ ὅτι ἂν ἀφήσωμε τοὺς σοβιετικοὺς νὰ μᾶς ξεπεράσουν σὲ στρατιωτικὴ ἰσχύ, αὐτὸ θὰ σημαίνη τὴν ἄμεση καταστροφή. Γιατὶ αὐτοὶ δὲν θὰ εἶναι τόσον ἐπιφυλακτικοὶ ὅσο ἦσαν οἱ Ἀμερικανοὶ ὅταν διέθεταν τὸ μονώλιο τῆς ἀτομικῆς βόμβας καὶ δὲν τὸ χρησιμοποίησαν ποτὲ ἐναντίον τῆς ΕΣΣΔ γιὰ νὰ ματαιώσουν τοὺς πολιτικοὺς σκοποὺς της. Ἐὰν πεισθῆ ὅτι κατέχει ἀποφασιστικὴ ὑπεροχὴ σὲ ὁπλισμό, τότε τὸ Κρεμλῖνο θὰ προχωρήση στὴν καθυπόταξι τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

Συνεπῶς πρέπει νὰ συγχαροῦμε τοὺς ἑαυτούς μας γιατὶ διαθέτουμε ἕνα ἀμυντινὸ ὀργανισμὸ καὶ ὅπλα. Ὀφείλουμε μάλιστα νὰ ἐπισπεύσουμε τὸν ἐξοπλισμό του γιὰ νὰ μὴ μείνη πίσω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ λεχθῆ ἐπίσης ὅτι αὐτὴ ἡ ἀναγκαία καὶ πολύτιμος στρατιωτικὴ προσπάθεια δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἀφ' ἑαυτῆς. Γι' αὐτό, ὅπως τὸ ΝΑΤΟ ἐξοπλιζόμενο μὲ πυραύλους μᾶς ἐξασφαλίζει ὅτι δὲν θὰ γίνη ἕνας πυραυλικὸς πόλεμος, ἔτσι πρέπει νὰ ἐξοπλισθῆ καὶ γιὰ τὸν πόλεμο ποὺ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ κρίσιμος, τὸν πόλεμο γιὰ τὸ ἀνθρώπινο μυαλό. Ἐὰν δὲν τὸ κάνουμε, τότε θὰ ἐπαναληφθῆ τὸ τραγικὸ σφᾶλμα τῆς γραμμῆς Μαζινό. Θὰ ἐξοπλισθοῦμε στὸ ἕνα μέτωπο καὶ ὁ ἐχρὸς θὰ περάση ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὸ 1939 ὁ ναζισμὸς ἐπέρασε ἀπὸ πίσω μας διὰ μέσου ἑνὸς ἐδάφους ποὺ δὲν τὸ ὑπερασπίζετο ἡ Γαλλία, γιατὶ εἶχε βαπτισθῆ «οὐδέτερο».

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κομμουνισμὸς θὰ περάση ἀπὸ κάτω μας, διὰ μέσου ἑνὸς πολιτικοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖο σύμφωνα μὲ τὸν ἴδιο φετιχισμό, ἐπίσης δὲν εἶναι ὠχυρωμένο γιατὶ ἐσφαλμένα θεωρεῖται σὰν ἀποκλειστικὰ ἐσωτερικὴ ὑπόθεσις κάθε χώρας χωριστά. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἐχθρὸς ριζοβολεῖ εὔκολα σ' αὐτὸ τὸ ἔδαφος. Ἡ δύναμις κάθε χώρας δὲν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἀντισταθῆ στὴν σοβιετικὴ προπαγάνδα. Καί αὐτὸ εἶναι ἕνα ζωτικὸ ἔργ[illegible] ἀναλάβη τὸ ΝΑΤΟ

᾿Εξ ἄλλου ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς ἀμύνης μας, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς προπαγάνδας, ἀκόμη καὶ μόνο ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς στρατιωτικῆς τεχνικῆς. Ἕνας ἀτομικὸς πόλεμος θὰ κερδιθῆ ἢ θὰ χαθῆ κατὰ τὸ πρῶτο τέταρτο τῆς ὥρας. Τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ Κρεμλῖνο θὰ εἶναι πεπεισμένο ὅτι οἱ δυτικοὶ ἡγέται δεσμευμένοι ἀπὸ μιὰ δύστροπη καὶ ἄβουλη κοινὴ γνώμη, θὰ διστάσουν ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας νὰ ἐξαπολύσουν ἀντίποινα, τότε εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ἐξαπολύση τὴν ἐπίθεσι. Καὶ τότε ὁ δισταγμὸς ἢ θὰ συνεχισθῆ γιὰ νὰ μεταβληθῆ σὲ σκλαβιὰ ἢ θὰ κατανικηθῆ καὶ θὰ μεταβληθῆ σὲ σφαγή. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις ἡ καταστροφὴ θὰ ἔχη πλέον συντελεσθῆ καὶ αὐτὸ θὰ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ προπαγάνδα τοῦ ἐχθροῦ στάθηκε ἱκανὴ νὰ μᾶς προκαλέση ταλαντεύσεις.

Οἱ πιθανότητες ἀναρρώσεως

῾Η Δύσις πρέπει νὰ πιστεύση ὅτι ἡ ἀνάρρωσις εἶναι δυνατή, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴν ἐπιτύχη. Γι᾿ αὐτὸ πρέπει νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὶς δύο αἰτίες τῆς ἀπελπισίας.

῾Η πρώτη αἰτία εἶναι ὅτι ἔχουμε ἀφίσει τοὺς ἑαυτούς μας νὰ τρομοκρατηθοῦν ἀπὸ τὸ σοβιετικὸ μηχανισμὸ προπαγάνδας καὶ διεισδύσεως. Σ᾿ αὐτὴν τὴν μελέτη τονίζουμε τὶς διαστάσεις της, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συμπεράνουμε ὅτι σ᾿ αὐτὸν τὸν τομέα οἱ σοβιετικοὶ ποὺ εἶναι δημιουργοὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐξουδετερωθοῦν. Εἶναι οἱ μόνοι ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ χρησιμοποιοῦν συνειδητῶς τὴν προπαγάνδα σὰν μιὰ αὐθύπαρκτη μηχανή. ᾿Εφ᾿ ὅσον ὅμως γίνη ἀντιληπτὴ αὐτὴ ἡ μέθοδος, τότε καμμία εἰδικὴ εὐφυΐα δὲν ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε καὶ ἐμεῖς. Κάθε ὁμὰς ἀνθρώπων ποὺ διαθέτει τὰ ἀνάλογα ὑλικὰ μέσα μπορεῖ νὰ τὴν ἐφαρμόση.

Καὶ μάλιστα μποροῦμε νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε μὲ πολὺ μικρότερο κόστος ἀπὸ τοὺς σοβιετικούς, γιατὶ εἶναι βέβαιον ὅτι στοιχίζει πολὺ πιὸ ἀκριβὰ ἡ πώλησις τοῦ ψεύδους σὲ ἐκεῖνον ποὺ θέλει νὰ καθυποτάξη τὴν σκέψι μὲ τὴν ἀπάτη, ἀπὸ ὅτι στοιχίζει ἡ διάδοσις τῆς ἀλήθειας σὲ ἐκεῖνον ποὺ θέλει νὰ ἀφήση ἐλεύθερη τὴν σκέψι ἐφοδιάζοντάς την μόνο μὲ τὰ ἀναγκαῖα ἀντίδοτα.

῾Η δεύτερη παγίδα ποὺ πρέπει νὰ ἀποφευχθῆ εἶναι ἡ μετὰ προσοχῆς καλλιεργηθεῖσα ἰδέα ἀπὸ τοὺς συνοδοιπόρους ὅτι «ἡ προπαγάνδα εἶναι ἄχρηστη». Τοῦτο ἀποτελεῖ μιὰ ἀστήρικτη καὶ καταστρεπτικὴ ἄποψι. Γιατὶ οἱ σοβιετικοὶ ἐντείνουν τὴν κολοσσιαία προσπάθεια τῆς προπαγάνδας τους ἂν ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἀποκομίζουν ὀφέλη; Καὶ ποιός μπορεῖ νὰ πῆ ποῦ θὰ βρισκόμαστε σήμερα ἂν δὲν εἶχε πραγματοποιηθῆ ἔστω καὶ αὐτὴ ἡ μικρὴ προσπάθεια ἀντιπροπαγάνδας ποὺ κατέβαλε ἡ Δύσις, ἂν κανεὶς δὲν εἶχε καταγγείλει τὴν κομμουνιστικὴ ἀπάτη καὶ τυραννία;

῾Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι μέχρι σήμερα ἡ ἀντιπροπαγάνδα μας δὲν εἶχε τὴν ἐπιθυμητὴ ἀποτελεσματικότητα ὄχι γιατὶ ἦταν ὑπερβολική, ἀλλὰ γιατὶ ἦταν παραλόγως ἀνεπαρκὴς συγκρινομένη μὲ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ποὺ ἀντιμετωπίζει. Καὶ ἕνα φρούριο δὲν ἀποδεικνύεται ἀπόρθητο ἐπειδὴ δὲν μποροῦμε νὰ ἀναρριχηθοῦμε ἐπάνω του μὲ ἕνα σκαμνί.

Ἕνα ἰνστιτοῦτο ἰδεολογικῆς ἀντιστάσεως στὸν κομμουνιστικὸ ὁλοκληρωτισμό.

᾿Ενῶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὸ ΝΑΤΟ δὲν δύναται νὰ ἀναλάβη τὴν ἄμεση εὐθύνη γιὰ ὅλη τὴν ἀναγκαία ἀντιπροπαγάνδα, ἐν τούτοις μπορεῖ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ νὰ παράσχη στὶς κυβερνήσεις τῶν χωρῶν-μελῶν τὰ ἀναγκαῖα ὅπλα γιὰ τὴν πολιτικὴ ἀντίστασι. Γι᾿ αὐτὸν τὸν λόγο θὰ ἦταν πάρα πολὺ χρήσιμο νὰ ἱδρυθῆ ἕνα ἰνστιτοῦτο γιὰ τὴν ἰδεολογικὴ ἀντίστασι σὲ ὅλες τὶς μορφὲς τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας.

Αὐτὸ τὸ ἰνστιτοῦτο, ἐργαζόμενο ἐπὶ ἑνὸς ἐπιστημονικοῦ ἐπιπέδου καὶ συνεπῶς προκαλῶντας τὶς ἐλάχιστες δυνατὲς ἀντιρρήσεις θὰ εἶχε τὶς ἑξῆς ἀποστολές, ποὺ ἐκτίθενται συνοπτικῶς ἐδῶ:

α) Συλλογὴ καὶ μελέτη ὅλων τῶν γεγονότων ποὺ ἀφοροῦν τὴν φανερὴ καὶ τὴν ὑποχθόνια σοβιετικὴ προπαγάνδα ἐναντίον τῶν δημοκρατιῶν, μὲ σκοπὸ νὰ ἐξηγηθοῦν αἱ μέθοδοι, τὰ μέσα καὶ τὰ τεχνάσματά της, νὰ ἀποκαλυφθοῦν τὰ

διάφορα προσωπεῖα πού χρησιμοποιεῖ σύμφωνα μὲ τὶς περιστάσεις, νὰ καταγραφῆ καὶ νὰ ὑπολογισθῆ ἡ ἐξέλιξίς της καὶ νὰ ἐκτιμηθοῦν τὰ ἀποτελέσματά της.

β) Ἐπιμελὴς πληροφοριοδότησις τῶν Συμμαχικῶν Κυβερνήσεων ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω σημείων.

γ) Διαφώτισις τῆς κοινῆς γνώμης μὲ ντοκουμενταρισμένες συνόψεις διὰ τοῦ τύπου καὶ τοῦ ραδιοφώνου. Τὸ ἰνστιτοῦτο θὰ μποροῦσε ἐπίσης νὰ δημοσιεύη βιβλία καὶ φυλλάδια καὶ νὰ ὀργανώνη διαλέξεις εἴτε γιὰ τὸ κοινό, εἴτε γιὰ εἰδικούς. Θὰ μποροῦσε ἐπίσης νὰ ἀνασκευάση τὶς ἀπάτες γύρω ἀπὸ τὸν κομμουνισμό, πού τυφλώνουν, παραπλανοῦν καὶ παραλύουν τὶς δυναμικὲς δυνάμεις τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

δ) Προπαρασκευὴ καὶ ὑποβολὴ θεμάτων ἀντιπροπαγάνδας καὶ μεθόδων ἀντιδιεισδύσεως.

ε) Ὀργάνωσις κανονικῶν σειρῶν μαθημάτων ἐπὶ τῶν κομμουνιστικῶν μεθόδων, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ χῶρες-μέλη θὰ μποροῦσαν νὰ στείλουν ἀνωτέρους κρατικοὺς ὑπαλλήλους, πού ἀσχολοῦνται μὲ αὐτὲς καὶ στὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν ἐπίσης νὰ προσκληθοῦν δημοσιογράφοι καὶ

στ) Μελέτη μιᾶς δυνατῆς ἐπεκτάσεως σὲ ὅλες τὶς ἐλεύθερες χῶρες, τῶν ἄρθρων 4 καὶ 18 τοῦ Γαλλικοῦ καὶ Γερμανικοῦ Συντάγματος, τὰ ὁποῖα ἀντανακλοῦν τὴν ἰδέα ὅτι ὁ κομμουνιστικὸς μηχανισμὸς παραβλάπτει σοβαρῶς τὴν λειτουργία τῆς δημοκρατίας. Τὴν δυνατότητα υἱοθετήσεως ἑνὸς Διεθνοῦς Ἀστικοῦ Κώδικος μὲ τὸν ὁποῖον θὰ καλοῦνται ὅλες οἱ πολιτικὲς ὁμάδες τῶν χωρῶν τοῦ ΝΑΤΟ νὰ σέβωνται τὶς δημοκρατικὲς ἀρχὲς σὰν ὅπλα καταστροφῆς τῆς ὁλοκληρωτικῆς μηχανῆς τῶν Κ.Κ.

ζ) Πρόσκλησις πολιτῶν ἀπὸ τὶς χῶρες τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας οἱ ὁποῖοι θὰ ἀσκήσουν ἐπαγγέλματα συνδεόμενα μὲ τὴν καθοδήγησι τῶν λαῶν των—δάσκαλοι, ἐκφωνηταὶ ραδιοφώνου, ἰατροί, ἐπιχειρηματίαι.—Αὐτοὶ θὰ πρέπει νὰ ἐκπαιδευθοῦν ἀπὸ 1-2 χρόνια, οὕτως ὥστε ἐπιστρέφοντας στὶς χῶρες τους νὰ φέρουν μαζί τους καὶ τὶς ἰδέες τῆς ἐλευθερίας καὶ τὶς ἀλήθειες γιὰ τὶς κομμουνιστικὲς ἀπάτες.

η) Ἵδρυσις μιᾶς ἢ περισσοτέρων σχολῶν γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι μιᾶς «λεγεῶνος ἀποστόλων τῆς ἐλευθερίας» οἱ ὁποῖοι κατόπιν θὰ διασπαροῦν σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Τοῦτο ἀποτελεῖ βασικὸ καθῆκον.

Συνοψίζοντας, αὐτὸ τὸ ἰνστιτοῦτο θὰ μποροῦσε νὰ ἀποτελέση ἕνα χωνευτήρι ἰδεῶν, ἕνα κέντρο γνώσεως, ἕνα ὁπλοστάσιο ἐπιχειρημάτων, καὶ ἕνα σχολεῖο γιὰ φίλους στὸν κοινὸ ἀγῶνα στὸ μέτωπο τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ ὀργάνωσις ἑνὸς τέτοιου κέντρου ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ δικαιολογεῖται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Σοβιετικὴ προπαγάνδα εἶναι μία ὑπερεθνικὴ δύναμις, ἡ μοναδικὴ πού ὑπάρχει σήμερα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀντικρουσθῆ μὲ μία ἐξ ἴσου ὑπερεθνικὴ ἀντίστασι καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα χρειάζονται ἕνα ὑπερεθνικὸ μυαλὸ καὶ ἕνα ἐργαστήριο.

Γιὰ νὰ ἔχη τὸ ἰνστιτοῦτο μεγαλύτερη εὐκαμψία, θὰ πρέπει νὰ ἔχη κάποια σχετικὴ αὐτονομία ἔναντι τοῦ ΝΑΤΟ καὶ νὰ ἐξυπηρετῆ ἐπίσης ὀργανισμοὺς ὅπως τὸ ΣΕΑΤΟ καὶ τὸ Σύμφωνο τῆς Βαγδάτης. Θὰ μπορῆ ἐπίσης νὰ διατηρῆ ἀνάλογα κέντρα-παραρτήματα σὲ ὅλες τὶς ἐλεύθερες χῶρες.

Θὰ μποροῦσε νὰ ὑποστηριχθῆ ὅτι αὐτὸς ὁ τύπος διεθνοῦς δράσεως πού προτείνεται ἐδῶ, εἶναι χωρὶς προηγούμενο. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία γι' αὐτό, ἀλλὰ στὸν αἰῶνα μας οἱ πόλεμοι γίνονται διαφορετικά. Καὶ οἱ διηπειρωτικοὶ βαλλιστικοὶ πύραυλοι μὲ πυρηνικὲς γομώσεις ἦσαν ἐπίσης χωρὶς κανένα προηγούμενο. Ἐὰν ὁ ἐχθρὸς μᾶς προσβάλη, μὲ ἄνευ προηγουμένου προπαγανδιστικὰ ὅπλα, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν σκέψι τῆς ἀμύνης μας, γιατὶ θὰ συμπεριελάμβανε μέσα ἄνευ προηγουμένου;

Πρέπει πραγματικὰ νὰ ἀντιδράσουμε χωρὶς ὑπεκφυγὴ ἢ παραπλάνησι καὶ χωρὶς νὰ περιορισθοῦμε ἀπὸ κανενὸς εἴδους φορμαλισμό. Πρέπει νὰ ἀντιδράσουμε γρήγορα καὶ μὲ σθένος, χρησιμοποιώντας τὶς ὑψηλότερες ἠθικὲς ἀρχές, τὶς ἀσφαλέστερες πολιτικὲς δεξιοτεχνίες καὶ ἀφθονώτερα ὑλικὰ μέσα.

Εἶναι ἡ ὥρα δώδεκα παρὰ πέντε στὸ πεδίο τῆς μάχης τοῦ πολέμου τῶν ἰδεῶν

Ὁ κομμουνισμὸς στὴν Ἑλλάδα

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΤΗΣ Ε.Δ.Α.

Ὑπὸ **Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ**

Ἀπὸ τὴν 1η ὡς τὶς 5 Ἀπριλίου 961 συνῆλθε στὰ κεντρικὰ γραφεῖα ς Ἀθήνας ἡ Ε΄ σύνοδος τῆς Διοικού-ς Ἐπιτροπῆς τῆς ΕΔΑ. Μὲ τὴν σύνοδο αὐτὴν δὲν ἀσχολήθηκε τὸ περιοδικό μας, γιατί οὐσιαστικὰ ἀποτέλεσε μιὰ ἁπλῆ ἐπανάληψι μὲ «νέα σκηνικά», τῆς 14ης ὁλομελείας τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ ποὺ

συνῆλθε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1961. Τὶς ἀποφάσεις αὐτῆς τῆς ὁλομελείας ἀναλύσαμε στὸ τεῦχος μας τοῦ Φεβρουαρίου 1961 (σελ. 109—114) καὶ συνεπῶς δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τὶς ἑρμηνεύσουμε καὶ δεύτερη φορά, ἀσχολούμενοι μὲ τὴν σύνοδο τῆς ΕΔΑ. Ἡ Ε΄ σύνοδος τῆς ΔΕ τῆς ΕΔΑ δὲν ἔκανε τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ μεταφέρῃ μέσα στὸν ἑλληνικὸ χῶρο μὲ ὡρισμένες φραστικὲς ἀλλαγές, τὴν γραμμὴ τῆς 14ης ὁλομελείας τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ ὅπως ἄλλωστε καὶ προηγούμενα ἡ Δ΄ σύνοδος τῆς ΕΔΑ εἶχε μεταφέρει τὴν γραμμὴ τῆς 13ης ὁλομελείας τοῦ ΚΚΕ (ἴδε «Σοβιετολογία» τεῦχος Δεκεμβρίου 1960 σελ. 30). Ἀναλύοντας τότε στὸ ἴδιο ἄρθρο, μαζί, τὶς ἀποφάσεις τῆς 13ης ὁλομελείας τοῦ ΚΚΕ καὶ τῆς Δ΄ συνόδου τῆς ΕΔΑ, γράφαμε τὰ ἑξῆς:

> «Ὅπως γίνεται συνήθως, ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τὴν ὁλομέλεια τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ, συνῆλθε καὶ ἡ σύνοδος τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΔΑ. Ἔργο αὐτῶν τῶν συνόδων εἶναι νὰ μεταφέρουν μέσα στὴν Ἑλλάδα τὶς ἀποφάσεις ποὺ παίρνει τὸ ΚΚΕ στὸ ἐξωτερικό, νὰ τὶς ἀνακοινώνουν στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ (ἀφοῦ τὶς διασκευάσουν λίγο φραστικά) καὶ κυρίως νὰ παίρνουν μέτρα γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων στὴν πράξι, προσανατολίζοντας κατάλληλα τὴν δρᾶσι τῶν κομμουνιστῶν ποὺ βρίσκονται μέσα στὴν Ἑλληνικὴ ἐπικράτεια. Γι' αὐτό, οἱ ἀποφάσεις τῶν συνόδων τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ καὶ ἐκεῖνες τῆς ΕΔΑ προβαίνουν πάντοτε στὶς ἴδιες διαπιστώσεις, χαράσσουν τὴν ἴδια ἀκριβῶς γραμμή, καθορίζουν ὁμόφωνα τοὺς ἴδιους στόχους καὶ βάζουν φυσικὰ τὰ ἴδια καθήκοντα στὰ μέλη καὶ στελέχη τους» («Σοβιετολογία» Δεκ. 1960 σελ. 31

Αὐτὸ ἔγινε καὶ αὐτὴ τὴ φορά, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἡ Ε΄ σύνοδος τῆς ΕΔΑ συνῆλθε δυόμιση μῆνες μετὰ τὴν 14η ὁλομέλεια τοῦ ΚΚΕ. Αὐτό ἴσως νὰ ὀφείλεται σὲ ἐσωτερικὲς διαφωνίες ἢ σὲ ἄλλους λόγους γιατὶ ἡ σύνοδος εἶχε ὁρισθῆ γιὰ τὰ μέσα Φεβρουαρίου καὶ μετὰ ἀναβλήθηκε χωρὶς νὰ ἀνακοινωθοῦν οἱ λόγοι τῆς ἀναβολῆς.

Πάντως ἡ Ε΄ σύνοδος ταύτισε ἀπολύτως τὶς κατευθύνσεις καὶ τὴν γραμμὴ τῆς ΕΔΑ τόσο μὲ ἐκεῖνες τῆς παγκομμουνιστικῆς διασκέψεως τῆς Μόσχας (ἴδε «Σοβιετολογία» Ἰανουαρίου 1961 σελ. 5) ὅσο καὶ μὲ ἐκεῖνες τῆς 14ης ὁλομελείας τοῦ ΚΚΕ.

Ἂν ἀσχολούμεθα λοιπὸν τώρα μὲ αὐτὴν τὴν σύνοδο δὲν τὸ κάνουμε γιὰ νὰ ἀναλύσουμε τὶς δῆθεν «εἰσηγήσεις» καὶ «ἀποφάσεις» τῆς ΕΔΑ ποὺ παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον μόνον γιὰ ὅσους εἰδικεύονται στὶς «διασκευές» ξένων κειμένων, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπισημάνουμε μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα «λεπτομέρεια» τῶν ὑπευθύνων ἐκθέσεων ποὺ ὑποβάλλουν οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ στὶς συνόδους τοῦ κόμματός των.

Πρόκειται συγκεκριμένα γιὰ τὸ ἑξῆς:

Ὑποβάλλοντας τὴν ἔκθεσι τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς ΕΔΑ, ὁ κ. Ἡλιοῦ ὑποστήριξε ὅτι σημειώνεται «ἄνοδος τῶν λαϊκῶν ἀγώνων» καὶ ἔδωσε μιὰ πολὺ αἰσιόδοξη γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς εἰκόνα τῆς καταστάσεως, διαπιστώνοντας ὅτι «ἡ ἐργατικὴ τάξη βρίσκεται σὲ ἀγωνιστικὴ ἀνάταση», ὅτι «οἱ ἀγωνιστικὲς ἐκδηλώσεις τῶν μεσαίων στρωμάτων στάθηκαν ἀξιοσημείωτες» καὶ ὅτι «ἡ ἀγροτιὰ πλήθυνε τὶς μαζικὲς κινητοποιήσεις καὶ ἀγωνιστικὲς ἐκδηλώσεις της». Καὶ ὅπως ἦταν φυσικό, γιὰ νὰ στηρίξῃ αὐτὲς τὶς «θαυμάσιες» διαπιστώσεις του ἔφερε καὶ μερικὰ παραδείγματα: Εἶπε λοιπὸν γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀγωνιστικὴ διάθεσι τῶν μεσαίων στρωμάτων:

> *«Ἀναφέρουμε χαρακτηριστικὰ τὶς κινητοποιήσεις καὶ διαμαρτυρίες τῶν ἐπαγγελματιῶν Καλλιθέας (Ἀθηνῶν), Ἡρακλείου καὶ ἄλλων ἐπαρχιακῶν πόλεων ... Οἱ ἀγρότες τῆς περιοχῆς Ἡρακλείου στάθηκαν ἀλληλέγγυοι στὴν ἀπεργία τῶν ἐπαγγελματιῶν τῆς πόλε*

'Ηρακλείου», «Αὐγή» 4 'Απρ. 1961, σελ. 4 στήλη 6).

Καὶ ὅμως ἡ πραγματικότης εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ γιατὶ ἡ ἀπεργία τῶν ἐπαγγελματιῶν 'Ηρακλείου, ἡ ὁποία πράγματι εἶχε σχεδιασθῆ, δ ὲ ν ἔ γ ι ν ε π ο τ έ! Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ὁ βουλευτὴς τῆς ΕΔΑ κ. Χιωτάκης πῆγε στὸ 'Ηράκλειο καὶ ἐπέπληξε δριμύτατα τὴν γραμματεία τῆς ἐκεῖ Νομαρχιακῆς 'Επιτροπῆς τῆς ΕΔΑ γιὰ τὴν ἀποτυχία της.

Μιλώντας γιὰ τὶς «ἀγροτικὲς κινητοποιήσεις», ὁ κ. 'Ηλιοῦ ἀνάφερε τὸ παράδειγμα τῆς Καρδίτσας:

«Οἱ ἀγρότες τῆς περιοχῆς Καρδίτσας πραγματοποίησαν στὶς 14.2.61 κάθοδο καὶ μεγάλη συγκέντρωση διαμαρτυρίας μέσα στὴν πόλη τῆς Καρδίτσας....Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ἀγωνιστικὴ ἀνάταση στὶς ἐπαρχίες δ ὲ ν ε ἶ ν α ι ἄ σ χ ε τ η μὲ τὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα ποὺ ἐπίμονα καλλιέργησε στὸ λαὸ τ ὸ κ ό μ μ α μ α ς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν κάποια καλυτέρευση ποὺ παρουσίασε ἡ ὀ ρ γ α ν ω τ ι κ ή μ α ς δ ο υ λ ε ι ὰ στὶς ἐπαρχιακὲς ὀργανώσεις», («Αὐγὴ» 4 'Απρ. σελ. 4 στήλη 6 καὶ 7).

Καὶ ὅμως ἡ πραγματικότητα εἶναι ἐντελῶς διαφορετική, γιατὶ ἡ κινητοποίησις τῆς Καρδίτσας ἔγινε μέν, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ τὴν ΕΔΑ! Συνέβη μάλιστα καὶ τὸ ἑξῆς: 'Η ΕΔΑ ἔστειλε βουλευτές της στὴν συγκέντρωσι τῶν ἀγροτῶν γιὰ νὰ κάνουν προπαγάνδα, ἀλλὰ οἱ ἀγρότες τοὺς ἀποδοκίμασαν καὶ δ ὲ ν τ ο ὺ ς ἐ π έ τ ρ ε ψ α ν ν ὰ μ ι λ ή σ ο υ ν! Καὶ ἐνῶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια ὁ κ. 'Ηλιοῦ λέγει στὸ ὑπεύθυνο ἡγετικὸ σῶμα τοῦ κόμματός του ὅτι ἡ κινητοποίησι τῆς Καρδίτσας ὀφείλεται στὸ «ἀγωνιστικὸ πνεῦμα» ποὺ καλλιεργεῖ ἡ ΕΔΑ καὶ στὴν βελτίωσι τῆς «ὀργανωτικῆς της δουλειᾶς» στὶς ἐπαρχίες!

'Αλλὰ καὶ ἄλλες τέτοιες ἀνακρίβειες περιέχει ἡ ἔκθεσις τοῦ κ. 'Ηλιοῦ. Λ.χ. ἐνῶ ὅπως εἴδαμε, μιλᾶ γιὰ «καλυτέρευση ποὺ παρουσίασε ἡ ὀργανωτικὴ μας δουλειὰ στὶς ἐπαρχιακὲς ὀργανώσεις», ὁ ἴδιος, στὸ β' μέρος τῆς ἐκθέσεώς του ὑπογραμμίζει τὴν ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ ξεπερασθῆ ἡ καθυστέρησις τῶν ὀργανώσεων τῆς ΕΔΑ.

«Ιδιαίτερα στὶς ἐπαρχιακὲς πόλεις καὶ στὴν ὕπαιθρο, ποὺ ἡ καθυστέρηση ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μεγάλη» («Αὐγὴ» 4 'Απριλ. 1961, σελ. 5, στήλη 4).

Ἄλλωστε σὲ ὅλες τὶς κομματικὲς συσκέψεις τῆς ΕΔΑ καὶ σὲ ὅλα τὰ τεύχη τοῦ «'Εσωτερικοῦ Δελτίου» της ὑπογραμμίζεται πάντοτε ἡ μεγάλη καθυστέρησις ποὺ παρουσιάζει τὸ κόμμα στὴν ὕπαιθρο καὶ εἰδικὰ στὸν ἀγροτικὸ κόσμο.

'Αλλὰ ποῦ ὀφείλονται αὐτὲς οἱ περίεργες ἀνακρίβειες τοῦ κ. 'Ηλιοῦ; Σὲ ἄγνοια τῶν γεγονότων; 'Ασφαλῶς ὄχι, γιατὶ ἡ ἔκθεσίς του εἶναι ἔργο συλλογικὸ καὶ ἡ Ε.Ε. ποὺ τὴν συνέταξε, εἶχε ὁπωσδήποτε ὑπ' ὄψιν της τὰ πραγματικὰ γεγονότα.

Δὲν μένει λοιπὸν παρὰ μιὰ μόνον δυνατὴ ἀπάντησις. Οἱ ἀνακρίβειες αὐτὲς ε ἶ ν α ι σ κ ό π ι μ ε ς. 'Αλλὰ γιατὶ ἄραγε;

Στὴν ἀνάλυσί μας γιὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς 13ης ὁλομελείας τοῦ ΚΚΕ καὶ τῆς Δ' συνόδου τῆς ΕΔΑ γράφαμε:

«Τόσο ἡ 13η ὁλομέλεια τοῦ ΚΚΕ ὅσο καὶ ἡ 4η σύνοδος τῆς ΕΔΑ διαπίστωσαν ὡρισμένες ἐπιτυχίες ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι σημείωσαν στὶς προσπάθειές τους νὰ ἐφαρμόσουν τὴν γραμμή τους. Τὸ ΚΚΕ... πάντως δὲν ἐκφράζει καμμιὰ ἰδιαίτερη ἱκανοποίησι καὶ ἐλάχιστες εἶναι οἱ γραμμὲς ποὺ ἀφιερώνει σ' αὐτὲς τὶς «ἐπιτυχίες»

'Αντίθετα, ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ, ἀσχολεῖται πολὺ περισσότερον μ' αὐτὲς καὶ τὶς προβάλλει θορυβωδῶς. Τοῦτο εἶναι φυσικό, γιατὶ αὐτὴ ἔχει τὴν ἄμεση εὐθύνη γιὰ τὴν τέτοια δραστηριότητα στὴν 'Ελλάδα καὶ συνεπῶς ἔχει κάθε λόγο ν ὰ μ ὴ ἐ μ φ α ν ί ζ η τ ο ν ἑ α υ τ ὸ τ η ς σ ὰ ν ἀ π ο τ υ χ η μ έ ν ο. Γι' αὐτὸ στὴν εἰσήγησί της ἡ 'Εκτελεστικὴ 'Επιτροπὴ τῆς ΕΔΑ— διαπιστώνει «ἀ-

νάπτυξη τῶν ἀγώνων τοῦ λαοῦ»... θριαμβολογεῖ γιὰ τὶς «μαζικὲς κινητοποιήσεις» (κλπ)... Τὸ ΚΚΕ ὡστόσο ὑπογραμμίζει ὅτι «ἡ ἑνότητα δράσης καθυστερεῖ ἀκόμη». Στὴν διαπίστωσι αὐτὴ εἶναι φανερὴ ἡ ἐπιτίμησις κατὰ τῆς ΕΔΑ (....) ποὺ γίνεται ἀκόμη βαρύτερη γιατὶ τὸ ΚΚΕ τονίζει ὅτι αὐτὸ «ἐνθαρρύνει τὴν ἀντίδραση»
(«Σοβιετολογία» Δεκ. 1960—σελ. 37—38)

Καὶ ὁ κ. Ἠλιοῦ στὴν ἴδια ἔκθεσί του εἶπε τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικά:

«Στὴν ἐξέλιξη ποὺ εἶχαν οἱ λαϊκὲς κινητοποιήσεις καὶ οἱ ἀγῶνες, στὸ διάστημα αὐτό, ἀντανακλῶνται καὶ τὰ θετικὰ καὶ τὰ ἀρνητικὰ σημεῖα τῆς δουλειᾶς τοῦ κόμματός μας».
(«Αὐγή» 4 Ἀπρ. 1960 σελ. 4 στήλη 8)

Τὰ παραπάνω μᾶς δίνουν καὶ τὴν ἐξήγησι τῶν σκοπίμων ἀνακριβειῶν τοῦ κ. Ἠλιοῦ. Ἡ ΕΔΑ εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς γραμμῆς Μόσχας—ΚΚΕ περὶ μαχητικῆς ἐπαναστατικῆς κινητοποιήσεως λαϊκῶν μαζῶν στὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴν μεταφορὰ τοῦ κέντρου τῶν ἀγώνων στὰ πεζοδρόμια, γιὰ τὴν μαχητικοποίησι τοῦ ἐγχωρίου κομμουνιστικοῦ κινήματος. Καὶ ἡ ἡγεσία τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ζητᾶ εὐθύνες ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ΕΔΑ. Γι' αὐτὸ ἡ τελευταία «διαπιστώνει» παντοῦ καὶ πάντοτε «ἄνοδο τῶν λαϊκῶν» ἀγώνων, θριαμβολογεῖ γιὰ ἀπεργίες ποὺ δὲν ἔγιναν, ὅπως τοῦ Ἡρακλείου, καὶ οἰκειοποιεῖται κινητοποιήσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὴν ἔδιωξαν, ὅπως τῆς Καρδίτσας.

Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν εἶναι ὅτι οἱ ἐκθέσεις τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΔΑ εἶναι μὲν ἁπλὲς φραστικὲς παραλλαγὲς τῶν εἰσηγήσεων τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΕ, ἀλλὰ στὸ κεφάλαιο περὶ «ἐπιτυχιῶν», γιὰ εὐνοήτους λόγους, ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ εἶναι πάντοτε πολὺ πιὸ αἰσιόδοξη ἀπ' ἐκείνην τοῦ ΚΚΕ.

ΠΩΣ Η "ΑΥΓΗ" ΛΟΓΟΚΡΙΝΕΙ ΚΑΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΕΙ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Στὶς 16 καὶ στὶς 17 Ἀπριλίου 1961, ὥρα 19.35' καὶ 07.10' ἀντιστοίχως, ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ («Φωνὴ τῆς Ἀλήθειας») μετέδωσε ἕνα ἄρθρο τοῦ Σαντιάγκο Καρίλλο, γενικοῦ γραμματέα τοῦ ΚΚ Ἱσπανίας. Ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου ἦταν: «Τὸ παράνομο κόμμα καὶ οἱ δεσμοί του μὲ τὶς μᾶζες». Ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ δὲν προέβη τυχαία στὴν μετάδοσι αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου. Ὅπως ξέρουμε, ἡ γραμμὴ τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ εἶναι ἡ ὀργάνωσις, ὑποκίνησις καὶ ἐξαπόλυσις μαζικῶν μαχητικῶν ἀγώνων ἐπαναστατικῆς μορφῆς. Παρόμοια ὅμως εἶναι καὶ ἡ γραμμὴ τοῦ ΚΚ Ἱσπανίας. Ἐπὶ πλέον καὶ τὸ ΚΚΕ καὶ τὸ ΚΚΙ εἶναι ἐκτὸς νόμου καὶ ἔτσι συναντοῦν ἀρκετὰ κοινὰ προβλήματα, ἂν καὶ φυσικὰ ἡ ὕπαρξις τῆς ΕΔΑ ἐπιλύει τὰ περισσ

τερα ἀπὸ αὐτὰ γιὰ τὸ ΚΚΕ. Ἄρα τὰ δυὸ κόμματα ποὺ ἔχουν παρόμοια γραμμή, παρόμοιες ἐπιδιώξεις καὶ τυπικῶς τουλάχιστον βρίσκονται στὴν ἴδια κατάσταση, πρέπει νὰ ἀνταλλάσουν τὴν πεῖρα τους. Καὶ τὸ ἄρθρο τοῦ ἡγέτου τοῦ ΚΚ Ἱσπανίας προσέφερε τὴν πεῖρα τοῦ παρανόμου ἰσπανικοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος στὸ ζήτημα τῆς ἐπαφῆς μὲ τὶς μᾶζες καὶ τῆς διεισδύσεως σ' αὐτές. Γι' αὐτὸ τὸ ΚΚΕ τὸ ἐπέλεξε μέσα ἀπὸ τὸν ὄγκο τῆς σύγχρονης κομμουνιστικῆς φιλολογίας καὶ φρόντισε νὰ μεταφρασθῆ καὶ νὰ μεταδοθῆ ἀπὸ τὸν ραδιοσταθμό του γιὰ νὰ φθάση ὢς τὰ στελέχη του στὴν Ἑλλάδα.

Πέντε μέρες ἀργότερα, στὶς 23 Ἀπριλίου 1961, τὸ ὄργανο τῆς ΕΔΑ, ἡ «Αὐγή», ἄρχιζε τὴν δημοσίευσι τοῦ ἰδίου ἄρθρου σὲ 6 συνέχειες. Τὸ κείμενο ποὺ δημοσίευσε ἡ «Αὐγή» δὲν εἶχε καμμία ἀπολύτως διαφορὰ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ μετέδωσε ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ. Ἡ παρουσίασίς του ὅμως ἔγινε διαφορετικά.

Πρῶτα—πρῶτα μεταβλήθηκε ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου, ποὺ ἐνῶ ἦταν «τὸ παράνομο κόμμα καὶ οἱ δεσμοί του μὲ τὶς μᾶζες», ἔγινε ἁπλῶς «οἱ δεσμοὶ μὲ τὶς μᾶζες»! Ἡ «νόμιμη» ΕΔΑ φρόντισε νὰ περικόψη τὸ πρῶτο μέρος ἀπὸ τὴν φράσι τοῦ τίτλου, προφανῶς γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῆ ὅτι δίνει γραμμὴ στὸ «παράνομο κόμμα» δηλ. στὸν παράνομο μηχανισμὸ τοῦ ΚΚΕ.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸν τίτλο, ἡ «Αὐγή» ἄλλαξε καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ συγγραφέα τοῦ ἄρθρου. Ὁ Σαντιάγκο Καρίλλο εἶναι γενικὸς γραμματέας τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚ Ἱσπανίας καὶ ἔτσι τὸν παρουσίασε καὶ ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ. Ἡ «Αὐγή» ὅμως τὸν παρουσίασε ἁπλῶς σὰν «Ἱσπανὸν δημοσιολόγο»! Τὸ «νόμιμο» δημοσιογραφικὸ ὄργανο τοῦ «νομίμου» κόμματος τῆς ΕΔΑ δὲν ἤθελε νὰ ἐκθέση τοὺς στενοὺς δεσμούς του μὲ τὸ διεθνὲς κομμουνιστικὸ κίνημα παρουσιάζοντας τὸν ἀρθρογράφο του μὲ τὴν πραγματική του ἰδιότητα τοῦ παρανόμου ἡγέτου ἑνὸς παρανόμου Κ.Κ. Γι' αὐτό, ἄλλαξε τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀρθρογράφου! Αὐτὰ εἶναι τὰ νέα δημοσιογραφικὰ ἤθη ποὺ εἰσάγει στὸν τόπο μας ἡ «Αὐγή».

Ἂν ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ ἄρθρο τοῦ Καρίλλο, θὰ δοῦμε ὅτι ἀναφέρει τὰ ἑξῆς κύρια σημεῖα:

—«ἡ χώρα βαδίζει σὲ ἐπαναστατικὴ κρίση».

—«τὸ κόμμα ἔκανε στὸ παρελθὸν σεχταριστικὰ λάθη γιατὶ ὑπέταξε κακῶς ὅλη τὴ δράση του στὸ καθῆκον τοῦ ἀνταρτικοῦ ἀγώνα»

—«χρειάζεται συνδυασμὸς τῆς παράνομης μὲ τὴ νόμιμη δουλειά»

—«Ἰδιαίτερη προσοχὴ πρέπει νὰ δώσουμε στὶς ὀργανώσεις τῆς νεολαίας καὶ στὴν διείσδυση στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ στὶς ἀγροτικὲς μάζες»

—«πρέπει νὰ φτιάσουμε ὁπωσδήποτε τὸ ἑνιαῖο μέτωπο».

—«ἡ δουλειὰ στὶς νόμιμες ὀργανώσεις μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κρύβουμε καλύτερα τοὺς κομμουνιστὲς καὶ νὰ τραβοῦμε στὸ κόμμα νέα μέλη ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἀνήκουν σ' αὐτὲς τὶς ὀργανώσεις»

—«νὰ παλεύουμε γιὰ τὴν ἀμνηστεία»

—«νὰ διαδηλώνουμε τὴν ἀλληλεγγύη μας πρὸς τοὺς κρατουμένους»

—«νὰ κάνουμε στροφὴ πρὸς τὴν ὀργανωτικὴ δουλειά»

—«θὰ πρέπει νὰ κατευθύνουμε ἔτσι τὴν ὀργανωτική μας δουλειά, ὥστε ἄνθρωποι ἡλικίας 18—35 χρόνων νὰ ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφία τῶν μελῶν καὶ τῶν μεσαίων στελεχῶν μας»

—«νὰ διεισδύσουμε στὰ πανεπιστήμια»

—«νὰ διαδώσουμε τὴν μαρξιστικὴ φιλολογία στοὺς νέους».

Ὅπως βλέπουμε, ὅσα λέγει ὁ Σ. Καρίλλο ἰσχύουν ἀπολύτως γιὰ τὸ ΚΚΕ καὶ γιὰ τὴν ΕΔΑ, ποὺ διαπιστώνουν τὴν ἔλευσι ἐπαναστατικῆς κρίσεως, προσπαθοῦν νὰ διορθώσουν τὰ σεχταριστικά τους λάθη τοῦ παρελθόντος, συνδυάζουν τὴν νόμιμη μὲ τὴν παράνομη δρᾶσι, ἀγωνίζονται νὰ συμπήξουν τὸ ἑνιαῖο μέτωπο, ζητοῦν ἀμνηστεία, ἐκφράζουν τὴν

ἀλληλεγγύη τους πρὸς τοὺς κρατουμένους, κάνουν (ἰδίως ἡ ΕΔΑ) στροφὴ πρὸς τὴν ὀργανωτικὴ δουλειὰ καὶ τὴν προώθησι νέων στελεχῶν, διεισδύουν στὴν φοιτητικὴ νεολαία καὶ διαδίδουν μὲ ἄφθονα μέσα τὴν μαρξιστικὴ φιλολογία στὴ νέα γενεὰ τῆς χώρας μας.

Δὲν εἶναι λοιπὸν καθόλου τυχαία, ἡ μετάδοσις τοῦ ἄρθρου τοῦ Σ. Καρίλλο ἀπὸ τὸν ραδιοσταθμὸ τοῦ ΚΚΕ καὶ ἡ δημοσίευσίς του στὸ δημοσιογραφικὸ ὄργανο τῆς ΕΔΑ. Ἂν ἡ τελευταία λογόκρινε καὶ πλαστογράφησε τὸν τίτλο τοῦ ἄρθρου καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ συγγραφέα του, ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς τῆς τὸ συγχωρεῖ γιατὶ ξέρει ὅτι δὲν τὸ ἔκανε μὲ «κακό» σκοπὸ ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀποκάλυψι τῆς πλήρους ταυτότητός της μὲ τὸ «παράνομο κόμμα»

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΚΟΣΜΙΚΗΣ ΠΤΗΣΕΩΣ Ο ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΟΝ...ΘΕΟ

Τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν κομμουνιστικὸ κόσμο ἔχει ἐξαπολυθῆ μία νέα ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς θρησκείας.Πιστὴ ὅπω πάντοτε στὴν γενικὴ γραμμὴ τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ἡ «Αὐγή», ἄρχισε κι' αὐτὴ ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες μιὰ συστηματικὴ ἀθεϊστικὴ ἐκστρατεία.

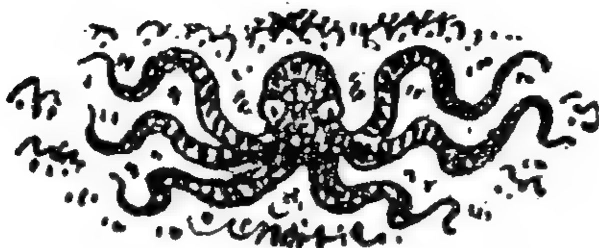
Ἡ πρώτη σχετικὴ ἐκδήλωσις ἦταν τὸ....«Χριστουγεννιάτικο» (!) φύλλο τῆ «Αὐγῆς» (25 Δεκ. 1960) γιὰ τὸ ὁποῖο γράψαμε στὸ τεῦχος μας τοῦ Ἰανουαρίου σελ 33. Στὸ φύλλο αὐτὸ δημοσιεύθηκαν: α) Ἕνα ἄρθρο ποὺ παρουσίαζε τὸν Χριστ σὰν «δημιούργημα» τῶν ἀνθρώπων μιᾶς «καθυστερημένης ἐποχῆς» καὶ τὸν Χριστιανισμὸ σὰν ἕνα ἀποτυχημένο κίνημα ποὺ «δὲν ἐπέτυχε τὸ μέγα θαῦμα», ἐνῶ τ ἐπέτυχε ἡ νέα Βηθλεέμ», δηλ. ἡ Μόσχα.

β) Μιὰ ἐπιφυλλίδα ποὺ παρουσίαζε τὸν Χριστιανισμὸ σὰν δημιούργημα μιᾶ «παλιᾶς ἀγροτικῆς ἀνθρωπότητος ποὺ στήριζε ὅλες τὶς ἐλπίδες της στὴ μοῖρα κα στὶς ὑπερφυσικὲς δυνάμεις» καὶ τοῦ ἀντιπαρέθετε τὸν «αἰώνα μας» κατὰ τὸν ὁποῖ «οἱ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ ἀνθρώπου»

γ) Ἕνα χρονογράφημα ποὺ παρουσίαζε τὴν ἱστορία τοῦ Χριστοῦ σὰν «μι παρήγορη ἱστορία θαυμάτων» καὶ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ σὰν «ἕνα πόθο ποὺ γίνετα Θεός» καὶ σὰν ρεαλιστικὴ συνέχειά του τὸ.... Κρεμλῖνο!

Ἀκολούθησε στὶς 27 Δεκεμβρίου 1960 μία «μελέτη» τῆς κ. Ρ. Ἰμβριώτη κατ τῆς Ἐκκλησίας ποὺ θέλει «νὰ φλομώσῃ τὸ λογικὸ τῶν μαζῶν καὶ τῶν λαῶν» καὶ δια κήρυσσε οὐσιαστικὰ ὅτι ἡ θρησκεία «θέλει νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τ συμφέροντά τους» καλῶντας ταυτόχρονα τοὺς λαοὺς «νὰ ἐπαγρυπνοῦν» ἐναντίο τῶν θρησκευτικῶν θεωριῶν!

Στὶς 19 Ἰανουαρίου 1961 ἡ «Αὐγή» δημοσίευσε ἕνα ἄρθρο τοῦ κ. Κ. Πολίτ ἐναντίον τῆς θρησκείας ποὺ κατὰ τὸν ἀρθρογράφο ἀντικρύζει «ἔντρομη» τὸ «ἀπ

Πολιτικὸς πόλεμος

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α΄. ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ (1957)

Συμφώνως πρὸς τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα, κατὰ τὸ 1953 τὸ Κρεμλῖνον ἐχρησιμοποίησε 375.000 προπαγανδιστὰς πλήρως ἀπασχολουμένους εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ 2.100.000 προπαγανδιστὰς μερικῶς ἀπασχολουμένους, δηλ. συνολικὸν ἀριθμὸν ἀνθρώπων ἴσον πρὸς τὸν ἀμερικανικὸν στρατόν. Περίπου 6.000 εἰδικὰ σχολεῖα συντηρούμενα ὑπὸ τοῦ κόμματος ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἐπαγγελματιῶν προπαγανδιστῶν.

Παραλλήλως, ἡ Μόσχα συντηρεῖ εἰδικὰ σχολεῖα διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀλλοδαπῶν κομμουνιστῶν πρὸς δρᾶσιν εἰς τὰς χώρας των. Κύρια μαθήματα τοῦ προγράμματος εἶναι: σαμποτάζ, κατασκοπεία, ὀργάνωσις ἀπεργιῶν καὶ ταραχῶν, ὁδομαχία κα[ὶ] ἀνταρτοπόλεμος. Ἀπόφοιτοι τῶν σχολείων αὐτῶν εἶναι οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἡγετῶ[ν] τῶν μεταπολεμικῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων, ὅπως ὁ ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΓΚ ὁ ΧΟ ΤΣΙ ΜΙΝΧ, ὁ ΤΙΤΟ, ὁ ΟΥΛΜΠΡΙΧ καὶ ἄλλοι, καθὼς καὶ πολλοὶ ἡγέται τῶ[ν] κομμουνιστικῶν κομμάτων τῶν ἐλευθέρων χωρῶν ὅπως ὁ ΝΤΥΚΛΟ, ὁ ΤΟΛΙΑΤΙ ὁ ΦΟΣΤΕΡ καὶ ὁ ΝΤΕΝΝΙΣ. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶ[ν] μαθητῶν τῶν σχολείων στρατολογεῖται ἀπὸ τὰς ὑπαναπτύκτους καὶ οὐδετέρας, χώρας ἰδίως μεταξὺ τῶν ἐγχρώμων φυλῶν.

Αἱ κομμουνιστικαὶ χῶραι δαπανοῦν 3.400.000.000 δολλάρια ἐτησίως διὰ προπαγάνδαν, ποσὸν τεράστιον ἐν συγκρίσει μὲ τὰς ὁμοειδεῖς δαπάνας τοῦ ἐλευθέρο[υ]

κόσμου. Ἄλλα δισσεκατομμύρια δαπανῶνται ὑπὸ τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων ἄλλων χωρῶν, ὅπως τῆς Ἰταλίας, Γαλλίας, Ἰνδίας, Ἰνδονησίας κλπ.

Τὰ πλεῖστα τάγματα ἐκπαιδευομένων προπαγανδιστῶν δροῦν μέσα εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν, εἰς μίαν ἀδιάκοπον ἐργασίαν, τυποποιήσεως τῶν ἐγκεφάλων καὶ ἐλέγχου τῶν σκέψεων. Πολλαπλασιάσατε ἐπὶ χίλια μίαν Ἀμερικανικὴν διαφημιστικὴν ἐκστρατείαν, διὰ νὰ λάβητε μίαν ἰδέαν τῶν διαστάσεων τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς εἰς τὴν ὁποίαν ὁ «διαφημιστὴς» ἔχει καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ φυλακίζῃ ἢ νὰ τυφεκίζῃ τοὺς ἀνταγωνιστάς τους. Πολλαπλαῖ λογοκρισίαι περιφράσσουν τὴν χώραν ἔναντι τῶν ἀνεπιθυμήτων ἰδεῶν καὶ εἰδήσεων τοῦ ἐξωτερικοῦ. Αἱ διεθνεῖς καὶ τοπικαὶ εἰδήσεις λογοκρίνονται, διαστρέφονται ἢ ἀπαγορεύονται. Περίπου 1.250 εἰδικοὶ ραδιοσταθμοὶ παρασίτων ἐμποδίζουν τὰς ἐλευθέρας φωνὰς τῶν ξένων σταθμῶν, νὰ φθάσουν εἰς Ρωσίαν. Τὸ δὲ κόστος τῶν σταθμῶν αὐτῶν εἶναι πολλαπλάσιον τοῦ ποσοῦ ποὺ δαπανοῦν τὰ ἐλεύθερα ἔθνη διὰ τὰς ἐκπομπὰς αὐτάς.

Εἰς τὸ ἐξωτερικό, ἡ ἐρυθρὰ προπαγάνδα εἶναι περισσότερον δραστικη. Εἰς τὰς μὴ κομμουνιστικὰς χώρας, τὰ συνθήματα καὶ αἱ ὑποσχέσεις της εἶναι «κομμένα καὶ ραμμένα» συμφώνως πρὸς τὰς τοπικὰς συνθήκας. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπὶ παραδείγματι, ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ὑπεσχέθη ὅτι θὰ κάμῃ κάθε χωρικὸν ἀνεξάρτητον γαιοκτήμονα, ἐνῶ εἰς ἄλλας χώρας ζητεῖ τὸν θάνατον τῶν γαιοκτημόνων καὶ σοσιαλιστικὴν γεωργίαν.

Πυκνόταται ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ παίζουν πρωτεύοντα ρόλον. Τοὐλάχιστον 95 πομποὶ βραχέων κυμάτων καὶ 52 πομποὶ μεσαίων καὶ μακρῶν κυμάτων ἀπὸ τὰς χώρας τοῦ Σοβιετικοῦ Συνασπισμοῦ μεταδίδουν τὰ μηνύματα τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς 80 γλώσσας, πρὸς κάθε γωνίαν τῆς γῆς. Ἡ προπαγάνδα διὰ τῆς τηλεοράσεως εἶναι πρὸς τὸ παρὸν περιωρισμένη, ἀλλὰ ἀναπτύσσεται ταχέως. Οἱ Ρωσικοὶ δέκται τηλεοράσεως πωλοῦνται εἰς τὴν Φιλλανδίαν εἰς τιμὰς πολὺ κάτω τοῦ κόστους, διὰ νὰ βοηθηθῇ ἡ λῆψις τῶν εἰδικῶν Φιλλανδικῶν προγραμμάτων ποὺ ἐκπέπονται ἀπὸ τὸ ΛΕΝΙΝΚΓΡΑΝΤ. Ἡ Ἀνατ. Γερμανία ἐκπέμπει προγράμματα τηλεοράσεως πρὸς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία πρὸς τὴν Αὐστρίαν. Ἀφθονώτατος ἔντυπος χάρτης χρησιμοποιεῖται εἰς ὅλην τὴν κλίμακα, ἀπὸ τοιχοκολλήσεις μὲ τὸ σύνθημα «Φύγετε Ἀμερικανοί», ἕως τὰ ἔντυπα ποὺ φθάνουν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα πολυτελείας. Ὑπολογίζεται ὅτι μόνον εἰς τὸ Παρίσι καὶ τὰ περίχωρά του οἱ κομμουνισταὶ διένειμαν 24.000.000 φυλλάδια καὶ μονόφυλλα ἐναντίον τοῦ Σχεδίου Μάρσαλ καὶ τοῦ ΝΑΤΟ.

Τὸ 1956, ἡ ὑπηρεσία ἐξωτερικῶν ἐκδόσεων τῆς Μόσχας ἐξέδωσε 613 νέα βιβλία εἰς 28.000.000 ἀντίτυπα εἰς γλώσσας τῶν ἐθνῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Μέσα εἰς τὴν πλημμύραν αὐτὴν τῶν ἐντύπων ἰδιαιτέραν θέσιν κατέχουν τὰ βιβλία γιὰ παιδιά. Ἕνα ἐξ αὐτῶν εἶναι τὸ παραμύθι τοῦ «Ἀετοῦ καὶ τῶν Αὐγῶν», ὅπου Ἀετὸς εἶναι ἡ Ἀμερικὴ καὶ αὐγὰ αἱ ὑδρογονικαὶ βόμβαι. Εἰς τὸ τέλος τοῦ εἰκονογραφημένου παραμυθιοῦ, οἱ ἐργάται καὶ οἱ χωρικοὶ ὑπὸ κομμουνιστικὴν ἡγεσίαν καταστρέφουν τὸν κακοποιὸν ἀετόν.

Κινηματογραφικαὶ ταινίαι παραγόμενοι ὑπὸ εἰδικῶν τῆς προπαγάνδας, γίνονται δεκταὶ εἰς πολλὰς χώρας τοῦ κόσμου. Ἡ «Συνάντησις στὸν Ἔλβα», ἐπὶ παραδείγματι παρουσιάζει τοὺς Ἀμερικανοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ πολίτας ὡς ἐκφυλισμένους ἀλκοολικούς, ἐνδιαφερομένους μόνον διὰ τὸ χρῆμα καὶ τὴν σαρκικὴν ἡδονήν. Διάφοροι ταινίαι ἐπικαίρων διαστρέφουν τὴν πραγματικότητα τόσον καταφανῶς, ὥστε προκαλοῦν τὸν γέλωτα εἰς τὰς πολιτισμένας χώρας, ἀλλὰ προξενοῦν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἁπλοϊκοὺς θεατὰς τῆς Ἰνδονησίας, τῆς Κορέας καὶ ἀναλόγων χωρῶν.

Ἄλλη φάσις τῆς ἐρυθρᾶς ἀπάτης εἶναι ἡ «Βόκς», ἡ Σοβιετικὴ ὀργάνωσις διὰ τὰς πνευματικὰς σχέσεις μὲ τὰς νέας χώρας, ἡ ὁποία ἐκμεταλλεύεται προπαγανδιστικῶς τοὺς ξένους ἐπισκέπτας τῆς Ρωσίας. Ὅταν οἱ ἐπισκέπται εἶναι προσωπικότητες μὲ κάποιαν ἐπιρροὴν εἰς τὴν πατρίδα των, ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ τοὺς ἐξασφαλίζει ἀκόμα καὶ

ἀκροάσεις τῶν μελῶν τοῦ προεδρείου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος. Ὅταν ἔρχωνται εἰς τὴν Ρωσίαν πολυμελεῖς ἀντιπροσωπεῖαι ξένων χωρῶν, ἡ ὀργάνωσις τὰς παρουσιάζει εἰς τὸν Σοβιετικὸν λαὸν διὰ νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ὁ ἐλεύθερος κόσμος θαυμάζει τὸ Σοβιετικὸν καθεστὼς καὶ τὸ θεωρεῖ ὡς μόνιμον. Κατὰ το πρόσφατον Φεστιβὰλ Νεότητος εἰς τὴν Μόσχαν, οἱ Σοβιετικοὶ ἐδαπάνησαν περισσότερα ἀπ' ὅσα ἡ Ἀμερικὴ δαπανᾶ ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος διὰ τὸ ὅλον πρόγραμμα πληροφοριῶν.

Γενικῶς ἡ ἐρυθρὰ προπαγάνδα ἐμφανίζει τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν ὡς ἀνιδιοτελῆ πρωταγωνιστὴ τῆς εἰρήνης, τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης συναδελφώσεως. Κατὰ μίαν πρόσφατον μέτρησιν τῆς κοινῆς γνώμης εἰς τὸ νέον Δελχὶ τῆς Ἰνδίας, ἐτέθη τὸ ἐρώτημα: Ποιὸς ἐργάζεται περισσότερον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἢ ἡ Δύσις; Τὰ 54% ἐψήφησαν τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν καὶ μόνον 18% τὴν Δύσιν. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα μέτρον τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐρυθρᾶς ἀπάτης.

Πολιτικῶς, ἡ σπουδαιοτέρα ἐπιτυχία τῆς ἐρυθρᾶς ἀπάτης εἶναι ἡ πίστις τῶν μεγάλων μαζῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς πρὸς τὴν Ρωσίαν ὡς ἀφωσιωμένον ἐχθρὸν τῆς ἀποικιοκρατίας καὶ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Τοῦτο δέ, παρὰ τὸ γεγονὼς ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις εἶναι σήμερον ἡ μόνη ἐπεκτεινομένη ἀποικιακὴ δύναμις.

Τὸ Κρεμλῖνον δὲν γνωρίζει ὅρια εἰς τὴν προπαγάνδα του. Τὰ μεγαλύτερα ψεύδη χρησιμοποιοῦνται κυνικώτατα. Κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Κορέας τὸ ψεῦδος περὶ χρησιμοποιήσεως μικροβίων ὑπὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐχρησιμοποιήθη τόσον ἐπαναληπτικῶς, ὥστε ἀκόμη μερικοὶ δυτικοὶ ἐπιστήμονες τὸ ἐπίστευσαν. Ἄλλο κυνικὸν ψεῦδος ποὺ κυκλοφορεῖ μεταξὺ τῶν καθυστερημένων λαῶν εἶναι ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ βιομήχανοι δέρματος θέλουν νὰ χρησιμοποιήσουν ἀνθρώπινον δέρμα.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς Σοβιετικῆς προπαγάνδας δεικνύει ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι δὲν ἀντελήφθησαν ἐπαρκῶς τὸν κίνδυνον καὶ δὲν ἐκινητοποίησαν τὰς πνευματικὰς των δυνάμεις πρὸς ἀντιμετώπισιν αὐτοῦ.

Β'. ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΚΟΓΚΡΕΣΣΟΥ (Δεκέμβριος 1958),

—Εἰς ὁλόκληρον τὸ Παραπέτασμα λειτουργοῦν 2.500 ραδιοσταθμοὶ παρεμβολῆς παρασίτων μὲ ἐτησίαν δαπάνην ἄνω τῶν 100 ἑκατομ. δολλαρίων καὶ ἀκινητοποίησιν κεφαλαίου 250 ἑκατ. δολλαρίων.

Γ'. ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΧΑΡΒΑΡΝΤ (1959)

—Εἰς τὴν ΕΣΣΔ λειτουργοῦν 6.000 σχολαὶ προπαγανδιστῶν μὲ ἐτησίαν δαπάνην 1,7 δισεκατομ. δολλαρίων. Αἱ σχολαὶ εἶναι 4 μηνῶν ἕως 4 ἐτῶν.

Δ'. ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Σ. ΛΑΜΠΙΝ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤ (Δεκέμβριος 1960)

Ἡ σοβιετικὴ προπαγάνδα:

—Πραγματοποιεῖ 150.000 ὧρες προπαγανδιστικῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν ἐτησίως πρὸς τὸν μὴ κομμουνιστικὸν κόσμον.

—Γυρίζει 200 προπαγανδιστικὰς ταινίας μεγάλου μήκους ἐτησίως.

—Ἐκδίδει προπαγανδιστικὰ βιβλία εἰς 120.000.000 ἀντίτυπα ἐτησίως.

—Ἐκδίδει προπαγανδιστικὰ φυλλάδια εἰς 2 δισεκατομμύρια ἀντίτυπα ἐτησίως.

—Ἀποστέλλει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἰς προπαγανδιστικὰ ταξίδια 20.000 προπαγανδιστὰς ἐτησίως.

—Χρησιμοποιεῖ 500.000 προπαγανδιστὰς εἰς τὴν Δύσιν.

—Διαθέτει (μόνον ἡ ΕΣΣΔ) 2 δολλάρια ἐτησίως διὰ κάθε κάτοικον τῆς γῆς διὰ προπαγάνδαν, ἔναντι 2 σέντς ποὺ διαθέτει ὁλόκληρος ἡ Δύσις (Μόνον αἱ ΗΠΑ διαθέτουν 1 1/4 σέντς). Ἤτοι 100 φορὰς μεγαλύτερον ποσόν.

Ε'. ΑΛΛΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

—Εἰς τὸ 20ὸν Συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. (1956) ὁ πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς 'Ελέγχου, Μοσκάτωφ ἀνέφερεν ὅτι ἀπὸ τὰς σχολὰς προπαγάνδας τῆς ΕΣΣΔ ἀποφοιτοῦν ἐτησίως 50.000 «διαφωτισταί».

—Τὸ 1925 ἱδρύθη εἰς Μόσχαν Σχολὴ 'Αποικιακῶν Προπαγανδιστῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεφοίτουν 400 εἰδικευμένοι ἀγκιτάτορες ἐτησίως.

—Τὸ 1947 παράρτημα τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς ἱδρύθη εἰς Πράγαν μὲ διευθυντὴν τὸν Γερμανὸν Φρήντριχ Μπράουν. Μέχρι τὸ 1953 ἀπὸ τὴν σχολὴν αὐτὴν εἶχον ἀποσταλῆ 150 ἀπόφοιτοι εἰς Β. Αφρικὴν, 150 εἰς Ἄπω 'Ανατολὴν καὶ 60 εἰς Λατινικὴν 'Αμερικήν.

ΣΤ'. ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

—'Η «Φωνὴ τῆς 'Αμερικῆς» μεταδίδει ἐκπομπὰς σὲ 43 γλώσσας.

—Τὸ 1955 αἱ ΗΠΑ ἐδαπάνησαν διὰ τὴν προπαγάνδαν 5πλάσια ποσὰ ἀπὸ τὸ 1948.

—Τὸ 1953 συνεκροτήθη τὸ συμβούλιον ψυχολογικοῦ πολέμου. 'Ο Χόφφμαν προτείνει νὰ διατίθενται δι' αὐτὸ 1 δισ. δολλάρια καὶ ὁ Σαρνώφ, 1-3 δισ. ἐτησίως.

—'Η 'Αμερικανικὴ 'Υπηρεσία Πληροφοριῶν διαθέτει 350 παραρτήματα εἰς 79 χώρας, ἐκδίδει 51 περιοδικὰ καὶ 22 ἐφημερίδας. Μεταδίδει προγράμματα τηλεοράσεως εἰς 21 χώρας καὶ διαθέτει 6588 κινηματογραφικὰ συνεργεῖα.

—Διατηρεῖ σχολεῖα ἀγγλικῆς εἰς 52 χώρας (1960).

●

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γενικά:

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποπείρας του ὅπως καταλάβη ἐνόπλως τὴν ἐξουσίαν, ὁ κομμουνισμὸς ἀπεφάσισε ὅπως συνεχίση τὸν ἐναντίον τῆς χώρας μας πόλεμόν του δι' ἄλλων μέσων. Πράγματι ἡ ἀμέσως μετὰ τὴν ὑποχώρησιν ἀπὸ τὸ Βίτσι καὶ τὸν Γράμμον συνελθοῦσα ὁλομέλεια τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπεφάσισε τὴν ἀναστολὴν τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος καὶ τὴν συνέχισιν τῆς πάλης διὰ πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν μέσων. 'Αργότερον, τὸν 'Οκτώβριον τοῦ 1951, ἡ συνελθοῦσα εἰς Βουκουρέστιον 2α ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπεξειργάσθη λεπτομερῶς τὰς νέας μεθόδους τῆς δράσεως τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὴν χώραν μας καὶ ἐτόνισεν ὅτι τὸ κυριώτερον ὅπλον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς εἶναι ἡ προπαγάνδα. Πράγματι, ἔκτοτε ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ καὶ τῆς συνοδοιπορίας του, ἐξαπέλυσεν ἕνα φοβερὸν πόλεμον προπαγάνδας ἐναντίον τῆς 'Ελλάδος. 'Ο πόλεμος αὐτὸς διεξάγεται διὰ ποικίλων μέσων καὶ μορφῶν.

Δραστηριότης τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ

'Η 'Ελλὰς ἀποτελεῖ μόνιμον στόχον τῆς προπαγανδιστικῆς δραστηριότητος τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ. 'Αναφέρομεν ἐνδεικτικῶς μόνον μερικὰ στοιχεῖα:

1. 'Εκ τοῦ παραπετάσματος πραγματοποιοῦνται 23 ἐκπομπαὶ ἡμερησίως εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀπευθυνόμεναι πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Συγκεκριμένως, πραγματοποιοῦνται 5 ἐκπομπαὶ ἡμερησίως ἀπὸ τὴν Σόφιαν, 6 ἀπὸ τὴν Μόσχαν, 3 ἀπὸ τὰ Τίρανα, 1 ἀπὸ τὴ Βουδαπέστη, 3 ἀπὸ τὸ Βουκουρέστιον, 2 ἀπὸ τὴν Πράγαν καὶ 3 ἀπὸ τὸν παράνομον ραδιοσταθμὸν τοῦ Κ.Κ.Ε. ὁ ὁποῖος ἑδρεύει εἰς κομμουνιστικὸν ἔδαφος. Τὸ σύνολον τῶν ὡρῶν αὐτῶν τῶν ἐκπομπῶν εἶναι περίπου 12 ἡμερησίως. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας μας, ἡ ἑλληνικὴ εἶναι ἡ πρώτη κατὰ σειρὰν ἐνδιαφέροντος τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ γλῶσσα εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον.
2. Εἰς τὸ Παραπέτασμα λειτουργεῖ ἐκδοτικὸς οἶκος τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέα Ἑλλάδα» (Βουκουρέστιον) καὶ Πρακτορεῖον Εἰδήσεων ὑπὸ τὸν τίτλον «Hellas Press» (Σόφια).
3. Τὸ ΚΚΕ ἐκδίδει εἰς τὸ Παραπέτασμα ἓξ ἐφημερίδας καὶ ἕνα μηνιαῖο θεωρητικὸν καθοδηγητικὸν περιοδικὸν «Νέος Κόσμος». 'Επίσης πραγματοποιοῦνται ἀπευθείας ἐκδόσεις τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.
4. Εἰς τὸ Παραπέτασμα λειτουργοῦν 34 σχολαὶ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν στελεχῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς διαφόρους τομεῖς τοῦ πολιτικοῦ λεγομένου πολέμου, ὡς εἶναι ἡ προπαγάνδα, ἡ κατασκοπεία, τὰ σαμποτὰζ κλπ.
5. Ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς κινητοποιεῖ κατὰ πυκνὰ χρονικὰ διαστήματα τὸ σύνολον τοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον προπαγανδιστικοῦ μηχανισμοῦ του διὰ νὰ ἀσκήσῃ ποικιλοτρόπως πίεσιν ἐπὶ τῆς χώρας μας, νὰ δυσφημήσῃ καὶ νὰ ἀπομονώσῃ τὸ δημοκρατικὸν καθεστώς μας (Παραδείγματα αἱ προπαγανδιστικαὶ ἐκστρατεῖαι περὶ Μπελογιάννη, περὶ Γλέζου καὶ 'Αμπατιέλλου).

Δραστηριότης τοῦ ἐσωτερικοῦ κομμουνισμοῦ

1. Ἡ ΕΔΑ διατηρεῖ εἰς ὅλην τὴν χώραν ἑκατοντάδας γραφεῖα (Λ. χ. μόνον διὰ τὰ κεντρικὰ γραφεῖα Ἀθηνῶν καταβάλλεται ἐνοίκιον 50.000 δραχμῶν).
2. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑφίστανται πολλοὶ κομμουνιστικοὶ ἐκδοτικοὶ οἶκοι, ποὺ δαπανοῦν τεράστια ποσὰ εἰς ποικίλας ἐκδόσεις.
3. Τέσσαρες κινηματογραφικαὶ αἴθουσαι τῶν Ἀθηνῶν προβάλλουν σχεδὸν κατ' ἀποκλειστικότητα κινηματογραφικὰς ταινίας τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου.
4. Δύο τοὐλάχιστον θεατρικοὶ θίασοι τῆς χώρας μας ἐλέγχονται κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.
5. Λειτουργοῦν ἀπειράριθμοι συνοδοιποριακαὶ ὀργανώσεις ἀποκαλούμεναι σύνδεσμοι, σωματεῖα ἢ κινήσεις (Ἑλληνοσοβιετικὸς,Κίνησις διὰ τὴν Εἰρήνην,Βαλκανικὴ Συνεννόησις, Φίλοι Νέας Κίνας κλπ). Ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὀργανώσεων γίνονται ἐκδρομαὶ, χοροί, φιλολογικὲς βραδυές,ὀργανώνονται ἐκθέσεις καὶ διαλέξεις καὶ πραγματοποιοῦνται ποικίλαι ἐκδόσεις.
6. Ἀνάλογος δραστηριότης ἀναπτύσσεται καὶ ἀπὸ τὰ κομμουνιστικὰ δημοτικὰ καὶ κοινοτικὰ συμβούλια.
7. Σημαντικὸν μέσον τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἶναι καὶ τὰ ταξίδια διαφόρων Ἑλλήνων οἱ ὁποῖοι προσκαλοῦνται εἰς τὸ Παραπέτασμα,ἢ προπαγανδιστῶν ἐκ τοῦ Παραπετάσματος οἱ ὁποῖοι ἐπισκέπτονται τὴν χώραν μας (Λ.χ. Διεθνὲς φεστιβὰλ τῆς νεολαίας, συνάντησις νεολαίας Βαλκανίων, Διαβαλκανικὴ Διάσκεψις κλπ.)
8. Ἄλλο μέσον εἶναι ἡ ἀπονομὴ βραβείων, ἡ πρόσκλησις καὶ ἡ κατὰ ποικίλους τρόπους ἐνθάρρυνσις κομμουνιστῶν ἢ ἀριστεριζόντων διανοουμένων (Λ.χ.τὸ 1959 ἀπενεμήθη τὸ βραβεῖον Λένιν ἀξίας 750.000 δραχμῶν εἰς τὸν Κ.Βάρναλην).
9. Μία ἄλλη μέθοδος εἶναι ἡ διὰ μέσου τῆς Σοβιετικῆς Πρεσβείας μετάβασις ὡρισμένων ἀσθενῶν πρὸς δωρεὰν θεραπείαν των εἰς τὴν Μόσχαν, ὡς καὶ ἡ παροχὴ ἰατρικῆς ἐξετάσεως καὶ φαρμάκων εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν Πρεσβείαν.

10. Πολὺ διαδεδομένη εἶναι καὶ ἡ προπαγάνδα διὰ τῶν ἐπιστολῶν. Οἱ εἰς τὸ Παραπέρασμα διαβιοῦντες Ἕλληνες ὑποχρεοῦνται νὰ γράφουν ἐπιστολὰς πρὸς ὅλους τοὺς ἐνταῦθα συγγενεῖς καὶ γνωστούς των ἐξαίροντες τὰ ἀγαθὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος. Τὴν ταχυδρόμησιν τῶν ἐν λόγῳ ἐπιστολῶν ἀναλαμβάνει τὸ Κ.Κ.Ε.

11. Ὁ κομμουνισμὸς διὰ διαφόρων μέσων προσπαθεῖ νὰ διεισδύσῃ εἰς τοὺς γεωργικοὺς συνεταιρισμούς, τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα καὶ τὸν κρατικὸν μηχανισμὸν (Λ.χ. εἰς τὴν δίκην Γλέζου τὸ 1959 ὁ ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς κ. Καραχάλιος κατέθεσεν ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἐνισχύθησαν ἐκτάκτως δι' ἑνὸς ποσοῦ 500.000 δολλαρίων ἐν ὄψει τῶν ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα).

Στοιχεῖα ἐπὶ τῆς κομμουνιστικῆς ἐκδοτικῆς δραστηριότητος

1. Ἐντὸς 3 καὶ μόνον μηνῶν ἤτοι ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1960 μέχρι καὶ τοῦ Ἰανουαρίου 1961 ἡ «Αὐγὴ» ἀνήγγειλεν τὴν ἔκδοσιν 55 ἔργων κομμουνιστικοῦ ἢ συνοδοιποριακοῦ περιεχομένου, μὲ σύνολον σελίδων ἄνω τῶν 100.000

2. Αἱ κομμουνιστικαὶ ἐκδόσεις εἶναι ποικίλης μορφῆς. Ἄλλαι ἀφοροῦν τὴν ἐκλαΐκευσιν τῆς γραμμῆς τῆς Ε.Δ.Α., ἄλλαι ποβάλλουν τὸ κομμουνιστικὸν καθεστὼς ἢ διαδίδουν τὴν κομμουνιστικὴν θεωρίαν, ἄλλαι ἐξετάζουν τὰ ἑλληνικὰ ζητήματα μὲ τὴν μαρξιστικὴν μεθοδολογίαν καὶ ἄλλαι προσπαθοῦν νὰ προβάλλουν τοὺς κομμουνιστὰς ὡς ἄτομα ἢ ὡς κίνημα. Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ξενόγλωσσοι ἐκδόσεις τῆς Ε.Δ.Α. αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουν εἰς τὸν ἐπηρεασμὸν τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης (Λ.χ. ἡ γαλλόφωνος ἔκδοσις «Στὴ χώρα ποὺ γεννήθηκε ἡ Δημοκρατία»). Αἱ πλέον ἐπικίνδυνοι ὅμως ἐξ ὅλων τῶν κομμουνιστικῶν ἐκδόσεων εἶναι αἱ ἔμμεσοι ἢ παραπλανητικαὶ τοιαῦται, αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἐξαπάτησιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ εἰς τὸν ἔντεχνον ἰδεολογικὸν προσηλυτισμόν του. Ἀναφέρομεν ἐνδεικτικῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου, ἡ ὁποία ἐξεδόθη συνοδευομένη ἀπὸ κομμουνιστικὰς προσθήκας, σχόλια, καὶ σημειώσεις. Προσετέθη μάλιστα καὶ ἕνας ἕβδομος τόμος εἰς τὸν ὁποῖον ἐξετάζονται τὰ πρόσφατα γεγονότα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας ὑπὸ κομμουνιστικὸν πρῖσμα. Ἀναφέρομεν ἀκόμη τὴν τετράτομον ἀνθολογίαν τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως, ἡ ὁποία ἐξεδόθη ἀπὸ κομμουνιστὰς ἀνθολογήσαντας κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὴν ποίησίν μας, ὥστε νὰ προκαλέσουν τὰς διαμαρτυρίας καὶ αὐτῶν τῶν ὁμοφρόνων των ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ κομμουνιστικοῦ περιοδικοῦ «Ἐπιθεώρηση Τέχνης».

3. Αἱ τιμαὶ τῶν κομμουνιστικῶν ἐκδόσεων εἶναι ἐξαιρετικῶς χαμηλαί. Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ εἶναι ἐντελῶς θεωρητικαί, διότι εἰς τὴν πραγματικότητα αὗται διατίθενται δωρεὰν ἢ εἰς τιμὰς κάτω τοῦ κόστους, ἀποστελλόμεναι ταχυδρομικῶς ἢ πωλούμεναι ἀπὸ καροτσάκια, καλάθια καὶ ἀπὸ εἰδικὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἐξ ἄλλου οἱ κομμουνιστικοὶ ἐκδοτικοὶ οἶκοι προβαίνουν εἰς τεραστίας εὐκολίας παραδόσεως καὶ πληρωμῆς.

4. Συμφώνως πρὸς μετριοπαθεῖς ὑπολογισμούς, ἡ κομμουνιστικὴ ἐκδοτικὴ προσπάθεια εἰς τὴν χώραν μας πρέπει νὰ κοστίζῃ 5—8 ἑκατομμύρια δραχμὰς μηνιαίως, ἤτοι 200—250 χιλιάδας δραχμὰς ἡμερησίως.

5. Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὁ κομμουνισμὸς διαθέτει εἰς τὴν χώραν μας ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ ἀφορῶντα εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ.

Κομματικαὶ Σχολαὶ τῆς Ε.Δ.Α.

Ἡ Ε.Δ.Α. ἵδρυσεν σχολὴν κομματικῶν στελεχῶν εἰς Ἀθήνας, ἡ ὁποία λειτουργεῖ εἰς τὰ κεντρικά της γραφεῖα καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεφοίτησαν ἤδη περὶ τὰ 100 στελέχη. Παραλλήλως ἵδρυσεν φροντιστήριον στελεχῶν εἰς Θεσσαλονίκην καὶ σχεδιάζει καὶ ἵδρυσιν σχολῆς εἰς τὴν Καβάλαν. Εἰς τὰς σχολὰς ταύτας τὸ κυριώτερον ἐκ τῶν διδασκομένων μαθημάτων εἶναι ἡ προπαγάνδα καὶ ἡ διείσδυσις εἰς τὰς μάζας καὶ τὰς μαζικὰς ὀργανώσεις.

'Ενέργειαι πρὸς τὴν Νεολαίαν

'Ο κομμουνισμὸς στρέφει ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν του πρὸς τὴν Νεολαίαν, τὴν ὁποίαν προσπαθεῖ νὰ διαβρώση καὶ νὰ κατακτήση διὰ νὰ χρησιμοποιήση τὴν ζωτικότητα καὶ τὴν μαχητικότητά της πρὸς ὄφελος τῶν καταχθονίων ἀντεθνικῶν ἐπιδιώξεών του. 'Αναφέρομεν ἐνδεικτικῶς ὡρισμένας ἐκ τῶν προσφάτων ἐνεργειῶν τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας πρὸς τὴν Νεολαίαν.

1. Τὸ Τμῆμα νέων τοῦ 'Ελληνοσοβιετικοῦ Συνδέσμου 'Αθηνῶν ὀργανώνει «χορευτικὲς βραδυὲς» κάθε Σάββατον καὶ τὸ τοιοῦτον τοῦ Πειραιῶς «Φιλολογικὲς βραδυὲς» ἀνὰ δεκαπενθήμερον.

2. 'Αμφότερα τὰ ὡς ἄνω τμήματα ὡς καὶ τὰ τμήματα νέων τῆς ἐπιτροπῆς Εἰρήνης καὶ τῶν ἄλλων συνοδοιποριακῶν ὀργανώσεων ὀργανώνουν ἐκδρομάς, παιδικὰς ἑορτάς, συγκεντρώσεις νέων, δημοσίας συζητήσεις κ.λ.π.

3. Κομμουνίζοντες νέοι ἵδρυσαν θεατρικὸν θίασον διὰ τοὺς σπουδαστάς.

4. Τὸ κομμουνιστικὸν φοιτητικὸν περιοδικὸν «Πανσπουδαστική» ἐκδίδεται ἀνανεωμένον πολυσέλιδον μὲ θαυμασίαν ἐμφάνισιν καὶ πλούσιον περιεχόμενον.

5. Ἤρχισεν προσφάτως ἡ ἔκδοσις μιᾶς δεκατόμου «'Εγκυκλοπαιδείας Νέων» σοβιετικῆς προελεύσεως μὲ κομμουνιστικὸν περιεχόμενον.

6. 'Η Ε.Δ.Α. ἔλαβεν ὀργανωτικὰ μέτρα διὰ τὴν ἀναδιάρθρωσιν τῶν νεολαιΐστικῶν τομέων της.

'Ενέργειαι τοῦ 'Ελληνοσοβιετικοῦ Συνδέσμου

Οὗτος ἀναπτύσσει μεγάλης κλίμακος προπαγανδιστικὴν δραστηριότητα. 'Ενδεικτικῶς ἀναφέρομεν :

1. 'Εκδίδει πολυτελὲς εἰκονογραφημένον μηνιαῖον «δελτίον» διανεμόμενον δωρεὰν εἰς τεράστιον ἀριθμὸν ἀντιτύπων.

2. Πραγματοποιεῖ ἐπίσης ἐκτάκτους εἰδικὰς ἐκδόσεις (Λ.χ. «'Η Ε.Σ.Σ.Δ. σήμερα»).

3. Κινηματογραφικὰς προβολὰς δὶς τῆς ἑβδομάδος.

4. Διαλέξεις, ἑσπερίδας, ἐκδρομάς, φιλολογικὲς βραδυές, σχολὰς ρωσικῆς γλώσσης ἐκθέσεις (Ἔκθεσις σοβιετικοῦ βιβλίου, ἔκθεσις 'Ελληνίδων συγγραφέων), διατήρησι βιβλιοθήκης μὲ κομμουνιστικὰ ἔντυπα πάσης φύσεως κ.λ.π.

Γενικῶς ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος σύνδεσμος ἀναπτύσσει πρωτοφανῆ προπαγανδιστικὴ δραστηριότητα ἰδία πρὸς τὴν Νεολαίαν, ἀποβλέπουσαν ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν καλλιέργεια τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν διάδοσιν κομμουνιστικῶν ἀντιλήψεων ἐπὶ τῶν διαφόρων θεμάτων.

Σκοποὶ καὶ θέματα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἰς 'Ελλάδα

Α.' Καταστροφὴ τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ πάσης ἐθνικῆς ἰδεολογίας

1. Συνεχὴς δυσφήμησις τῆς Μεγάλης 'Ιδέας ὡς ἀντιδραστικῆς καὶ «τσιφλικάδικης» ἰδεολογίας ἡ ὁποία ἔβλαψεν τὴν 'Ελλάδα.

2. 'Αγὼν ἐναντίον πάσης τάσεως ἀναγεννήσεως τῆς Μεγάλης 'Ιδέας ὑπὸ οἱανδήποτε μορφήν, ὡς λ.χ. τῆς ἰδέας περὶ οἰκονομικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἀναπτύξεως τῆ 'Ελλάδος, ὥστε νὰ δυνηθῆ αὕτη νὰ ἀναλάβη εἰδικὸν ρόλον εἰς τὸν ἰδεολογικοπνευματικὸ τομέα.

3. Συστηματικὴ καταπολέμησις τοῦ 'Ελληνοχριστιανικοῦ ἰδεώδους, δυσφήμησι καὶ γελοιοποίησίς του ὡς καλύμματος δῆθεν τῆς «καπιταλιστικῆς κολάσεως».

4. 'Αντίθεσις πρὸς πᾶσαν ἐθνικὴν διεκδίκησιν εἰς βάρος κομμουνιστικῶν χωρῶ (Λ.χ. Β. Ἤπειρος, βουλγαρικαὶ ἐπανορθώσεις κ.λ.π.). Χαρακτηρισμὸς των ὡς «ἰμπε

ριαλιστικῶν» καὶ «φιλοπολεμικῶν» ἐκδηλώσεων αἱ ὁποῖαι θέτουν ἐν κινδύνῳ τὴν Βαλκανικὴν εἰρήνην καὶ «τυχοδιωκτικῶν τάσεων».

5. Συστηματικὴ καταπολέμησις τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνισμοῦ, χαρακτηριζομένου ὡς «σωβινισμοῦ», «ἀστικοῦ ἐθνισμοῦ» καὶ «μεγαλοϊδεατισμοῦ».

6. Ἀντικατάστασις τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνισμοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως ἀπὸ τὴν ἰδεολογίαν τοῦ λεγομένου «προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ», ὁ ὁποῖος οὐσιαστικῶς σημαίνει ὑποταγὴν εἰς τὸν μεγαλορρωσικὸν ἰμπεριαλισμόν.

Β.' Καταπολέμησὶς τοῦ δημοκρατικοῦ συστήματος καὶ τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς,

1. Συνεχὴς δυσφήμησις τοῦ δημοκρατικοῦ οἰκονομικοῦ, πολιτικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ πνευματικοῦ συστήματος, πλήρης ἄρνησις τοῦ (δυτικοῦ) δημοκρατικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν του, παρουσίασις τοῦ «καπιταλισμοῦ» ὡς ἑνὸς ἐν παρακμῇ εὑρισκομένου ἀπανθρώπου καὶ καταρρέοντος καθεστῶτος.

2. Ἀγὼν ἐναντίον πάσης πλευρᾶς καὶ μορφῆς τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς. Ἄρνησις τῶν ἀξιῶν τῆς ὑπευθύνου προσωπικότητος, τῆς ἀτομικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομικῆς ἀλλὰ καὶ πολιτικοκοινωνικοπνευματικῆς πρωτοβουλίας, τῆς θρησκείας, οἰκογενείας, δημοκρατίας κ.λ.π. Ἔντονος καὶ μονομερὴς προβολὴ τῶν τρωτῶν τῆς Δύσεως καὶ παρουσίασις τοῦ γκαγκστερισμοῦ, τεντυμποϋσμοῦ, διαφθορᾶς, ἀνεργίας ὡς δῆθεν βασικῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ζωῆς της.

3. Ἐπίμονος καλλιέργεια ἀντιδυτικοῦ καὶ ἰδίως ἀντιαμερικανικοῦ καὶ ἀντιγερμανικοῦ πνεύματος δι' ὅλων τῶν μέσων.

4. Δυσφήμησις τῶν ἀμυντικῶν καὶ ἄλλων ὀργανισμῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ἰδίως δὲ τοῦ N.A.T.O. καὶ τῆς E.O.K. καὶ καλλιέργεια τοῦ ἀπομονωτισμοῦ καὶ τῆς «οὐδετερότητος», ὥστε ἡ Ἑλλὰς νὰ μείνῃ μόνη καὶ ἄοπλος.

5. Καταγγελία τῆς Δύσεως ὡς δῆθεν φιλοπολέμου καὶ ἰμπεριαλιστικῆς—νεοαποικιακῆς. Ἐκμετάλλευσις ἐν προκειμένῳ τοῦ κυπριακοῦ.

6. Πρόκλησις φοβίας διὰ τὰς βάσεις καὶ κινητοποίησις μαζῶν ἐναντίον τῆς ὑπάρξεώς των ἐν ὀνόματι τῆς δῆθεν «σωτηρίας» τῆς Ἑλλάδος.

Γ.' Διάδοσις τῆς μαρξιστικῆς ἰδεολογίας.

(Ὑπὸ τὴν σύγχρονον σοβιετικὴν ἑρμηνείαν της).

1. Συστηματικὴ διάδοσις τῆς μαρξιστικῆς ὑλιστικῆς κοσμοθεωρίας καὶ καταπολέμησις ὅλων τῶν ἰδεαλιστικῶν ἢ μὴ μαρξιστικῶν ἀντιλήψεων ἐφ' ὅλων τῶν θεμάτων ὡς καὶ τῶν διαφόρων ἐνδομαρξιστικῶν αἱρέσεων.

2. Συστηματικὴ διάδοσις τοῦ λενινισμοῦ καὶ τῆς συγχρόνου κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας—στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς ὡς διεμορφώθη ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Σ.Ε.. Καταπολέμησις ὅλων τῶν παρεκκλίσεων (τιτοϊσμός κ.λ.π.).

3. Δημιουργία τῆς πεποιθήσεως διὰ τὸ «νομοτελειακῶς ἀναπότρεπτον» τῆς καταστροφῆς τοῦ «καπιταλισμοῦ» καὶ τῆς παγκοσμίου ἐπικρατήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ.

4. Παρουσίασις τοῦ κομμουνιστικοῦ κοινωνικοπολιτικοῦ συστήματος ὡς ἀνωτέρου καὶ ὡς ἐκφράζοντος τὴν ὑπὸ τῆς ἱστορίας ἐπιβαλλομένην πρόοδον.

Δ,' Καλλιέργεια τῆς σοβιετοφιλίας καὶ σλαυοφιλίας,

1. Διάδοσις τῆς ρωσικῆς καὶ σλαυϊκῆς λογοτεχνίας.

2.Διάδοσις τῶν ρωσικῶν καὶ σλαυϊκῶν καλῶν τεχνῶν.

3. Ἐντυπωσιακὴ προβολὴ τῶν ρωσικῶν ἐπιτεύξεων, ἀπόκρυψις τῶν ρωσικῶν ἀδυναμιῶν καὶ δυσχερειῶν.

4. Ὑπογράμμισις καὶ προβολὴ τῶν σημείων τὰ ὁποῖα μᾶς προσεγγίζουν πρὸς τοὺς Σλαύους, ἀπόκρυψις ἐκείνων ποὺ μᾶς ἀπομακρύνουν ἢ καὶ μᾶς φέρνουν εἰς ἀντίθεσιν πρὸς αὐτούς. Συστηματικὴ διαστρέβλωσις τῆς ἱστορίας μας ὥστε νὰ παρουσιασθῇ ἡ Ρωσία ὡς αἰωνία προστάτις καὶ οἱ Σλαῦοι ὡς αἰώνιοι φίλοι τῆς Ἑλλάδος.

5. Ὑποστήριξις δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ ὅλων τῶν πλευρῶν τοῦ σοβιετικοῦ συστήματος.

6. Ὑποστήριξις ἄνευ ὅρων καὶ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀποκλίσεως τῆς ἑκάστοτε πολιτικῆς τῆς Μόσχας καὶ τῶν ἐπιδιώξεών της.

Ε.' Ἐκλαΐκευσις καὶ διάδοσις τῆς γραμμῆς τῆς Ε.Δ.Α.

1. Ἀπόσπασις τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Δύσιν.

2. Κατάργησις τῶν βάσεων τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. ὡς «ἐπικινδύνων» καὶ «μὴ ἀναγκαίων».

3. Μείωσις τῆς ἀμυντικῆς μας προσπαθείας ὡς «ἀδικαιολογήτου» λόγῳ τῆς μὴ ὑπάρξεως οὐδεμιᾶς ἀπειλῆς ἀπὸ βορρᾶ («Οἱ Βούλγαροι εἶναι φίλοι μας! Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐχθροί μας!»).

4. Ὤθησις τῆς χώρας πρὸς τὴν Ἀνατολὴν διὰ τῆς ἀναπτύξεως ἐμπορικῶν, πνευματικῶν καὶ ἄλλων σχέσεων.

5. Ἄρσις τῶν μέτρων ἀμύνης κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς «λήθης», τῆς «εἰρηνεύσεως» καὶ τῆς «ἀποκαταστάσεως» τῆς δημοκρατίας.

Γενικὴ ἄνευ ὅρων ἀμνηστεία, ἀνεξέλεγκτος ἐπαναπατρισμὸς ἐκ τοῦ Παραπετάσματος, νομιμοποίησις τοῦ Κ.Κ.Ε., κατάργησις τῶν ἐκτάκτων μέτρων, διακοπὴ πάσης ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως.

6. Προσεταιρισμὸς τῶν ἐργαζομένων διὰ τῆς προπαγανδιστικῆς ἐπιδείξεως ἐνδιαφέροντος διὰ τὰ ζητήματά των καὶ διαβρώσεως τῶν ὀργανώσεων των. Κύριοι στόχοι σήμερον εἶναι οἱ ἀγρόται, αἱ γυναῖκες καὶ ἡ νεολαία

7. Διάδοσις τῆς ἀντιλήψεως ὅτι δῆθεν τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι κόμμα ἐθνικὸν καὶ οἱ κομμουνισταὶ καλοὶ πατριῶται («ἀποκατάστασις τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως», θόρυβος περὶ τοῦ «ἥρωος Γλέζου» κ.λ.π.).

8. Συστηματικὴ ὑπονόμευσις πάσης προσπαθείας διὰ τὴν πρόοδον τῆς χώρας. Δυσφήμησις τοῦ κρατικοῦ ἔργου, ἄρνησις πάσης ἐπιτελουμένης προόδου, καλλιέργεια ἀπαισιοδοξίας, δυσφορίας καὶ δυσαρεσκείας, ὑποκίνησις ἀπεργιῶν, ταραχῶν καὶ κοινωνικῆς ἀναστατώσεως, καταπολέμησις τῆς κρατικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, τῆς ἀναδιαρθρώσεως τῶν καλλιεργειῶν, τῆς τουριστικῆς ἀναπτύξεως, τῆς συνδέσεως μετὰ τῆς Ε.Ο.Κ.

Ο κομμουνισμὸς στὴν Ἑλλάδα

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟ ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΑΣ ΕΘΝ. ΠΛΕΥΡΑΣ

Ὁ κομμουνισμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα συγκεντρώνει σήμερον ὁλόκληρον τὴν προσπάθειαν πρὸς τὴν ἐπίτευξιν τριῶν ἀμέσων ἐπιδιώξεών του ἤτοι :

1) Ἀνατροπὴν τῆς παρούσης Κυβερνήσεως.
2) Ἀνάληψιν τῆς ἐξουσίας ἀπὸ ὑπηρεσιακὴν Κυβέρνησιν.
3) Ἐκλογὰς εἰς τὸ συντομώτερον χρονικὸν διάστημα.

Ὁ κομμουνισμὸς ἐλπίζει ὅτι ἐὰν ἐπιτύχῃ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἀξιοποιηση ἱκανοποιητικῶς τὴν οὕτω δημιουργηθησομένην κατάστασιν, θὰ δυνηθῇ «νὰ ἀνοίξῃ τὸν δρόμον πρὸς τὴν ἀλλαγήν».

Συγκεκριμμένως καὶ ἐν ὄψει ἐκλογῶν, ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα συγκεντρώνει τὴν προσπάθειάν της πρὸς τὰ ἑξῆς σημεῖα :

1. Ἀντικυβερνητικὸν μέτωπον. Ἡ προσπάθεια συνίσταται εἰς τὴν μετάθεσιν τῆς διαχωριστικῆς γραμμῆς ἀπὸ τὸ σημεῖον Κομμουνισμὸς—Ἔθνος εἰς τὸ σημεῖον Κυβέρνησις—Ἀντιπολίτευσις. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὁ κομμουνισμὸς προσπαθεῖ νὰ προωθήσῃ τὸ θέμα τοῦ συντονισμοῦ τῆς ἀντικυβερνητικῆς δράσεως, ἐπὶ ἑνιαίας βάσεως καὶ οὕτω νὰ προωθήσῃ καὶ τὴν σύμπηξιν τοῦ ἑνιαίου μετώπου τόσον «ἐκ τῶν κάτω» ὅσον καὶ «ἐκ τῶν ἄνω». Τὴν ἑνιαίαν βάσιν διὰ τοὺς κοινοὺς ἀντικυβερνητικοὺς ἀγῶνας παρέχει τὸ λεγόμενον πρόγραμμα «Πατριωτικῆς Συνεργασίας» τὸ ὁποῖον ἐπεξειργάσθη ἡ 5η Σύνοδος τῆς Δ.Ε. τῆς Ε.Δ.Α. Κύριον ὄργανον αὐτῆς τῆς προσπαθείας εἶναι ἡ Σ.Κ.Ε.Π.Α. ἡ ὁποία προσπαθεῖ κυρίως νὰ προσεταιρισθῇ τὰ το-

πικὰ στελέχη τοῦ Κέντρου καὶ δι' αὐτῶν νὰ ἀσκήση πίεσιν ἐπὶ τῆς ἡγεσίας τῶν κεντρώων κομμάτων πρὸς συνεργασίαν μετὰ τῆς Ε.Δ.Α.

2. Ἀγρόται. Ὁ ἐκ τῶν ἡγετῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. Λ. Στρίγκος ἐδημοσίευσεν ἄρθρον εἰς πρόσφατον τεῦχος τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Κ.Κ.Ε. «Νέος Κόσμος» τὸ ὁποῖον ἀνεδημοσίευσεν ἡ «Αὐγὴ» τῆς 19ης μέχρι καὶ τῆς 23ης Μαρτίου 1961. Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ ὑπάρχει ἡ ἑξῆς λίαν ἀποκαλυπτικὴ περικοπή:

«Τὸ βαθύτερον νόημα τῆς σημερινῆς πάλης βρίσκεται στὸ ποῦ θὰ πᾶνε τὰ ἐνδιάμεσα στρώματα, σὲ πρώτη γραμμὴ ὁ κύριος ὄγκος τῆς ἀγροτιᾶς ποὺ ταλαντεύεται...Μὲ ἄλλα λόγια, τὸ βαθύτερο νόημα τῆς σημερινῆς πάλης, εἶναι ἂν θὰ μπορέση ἡ ἐργατικὴ τάξη νὰ πείση τὴν ἀγροτιὰ καὶ τὰ ἄλλα ἐνδιάμεσα στρώμματα γιὰ τὴν ἀνάγκη μιᾶς συμμαχίας μαζί της, συμμαχίας ποὺ θὰ προσελκύση τὴν ταλαντευομένη ἐθνικὴ ἀστικὴ τάξη!»

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω κύριος στόχος τῆς κομμουνιστικῆς δραστηριότητος κατὰ τὴν προεκλογικὴν περίοδον εἶναι οἱ ἀγρόται. Ὅλη ἡ προσπάθεια τῆς Ε.Δ.Α. σήμερον ἀποβλέπει εἰς τὴν διείσδυσιν εἰς τὸν ἀγροτικὸν κόσμον. Διὰ τοῦτο ἄλλωστε καὶ συνεστήθη τὸ Ε.Α.Κ. («Ἐθνικὸν Ἀγροτικὸν Κόμμα»), ἐνῷ παραλλήλως ἐλήφθη μία σειρὰ ὀργανωτικῶν καὶ προπαγανδιστικῶν μέτρων ὅπως ἡ ἀνάπτυξις τῶν Νομαρχιακῶν ἐπιτροπῶν τῆς Ε.Δ.Α., ἡ ἵδρυσις ἐπαρχιακῶν γραφείων, ἡ ὀργάνωσις περιοδειῶν βουλευτῶν καὶ ἄλλων στελεχῶν τῆς Ε.Δ.Α.,καὶ ἡ ἔκδοσις διαφόρων εἰδικῶν φυλλαδίων διὰ τοὺς ἀγρότας («Ἡ σιτικὴ μας πολιτική», «ἡ κατάσταση τῆς ἀγροτιᾶς καὶ οἱ κυβερνήσεις τῆς Δεξιᾶς», «φροῦτα καὶ λαχανικά», «ἡ ὀρεινὴ Ἑλλάδα καταρρέει», «ἡ ἀγρότισσα»). Ἐπίσης διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν δίδεται ἰδιαιτέρα σημασία εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἐφημερίδος «Ἐλεύθερος», ἡ ὁποία ἀπευθύνεται κυρίως πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῆς ὑπαίθρου.

3. Γυναῖκες. Ὁμιλοῦσα εἰς τὸν Ἀχτὶφ τῆς Ἐπιτροπῆς Πόλης Πειραιῶς τὴν 9ην Μαρτίου 1961 ἡ ὑπεύθυνος διὰ τὸν γυναικεῖον τομέα τῆς Ε.Δ.Α. Εὐαγγελία Σαρότση εἶπεν μεταξὺ ἄλλων:

«Ὅλοι γνωρίζουμε πὼς σύντομα ὁ τόπος τραβάει γιὰ ἐκλογές.. Γι' αὐτὸ μὲ ἀπόφαση τοῦ κόμματος ἀρχίζουμε σταυροφορία γιὰ τὸ πλάτεμα τῶν γυναικείων ὀργανώσεων. Ἄλλωστε τὰ 50ο/ο τῶν ψήφων ἀνήκουν στὶς γυναῖκες. Σήμερα ἐπιβάλλεται νὰ κινηθοῦμε ὅλοι δραστήρια γιὰ τὴν πλατύτερη ὀργάνωση τῆς γυναίκας καὶ στοὺς τόπους τῆς δουλειᾶς ἀλλὰ καὶ στὴν συνοικία».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ἡ Ε.Δ.Α. δίδει ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὰς γυναίκας αἱ ὁποῖαι ἀντιπροσωπεύουν τὰ 50ο/ο τῶν ψήφων. Διὰ τοῦτο καὶ ἀνέλαβεν μίαν μεγάλην ἐπιχείρησιν διεισδύσεως εἰς τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν. Διὰ τὴν καλυτέραν ἐξαγωγὴν τῆς ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεως ἐλήφθησαν καὶ διάφορα ὀργανωτικὰ μέτρα ὅπως ἡ ἵδρυσις βοηθητικῶν ἐπιτροπῶν σὲ κάθε ἐργατικὸ τομέα διὰ νὰ ἀσχολοῦνται εἰδικῶς μὲ τὰς γυναίκας, ἡ ἵδρυσις βοηθητικῶν γυναικείων ἐπιτροπῶν διὰ τὰς συνοικίας καὶ ἡ ἵδρυσις γυναικείων ἐπιτροπῶν εἰς κάθε τομέα τῆς ὀργανώσεως τῆς Ε.Δ.Α. Ἡ προσπάθεια προσεταιρισμοῦ τῶν γυναικῶν πραγματοποιεῖται κυρίως διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν εἰδικῶν γυναικείων προβλημάτων ὅπως εἶναι ἡ προστασία τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς μητρότητος, ἡ ἴση ἀμοιβὴ εἰς τὰς γυναίκας, ἀσφάλισις τῶν οἰκοκυρῶν κ.λ.π.

4. Νεολαία. Ὁμιλῶν εἰς κοινὴν συνεδρίασιν τῆς ἐπιτροπῆς πόλης τῆς Ε.Δ.Α. Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ συμβουλίου νέων Θεσσαλονίκης, ὁ βουλευτὴς καὶ ἐντολοδόχος τῆς Ε.Ε. τῆς Ε.Δ.Α. Δ. Κελτεμλίδης τὴν 3ην Μαρτίου 1961 εἶπεν:

«Ἡ δουλειὰ τῆς Νεολαίας μας πρέπει νὰ γίνεται σὲ ὅλους τοὺς χώρους ὅπου βρίσκονται νέοι, σὲ ὅλες τὶς ἀθλητικὲς καὶ μαζικὲς ὀργανώσεις νέων, ἀκόμη καὶ στὰ κατηχητικά».

Ἐπίσης ὁ βουλευτὴς τῆς Ε.Δ.Α. καὶ ἐκ τῶν ὑπευθύνων διὰ τὰ ζητήματα τῆς νεολαίας Β. Μπρατσακούλιας εἶπεν :

«Ἡ νεολαία μας πρέπει νὰ μπῆ σὲ ὅλους τοὺς χώρους ὅπου ὑπάρχουν νέοι καὶ νὰ προβάλη τὰ αἰτήματά τους .

Ἐπίσης ἡ βουλευτὴς τῆς Ε.Δ.Α. Ε. Μπενᾶ ὁμιλοῦσα εἰς διάσκεψιν στελεχῶν Πειραιῶς εἶπεν :

«Στὸ τέλος θὰ νικήση ἐκεῖνος ποὺ θὰ πάρη μὲ τὸ μέρος του τὴν νεολαία».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται σαφῶς τὸ μέγεθος τοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον ἀποδίδει ἡ Ε.Δ.Α. κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον εἰς τὴν Θεολαίαν. Ὁ κομμουνισμὸς προσπαθεῖ νὰ κινητοποιήση τὴν Νεολαίαν ἐργαζομένην, σχολικὴν καὶ φοιτητικὴν διὰ τὰ ἰδιαίτερα αἰτήματά της καὶ βαθμιαίως νὰ τὴν ὠθήση εἰς γενικωτέρας κινητοποιήσεις διὰ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν μαχητικὴν διάθεσιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν της διὰ τοὺς εἰδικούς του σκοπούς, μετατρέπων τὴν νεολαίαν εἰς ἕνα εἶδος μοχλοῦ διὰ μίαν εὐρυτέραν ἐξέγερσιν τῶν μαζῶν. Ὁ κομμουνισμὸς βλέπει τὴν νεολαίαν ὡς μίαν εἰδικὴν μονάδα κρούσεως, ἕνα εἶδος τάγματος ἐφόδου.

Διὰ τὸν προσεταιρισμὸν τῆς νεολαίας ἐλήφθησαν διάφορα μέτρα ὅπως ἡ ἀνανέωσις τῆς φοιτητικῆς ἐφημερίδος «Πανσπουδαστική», ἡ ὀργάνωσις εἰδικῶν τμημάτων νέων εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Εἰρήνης, τὸν Ἑλληνοσοβιετικὸν καὶ τὰς ἄλλας μετωπικὰς ὀργανώσεις τῶν κομμουνιστῶν, ἡ ἔκδοσις εἰδικῶν φυλλαδίων («πῶς εἶναι ἡ παιδεία μας καὶ πῶς πρέπει νὰ εἶναι») ἡ ὀργάνωσις χορευτικῶν βραδυῶν, ἐκδρομῶν, φιλολογικῶν βραδιῶν, εἰδικοῦ φοιτητικοῦ θιάσου, δημοσίων συζητήσεων ἐπὶ διαφόρων θεμάτων μὲ συμμετοχὴν προσωπικοτήτων, ἡ ἔκδοσις εἰδικῶν βιβλίων (Μεγάλη Ἐγκυκλοπαίδεια Νέων) κ.λ.π.

5. Ἐπαναστατικοποίησις τῶν μαζῶν. Ὁμιλῶν εἰς τὴν 14ην Ὁλομέλειαν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. (Ἰανουάριος 1961) ὁ Μ. Παρτσαλίδης εἶπεν :

«Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψη καὶ τὸν ἄλλο τὸν μὴ εἰρηνικὸ δρόμο. Θἄτανε λάθος νὰ βεβαιώναμε ὅπως κάνουν οἱ ἀναθεωρητικοί, ὅτι ὁ εἰρηνικὸς δρόμος εἶναι ἀπόλυτα σίγουρος. Πρέπει νὰ πάρουμε ὑπ' ὄψη καὶ τὴν περίπτωση τοῦ μὴ εἰρηνικοῦ δρόμου. Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητος ὅρος γιὰ τὴν νίκη στὴν περίπτωση ποὺ τὰ πράγματα θὰ φθάνανε στὴν ἔνοπλη σύγκρουση».

Ἐπίσης ὁ ἐκ τῶν ἡγετῶν τῆς Ε.Δ.Α. Λ. Κύρκος ὁμιλῶν εἰς Ἀχτὶφ τῆς Ε.Δ.Α. Ἀθηνῶν τὴν 10ην Μαρτίου 1961 εἶπεν :

«Ὁ Παπανδρέου εἶπε ὅτι ὁ ἐκλογικὸς νόμος εἶναι πραξικόπημα, θὰ σημαίνη ἐπανάσταση καὶ τὴν ἐπανάσταση θὰ τὴν κάνουν οἱ ἀριστεροί. Ποτὲ ὅμως ὁ λαὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψη ἕνα πραξικόπημα εἰς βάρος του. Ἐμεῖς λέμε ὅτι θέλουμε νὰ γίνη ἀλλαγὴ μὲ εἰρηνικὰ μέσα, ἐμεῖς δὲν θὰ προκαλέσουμε νὰ γίνη ἀνωμαλία, ἂν γίνη θὰ εἶναι αἰτία ἡ κυβέρνησις. Εἴμαστε ὑπὲρ τῆς ὁμαλότητας, τὸ τονίζουμε Τονίζουμε ὅμως ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ μᾶς».

Εἰς τὴν ἰδίαν ὁμιλίαν του ὁ Λ. Κύρκος παρομοίασε τὴν σημερινὴν κατάστασιν πρὸς ἐκείνην τοῦ 1945-1946 ἐκ τῆς ὁποίας ὡς εἶπεν προῆλθεν ὁ συμμοριτοπόλεμος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὡς καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων πηγῶν συνάγεται ὅτι τελευταίως ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα εἰς τὴν χώραν μας προβάλλει ἰδιαιτέρως τὴν περίπτωσιν τῆς βιαίας καταλήψεως τῆς ἐξουσίας. Ἡ προβολὴ αὐτὴ συνδέεται καὶ μὲ τὴν προσπάθειαν τοῦ κομμουνισμοῦ ὅπως ἐπαναστατικοποιήση τὰς μάζας καὶ ἐξαπολύση εἰς τὴν χώραν μας μαχητικοὺς μαζικοὺς ἀγῶνας μεταφέρων τὸ κέντρο τοῦ βάρους ἐκτὸς τῆς Βουλῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ πεζοδρομίου. Διὰ τῆς τακτικῆς αὐτῆς ὁ κομμουνισμὸς πιστεύει

ὅτι, ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ προωθήσῃ εὐκολώτερον τὴν ἐκ τῶν κάτω σύμπηξιν τοῦ ἑνιαίου μετώπου ἀντικυβερνητικῆς δράσεως ἐἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ ἐπιτύχῃ εὐκολώτερον τὴν ἀνατροπὴν τῆς Κυβερνήσεως, τὴν ἐπιτάχυνσιν τῶν ἐκλογῶν καὶ τὴν ἄσκησιν μιᾶς συνεχοῦς ἐπαναστατικῆς πιέσεως ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς χώρας μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ὤθησίν του στὸν δρόμο τῆς ἀλλαγῆς.

6. Διατήρησις τοῦ «πρωτοπορειακοῦ ρόλου» τῆς Ε.Δ.Α. Ἐνῶ προτείνει συνεχῶς τὴν σύμπηξιν τοῦ ἑνιαίου ἀντικυβερνητικοῦ μετώπου ἡ Ε.Δ.Α. δὲν παραλείπει νὰ ὑπογραμμίζῃ πάντοτε ὅτι αὐτὴ θὰ διατηρήσῃ σταθερῶς τὴν ἡγεσίαν ἑνὸς τοιούτου μετώπου διότι δὲν προτίθεται νὰ παραιτηθῇ τοῦ πρωτοπορειακοῦ της ρόλου. Εἰς αὐτὰς τὰς ἐκλογὰς ὁ κομμουνισμὸς ἀπευθύνεται πρὸς τὴν λοιπὴν ἀντιπολίτευσιν ἀπὸ θέσεως ἰσχύος καὶ ζητεῖ ἴγγυήσεις ὅτι ἡ «ἀλλαγὴ» ἐὰν ἐπέλθῃ «δὲν θὰ εἶναι ἀλλαγὴ προσώπων ἀλλὰ πολιτικῆς». Αἱ ἐγγυήσεις αὗται συνίστανται τόσον εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ε.Δ.Α. εἰς τοὺς συνδυασμοὺς ὑποψηφίων ὅσον καὶ εἰς τὴν υἱοθέτησιν ἑνὸς ἐλαχίστου προγράμματος ἀλλαγῆς.

7. Διεθνὴς κοινὴ γνώμη. Ἐν ὄψει τῶν ἐκλογῶν τόσον ἡ Ε.Δ.Α. ὅσον καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ ὁΔιεθνὴς κομμουνισμὸς ἐξαπέλυσαν μίαν ἐκστρατείαν συστηματικῆς δυσφημήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ καθεστῶτος εἰς τὴν διεθνῆ κοινὴ γνώμη. Ἡ προπαγάνδα τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὴν διεθνὴ κοινὴ γνώμην ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει ἀστυνομικὸν κράτος, ὅτι αἱ δημοκρατικαὶ ἐλευθερίαι ἔχουν καταλυθῆ καὶ ὅτι ὑφίσταται μία σοβαρὰ «φασιστικὴ ἀπειλή». Σκοπὸς εἶναι νὰ ἀσκηθῆ καὶ ἐκ τῶν ἔξω μία συνεχὴς πίεσις ἐπὶ τοῦ Κράτους,ὥστε νὰ ἐξαναγκασθῆ τοῦτο νὰ χαλαρώσῃ τὰ μέτρα ἀμύνης κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τὴν δραστηριότητά του πρὸς περιστολὴν τῆς κομμουνιστικῆς δράσεως.

8. Παραμόρφωσις τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως. Μία ἄλλη πλευρὰ τῆς προεκλογικῆς κομμουνιστικῆς δραστηριότητος εἶναι ἡ συστηματικὴ καὶ ἐπίμονος δυσφήμησις τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς καὶ ὁλοκλήρου τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς Χώρας. Ἡ Ε.Δ.Α. ἐμφανίζει τὴν σύνδεσιν μὲ τὴν Ε.Ο.Κ. ὡς καταστροφὴν διὰ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν καὶ ἰδίως διὰ ὴν βιομηχανίαν καὶ βιοτεχνίαν, προσπαθεῖ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν σημασίαν ὅλων τῶν ἐκτελεσθέντων ἢ ἐκτελουμένων ἔργων, ἀρνεῖται κάθε ἀξία εἰς τὸ πενταετὲς οἰκονομικὸν πρόγραμμα κ.ο.κ.

Διὰ τὴν καρποφόρησιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω προσπαθειῶν της ἡ Ε.Δ.Α. λαμβάνει ὡς ἤδη ἀνεφέραμεν διάφορα μέτρα ἰδίως δὲ ὀργανωτικὰ καὶ προπαγανδιστικὰ τοιαῦτα. Τόσον ἡ 5η Σύνοδος τῆς Δ.Ε. τῆς Ε.Δ.Α.ὅσον καὶ αἱ μετέπειτα συσκέψεις τῶν στελεχῶν της ἔλαβον σειρὰν μέτρων διὰ τὴ βελτίωσιν τῆς ὀργανωτικῆς διαρθρώσεως καὶ λειτουργίας τοῦ κόμματος ὅσον καὶ διὰ τὴν βελτίωσιν, ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ προπαγανδιστικοῦ του μηχανισμοῦ (Γραφεῖον Διαφωτίσεως, Νομαρχιακὰ βοηθητικὰ γραφεῖα διαφωτίσεως, σχολαὶ στελεχῶν προπαγάνδας κ.λ.π.).

Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ὡς ἄνω κομμουνιστικῆς προεκλογικῆς δραστηριότητος προτείνονται τὰ κάτωθι μέτρα :

1. Ἐθνικὸν μέτωπον. Εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ κομμουνισμοῦ νὰ δημιουργήσῃ τὴν βασικὴν διαχωριστικὴν γραμμὴν εἰς τὸ σχῆμα Κυβέρνησις—Ἀντιπολίτευσις πρέπει νὰ ἀντιτάξωμεν ὡς πραγματικὴν διαχωριστικὴν γραμμὴν τὸ σχῆμα Ἔθνος—Κομμουνισμός. Ἄξων τῆς διαφωτιστικῆς μας προσπαθείας κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον πρέπει νὰ εἶναι ἡ ὑπογράμμισις τοῦ γεγονότος, ὅτι εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν ὑπάρχουν δύο βασικὰ στρατόπεδα: τὸ Ἐθνικὸν καὶ τὸ Ξενόδουλον ἀντεθνικὸν(Κομμουνιστικόν). Μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Ἐθνικοῦ στρατοπέδου εἶναι δυνατὸν καὶ φυσικὸν εἰς μίαν Δημοκρατίαν νὰ ὑπάρχουν διαφοραὶ ἐνίοτε μάλιστα καὶ ὀξεῖαι ἀντιθέσεις, ἀλλὰ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν αἱ ἀντιθέσεις αὐταὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπερβοῦν τὴν βασικὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ Ἔθνους καὶ Κομμουνισμοῦ. Ὁ τελευταῖος οὗτος πρέπει νὰ εἶναι ἀπομονωμένος εἰς ἠθικὴν καραντίναν ἐκτὸς τῆς ἐθνικῆς οἰκογενείας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ διαφώτισίς μας πρέπει

νὰ προβάλη μέγαν ἀριθμὸν πειστηρίων τῆς ἐθνοπροδοτικῆς δραστηριότητος τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἰδίως τῆς Ε.Δ.Α.

2. Ἀγρόται. Πρέπει νὰ ἀναληφθῆ μία μεγάλη ἐθνικὴ ἐκστρατεία ἀντιμετωπίσεως τῆς κομμουνιστικῆς διεισδύσεως εἰς τοὺς ἀγρότας. Ἰδίως πρέπει νὰ ὑπογραμμισθῆ ὁ κομμουνιστικὸς χαρακτὴρ τοῦ νέου κόμματος τῆς Ε.Α.Κ. καὶ νὰ ὑπομνησθῆ ἡ ὅλη ἀντιαγροτικὴ πολιτεία τοῦ κομμουνισμοῦ ἐν Ἑλλάδι, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τύχην τῶν ἀγροτῶν εἰς τὸ Παραπέτασμα. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἀπευθυνθῶμεν εἰς τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν τῶν ἀγροτῶν ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον.

3. Γυναῖκες. Πρέπει νὰ κινητοποιηθοῦν αἱ γυναικεῖαι ὀργανώσεις διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν προσπάθειαν τῆς Ε.Δ.Α. νὰ διεισδύση εἰς τὰς γυναῖκας. Νὰ ἀναπτυχθῆ διαφώτισις μὲ θέμα τὴν ἀντίθεσιν τοῦ κομμουνισμοῦ πρὸς τὴν οἰκογένειαν, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἰδιαιτέραν φύσιν τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἀνδροποιεῖ.

4. Νεολαία. Θὰ ἔπρεπε νὰ καταγγελθῆ ἡ κομμουνιστικὴ προσπάθεια διαβρώσεως τῆς νεολαίας μας διὰ τῶν Συλλόγων Γονέων καὶ Κηδεμόνων, τῶν Ἐκπαιδευτικῶν συλλόγων, τῶν Πνευματικῶν ἱδρυμάτων καὶ διαφόρων ὀργανώσεων τῆς Νεολαίας. Ἐπίσης θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνισχυθοῦν αἱ ἐθνικαὶ ὀργανώσεις νέων διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ἀναπτύξουν δραστηριότητα παρομοίαν πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν μὲ ἀντίθετον περιεχόμενον. (Ἐκδρομαί, ἐκδόσεις, δημόσιες συζητήσεις, εἰδικαὶ παραστάσεις, χοροί, κ.λ.π.).

5. Ἀντιμετώπισις τῆς δυναμικῆς κομμουνιστικῆς δραστηριότητος. Ἡ προσπάθεια τῶν κομμουνιστῶν πρὸς ἐπαναστατικοποίησιν τῶν μαζῶν πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῆ διαφωτιστικῶς διὰ τῆς ἐνημερώσεως τῆς κοινῆς γνώμης ἐπὶ τῶν προθέσεων τῶν κομμουνιστῶν νὰ ἐπαναλάβουν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν τὴν προσπάθειάν των πρὸς βιαίαν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας καὶ νὰ ὑπομνησθοῦν οἱ «τρεῖς γῦροι» τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν προοπτικὴν ἑνὸς «τετάρτου γύρου» (μετακίνησις συμμοριτῶν εἰς τὴν μεθόριον, κατασκοπευτικὰ δίκτυα κ.λ.π.).

6. Προβολὴ τῆς ἀπειλῆς ἐκ μέρους τῆς Ε.Δ.Α. Ἡ ἐθνικὴ διαφώτισις πρὸς τὰ στελέχη καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Κέντρου θὰ πρέπη νὰ ὑπογραμμίζη συνεχῶς τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον περικλείει πᾶσα συνεργασία μετὰ τῶν κομμουνιστῶν, ἔστω καὶ ἡ πλέον τοπικὴ καὶ ἀσήμαντος. Ὁ κίνδυνος οὗτος καθίσταται πολὺ σοβαρώτερος ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας διότι ἡ Ε.Δ.Α. ὡς μεγαλύτερον κόμμα τῆς Ἀντιπολιτεύσεως προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλη τοὺς ὅρους της ἀπὸ θέσεως ἰσχύος.

7. Διαφώτισις τῆς Διεθνοῦς Κοινῆς Γνώμης. Τὰ γραφεῖα Τύπου τῶν πρεσβειῶν μας, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποκαταστήσουν ἐπαφὴν μὲ τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, ὀργανώσεις καὶ παροικίας τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ νὰ προβοῦν εἰς τὴν ἔκδοσιν καί τινων ἀκομματίστων ξενογλώσσων φυλλαδίων (Ἡ Ε.Δ.Α. ἐκδίδει τοιαῦτα) πρὸς διαφώτισιν τῆς κοινῆς γνώμης τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπὶ τῆς πραγματικῆς καταστάσεως ἐν Ἑλλάδι.

Διὰ νὰ ἀνασταλῆ ἡ πίεσις τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος θὰ ἔπρεπε νὰ υἱοθετήση τακτικὴν ἀντεπιθέσεως μὲ σκοπὸν νὰ ἐξαναγκασθῆ οὗτος νὰ περιορίση τὰ σχέδιά του τὰ δυσφημιστικὰ διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι κατάστασιν καὶ γενικῶς τὰς ἀπαραδέκτους ἐπεμβάσεις του (Ραδιοσταθμοὶ Μόσχας καὶ Σόφιας, τύπος Παραπετάσματος κ.λ.π.).

8. Διάδοσις τῆς ἀληθείας διὰ τὴν οἰκονομικὴν μας κατάστασιν. Χωρὶς ὑπερβολὰς αἰσιοδοξίας ἢ ἀπαισιοδοξίας ὀφείλομεν νὰ ἐνημερώνωμεν τὸν λαόν μας ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς μας πραγματικότητος, τῆς ἐπιτελεσθείσης προόδου, τῶν ὑπαρχόντων προβλημάτων, τῶν θετικῶν προοπτικῶν καὶ τῶν σοβαρῶν καθηκόντων μας τῶν συνδεομένων μὲ τὸ θέμα τῆς οἰκονομικῆς μας ἀναπτύξεως. Οἱ ἐργαζόμενοι πρέπει νὰ καταλάβουν πῶς ἀκριβῶς ἔχουν τὰ οἰκονομικά μας πράγματα, τί ἔγινεν, τί ἠμπορεῖ νὰ γίνη καὶ πῶς θὰ συμβάλουν καὶ οἱ ἴδιοι εἰς αὐτό.

Ἱστορία

Η ΣΟΒΙΕΤΟΧΙΤΛΕΡΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Ὑπὸ Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Στὶς 24 Αὐγούστου συμπληρώθηκαν 22 χρόνια ἀπὸ τὴ σύναψι τῆς σοβιετοχιτλερικῆς συμμαχίας, ποὺ ἐπέτρεψε στὸν Χίτλερ νὰ ἐξαπολύση τὸν β' παγκόσμιο πόλεμο. Μὲ αὐτὴν τὴν εὐκαιρία ἀξίζει νὰ ξαναρρίξουμε μιὰ ματιὰ σ' αὐτὴν τὴν τόσο διδακτικὴ σελίδα τῆς σύγχρονης ἱστορίας

Στὰ τέλη τοῦ 1938 καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1939 οἱ δυτικὲς Δημοκρατίες κατάλαβαν ὅτι ἡ τακτικὴ τῶν ὑποχωρήσεων ἀπέναντι στὸν Χίτλερ ἦταν ἐσφαλμένη καὶ ὅτι μόνον μιὰ ἀποφασιστικὴ πολιτικὴ συγκρατήσεώς του θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐμποδίση ἀπὸ τὸ νὰ ἐξαπολύση τὸν πόλεμο. Γιὰ νὰ γίνη ὅμως αὐτὸ χρειαζόταν ἡ συνεργασία τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.

Στὶς 15 Ἀπριλίου 1939 ὁ Ἄγγλος πρεσβευτὴς στὴ Μόσχα ἀρχίζει συνομιλίες μὲ τὸν ὑπουργὸ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Μ. Λιτβίνωφ γιὰ τὴν σύναψι μιᾶς ἀντιχιτλερικῆς συμμαχίας. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θέλουν οἱ ἡγέτες τοῦ Κρεμλίνου, εἶναι νὰ προκαλέσουν ἕνα «ἐνδοκαπιταλιστικὸ» πόλεμο ἀνάμεσα στὶς δυτικὲς Δημοκρατίες καὶ στὸν Ἄξονα γιὰ νὰ ἐξασθενίση ὁλόκληρος ὁ μὴ κομμουνιστικὸς κόσμος καὶ νὰ ἐπωφεληθοῦν οἱ ἴδιοι γιὰ νὰ θέσουν ὑπὸ τὸν ἔλεγχό τους τὴν ἀνατολικὴ Εὐρώπη καὶ νὰ προωθήσουν τὰ κοσμοκρατορικὰ σχέδιά τους. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὰ τὰ σχέδια ἕνας τρόπος ὑπάρχει. Νὰ ἐνθαρρύνουν τὶς φιλοπόλεμες προθέσεις τοῦ Χίτλερ καὶ νὰ τὸν ὠθήσουν ἐναντίον τῆς Δύσεως.

Ἔτσι δύο ἡμέρες μετὰ τὴν ὑποβολὴ τῶν δυτικῶν προτάσεων πρὸς τὴν Μόσχα, στὶς 17 Ἀπριλίου 1939, οἱ σοβιετικοὶ ἀρχίζουν συνομιλίες καὶ μὲ τοὺς χιτλερικούς.

Στὶς 3 Μαΐου 1939 ἀπομακρύνεται ὁ σοβιετικὸς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν Μ. Λιτβίνωφ ποὺ εἶχε συνδεθῆ μὲ τὴν παλαιότερη «ἀντιφασιστικὴ» τακτικὴ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ ἐπὶ πλέον σὰν Ἑβραῖος δὲν ἦταν καθόλου κατάλληλος γιὰ τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς χιτλερικούς. Στὴν θέσι του διορίζεται ὁ Β. Μολότωφ. Ὁ

εσάνυκτα τῆς 23ης Αὐγούστου 1939. 'Ο Μόλοτωφ ὑπογράφει τὸ σοβιετοχιτλερικὸ σύμφωνο
ῶ ὁ Στάλιν κτυπᾶ φιλικὰ στὴν πλάτη τὸν χιτλερικὸ ὑπουργὸ τῶν ἐξωτερικῶν φὸν Ρίμπεντροπ

δρόμος γιὰ τὴν συνεννόησι μὲ τὸν Χίτλερ εἶναι ἀνοικτός!

Στὶς 16 Ἰουνίου 1939 φθάνει στὴν Μόσχα ὁ Οὐίλλιαμ Στράγκ, ἀπεσταλμένος τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, γιὰ νὰ πείση τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. στὴν σύναψι τῆς ἀντιχιτλερικῆς ἀμυντικῆς συμμαχίας. Ἡ Μόσχα καθυστερεῖ ἐπὶ 40 ἡμέρες τὴν ἀπάντησί της καὶ μόνο στὶς 25 Ἰουλίου ἀπαντᾶ ὅτι «δέχεται νὰ ἀρχίσουν συνομιλίες».

Ἀγγλογάλλοι ἀντιπρόσωποι ἀναχωροῦν γιὰ τὴν Μόσχα ἀλλὰ ταυτόχρονα στὶς 2 Αὐγούστου ὁ σοβιετικὸς πρεσβευτὴς στὸ Βερολῖνο Ἀστάκωφ συζητεῖ μὲ τὸν φὸν Ρίμπεντροπ τὸν διαμελισμὸ τῆς Πολωνίας καὶ στὶς 4 Αὐγούστου ἀρχίζουν σοβιετοχιτλερικὲς διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν σύναψι συμφώνου.

Στὶς 10 Αὐγούστου φθάνει στὴν Μόσχα ἡ ἀγγλογαλλικὴ ἀντιπροσωπεία. Ἡ Δύσις προσπαθεῖ ἀπεγνωσμένα νὰ ἐμποδίση τὴν σοβιετοχιτλερικὴ συμμαχία ποὺ εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ σημάνη τὸν γενικὸ πόλεμο. Οἱ σοβιετικοὶ ὅμως προβάλλουν παράλογες ἀξιώσεις. Ζητοῦν οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ὁλόκληρη τὴν ἀνατολικὴ Εὐρώπη! Ὁ ἴδιος ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς σοβιετικῆς ἀντιπροσωπείας, πού διαπραγματεύτηκε μὲ τοὺς Ἀγγλογάλλους, στρατηγὸς Κ. Βοροσίλωφ, δήλωσε στὶς 27 Αὐγούστου 1939 πρὸς τὴν «Ἰσβέστια» ὅτι οἱ συνομιλίες μὲ τὶς δυτικὲς Δυνάμεις ἀπέτυχαν γιατὶ αὐτὲς δὲν συμφώνησαν στὸ νὰ τεθῆ ἡ ἀνατολικὴ Εὐρώπη κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.!

Στὶς 12 Αὐγούστου ὑπογράφεται γερμασοσοβιετικὸ οἰκονομικὸ σύμφωνο ποὺ ἐξασφάλιζε στὸν Χίτλερ ὅλες τὶς πρῶτες ὕλες ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὸν πόλεμο καὶ ἰδίως σοβιετικὸ πετρέλαιο καὶ σιτάρι.

Στὶς 21 Αὐγούστου ὁ Βοροσίλωφ διακόπτει ὁριστικὰ τὶς συζητήσεις μὲ τοὺς Ἀγγλογάλλους. Στὶς 23 τὸ μεσημέρι, φθάνει στὴν σοβιετικὴ πρωτεύουσα ὁ χιτλερικὸς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν φὸν Ρίμπεντροπ. Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωὶ ὁ κόσμος πληροφορεῖται τὴν σύναψι τοῦ χιτλεροσοβιετικοῦ συμφώνου. 7 ἡμέρες ἀργότερα ἄρχιζε ὁ πόλεμος!

*

Στὶς 24 Αὐγούστου 1939 ἡ «Πράβντα» ἀνάγγειλε τὴν σύναψι τοῦ χιτλεροσοβιετικοῦ συμφώνου, ὡς ἑξῆς: «Τὸ σύμφωνο ἀνάμεσα στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι καὶ τὴν Γερμανία εἶναι ἕνα ντοκουμέντο ὑψίστης σημασίας ποὺ ἐκφράζει τὴν σταθερὰ εἰρηνόφιλη πολιτικὴ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Τίθεται τέρμα στὴν ἐχθρότητα μεταξὺ Γερμανίας καὶ Ε.Σ.Σ.Δ. Ἡ φιλία τῶν λαῶν τους ποὺ καταπολεμήθηκε ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ τῶν δύο χωρῶν, θὰ ἀναπτυχθῆ καὶ θὰ ἀνθίζη».

Τὴν ἴδια ἡμέρα διεκόπησαν οἱ συνομιλίες μὲ τοὺς Ἀγγλογάλλους, ποὺ ἀναχώρησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν Μόσχα.

Στὶς 28 Αὐγούστου ἡ 4η σύνοδος τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιὲτ ἐπεκύρωνε τὸ χιτλεροσοβιετικὸ σύμφωνο. Μιλώντας σ' αὐτὴν τὴν σύνοδο, ὁ Β. Μολότωφ κατάγγειλε «τὶς μηχανορραφίες τῶν δυτικοευρωπαίων πολιτικῶν ποὺ θέλουν νὰ προκαλέσουν συγκρούσεις μεταξὺ Γερμανίας καὶ Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἀλλὰ ξεσκεπάστηκαν», διέψευσε μὲ ἀγανάκτησι τὰ «προβοκατορικὰ δημοσιεύματα τοῦ ἀγγλογαλλικοῦ καὶ ἀμερικανικοῦ τύπου περὶ δῆθεν γερμανικῶν σχεδίων γιὰ ἐπίθεσι κατὰ τῆς Ρωσίας» καὶ κάλεσε τοὺς κομμουνιστὰς νὰ ἀγνοήσουν «τὶς λυσσασμένες ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ γερμανοσοβιετικοῦ συμφώνου ἐκ μέρους τοῦ διεφθαρμένου ἀγγλογαλλικοῦ καὶ ἀμερικανικοῦ τύπου».

Τὴν 1η Σεπτεμβρίου ὁ Χίτλερ ἀνάγγειλε τὴν ἐπικύρωσι το συμφώνου του μὲ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ ἀπὸ τὸ γερμανικὸ Ράϊχσταγκ. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἄρχιζε ὁ πόλεμος. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ καὶ τὴν βία τῶν δύο ἐνδιαφερομένων νὰ δώσουν νομικὴ ἰσχὺ στὴν συμμαχία τους.

*

Τὸ χιτλεροσοβιετικὸ σύμφωνο εἶχε δεκαετῆ ἰσχὺ καὶ ὅριζε ὅτι οἱ δύο χῶρες, ἀναλάμβαναν τὴν ὑποχρέωσι νὰ μὴ μετάσχουν σὲ καμμιὰ συμμαχία ποὺ καθ' οἱονδήποτε τρόπο νὰ στρέφεται ἐναντίον τῆς ἄλλης χώρας. Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι ὁ Χίτλερ μποροῦσε πιὰ νὰ ἀναλάβη δρᾶσι χωρὶς νὰ φοβᾶται ἕνα διμέτωπο ἀγώνα.

Τὸ σύμφωνο ἐσυνοδεύετο καὶ ἀπὸ ἕνα μυστικὸ πρωτόκολλο. Ἰδοὺ τὸ κείμενό του.

«Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Συμφώνου μὴ ἐπιθέσεως, μεταξὺ τοῦ Γερμανικοῦ Ράϊχ καὶ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. οἱ κατωτέρω ἐξουσιοδοτημένοι ἐκπρόσωποι τῶν δύο χωρῶν συνεζήτησαν κατὰ τὴν διάρκειαν αὐστηρῶς μυστικῶν συζητήσεων τὸ θέμα τῶν συνόρων τῶν σφαιρῶν ἐπιρροῆς ἑκάστου μέρους εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην. Αἱ συζητήσεις αὗται κατέληξαν εἰς τὰ κάτωθι συμπεράσματα:

1. Ἐν περιπτώσει συνοριακῶν καὶ πολιτικῶν ἀναπροσαρμογῶν εἰς τὰς περιοχὰς ποὺ ἀνήκουν εἰς τὰ Βαλτικὰ κράτη (Φινλανδία, Ἐσθονία, Λεττονία καὶ Λιθουανία) τὰ βόρεια σύνορα τῆς Λιθουανίας θὰ ἀποτελοῦν τὰ ὅρια τῶν σφαιρῶν ἐπιρροῆς Γερμανίας—Ε.Σ.Σ.Δ. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ἀναγνωρίζεται τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Λιθουανίας διὰ τὴν περιοχὴν τῆς Βίλνας.

2. Ἐν περιπτώσει πολιτικῶν καὶ συνοριακῶν ἀναπροσαρμογῶν εἰς τὰς περιοχὰς ποὺ ἀνήκουν εἰς τὴν Πολωνίαν αἱ σφαῖραι ἐπιρροῆς τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. θὰ χωρίζονται ἀπὸ τὴν γραμμὴν τῶν ποταμῶν Νάρεβ, Βιστούλα καὶ Σάν. Τὸ κατὰ πόσον τὰ συμφέροντα ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κάμνουν ἐπιθυμητὴν τὴν διατήρησιν μιᾶς ἀνεξαρτήτου Πολωνίας καὶ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ καθορισθοῦν τὰ ὅρια ἑνὸς παρομοίου Κράτους θὰ καθορισθῆ τελικῶς μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων!

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, αἱ δύο Κυβερνήσεις θὰ λύσουν τοῦτο τὸ πρόβλημα διὰ φιλικῆς συμφωνίας.

Μιὰ ἄλλη φωτογραφία ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ χιτλεροσοβιετικοῦ συμφώνου. Διακρίνονται ὁ φὸν Ρίμπεντροπ, ὁ Στάλιν, δύο γερμανοὶ ἐπίσημοι, ὁ Μόλοτωφ καὶ ὁ γερμανὸς πρεσβευτὴς στὴν Μόσχα φὸν Σούλεμπουργκ

3. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν Νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην, ἀπὸ Σοβιετικῆς πλευρᾶς ἐκφράζεται ἐνδιαφέρον διὰ τὴν περιοχὴν τῆς Βεσσαραβίας. Ἀπὸ Γερμανικῆς πλευρᾶς, τονίζεται παντελὴς ἔλλειψις πολιτικοῦ ἐνδιαφέροντος εἰς αὐτὴν τὴν περιοχήν.

4. Ἀμφότερα τὰ μέρη θὰ χειρισθοῦν τὸ ὡς ἄνω πρωτόκολλον ὡς ἀπολύτως μυστικόν».

Ὅπως βγαίνει καθαρὰ μὲ τὸ πιὸ πάνω πρωτόκολλο ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ ἡ χιτλερικὴ Γερμανία συμφωνοῦσαν στὸν διαμελισμὸ τῆς Πολωνίας, τῶν Βαλτικῶν χωρῶν καὶ τῆς Βαλκανικῆς.

Ὑπῆρχε τέλος καὶ τὸ οἰκονομικὸ σύμφωνο μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἀναλάμβανε νὰ προμηθεύη στὸν Χίτλερ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὸν πόλεμο εἴδη.

*

Ὁ Χίτλερ ἐπετέθη κατὰ τῆς Πολωνίας τὴν 1η Σεπτεμβρίου 1939. Στὶς 3 Σεπτεμβρίου ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία τοῦ κήρυξαν τὸν πόλεμο.

Στὶς 10 Σεπτεμβρίου ὁ Μολότωφ εἰδοποίησε τὸν χιτλερικὸ πρεσβευτὴ Σούλεμπουργκ ὅτι ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. θὰ καταλάβη τὶς ἀνατολικὲς περιοχὲς τῆς Πολωνίας.

Στὶς 17 Σεπτεμβρίου 1939 τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα χτύπησαν πισώπλατα τὴν μαχόμενη ἐναντίον τῶν χιτλερικῶν Πολωνία.

Στὶς 19 Σεπτεμβρίου δημοσιεύθηκε κοινὸ γερμανοσοβιετικὸ ἀνακοινωθέν, ποὺ ἀνέφερε ὅτι «σκοπὸς τῶν γερμανικῶν καὶ τῶν σοβιετικῶν στρατευμάτων εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῆς τάξεως καὶ τῆς εἰρήνης ποὺ διαταράχθηκαν ἀπὸ τὴν πτῶσι τοῦ Πολωνικοῦ Κράτους».

Οἱ σοβιετικοὶ κατάλαβαν τὴν Βίλνα καὶ συναντήθηκαν μὲ τὰ χιτλερικὰ στρατεύματα στὸ Μπρέστ—Λιτόφσκ.

Στὶς 21 Σεπτεμβρίου 1939, ὁ Στάλιν στέλνει τηλεγράφημα στὸν Χίτλερ:

«Ἡ φιλία τῶν λαῶν τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, συνδεδεμένη μὲ αἷμα, ἔχει κάθε λόγο νὰ εἶναι διαρκὴς καὶ στέρεη».

Στὶς 22 Σεπτεμβρίου, ἕνα κοινὸ χιτλεροσοβιετικὸ ἀνακοινωθὲν ὁρίζει τὴν διαχωριστικὴ γραμμὴ ἀνάμεσα στὰ δύο στρατεύματα.

Στὶς 27 Σεπτεμβρίου ὁ Ρίμπεντροπ ἔφθασε στὴν Μόσχα καὶ μαζὶ μὲ τὸν γερμανὸπρεσβευτὴ συνάντησαν τὸν Στάλιν καὶ τὸν Μολότωφ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, 28 Σεπτεμβρίου, ὑπογράφηκε συμφωνία γιὰ τὰ σύνορα ἀνάμεσα στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ τὴν χιτλερικὴ Γερμανία. Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ.

ἔπαιρνε πολωνικὰ ἐδάφη συνολικῆς ἐπιφανείας 76.500 τετραγωνικῶν μιλλίων μὲ 12 ἑκατομμύρια κατοίκους!

Ταυτόχρονα ὑπογράφηκε καὶ μιὰ κοινὴ δήλωσις τῶν δύο κυβερνήσεων, ὅπου ἀνεφέροντο τὰ ἑξῆς:

«Ἀφοῦ ἐρρύθμισαν ὁριστικὰ τὰ προβλήματα ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὴν διάλυσι τοῦ Πολωνικοῦ Κράτους, οἱ δύο Κυβερνήσεις θὰ προσπαθήσουν νὰ θέσουν τέρμα στὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο. Ἂν οἱ προσπάθειές του ἀποβοῦν ἄκαρπες αὐτὸ θὰ ἀποδείξη τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία εἶναι ὑπεύθυνες γιὰ τὴν συνέχισι τοῦ πολέμου, Οἱ κυβερνήσεις τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. θὰ συσκεφθοῦν γιὰ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα».

Μιλώντας στὶς 31 Ὀκτωβρίου 1939 στὸ Ἀνώτατο Σοβιέτ, ὁ Β. Μολότωφ εἶπε τὰ ἑξῆς γιὰ τὸν διαμελισμὸ τῆς Πολωνίας:

«Οἱ κυρίαρχοι κύκλοι τῆς Πολωνίας συνήθιζαν νὰ μιλοῦν πολὺ γιὰ τὴν σταθερότητα τοῦ Κράτους των καὶ τὴν ἰσχὺ τοῦ στρατοῦ τους. Ἄρκεσε ὅμως ἕνα κτύπημα πρῶτα ἀπὸ τὸν γερμανικὸ στατὸ καὶ σὲ συνέχεια ἀπὸ τὸν Κόκκινο Στρατὸ καὶ δὲν ἀπέμεινε τίποτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐξάμβλωμα τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν».

Ὅπως γράφει στὰ «Ἀπομνημονεύματά του» ὁ Πολωνὸς στρατηγὸς Ἄντερς, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σοβιετικῆς εἰσβολῆς στὴν Πολωνία ἦταν ὅτι ἐμπόδισε τὴν συνέχισι τῆς πολωνικῆς ἀντιστάσεως στὶς ἀνατολικὲς περιοχὲς τῆς χώρας καὶ ματαίωσε τὴν διαφυγὴ 200 ὥς 300 χιλιάδων ἀνδρῶν τοῦ πολωνικοῦ στρατοῦ.

Ἀμέσως οἱ σοβιετικοὶ ἤρχισαν τὴν ἐκκαθάρισι τῶν πολωνικῶν περιοχῶν ποὺ κατέλαβαν. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα μέτρα ποὺ πῆραν ἦταν καὶ ἡ μεταφορὰ στὴν Ρωσία 220.000 ἀνδρῶν καὶ ἀξιωματικῶν τοῦ πολωνικοῦ στρατοῦ. Ἀπὸ αὐτοὺς ξεχώρισαν τοὺς ἀξιωματικοὺς γύρω στὶς 14.000 καὶ τοὺς ἔκλεισαν στὰ στρατόπεδα Κοζιέλσκ, Ὀστασχὸφ καὶ Σταρομπιέλσκ. Ἀργότερα τοὺς μετέφεραν στὸ δάσος τοῦ Κατίν, τοὺς σκότωσαν ὅλους καὶ τοὺς ἔθαψαν σὲ ὁμαδικοὺς τάφους. Οἱ σοβιετικοὶ θέλησαν νὰ φορτώσουν αὐτὸ τὸ ἔγκλημα στοὺς χιτλερικοὺς ἀλλὰ ἀρνήθηκαν νὰ δεχθοῦν τὴν μετάβασι μιᾶς διεθνοῦς ἐπιτροπῆς στὸ Κατὶν γιὰ νὰ ἐρευνήση τὸ ζήτημα.

★

Μετὰ τὴν διανομὴ τῆς Πολωνίας, Χίτλερ καὶ Στάλιν συνεχίζουν τὸ μοίρασμα τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

Στὶς 28 Σεπτεμβρίου 1939 κατὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Ρίμπεντροπ ὑπογράφεται νέο χιτλεροσοβιετικὸ πρωτόκολλο μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Λιθουανία «παραχωρεῖται» στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ποὺ σὲ ἀντάλλαγμα θὰ ἐπιτρέπη στὸν Χίτλερ νὰ χρησιμοποιῆ τοὺς σιδηροδρόμους της γιὰ νὰ μεταφέρη ἐμπορεύματα ἀπὸ τὸ Ἰρὰν (πετρέλαιο) καὶ τὴν Ἰαπωνία (πολεμικὸ ὑλικό).

Φαίνεται ὅτι στὴν συνάντησι ἐκείνη τῶν Ρίμπεντροπ—Σούλεμπουργκ μὲ τοὺς Στάλιν—Μολότωφ συζητήθηκε γενικώτερα ἡ διανομὴ τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, γιατὶ στὶς 30 Σεπτεμβρίου, δημοσιεύθηκαν οἱ ἑξῆς δηλώσεις τοῦ Ρίμπεντροπ πρὸς τὸ Τάς:

«Ἡ διαμονή μου στὴν Μόσχα ἂν καὶ πολὺ σύντομη, ὑπῆρξε καὶ πάλιν καρποφόρα. Χρησιμοποιήσαμε καλὰ αὐτὲς τὶς δύο ἡμέρες. Ξεκαθαρίσαμε τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ γερμανοσοβιετικὴ φιλία ἔχει πιὰ στερεωθῆ.

2. Καὶ τὰ δύο μέρη δὲν θὰ ἐπιτρέψουν ποτὲ τὴν ἐπέμβασι μιᾶς τρίτης Δυνάμεως στὶς ἀνατολικοευρωπαϊκὲς ὑποθέσεις.

3. Καὶ τὰ δύο κράτη ἐπιθυμοῦν τὴν ἀποκατάστασι τῆς εἰρήνης καὶ ὅπως ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία σταματήσουν τὸν ἐντελῶς παράλογο καὶ χωρὶς ἐλπίδα ἐπιτυχίας πολεμό τους ἐναντίον τῆς Γερμανίας.

4. Ἐάν, παρ' ὅλα αὐτά, οἱ ἐμπρηστὲς τοῦ πολέμου ἐπικρατήσουν σ' αὐτὲς τὶς χῶρες, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ξέρουν πῶς θὰ τοὺς ἀπαντήσουν». (Πράβντα 30 Σεπτ. 1939).

★

Ἡ πραγματοποίησις τῶν παραπάνω δὲν ἄργησε.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1939 ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. θέτει ζήτημα «ἀσφαλείας τοῦ φιννικοῦ κόλπου» καὶ ζητεῖ διαπραγματεύσεις μὲ τὴν Φινλανδία. Τὴν 1η Νοεμβρίου 1939 ὁ Μολότωφ μιλώντας στὸ Ἀνώτατο Σοβιὲτ κατηγορεῖ τὴν Φινλανδία ὅτι «βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῶν τριῶν κρατῶν» (Ἀγγλίας, Γαλλίας, Η.Π.Α.). Στὶς 29 Νοεμβρίου, ὁ ἴδιος, μιλώντας ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἀγγέλλει τὴν ἀποτυχία τῶν σοβιετοφινλανδικῶν διαπραγματεύσεων, διακηρύσσει ὅτι «θανάσιμος κίνδυνος» ἀπειλεῖ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. (τῶν 200 ἑκατομμυρίων) ἀπὸ τὴν Φινλανδία (τῶν 3 ἑκατομμυρίων) καὶ ὅτι γι' αὐτὸ «ἀναγκαζόμεθα νὰ πάρουμε ἄμεσα μέτρα γιὰ τὴν διαφύλαξι τῆς ἀσφαλείας μας». Εἶπε ἀκόμη ὅτι «οἱ Φινλανδοὶ μιλιταριστὲς ἄρχισαν προκλήσεις στὰ σύνορα» καὶ ὅτι τὸ φινλανδικὸ πυροβολικὸ βομβάρδισε σοβιετικὲς μονάδες! Στὶς 30 Νοεμβρίου ὁ σοβιετικὸς τύπος ἀνάγγειλε θορυβωδῶς ὅτι «οἱ ἐπιθέσεις τῶν φινλανδῶν μιλιταριστῶν πολλαπλασιάσθηκαν». Τὴν 1η Δεκεμβρίου 1939 τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα εἰσέβαλαν στὴν Φινλανδία.

★

Τὸ 1940 ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. καταλαμβάνει τὴν Λιθουανία (15 Ἰουνίου), τὴν Λεττονία καὶ τὴν Ἐσθονία (15 Ἰουνίου). Σὰν πρόφασι χρησιμοποιεῖ τὴν δῆθεν ἐμφάνισι στὰ ὕδατα αὐτῶν τῶν χωρῶν ὑποβρυχίων «ἀγνώστου ἐθνικότητος» ποὺ «ἀπειλοῦν τὴν ἀσφάλεια τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.».

★

Στὸ μεταξὺ ἡ Μόσχα ὑποστηρίζει ἠθικὰ τὸν Χίτλερ καὶ κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ κινητοποιήση τοὺς ὀπαδούς του σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἐναντίον τῶν δυτικῶν Δημοκρατιῶν.

Τὸ σύμφωνον ὑπεγράφη. Ὁ Στάλιν καὶ ὁ Ρίμπεντροπ ἀνταλλάσσουν συγχαρητήρια. Εἰς τὸ μέσον διακρίνεται ὁ τότε ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τῶν σοβιετικῶν ἐνόπλων δυνάμεων στρατηγὸς Σαποσνίκωφ. Ἡ παρουσία του ὑπογραμμίζει τὸν πολεμικὸ χαρακτῆρα τῆς συμμαχίας.

Στὶς 15 Ὀκτωβρίου 1939, τὸ περιοδικὸ «Μπολσεβίκ», καθοδηγητικὸ ὄργανο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., γράφει: «Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις καταπνίγει μὲ τὴν βία κάθε διαμαρτυρία ἐναντίον τοῦ ἄδικου κατακτητικοῦ πολέμου. Τρομοκρατημένοι καὶ κατάπληκτοι οἱ ἐργαζόμενοι τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας ρωτοῦν: «Γιὰ τίνος τὸ συμφέρον πρέπει νὰ πᾶμε στὰ χαρακώματα;» (ἀριθ. 19 τοῦ 1939).

Τὴν 1η Νοεμβρίου 1939 ὁ Μολότωφ μιλώντας στὴν 5η σύνοδο τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιὲτ τονίζει ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἐπιτιθεμένου δὲν ἀνήκει στὴν χιτλρικὴ Γερμανία ἀλλὰ στὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Γαλλία ποὺ διεξάγουν ἕνα ἰμπεριαλιστικὸ πόλεμο κατὰ τῆς Γερμανίας. Καταδικάζει μάλιστα βιαίως τὰ συνθήματα τῶν ἀγγλογάλλων γιὰ ἀντιφασιστικὸ πόλεμο καὶ διακηρύσσει ὅτι αὐτοί, μιλώντας γιὰ «ἰδεολογικὸ πόλεμο», κατὰ τοῦ χιτλερισμοῦ ὁδηγοῦν τὴν ἀνθρωπότητα πίσω πρὸς τοὺς θρησκευτικοὺς πολέμους τοῦ Μεσαίωνος καὶ προσθέτει ὅτι «εἶναι ὄχι μόνο παράλογο ἀλλὰ καὶ ἐγκληματικὸ τὸ κήρυγμα γιὰ ἕνα τέτοιο πόλεμο πρὸς καταστροφὴν τοῦ χιτλερισμοῦ». («Πράβντα» 1 Νοεμβρίου 1939).

Στὶς 6 Νοεμβρίου ὁ ἴδιος μιλᾶ μὲ ὑπερηφάνεια γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς χιτλεροσοβιετικῆς συμμαχίας.

«Ὁ καπιταλιστικὸς κόσμος ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. αὔξησε τὰ ἐδάφη της καὶ ὁ πληθυσμός της ἀπὸ 170 ἔφθασε τὰ 180 ἑκατομμύρια». («Πράβντα» 7 Νοεμβρίου 1939)

Στὶς 7 Νοεμβρίου 1939 ἡ Κόμιντερν (Κομμουνιστικὴ Διεθνής) ἐκδίδει Μανιφέστο (Διακήρυξη) ὅπου τονίζει:

«Οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ἀγρότες νὰ μὴ πιστεύουν ὅσους λένε ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς διεξάγεται γιὰ τὴν σωτηρία τῆς Δημοκρατίας ἀπὸ τὸν φασισμό. Αὐτὸς ὁ πόλεμος γίνεται γιὰ τὸν θρίαμβο τῆς ἀντίδρασης».

Στὶς 30 Νοεμβρίου 1939 ὁ Στάλιν δήλωσε στὴν «Πράβντα», «Δὲν ἐπετέθη ἡ Γερμανία ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἀλλὰ αὐτὲς ἐπετέθησαν ἐναντίον τῆς Γερμανίας.

Τὸ σύμφωνον τίθεται εἰς ἐφαρμογήν. Χιτλερικοὶ καὶ σοβιετικοὶ ἀξιωματικοὶ καταστρώνουν τὰ σχέδια τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Πολωνίας.

Ὅταν ὁ Γερμανὸς πρεσβευτὴς ἐπεσκέφθη τὸν Μολότωφ καὶ τοῦ ἀνάγγειλε τὴν ἔναρξι τῆς μεγάλης ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Γαλλίας, αὐτὸς ἀπάντησε:

«Κατανοοῦμε ὅτι ἡ Γερμανία ὀφείλει νὰ προστατευθῆ ἐναντίον μιᾶς ἀγγλογαλλικῆς ἐπιδρομῆς καὶ δὲν ἀμφιβάλλουμε γιὰ τὴν γερμανικὴ ἐπιτυχία».

Στὶς 17 Ἰουνίου 1940 ὁ Μολότωφ στέλνει τὸ ἀκόλουθο συγχαρητήριο τηλεγράφημα πρὸς τὸν Χίτλερ γιὰ τὴν νίκη του κατὰ τῆς Γαλλίας:

«Τὰ πιὸ θερμὰ συγχαρητήρια τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως γιὰ τὶς λαμπρὲς νίκες τῶν γερμανικῶν ἐνόπλων δυνάμεων».

*

Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἐνισχύει οἰκονομικῶς τὸν Χίτλερ στὸν πόλεμό του, κατὰ τῶν Δημοκρατιῶν. Μὲ βάσι τὴν συμφωνία τῆς 9 Αὐγούστου 1939 ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. παρέδωσε στὴν Γερμανία εἴδη ἀξίας 180 ἑκ. μάρκων. Στὶς 11 Φεβρουαρίου 1940 ὑπογράφεται νέα συμφωνία μὲ τὴν ὁποία ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἀναλαμβάνει νὰ προμηθεύση στοὺς χιτλερικοὺς μέσα στὸ 1940, 900.000 τόννους πετρέλαιο, 100.000 τόννους βαμβάκι, 500.000 τόννους σιδηρομετάλλευμα, 2.400 κιλὰ πλατίνα, 100.000 τόννους χρώμιο, 300.000 τόννους χυτοσίδηρο, 1.000.000 τόννους κτηνοτροφὲς κ.λ.π.

Στὶς 10 Ἰανουαρίου 1941 μὲ νέα συμφωνία ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἀναλαμβάνει νὰ παραδώση μεγάλες ποσότητες πετρελαίου καὶ 1.500.000 τόνν. σταριοῦ. Μόνο τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1941, τὸν μῆνα τῆς χιτλερικῆς εἰσβολῆς στὴν Ἑλλάδα, ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἔστειλε στὴν Γερμανία 208.000 τόννους σιτάρι, 90.000 τόννους πετρέλαιο, 8.000 τόννους βαμβάκι κ.λ.π.

Ἐξ ἄλλου ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἐπιτρέπει στοὺς χιτλερικοὺς νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ συγκοινωνιακό της δίκτυο γιὰ νὰ μεταφέρουν εἴδη ποὺ τοὺς

Σεπτέμβριος τοῦ 1939. Τὰ χιτλερικὰ καὶ τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα συναντῶνται στὴν Πολωνία. Σοβιετικοὶ καὶ γερμανοὶ στρατιῶτες κάνουν παρέα στὴν πολωνικὴ πόλι Μπρέστ-Λιτόφσκ.

χρειάζονται ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία καὶ τὸ Ἰράν.

Ἀκόμη, φθάνει στὸ σημεῖο νὰ ἀγοράζῃ ἀπὸ διάφορες χῶρες εἴδη ποὺ χρειάζονται στὸν Χίτλερ καὶ νὰ τοῦ τὰ προμηθεύῃ. Στὶς 10 Μαρτίου 1940 ὁ Ρίμπεντροπ ἀποκαλύπτει στὸν Μουσολίνι: «Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. θυσιάζει ἕνα μέρος τοῦ χρυσοῦ της γιὰ τὴν ἀγορὰ πρώτων ὑλῶν ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες στὴν Γερμανία». («Συνομιλίες Μουσολίνι—Τσιάνου—Χίτλερ—Ρίμπεντροπ» ἔκδ. Μιλάνου 1948 σελ. 524). Μόνο τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1941 ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἔστειλε στὴν Γερμανία 4.000 τόννους καουτσοὺκ ποὺ ἀγόρασε ἀπὸ τὴν Ἄπω—Ἀνατολή. Ἔτσι ἀνατρεπόταν ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς χιτλερικῆς Γερμανίας ἀπὸ τοὺς συμμάχους.

★

Ἡ σοβιετοχιτλερικὴ συμμαχία συμπληρώθηκε μὲ τὰ κοινὰ σχέδια περὶ «ἀναδιανομῆς τῶν Βαλκανίων» καὶ ὁλοκληρώθηκε μὲ τὸ σοβιετο—ιαπωνικὸ σύμφωνο τοῦ 1941.

Στὶς 15 Νοεμβρίου 1940 ὁ Μολότωφ πηγαίνει στὸ Βερολῖνο, συναντᾶ τὸν Χίτλερ καὶ τοῦ λέγει: «Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. εἶναι διατεθειμένη νὰ ἐγγυηθῇ στὴν Βουλγαρία ἔξοδο στὴν θάλασσα τοῦ Αἰγαίου». («Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὶς γερμανοσοβιετικὲς σχέσεις»—ἔκδ. ὑπουργ. ἐξωτ. Γαλλίας. σελ. 182).

Στὶς συνεννοήσεις αὐτὲς ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. συμφώνησε «νὰ ἀφίσῃ» τὰ Βαλκάνια στὴν Γερμανία, παίρνοντας σὲ ἀντάλλαγμα τὶς ρουμανικὲς ἐπαρχίες τῆς Βεσσαραβίας καὶ τῆς Βουκοβίνας καὶ ἐξασφαλίζοντας τὴν ἔξοδο τῆς Βουλγαρίας στὸ Αἰγαῖο διὰ τῆς προσαρτήσεως ἑλληνικῶν ἐδαφῶν.

Τὸ σύμφωνο τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. μὲ τὴν φασιστικὴ Ἰαπωνία ὑπογράφηκε στὶς 13 Ἀπριλίου 1941 καὶ ἔδωσε στοὺς Ἰάπωνες μιλιταριστὲς τὴν δυνατότητα νὰ ἐξαπολύσουν τὸν πόλεμο στὴν Ἄπω—Ἀνατολή.

★

Ὁ διεθνὴς κομμουνισμός, πιστὸς στὶς ἐντολὲς τῆς Μόσχας τάχθηκε παντοῦ ἐνεργὰ ὑπὲρ τῶν χιτλερικῶν καὶ τοὺς πρόσφερε σημαντικὲς ὑπηρεσίες στὸν πόλεμό τους κατὰ τῶν Δημοκρατιῶν.

Ὅπως ἀναφέραμε ἤδη, στὶς 7 Νοεμβρίου 1939 ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνὴς τάχθηκε ἐπίσημα κατὰ τῶν Δημοκρατιῶν καὶ κατάγγειλε σὰν «ἀπάτη» τὸ σύνθημά τους γιὰ ἀντιφασιστικὸ ἀγῶνα.

Αὐτὴν τὴν θέσι τήρησε, ὅπως ἦταν φυσικὸν καὶ τὸ ἐπίσημο δημοσιογραφικό της ὄργανο, ποὺ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1940 δημοσίευσε καὶ ἕνα ἄρθρο τοῦ Τσοὺ—Ἐν—Λάϊ ποὺ ὑποστήριζε τὶς «θέσεις» τοῦ Στάλιν καὶ τοῦ Μολότωφ ὅτι ὑπεύθυνοι γιὰ τὸν πόλεμο ἦσαν ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ αἱ Η.Π.Α. καὶ ὄχι ὁ Χίτλερ.

Ὀκτώβριος τοῦ 1939: Σοβιετικοὶ καὶ χιτλερικοὶ ἀξιωματικοὶ συναντῶνται στὴν διαχωριστικ γραμμὴ στὴν Πολωνία

Αὐτὴ ἡ γραμμὴ ἦταν συνεπῶς ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλα τὰ Κ.Κ. Καὶ πράγματι αὐτὰ τὴν ἐτήρησαν πιστά.

Στὴν Γαλλία τὸ Κ.Κ. ἔρριξε τὸ περιβόητο σύνθημα: «Pourqui; pourquoi;!» («γιὰ ποιὸν καὶ γιὰ τί νὰ πολεμήσουμε;») ποὺ τόσο συνέβαλε στὴν διάλυσι τοῦ γαλλικοῦ μετώπου. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας Μ. Τορρὲζ λιποτάκτησε ἀπὸ τὸ στρατὸ γιὰ νὰ μὴ πολεμήση τοὺς συμμάχους τῆς Ρωσίας. Τὸ Κ.Κ. Γαλλίας μὲ προκηρύξεις του καλοῦσε τοὺς ἐργαζομένους νὰ σαμποτάρουν τὴν παραγωγή! Ἐπίσης ὀργάνωσε δύο παράνομους ραδιοσταθμοὺς («Φωνὴ τῆς Εἰρήνης καὶ «Ἀνθρωπότης)» ἀπὸ τοὺς ὁποίους καλοῦσε τοὺς Γάλλους νὰ μὴν πολεμοῦν τοὺς χιτλερικοὺς ἀλλὰ «τοὺς Γάλλους ἀντιδραστικούς». Στὶς 20 Μαρτίου 1940 ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀνακοίνωσε ὅτι οἱ ραδιοσταθμοὶ αὐτοὶ λειτουργοῦσαν ἐπὶ γερμανικοῦ ἐδάφους. Ὅταν οἱ χιτλερικοὶ μπῆκαν στὸ Παρίσι ἡ ἐφημερίδα «Οὐμανιτέ», ἐπίσημο ὄργανο τοῦ Κ.Κ.Γ., κάλεσε τὸν λαὸ νὰ δείξῃ «φιλικὴ συμπεριφορὰ» ἀπέναντί τους (φύλλα 4 καὶ 13 Ἰουλίου 1940). καὶ στιγμάτισε τὴν ἔκκλησι τοῦ Ντὲ-Γκὼλ γιὰ συνέχισι τῆς ἀντιστάσεως (φύλλο 1ης Ἰουλίου 1940).

Τὴν ἴδια τακτικὴ ἀκολούθησε καὶ τὸ Κ.Κ. Ἀγγλίας ποὺ κάλεσε τὸν λαὸ νὰ σαμποτάρη καὶ αὐτὴν τὴν ἀεράμυνα.

Τὸ Κ.Κ. Βουλγαρίας ὑποστήριζε ὁλόψυχα τὴν ἔνταξι τῆς χώρας στὸ χιτλεροσοβιετικὸ στρατόπεδο καὶ τὴν κάθοδο τῶν χιτλερικῶν στὴν Βαλκανική, ἐνῶ ταυτόχρονα κατάγγελνε τὶς δυτικὲς Δημοκρατίες ὅτι «προσπαθοῦν νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐμπιστοσύνη μεταξὺ Βουλγαρίας καὶ Γερμανίας καὶ νὰ μετατρέψουν τὰ Βαλκάνια σὲ πολεμικὸ πεδίο». («Ραμποτνιτσέσκο Ντέλο» 5ης Μαΐου 1940).

Φυσικὰ ὅλα αὐτὰ ἄλλαξαν μόλις ὁ Χίτλερ ἐπετέθη κατὰ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Ἔτσι τὸν Ἰούνιο τοῦ 1941 τὸ Κ.Κ. Βουλγαρίας καλοῦσε τὸν λαὸ νὰ μὴ δώση οὔτε ἕνα σπειρὶ σιτάρι στοὺς «γερμανοὺς φασίστες δολοφόνους»!

*

Ὅμοια φιλοχιτλερικὴ ἦταν καὶ ἡ στάσις τοῦ Κ.Κ.Ε.

Ὁ «Ριζοσπάστης» τῆς 19ης Ὀκτωβρίου 1939 ἔγραφε: «Οἱ Ἄγγλοι μεγιστᾶνες πολεμοῦν γιὰ τὰ δικά τους κεφαλαιοκρατικὰ καὶ ἰμπεριαλιστικὰ συμφέροντα ἐνάντια στὴν ἀνθρωπότητα (σ.Σ. δηλ. τοὺς χιτλερικούς!) ποὺ μὲ τὴ σειρά

Ὀκτώβριος τοῦ 1939: Χιτλερικοὶ καὶ σοβιετικοὶ ἀξιωματικοὶ δειπνοῦν μαζὶ στὴν πολωνικὴ πόλι Πρζεμίσλ, ἐπὶ τῆς διαχωριστικῆς γραμμῆς, μετὰ ἀπὸ τὸν διαμελισμὸ τῆς Πολωνίας

της, ἔχει συμφέρον νὰ στραφῆ σύσσωμη ἐναντίον τους».

Ὅταν ἔγινε ἡ ἰταλικὴ ἐπίθεσις, ὁ φυλακισμένος Ζαχαριάδης γιὰ μιὰ στιγμὴ παρασύρθηκε καὶ μὲ ἕνα γράμμα του ὑποστήριξε τὸ «ΟΧΙ».

Ἡ ἐκτὸς τῶν φυλακῶν ὅμως ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἔσπευσε νὰ χαρακτηρίση αὐτὸ τὸ «ἐθνικιστικὸ» γράμμα σὰν «πλαστὸ κατασκεύασμα τῆς Ἀσφαλείας». Καὶ ὁ Ζαχαριάδης φρόντισε νὰ τακτοποιηθῆ κομματικῶς μὲ ἕνα δεύτερο γράμμα του μὲ ἡμερομηνία 26 Νοεμβρίου 1940 στὸ ὁποῖο γράφει: «...ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔχει καμμιὰ θέση στὸν ἰμπεριαλιστικὸ πόλεμο ἀνάμεσα στὴν Ἀγγλία καὶ Ἰταλία—Γερμανία... νὰ ζητήσουμε ἀμέσως ἀπ' τὴν Κυβέρνηση τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. νὰ μεσολαβήση γιὰ νὰ γίνη ἑλληνοϊταλικὴ εἰρήνη». Τέλος μὲ ἕνα τρίτο γράμμα του ποὺ ἔχει ἡμερομηνία 15 Ἰανουαρίου 1941 (δημοσιεύθηκε στὸν «Ριζοσπάστη» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1945) κατάγγειλε τὸν πόλεμο σὰν «φασιστικό, κατακτητικό» ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ἑλλάδος ποὺ μάχεται «γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀγγλικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ», τόνιζε ὅτι «τὸ αἷμα τῶν φαντάρων μας χύνεται ἄδικα» καὶ καλοῦσε τὸν Ἑλληνικὸ στρατὸ νὰ στραφῆ κατὰ τῆς...Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀφοῦ συναδελφωθῆ μὲ τοὺς Ἰταλούς.

Ἡ παράνομη κομμουνιστικὴ ἐφημερίδα «Σπίθα» τοῦ Ἰανουαρίου 1941 ἔγραφε: «Νὰ ἀνατρέψουμε τοὺς δήμιους τοῦ λαοῦ μας (σ.Σ. δηλ. τὴν τότε Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι!) διώχνοντας καὶ τοὺς Ἄγγλους ἀπὸ τὴ χώρα μας. Στρατευμένε λαέ! Τσακίζετε παντοῦ αὐτοὺς ποὺ θέλουν τὴν συνέχιση τοῦ πολέμου μὲ τοὺς Ἰταλογερμανούς».

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1941 ἡ Κ.Ε. τοῦ ΚΚ.Ε. παίρνει μιὰ ἀπόφασι ποὺ περιέχεται στὴν ἐπίσημη συλλογὴ κειμένων του ποὺ ἐξέδωσε τὸ ἴδιο τὸ Κ.Κ.Ε. τὸ 1947. Στὴν ἀπόφασι αὐτή, ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. «διαπιστώνει» τὰ ἑξῆς:

«Ὁ πόλεμος ἄρχισε μὲ τὴν ἐπίθεσι τῆς ἰμπεριαλιστικῆς Ἰταλίας κατὰ τῆς χώρας μας, ὅταν τὸ ξεπούλημα τῆς βασιλομεταξικῆς σπείρας στοὺς Ἐγγλέζους ἐμπολέμους ἰμπεριαλιστάς, Δημιούργησε μιὰ ἀπειλὴ γιὰ τὶς δύο δυνάμεις τοῦ ἄξονα. Ἀπὸ τότες ἡ χρησιμοποίηση τῶν Ἑλληνικῶν βάσεων ἐπέτρεψε στοὺς Ἐγγλέζους νὰ χτυπήσουν τὸ Μουσολίνι στὴν ἴδια τὴν Ἰταλία, νὰ τὸν τσακίσουν στὴν Ἀφρικὴ καὶ νὰ τὸν ἐκτοπίσουν ἀπὸ μεγάλο μέρος τῆς Ἀλβανίας, βάζοντας μπροστὰ τὸ στρατό μας, ποὺ ἡ προέλασή του δημιουργεῖ ἀπειλὴ καὶ γιὰ τὴ Γερμανία.

Ὁ πόλεμος αὐτός, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐξόντωση τὸ λαὸ καὶ τὴ χώρα μας, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ὑπεράσπιση τῆς πατρίδας».

Δηλαδὴ κατὰ τὸ Κ.Κ.Ε. ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἐκείνη ποὺ προκάλεσε τὴν ἐπίθεσι τοῦ Μουσολίνι γιατὶ εἶχε «πουληθῆ» στὴν Ἀγγλία. Καὶ μία χιτλερικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον μας, θὰ ἦταν δικαιολογημένη γιατὶ ἡ προέλασίς μας στὴν Β. Ἤπειρο δημιουργοῦσε «ἀπειλὴ καὶ γιὰ τὴ Γερμανία». Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, στὶς 18 Μαρτίου 1941, ἐνῶ ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἀντιμετώπιζε τὴν «ἐαρινὴ ἐπίθεσι» τῶν ἰταλοφασιστῶν καὶ οἱ χιτλερικοὶ πλημμύριζαν τὴν Βουλγαρία γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπηύθυνε μία προκήρυξι πρὸς τὸν ἑλληνικὸ λαό, ὅπου γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ καλεῖ τοὺς φαντάρους, τοὺς ναῦτες καὶ τοὺς ἀεροπόρους μας, νὰ πάρουν στὰ χέρια τους τὶς διοικήσεις τῶν μονάδων, ἐκλέγοντες προσωρινὲς ἐπιτροπές, ποὺ ν' ἀντιπροσωπεύουν ὅλους ἀπ' τὸ στρατιώτη μέχρι τὸ στρατηγό, ὅσοι συμφωνᾶνε σὲ τοῦτο τὸ πρόγραμμα δράσης: Νὰ προτείνουν εἰρήνη στοὺς ἀπέναντι ἀντιπάλους τους καὶ ν' ἀπαιτήσουν ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος παραίτηση τῆς κυβέρνησης, σχηματισμὸ προσωρινῆς ἀντιπολιτευτικῆς ἀντιδικτατορικῆς κυβέρνησης Μετώπου ἐθνικῆς σωτηρίας—εἰρήνης, σταμάτημα τοῦ πολέμου, ἀκύρωση τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν συμφώνων ποὺ κλείστηκαν μὲ τοὺς Ἐγγλέζους καὶ προσανατολισμὸ τῆς χώρας πρὸς τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ καλεῖ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ ἰδιαίτερα τοὺς ἐργάτες μεταφορῶν, ναυτεργάτες, λιμενεργάτες, αὐτοκινητιστὲς καὶ ἐργάτες πολεμικῶν ἐργοστασίων νὰ ἐφαρμόσουν τὸ πιὸ φαρδὺ ἑνιαῖο ἐργατικὸ ἀντιπολεμικὸ μέτωπο μὲ τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ μὲ τοὺς ἐργάτες, μὲ ὅλους ὅσοι συμφωνᾶνε στὴν πλατφόρμα τοῦ μετώπου ἐθνικῆς σωτηρίας—εἰρήνης, συγκροτῶντας ἐπιτροπὲς ἐργοστασιακὲς στὶς ἐπιχειρήσεις καὶ σωματειακὲς ὁμάδες καὶ νὰ παλαίψουν μὲ συγκέντρωση, διαδηλώσεις μὲ κωλυσιεργία στὴν παραγωγή, μὲ οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς ἀπεργίες...»

Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἔκκλησις ἐκάλει τὸν ἑλληνικὸν λαόν: «Νὰ κάνη ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ σταματήση τὸν πόλεμο ποὺ ἔφερε ἡ ἀγγλόδουλη σπεῖρα προκαλῶντας τὴν ἰταλικὴ εἰσβολὴ» καὶ «νὰ πάρη παράδειγμα ἀπὸ τὸν ἡρωϊκὸ ἀδελφὸ λαὸ τῆς Βουλγαρίας ποὺ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς εἰρήνης στὰ Βαλκάνια καὶ τὴν πραγματικὴ συνεννόησι ὅλων τῶν Βαλκανικῶν λαῶν».

Μὲ ἄλλα λόγια ἡ γραμμὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. ἦταν: Στάσεις στὸν στρατὸ—ἐξέγερσις στὶς πόλεις—σαμποτάζ στὴν πολεμικὴ παραγωγὴ καὶ στὶς μεταφορὲς—ἀνατροπὴ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως—εἰρήνη μὲ τὸν Ἄξονα σύμφωνα μὲ τὸ βουλγαρικὸ πρότυπο (δηλ. ἔνταξις τῆς χώρας σ' αὐτὸν) καὶ προσανατολισμὸς πρὸς τὴν Μόσχα καὶ πάλιν σύμφωνα μὲ τὸ πρότυπο τῆς Βουλγαρίας.

*

Ἐν ὀνόματι τῆς χιτλεροσοβιετικῆς συμμαχίας ἡ Μόσχα ἐξόντωσε ἀλύπητα ὅλους τοὺς κομμουνιστὰς ποὺ ἀντιδροῦσαν σ' αὐτήν. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ σκότωσε τότε ὁ Στάλιν ἐπειδὴ διαφωνοῦσαν στὴν φιλία του μὲ τὸν Χίτλερ ἦταν ὁ Ἐμπερλάϊν, πρόεδρος τοῦ ἱδρυτικοῦ συνεδρίου τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, ὁ Ρέμελ, πρόεδρος τῆς κοινοβουλευτικῆς ὁμάδος τοῦ Κ.Κ. Γερμανίας, ὁ Χ. Νόϋμαν μέλος τῆς διοικούσης τριανδρίας τοῦ Κ.Κ. Γερμανίας, ὁ Χ. Κῆπενμπεργκ, βουλευτὴς τοῦ Κ.Κ. Γερμανίας, ὁ Μ. Χέλτς, ἥρωας τῆς γερμανικῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1920, ὁ Β. Μύτσενμπεργκ, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς προπαγάνδας τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς στὴν δυτικὴ Εὐρώπη, πολλοὶ Πολωνοί, Οὗγγροι, Αὐστριακοὶ καὶ Ἱσπανοὶ κομμουνισταί. Τὸ Κ.Κ. Πολωνίας διαλύθηκε ἐντελῶς καὶ ὁ θρυλικὸς ἡγέτης τοῦ ἱσπανικοῦ ἀντιφασιστικοῦ ἀγῶνα Ἐλ—Καμπεσῖνο ρίχθηκε σὲ ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως στὴν Σιβηρία ἀπὸ ὅπου δραπέτευσε.

Τέλος, τὸ 1940, ἡ σοβιετικὴ ἀστυνομία παρέδωσε στὴν Γκεστάπο 100 ἡγετικὰ στελέχη τῶν Κ.Κ. Γερμανίας, Αὐστρίας καὶ Οὑγγαρίας ποὺ εἶχαν καταφύγει στὴν Ε.Σ.Σ.Δ.! Ἡ παράδοσις ἔγινε στὴν πολωνικὴ πόλι Μπρέστ—Λιτόφσκ καὶ ἀνάμεσα στοὺς παραδοθέντας ἦταν ἡ Γκρέτε Νόϊμαν (ἡ μόνη ποὺ ἐπέζησε καὶ ἔγραψε λεπτομερῶς γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα), ὁ Φ. Χάουτερμανς, ὁ Α. Βάϊσμπεργκ ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ματαίως ἀπευθύνθηκε στὸν Στάλιν ὁ Ἀϊνστάϊν, ὁ Κιουρί, κ.ἄ.

*

Ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια γιὰ τὴν χιτλεροσοβιετικὴ συμμαχία εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐκθέσαμε πιὸ πάνω βασισμένη ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο σὲ ἀναμφισβήτητα ντοκουμέντα, γεγονότα καὶ στοιχεῖα.

Ἀλλά, ὅπως εἶναι γνωστό, γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς ἡ ἱστορία ἔχει πολὺ σχετικὴ ἀξία. Ἡ ἑρμηνεία ποὺ δίνουν στὰ διάφορα ἱστορικὰ γεγονότα, καὶ ἡ παρουσίασις ποὺ τοὺς κάνουν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς σημερινὲς τους ἐπιδιώξεις. Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα οἱ κομμουνισταὶ καταβάλλουν μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια συσκοτίσεως καὶ διαστρεβλώσεως τῆς ἀλήθειας, γιὰ τὸ κοινὸ χιτλεροσοβιετικὸ ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Χαρακτηριστικὸ δεῖγμα αὐτῆς τῆς προσπάθειας ἀλλὰ καὶ πρότυπο ἀναισχυντίας εἶναι μιὰ ἐπιφυλλίδα ποὺ δημοσίευσε σὲ πολλὲς συνέχειες ἡ «Αὐγὴ» τὸν Μάϊο τοῦ 1961 μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ χιτλερικὴ εἰσβολὴ στὴν Ἑλλάδα». Ἰδοὺ μερικὰ σημεῖα αὐτοῦ τοῦ ἀπιθάνου δημοσιεύματος:

«Οἱ σύμμαχοι» ἀντὶ γιὰ ἀποφασιστικὴ βοήθεια στὴν Πολωνία ποὺ ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία της, περιορίζονταν στὸ νὰ ρίχνουν στὸν γερμανικὸ στρατὸ προκηρύξεις μὲ τὶς ὁποῖες κατηγοροῦσαν τὸν Χίτλερ ὅτι ἀθέτησε τὶς ὑποσχέσεις του... Καὶ ὁ Πάπας ἀντὶ νὰ ξεσηκώση τὸν κόσμο σὲ διαμαρτυρίες γιὰ τὴν ἐπιδρομὴ τοῦ Χίτλερ ἐναντίον τῆς Πολωνίας, ἔμενε κουφὸς καὶ ἄφωνος στὶς ἐκκλήσεις» («Αὐγὴ» 5 Μαΐου 1961).

1940: Αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῆς Πολωνίας στάλθηκαν στὴν Σιβηρία ἀπὸ τὶς σοβιετικὲς ἀρχὲς κατοχῆς τῆς ἀνατ. Πολωνίας.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ «Αὐγὴ» κατηγορεῖ τοὺς δυτικοὺς γιὰ ἀνεπαρκῆ βοήθεια πρὸς τὸν Πολωνία «ποὺ ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία της!»

Ἀλλὰ τί εἴδους βοήθεια ἔδωσε ὁ κομμουνισμὸς στὴν μαχόμενηΠολωνία; Τὸ πισώπλατοχτύπημα ποὺ τῆς κατάφεραν τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα. Ἡ «Αὐγὴ» ποὺ φθάνει ὡς τὸ σημεῖο νὰ κατηγορῆ ἀκόμη καὶ τὸν Πάπα ὅτι δὲν βοήθησε τὴν Πολωνία, δικαιολογεῖ ἐντελῶς τὴν σοβιετικὴ ἔνοπλη ἐπίθεσι ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἴδιας χώρας. Γράφει :

«Ὅταν τὸ πολωνικὸ κράτος διελύθη, ὁ σοβιετικὸς στρατὸς προήλασε καὶ κατέλαβε τὰ ἐδάφη τῆς δυτ. Οὐκρανίας καὶ τῆς δυτ. Λευκορρωσίας. Ὁ πληθυσμὸς ποὺ σωζόταν ἔτσι ἀπὸ τὴν φασιστικὴ δουλεία ὑπεδέχθη μὲ ἐνθουσιασμὸ τὸν σοβιετικὸ στρατό». («Αὐγὴ» 5 Μαΐου 1961). Ἀλλὰ ὡς γνωστόν, ἡ σοβιετικὴ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Πολωνίας ἔγινε στὶς 17 Σεπτεμβρίου 1940. Καὶ ἡ «Αὐγὴ» στὸ ἴδιο φύλλο της γράφει ὅτι ὁ λαὸς τῆς Βαρσοβίας ἀντιστεκόταν στοὺς γερμανοὺς ὡς - ἰς 30 Σεπτεμβρίου ὅπως καὶ οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ φρουρίου Μόντλιν, ἐνῶ ἡ Γδύνια κράτησε ὡς τὶς 2 Ὀκτωβρίου. Πῶς λοιπὸν ἡ σοβιετικὴ εἰσβολὴ ἔγινε «ὅταν τὸ πολωνικὸ κράτος διελύθη»; Καὶ ἀνεξαρτήτως αὐτοῦ, εἶναι δικαιολογημένο ὅταν ἕνα κράτος διαλύεται κάτω ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἑνὸς ξένου εἰσβολέως νὰ ἐπωφελεῖται ἕνας γείτονάς του γιὰ νὰ τοῦ ἁρπάξη ἐδάφη ; Ἂν εἶναι ἔτσι, τότε καὶ ἡ βουλγαρικὴ κατοχὴ στὴν ἀνατ. Μακεδονία καὶ Θράκη εἶναι δικαιολογημένη, μιὰ καὶ ἔγινε «ὅταν τὸ ἑλληνικὸ κράτος διελύθη; !».

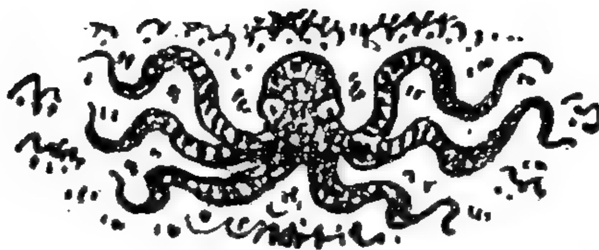
Ἀλλὰ καὶ τὴν σοβιετικὴ ἐπίθεσι κατὰ τῆς μικρῆς Φινλανδίας δικαιολογεῖ πλήρως ἡ «ἀντιϊμπεριαλιστικὴ» «Αὐγή». Γράφει στὶς 6 Μαΐου 1961 : «Ἡ Φινλανδία εἶχε ἀπὸ καιρὸ μετατραπῆ σὲ ὁρμητήριο ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.». Ἀλλὰ ὁρμητήριο τίνος ; Οἱ γερμανοὶ ἦσαν σύμμαχοι τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Συνεπῶς δὲν πρόκειται γι' αὐτούς. Ἄλλωστε ὅπως εἴδαμε, ὁ Μολότωφ κατηγόρησε τὴν Φινλανδία ὅτι ἦταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῶν δυτικῶν Δυνάμεων. Αὐτὲς λοιπὸν θὰ ἐξαπέλυσαν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ἀπὸ τὴν μακρινὴ Φινλανδία ἐνῶ δὲν μποροῦσαν τότε ἀκόμη νὰ συγκρατήσουν τοὺς χιτλερικοὺς στὰ ἴδια τὰ δικά τους ἐδάφη ; Εἶναι κωμικὸ καὶ νὰ τὸ ὑπαινιχθῆ κανείς. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ «Αὐγὴ» χαρακτηρίζει τὴν Φινλανδία σὰν «ὁρμητήριο ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.», ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀποκαλύπτει ποιὸς θὰ ὁρμᾶτο ἀπὸ ἐκεῖ. Ἔτσι λοιπὸν κατὰ τὴν «Αὐγὴ» ἡ καϋμένη «ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις πρότεινε νὰ γίνη μιὰ μετακίνησις τῶν φινλανδικῶν συνόρων στὸν Ἰσθμὸ τῆς Καρελίας καὶ νὰ δοθῆ τὸ δικαίωμα στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. νὰ ἐγκαταστήση μία ναυτικὴ βάσι στὸ Φινικὸν κόλπο. Ἡ φινλανδικὴ κυβέρνησις μὲ τὴν παρότρυνση τῶν Δυτικῶν καὶ τῶν χιτλερικῶν ἀρνήθηκε τὶς σοβιετικὲς προτάσεις καὶ κήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως» («Αὐγὴ» 6 Μαΐου 1961). Εἴδατε τί λεπτότης στὴν διατύπωσι ; Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. δὲν ζήτησε φινλανδικὰ ἐδάφη ἀλλὰ «νὰ γίνη μία μετακίνησις τῶν συνόρων» σὲ βάρος τῆς Φινλανδίας φυσικά. Δὲν ζήτησε ἐπίσης παρὰ μόνο «μία ναυτικὴ βάσι», πρᾶγμα ποὺ θὰ ἦταν βέβαια θανάσιμο ἔγκλημα ἂν ἡ βάσις ἦταν ἀμερικανική. Ἀλλὰ ἀφοῦ θὰ ἦταν σοβιετικὴ ἡ Φινλανδία ἔπρεπε νὰ δεχθῆ. Μὲ ἄλλα λόγια καὶ ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ δεχθῆ μία «μετακίνησι τῶν συνόρων της» καὶ τὴν παραχώρησι «μιᾶς ναυτικῆς βάσεως» στὴν Βουλγαρία ἂν αὐτὴ τῆς τὸ ζητήση μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι καὶ ἡ Ἑλλὰς εἶναι «ὁρμητήριο ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου». Καὶ ἂν ἡ Ἑλλὰς ἀρνηθῆ, τότε αὐτὴ θὰ ἔχη κηρύξη τὸν πόλεμο μιὰ καί, κατὰ τὴν «Αὐγή», ἐκεῖνος ποὺ ἐπετέθη δὲν ἦταν ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἀλλά... ἡ Φινλανδία!!! (σ.Σ. Αὐτὸ δὰ δὲν τόλμησαν νὰ τὸ ποῦν ὡς τώρα οὔτε καὶ οἱ ἴδιοι οἱ σοβιετικοί). Ἐπιτιθέμενος λοιπὸν κατὰ τὴν «Αὐγὴ» ἦταν ἡ Φινλανδία ποὺ εἶχε τὸ θράσος νὰ θέλη ἀμετακίνητα τὰ σύνορά της, ἀλλὰ οἱ δυτικοὶ «συγκάλεσαν ἀμέσως τὸ Συμβούλιο τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, καὶ ἐξεμαίευσαν ἀπόφασι καταγγελίας τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ὡς «ἐπιτιθεμένου» («Αὐγὴ 6 Μαΐου 1961). Κακῶς λοιπὸν ἡ Κ.Τ.Ε. κατεδίκασε τὴν Ε.Σ.Σ.Δ.

Κατὰ περίεργο τρόπο ὅμως, ἐνῶ οἱ ἐπιτιθέμενοι ἦσαν οἱ... Φινλανδοί, «τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα ἔφτασαν στὸ Βίμπουργκ καὶ ἄρχισαν νὰ βαδίζουν πρὸς τὸ Ἑλσίνκι» («Αὐγὴ» 6 Μαΐου 1961). Ἔτσι ἡ Φινλανδία ὑπέκυψε καὶ «τὰ σοβιετοφινλανδικὰ σύνορα μετατοπίστηκαν 150 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λένινγκραντ... Ἡ Φινλανδία δέχθηκε καὶ τοὺς ἄλλους ὅρους τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.».

Ἰδοὺ τώρα πῶς παρουσιάζει ἡ «Αὐγὴ» τῆς 7ης Μαΐου 1961 τὴν προσάρτησι ρουμανικῶν ἐδαφῶν ἀπὸ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. «Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1940 ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βλέπη παθητικὰ νὰ προωθοῦνται οἱ θέσεις τῆς χιτλερικῆς Γερμανίας στὰ σύνορά της, ἀξίωσε ἀπὸ τὴν Ρουμανικὴ κυβέρνησι νὰ τῆς ἐπιστραφῆ ἡ Βεσσαραβία. καὶ ἡ Βοιντοβίνα ποὺ εἶχαν ἀποσπασθῆ τὸ1918. Ἡ ρουμανικὴ κυβέρνησις ὑπεχρεώθη νὰ δεχθῆ τὶς σοβιετικὲς ἀξιώσεις. Ἔτσι ὁ σοβιετικὸς στρατὸς ἀπελευθέρωσε τὶς δύο αὐτὲς ἐπαρχίες».

Μὲ τὸν ἴδιο «ἀντικειμενικὸ» τρόπο ἡ «Αὐγὴ» ἐκθέτει καὶ τὰ ὑπόλοιπα γεγονότα ποὺ ὁδήγησαν ὡς τὴν χιτλερικὴ εἰσβολὴ στὴν Ἑλλάδα. Φυσικὰ πουθενὰ οὔτε λέξι γιὰ τὴν σοβιετικὴ οἰκονομική, ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ βοήθεια πρὸς τοὺς χιτλερικούς, οὔτε λέξι γιὰ τὴν στάσι τῶν Κ.Κ. καὶ εἰδικὰ τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἀλλὰ τί νὰ πῆ ; Μιλοῦν γιὰ σχοινὶ στὸ σπίτι τοῦ κρεμασμένου ;

Πολιτικὸς πόλεμος

ΩΡΙΣΜΕΝΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΚΡΟΥΣΙΣ ΤΩΝ

Κομμουνιστικὰ συνθήματα	Δημοκρατικὰ συνθήματα
Ὁ ἀπὸ Βορρᾶ κίνδυνος εἶναι ἀνύπαρκτος καὶ ἀποτελεῖ ἐφεύρεσιν τῶν ἀντιδραστικῶν γιὰ νὰ καλλιεργοῦν τὴν φοβίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν.	—Ἡ σλαβοκομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπαγρυπνήσεως καὶ τῆς διαρκοῦς ἑτοιμότητος.
—Ἡ Ἑλλάς, ἀκολουθοῦσα ψυχροπολεμικὴν πολιτικὴν θέτει εἰς κίνδυνον τὴν βαλκανικὴν εἰρήνην, ἐμποδίζει τὴν βαλκανικὴν συνεργασίαν καὶ δυσχεραίνει τὰς σχέσεις μετὰ τῆς ἀνατολῆς.	—Ἡ Ἑλλὰς ἐπιθυμεῖ φιλικὰς σχέσεις μὲ ὅλους, οὐδένα ἀπειλεῖ φροντίζουσα διὰ τὴν ἄμυνάν της ἀλλὰ ἦτο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸ ἀντικείμενον ἐπιθετικῶν βλέψεων τοῦ κομμουνιστικοῦ στρατοπέδου καὶ εἰδικώτερον τῆς Βουλγαρίας ὑποστηριζομένης ἀπὸ τὴν Μόσχαν, τὸν διεθνῆ καὶ ἐγχώριον κομμουνισμόν.
—Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν τίθεται ζήτημα μεταβολῆς τοῦ κοινωνικοπολιτικοῦ καθεστῶτος τῆς Χώρας ἀλλὰ μιᾶς περιωρισμένης ἀλλαγῆς ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ ἀστικοδημοκρατικοῦ καθεστῶτος.	—Μοναδικὴ πραγματικὴ ἐπιδίωξις τῶν κομμουνιστῶν εἶναι ἡ πλήρης ἀνατροπὴ τοῦ κοινωνικοπολιτικοῦ μας καθεστῶτος καὶ ἡ κομμουνιστικοποίησις τῆς Χώρας μὲ ὀλεθρίας ἐθνικὰς συνεπείας δι' αὐτήν. Ἡ δῆθεν «ἀλλαγὴ» ἀποτελεῖ ἁπλῶς τὴν γέφυραν πρὸς αὐτὴν τὴν μόνην πραγματικὴν ἀλλαγὴν τὴν ὁποίαν ἐπιδιώκει ὁ κομμουνισμός.

—Σήμερον δὲν τίθεται ζήτημα ἀστι- ιοῦ ἢ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος ἀλλὰ ἰκτατορίας τῆς Δεξιᾶς ἢ ἀποκαταστάσεως ῆς Δημοκρατίας.

—Τὸ μόνον πραγματικὸν ζήτημα εἶναι διαφύλαξις τοῦ ἰσχύοντος δημοκρατικοῦ μας πολιτεύματος ἢ ἀνατροπή του ἀπὸ τὸν τυραννικὸν κομμουνισμόν.

—Πολιτικὴ ἴσης φιλίας μὲ ὅλας τὰς ;ώρας καὶ ἰδίως μὲ τὰς γειτονικὰς βαλκα- ικάς.

—Ἡ Ἑλλὰς ἀνήκει σταθερῶς εἰς τὸν ἐλεύθερον δυτικὸν κόσμον ἐπιθυμεῖ ὅμως τὴν φιλίαν μὲ ὅλους. Ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν ὄξυνσιν εἶναι αἱ κομμουνιστικαὶ χῶραι.

—Ὄχι βάσεις πυραύλων.

—Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ φροντίζη διὰ τὴν ἄμυνάν της λαμβάνουσα ὅλα τὰ ἐπιβαλλόμενα ἑκάστοτε μέτρα χωρὶς νὰ δεσμεύεται ἐκ τῶν προτέρων.

—Βαλκανικὴ συνεννόησις.

—Ἐχθροὶ τῆς βαλκανικῆς συνεννοήσεως εἶναι ἡ Ἀλβανία καὶ ἡ Βουλγαρία.

—Κατάργησις τοῦ Γ' Ψηφίσματος, τοῦ ἰόμου 509 καὶ ὅλων τῶν ἐκτάκτων μέ- ρων τὰ ὁποῖα καταργοῦν τὴν Δημοκρα- ίαν.

—Τὰ ἔκτακτα μέτρα ἀποτελοῦν ἐπιβαλλομένας ἐνεργείας ἀμύνης τῆς Δημοκρατίας ἐναντίον τοῦ ἀνατρεπτικοῦ κομμουνισμοῦ. Ἡ Δημοκρατία πρέπει νὰ εἶναι μαχομένη καὶ ὄχι παθητική.

—Νὰ μειωθοῦν αἱ δαπάναι τῶν ἐνό- λων δυνάμεων καὶ νὰ διατεθοῦν διὰ πα- ιγωγικοὺς σκοπούς.

—Ἡ διατήρησις τῶν ἐνόπλων δυνάμεων εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον εἶναι ζήτημα ἁπτόμενον τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἔθνους καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέση ἀντικείμενον παζαρευμάτων. Ἄλλωστε αἱ γειτονικαὶ κομμουνιστικαὶ χῶραι διατηροῦν πολὺ ὑπερτέρας ἐνόπλους δυνάμεις, παραβιάζουσαι καὶ τὰς ρητὰς διατάξεις τῆς συνθήκης εἰρήνης.

—Νὰ μειωθῆ ἡ διάρκεια τῆς στρατιωτικῆς θητείας εἰς 12 μῆνας.

—Ἡ διάρκεια τῆς στρατιωτικῆς θητείας καθορίζεται ἀπὸ τὰς ἐθνικὰς ἀνάγκας καὶ μόνον. Εἰδικῶς δὲ οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἔχουν κανένα λόγον ἐπ' αὐτοῦ.

—Ἡ σύνδεσις μὲ τὸν Ε.Ο.Κ. θὰ ἔχη ; συνέπειαν τὴν καταστροφὴν τῆς βιο- χνίας, τὴν ἐξαφάνισιν τῆς βιομηχανίας, ν ἐγκατάλειψιν τῆς ἐκβιομηχανίσεως, ν ἀπώλειαν τῆς ἀνατολικῆς ἀγορᾶς καὶ νεπῶς θὰ ἀποτελέση ἐθνικὴν καταστρο- ;ν ὁμοίαν πρὸς τὴν Μικρασιατικήν.

—Ἡ σύνδεσις μὲ τὴν Ε.Ο.Κ. ἐκφράζει τὴν πρόοδον τὴν ὁποίαν ἐπετέλεσε ἡ χώρα μας, ἐξασφαλίζει μίαν ἀγορὰν 170 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων διὰ τὰ ἀγροτικά μας προϊόντα, ἐξασφαλίζει τὴν πιστοδότησιν τῆς οἰκονομίας μας καὶ τὴν ἐκβιομηχάνισιν τῆς χώρας, ἐνῶ ταυτοχρόνως θὰ φέρη ἀφθονίαν καὶ φθήνειαν. Ἡ σύνδεσις μὲ τὴν Ε.Ο.Κ. ἐξασφαλίζει τὸ μέλλον τῆς χώρας μας οἰκονομικῶς καὶ πολιτικῶς.

—Μόνον ἡ Ἀνατολικὴ ἀγορὰ ἀποτελεῖ αθερὰν καὶ πλήρη διέξοδον διὰ τὰ ἀγρο-

—Ἡ Ἑλλὰς οὐδεμίαν δυνατότητα ἐπωφελοῦς τοποθετήσεως τῶν προϊόντων

τικά μας προϊόντα, ἀλλὰ ἡ κυβερνησις δὲν τὴν ἀξιοποιεῖ.	μας παραμελεῖ καὶ ἐξαντλεῖ πάντοτε κάθ περιθώριον ἀνταλλαγῶν μὲ τὴν Ἀνατολήν. Αἱ περιωρισμέναι δυνατότητες αὐτῶ τῶν ἀνταλλαγῶν ὀφείλονται εἰς τὴν φύσι τῆς ἀνατολικῆς ἀγορᾶς.
—Αὐξήσεις σὲ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους. Βελτίωσις τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν τοῦ λαοῦ (ἐξειδικευμένα διὰ κάθε στρῶμα).	—Εἰς τὸ μέτρον τοῦ δυνατοῦ ἱκανοποιοῦνται αἱ δίκαιαι καὶ πλέον ἐπείγουσα ἀνάγκαι τοῦ λαοῦ, δημιουργοῦνται δ: σταθερῶς αἱ βάσεις διὰ τὴν ἔλευσιν προσεχῶς μιᾶς ἐποχῆς γενικῆς εὐημερίας
—Ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ τίθεται μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ Ἀντιπολιτεύσεως.	—Ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ τίθετα μεταξὺ Ἔθνους καὶ Κομμουνισμοῦ.
—Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει ἀστυνομικὸν κράτος.	—Ἡ Ἑλλὰς εἶναι μιὰ χώρα τόσο δημοκρατική, ὥστε νὰ ἀνέχεται καὶ τὴ ἀναμφισβητήτως ἀντεθνικὴν καὶ ἀνατρεπτικὴν δραστηριότητα τῆς κομμουνιστικῆ Ε.Δ.Α.
—Νὰ νομιμοποιηθῆ τὸ Κ.Κ.Ε.	—Τὸ Κ.Κ.Ε. ἐτέθη μόνον του ἐκτὸ νόμου διὰ τῶν ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶ του.
Νὰ δοθῆ γενικὴ ἀμνηστεία. Ἄνευ ὅρων ἐπαναπατρισμὸς τῶν φυγάδων.	Ἡ ἀμνηστεία χορηγεῖται μὲ τὴν προϋπόθεσιν τῆς μετανοίας καὶ τῆς παροχῆς ἐγγυήσεων περὶ μὴ ἐπαναλήψεως τῆς ἐγκληματικῆς δραστηριότητος. Ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὅρους πραγματοποιεῖται καὶ ὁ ἐπαναπατρισμὸς ἐκ τοῦ παραπετάσματος.
—Λήθη τοῦ παρελθόντος. Νὰ παύσουν τὰ μίση. Ὄχι ἄλλο αἷμα.	—Ἡ μόνη πραγματικὴ καὶ συμφέρουσα εἰς τὸ Ἔθνος «λήθη» εἶναι ἡ χορήγησις τῆς συγγνώμης εἰς τοὺς εἰλικρινῶς μετανοοῦντας καὶ εἰς τοὺς παρέχοντας ἐγγυήσεις ὅτι δὲν θὰ ἐπαναλάβουν τὰ ἐγκλήματά τους. Διαφορετικὰ ἡ λήθη ὅπως τὴν ζητοῦν οἱ κομμουνισταί, ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τοῦ τετάρτου γύρου.
—Εἰρήνη.	—Δικαία εἰρήνη ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ ἰσοτιμίᾳ συνοδευομένη ἀπὸ θετικὰς ἐγγυήσεις.
—Οἱ κομμουνισταὶ εἶναι οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς εἰρήνης.	—Οἱ κομμουνισταὶ εἶναι οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῆς εἰρήνης. Παντοῦ ὅπου ἡ εἰρήνη ἐτέθη ἐν κινδύνῳ ἡ αἰτία ἦσαν οἱ κομμουνισταί. Πάντοτε τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα εἶναι κίνδυνος διὰ τὴν εἰρήνην. Εἰρηνόφιλα εἶναι μόνον ἐκεῖνα τὰ καθεστῶτα ποὺ ἐλέγχονται ἀπὸ τοὺς λαούς των. Ἡ εἰρήνη καὶ ἡ Δημοκρατία συμβαδίζουν ὅπως καὶ ὁ πόλεμος μὲ τὸν ὁλοκληρωτισμό.

—Ἡ Κύπρος ἐπροδόθη.

—Ὁ κομμουνισμὸς ἐτάχθη ἐναντίον τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τῶν Κυπρίων, ἠρνήθη νὰ μετάσχῃ εἰς αὐτόν, τὸν ἐπρόδωσε καὶ τὸν κατεπολέμησε δι᾽ ὅλων τῶν μέσων.

—Ἡ προβολὴ ἐδαφικῶν ἀξιώσεων ἐπὶ τῆς νοτίου Ἀλβανίας ἀποτελεῖ ψυχροπολεμικὴν ἐνέργειαν θέτουσαν εἰς κίνδυνον τὴν εἰρήνην τῶν Βαλκανίων.

—Ἡ Βόρειος Ἤπειρος εἶναι ἑλληνική. Τὸ καθεστὼς τῆς Ἀλβανίας, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ διεθνοῦς σλαβοκομμουνισμοῦ τὴν ἀφελληνίζει. Ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς τὴν προδίδει.

—Ἡ Ε.Δ.Α. εἶναι κόμμα τῶν ἐργαζομένων, κόμμα δημοκρατικὸν καὶ ἐθνικόν.—Εἶναι κόμμα πρωτοπορειακὸν ἀλλὰ μὴ κομμουνιστικόν.—Ἡ Ε.Δ.Α. εἶναι τὸ μεγαλύτερον κόμμα τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἀπολαμβάνει τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ.

—Ἡ Ε.Δ.Α. δὲν εἶναι πολιτικὸν κόμμα ἀλλὰ ξενοκίνητος ἀνατρεπτικὴ ὀργάνωσις πρακτορεύουσα ξένα συμφέροντα εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον—Ἡ Ε.Δ.Α. εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ ἄλλον τίτλον—Ἡ Ε.Δ.Α. ἔχει ἀπομονωθῆ ἀπὸ τὰς εὐρείας μάζας τοῦ λαοῦ καὶ ἀπὸ ὁλόκληρον τὸν ἐθνικὸν πολιτικὸν κόσμον.

—Ἡ Ε.Δ.Α. διεκδικεῖ τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ δύναται νὰ φθάσῃ.

—Ἡ Ε.Δ.Α. οὐδέποτε εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐν Ἑλλάδι, διότι τοῦτο θὰ ἐσήμαινε τὸν ἀφανισμὸν τοῦ Ἔθνους.

Διαδίδετε σὲ ὅλους τοὺς φίλους καὶ γνωστούς σας τὴν «Σοβιετολογία»

Σοβιετολογία

.ος II 'Οκτώβριος 1961 Τεῦχος 10

Ἰδεολογικὰ θέματα

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ
(Η ΑΡΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣΕΩΣ)

'Υπὸ Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Ορκίζομαι στὸν Θεὸ αἰώνια ἐχθρότητα ·ίον·κάθε μορφῆς τυραννίας ἐπάνω στὸ ρώπινο Πνεῦμα».
Τ. Τζέφερσον

«"Οσοι τὸ χάλκεον χέρι βαρὺ τοῦ φόβου αἰσθάνονται, ζυγὸν δουλείας ἂς ἔχουσι. Θέλει ἀρετὴν καὶ τόλμην ἡ ἐλευθερία».
Α. Κάλβος

φόβος τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ

Στὴ χώρα μας οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν πετύχει κάτι τὸ πολὺ σημαντικό: ἐπέαν τὴν ἄποψι ὅτι ὁ συστηματικός, ὁ ἐπίμονος, ὁ συνεπὴς ἀντικομμουνισμὸς ι κάτι τὸ κακό, τὸ «ἀντιπροοδευτικό», τὸ «ἀντιδραστικὸ» καὶ τὸ «ἀντιδημοτικό».Κατώρθωσαν οἱ κομμουνισταὶ νὰ διαδώσουν τὴν ἀντίληψι ὅτι ὁ συστηικὸς ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μιὰ στάσις «ἀρνητική», ἀκόμη-ἀκόμη καὶ «φιλοφαγική» ἢ «φιλοπόλεμη», μιὰ στάσις «ἀνάξια» γιὰ ἕνα πνευματικὸ ἄνθρωπο, γιὰ προοδευτικὸ στοιχεῖο, γιὰ ἕνα πραγματικὸ δημοκράτη."Ετσι ἀπέκλεισαν πολ; φυσικοὺς ἀγωγοὺς τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως, ἐξουδετέρωσαν λοὺς νόμιμους φορεῖς της, περιώρισαν τὴν ἀκτίνα τῆς ἐπιδράσεώς της. Μὲ ἄλλα ια οἱ κομμουνισταί, δυσφημώντας συνεχῶς τὴν «ἰδεολογία τοῦ ἀντικομμουνι-

σμοῦ» κέρδισαν μιὰ πρώτης τάξεως νίκη στὸν πολιτικὸ πόλεμο ποὺ μὲ ἀμείλικτη συνέπεια καὶ μὲ τεράστια μέσα διεξάγουν ἐναντίον τῆς χώρας μας. Γιατὶ ὅταν οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά μας, οἱ διανοούμενοι καὶ ἐπιστήμονές μας, οἱ κινηματογραφικοὶ παραγωγοὶ καὶ οἱ καλλιτέχνες μας, οἱ ραδιοσταθμοὶ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, οἱ πολιτευταὶ καὶ οἱ δημοσιογράφοι μας, οἱ ἐκδόται καὶ τὰ πνευματικά μας ἱδρύματα, θεωροῦν τὸν ἀντικομμουνισμὸ σὰν κάτι τὸ κακό, τὸν φοβοῦνται καὶ τὸν ἀποφεύγουν, αὐτὸ τί σημαίνει; Σημαίνει ἁπλούστατα ὅτι δὲν προβάλλεται καμμία ἄμυνα στὴν συστηματικὴ ἐπίθεσι τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, στὴν κομμουνιστικὴ διάβρωσι, στὸν κομμουνιστικὸ πολιτικὸ πόλεμο μὲ τὸν ὁποῖο ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ ὑποσκάπτονται ὅλα τὰ θεμέλια τοῦ ἐθνικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ μας καθεστῶτος. Ἡ ἄρνησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ σημαίνει οὐσιαστικὰ ἄρνησι ἀντιστάσεως στὴν πολύπλευρη καὶ πολύμορφη κομμουνιστικὴ ἐπίθεσι. Σημαίνει ἐγκατάλειψι τοῦ μετώπου τῆς Δημοκρατίας, συνθηκολόγησι μὲ τὸν κομμουνιστὴ ἐχθρό της. Ἡ ἄρνησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ἡ ἀπέχθεια πρὸς αὐτόν, εἶναι ἕνας θανάσιμος στρουθοκαμηλισμός, ποὺ ὁδηγεῖ στὸν μονομερῆ ψυχολογικὸ ἀφοπλισμὸ τῆς Δημοκρατίας μὲ μοιραῖες γι' αὐτὴν συνέπειες. Γι' αὐτὸ ἡ καλλιέργεια τῆς ἀντιπάθειας πρὸς τὴν ἀντικομμουνιστικὴ ἰδεολογία εἶναι μιὰ βασικὴ ἐπιδίωξις τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Ἡ ἀντιπάθεια αὐτὴ ἀποφέρει πλούσιους καρποὺς στοὺς κομμουνιστάς, γιατὶ ἀφοπλίζοντας τοὺς ἀντιπάλους των, τοὺς παρέχει ἀπόλυτη ἐλευθερία δράσεως καὶ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ πραγματοποιοῦν βαθειὲς διεισδύσεις μέσα στὸν κόσμο τῆς Δημοκρατίας, ὅπου κατακτοῦν ζωτικὲς θέσεις χωρὶς νὰ σκοντάφτουν σὲ καμμιὰ ἀξιόλογη ἀντίστασι.

Δύο παραδείγματα: Ὁ κ. Πλωρίτης καὶ ὁ κ. Μελᾶς.

Τὸ πόσο κατώρθωσαν οἱ κομμουνισταὶ νὰ δυσφημήσουν τὸν ἀντικομμουνισμὸ στὸν τόπο μας φαίνεται ἀπὸ ἄπειρα καθημερινὰ παραδείγματα. Παίρνουμε δυὸ μόνο στὴν τύχη:

Στὴν «Ἐλευθερία» τῆς 9ης Ἰουνίου 1961, δημοσιεύθηκε μιὰ ἐπιφυλλίδα τοῦ κ. Μ. Πλωρίτη, μὲ θέμα τοὺς διωγμοὺς τοῦ βιβλίου. Στὴν ἐπιφυλλίδα αὐτὴν ἀναφέρονται ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις, ὁ Χίτλερ, ἡ Καθολικὴ (καὶ ἡ ὀρθόδοξη) Ἐκκλησία, ἀκόμη καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο Στρατοῦ (!) ἀλλὰ δὲν ἀναφέρεται πουθενὰ ὁ κομμουνισμός,ποὺ εἶναι ὁ μεγαλύτερος διώκτης τοῦ βιβλίου. Στὴν ἴδια ἐπιφυλλίδα ἀναφέρεται τί εἶπαν γιὰ τὴν δίωξι τοῦ βιβλίου ὁ Μίλτον καὶ ὁ Πασκάλ,ὁ Μπωμαρσαὶ καὶ ὁ Σῶ, ἀλλὰ ἄδικα ψάχνει κανεὶς νὰ βρῆ τὰ δραματικὰ καὶ τόσο πιὸ κοντινά μας κείμενα τοῦ Γιεσενίκ, τοῦ Παστερνάκ, τοῦ Φαντέγιεφ, τοῦ Χάϋ, τοῦ Τάρντος, τοῦ Λούκατς, τοῦ Χλάσκο καὶ τόσων ἄλλων πνευματικῶν ἀνθρώπων, θυμάτων τῆς φωτοσβεστικῆς μανίας τοῦ σκοταδιστικοῦ κομμουνισμοῦ. Ἀκόμη, ὁ κ. Πλωρίτης, ἐξομοιώνει τὴν «Αὐγὴ» μὲ τὶς «ἀντιπολιτευόμενες ἐφημερίδες» γενικὰ (ὑπάρχει λοιπὸν τόση ἄγνοια;) καὶ σπεύδει νὰ υἱοθετήση ἀνεξέλεκτα τὶς διαμαρτυρίες της γιὰ τὴν ἀπαγόρευσι ἀπὸ μιὰ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, τοῦ «Θουρίου τοῦ Ρήγα» ἐνῷ ἂν ἐξέταζε θὰ διεπίστωνε ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις δὲν ἀφοροῦσε τὸν Ρήγα ἀλλὰ τὴν παραποίησί του ἀπὸ κομμουνιστὰς ἐκδότας.

Στὴν ἴδια ἐφημερίδα, στὸ φύλλο της τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1961 δημοσιεύθηκε ἕνα χρονογράφημα τοῦ προέδρου τῆς Ἀκαδημίας μας κ. Σπ. Μελᾶ, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ «ἑνὸς βιβλίου», δηλ. γιὰ τοὺς φανατικοὺς ἐκείνους ποὺ δὲν ξέρουν παρὰ μόνο μιὰ ἰδέα, ἕνα βιβλίο, ἕνα Δόγμα, ἕνα Μεσσία, ἕνα Ἀρχηγό,ἕνα σκοπὸ καὶ φορῶντας πνευματικὲς παρωπίδες, δογματικοὶ καὶ ἀδιάλλακτοι, φθάνουν ὡς τὸ ἔγκλημα.

«Εἶναι φοβεροί, γράφει πολὺ σωστὰ ὁ κ. Μελᾶς, ὅσοι διαβάζουν ἕνα καὶ μό-ο βιβλίο. Αὐτοὶ σκοτώνουν ὄχι ἕναν καὶ δύο, ἀλλὰ χιλιάδες...οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἑνὸς ιβλίου σφάζουν ἀλύπητα, ἐν ὀνόματι τῆς...ἀληθείας, γιατὶ εἶναι βέβαιοι γι' αὐτήν, ἰσυμβίβαστοι καὶ ἀδιάλλακτοι... Ἡ πίστι σ' ἕνα καὶ μόνο βιβλιο, γεννάει δογματι-κούς. Καὶ ὁ δογματισμὸς εἶναι σπαθὶ τρισακονισμένο, σφάζει ἀλύπητα, ἐν ψυχρῷ. Πρέπει νὰ διαβάση ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἑνὸς βιβλίου κι' ἕνα δεύτερο γιὰ ν' ἀρχίση ν' ἀμφιβάλλη. Καὶ ἡ ἀμφιβολία εἶναι ἡ μητέρα τῆς διαλλαγῆς».

Θαυμάσια. Ἀλλὰ ποιοί εἶναι σήμερα, στὴν ἐποχή μας οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; τοιοί εἶναι οἱ φανατικοὶ τοῦ 20οῦ αἰῶνος; Ὑπάρχουν ἄλλοι πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀπὸ τοὺς :ομμουνιστάς; Καὶ ποιό εἶναι σήμερα τὸ καθεστὼς τῆς μιᾶς ἰδέας, τῆς μιᾶς ἀλήθειας, τοῦ ἑνὸς κόμματος; μὰ εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ κομμουνιστικό; Ὁ κ. Μελᾶς ποὺ ἐπισκέ-φθηκε μάλιστα τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες, ἀσφαλῶς ξέρει ὅτι ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι καὶ ιὰ θέλουν δὲν βρίσκουν δεύτερο βιβλίο νὰ διαβάσουν. Τὸ «ἕνα βιβλίο» ποὺ ἀπειλεῖ σήμερα τὴν ἐλευθερία καὶ τοῦ βιβλίου καὶ ὅλες τὶς ἄλλες ἐλευθερίες, εἶναι μόνο τὸ «Κομμουνιστικὸ Μανιφέστο». Καὶ στὸ ὄνομα τῆς «ἀλήθειας» του οἱ φανατικοὶ δογματικοὶ Λένιν, Στάλιν, Χρουστσώφ, Μάο, Ράκοσι, Ζαχαριάδης, κλπ. σκότωσαν ὄχι πιὰ χιλιάδες ἀλλὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Καὶ ὅμως ὁ ἀξιότιμος πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας μας ἀναφέρει σὰν παραδείγματα «ἑνὸς βιβλίου» τὴν Ἁγία Γραφή, τὸ Κοράνι, τὸ «Κοινωνικὸ συμβόλαιο τοῦ Ρουσσὼ (Γαλλικὴ Ἐπανάστασις) καὶ φθάνει ὡς τὴν παιδοκτόνο τοῦ Καλαμακίου, ποὺ διάβαζε λέει μόνο τὴ Βίβλο! Πουθενὰ ὅμως δὲν γράφει οὔτε μιὰ λέξι γιὰ τὸ «Κομμουνιστικὸ Μανιφέστο». Μιλᾶ γιὰ τὸν Ρουσσὼ ἀλλὰ—πρὸς Θεοῦ!— ὄχι καὶ γιὰ τὸν Μάρξ. Μιλᾶ γιὰ τοὺς Ἄραβες ποὺ κάψαν τὴν βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας (ἀλήθεια πρὶν ἀπὸ πόσους αἰῶνες κ. Μελᾶ;) καὶ ξεχνᾶ τοὺς κομμουνιστὰς ποὺ ἐκκαθαρίζουν (σήμερα κ. Μελᾶ) τὶς βι-βλιοθῆκες, ἀλλὰ καὶ τοὺς συγγραφεῖς στὸ ἕνα τρίτο τῆς γῆς. Μιλᾶ γιὰ τὸν Μιραμπὼ θῦμα τοῦ «ἑνὸς βιβλίου» τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ ξεχνᾶ τὸν Παστερνὰκ, θῦμα προχθε-σινό. Ἀναφέρει τὴ γκιλοτίνα τῶν γιακοβίνων τοῦ 1789 καὶ δὲν γράφει οὔτε λέξι γιὰ τὴν «σφαίρα στὸν σβέρκο» τῶν Μπολσεβίκων στὰ 1938. Γιατί; Διότι ὁ κ. Με-λᾶς, πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἀθηνῶν, εἶναι δυστυχῶς καὶ αὐτὸς θῦμα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι ὑπέκυψε καὶ αὐτὸς στὴν ἄποψι ὅτι ὁ ἀντικομμουνισμὸςεἶναι κάτι τὸ «κακό»,ὅτι δὲν εἶναι «ὡραῖο» νὰ γράφης ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ, γιατὶ ἔτσι κάνεις «προπαγάνδα» καὶ «ἐκτίθεσαι»! Ἄφησε, λοιπόν τοὺς σύγχρονους λογοτέχνες συναδέλφους σου νὰ σαπίζουν σήμερα στὶς φυλακὲς τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ γράφε γιὰ τὸν πανάρχαιο ἄραβα κατακτητὴ τῆς Ἀλεξαν-δρείας ἢ ἔστω γιὰ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάστασι τοῦ 1789! Ἔτσι ἀποφεύγεις τὸν ἀντι-κομμουνισμό, δὲν κάνεις «προπαγάνδα» καὶ δὲν «κακοχαρακτηρίζεσαι» μὲ τὴν ρε-τσινιὰ τοῦ ἀντικομμουνιστῆ. Γιατὶ ὡς ἐκεῖ φθάσαμε στὴν Ἑλλάδα. Ὁ χαρακτηρι-σμὸς ὡς ἀντικομμουνιστῆ νὰ θεωρῆται «ρετσινιά»! Ὅπως βλέπουμε λοιπόν, ἀξίζει πραγματικὰ νὰ μελετήσουμε ἀπὸ πιό κοντὰ τὸ θέμα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ τῆς ἰδεολογίας του.

Ἄλλο ἕνα παράδειγμα: ὁ «Ταχυδρόμος»

Νὰ τώρα ἕνα τρίτο παράδειγμα: Στὸ φύλλο της τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1961 ἡ ἑβδομαδιαία «ἀστικὴ» ἐφημερίδα «Ταχυδρόμος» δημοσιεύει ἕνα ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο «Η.Π.Α.: Ὁ στρατὸς πολιτεύεται;» Στὸ ἄρθρο αὐτό:

α) Ἡ ἀντικομμουνιστικὴ ἀμερικανικὴ ὀργάνωσις «Τζὼν Μπὲρτς» χαρακτη-ρίζεται ἀνεξέλεγκτα σὰν «νεομακαρθικὴ» καὶ «παραπάνω ἀπὸ ἀντιδραστική», τῶ ἄλλες ὀργανώσεις τιτλοφοροῦνται πίσης «ἀντιδραστικὲς» μὲ τὸ αἰτιολογικὸ

ὅτι «γύρισαν εἰδικὲς κινηματογραφικὲς ταινίες πάνω στὸν ἐξωτερικὸ καὶ ἐσωτερικὸ κομμουνιστικὸ κίνδυνο».

β) Ὁ γνωστὸς κήρυκας ἑνὸς συνθηκολόγου «συμβιβασμοῦ» μὲ τοὺς κομμουνιστὰς γερουσιαστὰς Φουλμπράϊτ προβάλλεται σὰν ὁ πιὸ «φιλελεύθερος» ἀμερικανὸς πολιτικὸς καὶ οἱ ἐπικίνδυνες γιὰ τὴν ἐλευθερία ἰδέες του συνίστανται στὴν παραγνώρισι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς σὰν «φρόνηση».

γ) Ἀντίθετα ὁ γερουσιαστὴς Μπάρρυ Γκωλντγουῶτερ χαρακτηρίζεται σὰν ἐξαιρετικὰ «ἐπικίνδυνος» μόνο και μόνο ἐπειδὴ διακρίνεται γιὰ τὸν φωτισμένο καὶ συνεπῆ ἀντικομμουνισμό του.

δ) Ἡ θανάσιμη κομμουνιστικὴ διείσδυσις γελοιοποιεῖται μὲ τρόπο ἐξοργιστικὰ ἀνεύθυνο καὶ ὅλοι ὅσοι τὴν καταγγέλλουν θαρραλέα θεωροῦνται ἀμέσως «ἄκρα δεξιὰ» καὶ «ὑπερσυντηρητικοὶ» ἄνθρωποι «ποὺ ἔχουν τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη».

ε) Ἕνα κείμενο ἀντικομμουνιστικῆς ὁμιλίας τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ τιτλοφορεῖται σὰν «ἀπίστευτο ἔγγραφο» ἐπειδὴ ἁπλῶς τονίζει τὸ πασίγνωστο γεγονὸς ὅτι κομμουνισμὸς σημαίνει κατάργησις τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας!

στ) Στιγματίζεται μὲ ἀπέχθεια ἡ ἀντικομμουνιστικὴ προπαγάνδα ποὺ διεξάγουν οἱ εἰδικὲς ὑπηρεσίες τῶν ἀμερικανικῶν ἐνόπλων δυνάμεων, γιατὶ προφανῶς κατὰ τὸν Γ. Λίπμαν, τὸν «Ταχυδρόμο» κλπ. πρέπει νὰ ὁπλίζουμε τὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν τῆς Δύσεως, ἀλλὰ ταυτόχρονα νὰ ἀφίνουμε τὸν κομμουνισμὸ νὰ ἀφοπλίζη τὰ μυαλὰ καὶ τὶς ψυχές τους. Δὲν κάνουν τὸν κόπο νὰ σκεφθοῦν ποιὸ θὰ ἦταν σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι τὸ μοιραῖο ἀποτέλεσμα; Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ σκεφθοῦν αὐτοὶ οἱ κύριοι ἀφοῦ ἤδη ὁ κομμουνισμὸς καὶ ἕνας ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου θεωρητικὸς «φιλελευθερισμός», τοὺς ἔχουν ἀφοπλίσει ψυχολογικῶς καὶ ἰδεολογικῶς;

Ἀκόμη καὶ ὁ κ. Γ. Παπανδρέου

Στὸν προεκλογικὸ λόγο του τῆς 26ης Ὀκτωβρίου 1961 ὁ ἀξιότιμος κ. Γ. Παπανδρέου θεώρησε ὡς καὶ αὐτὸς σκόπιμο νὰ ἐπιτεθῆ καὶ εναντίον τῶν συστηματικῶν ἀντικομμουνιστῶν. Καὶ εἶπε: «οἱ κομμουνιστοφάγοι αὐξάνουν τὸν κομμουνισμόν. Μόνον οἱ Δημοκράται τὸν ἐλαττώνουν». Δηλαδὴ οἱ δημοκράται δὲν εἶναι ἀντικομμουνισταὶ κ. Παπανδρέου; καὶ ὁ ἀντικομμουνιστὴς («κομμουνιστοφάγος» ὅπως ρητορικῶς τὸν ἀποκαλέσατε) δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι δημοκράτης; Μὰ δὲν βλέπετε κ. Παπανδρέαυ ὅτι ἔτσι ὑποκύψατε στὴν προπαγανδιστικὴ ἐξίσωσι τῶν κομμουνιστῶν ὅτι «ἀντικομμουνισμὸς=φασισμός»;

Καὶ ὅταν ἕνας πολιτικὸς μὲ τὴν πεῖρα, τὶς ἱκανότητες καὶ τὴν εὐφυΐα τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου τάσσεται ἐναντίον τοῦ συστηματικοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, βλέπουμε πόσο βαθειὰ ἔχει προχωρήσει ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα στὸ ἔργο τοῦ ψυχολογικοῦ καὶ πνευματικοῦ ἀφοπλισμοῦ τῆς Δημοκρατίας. Ἀλλὰ ἂν οἱ κομμουνισταὶ πετύχουν αὐτὸν τὸν ἀφοπλισμὸ τῆς Δύσεως, τότε θὰ ἀποδειχθῆ ὀλότελα ἄχρηστος ὁ οἱοσδήποτε ἄλλος ξοπλισμός της—στρατιωτικός, πυραυλικὸς ἢ οἰκονομικός. Καὶ ἂν αὐτὸ δὲν τὸ βλέπει ἕνας Παπανδρέου, πῶς νὰ τὸ δῆ ἕνας ἁπλὸς πολίτης;

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φοβίας ἀπέναντι στὸν κομμουνισμὸ

Μὲ τὶς ἀντιλήψεις αὐτὲς περὶ τῆς δῆθεν «ἀντιδραστικότητος» τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ περὶ τοῦ δῆθεν «φιλελευθερισμοῦ» τῆς σιωπηρῆς ἢ φανερῆς συνθηκολογήσεως μαζί του, ἀντιλήψεις ποὺ τὶς καλλιεργοῦν εὐρύτατα οἱ πολιτικοί, οἱ

διανοούμενοι, ὁ τύπος καὶ τὰ πνευματικὰ ἱδρύματα τοῦ «ἀστικοῦ» μας κοσμου, ἐπέρχεται ὁ ἰδεολογικὸς—ψυχολογικὸς—ἠθικὸς ἀφοπλισμὸς τῆς Δημοκρατίας. Τὸ μέτωπό της μένει χωρὶς στρατιῶτες καὶ ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα προελαύνει ἀκάθεκτα. Ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Δημοκρατίας μένει ἀκαθοδήγητη καὶ ὁ κομμουνισμὸς τὴν διαβρώνει ἀνενόχλητος. Ἡ δημοκρατικὴ ἐπαγρύπνησις τίθεται ὑπὸ διωγμὸν ὡς «φασιστικὴ» καὶ ὁ κομμουνισμὸς διαβρώνει τὰ πάντα. Ποῦ ὁδηγεῖ αὐτὴ ἡ διεργασία εἶναι εὔκολο νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κανείς. Ὅταν καταφερθῆς ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ, τῆς προπαγάνδας του καὶ τῶν φορέων της, ἀμέσως ξεσηκώνονται ἐναντίον σου οἱ συνοδοιπόροι καὶ σὲ κατηγοροῦν γιὰ «φασίστα» ἢ ἔστω γιὰ «ἀντιδραστικο». Ὅταν τολμήσης νὰ ξεσκεπάσης τοὺς συνοδοιπορους καὶ νὰ καταγγείλης τὴν πραγματική τους ὑποστασι ξεσηκώνονται ἐναντίον σου οἱ πολυπληθέστατοι ἀφελεῖς καὶ σὲ κατηγοροῦν σὰν «ἀνελεύθερο» καὶ «ἀντιδημοκράτη». Καὶ ὅταν τολμήσης νὰ καταφερθῆς ἐναντίον τῆς ἐνοχου ἀφελείας των, τότε πιὰ ξεσηκώνονται ὅλοι ἐναντίον σου καὶ σὲ στιγματίζουν ὁμοφώνως σὰν «ἐπαγγελματία ἀντικομμουνιστή», «κομμουνιστοφάγο», «προπαγανδιστή», ὀπαδὸ τοῦ ψυχροῦ πολέμου» καὶ μύρια ἄλλα ἠχηρὰ παρόμοια. Ἂν ὑποκύψης στὴν πίεσι αὐτῶν τῶν «ἀλυσσιδωτῶν ἀντιδράσεων» καὶ σωπάσης, ὁ κομμουνισμὸς ἔχει κερδίσει ἄλλη μιὰ νίκη, ἡ Δημοκρατία ἔχει κάνει ἀκομη ἕνα βῆμα πρὸς τὴν αὐτοκτονία. Καὶ δὲν θὰ ὑποκύψης, μονο ἂν κατέχης καλὰ καὶ σωστὰ τὴν ἰδεολογία τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ.

Τί εἶναι ὁ κομμουνισμός;

Γιὰ νὰ ἐξετάσουμε ὅμως τὸν ἀντικομμουνισμό, πρέπει πρῶτα νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὸν ἴδιο τὸν κομμουνισμό.

Τί εἶναι λοιπὸν ὁ κομμουνισμός; Στὴν βαθύτερη οὐσία του δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ μία ἄ ρ ν η σ ι ς. Ἡ θεωρητικὴ (μαρξισμὸς) καὶ ἔμπρακτη (σοβιετισμὸς) ἀλλὰ πάντοτε ἀπόλυτη ἄρνησις τῆς Δημοκρατίας. Κομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἄρνησις κάθε ἐλευθερίας: πολιτικῆς, οἰκονομικῆς, πνευματικῆς, ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς. Ὁ κομμουνισμὸς ἀρνεῖται κατηγορηματικὰ καὶ ἀπορρίπτει ἔμπρακτα ὅλες τὶς ὡς τώρα κατακτήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἔξω ἀπὸ τὸν καθαρὰ παραγωγικὸ καὶ περιωρισμένα τεχνολογικὸ τομέα. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἕνα ἀνατρεπτικὸ κίνημα ποὺ χρησιμοποιεῖ τὴν ὑλικὴ καὶ ψυχολογικὴ βία στὶς πιὸ ποικίλες μορφές της γιὰ νὰ καταργήση τὴ Δημοκρατία καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήση μὲ τὸν πιὸ ἀπόλυτο ὁλοκληρωτισμὸ τῆς ἱστορίας. Ἄλλοτε τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα ἦσαν τέτοια κυρίως στὸν πολιτικὸ τομέα. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ὁλοκληρωτισμὸς καὶ πολιτικῶς καὶ οἰκονομικῶς καὶ πνευματικῶς. Ἄλλοτε τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα σοῦ ἀπαγόρευαν μόνο νὰ λὲς καὶ νὰ κάνης ὡρισμένα πράγματα. Ὁ κ ο μ μ ο υ ν ι σ μ ὸ ς δ ὲ ν σ ο ῦ ὁ ρ ί ζ ε ι μ ό ν ο τ ί ν ὰ μ ὴ λ ὲ ς κ α ὶ τ ί ν ὰ μ ὴ ν κ ά ν η ς ἀ λ λ ὰ κ α ὶ τ ὸ τ ί ν ὰ λ ὲ ς κ α ὶ τ ὸ τ ί ν ὰ κ ά ν η ς, ἀ κ ό μ η κ α ὶ π ῶ ς ν ὰ τ ὸ λ ὲ ς ἢ ν ὰ τ ὸ κ ά ν η ς. Τί ἄλλο εἶναι λ. χ. ὁ περιβόητος «σοσιαλιστικὸς ρεαλισμός»; Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ὁ πιὸ τέλειος ὁλοκληρωτισμὸς τῆς ἱστορίας, ποὺ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ὄχι μόνο τὰ πολιτικά του δικαιώματα ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος, τῆς προσωπικῆς ἀναδείξεως, τῆς ἐλεύθερης ἐργασίας, τῆς μετακινήσεως, τῆς ἀλλαγῆς κατοικίας, τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς, τοῦ ὑποκειμενικοῦ γούστου, τῆς προσωπικῆς ψυχαγωγίας, τῆς ἐλεύθερης πνευματικῆς ἢ καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, τῆς ἐπιστημονικῆς ἢ φιλοσοφικῆς ἔρευνας ἀκόμη καὶ τῆς θρησκευτικῆς παρηγορίας. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ πιὸ πλήρης ἄρνησις τῆς Ἐλευθερίας ποὺ ὑπῆρξε ποτέ. Ὁ κομμουνισμός, ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς αὐτῆς τῆς φύσεώς του, ὡς ἀπολύτου ἀρνήσεως τῆς Δημοκρατίας,

εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο στὴν ὁμαλὴ καὶ εἰρηνικὴ ἐξέλιξι τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν πρόοδο. Ἐμποδίζει τὴν ἐλεύθερη ἐπαφὴ τῶν λαῶν, τὴν ἀλληλεπίδρασι τῶν ἰδεολογιῶν, τὴν ἀνταλλαγὴ πληροφοριῶν, ἰδεῶν καὶ σκέψεων, τὴν ἐλεύθερη ἐπιστημονικὴ ἔρευνα καὶ πνευματικὴ ἀναζήτησι, καταργεῖ τὸ δικαίωμα τῆς διαφωνίας, τῆς αἱρέσεως, τῆς κριτικῆς. Ἔτσι στηριγμένος καθὼς εἶναι στὸν τυφλὸ φανατισμό, στὸ μῖσος καὶ στὸ μονολιθικὸ δόγμα, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἄρνησι τοῦ φιλελεύθερου, ἀνθρωπιστικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὑπάρχει κομμουνιστικὴ ἀπειλή; Καὶ ἂν ναί, σὲ τί συνίσταται;

Ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ὅμως μιὰ ἁπλῆ ἄρνησις τῆς Δημοκρατίας. Δὲν εἶναι μιὰ θεωρία, μιὰ διακήρυξις, μιὰ κριτικὴ ἐναντίον τῆς Ἐλευθερίας. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα εἶναι μιὰ δρᾶσις. Μιὰ δρᾶσις ὀργανωμένη, προγραμματισμένη, συστηματική, ἐπίμονη, συνεχής. Μιὰ δρᾶσις μὲ σοφὴ καθολικὴ στρατηγικὴ καὶ εὐέλικτη τακτικὴ ποὺ διαρκῶς ἀνανεώνεται, ἐμπλουτίζεται καὶ ἀναπροσαρμόζεται. Μιὰ δρᾶσις συγκεντρωτικὰ καθοδηγημένη, ἑνιαία καὶ παγκόσμια. Μιὰ δρᾶσις ποὺ ἔχει τεράστια, κυριολεκτικῶς πρωτοφανῆ μέσα στὴν διάθεσί της. Αὐτὴ ἡ δρᾶσις ἔχει ἕνα σταθερὰ ἀμετακίνητο τελικὸ σκοπό: Τὴν ἀνατροπὴ τῆς Δημοκρατίας, τὴν ἐξαφάνισι κάθε μορφῆς ἐλευθερίας, τὴν ἐπιβολὴ τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ σὰν παγκοσμίου συστήματος.

Ὁ κομμουνισμὸς δὲν θέλει ἁπλῶς νὰ ἀντικαταστήση τὴν Δημοκρατία μὲ τὴν δικτατορία, ἢ ἔστω τὸν «καπιταλισμὸ» μὲ τὸν «σοσιαλισμό». Οἱ ἐπιδιώξεις του εἶναι πολὺ εὐρύτερες. Θέλει νὰ καταστρέψη ὁλοκληρωτικὰ καὶ διὰ παντὸς τὸν πολιτισμὸ ποὺ στηρίζεται στὴν ἀναγνώρισι τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας καὶ ποὺ εἶναι δημιούργημα μιᾶς μακρότατης ἱστορικῆς πορείας μὲ ἀφετηρία της τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα. Ὁ κομμουνισμὸς θέλει νὰ καταστρέψη αὐτὸν τὸν συνεχῶς ἐξελισσόμενο καὶ ὁλοκληρωνόμενο πολιτισμό, γιατὶ βάθρο αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἡ ἐλευθερία.

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι πάρα πάνω ἀπὸ μιὰ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ θεωρία, περισσότερο ἀπὸ ἕνα πολιτικὸ σύστημα. Θέλει νὰ εἶναι καὶ ἕνας «νέος πολιτισμός». Ἕνας πολιτισμὸς βασισμένος στὴν ἄρνησι τῶν ἀρχῶν τοῦ δικοῦ μας πολιτισμοῦ: Στὴν ἄρνησι τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δημοκρατίας, τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, τῆς προσωπικότητός του καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας του.

Ὁ ἑλληνογεννημένος δυτικὸς πολιτισμὸς ἔχει ἀσφαλῶς πολλὲς παραλλαγές. Κοινὸς ὅμως πυρήνας του παντοῦ καὶ πάντα εἶναι ἡ ἀντίληψίς του γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν ἀξία του, ποὺ ξεπερνᾶ κάθε ἄλλη ἀξία. Πάνω σ' αὐτὴν τὴν ἀντίληψί μας κανονίζουμε τὴν ἀτομική μας συμπεριφορά, τὴν στάσι μας ἀπέναντι στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ οἰκοδομοῦμε τὸν πολιτισμό μας. Αὐτὸ ἐξηγεῖ καὶ τὸ πολιτικό, οἰκονομικὸ καὶ κοινωνικὸ μας σύστημα ποὺ θεμελιώνεται ἐπάνω στὴν ἀναγνώρισι τῆς ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς ἐλευθερίας. Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν πυρῆνα τοῦ πολιτισμοῦ μας θέλει νὰ ἐξαφανίση ὁ κομμουνισμός.

Καὶ στὴν θέσι του φέρνει τὸν δικό του «πολιτισμό», ποὺ ἔχει τὴν προέλευσί του στὸν παληὸ ἀσιατικὸ δεσποτισμό, στὸν ἀνατολίτικο μυστικισμό, στὸν ρωσικὸ μεσσιανισμὸ καὶ στὴν πρωσσικὴ βαρυγδουπία. Στηρίζεται σὲ μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀντίληψι τοῦ ἀνθρώπου. Γιὰ τὸν κομμουνισμὸ τὸ πᾶν εἶναι οἱ σκοποὶ καὶ τὰ μέσα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁπλὸ ὄργανο τῆς θεότητας ποὺ λέγεται Ἱστορία. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει αὐθύπαρκτη ἀξία. Εἶναι «ζῶο ποὺ φτιάχνει ἐργαλεῖα» (Μάρξ). Εἶναι ἁπλῆ «παραγωγικὴ δύναμις» (Στάλιν). Εἶναι μέλος τῆς μάζας ποὺ εἶναι ὁ μόνος ὑπολογίσιμος παράγοντας. Εἶναι ἁπλὸ ὄργανο, δοῦλος τοῦ Κράτους, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν ὑπέρτατη δύναμι. Ἤδη ἔχουμε τὴν ἔμπρακτη ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν ἀρχῶν τοῦ «νέου», τοῦ κομμου-

νιστικοῦ «πολιτισμοῦ», στὶς χῶρες ὅπου ἐπεκράτησαν τὰ Κ.Κ. Ἐκεῖ γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ «κολλεκτιβιστικὸς μετασχηματισμὸς τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας» θυσιάζονται ἀδίστακτα ἑκατομμύρια ἀνθρώπινες ὑπάρξεις (12 ἑκατομμύρια στὴν ΕΣΣΔ στὴν περίοδο 1930—33, ἄλλα ἑκατομμύρια στὴν Κίνα σήμερα). Ἐκεῖ γιὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ οἰκονομικὰ προγράμματα ἐπιβάλλονται ἀπίθανες στερήσεις στοὺς ἀνθρώπους. Ἐκεῖ γιὰ «νὰ ἀναπτυχθοῦν οἱ παραγωγικὲς δυνάμεις» χρησιμοποιεῖται σὲ εὐρύτατη κλίμακα ἡ καταναγκαστικὴ ἐργασία. Ἐκεῖ ἡ «ἐκβιομηχάνισις» θεμελιώνεται κυριολεκτικὰ σὲ ἀνθρώπινα κόκκαλα (πολιτικοὶ κατάδικοι ἀξιοποίησαν ἀπέραντες ἐκτάσεις τῆς Σιβηρίας, ἔχτισαν νέες πόλεις στὴν σοβιετικὴ Ἄπω-Ἀνατολή, οἰκοδόμησαν βιομηχανίες στὴν κινεζικὴ ἔρημο Σίγκ-κιάγκ καὶ ἔχτισαν τὴν νέα «σοσιαλιστικὴ» πόλι Καζινσμπάρτσικα στὴν Οὐγγαρία). Ἐκεῖ θυσιάζεται μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρεια ἡ εὐημερία, ἡ εὐτυχία, ἀκόμη καὶ ἡ ζωὴ ὁλόκληρων γενεῶν στὸ ὄνομα τῆς ὑποθετικῆς εὐτυχίας τῶν μεταγενεστέρων. Ἐκεῖ ἐξοντώνεται ἀλύπητα κάθε «παρεκκλίνων». Ἐκεῖ αὐτοκτονεῖ ἕνας Μαγιακόφσκι δολοφονεῖται ἕνας Γκόρκυ, διώκεται ἕνας Παστερνάκ, φυλακίζεται ἕνας Τάρντος, ἐκτελεῖται ἕνας Φέϊφφερ, ἐξευτελίζεται ἕνας Σοστάκοβιτς, ἀπαγορεύεται ἕνας Ντοστογιέφσκι. Ἐκεῖ μὲ τὴν συνεχῆ δίωξι τῆς ἐλευθερίας ἀμβλύνονται βαθμιαῖα οἱ κριτικὲς ἱκανότητες τοῦ ἀνθρώπου καὶ δημιουργεῖται ἕνας νέος τύπος ἀνθρώπου χωρὶς προσωπικότητα, χωρὶς δική του μορφή, χωρὶς ὑπεύθυνες ὑποκειμενικὲς ἀντιδράσεις στὰ διάφορα γεγονότα. Αὐτὸς ὁ «νέος ἄνθρωπος» ποὺ τὴν ἀνάγκη τῆς κατασκευῆς του διακήρυξε ὁ Στάλιν καὶ ποὺ τὴν δημιουργία του προβλέπει τὸ νέο πρόγραμμα τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶναι ὁ «μαζάνθρωπος», τερατῶδες προϊὸν τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ.

Ἐδῶ λοιπὸν δὲν ἔχουμε πιὰ μιὰ ἁπλῆ σύγκρουσι δυὸ συστημάτων. Ἔχουμε μιὰ θανάσιμη πάλη ἀνάμεσα σὲ δύο ἀντίθετους πολιτισμοὺς βασισμένους σὲ διαμετρικὰ ἀντίθετες ἀντιλήψεις γιὰ τὸν ἄνθρωπο, τὴν ἀξία του καὶ τὸν ρόλο του: τὴν δυτική—δημοκρατικὴ καὶ τὴν κομμουνιστική—ὁλοκληρωτικὴ ἀντίληψι.

Ἄρα ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ὑπάρχει. Καὶ στρέφεται ὄχι ἐναντίον ἑνὸς συγκεκριμένου πολιτικοῦ, οἰκονομικοῦ ἢ κοινωνικοῦ συστήματος, ἀλλὰ ἐναντίον τῶν θεμελιωδῶν ἀντιλήψεων καὶ τῆς οὐσίας ἑνὸς πολιτισμοῦ ποὺ χρειασθήκαμε δυόμισυ χιλιάδες χρόνια γιὰ νὰ τὸν διαμορφώσουμε.

Τί εἶναι ὁ δυτικὸς κόσμος. — Τὸ καθῆκον τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ δυτικὸς κόσμος δὲν εἶναι κάτι τὸ ὁμοιόμορφα ἑνιαῖο. Στοὺς κόλπους του περικλείει πολλὲς ἰδεολογίες, γιατὶ στὴν Δύσι οἱ ἰδεολογίες δὲν ἐπιβάλλονται, ἀλλὰ διαμορφώνονται ἐλεύθερα. Περιλαμβάνει πολλὰ οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ συστήματα, γιατὶ ἡ Δημοκρατία δὲν ταυτίζεται μὲ ἕνα συγκεκριμένο οἰκονομικὸ ἢ κοινωνικὸ σύστημα. Ἡ Δημοκρατία δὲν ἐξισώνεται μὲ τὸν «καπιταλισμό», ὅπως ἀπατηλὰ ἰσχυρίζεται ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα. Εἶναι διαταξικὴ καὶ διεθνὴς συνδεόμενη μὲ τὴν οὐσία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Δημοκρατία ἐξισώνεται μόνο μὲ τὴν Ἐλευθερία. Ὁ δυτικὸς κόσμος περιέχει διάφορα συστήματα διακυβερνήσεως γιατὶ ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς δὲν ἐξομοιώνεται μὲ ἕνα τέτοιο σύστημα. Τὸ κοινὸ ποὺ ἔχει ὁ δυτικὸς κόσμος εἶναι, ὅπως προαναφέραμε, ἡ ἀντίληψίς του γιὰ τὸν ἄνθρωπο, τὴν ἀξία του καὶ τὸν ρόλο του. Συνεκτικὸς κρίκος του εἶναι ὁ ἑνιαῖος πολιτισμός του ποὺ ἔχει κοινή, ἑλληνικὴ προέλευσι («εἴμαστε ὅλοι Ἕλληνες» εἶπε ὁ Σέλλεϋ), καὶ πυρήνας του εἶναι ἡ Ἐλευθερία καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας. Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν πυρήνα θέλει νὰ καταστρέψῃ ὁ κομμουνισμός.

Ὁ δυτικὸς κόσμος ἀσφαλῶς ἔχει ἀτέλειες καὶ μάλιστα ὄχι λίγες. Ἀλλὰ ὁ κομ-

μουνισμὸς δὲν ἐπιζητεῖ τὴν ἐξάλειψι τῶν ἀτελειῶν ἀλλὰ τῶν προτερημάτων τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ἐκμεταλλεύεται τὶς ἀτέλειές του ὄχι γιατὶ αὐτὲς εἶναι ὁ στόχος του, ἀλλὰ γιατὶ αὐτὲς εἶναι τὰ μέσα ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ διεξαγάγη μὲ ἐπιτυχία τὸν ἀμείλικτο πόλεμό του γιὰ τὴν κατάργησι τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ της. Ὁ κομμουνισμὸς προσποιεῖται ὅτι ἀρνεῖται τὶς πραγματικὲς ἢ φανταστικὲς ἀτέλειες τοῦ ἐλευθέρου κόσμου γιὰ νὰ ἐξοντώση τὶς ἀρετές του, ποὺ εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Δημοκρατία καὶ ἡ Ἐλευθερία. Ἄρα ὁ ἀγώνας ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀγώνας γιὰ τὴν διάσωσι αὐτῶν τῶν θεμελιωδῶν κοινῶν γνωρισμάτων καὶ βασικῶν ἀρετῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Εἶναι ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν διάσωσι τῆς Δημοκρατίας στὴν πιὸ πλατειὰ καὶ γενική της ἔννοια. Εἶναι ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἑλληνόπνευστοῦ δυτικοῦ οὐμανιστικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὅπως πολὺ ὀρθὰ τὸ διατύπωσε στὸν ἴδιο λόγο του τῆς 26ης Ὀκτωβρίου 1961 ὁ κ. Γ. Παπανδρέου ἡ θέσις μας εἶναι ἡ ἑξῆς:

«Εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς ποῦν: «Δὲν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ Δημοκρατία σας λειτουργεῖ καλῶς». Ὑπάρχουν κηλῖδες, καὶ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ τὸ ἀποδεχθῶμεν, ἀλλὰ ὁσασδήποτε κηλῖδας καὶ ἂν ἔχῃ ὁ ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας εἶναι πάντοτε προτιμότερος ἀπὸ τὸ σκότος» (λόγος 26 Ὀκτ. 1961).

Καὶ ἐπὶ πλέον ἀξιοποιώντας τὶς δυνατότητες ποὺ μόνον ἡ Δημοκρατία μᾶς παρέχει, παλεύουμε γιὰ νὰ τὴν βελτιώνουμε, νὰ τὴν τελειοποιοῦμε, νὰ τὴν ὁλοκληρώνουμε. Ἐνῶ ἀντίθετα, ὁ κομμουνισμὸς ἀξιοποιεῖ τὶς δυνατότητες τῆς Δημοκρατίας γιὰ νὰ τὴν καταστρέψη ὁλοκληρωτικὰ καὶ ἀπόλυτα μιὰ γιὰ πάντα.

Ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἴπαμε πιὸ πάνω, βγαίνει καθαρὰ τὸ συμπέρασμα ὅτι καθῆκον κάθε δυτικοῦ ἀνθρώπου, κάθε πολίτου τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, κάθε ἀνθρώπου πραγματικὰ ἐλεύθερου καὶ ὀργανικὰ ἐνταγμένου στὸν οὐμανιστικὸ πολιτισμό, εἶναι νὰ μάχεται κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὄχι ἁπλᾶ νὰ μὴν εἶναι κομμουνιστής, ἀλλὰ νὰ εἶναι μαχόμενος ἀντικομμουνιστής, ἀγωνιστὴς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ της, ποὺ εἶναι ὁ μόνος πραγματικὸς πολιτισμός.

Τί ἀκριβῶς εἶναι ὁ ἀντικομμουνισμός;

Ὅπως εἴδαμε, ὁ κομμουνισμός, εἶναι μιὰ ὁλοκληρωτικὴ ἀπειλὴ ἐναντίον τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν στὶς ὁποῖες στηρίζεται γενικὰ ὁ πολύμορφος οὐμανιστικὸς πολιτισμὸς τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ὁ ἀντικομμουνιστικὸς ἀγώνας λοιπὸν δὲν σημαίνει ὁπωσδήποτε ἀγώνα ὑπὲρ μιᾶς μερικώτερης ἰδεολογίας, ὅπως εἶναι λ.χ. ὁ σοσιαλισμὸς ἢ ἡ οὐδετερότης ἢ ἀκόμη-ἀκόμη ὁ χριστιανισμὸς ἢ ὁ βουδδισμός· Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀγώνας γιὰ τὴ διάσωσι τοῦ ἴδιου τοῦ δικαιώματος νὰ ἔχουμε διάφορες ἰδεολογίες, νὰ πιστεύουμε ὅ,τι θέλουμε, νὰ ἀμφιβάλλουμε, νὰ ἀναζητοῦμε νέα ἰδανικά, νὰ διαλέγουμε, νὰ ἀπορρίπτουμε, νὰ ἀλλάζουμε ἰδέες.

Ἀντικομμουνισμὸς δὲν σημαίνει κατ'ἀνάγκην ἕνα ἀγώνα γιὰ τὴν διάσωσι ἑνὸς ὡρισμένου κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ συστήματος ὅπως λ.χ. τοῦ «καπιταλισμοῦ» ἢ καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ. Εἶναι ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν διάσωσι τῆς ἐλευθέρας κοινωνικῆς ἐξελίξεως, ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν διασφάλισι τοῦ δικαιώματος τῶν ἀνθρώπων νὰ διαλέγουν καὶ νὰ διαμορφώνουν ἐλεύθερα τὸ κοινωνικό τους σύστημα.

Τέλος, ὁ ἀντικομμουνισμὸς δὲν συνδέεται μὲ τὴν προάσπισι ἑνὸς ἐντελῶς συγκεκριμένου καὶ στενὰ καθωρισμένου συστήματος διακυβερνήσεως, λ.χ. τῆς ἀμερικανικῆς ἢ τῆς σουηδικῆς, τῆς βασιλευομένης, τῆς προεδρικῆς ἢ τῆς διευθυνομένης δημοκρατίας. Ἀντικομμουνιστικὸς ἀγώνας σημαίνει ἀκριβῶς ἀγώνας γιὰ τὴν ἀναγνώρισι καὶ προάσπισι τοῦ δικαιώματος τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἐθνῶν νὰ ἐκλέγουν, νὰ διαμορφώνουν καὶ νὰ μεταβάλλουν τὸ σύστημα τῆς διακυβερνήσεώς των ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες ἢ τὶς ἐπιθυμίες των.

Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ μαχητική-ἀγωνιστικὴ στάσις ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἀρνοῦνται τὶς βασικὲς ἀνθρώπινες κατακτήσεις. Εἶναι ἡ ἀποφασιστικὴ καὶ θαρραλέα ἄμυνα ἐναντίον ἐκείνων ποὺ σήμερα ἐπιτίθενται γιὰ νὰ καταστρέψουν αὐτὲς τὶς κατακτήσεις.

Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀγώνας ὄχι γιὰ τὴν διάσωσι τοῦ δυτικοῦ κόσμου ἀκριβῶς ὅπως ἦταν χθὲς ἢ εἶναι σήμερα σὲ μιὰ αἰώνια ἀπολιθωμένη μορφή του, σὲ ἕνα συγκεκριμένο στάδιο τῆς ἐξελίξεώς του, ἀλλὰ γιὰ τὴν σωτηρία τῶν θεμελιωδῶν ἀρετῶν του, ποὺ ἦσαν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι παντοτινὰ ἀξίες αἰώνιες καὶ ἀθάνατες, πυρῆνες κάθε πολιτισμοῦ ἄξιου αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. Ἡ ἄμυνα τοῦ Πολιτισμοῦ ποὺ στηρίζεται στὴν Ἐλευθερία καὶ στὴν ἀναγνώρισι τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας εἶναι ἡ οὐσία τοῦ μαχόμενου ἀντικομμουνισμοῦ.

Εἶναι ἰδεολογία ὁ ἀντικομμουνισμός;

Ἀπὸ ὅσα προαναφέραμε εἶναι εὔκολο νὰ συμπεράνουμε ὅτι ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία πραγματικὴ καὶ γνήσια ἰδεολογία. Εἶναι ἡ ἰδεολογία ποὺ βασίζεται στὶς θεμελιώδεις ἀνθρώπινες ἀξίες καὶ ἀποβλέπει στὴν διαφύλαξί τους. Αὐτὴ ἡ διαφύλαξις ὅμως δὲν εἶναι μιὰ ἔννοια στατική. Ἀκριβῶς γιὰ νὰ διαφυλαχθοῦν καὶ νὰ διασωθοῦν αὐτὲς οἱ ἀξίες πρέπει νὰ γίνωνται κάθε μέρα πρᾶξις, ζωή, δρᾶσις. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἐπεκτείνεται ἡ ἐφαρμογή τους, νὰ ὁλοκληρώνεται ἡ πραγματοποίησίς τους, νὰ τελειοποιεῖται ἡ μορφή τους. Γιὰ νὰ σωθῇ λ.χ. ἡ Δημοκρατία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ, νὰ ἐφαρμόζεται καὶ νὰ διευρύνεται συνεχῶς μὲ τὴν υἱοθέτησι νέων θεσμῶν ἢ τὴν ἀνανέωσι, τὸν ἐκσυγχρονισμὸ καὶ τὴν ὁλοκλήρωσι τῶν παλαιῶν. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἕνας γνήσιος ἀντικομμουνιστὴς μιᾶς ἀποικίας θὰ παλέψῃ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς χώρας του, ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ γιὰ τὴν διαφύλαξι τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῶν καρπῶν της ἀπὸ τὸν καιροφυλακτοῦντα κομμουνισμό. Ὁ Κάστρο ἦταν πατριώτης, ἴσως-ἴσως καὶ δημοκράτης. Δὲν ἦταν ὅμως καὶ ἀντικομμουνιστής. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ἀντικειμενικὴ προδοσία τῆς ἐθνικῆς καὶ δημοκρατικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ κουβανέζικου λαοῦ, ἡ ἀπώλεια τῶν καρπῶν της, ἡ παράδοσις τῆς χώρας στὸν κομμουνισμό. Ἐνῶ ὁ Μπουργκίμπα ποὺ ἦταν ὄχι μόνο πατριώτης καὶ δημοκράτης ἀλλὰ καὶ ἀντικομμουνιστής, οἰκοδομεῖ μιὰ πραγματικὰ ἀνεξάρτητη καὶ δημοκρατικὴ Τυνησία. Τὰ παραδείγματα αὐτὰ δείχνουν τὴν ἀπόλυτη ἀναγκαιότητα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ στὴν ἐποχή μας. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς λοιπὸν εἶναι μιὰ ἰδεολογία ποὺ ἀποβλέπει ὄχι μόνον στὴν προάσπισι καὶ διάσωσι ἀλλὰ καὶ στὴν ἐπέκτασι καὶ ὁλοκλήρωσι τῶν ἀρετῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του. Εἶναι μιὰ γνήσια δημοκρατικὴ ἰδεολογία ποὺ στέκεται πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τὰ μερικώτερα ταξικά, κομματικὰ ἢ ἄλλα

σ υ μ φ έ ρ ο ν τ α. Βάσις της, συνεκτικὸς κρῖκος ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστῶν, εἶναι ἡ ἀδιάλλακτη ἀντίθεσίς των πρὸς τὸν ἀπάνθρωπο, ἀντιδημακρατικὸ, ἀνελεύθερο κομμουνιστικὸ ὁλοκληρωτισμὸ καὶ πρὸς τὶς ἀντιδραστικὲς ἐπιδιώξεις του.

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μιὰ ἰδεολογία γιατὶ περιέχει: α) ἕνα ἰδεολογικὸ πιστεύω, β) μιὰ πολιτικὴ δρᾶσι καὶ γ) μιὰ κοινωνικὴ πολιτική. Ἰδεολογικὸ πιστεύω τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ εἶναι ἡ προσήλωσις στὴν Ἐλευθερία ὡς βάθρου ἑνὸς πανανθρώπινου οὑμανιστικοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἐγγυήσεως τῆς εἰρήνης καὶ τῆς προόδου.

Πολιτικὴ δρᾶσις τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ εἶναι ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, γιὰ τὴν σωστὴ διαπαιδαγώγησι τῶν μαζῶν, γιὰ τὴν διαφύλαξι, ἐπέκτασι καὶ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν τῆς Δημοκρατίας.

Ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ τέλος, συνίσταται στὴν ἐξασφάλισι καὶ προώθησι τῆς κοινωνικῆς δημοκρατίας καὶ προόδου καὶ στὴν ἐφαρμογὴ τολμηρῶν κοινωνικῶν μέτρων, ποὺ θὰ συμβάλουν στὴν ἐνίσχυσι τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ἀποτελεσματικώτερη καταπολέμησι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς.

Γιὰ νὰ διασωθῆ ὁ δυτικὸς κόσμος, πρέπει νὰ ἀφυπνισθῆ, νὰ κατανοήση τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τῆς ἀπειλῆς ποὺ κρέμεται ἀπὸ πάνω του, νὰ κινητοποιηθῆ, νὰ ὀργανώση τὴν ἄμυνά του, νὰ συντάξη τὶς δυνάμεις του, νὰ ἀξιοποιήση τὶς ἀρετές του, νὰ μειώση τὶς ἀτέλειές του, νὰ βελτιώση τὴν λειτουργία του καὶ νὰ περάση στὴν μεγάλη ἀντεπίθεσι γιὰ τὴν ἀνάκτησι τοῦ ἐδάφους ποὺ ἔχασε ἡ Ἐλευθερία, γιὰ τὸν γενικὸ-παγκόσμιο ἐκδημοκρατισμό. Αὐτὸ τὸ τεράστιο καὶ ὑπέροχο ἔργο ἔχει ἀναλάβει ἡ σύγχρονη θετική, δημοκρατική, οὑμανιστικὴ καὶ προοδευτικὴ μαχητικὴ ἰδεολογία τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ.

Μήπως ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία ἄρνησις;

Συχνὰ θέτουν τὸ ἐρώτημα: Ὁ Ἀντικομμουνισμός, ὅπως ὅλα τὰ «ἀντί», δὲν εἶναι μία ἄρνησις, δηλ. κάτι τὸ στεῖρο; Ἡ βασικὴ ἀπάντησις δόθηκε ἤδη μὲ ὅσα γράψαμε πιὸ πάνω. Γι' αὐτὸ ἀρκούμεθα νὰ τονίσουμε ὅτι ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἄμυνα καὶ ἐπέκτασι τῶν καλυτέρων ἰδανικῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ἡ ἄμυνα τῆς ζωῆς δὲν εἶναι ἄρνησις. Ἄρνησις τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ οὑμανισμοῦ εἶναι ὁ κ ο μ μ ο υ ν ι σ μ ό ς, π ο ὺ ἀ π ο β λ έ π ε ι σ τ ὴ ν ἐ κ μ η δ έ ν ι σ ι α ὐ τ ῶ ν τ ῶ ν ὑ π ε ρ τ ά τ ω ν ἀ ξ ι ῶ ν τ ῆ ς ζ ω ῆ ς. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς ἂν εἶναι ἄρνησις, εἶναι μόνον ἄρνησις αὐτῆς τῆς μεγάλης ἀρνήσεως, ποὺ λέγεται κομμουνισμός. Ὁ Ἀ ν τ ι κ ο μ μ ο υ ν ι σ μ ό ς, σ ὰ ν ἄ ρ ν η σ ι ς τ ῆ ς ἀ ρ ν ή σ ε ω ς ε ἶ ν α ι μ ί α θ έ σ ι ς, μ ί α θ ε τ ι κ ὴ ἰ δ ε ο λ ο γ ί α.

Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μιὰ θετικὴ ἰδεολογία, γιατὶ ὅπως ἐξηγήσαμε εἶναι μιὰ ἰδεολογία δημοκρατική, ἐλευθερόφιλη, ἐθνική, προοδευτική, ἀντιτυραννική. Ἡ ἀντικομμουνιστικὴ ἰδεολογία ὅμως εἶναι καὶ κάτι ἄλλο· εἶναι δ ι ε θ ν ι σ τ ι κ ὴ μὲ τὴν πιὸ καλὴ ἔννοια τοῦ ὅρου. Πράγματι, ἡ ἀπειλὴ τοῦ κομμουνισμοῦ ξεπερνᾶ τὰ παλιὰ ἐθνικὰ πλαίσια τόσο ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ σκοποῦ ποὺ εἶναι ἡ κοσμοκρατορία, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ χρησιμοποιουμένου μέσου, ποὺ εἶναι ὁ διεθνὴς κομμουνισμός. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ἡ κοινή, ὑπερεθνικὴ ἀντιμετώπισίς της. Ὁ πολιτισμένος κόσμος ἢ θὰ ἑνωθῆ καὶ θὰ σώση τὸν πολιτισμό του, ἢ διηρημένος θὰ χαθῆ κάτω ἀπὸ τὰ μεθοδικὰ κτυπήματα τοῦ βαρβαρικοῦ κομμουνισμοῦ. Τὸ διεθνιστικὸ αὐτὸ ἔργο τῆς συνενώσεώς του τὸ ἔχει ἀναλάβει ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ποὺ ἐκφράζει τὴν ἀνάγκη της κοινῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς κοινῆς ἀπειλῆς ἐναντίον τῶν ἀξιῶν ἑνὸς κοινοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς ὁδηγεῖ στὸ φασισμό;

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ διαδεδομένα ἐπιχειρήματα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας στὸν ἀγώνα της ἐναντίον τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ, εἶναι ὅτι δῆθεν αὐτὸς ὁδηγεῖ μοιραῖα στὸν φασισμό. Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς «πιάνει» στὰ στρώματα τῶν πολιτικῶς ἀφελῶν φιλελευθέρων διανοουμένων, θὰ ποῦμε δυὸ λόγια ἐπάνω στὸ θέμα.

Ἡ ἀλήθεια λοιπὸν εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀντίθετη. Ὁ φασισμὸς (ἢ ἔστω ἡ ἁπλῆ δικτατορία), εἶναι ἡ τιμωρία ποὺ μοιραῖα ὑφίστανται οἱ Δημοκρατίες ἐκεῖνες ποὺ ἔδειξαν ὄχι μεγάλη αὐστηρότητα ἀλλὰ ἀπεναντίας μεγάλη ἀνοχὴ καὶ παθητικότητα ἀπέναντι στὴν κομμουνιστικὴ ἀπειλή. Ἕνα δημοκρατικὸ κράτος ποὺ κλείνει τὰ μάτια του μπροστὰ στὴν κομμουνιστικὴ ἀπειλή, ποὺ παρακολουθεῖ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα τὴν διάβρωσί του ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ποὺ ἀρνεῖται νὰ ἀγωνισθῆ γιὰ τὴν ἐπιβίωσί του, θὰ φθάση κἄποτε ὁπωσδήποτε μπροστὰ στὸ ἀναπόφευκτο δίλημμα: κομμουνισμὸς ἢ φασισμὸς (ἢ ἔστω ἁπλῆ δικτατορία). Στὴν Γερμανία ὁ Χίτλερ πῆρε τὴν ἐξουσία ὅταν ὁ κομμουνισμὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ καταβροχθίση τὴν ἀσταθῆ, χαώδη καὶ ἀναποφάσιστη Δημοκρατία τῆς Βεϊμάρης. Τὸ ἴδιο ἔγινε στὴν Ἱσπανία μὲ τὸν Φράνκο καὶ στὴν Ἰταλία μὲ τὸν Μουσολίνι. Καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἡ 4η Αὐγούστου ἐπεβλήθη ὅταν ἡ κυβερνητικὴ ἀστάθεια, ἡ κομματικὴ συναλλαγή, τὸ χάος καὶ ἡ μικροπολιτικὴ ἔδωσαν μιὰ εὐκαιρία ἐπαναστατικῆς ἐξορμήσεως στὸ ΚΚΕ καὶ δημιούργησαν μιὰ πραγματικὴ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ (αἱματηρὲς ταραχὲς Μαΐου 1936 στὴν Θεσσαλονίκη, σύμφωνο ΚΚΕ-Σοφούλη κλπ.). Ἂν λοιπὸν θέλουμε νὰ ἀποφύγουμε τὸ δίλημμα φασισμὸς (εἴτε ἁπλῆ ἔστω δικτατορία) ἢ κομμουνισμός, πρέπει ἔγκαιρα, ἔντονα καὶ μεγαλόφωνα νὰ καταγγέλλουμε τὸν κομμουνισμὸ καὶ νὰ τὸν πολεμοῦμε μὲ ἀποφασιστικότητα, θάρρος καὶ συνέπεια. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ δὲν ὁδηγεῖ στὸν φασισμό. Ὁδηγεῖ στὴν ἀφύπνισι τῆς Δημοκρατίας, στὴν κινητοποίησι τῶν δυνάμεων καὶ δυνατοτήτων της, στὴν μεταμόρφωσί της ἀπὸ παθητικὴ σὲ μαχόμενη Δημοκρατία. Καὶ σήμερα ἡ Δημοκρατία ἢ θὰ εἶναι μαχόμενη ἢ θὰ παύση νὰ εἶναι καὶ ἁπλῆ Δημοκρατία.

Ὁ φασισμὸς συνεπῶς δὲν εἶναι γέννημα τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ, ποὺ εἶναι ἕνα ἀγωνιστικὸ κίνημα, ἀλλὰ τῆς παθητικότητος. Στὴν οὐσία του ἄλλωστε ὁ φασισμὸς εἶναι ὑποπροϊὸν τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ τὸν ὁποῖον καὶ ἔχει ἐκπληκτικὲς ὅσο καὶ χαρακτηριστικὲς ὁμοιότητες. Σὲ τελευταία ἀνάλυσι ἡ οὐσία τους εἶναι ἡ ἴδια: ἄρνησις τοῦ δυτικοῦ οὐμανιστικοῦ πολιτισμοῦ, ἄρνησις τῆς δυτικῆς ἀντιλήψεως περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας, θεοποίησις τοῦ Κράτους, ἐξαφάνισις τοῦ ἀτόμου, προώθησις τῆς ἄμορφης, ἀπρόσωπης καὶ ἀνεύθυνης μάζας, ἰδεολογικὸς δογματικὸς φανατισμός, στρατιωτικοποίησις τῆς κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς. Μὲ τὴ διαφορά, ἂς τὸ ποῦμε θαρραλέα κι' αὐτό, πὼς ὁ κομμουνισμὸς σὲ ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ χειρότερος ἀπὸ τὸν φασισμό, ποὺ ἄλλωστε δὲν ὑπάρχει πιὰ σὰν ἀπειλὴ κατὰ τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι φιλοκαπιταλισμός;

Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα κάνει μιὰ ταύτισι τῆς Δημοκρατίας μὲ αὐτὸ ποὺ ἀποκαλεῖ «καπιταλισμό». Ἡ ταύτισις αὐτὴ ὅμως εἶναι ὁλότελα ἀπατηλή. Ἡ Δημοκρατία δὲν ταυτίζεται μὲ ἕνα σύστημα παραγωγῆς, δὲν συνδέεται ἄμεσα μὲ κάποιο οἰκονομικὸ ἢ κοινωνικὸ σύστημα. Δημοκρατία εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς Ἐλευθερίας, ἡ κατοχύρωσις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου, ἡ παραδοχὴ τοῦ ἀνθρώπου σὰν ὑπέρτατης ἀξίας. Ἂν ὁ «καπιταλισμὸς» παραδέχεται αὐτὲς τὶς ἀρχές, τότε συνυπάρχει μὲ τὴν Δημοκρατία. Ἂν ὄχι, τότε βρίσκεται σὲ

ἀντίθεσι πρὸς αὐτήν. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν σοσιαλισμὸ ἢ γιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλο οἰκονομικο-πολιτικὸ σύστημα. Ἡ Δημοκρατία ὑπῆρξε πρὶν ἀπὸ τὸν λεγόμενο «καπιταλισμὸ» (μήπως ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα ἦταν «καπιταλιστική»;) καὶ ὑπάρχει καὶ τώρα ποὺ οὐσιαστικὰ ὁ παλιὸς «καπιταλισμὸς» ἔπαυσε νὰ ὑφίσταται. Δημοκρατία ἔχουν ἡ «καπιταλιστικὴ» Ἀμερική, ἡ «σοσιαλιστικὴ» Σουηδία, ἡ προαστικὴ Ἰνδία. Κοινὸς ἐχθρὸς ὅλων αὐτῶν τῶν Δημοκρατιῶν εἶναι ὁ κομμουνισμός. Καὶ ὁ ἀμερικανός, καὶ ὁ σουηδός, καὶ ὁ ἰνδὸς δημοκράτης ὀφείλει νὰ εἶναι ἀντικομμουνιστής. Εἶναι αὐτὸ φιλοκαπιταλισμός; καὶ γιατὶ νὰ εἶναι; μήπως ἡ Δημοκρατία δὲν εἶναι ἀκριβῶς τὸ μόνο ὅπλο τῶν ἐργαζομένων κατὰ τοῦ μεγάλου κεφαλαίου καὶ τῶν ἐκμεταλλευτικῶν του διαθέσεων, ὅπλο ποὺ τοὺς στερεῖ ὁ κομμουνισμός. Ὁ ἀγώνας κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι ἀγώνας ὑπὲρ τοῦ «καπιταλισμοῦ», ποὺ ἄλλωστε χάρις ἀκριβῶς στὴν Δημοκρατία ὑπέστη τόσες μεταβολές, ὥστε σήμερα ἔπαυσε πιὰ νὰ ὑπάρχη μὲ τὴν κλασσικὴ τουλάχιστον μορφή του. Ἀπεναντίας ὁ Ἀντικομμουνισμὸς φροντίζοντας γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν μεταρρυθμίσεων ποὺ εἶναι ἀναγκαῖες γιὰ τὴν ἐξυγίανσι τῶν δημοκρατικῶν συστημάτων καὶ τὴν καλύτερη ἀπόκρουσι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, ὑποβάλλοντας σὲ γενικὴ κριτικὴ τὴν νωθρότητα τοῦ «ἀστικοῦ» κράτους, τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς ἀτέλειες τῆς λειτουργίας του, συμβάλλει θετικὰ στὴν μεταμόρφωσι τῆς κοινωνίας, στὴν ταχύτερη ἀπομάκρυσί της ἀπὸ τὰ ξεπερασμένα παληὰ καπιταλιστικὰ πλαίσια.

Μήπως ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία φιλοπόλεμη τάσις;

Ἕνας ἄλλος βασικὸς ἰσχυρισμὸς τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἶναι ὅτι ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ἀντιπροσωπεύει μιὰ φιλοπόλεμη τάσι. Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς ποὺ τρομάζει πολλοὺς ἀστοὺς διανοουμένους, εἶναι ὁλότελα ψευδὴς καὶ ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀλήθεια. Γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξουμε ἀρκεῖ νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι στὸν β' παγκόσμιο πόλεμο δὲν μᾶς ὁδήγησε ὁ ἀντιφασισμὸς ἀλλὰ ἀπεναντίας ἡ τακτικὴ τοῦ συμβιβασμοῦ μὲ τὸν φασισμό. Ἡ ἀνθρωποσφαγὴ τοῦ 1939-45 ἦταν μοιραῖος καρπὸς ὄχι τοῦ ἀγώνα κατὰ τοῦ φασισμοῦ ἀλλὰ τῆς συνθηκολογήσεως μαζί του. Ὁ πόλεμος ἦταν ἀποτέλεσμα ὄχι τῆς ἀποφασιστικῆς πολιτικῆς ποὺ ζητοῦσε ὁ Τσῶρτσιλ, ἀλλὰ τῆς «διαλλακτικῆς» καὶ «κατευναστικῆς» πολιτικῆς ποὺ ἐφάρμοζε ὁ «εἰρηνιστὴς» Τσάμπερλαιν. Ὁ δρόμος πρὸς τὸν β' παγκόσμιο πόλεμο πέρασε ἀπὸ τὸ Μόναχο. Ἂν λοιπὸν θέλουμε νὰ ἀποφύγουμε τὸν γ' παγκόσμιο πόλεμο πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ ἀποφύγουμε τοὺς νέους Τσάμπερλαιν καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψουμε νὰ δημιουργηθῆ ἕνα νέο Μόναχο εἴτε στὸ δυτικὸ Βερολῖνο εἴτε ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Ἐκεῖνο δηλαδὴ ποὺ χρειάζεται εἶναι ὄχι τὸ παζάρεμα καὶ ἡ προσπάθεια καταπραΰνσεως τοῦ ἐπιθετικοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀνελέητο ξεσκέπασμα τῶν ἰμπεριαλιστικῶν του ἐπιδιώξεων, ἡ ἐπίμονη ἀποκάλυψις τῆς φιλοπολέμου φύσεώς του, ἡ δημιουργία ἑνὸς κλίματος ἐπαγρυπνήσεως καὶ ἀποφασιστικῆς ἑτοιμότητος ἀπέναντι στὶς ἁρπακτικὲς προθέσεις του. Γι' αὐτὸ ἡ διάσωσις τῆς εἰρήνης δὲν εἶναι ἔργο τῶν θλιβερῶν συνοδοιπόρων ἀλλὰ τῶν ἀντικομμουνιστῶν. Ἀπόδειξις ἡ αἰσχρὴ στάσις λ.χ, τοῦ προέδρου τῆς «κινήσεως εἰρήνης» κ. Ζάκκα ἀπέναντι στὴν ρωσικὴ εἰσβολὴ στὴν Οὐγγαρία καὶ στὶς ρωσικὲς πυρηνικὲς δοκιμές.

Τὸ ἱστορικὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ α' παγκοσμίου πολέμου ὑπῆρχε ἡ δυνατότης γιὰ τὴν ὁμαλή, δημοκρατικὴ ἐπίλυσι ὅλων τῶν διεθνῶν καὶ ἀνθρωπίνων προβλημάτων. Τὴν δυνατότητα αὐτή, ποὺ στηριζόταν στὴν τάσι γιὰ τὸν γενικὸ ἐκδημοκρατισμὸ τῆς κοινωνίας, τὴν ματαίωσε ὁ κομμουνισμὸς ποὺ κατάλυσε βιαίως τὴν νεογέννητη Ρωσικὴ Δημοκρατία καὶ συνέχισε

τὴν προσκαίρως διακοπεῖσα παράδοσι τῆς ρωσικῆς ἀπολυταρχίας. Ὁ κομμουνισμὸς καὶ ἡ ἀπειλή του γέννησαν τὸ φασισμὸ καὶ τελικὰ ἡ συμμαχία αὐτῶν τῶν δύο ὄψεων τοῦ ἰδίου νομίσματος αἱματοκύλησε τὸν κόσμο.

Καὶ σήμερα ὑπάρχει πάλι ἡ δυνατότης γιὰ τὴν ὁμαλή, εἰρηνικὴ ἐπίλυσι κάθε προβλήματος. Μιὰ τέτοια ἐπίλυσις ὅμως μπορεῖ νὰ εἶναι μόνον δημοκρατική. Καὶ ὁ κομμουνισμὸς ἐμποδίζοντας τὴν παγκόσμια ἐπικράτησι τῆς Δημοκρατίας, ἐμποδίζει καὶ τὴν ὁμαλὴ ἱστορικὴ διεργασία, τὴν γενικὴ πορεία πρὸς ἀνθρωπιστικές, εἰρηνικές, δημοκρατικὲς λύσεις. Ἀντικομμουνιστικὸς ἀγώνας λοιπόν, σημαίνει ἀγώνας γιὰ τὴν πραγματικὴ εἰρηνικὴ συνύπαρξι τῶν διαφόρων συστημάτων καὶ γιὰ τὴν δίκαιη, εἰρηνικὴ ἐπίλυσι ὅλων τῶν τοπικῶν καὶ διεθνῶν προβλημάτων. Δεῖγμα μιᾶς τέτοιας ἀντιμετωπίσεως τῶν διεθνῶν προβλημάτων εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὸ 1945 ὡς τὸ 1960 ὁ δυτικὸς κόσμος παρεχώρησε τὴν ἀνεξαρτησία σὲ 830 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Στὴν ἴδια περίοδο, ὁ κομμουνιστικὸς ἐπεκτατισμὸς ἀφαίρεσε τὴν ἀνεξαρτησία 700 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἔτσι ἔγιναν ἐλεύθεροι οἱ σουδανοί, οἱ νιγήριοι καὶ οἱ σομαλοί, καὶ ἔπαυσαν νὰ εἶναι ἐλεύθεροι οἱ τσέχοι, οἱ οὔγγροι, οἱ πολωνοί.

Περὶ τῆς ἀνάγκης γιὰ μιὰ «νέα» καὶ «ἀνώτερη» ἰδεολογία.

Συχνὰ ἀκούγεται ἡ ἄποψις ὅτι ἐνῶ οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν μιὰ ἑνιαία ἰδεολογία στὴν ὁποία πιστεύουν ἀπόλυτα καὶ γιὰ τὴν ὁποία ἀγωνίζονται μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τους, ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, δὲν ἔχουμε νὰ ἀντιπαραθέσουμε μιὰ παρόμοια ἰδεολογία. Καὶ γίνεται λόγος περὶ «ἐλλείψεως ἰδανικῶν», περὶ «ἰδεολογικοῦ κενοῦ», περὶ τῆς ἀμέσου ἀνάγκης νὰ βρεθῇ γρήγορα μιὰ κάποια «νέα», «θετική» καὶ «ἀνώτερη» ἰδεολογία γιὰ νὰ τὴν ἀντιπαραθέσουμε στὴν κομμουνιστικὴ καὶ φυσικά, προσθέτουν οἱ φορεῖς αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων, ἡ «νέα» καὶ «ἀνώτερη» ἰδεολογία ποὺ χρειαζόμαστε δὲν εἶναι ὁ ἀντικομμουνισμὸς ποὺ ἁπλῶς περιορίζει τὸ ζήτημα στὴν ὑπεράσπισι τῶν ἰδεῶν ποὺ ἤδη ἔχουμε. Ἡ ἄποψις αὐτὴ εἶναι πολὺ διαδομένη καὶ πολλὲς φορὲς τὴν ἐκφράζουν καὶ σημαίνοντα ὄργανα τοῦ δυτικοῦ κόσμου. Ἔτσι λ.χ. οἱ «Φιλολογικοὶ Τάϊμς» τῆς 24 Αὐγούστου 1951, ἔγραφαν:

«Μιὰ ἀπὸ τὶς κύριες ἰδεολογίες τῆς ἐποχῆς μας, ὁ φασισμός, ἔχει συντριβῆ. Ἀλλὰ τὴ μεγαλύτερη ὠφέλεια ἀπὸ τὴ συντριβή της, τὴν καρπώθηκε μιὰ ἄλλη ἰδεολογία καὶ συγκεκριμένα ὁ κομμουνισμός. Ἔτσι, ὁ κόσμος εἶναι σήμερα διῃρημένος μεταξὺ τῆς μονολιθικῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας, ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ κατευθύνῃ τὴ δρᾶσι ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων πρὸς ἕνα πολιτικὸ σκοπὸ καὶ τῆς Δύσεως, ποὺ δὲν ἔχει ἑνιαία ἰδεολογία. Ἡ Δύσις εἶναι κάτι ἄμορφο, ἀσυνεπές, ἔχει δεκάδες διαφόρων πεποιθήσεων καὶ παράλληλα ἡ ἴδια δὲν πιστεύει στὸν ἑαυτό της».

Εἶναι ἄραγε σωστὲς αὐτὲς οἱ ἀντιλήψεις ποὺ ἐξηγοῦν τὶς ἐντυπωσιακὲς πράγματι ἐπιτυχίες τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ τὴν ἰδεολογική του ἀνωτερότητα; Ὄχι, δὲν εἶναι καθόλου σωστὲς καὶ ἰδοὺ γιατί:

Πρῶτα-πρῶτα ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι κἂν ἰδεολογία, Εἶναι ἕνας προπαγανδιστικὸς μῦθος, μιὰ ἰδεολογικὴ ἀπάτη. Κάποτε, τὸν καιρὸ τοῦ Μάρξ, ὑπῆρξε ἰδεολογία. Ἀλλὰ σήμερα, ὅπως εἶπε ἡ Σ. Λαμπὲν *«ὁ Χρουστσὼφ ἔχει λιγότερη σχέσι μὲ τὸν Μὰρξ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ εἶχε ὁ Πόπας Βοργίας μὲ τὸν Χριστό».*

Ὁ κομμουνισμὸς σήμερα εἶναι ἁπλῶς τὸ σοβιετικὸ καθεστὼς ἢ πιὸ σωστά, τὸ ψεύτικο ἰδεολογικὸ κάλυμμα τῶν ἰμπεριαλιστικῶν κοσμοκρατορικῶν τάσεων αὐτοῦ τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ ταξικοῦ καὶ ἐκμεταλλευτικοῦ καθεστῶτος. Ὁ κομμουνι-

σμὸς εἶναι μιὰ φανταχτερὴ ὁρολογία ποὺ καλύπτει τὶς ἄσχετες πρὸς αὐτὴν προσπάθειες τοῦ ρωσικοῦ ἐπεκτατισμοῦ νὰ ἐπικρατήση σὲ παγκόσμια κλίμακα. Ἡ νέα ἄρχουσα τάξις τῆς ΕΣΣΔ θέλει τὴν κοσμοκρατορία. Καὶ τὴν ἐπιδιώκει ἀδίστακτα μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα χωρὶς νὰ δίνη οὔτε μιὰ πεντάρα γιὰ τὸ ἀρχικὸ μαρξιστικὸ δόγμα καὶ γιὰ τὴν συνέπεια πρὸς αὐτό. Τὸ δόγμα αὐτὸ ἑρμηνεύεται κάθε φορὰ ἀνάλογα μὲ τὶς συνθῆκες καὶ οἱ νέοι ἄρχοντες τῆς Ρωσίας σὰν σύγχρονοι Προκροῦστες τὸ παραμορφώνουν κάθε τόσο, ὥστε νὰ χρησιμεύη πάντα σὰν ἑλκυστικὸ σκηνικό, σὰν ἀδιαπέραστο προπέτασμα, σὰν ἀπατηλὸ περικάλυμμα τῶν ἐνεργειῶν τους. Ἂν ἐξαπατηθοῦμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὡραῖο σκηνικὸ τῆς ἀνύπαρκτης «ἰδεολογίας» καὶ τὰ βάλουμε μαζί του, πέφτουμε στὴν παγίδα. Πολεμώντας μὲ τὸν «καθαρὸ» (ἰδεολογικὸ) μαρξισμὸ καὶ χαρακτηρίζοντας τὴν σύγκρουσί μας μὲ τὸν κομμουνισμὸ σὰν ἰδεολογική, τὴν παθαίνουμε σὰν τὸν δὸν-Κιχώτη ποὺ πῆρε τοὺς ἀνεμόμυλους γιὰ γίγαντες. Καὶ ἐνῶ ἐμεῖς θὰ μονομαχοῦμε ἡρωικὰ μὲ τὰ φαντάσματα τοῦ Μὰρξ καὶ τοῦ Ἔγκελς καὶ θὰ κατατροπώνουμε τὰ σκιάχτρα τῶν πεθαμένων ἰδεῶν τους, ὁ ὁλοζώντανος, ὑποκριτικὸς καὶ παμπόνηρος σοβιετικὸς κομμουνισμὸς θὰ ἐργάζεται ἀνενόχλητος σὲ ἄλλους, πολὺ πιὸ ἐπίγειους, τομεῖς καὶ μὲ ρεαλιστικώτατους ἑλιγμοὺς θὰ προχωρῆ, θὰ ἕρπη ἢ θὰ ἐξορμᾷ πρὸς τὴν ἐξουσία. Θεωρώντας λοιπὸν τὸν κομμουνισμὸ σὰν «ἰδεολογία» καὶ μάλιστα σὰν «ὑψηλὴ» ἰδεολογία, πέφτουμε σὲ μιὰ θανάσιμη παγίδα. Καὶ ταυτόχρονα, τοῦ δίνουμε καὶ μιὰ ἀξία ποὺ στὴν πραγματικότητα δὲν τὴν ἔχει. *Ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ἰδεολογία. Εἶναι μόνο ἕνας θαυμάσια συγκροτημένος προπαγανδιστικὸς μῦθος κατασκευασμένος σύμφωνα μὲ ὅλα τὰ δεδομένα τῆς σύγχρονης ψυχολογίας γιὰ νὰ διεισδύη στὶς μάζες, νὰ τὶς προσελκύη καὶ νὰ τὶς φανατίζη. Εἶναι μόνο μιὰ τέλεια τεχνολογία καταλήψεως, διατηρήσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἐξουσίας.* Ὁ σύγχρονος κομμουνισμὸς εἶναι μιὰ πολεμικὴ τεχνική. Περιέχει μιὰ μακρόπνοη στρατηγικὴ καὶ μιὰ εὐέλικτη τακτική, ἀδέσμευτη ἀπὸ κάθε ἀρχή, ἕνα τεράστιο μηχανισμό, μιὰ ἐκπληκτικὴ ὀργάνωσι καὶ μιὰ ἀσταμάτητη δρᾶσι. Ὅλα αὐτὰ καλύπτονται ἀπὸ ἕνα προπέτασμα δῆθεν ἰδεῶν. Γιὰ νὰ πολεμήσουμε τὸν κομμουνισμὸ πρέπει νὰ δοῦμε πίσω ἀπὸ αὐτό. Ἂν δὲν τὸ κατορθώσουμε καὶ σκιαμαχοῦμε μὲ τὶς ἰδέες του, τότε ἀλλοίμονό μας. Ὁ πόλεμος ποὺ μᾶς κάνει ὁ κομμουνισμὸς εἶναι προπαγανδιστικός, ψυχολογικός, πολιτικός, οἰκονομικὸς καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, μόνο ἰδεολογικὸς (μὲ τὴν πραγματικὴ ἔννοια τοῦ ὅρου) δὲν εἶναι. Συνεπῶς ἡ ἀντιμετώπισίς του δὲν εἶναι θέμα ἀνευρέσεως μιᾶς κάποιας νέας ἰδεολογίας, δὲν εἶναι θέμα ὑψηλῶν ἰδεῶν, δὲν εἶναι θέμα «ἰδεολογικοῦ ἐξοπλισμοῦ». *Εἶναι καθαρὰ θέμα τεχνικό, ὀργανωτικό. Εἶναι θέμα μέσων. Εἶναι θέμα προπαγάνδας. Εἶναι θέμα στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς. Εἶναι θέμα συγκεκριμένων μέτρων. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι θέμα εἰδικῶν ποὺ κατανοοῦν τὸ ζήτημα καὶ βλέπουν τὸν κομμουνισμὸ ὅπως πραγματικὰ εἶναι καὶ ὄχι ὅπως ἐμφανίζεται.* Μὲ ἄλλα λόγια τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νὰ ἀποκτήση ἡ Δύσις «νέες» ἰδέες, ποὺ ἄλλωστε στὸν ἐλεύθερο κόσμο οὔτε ἐφευρίσκονται, οὔτε ἐπιβάλλονται αὐθαίρετα. Εἶναι νὰ ἀφυπνισθῆ, νὰ δῆ τὴν οὐσία καὶ τὴν φύσι τῆς ἀπειλῆς, νὰ κινητοποιηθῆ καὶ νὰ δώση τὴν μάχη της. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν τῆς ἀρκοῦν οἱ ἰδέες ποὺ ἔχει. Ἀρκεῖ νὰ τὶς διαδίδη, νὰ τὶς ἀξιοποιήση, νὰ τὶς χρησιμοποιήση. Καὶ αὐτὸ εἶναι καθαρὰ ζήτημα προπαγάνδας. Αὐτὴν τὴν ἀφύπνισι, τὴν μαχητικοποίησι, τὴν πρακτικὴ δραστηριοποίησι τῆς Δύσεως δὲν θὰ τῆς τὴν δώση ἡ μεταφυσικὴ καὶ βυζαντινολόγα ἀναζήτησις «νέων» ἰδεῶν. Θὰ τῆς τὴν δώση μόνο ὁ πρακτικός, ρεαλιστικός, μαχητικὸς Ἀντικομμουνισμός.

Ὁ ἐλεύθερος κόσμος δὲν πάσχει ἀπὸ ἔλλειψι ἰδανικῶν. Ἡ ἀρρώστεια του δὲν εἶναι ἡ ἔλλειψις ἰδεῶν (ἴσως μάλιστα νὰ ἔχη περισσότερες ἀπὸ ὅσες πρέπει). Εἶναι ἀκριβῶς ἡ ὑπερβολικὴ προσήλωσις σὲ ἰδεολογικὰ καλούπια, σὲ ἀφηρημένες ἀρχὲς ποὺ τὸν κάνουν ἀνίκανο γιὰ ἔντονη πρακτικὴ δρᾶσι, γιὰ ζωντανὴ μάχη ἢ γιὰ ἑλιγμούς. Τὴν προσγείωσι αὐτή, τὴν ρεαλιστικὴ ἀπολύτρωσι ἀπὸ τὰ ξεπερασμένα πιὰ πλαίσια ἑνὸς κλασσικοῦ «καθαρολόγου» προπολεμικοῦ φιλελευθερισμοῦ τὸν φέρνει στὴν Δύσι μόνο ὁ δημοκρατικὸς Ἀντικομμουνισμὸς—τὸ μεγάλο αὐτὸ μήνυμα γιὰ τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα.

Ἄλλωστε, ἡ «ἀνώτερη» ἰδεολογία ποὺ ζητοῦν ὅσοι κάνουν ἐσφαλμένη διάγνωσι τῆς συγχρόνου καταστάσεως, ὑπάρχει. Ἡ δημοκρατικὴ Δύσις στηρίζει τὴ ζωὴ καὶ τὸν πολιτισμό της σὲ ἰδέες ἀσύγκριτα ἀνώτερες ἀπὸ τὶς κομμουνιστικές. Μήπως δὲν ὑπερέχει συντριπτικὰ ἡ ἰδέα τῆς δημοκρατίας ἔναντι τῆς τυραννίας; Ἢ μήπως ἡ Ἐλευθερία δὲν εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὸν ὁλοκληρωτισμό; Ἡ ἰδέα τῆς προσωπικότητος δὲν ὑπερέχει ἀπὸ ἐκείνην τῆς μάζας; Ἡ ἐλεύθερη σκέψις δὲν εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὸ Μαρξιστικὸ Δόγμα; Τὸ δικαίωμα τῆς ἔρευνας δὲν συντρίβει τὴν ἐπιβολὴ τῆς αὐθεντίας; Ἡ ἠθικὴ δὲν εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὸν κυνισμό; Τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας, δὲν στέκει πιὸ ψηλὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς Κοσμοκρατορίας; Νά λοιπὸν ποὺ ἡ Δύσις ἔχει μιὰ ἰδεολογία συντριπτικὰ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν κομμουνιστική.

Αὐτὸ φαίνεται ὁλοκάθαρα καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν τολμᾶ νὰ πολεμήση ἀνοιχτὰ τὰ ἰδανικὰ τῆς Δύσεως, τὴν καταστροφὴ τῶν ὁποίων ἐπιδιώκει. Καὶ ὄχι μόνο δὲν τὰ πολεμᾶ ἀνοιχτὰ ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκειοποιεῖται προπαγανδιστικά. Ἐνῶ θέλει τὴν «δικτατορία τοῦ προλεταριάτου» μιλᾶ συνεχῶς γιὰ Δημοκρατία, ἐνῶ θέλει τὴν κοσμοκρατορία κάνει κατάχρησι τοῦ ὅρου «ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία» καὶ ἐνῶ καταργεῖ κάθε δικαίωμα δὲν παύει νὰ μιλᾶ γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου. Ἡ τακτικὴ τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι μιὰ ἀπόδειξις τῆς ὑπεροχῆς τῆς δυτικῆς ἰδεολογίας ἔναντι τῆς ἰδικῆς του; Ἂν αὐτὴ ἡ ἰδεολογία χάνει ἔδαφος δὲν ὀφείλεται στὴν ἀνύπαρκτη κατωτερότητά της ἀλλὰ στὴν μὴ ἀγωνιστικὴ ἀξιοποίησί της, στὴν ἔλλειψι προγραμματισμένης—συντονισμένης—δυναμικῆς προπαγάνδας. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχης ἀνώτερες ἰδέες. Πρέπει καὶ νὰ τὶς χρησιμοποιῆς σὰν ὅπλα, νὰ τὶς διαδίδης στὶς μᾶζες, νὰ τὶς στέλνης σὰν πυραύλους στὰ κεφάλια τῶν ἐχθρῶν σου. Αὐτὴν τὴν «στράτευσι» τῶν ἀνωτέρων ἰδεῶν ποὺ ἤδη διαθέτουμε, τὴν πραγματοποιεῖ ὁ ἀγωνιστικὸς Ἀντικομμουνισμός.

Γι' αὐτό, ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ μόνη ἄμεση ἰδεολογικὴ ἀνάγκη τῆς Δύσεως.

Ὁρισμὸς τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ

Τὸ συμπέρασμα ποὺ συνάγεται ἀπὸ ὅσα ἀναπτύξαμε, εἶναι ὅτι ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μιὰ θετικὴ ἰδεολογία μὲ οὐσία της τὸν ἀνειρήνευτο ἀγῶνα γιὰ τὴν ὑπεράσπισι καὶ ἀνάπτυξη τοῦ δημοκρατικοῦ καὶ οὐμανιστικοῦ πολιτισμοῦ, ἐναντίον τῆς ἀπειλῆς γιὰ καταστροφή του. Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μιὰ βαθύτατα δημοκρατικὴ καὶ ἀγωνιστικὴ ἰδεολογία ποὺ συμπυκνώνει καὶ ἐκφράζει ὅλες τὶς βασικὲς ἀξίες τῆς Δημοκρατίας καὶ μάχεται ἔμπρακτα γι' αὐτές. Εἶναι ἡ ἰδεολογία ὄχι τῶν σνὸμπ, τοῦ θεωρητικοῦ φιλελευθερισμοῦ καὶ τῶν ἀπὸ καθέδρας «δημοκρατῶν» ἀλλὰ τῶν μαχομένων δημοκρατῶν. Ὁ Ἀντικομμουνισμός, εἶναι ἡ θεωρία τῆς Μαχόμενης Δημοκρατίας, τῆς μόνης Δημοκρατίας ποὺ μπορεῖ σήμερα νὰ ἐπιζήση. Ἂν συνοψίζαμε τὶς ἰδέες τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ σὲ ἕνα Ἀντικομμουνιστικὸ Μανιφέστο, αὐτὸ θὰ περιεῖχε ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀρχὲς γιὰ τὶς ὁποῖες ἀξίζει νὰ ζῆ ἕνας πραγματικὸς ἄνθρωπος: Ἐλευθερία, Δημοκρατία, Οὐμανισμός.

Εἶμαι ἀντικομμουνιστής, σημαίνει ἀνησυχῶ γιὰ τὴν τύχη τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τοῦ Ἀνθρώπου. Εἶμαι ἀντικομμουνιστὴς θὰ πῆ ὅτι ἀντὶ νὰ διακηρύσσω θεωρητικὰ καὶ ἀνώφελα τὴν στεῖρα «πίστι» μου στὴν ἀφηρημένη Δημοκρατία, παριστάνοντας ἀφ' ὑψηλοῦ τὸν «φιλελεύθερο» καὶ τὸν οὐδέτερο ἀντικειμενικὸ κριτὴ τῶν πάντων, ἀγωνίζομαι γιὰ νὰ διασώσω καὶ νὰ συγχρονίσω τὴν Δημοκρατία.

Ὁ ἀγώνας τῶν ἀντικομμουνιστῶν

Ὁ ἀντικομμουνιστὴς συναντᾶ μεγάλα ἐμπόδια, σκοντάφτει σὲ ποικίλες ἀντιδράσεις, προσκρούει στὴν ἄγνοια, στὴν ἀφέλεια, στὴν μικροπολιτική, στὴν δειλία, στὴν ἀπάθεια, στὴν ἀδιαφορία τοῦ δημοκρατικοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀστικοῦ κράτους. Μπροστὰ στὸν μαχόμενο ἀντικομμουνιστὴ ὀρθώνονται πολλὰ φράγματα:

Ὁ δειλὸς ποὺ ὑποκύπτει στὴν κομμουνιστικὴ πίεσι ἀπὸ φόβο πιστεύοντας στὴν θεωρία τῆς «πισινῆς» ποὺ ποτὲ δὲν σώζει.

Ὁ ἀφελὴς ποὺ ὑποκύπτει στὴν κομμουνιστικὴ πίεσι ἀπὸ καλοκαγαθία, ἀπὸ εὐπιστία καὶ κυρίως ἀπὸ βαθύτατη ἄγνοια.

Ὁ ὑπολογιστὴς ποὺ κερδοσκοπεῖ μέσα στὴν πολύπλοκη σημερινὴ πολιτικὴ κατάστασι μὲ γνώμονα μόνο τὸ στενὸ συμφέρον του.

Ὁ ἀδιάφορος ἀστὸς ποὺ ὁδηγεῖται ἀπὸ τὸ δόγμα «μετὰ ἀπὸ ἐμένα ἂς ἔρθη ὁ κατακλυσμός».

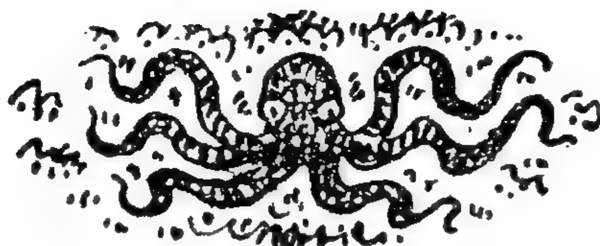
Ὁ ξεπερασμένος ἀπροσγείωτος παλαιοῦ τύπου «φιλελεύθερος» ἀστός ποὺ ζεῖ στὴν μακάρια προπολεμικὴ ἐποχὴ καὶ ἀναπαύεται σὲ ἕνα κόσμο ἀφηρημένων ἀπολύτων ἰδεῶν μιᾶς δῆθεν ἀπολύτου Δημοκρατίας.

Ὁ σνόμπ ποὺ ἀριστερίζει ἀπὸ μόδα καὶ παριστάνει τὸν «ὑπεράνω προκαταλήψεων» χάριν ἐπιδείξεως μιᾶς ἀνύπαρκτης «πνευματικῆς ἀνεξαρτησίας» τοῦ σαλονιοῦ.

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ φράγματα, καὶ ἄλλα πολλὰ ποὺ δὲν εἶναι ἀπαραίτητα νὰ ἀπαριθμήσουμε, δὲν εἶναι καθόλου ἀξεπέραστα. Ὁ μαχόμενος ἀντικομμουνιστὴς μπορεῖ νὰ τὰ συντρίψη ἢ νὰ τὰ ὑπερπηδήση. Ἀρκεῖ χωρὶς φόβο ἀλλὰ μὲ φλογερὸ πάθος νὰ βροντοφωνάξη: Ναί εἶμαι ἀντικομμουνιστής! Καὶ θεωρώντας αὐτὸν τὸν χαρακτηρισμό του τίτλο τιμῆς, νὰ δώση τὸ εἶναι του σὰν σταυροφόρος τῶν ἱερωτέρων ἰδεῶν στὸν ὑπέρτατο ἀγωνα γιὰ τὴν σωτηρία, τὸν ἐκσυγχρονισμὸ καὶ τὴν βελτίωσι τοῦ δημοκρατικοῦ οὐμανιστικοῦ μας πολιτισμοῦ.

Ὁ τίτλος τοῦ ἀντικομμουνιστῆ εἶναι τίτλος τιμῆς πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν προπολεμικὸ τίτλο τοῦ ἀντιφασίστα καὶ τοῦ ἀντιναζιστῆ. Ὁ ἀντικομμουνιστὴς εἶναι ὁ πρωτοπόρος ἀγωνιστής, ὁ σταυροφόρος τῶν εὐγενέστερων ἰδανικῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀπὸ τὸν δικό του ἀγώνα ἐξαρτῶνται τὰ πεπρωμένα ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς.

Πολιτικὸς πόλεμος

ΜΕΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

1. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς τοῦ ἔθνους

—Ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι τὸ ἰδεολογικὸν κάλυμμα τοῦ ἐπεκτατικοῦ πανσλαυϊστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

—Ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς ἀποτελεῖ προωθημένον φυλάκιον τοῦ πανσλαυϊσμοῦ.

—Ὁ ἐθνοπροδοτικὸς ρόλος τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ εἶναι πλήρως ἀποδεδειγμένος (Ὑπονόμευσις Μικρασιατικοῦ μετώπου—Μακεδονικὸν—Κατοχὴ—Συμμοριτοπόλεμος—Παιδομάζωμα—Κατασκοπεία — Β. Ἤπειρος — Προδοσία Κυπριακοῦ ἀγῶνος).

2. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς τῆς Δημοκρατίας

—Εἶναι ἕνα ἀνατρεπτικόν, ἔκνομον, συνωμοτικὸν κίνημα ἀποβλέπον εἰς τὴν βιαίαν ἁρπαγὴν τῆς ἐξουσίας (οἱ τρεῖς «γῦροι» τοῦ Κ.Κ.Ε.).

—Σκοπός του εἶναι ἡ κατάλυσις τῆς Δημοκρατίας καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ πλέον ὁλοκληρωτικοῦ καθεστῶτος τῆς ἱστορίας («δικτατορία τοῦ προλεταριάτου»).

—Χαρακτηριστικὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ πολιτικοῦ συστήματος εἶναι ὁ μονοκομματισμός, ἡ κατάργησις πάσης μορφῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἡ καταπάτησις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου, ὁ διαρκὴς ἔλεγχος τῆς σκέψεως καὶ τοῦ λόγου, τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, τῆς πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, τῆς ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς δραστηριότητος.

3. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς τῶν ἐργαζομένων

—Ἀφαιρεῖ τὴν γῆν ἀπὸ τοὺς ἀγρότας, τὰς ἐπιχειρήσεις των ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματοβιοτέχνας, τὰ δικαιώματα ἀπὸ τοὺς ἐργάτας.

—Καταργεῖ τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν, τὴν οἰκογένειαν, τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν, τὴν ἀτομικὴν ζωήν.

—Καταργεῖ τὸ δικαίωμα τῆς προβολῆς αἰτημάτων καὶ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν συμφερόντων τῶν ἐργαζομένων.

—Ἀγριότητες τοῦ Κ.Κ.Ε. κατὰ τὰ Δεκεμβριανά, τὴν Κατοχὴν καὶ τὸν Συμμοριτοπόλεμον εἰς βάρος τῶν συνδικαλιστῶν, ἀγροτῶν καὶ ἄλλων ἐργαζομένων.

—Κολλεκτιβοποίησις διὰ τοὺς ἀγρότας (κολχὸζ) καὶ Νόρμα διὰ τοὺς ἐργάτας (ἀμοιβὴ κατ' ἀπόδοσιν διαρκῶς αὐξανομένην).

4. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς τῆς προόδου

—Ἐπιθυμεῖ τὴν δυστυχίαν τῆς χώρας, διότι ἐξ αὐτῆς ἀντλεῖ τὴν δύναμίν της ἡ ἀπάτη του.

—Αἱ τρομακτικαὶ καταστροφαὶ τῶν τριῶν «γύρων».

—Ἡ συστηματικὴ ἀντίδρασίς του εἰς τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον (ἐκβιομηχάνισις, τουρισμός, ἀναδιάρθρωσις καλλιεργειῶν, Ε.Ο.Κ., ἀγροτικαὶ ἀσφαλίσεις). Ὑπονομεύει τὴν πίστιν εἰς τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους, καλλιεργεῖ τὴν ἀπαισιοδοξίαν, ἐπιδιώκει τὰς ταραχὰς καὶ ἀναστατώσεις, ἐπιζητεῖ τὴν πρόκλησιν χάους καὶ κρίσεως.

5. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἐθνικῆς ἀσφαλείας μας

—Ὡς 5η φάλαγξ τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ ὑπονομεύει τὴν ἀμυντικήν μας ἱκανότητα.

—Ἀγωνίζεται συστηματικῶς ἐναντίον τῆς ἀμυντικῆς μας προσπαθείας καὶ τῶν συμμαχιῶν μας.

—Ἐνεργεῖ κατασκοπείαν.

6. Ἡ Ε.Δ.Α. εἶναι τὸ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ ἄλλην ὀνομασίαν

—Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. μετὰ τὴν ἧτταν του.

—Ἐλέγχεται ἀπολύτως ἀπὸ ἰδεολογικῆς, πολιτικῆς καὶ ὀργανωτικῆς πλευρᾶς ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

—Λαμβάνει ἔξωθεν ἐντολὰς (Σήματα Βαβούδη, μεταβάσεις ἡγετῶν της εἰς Παραπέτασμα).

—Ὑπηρετεῖ πάντοτε πιστῶς τὴν σοβιετικὴν καὶ βουλγαρικὴν πολιτικὴν (λ.χ. ἡ «Αὐγή»).

—Ἀντιδρᾶ ἐπιμόνως εἰς τὴν πρόοδον τῆς χώρας (δημαγωγία).

—Ὑποκινεῖ ταραχὰς καὶ κοινωνικὰς συγκρούσεις.

—Προστατεύει τοὺς κατασκόπους ὑπὲρ τῶν ὁποίων τάσσεται πάντοτε.

—Καλύπτει τὸν παράνομον μηχανισμὸν τοῦ Κ.Κ.Ε.

—Ὑποστηρίζει ὅλα τὰ συνθήματα τοῦ Κ.Κ.Ε.

—Ε.Δ.Α.=Κ.Κ.Ε. Ἄρα κάθε συνεργασία μὲ αὐτὴν βλάπτει τὸ Ἔθνος.

7. Ὁ κομμουνισμὸς ἐποφθαλμιᾶ τὴν Β. Ἑλλάδα

—Οἱ Σλαῦοι ἀνέκαθεν ἐπιζητοῦν τὴν κατάκτησιν τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης.

—Ὁ κομμουνισμὸς ὑποστηρίζει τὰς βλέψεις των.

—Μακεδονία καὶ Θράκη ἀποτελοῦν καὶ σήμερον ἄμεσον στόχον τοῦ σλαυοκομμουνισμοῦ (Κατασκοπευτικὰ δίκτυα εἰς Β. Ἑλλάδα, ἐγκατάστασις πρώην συμμοριτῶν εἰς τὰ σύνορα, ἀποστολὴ πρακτόρων).

3. Σλαῦοι, κομμουνισμὸς καὶ Ἕλληνες

—Οἱ Σλαῦοι ὑπῆρξαν πάντοτε ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ ἑλληνισμοῦ.

—Ὁ σλαυϊσμὸς ἀπὸ 12 αἰώνων ἐπιδιώκει τὴν φυλετικήν μας ἐξόντωσιν.

—Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι τὸ ἰδεολογικὸν κάλυμμα τοῦ σλαυϊσμοῦ.

9. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ

—Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ὠργανωμένον ἀθεϊστικὸν κίνημα.
—Ἀρνεῖται τὰς ἐξωϋλικὰς ἐννοίας.
—Καταργεῖ τὴν ἠθικήν.
—Διώκει τὴν θρησκείαν.
—Ἡ τύχη τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ Παραπέτασμα.
—Ἐγκλήματα ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ κατὰ τοῦ κλήρου (Παπᾶ—Σχρέκας κ.λ.π.).

10. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς τῆς εἰρήνης

—Ἐπιδιώκει τὴν κοσμοκρατορίαν.
—Ἐπεκτείνεται δι' ὅλων τῶν μέσων (ἀνατ. Εὐρώπη, Οὐγγαρία, Θιβέτ, Συμμοριτοπόλεμος, Λάος, Κίνα, Βερολῖνον, Κεμόϋ, Κορέα).
—Ὁμιλεῖ περὶ εἰρήνης διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς λαοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀφοπλίσῃ ψυχικῶς καὶ ὑλικῶς, ὥστε νὰ μὴ δυνηθοῦν νὰ ἀντιδράσουν εἰς τὰ κτυπήματά του.
—Εἰς τὸν «ὅρον» εἰρήνη δὲν δίδει κανένα συγκεκριμένον περιεχόμενον καὶ ἀρνεῖται νὰ τὴν κατοχυρώσῃ δι' ἐγγυήσεων.
—Ἡ θέσις τῆς Δημοκρατίας εἶναι : «Δικαία εἰρήνη ἐν Ἐλευθερίᾳ καὶ μὲ θετικὰς ἐγγυήσεις».
—Τὴν εἰρήνην αὐτὴν δυνάμεθα νὰ τὴν ἀποκτήσωμεν μόνον διὰ τῆς ἰσχύος, τῆς ἀποφασιστικότητος καὶ τῆς ἐπαγρυπνήσεως.

11. Ὁ κομμουνισμός, μόνιμος ἀπειλὴ κατὰ τῆς Ἑλλάδος

—Ἡ Ἑλλὰς ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρήνην καὶ οὐδέποτε ἐπετέθη ἐναντίον οἱουδήποτε.
—Ὁ κομμουνισμὸς ἐξαπέλυσεν ἐναντίον της τρεῖς αἱματηροὺς «γύρους» καὶ συνεχίζει τὸν κατ' αὐτῆς πόλεμον μὲ ἄλλα μέσα (Κατασκοπεία, διπλωματικὴ πίεσις, προπαγάνδα, ἐνίσχυσις ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ, πυρηνικαὶ ἀπειλαί).
—Μοναδικαὶ ἐγγυήσεις κατὰ τῆς ἀπειλῆς εἶναι ἡ ὑψηλὴ ἀμυντική μας ἱκανότης, ἡ ἐμμονή μας εἰς τὴν δυτικὴν συμμαχίαν, ἡ ἐθνικὴ ἑνότης ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἡ διαρκὴς ἐπαγρύπνησις. Ἡ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία πρέπει νὰ εἶναι μαχομένη Δημοκρατία.

12. Ὁ Ν.Α.Τ.Ο. ἀσπὶς τῆς εὐημερίας ἐν εἰρήνῃ

—Μετὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον ἡ Δύσις ἀφωπλίσθη, ἐνῶ ἡ Ρωσία παρέμεινεν πάνοπλος καὶ ἐξώρμησεν πρὸς κατάκτησιν τοῦ κόσμου.
—Μετὰ τὴν δορυφοροποίησιν τῆς ἀν. Εὐρώπης, τὴν κατάληψιν τῆς Τσεχοσλοβακίας, τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ Βερολίνου, τὴν κατάκτησιν τῆς Κίνας καὶ τὰς ἐμμέσους εἰσβολὰς εἰς Ἑλλάδα, Βιὲτ—Νάμ, Μαλαισίαν, Βιρμανίαν, Φιλιππίνας κ.λ.π. ἡ Δύσις ἠναγκάσθη νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἄμυνάν της.
—Ὁ Ν.Α.Τ.Ο, εἶναι καθαρῶς ἀμυντικὸς Ὀργανισμός, μία ἀσπὶς τῆς «εὐημερίας ἐν εἰρήνῃ» τῶν ἐλευθέρων λαῶν.
—Ἡ Ἑλλάς, ἀνήκουσα μεταξὺ τῶν βασικῶν ἀμέσων στόχων τοῦ κομμουνισμοῦ, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν Ν.Α.Τ.Ο., ὅστις ἐγγυᾶται τὴν ἀκεραιότητα, τὴν εἰρήνην, τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν εὐημερίαν της.

13. Ἡ «οὐδετερότης», παγὶς τοῦ κομμουνισμοῦ

—Ὁ Κομμουνισμὸς διὰ τῆς καλλιεργείας οὐδετεροφίλων τάσεων ἐπιδιώκει τὴν διάσπασιν τοῦ ἑνιαίου ἀμυντικοῦ συστήματος τῆς Δύσεως, τὸν ψυχολογικὸν καὶ ὑλικὸν

ἀφοπλισμὸν ὡρισμένων χωρῶν, τὴν ἀποστέρησίν των ἀπὸ διεθνεῖς ἐγγυήσεις καὶ τελικῶς τὴν καταβρόχθισίν των.

—Ταῦτα ἰδιαιτέρως ἰσχύουν διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία λόγῳ τῆς θέσεώς της θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιζήσῃ ὡς οὐδετέρα.

14. «Ἡ ἀπύραυλος Βαλκανική» εἶναι ἀπάτη

—Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει πυραυλικὰς βάσεις ἐνῶ ἔχουν τοιαύτας αἱ γειτονικαὶ κομμουνιστικαὶ χῶραι.

—Διὰ τοῦ ἀπατηλοῦ συνθήματος περὶ «ἀπυραύλου βαλκανικῆς» ἡ Μόσχα ἐπιδιώκει τὸν ἀφοπλισμὸν τῆς χερσονήσου καὶ τὴν μετατροπήν της εἰς εὔκολον λείαν τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ της.

15. Ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξις

—Τὸ σχετικὸν κομμουνιστικὸν σύνθημα εἶναι ἀπατηλόν. Ἡ συνύπαρξις ὑπάρχει ντὲ φάκτο ἐφ' ὅσον καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι κόσμοι ὑπάρχουν. Μόνον ἐὰν ὁ εἷς καταβάλῃ τὸν ἄλλον θὰ ἐκλείψῃ ἡ συνύπαρξις. Ἡ συνύπαρξις ὅμως κατ' ἀνάγκην εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ἀνταγωνιστική. Διὰ νὰ καταστῇ ἡ συνύπαρξις πραγματικῶς εἰρηνικὴ πρέπει :

1) Ὁ κομμουνισμὸς νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν σκοπόν του πρὸς κοσμοκρατορίαν, εἰλικρινῶς, μὲ ἀποδείξεις καὶ νὰ ἀπελευθερώσῃ τοὺς ὑποδούλους εἰς αὐτὸν λαοὺς (Οὐγγαρία κ.λ.π.).

2) Πρέπει νὰ διαλύσῃ ὅλα τὰ Κ.Κ. εἰς τὰς ἐλευθέρας χώρας, ἀποτελοῦντα τὰς πέμπτας αὐτοῦ φάλαγγας.

3) Νὰ παύσῃ τὸν ἰδεολογικόν του ἀγῶνα προπαγάνδας πρὸς κατάκτησιν πνευμάτων καὶ ψυχῶν τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ κάμῃ, διότι τοῦτο θὰ ἐσήμαινε νὰ ἀπαρνηθῇ ἑαυτόν, νὰ παύσῃ νὰ εἶναι...Κομμουνισμός.

16. Αἱ σοβιετικαὶ ἐπιτυχίαι εἰς τὸ Διάστημα

—Τὸ σοβιετικὸν Κράτος ὡς ἀπόλυτος ἰδιοκτήτης τῶν πάντων καὶ ἀνεξέλεγκτος διαχειριστὴς τοῦ πλούτου τῆς χώρας καὶ τῆς ἐργασίας τῶν κατοίκων της, δύναται νὰ ἀγνοῇ τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ, νὰ παραβιάζῃ στοιχειώδεις κανόνας μιᾶς φυσιολογικῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως καὶ διὰ τῆς συγκεντρώσεως ὅλων τῶν μέσων εἰς ὡρισμένους τομεῖς νὰ ἐπιτυγχάνῃ μεμονωμένα θεαματικὰ ἀποτελέσματα, ἀδιαφορῶν διὰ τὰς καταστρεπτικὰς ἐπιπτώσεις των εἰς τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον ἢ εἰς ἄλλους τομεῖς τῆς ζωῆς. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως αὐτὰ δὲν ἐκφράζουν μίαν πραγματικὴν ὑπεροχὴν οἰκονομικὴν ἢ ἐπιστημονικὴν καὶ δὲν ἀντανακλοῦν μίαν δῆθεν ἀνωτερότητα τοῦ σοβιετικοῦ συστήματος. Πρόκειται δι' ἁπλᾶ προπαγανδιστικὰ πυροτεχνήματα ἄνευ πρακτικῆς ἀξίας ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων.

Οἱ λαοὶ τοῦ παραπετάσματος δυστυχοῦν διὰ νὰ ἔχουν οἱ αὐθένται των πυραύλους καὶ νὰ ἐπιχειροῦν νὰ ἐκφοβίσουν τὸν κόσμον.

17. Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα περὶ «λήθης»

—Οἱ κομμουνισταὶ ἐζήτησαν μετὰ τὴν κατοχικὴν δρᾶσιν των τὴν «λήθην» τὴ ἔλαβαν καὶ τὴν ἐχρησιμοποίησαν διὰ νὰ ἐξαπολύσουν τὰ Δεκεμβριανά. Κατόπιν ἐζήτησαν ἐκ νέου τὴν λήθην, τοὺς ἐδόθη καὶ ἐξαπέλυσαν τὸν συμμοριτοπόλεμον.

—Τώρα τὴν ζητοῦν ἐκ νέου ἀλλὰ ἄνευ ὅρων, ἄνευ μετανοίας, ἄνευ παροχῆς ἐγγυήσεων ὅτι δὲν θὰ ἐπαναλάβουν τὰ ἴδια. Μία τοιαύτη «λήθη», προϋπόθεσις ἑνὸς 4ου γύρου, εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τὸ Ἔθνος.

—Τὸ Ἔθνος χορηγεῖ τὴν λήθην εἰς τοὺς πραγματικῶς μετανοοοῦντας, τοὺς

ὁποίους ἐπανεντάσσει εἰς τοὺς κόλπους του (Ἐπαναπατρισμὸς 15.000 ἀτόμων, ἀποφυλάκισις 20.000). Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη πραγματικὴ λήθη.

18. Κομμουνισμὸς καὶ ἐθνικαὶ διεκδικήσεις

—Ὁ Κομμουνισμὸς ὡς ὄργανον τοῦ ἀνθελληνικοῦ πανσλαυιστικοῦ ἐπεκτατισμοῦ εἶναι ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τῶν ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων.

—Ἀφελληνίζει τὴν Βόρειον Ἤπειρον καὶ ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν βορειοηπειρωτικοῦ.

—Ἀρνεῖται τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἔναντι τῆς Ἑλλάδος βουλγαρικῶν ὑποχρεώσεων (ἐπανορθώσεις).

—Ἐπρόδωσεν τὸν κυπριακὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸν ἀγῶνα.

—Ἐπιζητεῖ τὴν ἀπόσπασιν τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

—Ἡ Ε.Δ.Α. τάσσεται κατὰ πάσης διεκδικήσεως ἐπὶ τῆς Β. Ἠπείρου καὶ ἐτάχθη ἐπισήμως κατὰ τοῦ κυπριακοῦ ἀγῶνος (1955—56).

19. Κομμουνισμὸς καὶ ἐθνικὴ ἀντίστασις

—Ὁ κομμουνισμὸς προσπαθεῖ νὰ οἰκειοποιηθῇ τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα ἐμφανιζόμενος ὡς ἐθνικὴ ἀντίστασις.

—Εἰς τὴν πραγματικότητα οἱ κομμουνισταὶ ἐπολέμησαν ὄχι κατὰ τοῦ κατακτητοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνειργάσθησαν στενῶς, ἀλλὰ ἐναντίον τῶν πραγματικῶν Ἑλλήνων (Ε.Δ.Ε.Σ., Ε.Κ.Κ.Α., Π.Α.Ο. Τσαούς—Ἀντών, κατάδοσις Τσιγάντε, σύμφωνα Πετριτσίου, Ἐδέσσης, Λειβαδίου, ἑαμοβουλγαρικὴ συνεργασία, δίκη «Ἐθνικοῦ Κήρυκος», περὶ Κωνσταντάρα, διάλυσις στρατοῦ Μ. Ἀνατολῆς κ.λ.π.). Μοναδικὸς σκοπός των ἦτο ἡ ἁρπαγὴ τῆς ἐξουσίας πρὸς ὑποδούλωσιν καὶ διαμελισμὸν τῆς Ἑλλάδος.

20. Ἡ Ἑλλὰς προχωρεῖ

—Ἡ Ἑλλὰς ἀφοῦ συνέτριψεν τὸν ἔνοπλον κομμουνισμὸν καὶ ὠργάνωσεν τὴν ἄμυνάν της, ἐπούλωσεν τὰς πληγάς καὶ ἀκολουθεῖ πλέον σταθερῶς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου.

—Ἤδη ἔθεσεν τὰς βάσεις τῆς εὐημερίας της : Οἰκονομικὴ καὶ νομισματικὴ σταθερότης, ἰσοσκελισμένος προϋπολογισμός, πρόγραμμα ἐπενδύσεων κ.λ.π. καὶ οἰκοδομεῖ πλέον μίαν νέαν ζωήν.

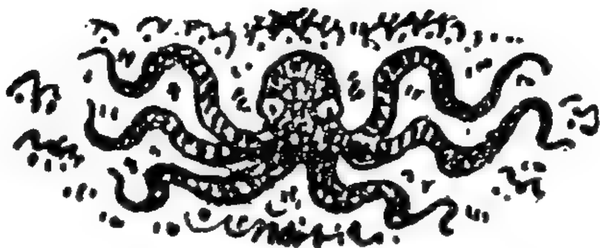
—Τώρα εὑρισκόμεθα ἀκριβῶς εἰς τὴν μεταβατικὴν περίοδον ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ὑπαναπτύκτου εἰς ἐκείνην τοῦ ἀνεπτυγμένου. Ἡ χώρα ἀποκτᾶ βιομηχανίαν, ἀναδιαρθρώνει τὴν γεωργίαν της, ἀναπτύσσει τὸν τουρισμόν της, ἐξηλεκτρίζεται κ.λ.π. Ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι ἡ δυσκολωτέρα, διότι ἀπαιτεῖ ἐργασίαν, πίστιν καὶ ὑπομονήν, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀκόμη ἐπιστῇ ὁ καιρὸς διὰ τὴν ἱκανοποίησιν ὅλων τῶν δικαίων ἀπαιτήσεων. Ἀλλὰ μᾶς ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα τῆς εὐημερίας.

—Δὲν ἐπελύθησαν βεβαίως ὅλα τὰ προβλήματα. Ὡριμάζουν ὅμως αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐπίλυσίν των. Δὲν ἐγίναμεν ἀκόμη πλούσιοι. Εἴμεθα ὅμως ἤδη ὀλιγώτερον πτωχοί.

—Τὸ σπουδαιότερον δὲ εἶναι, ὅτι ἡ πορεία τῆς χώρας μας πρὸς τὴν πρόοδον συντελεῖται χωρὶς τὴν κατάργησιν τῶν ἐλευθεριῶν μας καὶ χωρὶς μεγάλας θυσίας καὶ στερήσεις, ὡς συμβαίνει εἰς τὸ Παραπέτασμα.

—Ἡ πορεία μας εἶναι ἀσφαλὴς καὶ ἤδη γευόμεθα τοὺς πρώτους καρποὺς της (γεωργικαὶ ἀσφαλίσεις, οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα κ.λ.π.). Πρέπει ὅμως νὰ διαφυλάξωμεν τὴν σταθερότητά της ἐναντίον τῆς κομμουνιστικῆς ὑπονομευτικῆς δημαγωγίας.

Πολιτικὸς πόλεμος

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤ

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1960, πρωτοβουλίᾳ ὡρισμένων προσωπικοτήτων συνῆλθεν εἰς Παρισίους μία διεθνὴς διάσκεψις διὰ νὰ μελετήση τὸν πολιτικὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον διεξάγει ὁ κομμουνισμὸς κατὰ τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ἡ διάσκεψις ἐκείνη ὑπεγράμμισε τὴν τεραστίαν σημασίαν τοῦ πολιτικοῦ πολέμου καὶ ἐσήμανε συναγερμὸν διὰ τὸν ἐλεύθερον κόσμον πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς πολιτικῆς ἐπιθέσεως (Τὰ σχετικὰ κείμενα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν «Σοβιετολογίαν» τοῦ Μαΐου 1961). Πρὸς λεπτομερεστέραν μελέτην τοῦ θέματος καὶ κυρίως διὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν μέτρων ἀμύνης τῆς Δύσεως ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις δευτέρας διεθνοῦς διασκέψεως. Ἡ δευτέρα αὐτὴ «διεθνὴς διάσκεψις διὰ τὸν πολιτικὸν πόλεμον τῶν σοβιὲτ» συνῆλθεν ἀπὸ τὴν 18ην μέχρι καὶ τὴν 22αν Νοεμβρίου 1961 εἰς Ρώμην. Εἰς αὐτὴν μετέσχον 200 ἀντιπρόσωποι ἐκ 53 χωρῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλαὶ διεθνεῖς προσωπικότητες.

Ἡ διάσκεψις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς εἰσηγήσεως τῆς κυρίας Σ. Λαμπὲν καὶ τῶν ὁμιλιῶν τῶν διαφόρων ἀντιπροσώπων διεπίστωσεν τὰ ἀκόλουθα :

1. Ἡ Δύσις κακῶς ἐθεώρησεν ἀρχικῶς ὅτι ἡ ἐναντίον της ἀπειλὴ τοῦ κομμουνισμοῦ ἦτο στρατιωτικῆς φύσεως διότι εἰς τὴν πραγματικότητα οὐδέποτε ὁ κομμουνισμὸς ἐτόλμησεν νὰ σκεφθῇ νὰ ἐπιβληθῇ παγκοσμίως διὰ τῆς ἐξαπολύσεως ἑνὸς γενικοῦ θερμοῦ πολέμου.

2. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Δύσις ἤρχισεν νὰ νομίζῃ ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ εἶναι κυρίως οἰκονομική, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ σφάλμα διότι ὁ ἐλεύθερος κόσμος ὑπερτερεῖ συντριπτικῶς ἔναντι τοῦ κομμουνιστικοῦ εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα καὶ ἐπὶ πολλὰς δεκαετίας δὲν εἶναι δυνατὸν

νὰ φοβηθῇ ὁ,τιδήποτε ἀπὸ αὐτῆς τῆς πλευρᾶς.

3. Ἡ ἐπίθεσις τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ κόσου δὲν εἶναι οὔτε πολεμικὴ οὔτε οἰκονομική. Εἶναι πολιτική. Ὁ πόλεμος τὸν ὁποῖον ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἔχει ἐξαπολύσει ὁ κομμουνισμὸς εἶναι πολιτικός. Ὁ πολιτικὸς πόλεμος εἶναι ἡ χρησιμοποίησις ὅλων τῶν μέσων διὰ τὴν συντριβὴν τοῦ ἀντιπάλου πλὴν τῆς γενικῆς ἐνόπλου ρήξεως. Κύριον ὅπλον τοῦ πολέμου αὐτοῦ εἶναι ἡ Προπαγάνδα εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὑπερτερεῖ συντριπτικῶς ὁ κομμουνισμὸς ἔναντι ἡμῶν. Πλὴν τῆς Προπαγάνδας ὁ πολιτικὸς πόλεμος χρησιμοποιεῖ καὶ τὴν διπλωματίαν, τὴν οἰκονομικὴν διείσδυσιν, τὰς ἐμπορικὰς ἀνταλλαγάς, τὴν τεχνικὴν βοήθειαν, τὴν διάβρωσιν τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν, τὸ σαμποτάζ, τὴν κατασκοπείαν, τὴν ὑπονόμευσιν τοῦ δημοκρατικοῦ κράτους, τὴν πρόκλησιν ταραχῶν, τὰς ἐσωτερικὰς ἐξεγέρσεις καὶ τοὺς τοπικοὺς πολέμους. Ὅλα αὐτά, μὲ ἄξονα ὅμως τὴν Προπαγάνδαν, συνιστοῦν τὸν πολιτικὸν πόλεμον.

4. Ὁ κομμουνισμός, χρησιμοποιῶν συστηματικῶς ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἀναφερθέντα μέσα, κερδίζει ἤδη τὸν πολιτικὸν πόλεμον. Οὕτω ἄνευ γενικῆς ἐνόπλου συρράξεως καὶ ἐνῶ ἡ Δύσις διέθετεν συντριπτικὴν στρατιωτικὴν (μονοπώλιον ἀτομικῆς βόμβας) καὶ οἰκονομικὴν ὑπεροχήν, ὁ κομμουνισμὸς ἐπέτυχεν νὰ τὴν ἀπωθήσῃ καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀνατ. Εὐρώπην, τὴν Κίναν καὶ μίαν σειρὰν ἀσιατικῶν κρατῶν. Ἐξακολουθεῖ δὲ πάντοτε νὰ νικᾷ εἰς τὸν πολιτικὸν πόλεμον, διότι ἡ Δύσις ὀργανώνει τὴν στρατιωτικήν της ἄμυναν, ὄχι ὅμως καὶ τὴν πολιτικὴν τοιαύτην. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὁ κομμουνισμὸς νὰ ἐγκαθίσταται εἰς τὴν Κούβαν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τὸ Κανάβεραλ, κέντρον τῆς ἀχρήστου εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν πυραυλικῆς ἰσχύος τῆς Δύσεως.

Μετὰ ἀπὸ τὰς διαπιστώσεις αὐτάς, ἡ διάσκεψις ἐξήτασεν καὶ τὸ τί πρέπει νὰ γίνῃ καὶ κατέληξεν εἰς τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν :

Ἡ Δύσις δὲν πρέπει ἀσφαλῶς νὰ παραμελήσῃ τὴν ὀργάνωσιν τῆς στρατιωτικῆς της ἀμύνης οὔτε καὶ τὴν οἰκονομικήν της προσπάθειαν, διότι ὁ κομμουνισμὸς θὰ πλήξῃ ἀδιστάκτως εἰς οἱονδήποτε τομέα ἤθελε αἰσθανθῇ ἰσχυρότερος. Ὁ καλύτερος συνεπῶς τρόπος νὰ ἀποφευχθῇ ὁ παγκόσμιος θερμοπυρηνικὸς πόλεμος εἶναι μία ἡνωμένη ἰσχυρὰ καὶ ἑτοιμοπόλεμος Δύσις. Ταυτοχρόνως ὅμως ὁ ἐλεύθερος κόσμος πρέπει νὰ κατανοήσῃ ὅτι ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας της στρατιωτικῆς ἰσορροπίας, ἡ τύχη τῆς ἀνθρωπότητος κρίνεται εἰς τὸν πολιτικὸν—προπαγανδιστικὸν τομέα. Καὶ οὐδεμία στρατιωτικὴ ἰσχὺς θὰ σώσῃ τὴν Δύσιν ἐὰν νικηθῇ εἰς τὸ μέτωπον τῆς προπαγάνδας. Ἡ προαναφερθεῖσα περίπτωσις τῆς Κούβας εἶναι χαρακτηριστικὴ ἐν προκειμένῳ. Συνεπῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει σήμερον διὰ τὴν Δύσιν εἶναι ἡ ἐπείγουσα ὀργάνωσίς της εἰς τὸν τομέα τοῦ πολιτικοῦ πολέμου καὶ κυρίως εἰς ἐκεῖνον τῆς προπαγάνδας. Πρὸς τοῦτο πρέπει :

1. Νὰ ἱδρυθῇ ἕνα Ἰνστιτοῦτον διὰ τὴν ἰδεολογικὴν ἀντίστασιν εἰς ὅλας τὰς μορφὰς τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας. Τοῦτο θὰ παρακολουθῇ, θὰ μελετᾷ καὶ θὰ ἀναλύῃ τὴν κομμουνιστικὴν προπαγάνδαν, θὰ ἐνημερώνῃ σχετικῶς τὰς συμμαχικὰς κυβερνήσεις τοῦ N.A.T.O., Σ.Ε.Α.Τ.Ο. καὶ Σ.Ε.Ν.Τ.Ο., θὰ διαφωτίζῃ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ θὰ εἰσηγεῖται διαφόρους ἐνεργείας εἰς τὰς κυβερνήσεις τῶν διαφόρων χωρῶν. Τὸ Ἰνστιτοῦτον θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ εἰδικοὺς ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς προπαγάνδας καὶ θὰ εἶναι ἕνα εἶδος πολιτικοῦ ἐπιτελείου τῆς Δύσεως.

2. Νὰ ἱδρυθῇ ἕνα δίκτυον σχολῶν εἰς ὅλας τὰς ἠπείρους διὰ τὴν κατάρτισιν στελεχῶν τοῦ πολιτικοῦ πολέμου καὶ τῆς προπαγάνδας καὶ γενικῶς εἰδικῶν διὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ τοῦ δικτύου θὰ εἶναι μία ἀνωτάτη σχολή, μία Ἀκαδημία τῆς Ἐλευθερίας.

3. Νὰ συσταθῇ ἕνα διεθνὲς σῶμα «ἀποστόλων τῆς ἐλευθερίας» οἱ ὁποῖοι θὰ στελεχώνουν τὸν ἀντικομμουνιστικὸν ἀγῶνα εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑδρογείου.

4. Εἰς ἑκάστην χώραν νὰ ἱδρυθοῦν ὀργανισμοὶ—παραρτήματα τοῦ Ἰνστιτούτου.

Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἀνωτέρω ἡ διάσκεψις ἀπεφάσισεν τὴν ἄμεσον σύστασιν μιᾶς διεθνοῦς ἀντικομμουνιστικῆς ὀργανώσεως ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Παγκόσμιος Ἕνωσις διὰ τὴν Ἐλευθερίαν». Αὐτὴ θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀντίρροπον τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, θὰ ἱδρύσῃ παραρτήματα εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ μεταφέρῃ τὸν πολιτικὸν πόλεμον καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀντιπάλου στρατοπέδου. Οἱ μετασχόντες εἰς τὴν διάσκεψιν τῆς Ρώμης θὰ διατηρήσουν τὴν μεταξύ των ἐπαφὴν διὰ νὰ προωθήσουν τὸ ἔργον τῆς συστάσεως τῆς παγκοσμίου ὀργανώσεως.

Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μετέσχον εἰς τὴν διάσκεψιν τῆς Ρώμης κατόπιν ὀνομαστικῆς προσκλήσεώς των ὁ διευθυντὴς τῆς «Σοβιετολογίας» κ. Γ. Γεωργαλᾶς καὶ ὁ οἰκονομολόγος κ. Ι. Ξυδιᾶς. Τὰ ἔξοδα τοῦ πρώτου κατ' ἀπόλυτον ἐξαίρεσιν κατεβλήθησαν ἀπὸ τὴν διάσκεψιν ἡ ὁποία τὸν ἐθεώρησεν φιλοξενούμενόν της.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διασκέψεως ἔλαβον τὸν λόγον ἀμφότεροι. Ὁ κ. Γ. Γεωργαλᾶς ὁμιλήσας τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνέφερεν τὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ πολιτικοῦ πολέμου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνέλυσεν τὴν σημασίαν καὶ τὰ αἴτια τῆς προσφάτου ἐκλογικῆς ἥττης τῶν κομμουνιστῶν, τονίσας ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων ὅτι ἡ ἥττα τῆς Ε.Δ.Α. ἀποτελεῖ ἕνα μήνυμα αἰσιοδοξίας τὸ ὁποῖον ἀπευθύνει ἡ Ἑλλὰς πρὸς τὸν ἐλεύθερον κόσμον, ἀποδεικνύουσα ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι δυνατὸν νὰ νικηθῇ καὶ εἰς τὸ πολιτικο—προπαγανδιστικὸν πεδίον. Ἐν συνεχείᾳ ἀνέπτυξεν τὸ θέμα «ἡ ἰδεολογία τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ» διατυπώσας κατὰ κάποιον τρόπον τὸν κοινὸν καταστατικὸν χάρτην τοῦ παγκοσμίου ἀντικομμουνιστικοῦ κινήματος. Τὸν ὁμιλητὴν διέκοπτον συχνὰ χειροκροτήματα εἰς τὸ τέλος δὲ ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων. Ὁ κ. Ι. Ξυδιᾶς ὁμιλήσας τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀνέπτυξεν τὸ θέμα «ἡ Δύσις θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπελευθερώνουσα τὸν ἄνθρωπον» καὶ ἐνεποίησεν ἱκανοποιητικὴν ἐντύπωσιν. Τὰ κείμενα καὶ τῶν δύο ὁμιλιῶν ἐξεδόθησαν εἰς τὴν γαλλικὴν ὡς «ὑλικὰ τῆς διασκέψεως». Ὁ κ. Γ. Γεωργαλᾶς ὡμίλησεν καὶ ἐκ δευτέρου προβὰς εἰς διαφόρους παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ὁμιλίας τοῦ Γάλλου βουλευτοῦ κ. Pietre καὶ ἀναπτύξας ὡρισμένας συγκεκριμένας προτάσεις του διὰ τὸ ἔργον τῆς Παγκοσμίου Ἑνώσεως διὰ τὴν Ἐλευθερίαν, ὡς τὴν ἔκδοσιν ἑνὸς κεντρικοῦ διεθνοῦς καθοδηγητικοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ὀργάνου εἰς διαφόρους γλώσσας, τὴν ἵδρυσιν ἑνὸς Διεθνοῦς Ταμείου διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος εἰς χώρας πτωχάς, μικρὰς ἢ μὲ κυβερνήτας μὴ κατανοοοῦντας τὴν ἀναγκαιότητά του κ.λ.π. Οἱ ὀργανωταὶ τῆς διασκέψεως ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν κ. Γ. Γεωργαλᾶν, νὰ ἐκθέσῃ καὶ ἐγγράφως τὰς προτάσεις αὐτάς, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Κατὰ τὴν λῆψιν τῶν ἀποφάσεων, καὶ οἱ δύο Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι ἔλαβον τὸν λόγον ἐπὶ σχεδίων ἀποφάσεως διὰ τὴν διακοπὴν τῶν ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν μετὰ τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐξηγήσαντες τοὺς εἰδικοὺς λόγους οἱ ὁποῖοι ἀναγκάζουν τὴν χώραν μας νὰ διατηρῇ τοιαύτας ἀνταλλαγὰς ἐπέτυχον τροποποίησιν τῆς ἀποφάσεως διὰ τῆς ὁποίας δὲν ζητεῖται ἡ πλήρης διακοπὴ ἀλλὰ «ὁ περιορισμὸς τῶν ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν μετὰ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλουν τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα ἑκάστης χώρας».

Τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ συνεδρίου ὁ κ. Γ. Γεωργαλᾶς μετέσχεν εἰς τὸ τριμελὲς ἐπίτιμον προεδρεῖον τῆς συνεδριάσεως. Ἐπίσης παρεκλήθη νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονήν του εἰς Ρώμην ἐπὶ διήμερον διὰ νὰ μετάσχῃ εἰς τὸ ἔργον τῆς ὀργανώσεως τῆς Διεθνοῦς Ἑνώσεως Ἐλευθερίας, ἀλλὰ λόγῳ φόρτου ἐργασίας εἰς Ἀθήνας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποδεχθῇ τὴν τιμητικὴν αὐτὴν πρόσκλησιν.

●

ΔΥΟ ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ: ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Ὑπὸ **ΑΥΓ. ΚΑΣΤΡΙΝΟΥ**

Ἂν ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία τῆς ἐποχῆς μας στὶς ἐλεύθερες Δημοκρατικὲς χῶρες, ἔχει φθάσει στὸ θαυμαστὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται σήμερα, τοῦτο τὸ ὀφείλει στὴν ὀργάνωση ποὺ ἐδημιούργησε καὶ στὴν περισυλλογή. Ὅλοι οἱ τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ὅλες οἱ δραστηριότητες ἔχουν ὀργανωθῆ: Τὸ Κράτος, ἡ πολιτική, ἡ οἰκονομία, ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη.

Οἱ δύο πρῶτες δραστηριότητες, τὸ Κράτος καὶ ἡ Πολιτική, εἶναι οἱ σπουδαιότερες, διότι ἀπὸ αὐτὲς ἐξαρτᾶται ἡ ὁμαλὴ καὶ ἀπρόσκοπτη ἀνάπτυξη τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀτόμων, ὁμάδων καὶ λαῶν. Διότι κυρίως οἱ δύο αὐτὲς δραστηριότητες εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἐδημιούργησαν τὸ θαῦμα τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ προσπάθεια ὀργανώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἤρχισε ἀμέσως καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν κατάσταση τοῦ ζώου καὶ ἐδημιούργησε τοὺς πρώτους σχηματισμούς, μὲ τοὺς ὁποίους καθίστατο ἱκανὸς νὰ ἀμύνεται ἔναντι τῶν φυσικῶν κινδύνων οἱ ὁποῖοι τὸν ἀπειλοῦσαν, ὡς τόσον, κυρίως, ἡ προσπάθεια ὀργανώσεως τῶν συγχρόνων ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ἐπάνω εἰς ἐντελῶς διάφορες βάσεις, ἤρχισε κανονικὰ ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου.

Διότι ἀπὸ τότε ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καὶ τὸ «λεσὲ φαίρ», «λεσὲ πασσέ», ἤρχισε νὰ παραχωρῆ τὴν θέση του στὴν πειθαρχημένη ζωὴ τῆς Πολιτείας, καὶ ἀπὸ τότε τὸ Κράτος ἤρχισε νὰ διαφοροποιεῖται, νὰ ἐγκαταλείπη τὴν τακτικὴ τῆς μακαριότητος καὶ νὰ ἀναλαμβάνη πρωτοβουλίες ποὺ μέχρι τότε ἦσαν ἄγνωστες. Ἔτσι τὸ Κράτος, ἀπὸ ἁπλὸς νυχτοφύλακας ἤρχισε νὰ γίνεται Κράτος Προνοίας. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ Κράτος ἤρχισε νὰ ἐπωμίζεται εὐθύνες ποὺ μέχρι τότε δὲν τὰς εἶχε καὶ οὔτε τὰς ὑποπτεύετο. Οἱ λόγοι βέβαια ἦσαν πολλοί, δὲν εἶναι ὅμως τῆς στιγμῆς νὰ τοὺς ἀναφέρωμεν. Γεγονὸς εἶναι ὅτι τὸ Κράτος ἔγινε ἀγνώριστον. Εἶναι τελείως διαφορετικὸν ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἦταν στὸ παρελθόν.

Σήμερον βλέπομε τὸ Κράτος νὰ ἐνδιαφέρεται ὄχι μόνον γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀσφάλεια τῶν συνόρων τῆς ἐπικρατείας καὶ τὴν ἡσυχία τῶν πολιτῶν του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν εὐημερίαν τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸ ἀποτελοῦν. Ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὁλοκλήρου τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, καὶ ὡς ἀτόμων καὶ ὡς ὁμάδων.

Στὸ παρελθὸν δὲν τὸ ἐνδιέφερε ἡ ζωὴ τῶν ἀτόμων, τῶν οἰκογενειῶν, τῶν ὁμάδων. Τὸ ἐνδιέφερε μόνο τὸ ἔθνος ὡς σύνολον. Πέραν αὐτοῦ ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα.

Σήμερα τὸ Κράτος ἐνδιαφέρεται, σὰν στοργικὸς πατέρας, ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ μαθαίνουν γράμματα, καὶ πρὸς τοῦτο ἐξασφαλίζει ὅλα τὰ μέσα τῆς δωρεὰν ἐκπαιδεύσεώς των. Ἔγινε συνεπῶς ἡ ἐκπαίδευσις τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ, φροντίδα καὶ ἔργον τοῦ Κράτους.

Τὸ ἐνδιαφέρον του ὅμως ἐκτείνεται καὶ στοὺς μεγάλους. Φροντίζει γιὰ τὴν ἀπασχόλησή τους, τὴν ἐργασία τους, τὴν ἀμοιβή τους, τὴν ἀνεργία τους, τὴν ἀσθένειά τους, τὸ ἀτύχημά τους, γιὰ τὰ γεράματά τους καὶ γενικῶς γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς των. Ἐνδιαφέρεται ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς ἰδιαίτερες, τὶς ἐπὶ μέρους ὁμάδες καὶ κατηγορίες τοῦ λαοῦ, Τρανὸ παράδειγμα αὐτοῦ ἀποτελεῖ ὄχι μόνον ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ γιὰ τοὺς ἐργαζομένους τῶν πόλεων, ἀλλὰ κυρίως γιὰ τοὺς ἐργαζομένους στὴν ὕπαιθρο. Ἐκεῖ τὸ ἐνδιαφέρον πραγματικὰ ξαφνιάζει καὶ τὸν ἀμύητο τὸν ἐκπλήττει. Διότι δὲν ἐνδιαφέρεται μόνον γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι τῶν παιδιῶν καὶ τὴν δημιουργία εὐκαιριῶν ἐργασίας γιὰ τοὺς μεγάλους μὲ τὰ διάφορα μικρὰ καὶ μεγάλα ἔργα ποὺ κάνει. Ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ τὴν παραγωγή τους.

Στὸ παρελθὸν ὁ παραγωγὸς τῆς ὑπαίθρου ἔφερνε ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην τῆς παραγωγικῆς προσπαθείας του. Ἔφερνε μαζί του ὅλην τὴν εὐθύνη καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ μὴ καταστρέψη τὴν παραγωγή του μὲ τὶς θεομηνίες καὶ τὶς φυσικὲς καταστροφές. Ἂν δὲ κατεστρέφετο ἡ παραγωγή του, οὐδεὶς ἐνδιεφέρετο γι' αὐτόν. Σήμερα, ἂν συμβῆ κάτι τέτοιο, τὸ Κράτος σπεύδει ἀμέσως νὰ τὸν βοηθήσῃ, νὰ τὸν κρατήσῃ στὴ ζωὴ καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ νὰ συνεχίσῃ καὶ νὰ ξαναρχίσῃ. Καὶ δὲν τὸν συμπαρίσταται μόνον στὶς ἀτυχίες του, ἀλλὰ καὶ στὶς εὐτυχεῖς στιγμὲς τῆς ζωῆς του, στὴν περίοδο τῆς καλῆς του παραγωγῆς καὶ ἐσοδείας. Ἐνδιαφέρεται ἀκόμα προτοῦ γίνῃ ἡ συγκομιδὴ τῆς παραγωγῆς καὶ ὅταν συγκεντρωθῆ, πῶς νὰ πωληθῆ καλύτερα καὶ ἐπωφελέστερα διὰ τὸν παραγωγό.

Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὰ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῆς τελείας ἀλλαγῆς τοῦ Κράτους, ὡς θεσμοῦ, καθὼς τὸν γνωρίζαμε στὸ παρελθὸν καὶ τῆς σημερινῆς μορφῆς τὴν ὁποίαν ἔχει λάβει. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐπίτευγμα ποὺ ὀφείλεται στὴν διαρκῆ πάλη τῶν λαῶν διὰ τὴν εὐημερία των. Καὶ τὸ ἐπέτυχε αὐτὸ ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία, μὲ τὸ θαυμάσιο ὄργανο ποὺ ἐδημιούργησε. Καὶ τὸ ὄργανο αὐτὸ εἶναι τὸ ΚΡΑΤΟΣ. Ναί, τὸ σημερινὸν Κράτος μὲ τὴν μορφὴν ποὺ λειτουργεῖ σήμερα στοὺς ἐλευθέρους καὶ δημοκρατικοὺς λαούς. Δίκαια ἡ ἐποχή μας χαρακτηρίζεται ἐποχὴ εὐημερίας τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στοὺς ἐλεύθερους θεσμοὺς ποὺ ἐδη-

ιούργησαν, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐξασφαλίζεται ἐλευθέρα ἀνάπτυξις τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν, ·ἱ ὁποῖοι μὲ ὑπερηφάνεια καὶ ἀξιοπρέπεια ὁδεύ-υν διαρκῶς πρὸς τὴν πρόοδον.

Τὸ σημερινὸν Κράτος τῶν ἐλευθέρων λαῶν αθὼς ἐξελίχθη καὶ ἐδημιουργήθη ὡς Κράτος ·τοργῆς καὶ προνοίας γιὰ ὅλους, ἀποτελεῖ τὴν ωντανότερη διάψευση τῶν κομμουνιστικῶν εωριῶν περὶ Κράτους, ὅτι δῆθεν αὐτὸ εἶναι ·πλῶς ἕνα ταξικὸ ὄργανο στὰ χέρια τῆς κυ-·ιάρχου τάξεως. Ἡ ὅλη λειτουργία τῆς κρατικῆς ·ηχανῆς τῆς ἐποχῆς μας τοὺς διαψεύδει.

Οἱ Κομμουνισταί, ἐκκινῶντας ἀπὸ τὴν ἐσφαλ-·ένη θεωρία τῶν Μάρξ, Ἔγκελς, Λένιν κ.λ.π. ·τι τὸ Κράτος εἶναι δημιούργημα ταξικὸ καὶ ·ργανο στὰ χέρια τῆς κυριάρχου τάξεως, δημιούργησαν καὶ τὴν ἀνάλογη ταξικὴ τακτικὴ ·ιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀνατροπή του, νὰ τὸ ·αταστρέψουν καὶ στὴ θέσι του πλέον νὰ βά-·ουν «τὸ προλεταριακὸν κράτος», δηλαδὴ τὴν ·εγόμενη προλεταριακὴ δικτατορία, ἡ ὁποία, ·ατ' αὐτοὺς εἶναι ἡ τελευταία μορφὴ Κράτους, τὸ ·ποῖον βαθμιαῖα θὰ αὐτοδιαλύεται καὶ θὰ ἐξα-·ανίζεται.

Στὴν περίπτωση τοῦ Κράτους, τόσον μὲ ·ὴν μορφὴ ποὺ ἐπικρατεῖ στοὺς λαοὺς τῆς ἐλευ-·ερίας καὶ τῆς Δημοκρατίας, ὅσον καὶ μὲ τὴν ·ορφὴν τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, ·πεδείχθη περίτρανα ἡ κατάρρευσις τῶν κομ-·ουνιστικῶν δοξασιῶν, διότι ἡ θεωρία τους περὶ ·ράτους, ὅτι αὐτὸ εἶναι ὄργανο ταξικὸ στὰ χέρια ·λίγων ἀνθρώπων μιᾶς τάξεως, διεψεύσθη κα-·ηγορηματικὰ ἀπὸ τὴν καθολικὴ λαϊκὴ μορφὴ ·οὺ ἔχει πάρει στὸν ἐλεύθερο κόσμο. Ὅπως διε-·εύσθη κατηγορηματικὰ καὶ ἀπὸ τὴν μορφὴν ·οὺ ἐδημιούργησαν οἱ κομμουνισταὶ μὲ τὴν ·ικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Λένε στὴ θεω-·ία οἱ Κομμουνισταὶ ὅτι μὲ τὴν δικτατορία τοῦ ·ρολεταριάτου καταστρέφεται τὸ ταξικὸν κρά-·ος, ἐξαφανίζεται γιὰ πάντα ἡ μορφή του ὡς ·έσον καταπιέσεως καὶ στὴ θέση του μπαίνει τὸ ·ράτος ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ μὲ τὸ πέρασμα ·ῶν χρόνων ἐξαφανίζεται. Ἀντὶ αὐτοῦ ὅμως, τί ·γινε στὶς χῶρες ὅπου ἐπεκράτησε ὁ Κομμουνι-·μός; Ὄχι μόνον δὲν ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ ἔγινε ·ρομακτικὸν μέσον καταπιέσεως ὁλοκλήρου τοῦ ·αοῦ καὶ ὠφελεῖται μόνον μιὰ δράκα κακοποιῶν ·ἱ ὁποῖοι κρατοῦν στὰ χέρια τους τὴν ἐξουσία ·αὶ ἐκμεταλλεύονται ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν λαῶν ·ὐτῶν.

Ἂν συνεπῶς οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν στοι-·ειώδη ἠθικὴ καὶ ἀξιοπρέπεια, θὰ ἔπρεπε νὰ ·ναγνωρίσουν τὸ ἐσφαλμένον τῶν θεωριῶν ·ων καὶ νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὴν περαιτέρω ·ροσπάθειαν τῆς ἐφαρμογῆς των. Δὲν τὸ ἔκαμαν ·μως. Καὶ ὄχι μόνον δὲν τὸ ἔκαμαν, ἀλλὰ ζη-·οῦν νὰ ὑποτάξουν καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους λαοὺς ·οὺ ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ εἶναι ἐλεύθεροι.

★

Πῶς φροντίζουν νὰ τὸ ἐπιτύχουν; Καὶ ποία ·ἶναι ἡ μέθοδος ποὺ χρησιμοποιοῦν;

Δύο μέσα χρησιμοποιοῦν οἱ κομμουνισταὶ διὰ νὰ ἐπιτύχουν στοὺς σκοποὺς των.

Τὸ πρῶτον εἶναι ἡ προπαγάνδα τους, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἀπατηλὰ δόγματα, ἐντυπωσιακὰ σοφίσματα, ἑλκυστικὰ ψεύδη, ὑποκρισία, συκοφαντίες καὶ βρισιές. Ἐκμεταλλεύονται τὶς ἀδυναμίες τῶν καθεστώτων τῶν ἐλευθέρων λαῶν, τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς στερήσεις ποὺ τυχὸν ὑπάρχουν, ὑπόσχονται τὸν παράδεισο καὶ ἔτσι δημιουργοῦν ἐκρηκτικὴ ψυχολογία, ἀποκρύπτουν δὲ τελείως τὴν ζωὴν κολάσεως τὴν ὁποίαν ἔχουν δημιουργήσει ὅπου ἐπεκράτησαν οἱ ἴδιοι.

Τὴν προπαγάνδα τους οἱ κομμουνισταὶ τὴν ἀνήγαγαν σὲ ἐπιστήμη. Ἐδημιούργησαν πρὸς τοῦτο Σχολές, Ἰνστιτοῦτα, Πανεπιστήμια καὶ Ἀκαδημίες μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ ἐκμάθουν τὴν τέχνη τῆς καταστροφῆς ὁλοκλήρου τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ καθὼς τὸν ἐδημιούργησαν οἱ αἰῶνες. Γι' αὐτὸ καὶ βλέπομε στρατιὲς προπαγανδιστῶν νὰ κατακλύζουν ὅλον τὸν κόσμο καὶ νὰ διαβρώνουν τὸ κάθε τι ποὺ ὑπάρχει στὸν ἐλεύθερο κόσμο. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μέσα στὶς ἴδιες χῶρες ὅπου ἐπικρατεῖ ὁ Κομμουνισμός. Κι' ἐκεῖ οἱ ἰνστρούκτορες, οἱ προπαγανδισταί, ὀργώνουν τὶς πόλεις καὶ τὴν ὕπαιθρο τῶν χωρῶν ποὺ ἔχουν αἰχμαλωτίσει οἱ κομμουνισταί, διὰ νὰ κρατοῦν τοὺς ἀνθρώπους αἰχμαλώτους τοῦ καθεστῶτος ποὺ ἐδημιούργησαν.

Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ προσεχθῇ τὸ γεγονὸς τῆς προπαγανδιστικῆς προσπάθειας τῶν κομμουνιστῶν μέσα στὶς χῶρες ποὺ ἔχουν καταλάβει. Ἡ τεράστια προπαγανδιστικὴ προσπάθεια τῶν κομμουνιστῶν καὶ μέσα στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες, ἀποδεικνύει τὴν ἀδυναμία τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων νὰ ἐξυπηρετήσουν τὶς ἀνθρώπινες ἀνάγκες τῶν λαῶν ποὺ ὑπεδούλωσαν. Διότι ἐὰν ἐδημιούργουν συνθῆκες ζωῆς καλὲς ἢ τουλάχιστον ἀνεκτές, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ προπαγανδίζουν ὑπὲρ τοῦ καθεστῶτος, ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἦσαν εὐχαριστημένοι. Οὔτε δὲ θὰ χρησιμοποιοῦσαν τοιαύτην ἔκτασιν βίας, ὅπως εἶναι τὸ ὁλοκληρωτικὸν κράτος ποὺ ἐδημιούργησαν. Καὶ ἂν οἱ θεωρίες των δὲν ἦσαν οὐτοπικές, δὲν θὰ ἐχρειάζοντο τόσον προπαγανδιστικὸ φανατισμὸ διὰ νὰ γίνουν ἀποδεκτὲς ἀπὸ τοὺς λαοὺς καὶ ἀκόμη δὲν θὰ ἐχρειάζετο νὰ χρησιμοποιοῦν ψέμματα καὶ ἀτιμίες γιὰ νὰ πείσουν τὸν κόσμο γι' αὐτές. Θὰ ἐγίνοντο ἀποδεκτὲς ἀπὸ τοὺς λαοὺς καὶ μέσα στὰ 150 χρόνια περίπου ποὺ ὑπάρχουν θὰ εἶχαν γίνη κτῆμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ εἶχαν ἐπικρατήση φυσιολογικά. Ἐὰν δὲ συνδυάσωμε τὰ γεγονότα αὐτὰ καὶ μὲ τὴν φυγὴν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν κατὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν στὸ Παραπέτασμα, τότε θὰ ἔχωμεν τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς ποὺ ἔχουν ὀργανώσει οἱ κομμουνισταὶ στὶς χῶρες αὐτές.

Τὸ δεύτερον μέσον ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ κομμουνισταὶ νὰ ἐπιτύχουν τοὺς σκοπούς των, νὰ καταστρέψουν τὰ Δημοκρατικὰ καθεστῶτα τῶν ἐλευθέρων χωρῶν, εἶναι ἡ ὀργάνωσις.

Ἡ ὀργάνωσις τὴν ὁποίαν ἀνήγαγαν πλέον εἰς ἐπιστήμην καταστροφῆς τοῦ ἔργου τῶν αἰώνων, ὅπως εἶναι τὸ Δημοκρατικὸν καθεστὼς τῆς ἐλευθερίας μὲ ὅλα τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐημερίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων, συμβολικὰ ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὰ ἔχει πάρει τὴν μορφὴ σφήνας ἡ ὁποία ὁλονὲν καὶ εἰσχωρεῖ πιὸ βαθειὰ στὰ σπλάχνα καὶ στὴν καρδιὰ τῆς σημερινῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας καὶ ἀπειλεῖ νὰ τὴν διαρρήξῃ, νὰ τὴν διαλύσῃ καὶ νὰ τὴν καταστρέψῃ. Καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἂν αὐτὴ δὲν φροντίσῃ νὰ προστατευθῇ καὶ νὰ ἀμυνθῇ.

Ἡ ἱστορία μέσα στὴν διαδρομὴ τῶν αἰώνων δὲν γνώρισε τοιαύτην μορφὴν ὀργαώσεως ἀλλὰ αὐτὴ ἡ τελεία, ἡ ἐκπληκτικὴ ὀργάνωσις ἀποτελεῖ ἐπίσης δεῖγμα τῆς ἀδυναμίας τῶν κομμουνιστικῶν θεωριῶν νὰ κατακτήσουν τὴν πλειοψηφίαν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν ἐλεύθερον κόσμον. Δι' αὐτὸ καὶ ζητοῦν νὰ τὸν ἐκβιάσουν μὲ τὴν θαυμασίως ὠργανωμένην μειοψηφίαν τῶν ὀπαδῶν τῆς οὐτοπικῆς ἰδεολογίας καὶ τῆς ἀθεϊστικῆς θεολογίας—κοσμολογίας ποὺ ἐδημιούργησαν. Καὶ ὡς ἕνα βαθμὸν τὸ ἔχουν ἐπιτύχει. Ἐπέτυχαν νὰ ἐπιβληθοῦν εἰς τὸ 1/3 περίπου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς. Καὶ ἀπειλοῦν καὶ τὰ ὑπόλοιπα δύο τρίτα.

Τόση σημασία δὲ ἔχει τὸ ὄργανον ποὺ ἐδημιούργησαν, ἡ ὀργάνωσις, ὥστε δι' αὐτῆς κατορθώνουν, ἐνῶ εἶναι ἐλαχίστη μειοψηφία, νὰ κρατοῦν δέσμιους τοὺς λαοὺς καὶ νὰ μὴν τοὺς ἀφήνουν οὔτε νὰ σκεφθοῦν, οὔτε ἐλεύθερα ν' ἀναπνεύσουν. Ὅπως δι' αὐτῆς συγκλονίζουν καὶ τὸν ἐλεύθερο κόσμο.

Ὁ ἐλεύθερος κόσμος, ὁ κόσμος τῆς Δημοκρατίας, ἂν θέλῃ νὰ ἐπιζήσῃ πρέπει νὰ ἀμυνθῇ, πρέπει νὰ αὐτοπροστατευθῇ. Καὶ διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ πρέπει νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας. Πρέπει νὰ ἐπικαλεσθῇ τὶς θεότητες τῆς ἐποχῆς μας, νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειά τους καὶ τὴν συμπαράστασή τους. Καὶ οἱ θεότητες τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ καὶ ἡ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ.

Ὅπως ὅλες οἱ θεότητες, ἔτσι κι' αὐτές, προστατεύουν τοὺς πιστούς των ὅταν τὶς λατρεύουν καὶ τὶς προσκυνοῦν. Ἀγνοοῦν δὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ δὲν εἶναι ὀπαδοί των καὶ ἀκόμη τοὺς καταστρέφουν. Πρέπει συνεπῶς νὰ τὶς πλησιάσωμε, νὰ τὶς δημιουργήσωμε.

Ἡ ὀργάνωσις τῆς προπαγάνδας γιὰ τὸν ἐλεύθερο κόσμο συνεπῶς καὶ γιὰ τὴν χώρα μας, δὲν εἶναι δύσκολη. Ἀρκεῖ μόνον ὁ ἐλεύθερος κόσμος νὰ κινηθῇ. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει, ἔλεγαν οἱ Ἀρχαῖοι. Ἀρκεῖ νὰ τὴν συστηματοποιήσῃ, νὰ τὴν ὀργανώσῃ. Εἶναι τόσα τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ ἐδημιούργησαν ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ Δημοκρατία, ὥστε ἀρκεῖ νὰ μπορέσουν νὰ κάνουν κτῆμα καὶ συνείδηση τοῦ λαοῦ τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ (διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι κάτι ποὺ τὸ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι πρόχειρο καὶ ἀπλόχερα, δὲν ἐκτιμοῦν τὴν ἀξία του καὶ μόνον ὅταν τὸ χάσουν τότε νοιώθουν τὴν ἀξία του. Αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὴν ὑγεία, μὲ τὸν ἀέρα καὶ τὸ νερό, μὲ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν Δημοκρατία. Ἐὰν λοιπὸν ἀποκτήσωμεν συνείδησιν τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου μας, τὰ παραβάλωμεν δὲ μὲ τὴν καταστροφὴ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ὅπου ἐπικρατήσουν οἱ κομμουνισταί, τότε τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἔλθῃ μόνο του καὶ ἡ συνέπεια γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς θὰ εἶναι συντριπτική.

Ἡ προπαγάνδα τοῦ ἐλευθέρου κόσμου δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀποσιωπᾷ τὶς ἀδυναμίες ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν στὸν τρόπο τῆς ζωῆς καὶ στὸ ἐλεύθερο σύστημα τῆς Δημοκρατίας καθὼς εἶναι αἱ ὑπάρχουσαι στερήσεις καὶ ἡ δυστυχία σὲ ὡρισμένα τμήματα τοῦ πληθυσμοῦ. Στερήσεις, δυσκολίες καὶ δυστυχία ὑπῆρχαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔγινε ὁ κόσμος. Οἱ δυσκολίες, οἱ στερήσεις καὶ ἡ δυστυχία, δὲν εἶναι φανόμενον τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου καὶ ἔργον τῆς οἰκονομικῆς ὀλιγαρχίας, ὅπως θέλουν νὰ τὸ παρουσιάζουν οἱ κομμουνισταί. Ἡ κεφαλαιοκρατία καὶ ὁ Καπιταλισμὸς ὡς φάσις τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως ἀριθμεῖ ζωὴ 150 χρόνων περίπου καὶ ἡ δυστυχία καὶ οἱ στερήσεις ἀκολουθοῦν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸ λίκνο της. Σημασία ἔχει ἡ εἰλικρινὴς προσπάθεια ποὺ καταβάλλεται ἀπὸ τὸν ἐλεύθερο κόσμο νὰ τὶς περιορίσῃ μέχρις ὅτου τὶς ἐξαφανίσῃ. Καὶ ἡ προσπάθεια αὐτὴ στὸν ἐλεύθερο κόσμο καὶ στὴ χώρα μας καταβάλλεται σὲ πρωτοφανῆ ἔκτασι. Ἄλλως τε ἡ σημερινὴ δυστυχία καὶ οἱ στερήσεις τῶν ὡρισμένων κοινωνικῶν στρωμάτων, δὲν ἔχει καθόλου τὴν μορφὴν τῶν στερήσεων καὶ τῆς δυστυχίας τοῦ παρελθόντος. Σήμερα καὶ ὁ πλέον φτωχὸς ἔχει στὴν διάθεσή του ὡρισμένα ἀπὸ τὰ δημιουργήματα τοῦ πολιτισμοῦ τὰ ὁποῖα στὸ παρελθὸν ἀποτελοῦσαν κτῆμα μόνον τῶν ὀλίγων προνομιούχων.

Συνεπῶς ἡ προπαγάνδα τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, ἡ προπαγάνδα ἡ δική μας, δὲν ἔχει ἀνάγκη τῆς μεθόδου τῶν κομμουνιστῶν ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀπάτες καὶ διαστρεβλώσεις τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πραγματικότητος. Ἡ προπαγάνδα ἡ δική μας, τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, ἀρκεῖ μόνον νὰ καταστῇ ἱκανὴ νὰ ἐκλαϊκεύσῃ τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ πολιτισμοῦ μας, τὰ ἀγαθά του καὶ νὰ τὰ κάνῃ κτῆμα καὶ συνείδηση τοῦ λαοῦ μας. Τὰ ὅπλα τῆς δικῆς μας προπαγάνδας εἶναι ἐντελῶς ἁγνά, καθάρια, ἀληθινὰ καὶ συνεπῶς καλύτερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα. Δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ μάθωμε πῶς νὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε καὶ πῶς νὰ τὰ ὀργανώσωμε. Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔργον ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν συνειδητοποιήσει τὸν κίνδυνον ποὺ ἀπειλεῖ τὸν πολιτισμό μας ἀπὸ τὸν Κομμουνισμὸ καὶ τοὺς Κομμουνιστάς. Καὶ ναὶ μὲν ὡς ἕνα βαθμὸ ἔγινε καὶ γίνεται, παραμένει ὅμως ἀκόμη στὴ σφαίρα τῶν λόγων. Τὰ λόγια δὲ τὰ παίρνει ὁ ἄνεμος καὶ χάνονται, σκορπίζονται καὶ δὲν μένουν. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ γεγονότος ὅτι ἀγνοοῦμε τὴν ἄλλη θεότητα τῆς

ἐποχῆς μας, τὴν ὀργάνωσι. Τὴν ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία εἶναι τέκνον τῆς προπαγάνδας καὶ μαζὶ οἱ δυὸ δημιουργοῦν τὴν ἐκρηκτικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ συγκλονίζουν καὶ κλυδωνίζουν τὴν κοινωνία τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ ὀργάνωσι παίρνει στὰ φτερά της τὰ λόγια τῆς προπαγάνδας καὶ μὲ τὰ ἄπειρα χέρια της, σὰν τὸν μυθικὸ δράκοντα, σὰν τὸν τυφῶνα, τὰ μεταφέρει ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, στὶς ἐσχατιὲς τῆς ὑδρογείου,τὰ καλλιεργεῖ καὶ ἀποδίδουν τοὺς κοσμοκαταστροφικοὺς ἢ ἀγαθοὺς καρποὺς των.

Ὀργάνωσι ἔχει λοιπόν, ἀνάγκη ὁ ἐλεύθερος κόσμος καὶ συνεπῶς καὶ ἡ χώρα μας. Αὐτὸ λείπει καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ δημιουργηθῇ. Νὰ δημιουργηθῇ, λοιπόν, ἂν θέλουμε νὰ ἐπιζήσωμε καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἐλεύθεροι πολῖτες καὶ ὡς ἐλεύθερη κοινωνία. Ἄλλως θὰ γίνουμε σκλάβοι καὶ δοῦλοι τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ ποὺ σὰν τεράστια χιονοστιβάδα, σὰν λαίλαπα, σὰν φλεγόμενη λάβα τρομακτικοῦ ἡφαιστείου κατρακυλᾶ ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς στέππες τῆς Ἀσίας καὶ θέλει νὰ μᾶς καταπιῇ.

●

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

EST & OUEST

Ἀπὸ πολὺν καιρό, ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα κατηγορεῖ τὸ δυτικὸ Βερολῖνο ὅτι εἶναι « κέντρο ὑπονομευτικῆς ἐργασίας καὶ κατασκοπείας » στὴν ὑπηρεσία τῆς Δύσεως . Στὴν πραγματικότητα ὅμως τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά, γιατὶ ὅλες οἱ « εἰδικὲς ὑπηρεσίες », τῆς λεγομένης Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας ἑδρεύουν στὸ ἀνατολικὸ Βερολῖνο. Ἡ δρᾶσις αὐτῶν τῶν εἰδικῶν κομμουνιστικῶν ὑπηρεσιῶν— ποὺ αὐξάνει κάθε μέρα— εἶναι σχεδὸν ἄγνωστη ἔξω ἀπὸ τὴν Γερμανία. Μερικοὶ μόνον ἀριθμοὶ ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἔκτασι τῆς δραστηριότητός τους:Τὸ 1959 σύμφωνα μὲ ἐπίσημα στοιχεῖα τῆς Βόννης εἶχαν ἐπισημανθῆ Γερμανοὶ πράκτορες ποὺ δροῦσαν στὴν Δυτικὴ Γερμανία· πάνω ἀπὸ πέντε ἑκατομμύρια φυλλάδια κομμουνιστικοῦ περιεχομένου διενέμοντο κάθε μῆνα στὴν Δυτ. Γερμανία. Ἡ δρᾶσις αὐτὴ κόστιζε 120 ἑκατ. μάρκα (ἢ 858 ἑκατ. δραχμὲς) τὸν χρόνο. Ὅλοι οἱ τομεῖς τοῦ δημοσίου βίου τῆς Δυτικῆς Γερμανίας ἀποτελοῦν στόχους συστηματικῆς προσπάθειας διαβρώσεως ἐκ μέρους τῶν κομμουνιστῶν: ἐπιχειρήσεις, συνδικάτα, κόμματα, Πανεπιστήμια, σύλλογοι, ἐκκλησίες, δημόσιες ὑπηρεσίες, κ.λ.π. εἶναι στόχοι τῆς κομμουνιστικῆς διαβρωτικῆς προσπαθείας, ποὺ τὰ νήματά της ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ ἀνατ. Βερολῖνο. Ἀλλὰ ποῖος κατευθύνει τὸ ἔργο αὐτό, ποὺ εἶναι ἴδιο μὲ ἐκεῖνο τῶν τερμιτῶν;

. Τὸ «γραφεῖον ἐργασίας»

Ἡ ὅλη κομμουνιστικὴ προπαγάνδα καθὼς καὶ οἱ κομμουνιστικὲς ὑπηρεσίες πληροφοριῶν ποὺ δροῦν στὴ Δυτικὴ Γερμανία, διευθύνονται καὶ συντονίζονται ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ γραφεῖο τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ. τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας(S.E.D.) ποὺ ἑδρεύει στὸ ἀνατολικὸ Βερολῖνο καὶ φέρει τὴν ἀνώδυνη ὀνομασία «Γραφεῖον Ἐργασίας». Τὸ Γ.Ε. ἐξαρτᾶται ἄμεσα ἀπὸ τὸν α΄ γραμματέα τοῦ S.E.D.Βάλτερ Οὔλμπριχτ, ὁ ὁποῖος ἀντικατέστησε τὴν 1 Μαρτίου 1959 τὸν Πὼλ Βέρνερ. (1). Ὁ Σημερινὸς ἀρχηγὸς τοῦ Γ.Ε., ὑφιστάμενος τοῦ Β. Οὔλμπριχτ, εἶναι ὁ Ἔριχ Γκλουκὼφ, παλαιὸς κομμουνιστής, καὶ τὸ Γ.Ε. εἶναι ἐγκατεστημένο στὴν ὁδὸ Βίλχελμ Πὴκ τοῦ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου.

Ἡ κυρία ἐργασία τοῦ Γ.Ε. εἶναι ἡ προπαγάνδα καὶ ἡ κατασκοπεία, ἀλλὰ τὸ Γ.Ε. συντονίζει τὸ ἔργο πολλῶν ὀργανισμῶν, ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται νὰ εἶναι ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὸ Κ.Κ. τῆς Ἀν. Γερμανίας: Τέτοιες ὀργανώσεις εἶναι τὸ λεγόμενο « ἐθνικὸ μέτωπο », ἡ « ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἑνοποίησι τῆς Γερμανίας » καὶ οἱ διάφορες συνοδοιποριακὲς «μαζικὲς ὀργανώσεις».

Οἱ « μαζικὲς ὀργανώσεις», ποὺ κατευθύνονται στὸ ἔργο τους ἀπὸ τὸ S.E.D. εἶναι οἱ ἑξῆς:

α) Ἡ ἐλεύθερη Γερμανικὴ Συνδικαλιστικὴ Ἕνωσις F.D.G.B. (εἶναι ἡ κρατικοποιημένη Γ.Σ.Ε. τῆς Ἀνατολ. Γερμανίας).

β) Ἡ Ἐλεύθερη Γερμανικὴ Νεολαία (F.D.S. δηλαδὴ ἡ νεολαία τοῦ Κ.Κ.).

γ) Ἡ « Ἕνωσις Δημοκρατικῶν Γυναικῶν τῆς Γερμανίας » (D.F.D.).

δ) Ἡ «Πνευματικὴ Γερμανικὴ Ἕνωσις» (D.K.B.)

---

(1) Ὁ Πὼλ Βέρνερ χρημάτισε γραμματεὺς τοῦ S.E.D. ἀπὸ τὸ 1950, καὶ διορίστηκε τὸν 1 Μαρτίου 1959 στὴν ἐμπιστευτικὴ θέσι τοῦ α΄ κομματικοῦ γραμματέως τῆς περιοχῆς Βερολίνου.

ε) Ὁ Σύνδεσμος Ἀγροτικῆς Ἀλληλοβοηθείας (V.D.G.B.)
στ) Ἡ Συνομοσπονδία Γερμανικῶν Συναιτερισμῶν Καταναλώσεως (V.D.K.).
ζ) Ὁ Σύνδεσμος Γερμανία—Ε.Σ.Σ.Δ. (G.D.S.F.)
η) Ἡ Ἀθλητικὴ Γερμανικὴ Ἕνωσις (D.T.S.B.)
θ) Ἡ Ἀθλητικὴ Ἑταιρεία (G.S.T.)
ι) Τὸ Γερμανικὸ Συμβούλιο—Εἰρήνης (D.F.R.)

Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ὀργανισμοὶ τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας ἑδρεύουν στὸ ἀνατολικὸ Βερολῖνο καὶ ἔχουν ἐκτεταμένα παρακλάδια στὴ Δυτικὴ Γερμανία.

Τὸ Γ.Ε. διατηροῦσε καὶ συντόνιζε, τὸ 1955, στὴν Δυτικὴ Γερμανία τὸ ἔργο 130 κρυπτοκομμουνιστικῶν ὀργανώσεων· σήμερα ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔφθασε τὶς 900!! Στὰ προεδρεῖα αὐτῶν τῶν ὀργανώσεων τοποθετοῦνται συνήθως «καλόπιστοι ἄνθρωποι» τὰ δὲ προγράμματά τους ἐπιφανειακῶς εἶναι πολὺ ἀθῶα. Τελευταῖα ἦρθαν στὸ φῶς στοιχεῖα, ποὺ ἀποκάλυψαν τὸ πραγματικὸ κομμουνιστικὸ πρόσωπο τοῦ «Κέντρου Γερμανικῆς Νεότητος» τῆς Ἑνώσεως Γερμανικῆς Νεολαίας», τῆς «Κοινότητος Παιδικῆς Χαρᾶς», τοῦ «Πνευματικοῦ Γερμανικοῦ Κέντρου», τῆς «Ἐπιτροπῆς Ἀνέργων» Δυτικῆς Γερμανίας, τῆς «Ἐπιτροπῆς Εἰρήνης» τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, τῆς «Ἑνώσεως κατὰ τοῦ πυρηνικοῦ ἐξοπλισμοῦ» τῆς Δυτ. Γερμανίας, τῆς «Ἀγροτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐναντίον τοῦ πυρηνικοῦ θανάτου», καὶ ἄλλων πολλῶν καμουφλαρισμένων ὀργανώσεων ποὺ καθοδηγοῦνται ἀπὸ τὸ Γ.Ε. τοῦ ἀνατ. Βερολίνου καὶ ἐργάζονται μέσα στὴν Δυτ. Γερμανία.

Ἡ κυριωτέρα μέθοδος ἐργασίας τοῦ Γ.Ε. συνίσταται στὴν ἀποστολὴ καθοδηγητῶν οἱ ὁποῖοι συμβουλεύουν, ἐλέγχουν, συντονίζουν καὶ χρηματοδοτοῦν τὶς καμουφλαρισμένες κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις. Ἐπίσης οἱ ἐπαφές τους γίνονται μόνο μὲ τοὺς ὑπευθύνους τῶν ὀργανώσεων ποὺ χαίρουν τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ S.E.D. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Γ.Ε. διευθύνουν καὶ τοὺς πυρῆνες τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ. τῆς Δυτικῆς Γερμανίας ποὺ ἐτέθη ἐκτὸς νόμου τὸν Αὔγουστο τοῦ 1956. Ἄλλοι τρόποι δράσεως τοῦ Γ.Ε. εἶναι:

α) Ἡ ἀποστολὴ στὴν Δυτικὴ Γερμανία διαφόρων «ἀντιπροσωπειῶν» ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐπιστήμονες, διανοουμένους κ.ἄ. Ἡ δρᾶσις τους κατευθύνεται πρὸς τὰ πανεπιστήμια καὶ τὰ συνδικάτα.

β) Ἡ πρόσκλησις —μὲ ὅλα τὰ ἔξοδα πληρωμένα— «ἀντιπροσωπειῶν» ἀπὸ ἄτομα ποὺ κρίνονται «ὥριμα» νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἀν. Γερμανία, «γιὰ νὰ μελετήσουν τὶς σοσιαλιστικὲς κατακτήσεις της».

γ) Ἡ ὀργάνωσις «πανγερμανικῶν» διασκέψεων, συνεδρίων, συμποσίων, σεμιναρίων καὶ κύκλων μελέτης, μὲ τὴν συμμετοχὴ καὶ ὀπαδῶν τοῦ σοσιαλδημοκρατικοῦ κόμματος τῆς Δυτ. Γερμανίας.

δ) Ἡ διανομὴ προπαγανδιστικοῦ ὑλικοῦ (φυλλάδια, περιοδικά, ἐπιθεωρήσεις κλπ.) ποὺ τυπώνεται κυρίως ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις «Ἐθνικὸ Μέτωπο» καὶ «Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἑνοποίησι τῆς Γερμανίας». Ἡ διανομὴ γίνεται στὰ ἐργοστάσια, τὶς ἑταιρεῖες, τὰ σχολεῖα, τὶς βιβλιοθῆκες, καὶ ἀλλοῦ.

ε) Ἡ ὀργάνωσις «γνωριμιῶν δι' ἀλληλογραφίας» μεταξὺ τῶν προσωπικοτήτων τῆς Δυτικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Γερμανίας.

Ὁ τεράστιος μηχανισμὸς προπαγάνδας καὶ κομμουνιστικῆς διεισδύσεως τοῦ Γ.Ε. συμπληρώνεται ἀπὸ τὴν «ἐπιτροπὴ ζυμώσεως»(ἀγκιτάτσιας) τῆς Κ.Ε. τοῦ S.E.D. ποὺ διευθύνεται ἀπὸ τὸν Ἀλμπὲρ Νόρντεν. Ἡ Ἐπιτροπὴ Ζυμώσεως ἐργάζεται ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ Γ.Ε., καὶ καθορίζει τὶς λεπτομέρειες ἐφαρμογῆς τοῦ προπαγανδιστικοῦ προγράμματος ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνο, τὴν τηλεόρασι, καὶ τὸν τύπο τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας πρὸς τὴν Δυτική.

Ἡ ἔκτασις τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας ποὺ ἀσκεῖται στὴν Δυτικὴ Γερμανία ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο γεγονός: Ὅταν ἔγινε ἡ διάσκεψις τῶν ὑπουργῶν ἐξωτερικῶν στὴ Γενεύη (ἔλαβαν μέρος αἱ Η.Π.Α., ἡ Ε.Σ.Σ.Δ., ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Δυτ. καὶ Ἀν. Γερμανία ἔστειλαν παρατηρητές), ὁ παρατηρητὴς ἐκπρόσωπος τῆς Ἀν. Γερμανίας Λόθαρ Μπόλζ, ἔλαβε χιλιάδες γράμματα καὶ ἑκατοντάδες μηνύματα ἀπὸ τὴν Δυτικὴ Γερμανία. Ἐπίσης δεκάδες ἀντιπροσωπειῶν ὀργανισμῶν τὸν ἐπεσκέφθησαν γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσουν τὴν «ἐπιθυμία γιὰ εἰρήνη», ἀφοπλισμὸ κλπ. Ὅλα αὐτὰ προήρχοντο ἀπὸ κρυπτοκομμουνιστικὲς ὀργανώσεις ποὺ εὐτυχῶς, ναὶ μὲν εἶναι πολυάριθμες, ἀλλὰ δὲν ἀριθμοῦν μεγάλο ἀριθμὸ μελῶν.

2. Τὸ Κ.Κ. τῆς Δυτικῆς Γερμανίας

Τὸ Κ.Κ.Γ. καταργήθηκε τὴν 17 Αὐγούστου 1956 μὲ ἀπόφαση τοῦ Ἀνωτάτου Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Καρλσρούης. Τότε, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κ.Κ.Γ. ἀνήρχετο σὲ 70.000. Σήμερα εἶναι βέβαιο, ὅτι οἱ μισοὶ ἀπὸ αὐτοὺς συνεχίζουν τὴν παράνομη ἐργασία τοῦ Κ.Κ.Γ. Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Γ. βρίσκεται στὸ Ἀνατολικὸ Βερολῖνο, τὰ δὲ παράνομα παρακλάδια του, στὴν Δυτικὴ Γερμανία, διευθύνονται ἀπὸ τὸ Γ.Ε. Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Κ.Κ.Γ. Μὰξ Ράιμαν δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ μιὰ μαριονέττα τοῦ S.E.D..

Ἡ παράνομη πολιτικὴ δραστηριότης τοῦ Κ.Κ.Γ. γίνεται πιὸ ἔντονη στοὺς κύκλους τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν τεχνικῶν τῶν ἐργοστασίων. Ὑπολογίζεται ὅτι, ἄνω τῶν 100 κομμουνιστικῶν πυρήνων λειτουργοῦσαν τὸ 1959 στὶς κυριώτερες βιομηχανίες. Σκοπός τους ἦταν νὰ εἰσαγάγουν στὶς «ἐπιτροπὲς ἐπιχειρήσεως» τῶν διαφόρων ἐργοστασίων (πρόκειται γιὰ διοικητικὲς ἐπιτροπὲς τῶν ἐργοστασίων ὅπου ἀντιπροσωπεύονται καὶ οἱ ἐργάτες) κρυφοὺς ἢ φανεροὺς κομμουνιστάς. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἀποκαλύφθηκε ἀπὸ τὸ 1958.

Στὸ Γ.Ε., ὁ συντονισμὸς ἐργασίας τοῦ Κ.Κ.Γ.

καὶ τῆς F.D.G.B. (Ἐργατικὴ Συνομοσπονδία Ἀν. Γερμανίας) ἔχει ἀνατεθῆ στὸν παλαιὸ κομμουνιστὴ (μέλος τοῦ S.E.D.) Κοὺρτ Γκόλτστεϊν, ἀρχηγὸ τοῦ « γραφείου συνδικαλιστικῆς ἑνότητος ». Ἡ διείσδυσις στὰ συνδικάτα τῆς Δυτ. Γερμανίας εἶναι ἔργο τῶν γραφείων τῆς F.D.G.B., μὲ ὑπευθύνους τοὺς κομμουνιστὲς «συνδικαλιστὲς» Ροῦντ, Κίρσνερ καὶ Ζοὺπ Στάϊντλ ποὺ εἶναι καὶ μέλη τοῦ S.E.D. Ἡ μέθοδος διεισδύσεως στοὺς ἐργατικοὺς κύκλους εἶναι ἁπλή. Κάθε τοπικὴ ὀργάνωσις τῆς F.D.G.B. τῆς ἀνατ. Γερμανίας παίρνει στὴν δικαιοδοσία της καὶ μιὰ περιοχὴ ἢ ἕνα ἐργοστάσιο τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ ἀρχίζει τὸ προπαγανδιστικό της ἔργο, ποὺ συνίσταται σὲ ἀποστολὴ φυλλαδίων, πραγματοποίηση ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν, σὲ προσκλήσεις γιὰ ἐπισκέψεις στὴν Ανατολικὴ Γερμανία, μηνύματα, κοινὲς «συναντήσεις», συσκέψεις κ.λ.π.

3. Οἱ ὑπηρεσίες πληροφοριῶν

Τὸ σύνολο τοῦ τεραστίου μηχανισμοῦ τῆς κομμουνιστικῆς διεισδύσεως στὴν Ὁμόσπονδη Γερμανία συμπληρώνεται καὶ ἀπό:

1ο. Τὸν μηχανισμὸ τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας πληροφορειῶν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ. Ἀνατ. Γερμανίας (S.E.D.)

2ο. Τὸν μηχανισμὸ τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἀμύνης τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας.

3ο. Τὸν μηχανισμὸ τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Κρατικῆς Ἀσφαλείας τῆς Ἀν. Γερμανίας.

4ο. Τὶς διάφορες μυστικὲς ὑπηρεσίες τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ τῶν δορυφόρων ποὺ δροῦν στὴν Δυτικὴ Γερμανία, μὲ ἕδρα τὸ ἀν. Βερολῖνο.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἀμύνης τῆς Ἀν. Γερμανίας διαθέτει ἕνα αὐτόνομο τμῆμα ἀποτελούμενο ἀπὸ 25 ἀξιωματικοὺς μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν συνταγματάρχη Τόμας Μπρόχεν καὶ μὲ ειδικὴ ἀποστολὴ νὰ πετύχη τὴν διάβρωσι καὶ διάσπασι τοῦ δυτικογερμανικοῦ στρατοῦ. Τὸ τμῆμα αὐτὸ ἀσχολεῖται μὲ τὴν πολιτικὴ ζύμωσι ποὺ τὴν προκαλεῖ μὲ τὴν διάδοσι ψευδῶν εἰδήσεων, τὴν διανομὴ ἐντύπων μὲ εἰρηνιστικὸ περιεχόμενο κλπ. Παρόμοιο τμῆμα διαθέτει καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Κρατικῆς Ἀσφαλείας μὲ διευθυντὴ τὸν συνταγματάρχη Σκχόλζ.

Ἡ κυρίως στρατιωτικὴ κατασκοπεία διεξάγεται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Κρατικῆς Ἀσφαλείας τῆς ἀν. Γερμανίας ποὺ διαθέτει γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πάνω ἀπὸ 4.000 ἐπίσημους συνεργάτες. Αὐτοὶ ἀποτελοῦν μιὰ αὐτόνομη ὑποδιεύθυνσι ποὺ ὀνομάζεται « διεύθυνσις συντονισμοῦ ». Ἐπὶ κεφαλῆς της εἶναι ὁ στρατηγὸς Μάρκους Βὸλφ μὲ βοηθό του τὸν συνταγματάρχη Βίλλυ Σάγκεμπρεχτ. Οἱ οἰκονομικοὶ πόροι αὐτῆς τῆς ὑποδιευθύνσεως εἶναι ἀπεριόριστοι. Τὸ εἰδικὸ ὑλικὸ (πομποί, μαγνητόφωνα κλπ.) παρέχεται ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια τῆς Κρατικῆς Ἀσφαλείας ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένα στὴν ὁδὸ Freinwalder τῆς συνοικίας Hohenschönhausen τοῦ ἀνατ. Βερολίνου.

Ἡ κατασκοπευτικὴ δρασστηριότης τῶν κομμουνιστῶν στὴν Δυτ. Γερμανία συνάγεται καὶ ἀπὸ τὰ ἑξῆς ἐπίσημα στοιχεῖα: Ἀπὸ τὴν 30 Αὐγούστου 1951 μέχρι τὴν 31 Μαρτίου 1959 καταδικάστηκαν γιὰ κατασκοπεία 1.566 ἀνατολικογερμανοὶ πράκτορες. Κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα ἐπεσημάνθησαν ἄλλοι 14.428 πράκτορες, ἀλλὰ δὲν καταδικάσθησαν γιατὶ εἴτε παρουσιάστηκαν αὐθόρμητα στὶς ἁρμόδιες ἀρχὲς τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ ὁμολόγησαν ὅτι δροῦσαν κατόπιν ἐκβιασμοῦ τῶν κομμουνιστῶν (πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν οἰκογένειες στὴν Ἀν. Γερμανία κλπ.) εἴτε βοήθησαν αὐτὲς τὶς ἀρχὲς στὸ ἔργο τους.

Ἀλλὰ ἡ ἀνατρεπτικὴ δραστηριότης ἐναντίον τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ἐπεκτείνεται καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά της. Ἡ δραστηριότης αὐτὴ διευθύνεται ἀπὸ τὸ « τμῆμα διεθνῶν ἐπαφῶν » τῆς Κ.Ε. τοῦ S.E.D. ἡ ὁποία διευθύνεται ἀπὸ τὸν Πῆτερ Φλόριν, μέλος τῆς Κ.Ε. Τὸ τμῆμα αὐτὸ διατηρεῖ στενὲς σχέσεις μὲ διεθνεῖς κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις καὶ συστονίζει, διευθύνει καὶ ἐποπτεύει τὶς διεθνεῖς ἐπαφὲς ὅλων τῶν ἱδρυμάτων καὶ ὀργανισμῶν τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἔχει δημιουργήσει: τὴν « Ἑταιρεία πνευματικῶν ἐπαφῶν μὲ τὸ ἐξωτερικὸ » ποὺ πρόεδρός της εἶναι ὁ Ρόμπερ Ἄλτ, μέλος τῆς Κ.Ε. τοῦ S.E.D, τὴν «Ἕνωσι γιὰ τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη» μὲ πρόεδρο τὸν ὀπαδὸ τοῦ S.E.D. Ἀλφὸνς Στάϊνιγκερ, τὴν «Ἀραβο—Γερμανικὴ Ἑταιρεία». μὲ πρόεδρο τὸν Ἔρνστ Σχόλζ, τὴν «Γερμανικὴ Ἀντιφασιστικὴ Ἐπιτροπὴ» μὲ πρόεδρο τὸν κομμουνιστὴ Ζὼρζ Σπίελμαν κ.ἄ.

Αὐτὴ εἶναι μία γενικὴ εἰκόνα τῆς διεθνοῦς κομμουνιστικῆς προπαγανδιστικῆς κατασκοπευτικῆς καὶ ἀνατρεπτικῆς δραστηριότητος ποὺ ἑδρεύει στὸ Ἀνατολικὸ Βερολῖνο.

Σοβιετική Ένωση και άστικές χώρες

◇◇◇◇◇ Γιὰ τὴ μητέρα καὶ τὸ παιδὶ ◇◇◇◇◇◇

Πάνω ἀπὸ 70 ἀντιπρόσωποι, διαφόρων γυναικείων ἐργατικῶν ἀντιπροσώπειων τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐπεσκέφθηκαν στὶς 14 τοῦ Μάρτη τὸ Ἐπιτροπάτο Ὑγιεινῆς τῆς Ρωσ. Σοβ. Σοσιαλιστικῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας καὶ ἀντήλλαξαν τὶς ἐντυπώσεις τους ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη στὰ διάφορα ὑγειονομικὰ ἱδρύματα, μαιευτήρια, παιδικοὺς κήπους γιάσλι τῆς Μόσχας. Στὰ λόγια τῶν ἀντιπροσώπων φαίνεται ὅλος ὁ ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὶς ἐπιτυχίες στὸ ἐπίπεδο τῆς ὑγιεινῆς καὶ γιὰ τὶς φροντίδες μὲ τὶς ὁποῖες τὸ κράτος καὶ τὸ κόμμα περιβάλλουν στὴ σοβιετικὴ Ἕνωση τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδί.

—Σὰν γυναίκα καὶ σὰν μητέρα—εἶπε ἡ γυναίκα ἑνὸς Γάλλου ἐργάτη, μέλος τῆς ἀντιφασιστικῆς καὶ ἀντιπολεμικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ συντρόφισσα Σιμὸν Ἐϊὲρ — δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἐκφράσω τὸν ἐνθουσιασμό μου γιὰ τὴν προσοχὴ ποὺ δίνουν ἐδῶ στὸ παιδί. Τὸ παιδὶ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση εἶνε τὸ πᾶν. Ὅλα τοῦ εἶνε κατορθωτὰ γι᾽ αὐτὸ εἶνε ἀνοιχτὲς ὅλες οἱ δυνατότητες, ὅλοι οἱ δρόμοι.

Ἡ σ. Πέτερσον μιλάει γιὰ τὴ δυστυχία τῶν Ἐλβετίδων γυναικῶν.

—Στὴ μικρή μας χώρα — εἶπε— τὸν τελευταῖο χρόνο σημειώθηκαν 10 χιλιάδες ἐκτρώσεις. Αὐτὸ γίνεται γιατὶ οἱ γυναῖκες φοβοῦνται μήπως πεθάνουν τὰ παιδιά τους ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ὅλοι στὴ χώρα μας μᾶς λένε νὰ κάνουμε παιδιά, κανένας ὅμως δὲν ἐνδιαφέρεται πῶς θὰ τὰ μεγαλώσουμε. Κάθε μιὰ ἀπὸ μᾶς θάθελε νὰ αἰσθανθεῖ τὴ χαρὰ τῆς μητρότητας, ἂν εἶχε ἕνα τραπέζι στρωμένο μὲ φαΐ. Μὰ ἐδῶ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση τὰ πράγματα εἶνε διαφορετικά. Ἐδῶ κάθε μητέρα μπορεῖ ἄφοβα νὰ ἀντικρύσει τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν της. Θὰ μεγαλώσει γεμᾶτο ὑγεία καὶ πάντα θὰ βρεῖ δουλειά.

—Ὅταν γυρίσουμε στὴν πατρίδα μας—εἶπαν οἱ ἀντιπρόσωποι — θὰ ποῦμε στὶς ταξικὲς ἀδελφές μας, πῶς ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση πραγματοποιεῖ τὸ σύνθημα τοῦ Στάλιν «φροντίδα γιὰ τὸν ἄνθρωπο!» καὶ θὰ κάνουμε κάθε τι τὸ δυνατὸ γιὰ νὰ γνωρίσουμε στὶς καταπιεζόμενες γυναῖκες τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν τὸ φωτεινὸ σοσιαλιστικὸ μέλλον.

Ἡ Σοβιετικὴ παιδικὴ φιλολογία τοῦ 1936

Ἡ Κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τῆς πανενωσιακῆς Λενινιστικῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας ἐνέκρινε τὸ πλάνο τοῦ Ντέλιντας (Παιδικὴ Ἔκδοση) γιὰ τὸ 1936. Τὸ σχέδιο αὐτὸ προβλέπει τὴν ἔκδοση 400 βιβλίων μὲ τιρὰζ 25—500 χιλι. τὸ ὅλο 35 ἑκατομμύρια ἀντίτυπα.

Γιὰ τὴν προσχολικὴ ἡλικία θὰ τυπωθοῦν 90 περίπου βιβλία μὲ γενικὸ τιρὰζ 15 ἑκατομμύρια ἀντιτύπων. Σ᾽ αὐτὰ θὰ μποῦν διηγήματα τοῦ Ποῦσκιν, δυὸ βιβλιαράκια τοῦ Λέοντος Τολστόϊ, ποιήματα διαφόρων Ρώσσων κλασσικῶν, διηγήματα τοῦ Ἄντερσεν, Γρὴμ κ.λ.π. Γιὰ τὰ παιδικά, τῆς μέσης ἡλικίας θὰ βγοῦν 120 βιβλία γενικοῦ τιρὰζ 10 ἑκατ. ἀντιτύπων. Στὴ σειρὰ αὐτὴ θὰ μποῦν διάφορα διηγήματα Ρώσσων καὶ ξένων κλασσικῶν συγγραφέων καὶ σύγχρονων παιδικῶν συγγραφέων. Ἐπίσης μιὰ σειρὰ βιβλίων «Ἡ πατρίδα μας», βιβλιαράκια γιὰ τὶς ξεχωριστὲς περιφέρειες τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης, γιὰ τοὺς λαοὺς ποὺ κατοικοῦν τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση, γιὰ τὸ τι παράγει, γιὰ τοὺς καθοδηγητὲς τοῦ κόμματος καὶ τῆς κυβέρνησης.

Ἰδιαίτερα σπουδαία σειρὰ θὰ πάρει ἡ ἔκδοση μιᾶς βιβλιοθήκης ἀπὸ βιβλιαράκια μὲ διαλεχτὰ ἔργα κλασσικῶν συγγραφέων. Στὴ σειρὰ «Ἡ βιβλιοθήκη μου» θὰ μποῦν τὰ ἀγαπημένα βιβλία τῶν παιδιῶν «Ροβινσὼν Κροῦσος» «Δὸν Κιχώτης», «Μαουγκλὶ» κλπ. Ἐπίσης μιὰ σειρὰ βιβλίων γιὰ παιδιά, ποὺ γράφτηκαν κάτω ἀπ᾽ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ Α. Μ. Γκόργκι. Ἀκόμα μιὰ σειρὰ ἱστορικῶν μυθιστορημάτων. Μιὰ ἀπ᾽ αὐτὲς θὰ ἀφιερωθεῖ στὸν Κόκκινο Στρατό, τὸν ἐμφύλιο πόλεμο, διηγήματα γιὰ τοὺς καθοδηγητὲς τοῦ κόμματος καὶ τῆς κυβέρνησης. Πάνω ἀπὸ 20 βιβλία θὰ βγοῦν στὴ σειρὰ «Ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων ἀνθρώπων».

Ὑπεύθυνος σύνταξης καὶ τυπογραφείου: ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΤΖΗΜΑΛΗΣ, Μέγαρο Γιαννάρου, 3ος ὄροφος.